Judith McNaught

sereniti

İçinde Aşk Saklı

Epsilon®

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

AŞK ROMANI

sereniti

Günümüzün sevilen yazarlarından Judith McNaught muhteşem kariyerine bu şaşırtıcı eserle merhaba demişti. *İÇİNDE AŞK SAKLI* zengin finali ve karakterleriyle "unutulamayacak muhteşem bir aşk hikâyesi." *(Romantic Times)*

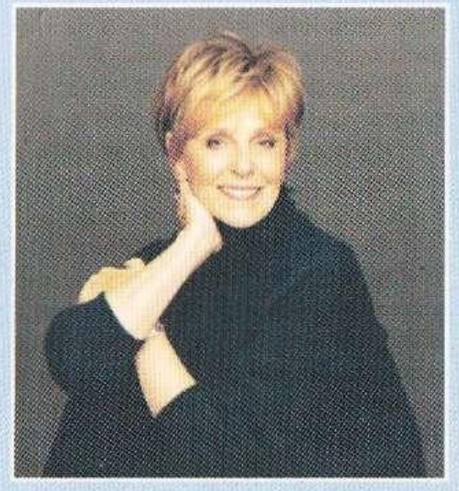
Whitney Stone, Claymore Dükü Clayton Westmoreland'in çekici bakışlarının derinliğinde büyüyerek küstah bir cadıdan dudak uçuklatan güzellikte bir kadına dönüşüverir. Paris sosyetesine girerek elde ettiği taze zaferlerin ardından çocukluk aşkı Paul'ün kalbini kazanmak için İngiltere'ye geri döner... Oysa genç kadın iflas eden babası tarafından yakışıklı ve kibirli bir düke çoktan satılmıştır. Whitney, yeni efendisine öfkeyle meydan okur. Gelgelelim, dükün için için yanan arzusu genç kadını büyük bir tutku fırtınasının içine sürüklerken Whitney düşlediği muhteşem aşkın peşinden koşmaktan vazgeçemez ve vazgeçmeyecektir.

Duygu yüklü anlatımı, kâh güldürüp kâh ağlatan hikâyesiyle *İÇİNDE AŞK SAKLI*, "Judith McNaught'un günümüzün büyüleyici öykücülerinden biri olduğunu" kesinlikle bir kez daha kanıtlıyor. *(Affaire de Coeur)*

ISBN 978-9944-82-733-9
9 789944 821339
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

People dergisinin "Yüreğin Kraliçesi" adını verdiği, New York Times'ın bir numaralı yazarı Judith McNaught, 1944 yılında Amerika'da doğdu. Daha önce radyoda program yapımcılığı yapan ünlü yazar, 1978 yılında yazmaya başladığı aşk romanlarıyla büyük bir hayran kitlesi oluşturdu. Öykü kurmada, masalsı atmosferler yaratmada ve aşkı anlatmadaki ustalığıyla tüm eleştirmenlerden tam not alan McNaught vazgeçilmez eserlerini Houston'daki evinde yazmaya devam etmektedir.

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Diğer Kitapları:

Gece Fısıltıları
Cennet
Kusursuz
Mutluluk
Sen Gelmeden Önce
Aldığım Her Nefeste
Düşler Krallığı
Sonsuza Kadar
Seni Beklerken

serenitı

Içinde Aşk Saklı

İÇİNDE AŞK SAKLI

Orijinal Adı: Whitney, My Love
Yazarı: Judith McNaught
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Melek Aslı Oztürk
Editör: Aslı Güçlü
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Tasarımı: Berna Özbek Keleş
3. Baskı: Aralık 2009
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280
ISBN: 978 9944 82-133-9
© 1985, 1999 Judith McNaught
© Türkçe Yayım hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile Epsılon
Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası Çıftehavuzlar Yolu Acar Sitesi
No: 18 Davutpaşa Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsılon Yayıncılık Hizmetleri Tıc. ve San. Ltd. Şti. Osmanlı Sk.
Osmanlı iş Merkezi. No:18/4-5 Taksim/istanbul Tel: 0212 252 38 21
pbx Fax: 252 63 98 İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

İçinde Aşk Saklı

Judith McNaught

Çeviri Melek Aslı Öztürk

İNGİLTERE

1816

Şık bir at arabası tekerlek izleriyle bezeli kasaba yolu boyunca sallanıp sarsılarak ilerlerken Léydi Anne Gilbert, yanağını kocasının omzuna yasladı ve derin bir iç çekti. "Oraya varmamıza en az bir saat var ve heyecandan içim içime sığmıyor. Whitney artık büyüdü; onun nasıl bir genç kız olduğunu merak ediyorum."

At arabası, İngiltere'nin parlak pembe renkli yüksükotları ve sarı renkli düğün çiçekleri ile çevrili alabildiğine uzanan inişli çıkışlı kırlarında ilerlerken Leydi Anne Gilbert sessizleşip pencereden dışarı bakmaya başladı; neredeyse on bir yıldır görmediği yeğenini zihninde canlandırmaya çalışıyordu.

"Tıpkı annesi gibi güzel bir kız olmuştur. Gülüşünü, hassaslığını annesinden almıştır. Ve güzel huylarını da..."

Lord Edward Gilbert karısına şüphe dolu bir şekilde baktı. Şaşkın bir ifadeyle, "Güzel huylarını mı?" diye yineledi. "Babası mektubunda hiç de öyle söylemiyor ama..."

Paris'teki İngiliz Konsolosluğu'nda diplomat olarak görev alan Lord Gilbert bahaneleri, kinayeli lafları, baştan savma cevapları hemen sezerdi. Fakat özel yaşantısında tercihini açık sözlü olmaktan yana kullanırdı. Whitney'in babasının kendisine gönderdiği mektubu bulmak için ceplerini karıştırırken, "Sana hatırlatmama izin ver lütfen," dedi. Gözlüklerini takıp karısının surat asmasını umursamadan şu satırları okumaya başladı:

"Whitney'in davranışları rezalet, tavırları terbiyesizce... Tanıyan herkes onun bencil bir arsızdan başka bir şey olmadığını düşünüyor ne yazık ki. Onu alıp Paris'e götürmenizi rica ediyorum; sizin bu inatçı küstahı benden daha iyi terbiye edebileceğinize inanıyorum."

Edward gülümsedi. "Nerede yazıyor güzel huylu diye? Göster bana."

Karısı ona ters ters baktı. "Martın Stone soğuk, duygusuz bir adam; Whitney iyilik timsali, kibarlık abidesinden başka bir şey olmasaydı da bu adam için bir şey değişmezdi zaten! Kız kardeşimin cenazesinden sonra Whitney'ye bağırıp onu odasına yollamıştı hatırlarsan."

Edward karısının ses tonundaki isyankâr iradeyı terk edince, onu yatıştırmak ister gibi kolunu karısının omzuna attı. "Ben de o adamı senden daha çok seviyor değilim. Fakat karısını genç yaşta kaybetmiş bir adamın, kızı tarafından elli kişinin gözü önünde kaçamasın diye eşini

bir kutuya kilitlemekle suçlanması da endişe verici bir durum, bunu da kabul etmelisin."
Anne ısrarla karşı çıkarak, "Ama Whitney o zamanlar daha beş yaşındaydı!" dedi.
"Anlıyorum. Ama Martin çok acı çekiyordu. Ayrıca hatırladığım kadarıyla kızı odasına göndermesinin sebebi bu değildi. Onu herkes misafir odasına toplandığı zaman odasına göndermişti; işte o zaman Whitney ayağını öfkeyle yere vurarak annesini rahat bırakmamızı yoksa hepimizi Tanrıya şikâyet edeceğini söylemişti."
Anne gülümsedi. "Nasıl da ıyı kalpli, Edward. Burnunun ucunda belıriveren çilleri geliyor aklıma, itiraf et; çok tatlı bir kızdı ve sen de böyle düşünüyorsun!"
Edward mahcup bır ifadeyle, "Pekâlâ, evet," diyerek eşinin bu sözlerini onayladı. "Ben de öyle olduğunu düşünüyorum."

Gılbertlar'ın at arabası Stone Malikânesi'ne süratle yaklaşırken, evin güney tarafındaki çimenlikte bulunan bir grup genç, kendilerinden yaklaşık yüz metre uzaktaki at arabasına sabırsızlanarak bakıyordu. Minyon tipli bir sarışın, pembe renkli pilili eteğini düzeltti ve çekici gamzelerini ortaya çıkaran bir edayla derin bir iç çekti. Yanında duran sarışın ve yakışıklı adama, "Whitney bu kez ne yapacak sence?" diye sordu.
Paul Sevarin, Elizabeth Ashton'ın lacivert gözlerine bakarak gülümsedi. Whitney, Paul'ün kendisine bir kere böyle gülümsemesi için neler vermezdi. "Sabırlı olmaya çalış Elizabeth," dedi Paul.

Margaret Merryton, "Whitney'in bu kez *ne* planladığı hakkında kimsenin en ufak bir fikri bile olmadığı belli, Elizabeth," dedi iğneleyici bir ifadeyle. "Ancak planladığı şey her neyse, bunun aptalca ve rezil bir şey olduğundan kesinlikle emin olabilirsin."

Paul araya girerek, "Margaret, hepimiz bugün burada Whitney'in misafirleri olarak bulunuyoruz," dedi sinirli bir şekilde.

"Onu savunmana bir anlam veremiyorum Paul," diye çıkıştı Margaret kın dolu bir ses tonuyla. "Whitney'in senin peşinden koşması tam bir skandal ve sen de bunun farkındasın!"

"Margaret!" diye çıkıştı Paul. "Yeter, dedim sana." Paul Sevarin öfke içinde, derin derin soluk alırken kaşlarını çatmış, parlak çizmelerine bakıyordu. Evet, Whitney onun peşinden koşarak kendini rezil etmişti ve maalesef yalnızca otuz metre ötede yaşayan insanlar bile bunun dedikodusunu yapıyorlardı.

Önceleri on beş yaşındaki bir kızın baygın bakışlarına ve hayran gülümseyişlerine hedef olmak az da olsa hoşuna gidiyordu ama sonraları Whitney onu dişi bir Napolyon Bonapart misali incelikli tuzaklar kurarak kararlılıkla takip etmeye başlamıştı.

Atını alıp evinin özel arazisinden dışarı adımını atar atmaz, Whitney ile karşılaşmak mecburiyetinde kalıyordu. Bu kız adeta Paul'ün her hareketini bir gözetleme kulesinden takip ediyor gibiydi ve Paul artık onun

kendisine karşı duyduğu çocuksu aşkın zararsız ya da komik olduğunu düşünmüyordu.

Üç hafta önce, Whitney onu yakındaki bir hana kadar takıp etmişti. Paul tam hancının kızının ilerleyen saatlerde samanlıkta buluşmak üzere fısıldayarak yaptığı teklifi memnuniyetle kabul etmek üzereyken kafasını kaldırıp pencereye baktığında hayli tanıdık bir çift parlak yeşil gözün kendisini gözetlediğini fark etmişti. Bira bardağını şiddetle masaya çarparak dışarı fırlamış, Whitney'yi kolundan yakalayarak hemen atına bindirmişti. Babasının onu akşam vakti evde bulamayınca aramaya çıkacağını da genç kıza hatırlatmıştı.

Ardından ağır adımlarla içeri girip bir bira daha sipariş etmişti. Gelgelelim, Paul birasını bardağına doldururken hancının kızı göğüslerini davetkâr bir biçimde onun koluna değdirdiğinde ve Paul kendini kızın şehvetli çırılçıplak vücuduyla sarmaş dolaş olmuş bir halde hayal etmeye başladığında *bir başka* pencerede yine bir çift yeşil göz belirivermişti. Paul şaşkın kızın, yaralı kalbine ilaç olur diye ahşap masaya birkaç bozukluk bırakıp oradan ayrılmış ve eve dönerken Bayan Stone ile yeniden karşılaşma talihsizliğini yaşamıştı.

Paul artık her hareketi göz hapsinde tutulan ve sabrı iyice zorlanan, avlanmış bir adam olduğunu hissetmeye başlamıştı. Ve buna rağmen hâlâ orada durmuş nisan güneşini alnında hissederken Whitney'in çoktan hak ettiği suçlamalara hedef olmaması için sebepsiz yere uğraşıp didiniyordu.

Diğerlerinden birkaç yaş genç, güzel bir kız Paul'e döndü.
"Gidip Whitney'in ne yaptığına baksam ıyı olacak galıba," dedi Emily Williams. Hızlı adımlarla çimenliğin karşı tarafına geçip beyaz boyalı çitleri takıp ederek ahıra ulaştı. Kocaman, iki kanatlı ahır kapısını kuvvetlice iterek her iki tarafında da bölmelerin uzandığı geniş ve kasvetli koridora göz attı. İğdiş edilmiş kızıl kahverengi bir atı tımar eden seyis yamağına, "Bayan Stone nerede?" diye sordu.
"Orada, efendim." Emily, çocuğun kafasıyla bitişikteki baraka kapısını işaret ederken renkten renge girdiğini loş ışıkta dahi fark edebilmişti.
Genç kız kızarıp bozaran seyis yamağına şaşkın şaşkın bakarak onun işaret ettiği kapıyı yavaşça tıklattı ve içeri girince karşılaştığı manzara karşısında donup kaldı; Whitney Allison Stone uzun bacaklarını ve küçük kalçasını etkileyici bir biçimde saran kahverengi daracık, kalın bir pantolon giymişti. Binici pantolonu ince beline bir iple tutturulmuştu. Üzerinde ise sadece iç çamaşırı vardı.
"Dışarı bu giysiyle çıkmayacaksın herhalde," dedi Emily hayretler içerisinde kalarak.
Whitney, paniğe kapılmış olan arkadaşına omzunun üzerinden alay eder gibi baktı. "Elbette böyle çıkmayacağım, Gömlek de giyeceğim."
"A... Ama neden?" diye yineleyerek sordu Emily çaresiz hır halde

"Çünkü iç çamaşırımla dışarı çıkmam pek uygun olmaz, seni aptal," diye yanıtladı Whitney neşeyle. Ardından seyis yamağının çengelde asılı duran gömleğini kaptığı gibi üzerine geçirdi.
"U... Uygun mu? Uygun mu?" diye kekeledi Emily. "Erkek pantolonu giymek tamamen uygunsuz bir şey zaten ve sen bunun farkındasın!"
"Doğru. Ama o atı eyer takmadan pek de iyi süremiyorum. Ayrıca eteğim de havalanıp boynuma dolanıyor. Başka ne yapabilirim ki?" Whitney hararetli bir biçimde kendini savunurken uzun, gür saçlarını toplayıp ensesinde tutturdu.
"Eyer takmadan mı dedin sen? Bacaklarını iki yana açıp at sürmekten söz ediyor *olamazsın*; yine öyle bir şey yapacak olursan baban seni evlatlıktan *reddeder*."
"Bacaklarımı açarak binmeyeceğim kı ata. Ama yine de..." dedi Whitney kıkırdayarak "Erkekler bacaklarını iki yana açarak at sürebiliyorken, bizim yani daha güçsüz olduğu kabul edilen hemcinslerimizin hayatta kalabilmek için Tanrı'nın merhametine sığınarak ata yan oturmak zorunda oluşumuza bir anlam veremiyorum."
Emily lafının ağzına tıkılmasını hazmedemedi. "Ne *yapacaksın* öyleyse?"
Whitney, "Bu kadar meraklı bir genç hanım olduğunuzu bilmiyordum, Bayan Williams," dedi alay eder gibi. "Ama sizi ikna edecekse söyleyeyim; atın sırtına çıkıp ayakta durarak süreceğim. Panayırda görmüştüm, o günden beri

de bunun üzerinde çalışıyorum. Ve şimdi Paul bunu ustalıkla yaptığımı görünce..."
"Aklını kaçırdığını düşünecek, Whitney Stone! Sende zerre kadar akıl ve terbiye olmadığını düşünecek! Dikkatleri üzerine çekmek istediğin için böyle bir şeye kalkıştığını o da anlayacak." Arkadaşının inatçı tavırlarını fark eden Emily taktık değiştirdi. "Whitney lütfen. Babanı düşün. Seni o halde görünce ne der?"
Whitney babasının sert ve soğuk bakışlarını üzerinde hisseder gibi bir an duraksadı. Derin bir nefes aldı ve pencereden dışarı, çimenlikte bekleyen kalabalığa doğru bakarken yavaş yavaş verdi. Bıkkın bir ses tonuyla, "Babam her zaman olduğu gibi kendisini hayal kırıklığına uğrattığımı, ailemi rezil ettiğimi söyleyecek. Annemin bu halimi görmediği için ne kadar şanslı olduğunu da ekleyecek. Ardından bana bir saat boyunca Elizabeth Ashton'ın ne kadar mükemmel bir leydi olduğunu, benim de onun gibi olmam gerektiğini anlatıp duracak."
"İyi ya, Paul'ü gerçekten etkilemek istiyorsan, sen de bunu deneye..."
Whitney öfkeyle yumruklarını sıktı. "Elizabeth gibi olmaya *çalıştım*. O sinir bozucu pilili elbiseleri giyerek kendimi pastel tonlarda çizilmiş bir dağ gibi hissettim; tek kelime etmeden saatlerce oturmayı denedim... Göz kapaklarım yorulana dek kirpiklerimi kırpıştırmayı da..."
Whitney, Elizabeth Ashton'ın ağırbaşlı tavırlarını yerin dibine batırırcasına tasvir ederken Emily buna gülmemek

için dudağını ısırdı, ardından iç çekerek, "Gidip diğerlerine birazdan hazır olacağını söyleyeyim." dedi.
Whitney çimenliğe çıkıp seyircilerin huzurunda görününce kimilerinin şaşkınlıktan nefesi kesildi, kimileri ise alaylı bir ifade ile kıs kıs güldü. "Düşecek," dedi kızlardan biri. "Tabii Tanrı önce davranıp binici pantolonu giydiği için onu çarpmazsa..."
Whitney, kendisini sert bir yanıtla karşılık vermeye zorlayan bu tahrike aldırmadan başını kibirli bir tavırla kaldırdı ve Paul'e bir bakış fırlattı. Bakışları kızın çıplak ayaklarından, pantolonlu bacaklarına, oradan da gözlerine odaklandığında Paul'ün yüzü hoşnutsuzluk ifadesi ile gerilmişti. Onun bu apaçık memnuniyetsizliği Whitney'yi bir an için sersemletse de kendisini bekleyen ata doğru salınarak ilerledi.
At, egzersizlerde çalıştırıldığı üzere eşkin giderek yaklaştı ve Whitney üzerine çıktı. Önce dengesini korumak için çömelerek kollarını uzattı, ardından yavaş yavaş doğrularak ayağa kalktı. Bu şekilde tekrar tekrar tur attılar ve Whitney bir ahmak gibi düşmekten korkup durmasına rağmen, yetenekli ve zarif duruşunu korumayı başardı.
Dördüncü turu tamamlamak üzereyken sol yanından geçip giden yüzlere yan yan bakıyor, gözleri şaşkınlık ve alay dolu bakışlar arasında kendisini ilgilendiren o özel kişinin gözlerini arıyordu. Paul bir ağaç gölgesinin yakınında duruyordu, Elizabeth Ashton da onun koluna yapışmıştı. Fakat Whitney önlerinden geçerken Paul'ün dudağının kenarında beliren isteksiz ve ağır gülümseyişi görünce

yüreğinde bir zafer sancağının açıldığını hissetti. Bir tur daha atıp yeniden Paul'ün önünden geçerken, onun bu kez memnuniyet verici bir tavırla güldüğünü fark etti. Whitney ruhunun adeta göğe yükseldiğini hissediyordu. Çektiği tüm sıkıntı ve çalışarak geçirdiği haftalar... Bu gülüşe değerdi.

Martin Stone, ikinci kattaki misafir odasının güneydeki çimenliğe bakan penceresinden gösteri yapan kızını izlemekteydi. Ardından yaklaşan baş kâhya Lord ve Leydi Gilbert'ın geldiğini duyurdu. Martin kızına öyle öfkelenmişti ki tek kelime edemedi; çenesi kasılmış bir halde dönüp Lord ve Leydı'yi selamladı.

"Bunca yıldan sonra seni yeniden görmek ne... Ne kadar güzel, Martin," dedi Leydi Anne elinden geldiğince nazik davranmaya çalışarak. Martın buz gibi tavrını korurken Leydi konuşmasını sürdürdü. "Whitney nerede? Onu görmek için sabırsızlanıyoruz."

Martin, nihayet, konuşmaya tenezzül edebildi. "Onu görmek için mi?" dedi öfkeyle. "Gelip şu pencereden bakmanız yeterli, hanımefendi."

Anne, şaşkına dönerek onun dediğini yaptı. Bahçenin aşağısında toplanmış bir grup genç, eşkin giden atın üzerinde dengede durarak başarılı bir gösteri sunan zayıf çocuğu seyretmekteydi. Anne gülümseyerek, "Ne kadar da becerikli bir oğlan," dedi.

Onun bu sıradan sözleri Martin Stone'un zapt edilmiş öfkesini daha da çok kabarttı. Sinirli bir şekilde arkasını dönüp hızlı adımlarla kapıya yöneldi. "Yeğeninizi görmek

istiyorsanız, benimle gelin. Ya da sizi bu rezillikten esirgeyip onu buraya getirebilirim."
Anne, Martın'in arkasından kızgın kızgın bakarak kocasının koluna girdi. Beraberce Martın'ı takip ettiler, merdivenlerden inip dışarı çıktılar.
Gençlerden oluşan gruba yaklaşırlarken, Anne'in kulağına mırıltılar ve kahkahalar çalınıyordu. Anne, şen kahkahalarından ötürü topluluğun bir şeylerle alay etmekte olduğunu hissetmişti; ancak Whitney'yi ayırt etmek için genç kızların yüzlerini incelemeye kendisini öyle kaptırmıştı ki bu anlık izlenime pek de kafa yormamıştı.
İki sarışınla, bir kızılı zihninde eledi; mavi gözlü minyon kumralı iyice süzdü ve gözü en sonunda onun yanında duran genç adama takıldı. "Affedersiniz, ben Leydi Gilbert, Whitney'in teyzesiyim. O nerede acaba?"
Paul Sevarin kadına biraz sempati, biraz da neşe dolu bir tavırla sırıttı. "Yeğeniniz, atın üstünde Leydi Gilbert," dedi.
"Atın üst..." Lord Gilbert'ın boğazına bırşeyler düğümlenmişti.
Whitney atın üzerinde zarif bir şekilde ilerlerken bakışları, uzun ve hızlı adımlarla kendisine doğru yaklaşan babasını takip ediyordu. Babası onu duyabilecek kadar yakınma yaklaştığında, "Lütfen abartma, baba," dedi.
"Abartmak mı?" diye bağırdı Martin öfkeyle. Yuları çekince eşkin giden at öyle hızlı bir manevra ile döndü ki, kızı üzerinden silkerek attı. Whitney ayakta durmayı

başarsa da dengesini kaybedip yere serildi. Tam doğrulup kaçmak üzereyken babası kolundan insafsızca yakaladı ve onu misafirlerin gözü önüne sürükledi. Whitney'yi Lord ve Leydi Gilbert'a doğru savurarak, "Bu, bu *şey..."* dedi. "Size yeğeninizi tanıştırmaktan utanç duyuyorum."

Kendisim izleyen grup alelacele dağılırken, Whitney birilerinin gülüştüğünü duyar gibi oldu. Yüzünün utançtan kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "Nasılsınız Leydi Gilbert? Lord Gilbert?" Paul'ün geniş omuzlu gölgesinin uzaklaşmasını izlerken, eli kendiliğinden üzerinde olmayan elbisesinin eteklerine gidiverdi. Giymemiş olduğunu fark edince gülünç ama nazik bir şekilde reverans yaptı. Teyzesinin kaşlarını çattığını gören Whitney hemen savunmaya geçti. "Teyzeciğim, burada kalacağınız bir hafta boyunca bu gibi tuhaf davranışlarda bulunmamak için elimden geleni yapacağımdan kuşkunuz olmasın."

"Burada kalacağımız bir hafta boyunca mı?" diye sordu Anne güçlükle soluk alırken. Fakat Paul Elizabeth'in at arabasına binmesine yardım ediyordu ve Whitney Paul'e öyle bir dalıp gitmişti ki teyzesinin ses tonundaki şaşkın ifadenin farkına bile varmadı.

Çılgınca el sallayarak, "Güle güle, Paul." diye seslendi. Paul dönüp elini kaldırdı ve sessizce veda etti.

Sahiplerini piknik ya da ona benzer bir başka neşeli ve muhteşem toplantılardan birine götüren at arabaları, yoldan aşağı doğru ilerlerken arkalarında kahkaha dolu

sesler yankılanıyordu. Whitney çok küçük olduğu için onu hiç davet etmiyorlardı.

Whitney eve doğru yürürken, onu takıp eden Anne karmakarışık duygular içerisindeydi. Whitney'in yaptığından utanç duymuş, onu diğer gençlerin gözü önünde küçük düşürdüğü için Martın Stone'a öfkelenmiş, öz yeğenini erkek kıyafetleri içerisinde at tepesinde dikilirken gördüğünde bir parça şaşkına dönmüştü... Annesi vasat bir güzelliğe sahip olan Whitney'in güzeller güzeli bir kız haline gelmesi ise onu hayretler içerisinde bırakmıştı.

Bir hayli zayıf görünüyordu ama böylesine utanç verici bir hadiseden sonra bile omuzlarını dikleştirmiş, doğal bir zarafetle ve biraz da tahrik edici bir edayla yürüyordu. Anne, yeğeninin yusyuvarlak kalçalarının o kahverengi kalın pantolonun içinde bile etkileyici göründüğünü fark edince kendi kendine gülümsedi. Narin beli daha ince görünsün diye korse takmaya bile ihtiyacı yoktu. Deniz yeşilinden yeşim yeşiline dönüşmüş gözlerini uzun, kül rengi kirpikler gölgeliyordu. Ya o büklüm büklüm uzanan maun renkli gür saçlara ne demeli! Sadece o saçları parlayana dek tarayıp, güzel bir şekle sokmak gerekiyordu; Anne'nin uzanıp kızın saçlarına dokunası geldi. Zihninde yeğeninin saçlarına çoktan şekil vermeye başlamıştı bile. Whitney'in çarpıcı gözlerini ve belirgin elmacık kemiklerini ortaya çıkaracak saç modelleri düşünüyordu. Saçlarını topuz yapıp, kulaklarının hemen üzerinde biten bir saç örgüsünü etrafından geçirdiğini hayal etti Anne. Ya da bütün saçlarını alnından geriye

doğru dümdüz tarayıp, sırtına doğru zarif bukleler halinde bıraksa ne kadar da güzel olurdu.

Eve girer girmez, Whitney bir bahane uydurup odasına kaçıverdi. Kendisini kederli bir edayla sandalyenin üzerine bıraktı ve Paul'ün az önce şahit olduğu o rezalet sahneyi utanarak hatırladı. Babası onu acımasızca atından çekip azarlamıştı. Babası gibi Lord ve Leydi Gilbert da paniğe kapılıp, onun bu davranışından dolayı utanç duymuşlardı şüphesiz. Onlar tarafından ayıplandığını düşününce bile Whitney'in yanakları utancından kıpkırmızı oluyordu.

"Whitney?" diye usulca seslendi Emily. Sessizce odaya girdi ve kapıyı yavaşça kapattı. "Arka taraftan geldim. Baban kızgın mı?"

"Çileden çıktı," dedi Whitney. Bakışları üzerindeki pantolona kilitlenmişti. "Sanırım bugün her şeyi mahvettim, sence de öyle değil mi? Herkes bana güldü ve Paul bunların tümüyle şahit oldu. Elizabeth artık on yedi yaşında; Paul beni sevdiğini anlayana kadar gidip ona evlenme teklifi edecektir."

"Seni mi?" diye yineledi Emily şaşkın bir ifadeyle. "Whitney Stone, Paul'ün senden köşe bucak kaçtığının kesinlikle farkındasın! Ve son bir yıldır adamın başına açtığın belâları düşünürsek hiç de haksız sayılmaz, değil mı?"

"Başını o kadar da çok belaya sokmadım," diye çıkıştı Whitney sandalyesinde kıpırdanarak.

"Sokmadın mı? Cadılar Bayramı'nda ona yaptığın şakaya ne demeli? At arabasının önüne fırlayıp, ölüm perisi gibi çığlık atıp, hayalet rolü yapmıştın; atlar nasıl da korkmuştu."
Whitney kıpkırmızı kesildi. "O kadar *çok* kızmamıştı... Hem de arabanın başına gelenlere rağmen. Araba devrilince dingillerinden biri kırılmıştı o kadar."
"Bir de Paul'ün bacağı," diye ekledi Emily.
"Ama hemen iyileşmişti," diye devam etti Whitney ısrarla. Eski hezimetleri unutup gelecekteki olasılıklara kafa yormaya koyulmuştu bile. Ayağa fırladı ve ağır ağır bir ileri, bir geri yürümeye başladı. "Onun dikkatini çekmemin bir yolu olmalı.
Ben..." Odanın içinde bir o yana bir bu yana hızlı adımlarla turlarken renkten renge giren yüzünde hain bir gülümseme belirdi. "Emily, son derece net olan bir şey var; Paul benden hoşlandığının henüz farkında değil. Doğru mu?"
"Senden zerre kadar hoşlanmıyor demek daha doğru olur," diye yanıtladı Emily dürüstçe.
"Bu da cesaretlendirilmeksizin bana evlenme teklifinde bulunmayacağı anlamına geliyor. Doğru mu?"
"Ona silah doğrultsan bile, sana evlenme teklif etmez. Bunu biliyorsun. Ayrıca sen henüz evlenecek kadar olgun bir kız değilsin, hem öyle olsa bile..."
"Hangi şartlar altında..." diyerek arkadaşının sözünü kesti Whitney kendinden emin bir tavırla. "Hangi şartlar altında bir erkek bir bayana evlenme teklif etmek zorunda kalır?"

"Şu an aklıma hiçbir cevap gelmiyor... Adamın başka çaresi yoksa olabilir mesela; *kesinlikle olamaz bul* Whitney, şu anda neler tasarladığını bilmiyorum ama aklından geçen her neyse sana yardım etmeyeceğim."
Derin derin iç çeken Whitney, yeniden sandalyesine oturdu. Bacaklarını uzatıp gerindi. Tasarladığı son plânın ne kadar cesaret gerektiren bir iş olacağını düşününce kendini tutamayıp utanmazca kıkırdadı. "Keşke çıkarabilsem... Yani Paul'ün at arabasının tekerini gevşeteceğim, sonra da ondan beni dolaştırmasını rica edeceğim. Yola çıktığında tekerlek yerinden çıkacak... Eve dönünceye ya da birileri bize yardım edinceye dek hava kararmış olacak ve o da bana evlenme teklif etmek zorunda kalacak." Whitney, Emily'nin şaşkına dönmüş yüz ifadesine aldırmadan sözlerine devam etti. "Düşünsene, o unutulmayan eski hikâyeler gibi muhteşem bir hikâye olacak bu da, yalnız bu hikâyenin kahramanlarının rolleri değişmiş olacak: *Genç kız, Yakışıklıyı* kaçırır ve adamın itibarı sarsılır; her şeyin yoluna girmesi için de kız adamla evlenmek zorunda kalır," diye ekledi Whitney, yaratıcılığıyla övünür bir tavırla.
"Ben gidiyorum," dedi Emily. Kapıya yöneldi. Sonra duraklayarak Whitney'ye döndü. "Lord ve Leydi Gilbert her şeyi gördü. Onlara pantolon ve atla ilgili nasıl hır açıklama yapmayı düşünüyorsun?"
Whitney'in yüzüne bir hüzün çöktü. "Hiçbir şey söylemeyeceğim; bir faydası olmaz. Ama burada bulundukları süre içerisinde şimdiye kadar gördüğün en ağırbaşlı, en

kibar, en nazik hanım olacağım." Whitney, Emily'nin kuşku dolu gözlerle baktığını görünce ekledi. "Ayrıca, yemek zamanı dışında ortalıkta fâzla görünmeyi düşünmüyorum. Günde üç saat kadar Elizabeth gibi davranabilirim."

Whitney Emily'ye verdiği sözü tuttu. O gece akşam yemeğinde, Lord Gilbert Beyrut'taki İngiliz Konsolosluğu'nda görev aldığı yıllarda yaşadıkları tüyler ürpertici olaylardan söz ettikten sonra Whitney yalnızca, "Ne kadar ilginç," demekle yetindi. Hâlbuki ona bir sürü soru sormak için yanıp tutuşuyordu. Paris'ten ve o şehrin neşe dolu sosyal hayatının insana yaşattığı heyecandan söz eden teyzesi lafını bitirdiğinde ise Whitney, "Ne kadar etkileyici, teyzeciğim," diyerek bir şeyler geveledi. Yemek biter bitmez izin isteyip ortalıktan kayboldu.

Uç gün sonra, Whitney'in ağırbaşlı olmak ya da ortalıktan kaybolmak için gösterdiği çaba gerçekten o kadar olumlu sonuçlanmaya başlamıştı ki Anne yeğeniyle karşılaştıkları ilk gün gördüğü manzaranın anlık bir kıvılcımdan ibaret olup olmadığını merak etmeye başladı. Yoksa bu kız kendisinden ve Edward'dan nefret mi ediyordu?

Dördüncü gün, Whitney ev halkı uyanmadan kahvaltısını bitirmiş ve yine ortadan kaybolmuştu. Fakat Anne bu kez gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıydı. Evdeki bütün odalara baktı ama Whitney evde değildi. Bahçede de yoktu. Seyislerden birinin söylediğine bakılırsa ahıra uğrayıp atını da almamıştı. Anne güneşin parlak ışıkları altında gözlerini kısarak etrafına bakındı. Bir yandan da on beş

yaşındaki bir kızın bütün gününü geçirmek için nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordu.

Malikânenin karşısındaki tepenin doruk noktasına bakarken gözüne parlak, sarı bir desen ilişıverdi. "Onu buldum!" diyerek derin bir nefes aldı. Güneş şemsiyesini açıp bahçede yürümeye başladı.

Whitney, teyzesinin yaklaştığını gördüğünde kaçmak için çok geç kalmıştı. İçten içe keşke saklanacak daha iyi bir yer bulsaydım diye hayıflanırken diğer yandan ortadan sessiz sedasız kayboluşunu gölgede bırakacak bir konu bulmaya çalışıyordu. Giysiler? Aslında moda hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve bu konuya bir parça bile ilgi duymuyordu; ne giydiği umurunda bile değildi. Kedi gibi gözleri, çamur renkli saçları ve burnunun üzerinde çilleri olan bir kızın dış görünüşünü elbiseler düzeltecekti sanki! Ayrıca aşırı derecede uzun boylu ve zayıftı. Yüce Tanrı ona biçimli göğüsler bahşedecekse, artık bu konuda da çok geç kalmıştı; bu da işe yaramazdı.

Anne, yorgun düşmüş bir halde ağır ağır soluk almaya çalışarak yokuşu tırmandı ve kendini teklifsizce yere serili örtünün üzerine, Whitney'in yanma bırakıverdi. "Şey, şöyle bir hava alayım dedim de..." diye bir bahane uydurdu. Biraz soluklanınca gözü örtünün üzerinde duran deri ciltli bir kitaba ilişti ve aklına kitaplardan söz etmek geldi. "Bir aşk romanı mı?" diye sordu.

"Hayır, teyzeciğim," diye yanıtladı Whitney utangaç bir tavırla. Teyzesi görmesin diye eliyle kitabın kapağını usturuplu bir biçimde kapatmıştı.

"Genç kızların aşk romanlarına bayıldığını duymuştum," dedi Anne.
"Bu doğru, teyzeciğim," dedi Whitney kibarca.
"Bir kez böyle bir roman okumuştum ama beğenmedim," diye sözlerine devam etti Anne. Diğer yandan Whitney'yi sohbete davet ettirecek başka bir konu bulmaya çabalıyordu. "Bu gibi kitaplarda yer alan, aşırı derecede kusursuz kadın kahramanlara tahammül edemiyorum. Ayrıca sürekli ayılıp bayılan kahramanlara da..."
Whitney İngiltere'deki hemcinsleri içinde böyle yavan şeylere hayranlık duymayan tek kişi olmadığına o kadar çok şaşırmıştı ki tek heceli kelimelerle konuşmak üzere kendi kendine verdiği sözü anında unuttu. "Ve bu kadın kahramanlar ayılıp bayılmadıklarında da..." diye söze karıştı, yüzünde kahkaha atmak ister gibi bir ifade vardı. "Burun deliklerine nışadır şişelerini dayayıp uzanırlar ve kederli bir hâlde kendilerine evlenme teklif edemeyecek kadar yüreksiz genç adamların ya da hiç de yakışmayacak kadının biri ile birlikle olmaya çoktan karar vermiş olan erkeklerin yasını tutarlar. Oysa ben sevdiğim adamın iğrenç bir kadına âşık olmak üzere olduğunu bilerek ayaklarımı uzatıp oturamam." Whitney, teyzesinin şaşkına dönüp dönmediğini anlamak için göz ucuyla ona baktı. Ne var ki teyzesi onu gözlerinin kenarlarına gizlenmiş, tarifi mümkün olmayan bir gülümseme ifadesi ile dinlemekteydi. "Anne teyze, sen hiç dizlerinin üzerine ı,öküp, "Ah, Clarabel, dudakların bir gül yaprağı, gözlerin ise gökyüzünde parlayan iki yıldız misali..." diyen bir

adamı ciddiye alır miydin?" Whitney, alaylı bir kahkaha atarak sözlerini bitirdi, "işte ben o anda burnuma amonyak dayayıp yerimden fırlayabilirim!"
"Ben de öyle," dedi Anne gülerek. "O rezil aşk romanlarını okumadığına göre ne okuyorsun o zaman?" Whitney'in hiç kıpırdamayan elinin altında duran kitabı hafifçe kaldırdı ve altın kabartmalı başlığa bir göz attı. "*İlyada* mı?" diye sordu gözlerine inanamayarak. Hafifçe esen meltem, kitabın sayfalarını çeviriverince Anne'in şaşkın bakışları kitabın sayfalarından kopup Whitney'in gergin yüzüne odaklandı. "Fakat bu Yunanca... Yunanca biliyor olamazsın değil mi?"
Whitney başını salladı. Yüzü utancından kıpkırmızı kesilmişti. Teyzesi şimdi onun bilgiç bir kız olduğunu düşünecekti ve bu da onun için bir başka utanç kaynağıydı. "Ayrıca Latince, İtalyanca, Fransızca ve hatta biraz da Almanca biliyorum," diye itiraf etti Whitney.
"Yüce Tanrım," diyerek derin bir nefes aldı Anne. "Bütün bu dilleri nasıl öğrendin?"
"Babam aksini düşünse bile ben geri zekâlı biri değilim. Bana yabancı dil ve tarih konularında özel ders aldırması için onun başının etini yemiştim." Whitney aniden sessizliğe büründü. İlk zamanlarda kendisini derslerine verirse ve bir erkek evlat niteliklerine sahip olursa babasının sevgisini kazanabileceğine inanmıştı. Ve şimdi... Birdenbire o zamanları anımsamıştı.
"Başarılarınla övünmen gerekirken sen bu niteliklerinden utanç duyuyor gibi konuşuyorsun."

Whitney vadinin ortasındaki evine baktı. "Kızların bu konularda eğitim alması pek çok kişi tarafından vakit kaybı olarak nitelendiriliyor. Eminim, siz de bunun böyle olduğunu biliyorsunuzdur. Zaten *kadınsı* becerılerilere de sahip değilim. Dikiş diksem, gözüm bağlı diktim sanılır. Şarkı söylesem, ahırın aşağısındakı köpekler havlamaya başlar. Müzik öğretmenim Bay Twittsworthy babama piyano çalışımın kendisine kurdeşen döktürdüğünü söylemiş. Kızların yapması gereken şeyleri yapamıyorum ve dahası o şeyleri yapmaya çalışmaktan da nefret ediyorum."

Whitney, herkes gibi teyzesinin de bunları duyduktan sonra hoşnutsuz olacağını biliyordu. Fakat bunları bilmesi çok daha iyiydi; en azından sonradan öğrenip şaşırmayacaktı. Whitney yeşil gözlerini kocaman açmış, Leydi Anne'e bakıyordu. "Eminim babam size benimle ilgili her şeyi anlatmıştır. Ben ona göre büyük bir utanç kaynağıyım. O benim Elizabeth Ashton gibi narin, ağırbaşlı ve sessiz bir kız olmamı istiyor. Ben de öyle olmaya çalışıyorum ama galiba pek de başarılı olamıyorum."

Kız kardeşinin dünyaya getirdiği bu güzel, hayat dolu ve kafası karmakarışık çocuğu dinlerken Anne'in yüreği paramparça olmuştu. Whitney'in yanağını okşayarak, "Baban işlemeli akiği andıran bir kız çocuğu istiyor; hassas, cansız ve kolayca şekil alabilen bir kız çocuğu... Aslında onun kızı bir elmas gibi pırıl pırıl ve hayat dolu ama o, bu kıza nasıl davranacağını bilmiyor. Sahip olduğu

mücevherin eşsizliği ve kıymeti ile gurur duyacağı yerde... Bu mücevheri bir parça cilalayıp pırıl pırıl parlatacağı yerde... O bu değerli parçayı sıradan, işlemeli bir akiğe benzetmeye çalışıyor."

Whitney kendisini daha çok bir kömür yığınına benzetiyordu. Fakat teyzesini hayal kırıklığına uğratmamak adına sessiz kalmayı tercih etti. Teyzesi yanından uzaklaştıktan sonra Whitney kitabını yeniden eline aldı ama kısa süre sonra aklı yine kitabın sayfalarından uçup Paul ile bezeli hayallere dalıverdi.

O gece Whitney yemek salonuna girdiğinde içeride öyle I',ergin bir hava vardı ki kimse onun masaya doğru yaklaşmakla olduğunu fark etmedi bile. "Ona bizimle birlikte Fransa'ya döneceğini ne zaman söylemeyi düşünüyorsun, Martin?" dedi Lord Gilbert öfkeli bir şekilde. "Yoksa buradan ayrılacağımız güne dek bekleyip onu son dakikada bizim yanımıza, at arabasının içine mı tıkacaksın?"

Whitney'in dünyası yıkıldı ve o kahrolası dakikada oracıkta düşüp bayılacağını hissetti. Titreyen bacaklarına ve kollarına hâkim olmaya çalışarak duraksadı ve boğazında hissettiği yumruyla yutkunmaya çabaladı. "Bir yere mi gidiyorum, baba?" diye sordu sakin ve umursamaz bir tavır takınmaya çabalayarak. Hepsi birden ona dönüp bakakaldılar. Babasının yüzü telaş ve öfke ile iyice gerilmişti. "Fransa'ya," diye yanıtladı Martin ters ters. "Seni bir hanımefendi haline getirmeye gönüllü olan Lord ve Leydi Gilbert ile birlikte yaşamak için..."

Whitney o anda kontrolünü kaybetmemek için kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak masanın yanında kendisine ayrılmış sandalyeye oturdu. "Lord ve Leydi Gilbert'a kendilerini nasıl bir tehlikeye atmak üzere olduklarından söz ettin mi?" diye sordu. Babası az önce kalbini paramparça etmiş olduğunu anlamasın diye var gücü ile dayanmaya çalışıyordu. Lord ve Leydi Gilbert'ın suçluluk yüklü, utanç dolu yüzlerine soğuk bir ifade ile baktı. "Babam size beni evinizde ağırladığınız takdirde rezil olma riski ile karşı karşıya kalabileceğinizden söz etmemiştir belki de. Ondan da duyacağınız üzere ben kötü huylu biriyim; kabayım ve kibarlıktan zerre nasip almamış biriyim."

Teyzesi onu acı dolu bakışlarla dinlemekteydi ama babasının yüz ifadesi buz gibiydi. "Of, baba," dedi Whitney kederli bir ses tonuyla. "Bu kadar çok mu utanıyorsun benden? Gözünün önünden kaybolmamı isteyecek kadar çok mu nefret ediyorsun?" Gözleri bir türlü akmayan yaşlarla dolunca ayağa kalktı. "Eğer... Kusura bakmazsanız... Bu akşam kendimi pek aç hissetmiyorum."

Whıtney odadan çıkar çıkmaz, "Nasıl yapabildin bunu!" diye bağırdı Anne, sandalyesinden fırlayıp Martin Stone'a öfkeyle bakarak. "Siz dünyada gördüğüm en kalpsiz, en acımasız adamsınız; o çocuğu senin saçmalıklarından uzak tutmak benim için büyük bir zevk olacak. Bütün bunlara bu kadar uzun süre katlanabildiği için kızını

sabrından ötürü takdir etmek gerek. Ben olsam kesinlikle katlanamazdım."
"Onun sözlerinden fazla etkileniyorsunuz, hanımefendi," dedi Martin gergin bir şekilde. "Sizi temin ederim ki Whitney'in böyle çılgına dönmesinin sebebi benden ayrılacağı için üzülmesi değil. Sadece onun kendisini Paul Sevarin karşısında aptal durumuna düşürme plânlarını suya düşürdüm, hepsi bu."

2

Martın Stone'un kızını Fransa'ya göndereceği haberi çabucak tutuşuveren kuru otlar misali bütün kasabaya süratle yayıldı, ilgisiz ve samimiyetsiz insanların yaşadığı bu sakın, kırsal bölgede Whitney Stone sayesinde insanlar yine hakkında zevkle konuşabilecekleri heyecanlı bir konu bulmuşlardı.
Arnavut kaldırımlı sokaklarda zengin ya da fakir her yaştan kadın bu son dedikodunun tadını çıkarmak üzere toplanmışlardı. Whitney'in skandallarla bezeli hayatına dair bütün rezil anları büyük bir zevkle uzun uzun konuştular. Whitney'in sekiz yaşındayken bir pazar günü kilisede karakurbağanın tekini salıverişinden tutun da onun geçen yaz genç bir hanımla oturan Paul Sevarin'i gözetlemek için ağaca tırmanışına ve o ağaçtan ikilinin üzerine düşme hikâyesine kadar anlattılar.

Bütün bu rezillikleri en ince ayrıntısına kadar tekrar tekrar konuştuktan sonra Martın Stone'un kızını Fransa'ya göndermeye niçin niyetlendiğini nihayet anladılar.

Genel kanı bu edepsiz kızın erkek pantolonu içinde insan içine çıkmasıyla zavallı ve çaresiz babasını bunu yapmaya mecbur etmiş olmasıydı. Bu kızın bir sürü başka kusurları da olduğundan babasını böyle ani bir karar vermeye zorlayan sebebin tam olarak ne olduğu hakkında da bazı tartışmalar yapıldı, ama herkesin hemfikir olduğu bir şey varsa o da kız ayağının altından çekilince Paul Sevarin'in bir hayli rahatlayacağıydı.

Sonraki üç gün boyunca, Martin Stone'un komşuları kalabalık gruplar halinde eve uğradılar. Güya Lord ve Leydi Gilbert'ı ziyaret etmek ve Whitney'ye veda etmek niyetindeydiler. Fransa'ya gitmeden önceki akşam Anne Gilbert salonda oturmuş bu meraklı ziyaretlerden birine daha katlanmaya çalışıyordu; üç leydi, kızları ile birlikte veda ziyaretine gelmişti. Anne içten içe kızarak bu hanımları dinlerken yüzünde beliren gülümseyiş samimi olmaktan ziyade son derece resmiydi; bu hanımlar iyi dilekler sunmada usta olsalar da aslında Whitney'in gençlik hatalarını teyzesine tekrar tekrar anlatmaktan sinir bozucu bir biçimde zevk alıyorlardı. İyi niyetli görünseler de Whitney'in Paris'te kendisini rezil edeceğine, Anne'in başına dert açacağına ve büyük ihtimalle Edward'ın siyasi itibarını da lekeleyeceğine inandıkları açıktı.

Misafirlerin nihayet evden ayrılma vakti geldiğinde, Anne onlarla mesafeli bir şekilde vedalaştı, ardından kendini bir

sandalyenin üzerine bıraktı. Gözleri öfkeli bir kararlılıkla parlıyordu. Martin Stone diğer insanların önünde kızını durmadan eleştirerek öz evladının tüm kasabada alay konusu haline gelmesine sebep olmuştu. Anne, gerçekten de ne yapıp edip Whitney'yi bu dar kafalı hain komşuların arasından çekip çıkarmalıydı. Whitney, Paris'in burasıyla hiç de bağdaşmayan ortamında gençliğini doyasıya yaşayabilirdi ve Anne bunun için elinden geleni yapacaktı.
Salona açılan holde beliren kâhya boğazını temizleyerek, "Bay Sevarin geldiler, efendim." diye seslendi.
"İçeri buyur edin, lütfen," dedi Anne. Whitney'in çocuksu duygularla aşık olduğu kişinin veda etmeye gelmesine şaşırmıştı. Bundan duyduğu hazzı gizlemeye çalışan Anne, Bay Sevarın'in çekici, güzel ve minyon bir sarışını koluna takıp salona girdiğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Whitney'in bu adama taptığını kasabada yaşayan hemen hemen herkes biliyordu; dolayısıyla Anne, Paul Sevarinın de bu aşktan haberdar olduğuna emindi. Paul Sevarin'in, kendisine böylesine âşık bir kızın ziyaretine gelirken yanında genç bir bayanı getirmesi ne büyük duyarsızlık, diye düşünmeden edemiyordu.
Paul yanına yaklaşırken, Anne onu salonun bir ucundan süzdü, genç adamda bir kusur bulmaya çabaladı fakat hiçbir kusur bulamadı. Paul Sevarin uzun boylu ve yakışıklıydı; iyi yetişmiş, varlıklı ve şehirli bir beyefendinin doğal cazibesine sahipti. "İyi akşamlar, Bay Sevarin," dedi Anne soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla. "Whitney bahçede."

Paul, Anne'in takındığı bu kayıtsız tavrın sebebini anlamışa benziyordu. Anne'in selamına karşılık verirken Paul'ün gözlerinde anlamlı bir tebessüm belıriverdi. "Biliyorum..." dedi Paul. "Fakat ben Whitney ile vedalaşırken sizin de Elizabeth ile sohbet edebileceğinizi düşünmüştüm."

Anne içten içe öfkelenmesine karşın kendini biraz daha sakinleşmiş hissediyordu. "Memnuniyetle."

Whitney, üzerine gölge düşmüş gül ağaçlarına dalgın dalgın bakarken yüzünde mutsuz bir ifade vardı. Teyzesi salonda oturmuş, yeğeninin geçmişiyle ilgili başka başka hikâyeler ya da geleceğine dair berbat senaryolar dinliyor olmalıydı, Emily ailesi ile birlikte Londra'ya gitmişti, Paul de öyle... Paul veda etmeye bile gelmemişti. Whitney onun gelmesini umut etmiyordu zaten; Paul, şimdi arkadaşları ile bir araya gelmiş, Whitney'in gidişini kutluyor olmalıydı.

Whitney, ardındaki karanlıkta Paul'ün derin ve tok sesinin yankılandığını duydu; sanki zihninde canlandırdığı adam bir anda yanında belirivermişti. "Merhaba, güzel kız."

Whitney duyduğu sesle irkildı. Paul, omzunu bir ağaç gövdesine yaslamış orada öylece duruyordu ve Whitney ile .ilalarında yalnızca birkaç adım vardı. Üzerindeki kapkara ceketin aksine kar beyazı gömleği ve kravatı, ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Paul, "Bizi terk ediyorsun demek," dedi usulca.

Whitney, sessizce kafasını salladı. Paul'ün sarı saçlarının tonunu ve ay şeklindeki yüzünün tüm hatlarını hafızasına

kazımaya çalışıyordu. "Beni özleyecek misin?" diye soruverdi aniden.
"Elbette, özleyeceğim," dedi Paul hatifçe gülümseyerek. "Sen olmayınca hayat benim için çok sıkıcı olacak, genç bayan."
"Evet, öyle olacak galiba," dedi Whitney gözlerini devirerek "Ben gidince, sen ağaç altında piknik yaparken kim düşecek tepene. Ya da bacağını kim kıracak..."
Whitney kendi ile ilgili bir dizi şikâyeti dile getirmeye başlamışken, Paul araya girerek, "Hiç kimse..." dedi.
Whitney, başını kaldırıp sevgi dolu gözlerle ona baktı.
"Beni bekleyecek misin?"
"Döndüğünde burada olacağım... Tabii eğer kastettiğin buysa," diyerek kaçamak bir cevap verdi Paul.
"Fakat kastettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun!" diyerek umutsuzca üsteledi Whitney. "Demek istediğim, ben dönünceye dek biriyle evlenmeme ihtimalin..." Whitney utancından sözünü bitiremedi. Paul söz konusu olduğunda neden her seferinde aynı şeyi yaptığını merak ediyordu. Neden o da yaşça kendisinden daha büyük kızlar gibi serinkanlı ve işveli olamıyordu ki sanki?
"Whitney..." dedi Paul kararlı bir ses tonuyla. "Gideceksin ve adımı bile unutacaksın. Bir gün gelecek, benden seni beklememi neden istediğini bile anımsamayacaksın."
"Gerçekten böyle mi olacak acaba..." diyerek Paul'ün sözlerini onayladı Whitney üzüntüyle.
Paul öfke ve şefkat karışımı duygulara kapılarak derin bir iç çekti, ardından Whitney'in çenesine dokunup başını

hafifçe kaldırarak genç kızın gözlerinin içine baktı. "Burada olacağım," dedi isteksizce gülümseyerek. "Ve senin büyüyüp nasıl bir kız olduğunu görmek için sabırsızlanacağım."

Bu sözler karşısında büyülenen Whitney, Paul'ün cüretkâr, yakışıklı ve gülümseyen yüzüne dalıp gitti. Ardından işleyebileceği en son ve en büyük günahı işledi: Aniden parmak uçlarının üzerinde yükselip kollarını Paul'ün boynuna doladı ve dudağının hemen kenarına bir öpücük kondurdu. Paul içinden söverek Whitney'in kollarını boynundan çekti ve onu hızla iterek kendinden uzaklaştırdı. Whitney o anda kendinden tiksindi ve gözleri yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm, Paul. Ben... Ben bu şekilde davranmamalıydım."

"Evet," dedi Paul. "Bunu yapmamalıydın." Elini cebine soktu ve sinirli bir tavırla cebinden küçük bir kutu çıkardı. Ardından kutuyu Whitney'in eline öylesine tutuşturdu. "Sana bir veda hediyesi almıştım."

Whitney ruhu bedeninden ayrılmışçasına kendinden geçti. "Gerçekten mi?" Elleri titreyerek kutunun kapağını açtı. İnce, altın bir zincirin ucunda sallanan akik işlemeli kolye ucuna bakarken gözleri kamaştı. "Ah, Paul," diye fısıldadı. Gözleri parlıyordu. "Bu gördüğüm en güzel, en büyüleyi-ci.. . Bu değerli hediyeyi sonsuza dek saklayacağım."

"Bu bir hatıra," dedi Paul üzerine basa basa. "Başka bir anlamı yok."

Whitney hayran hayran kolye ucuna bakarken Paul'ün sözlerini duymadı bile. "Bunu sen mi seçtin?"

Paul kararsızca kaşlarını çattı. Bu sabah Elizabeth için oldukça kıymetli, zarif, küçük bir mücevher almak üzere şehre inmişti. Dükkân sahibi kahkahalar atarak Bayan Stone'un Fransa'ya gideceğini söylemiş, Paul'ün özgürlüğüne kavuşmak üzere olduğunu yorumlamadan edememişti. Gerçekten de öyleydi. Bunun üzerine Paul, dükkân sahibinden on beş yaşındaki bir kız için uygun olabilecek bir hediye seçmesini rica etmişti aceleyle. Bir dakika önce Whitney kutuyu açana dek, Paul'ün kutunun içinde ne olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Fakat şimdi bunu Whitney'ye söylemenin ne anlamı vardı ki? Lord ve Leydi Gilbert, Whitney ile evlenecek asil bir Fransız bulurlardı nasıl olsa. Ancak bu kişi tercihen yumuşak başlı biri olmalıydı. Whitney adamı atının ayakları altında çiğnese bile ses çıkarmayacak türde biri olmalıydı mümkünse bu kişi. Paul, Whitney bir an önce Fransa'ya gitsin ve oradaki kısmetleri ile karşılaşsın diye gayrı ihtiyari kızı iter gibi ellerini uzatmak istedi ama kendine hâkim oldu. "Kendim seçtim... Bir *arkadaştan* diğerine armağan edilmek üzere seçildi bu hediye," dedi en sonunda.

"Ama ben senin sadece arkadaşın olmak istemiyorum," dedi Whitney ağlamaklı bir ses tonuyla. Sonra kendini toparladı. "Gerçi arkadaşın olabilmek de güzel... Şimdilik," dedi içini çekerek.

"Öyleyse..." dedi Paul. Alaylı bir ses tonu ile konuşmaya başlamıştı, "iki arkadaş olarak birbirimize veda öpücüğü vermemiz gayet uygun olur bence."

Whitney yüzünde keyifli bir heyecanın verdiği hazla gülümseyerek gözlerini kapattı ve dudaklarını büzdü ama Paul'ün dudakları yalnızca kızın yanağına değdi. Whitney gözlerini açtığında ise genç adamın uzun adımlarla bahçeden uzaklaştığını gördü.

Kendinden emin bir ifadeyle, "Paul Sevarın," dedi fısılda-yarak. "Fransa'ya gidince o kadar farklı biri olacağım kı eve geri döndüğümde benimle evleneceksin."

Portsmouth'ta gemiye yükledikleri eşyalar dalgalı kanal boyunca sarsılıp, oradan oraya sürüklenirken Whitney tı-rabzanlara yaslanmış gitgide uzaklaşan ingiliz sahil şeridine bakıyordu. Rüzgâr başlığını kurdelelerinden koparıp almak istiyor gibiydi. Dağılan saçları yanağını kamçılıyordu. Whitney uzaktan uzağa doğduğu ülkeye bakıyordu. Bir yandan da bu geniş boğazdan tekrar geçeceği anı zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Dönüşünü gazeteler duyuracaktı elbette; "Bayan Whitney Stone..." diye başlayacaktı gazete yazıları ve şöyle devam edecekti: "Paris'in yeni güzeli, bu hatta ülkesine dönüyor." Whitney'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi... Paris'in güzeli...

Saçlarını yüzünden çekerek çocuksu başlığının altına sıkıştırdı. Sonra da mağrur bir tavırla İngiltere'ye sırtını döndü.

Fransa'ya ve geleceğine bakmak üzere güvertenin öbür ucuna doğru adım atarken boğazın suları önünde pürüzsüzce uzanıp gidiyordu.

FRANSA 1816 1820

Lord ve Leydi Gilbert'ın dövme demir kapılar ardında yükselen ve Fransız mimarisini yansıtan evi etkileyici bir görünüme sahipti. Kavisli dev pencerelerden giren ışık odalara ayrı bir ferahlık katıyor; pastel tonlarına vuran güneş ışığı oturma odalarından, yatak odalarına dek her şeyi zarif bir dokunuşla aydınlatıyordu. Açık mavi renkli döşemeleri olan 'süitin kapısını açan Anne, "İşte senin odan da burası, hayatım," dedi.

Whitney kapının eşiğinde durmuş büyülenmiş bir halde odaya bakıyordu. Bakışları üzerine eflatun, pembe ve mavi renkli çiçekler serpilmiş olan göz alıcı, beyaz saten yatak örtüsünü hayranlıkla taradı. Oldukça şık bir kanepe bu yatak örtüsüyle aynı kumaştan kaplanmıştı. İncecik porselen vazolara aynı tonlarda eflatun ve pembe çiçekler yerleştirilmişti. Whitney, hüzün dolu bir tavır takınarak teyzesine döndü. "Anne teyze, aslında bana başka bir oda seçseniz, daha rahat ederdim; yani... Bu kadar zarif bir odaya hiç gerek yoktu. Herhangi bir oda olabilirdi." Teyzesinin şaşkın yüz ifadesine karşılık bir açıklama yapma gereği duyarak sözlerine devam etti. "Yanından geçerken bile şu vazoları düşürüp kırabilirim.

Anne, omzunda Whitney'in ağır valiziyle yanı başında bekleyen hizmetçiye döndü. Kararlı bir biçimde başı ile göz alıcı odayı işaret ederek, "Buraya bırakın," dedi.

Whitney içten içe, "Sonra söylemedi demeyin," diye mırıldandı. Başlığını çıkarıp kendisini yavaşça kanepenin

üzerine bıraktı. Paris'te yaşamak tek kelimeyle *muhteşem* olacaktı.

Uç gün sonra, ziyaretçi alayı Anne'in özel terzisini karşılamak üzere saat on bir buçukta sıraya dizildi. Bu özel terziye modeller ve kumaşlar hakkında durmadan konuşup, Whitney'in tekrar tekrar ölçüsünü alan üç güler yüzlü bayan terzi de eşlik etmekteydi.

Onlar evden ayrıldıktan yarım saat sonra Whitney kendisini tombul bir kadının eleştirel bakışları karşısında kafasının üzerinde bir kitapla ileri geri yürürken buldu. Anne teyzesi bu hanımı Whitney'ye "sosyal zarafet" adında bir ders öğretmekle görevlendirmişti.

"Ben inanılmaz sakanındır, Madam Froussard," dedi Whitney kafasındaki kitabı üçüncü kez yere düşürünce. Utancından kıpkırmızı kesilmişti.

"Ama olmaz ki!" diye çıkıştı Madam Froussard özenle taranmış gümüş rengi saçlarını savurarak. "Matmazel Stone doğal bir zarafete sahip ve göz alıcı bir duruşu var. Fakat matmazel yarış yapar gibi yürümekten vazgeçmeli."

Madam Froussard ayrıldıktan hemen sonra dans öğretmeni geldi ve Whitney bu kez vals yaptığını hayal ederek odanın içerisinde fırıl fırıl dönüyor ve şu sözleri işitiyordu: "O kadar da kötü değil, biraz çalışmayla..."

Çay vaktinde gelen Fransızca öğretmeninin dudaklarından genç kız hakkında şu sözler dökülüyordu: "Eğitim almaya *uygundur*, Leydi Gilbert."

★★★

Birkaç ay boyunca Madam Froussard, haftanın beş günü ikişer saat Whitney'ye sosyal zarafet dersleri verdi. Whitney bu hanımın acımasız ve yorucu eğitimine tabi tutulsa da Paul'ün gözünde iyi bir izlenim bırakmasına katkıda bulunabilecek her şeyi öğrenebilmek için hevesle çalıştı.

Lord Gilbert bir akşam yemeğinde, "Madam Froussard sana tam olarak ne öğretiyor?" diye sordu.

Whitney'in yüzünde utangaç bir ifade belirdi. "Madam bana *dörtnala koşmak* yerine nasıl *yürüyeceğimi* öğretiyor." Whitney duraksadı. İçten içe bir taraftan Lord Gılbert'ın bunun saçma sapan bir vakit kaybı olduğunu söyleyeceğini umuyordu Whitney. Fakat Edward memnun bir tavırla gülümseyerek onu şaşırttı. Whitney de ona gülümserken içinde tarifi mümkün olmayan bir mutluluk vardı. "Biliyor musunuz," diye esprili bir tavırla sözlerine devam etti. "Bir zamanlar doğru düzgün yürüyebilmek için ıkı sağlam bacaktan başka bir şeyin gerekli olmadığını sanırdım!"

O geceden sonra Whitney'in gün boyu çalışırken yaşadığı komik olaylar akşam yemeklerinin vazgeçilmezi haline geldi.

Bir gece yine, "Lord Gilbert, hiç fark ettiniz mi..." diye ne-şeyle sordu Whitney. "Upuzun bir cüppeyle ortalıkta dolaşmak da beceri gerektiriyor aslında, değil mi?"

"Benimki şu ana kadar başımı derde sokmadı," diye esprili bir biçimde yanıtladı Lord Gilbert.

"Yanlış dikilmiştir," dedi Whitney alaycı bir ifadeyle. "İnsan cüppeye dolanıp bir anda kendisini bir hediye paketi gibi sarılmış bulabilir doğrusu."

Bir ay sonra Whitney artık sandalyesine nazikçe oturuyordu. Elinde bir yelpaze vardı ve bir yandan da yelpazenin çıtaları üzerinden kurnaz kurnaz Lord Gilbert'ı gözetlemekle meşguldü. Lord Gilbert, "Sıcak mı oldu tatlım?" diye sordu; Whitney'in esprisini sezememiş, çoktan oltaya gelmişti.

'Yelpaze sadece serinlemek için kullanılmaz," dedi Whitney, ukala bir tavırla. Konuşurken kirpiklerini öyle abartılı bir işve ile kırpıştırıyordu ki, Anne onun bu haline kahkahalarla gülüyordu. "Yelpaze bayanların cilveli davranmasına olanak sağlar. Ayrıca hanımların ellerini estetik bir işle meşgul eder. Bir de haddini aşan beylerin koluna şaplatmak için kullanılır."

Edward'ın yüzündeki gülümseme birden kayboldu. 'Hangi beyler haddini aşıyormuş bakayım?" diye sordu ters ters.

"Şey, hiç kimse... Ben henüz hiçbir beyefendi ile tanışmadım zaten," diye yanıtladı Whitney.

Onlar konuşurlarken, Anne ikisini izliyordu. Yüzündeki gülümseme adeta neşe saçıyordu; çünkü Whitney artık onun ve Edward'ın kalbinde ancak kendi kızlarının sahip olabileceği bir yerdeydi.

Sonraki mayıs ayında, Whitney'in topluluğa ilk resmi takdiminden bir ay önce Edward üç opera bileti getirdi. Biletleri tesadüfen çıkarmış gibi yaparak Whitney'ye

konsolosluğun balkonunda kendisine teyzesıyle birlikte eşlik etmesini teklif etti.

Whitney bir yıl önce böyle bir teklif alsa kendinden geçmiş bir halde ortalıkta dans ederdi. Fakat artık değişmişti; bu yüzden böyle davranmak yerine içtenlikle gülümseyerek yanıt verdi. "Bunu çok isterim, Lord Gilbert."

Çocukluğundan bu yana dadılığını yapan Clarissa saçlarını tararken Whitney sessizce oturuyordu. Clarissa Whitney'in saçlarını kafasının üstünde topladı, ardından omuzlarına dökülen bukleleri düzeltti. Whitney bel kısmının üstünde buz mavisi kadife kurdeleleri olan beyaz ve yeni bir elbise giymişti. Elbisenin kenarındaki fırfırlar zarif bir biçimde boyun bölümünden etek ucuna dek uzanıyordu. Whitney ayrıca üzerine kıyafetiyle uyumlu buz mavisi, saten bir pelerin almıştı. Aynanın karşısına geçmiş ışık saçan gözlerle kendisine bakıyordu. Bir an reverans yapmak için nazikçe eğilip, "Sizlere Bayan Whitney Stone'u takdim etmek istiyorum," diye fısıldadı usulca. "Paris'in güzeli."

Paris sokakları ince bir sis tabakası ile ay ışığında parlıyordu. Whitney yağmurla ıslanmış geniş bulvarlarda aceleyle koşuşturan insanlara pencereden bakarken saten pelerinine iyice sarındı ve çenesine değen yumuşacık kumaş ona keyif verdi.

Rutubetin bunalttığı şen şakrak insanlar tiyatronun önünde toplanmışlardı. Pırıl pırıl ceketleri ve şık pantolonlarıyla yakışıklı beyefendiler, takılarıyla ışık saçan bayanları

başlarını eğerek selamlıyorlardı. Whitney at arabasından adımını attığı anda orada duran o muhteşem kadınlardan gözlerini alamadı. Kendilerinden oldukça emin görünen bu kadınlar kavalyeleriyle sohbet ediyorlardı. Whitney bu kadınların dünyanın en güzel kadınları olduklarına inanmaya başladı ve "Paris'in en güzeli" olabileceğine dair hayalleri bir anda yerle bir oldu. Yine de orada olmak ve bu kadınların arasında bulunmak bile muhteşem bir duyguydu onun için.

Üçlü gösteri salonuna doğru ilerlerken, genç adamlar ilk başta Whitney'ye şöyle bir bakıyorlar, sonra tekrar dönüp ona bakakalıyorlardı ve bu bakışları yalnızca Anne fark etmekteydi. Whitney'in güzelliği yavaş yavaş belirginleşen bir güzelliktı. Tasvir edilemez nitelikleri ve büyüsüyle gelecek vaat eden bir güzellikti onunkisi. Gencecik ruhu ve yaşama sevinciyle pırıl pırıl parlayan genç kızın muhteşem duruşu ve özgüvenı yıllardır pek çok zorlukla karşı karşıya gelmesinden kaynaklanıyordu.

Konsolosluğun özel locasında yerlerini alınca Whitney, yepyeni güzel elbisesini tutarak nazikçe oturdu ve elleri meşeni olsun diye yelpazesini çıkarıp tıpkı Madam Froussard'ın öğrettiği gibi sallamaya başladı. Yabancı dil ve matematik derslerine bu kadar zaman harcamakla ne kadar aptallık etlinin düşününce gülmek geldi içinden. Oysa Paul'ü ve babasını etkilemek için öğrenmesi gereken şey o kadar basitti ki.. Demek elindeki yelpaze Yunanca derslerinden çok daha marifetliydi!

Şimdi etrafında bir yükselip bir alçalan insan kafaları ile özenle hazırlanmış süslü başlıklardan başka hiçbir şey yoktu. Bütün bunlar onu o kadar çok mutlu ediyordu ki Whitney'in içi içine sığmıyordu. Kadınlardan bir tanesinin yanındaki beyi kendinin koluna yelpazesiyle nazlı nazlı dokunduğunu gören Whitney, bir yandan bu kadınları kendine yakın hissediyor, diğer yandan ise adamın sıkıntılı görünmek şöyle dursun gururu okşanmış gibi duran güzel eşine ne kadar ayıp bir söz fısıldadığını merak ediyordu.

Opera başladı ve Whitney o anda her şeyi boş verip kendisini etkileyici müziğin büyüsüne kaptırdı. Bu müziği duymak en muhteşem rüyaların ötesinde bir mutluluk veriyordu genç kıza. Sahne dekorunun değişmesi için perdeler kapanınca Whitney yine gerçek hayatta buluverdi kendisini. Hemen ardından salondan yükselen gürültü ve kahkahalar alasında Lord ve Leydi Gilbert'ın locaya gelen arkadaşlarının sesleri çalındı kulağına.

Anne genç kızın omzuna dokunarak, "Whitney," dedi.

Bize doğru dön de seni sevgili dostlarımızla tanıştırayım."

Whitney, teyzesinin buyruğunu yerine getirerek ayağa kalkıp arkasına dönünce Mösyö ve Madam DuVılle'ye takdim edildi. Mösyö ve Madam, Whitney’yi sıcak ve sevecen bir tavırla selamladılar. Fakat kızları Therese, Whitney'yi meraklı gözlerle incelemekle yetindi. Bu kız Whitney'in yaşlarında, hoş bir sarışındı. Kızın keskin bakışlarına hedef olan Whitney bir an için özgüvenini kaybettiğini sandı. Kendisiyle yaşıt kişilerle ne konuşması

gerektiğini hiçbir zaman bilememişti ve İngiltere'den ayrıldığından beri ilk kez kendisini acemi ve huzursuz biri gibi hissediyordu. "O... Operayı beğendin mi?" diye sorabildi sonunda.
"Hayır," dedi Therese. Konuşurken gamzeleri belirginleşiyordu. "Tek kelime bile anlayamadığım için..."
"Whitney anlayabiliyor," dedi Lord Gilbert böbürlenerek. "Whitney italyanca, Yunanca, Latince, hatta biraz da Almanca biliyor!"
Lord Gilbert bu şekilde böbürlenince DuVilleler kendisinin bilgiç bir kız olduğunu düşünecekler diye utancından yerin dibine girdiğini hissetti Whitney. Therese'in şaşkın bakışlarına dayanabilmek için kendisini zorladı.
Küçük sarışın, dudaklarını şımarık bir tavırla büzdü. "Piyano çalıp şarkı da söyleyebiliyor musun?"
"Ah, hayır," diye hemen yanıtladı Whitney. "Ne piyano çalabiliyorum, ne de şarkı söyleyebiliyorum..."
"Harika!" dedi Therese içtenlikle gülümseyerek. Ardından Whitney'in hemen yanındaki koltuğa yerleşti. "Ben bu ikisinde oldukça iyiyimdir." Genç kız Whitney'yi hayranlıkla süzdü ve yapmacık bir tavırla, "Sosyeteye takdim edileceğin günü sabırsızlıkla bekliyor olmalısın, değil mi?" diye sordu.
Samimi bir tavırla yanıtladı Whitney. "Pek sayılmaz."
"Ben sabırsızlanıyorum. Aslında bu takdim töreni benini için yalnızca usul gereği yerine getirilecek bir şey. Çünkü evliliğim üç yıl önce planlandı bile. Ve bu çok da iyi oldu

doğrusu. Böylece bütün zamanımı senin için uygun bir es adayı bulmaya ayırabilirim. Sana genç adamlardan hangilerinin seçkin olduğunu, hangilerinin yakışıklı olmalarına karşın parasız pulsuz olduğunu ve parlak bir geleceği olmayan adayların kimler olduğunu söyleyeceğim. Böylece sen güzel bir seçim yapınca ben de düğününe gelip, herkese bu şanslı evliliğe nasıl sebep olduğumu övünerek anlatacağım!" dedi Therese. Sevinçten ağzı kulaklarına varıyordu kızın.

Tlıerese'in bu samimi arkadaşlık teklifi,.ile serseme dönen Whitney ona gülümseyerek karşılık verdi. Whitney'in bu gülüşü Therese DuVille'in söze devam etmek için yeniden cesaret bulmasına yetti de arttı bile: "Kız kardeşlerimin hepsi muhteşem evlilikler yaptılar. Bir tek ben kaldım. Tabii, bir de ağabeyim Nicolas..."

Acaba Nicolas DuVille şu "seçkin adamlar" sınıfına mı dâhildi, yoksa "yalnızca yakışıklı adamlar" sınıfına mı? Whitney kahkahayı basıp bu soruyu sormak için yanıp tutuşsa da kendisine hâkim olmaya çabaladı. Fakat Therese sorunun sorulmasını beklemeden anında yanıtladı. "Nicki'nin pek de seçkin olduğu söylenemez. Yani elbette seçkin niteliklere sahip biri; çünkü çok zengin ve aşırı derecede yakışıklı. Fakat sorun şu ki Nicolas *uygun* değil. Nicki'nin tek erkek vâris olması ve beşimizin en büyüğü olması ailem için büyük bir kayıp ve şanssızlık doğrusu."

Whitney o kadar meraklanmıştı ki, daha fazla dayanamadı ve kibarlığı bırakıp Mösyö DuVille'in bir rahatsızlığı olup olmadığını sordu.
"Hayır," dedi Therese neşe içinde kıkırdayarak. "Tabii sen insanları hayretler içinde bırakan küstahlığının ve bu tavrıyla böbürlenmesinin bir hastalık olduğunu düşünmezsen... Aslında Nicolas böyle davranmakta haklı. Çünkü kızlar sürekli peşinden koşuyor. Annem bile, evlenme teklifleri kadınlar tarafından yapılabilse, Nicolas'ın bizim yani dört kız kardeşin alabileceği bütün evlenme tekliflerinden daha fazla teklif alacağına inanıyor!"
Whitney'in mütevazı yüzündeki kibar ve ilgili ifade uçup gitmişti. "Neden acaba," dedi Whitney gülerek. "Anlattıklarına bakılırsa iğrenç birine benziyor."
"Cazibe," dedi Therese ciddi bir tavırla. "Nicolas çekici bir adam." Düşünceli bir edayla bir an duraksadıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Nicki'nin bu kadar zor bir adam olması çok üzücü. Sosyeteye takdim törenimiz gibi bir geceye katılıp, sana özel ilgi gösterirse ve seni seçerse büyük bir başarıya imza atmış olurdun doğrusu!" dedi Therese ıç geçirerek. "Tabii dünyanın sonu gelse o böyle bir baloya katılmaz, o da ayrı mesele. Bu tarz toplantıların son derece sıkıcı olduğunu düşünüyor. Yine de ona senden söz edeceğim, belki işe yarar.
Whitney sırf terbiyesini bozmamak adına Therese'e küstah ağabeyiyle *asla* tanışmamayı umduğunu söyleyemedi.

4

Whitney'in sosyeteye takdim edileceği balodan önceki gün Emily Williams'dan bir mektup geldi. Bu mektup Whitney'in içini rahatlatmıştı; Emily mektubunda Paul'ün Bahama Adaları'nda bir ev satın aldığını ve bir yıl kadar orada kalmayı planladığını anlatıyordu. Bu da Whitney'in eve dönmek üzere hazırlanmak için tam bir yılı olduğu anlamına geliyordu. Çünkü Whitney'ye göre Paul, bir kabile reisinin yanık tenli kızma âşık olabilecek bir adam değildi. Böylelikle bir yıl daha Paul'ün biriyle evleneceği endişesini taşımaktan kurtulmuştu işte.

Whitney, yarın gece katılacağı balodan önce heyecanını bir parça yatıştırabilsin diye salondaki gül desenli, saten kaplamalı koltuğa kıvrılmış, Emily tarafından gönderilen mektupları görgü kurallarını anlatan bir kitabın sayfaları arasına gizlemiş, o mektupları tekrar tekrar keyifle okumaktaydı. Mektupları okurken öylesine kendinden geçmişti ki biri tarafından izlendiğini fark etmedi bile.

Nicolas DuVille elinde kız kardeşi tarafından gönderilen bir notla, kapı eşiğinde belirmişti. Therese ağabeyinden bu notu Bayan Stone'a *bizzat* ulaştırmasını ısrarla istemişti. Nicki bu not iletme işinin iki kız tarafından tezgâhlanan aptalca bir oyun olduğundan emindi. Çünkü geçen bir ay boyunca Therese, ağabeyi sırf Bayan Stone ile karşılaşsın diye sayısız numara çevirip durmuştu. Kız kardeşinin havai genç arkadaşlarından birini ağabeyine ayarlamak

istemesi Nicolas için bir ilk değildi ve Nicki önceki deneyimlerine dayanarak Bayan Stone'un planlarını nasıl suya düşüreceğini çok iyi biliyordu. Bu planlar hayata geçirilmeden önce Nicki o çömez kızı şok edecekti. Böylece kızın gözü öyle bir korkacaktı ki, kızcağız bir an önce bu adamdan kurtulmayı dileyecekti.

Nicolas'ın etkileyici bakışları Bayan Stone tarafından önceden tasarlanmış olduğu aşikâr olan o alımlı sahneye odaklanmıştı şimdi. Genç kız bu sahneyi büyüleyici bir izlenim yaratmak için planlamış olmalıydı. Whitney'in yanı başındaki pencereden sızan gün ışığı, koyu saçlarının pırıl pırıl tutamlarını ve buklelerini vurguluyordu; genç kız bir yandan kitaba kendini iyiden iyiye kaptırmış numarası yaparken diğer yandan da o uzun lüleleri öylesine parmağına dolayıp duruyordu. Sarı sabahlığının kıvrımları zarif bir biçimde koltuğa yayılmışken, ayaklarını da nazlı bir eda ile kıvırmış oturuyordu Whitney. Mağrur bir görünüşe bürünmüştü. Uzun kirpikleri hafitçe aralanmış, biçimli dudaklarında baygın bir gülümseme belirmişti. Nicolas bu saçmalığa bir son vermek istercesine odaya adım attı. "Çok etkileyici bir tablo çizmişsiniz Matmazel, saygılar," dedi genç adam pervasızca.

Whitney başını kaldırıp ona baktı ve yerinden kalkarken içine Emily'nin mektuplarını sakladığı görgü kuralları kitabını kapatıp koltuğa bıraktı. Whitney soylu tavırlarıyla karşısındakini aşağılamak istercesine buz gibi bir sesle konuşan ve otuzuna merdiven dayamış gibi görünen bu

adama bakarken gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Siyah saçları ve keskin, bal renkli gözleri olan bu adam gerçekten de çok yakışıklıydı.
"Hiç utanmanız yok mu sizin Matmazel?" dedi adam çekinmeden.
Whitney adama *bakakaldığını* ancak o zaman fark etti ve hemen kendini toparlayıp başıyla adamın elindeki notu işaret etti. "Teyzemi görmek için mi geldiniz?"
Whitney'in serseme dönmüş bir tavırla sergilediği şaşkınlık ifadesine karşılık adam odaya girdi ve elindeki notu kızın kafasına kakar gibi uzattı. "Ben Nicolas DuVille. Beni beklediğinizi kâhyanızdan öğrendim bile. Bu nedenle artık şu mahsus takındığınız çekingen ve şaşkın tavırdan vazgeçebilirsiniz."
Whitney orada öylece dururken, adamın bakışları yüzünden başlayıp ağır ağır kaskatı kesilmiş bedeninde adeta değer biçer gibi dolaşmaya başlayınca genç kız neye uğradığını şaşırdı. Bu adam gerçekten de gözlerini göğüslerine mi dikmişti, yoksa Whitney'ye mı öyle geliyordu? Adam Whitney'yi ön cepheden incelemeye son verince bu kez de etrafında dolaşmaya başladı. Sanki Whitney almak istediği bir kısrakmış gibi, onu her açıdan iyice inceliyor gibi gözüküyordu. Whitney öfkeyle notu açmaya kalkışınca, "Zahmet etmeyin," dedi Nicolas. "Notta Therese'in bilekliğini burada unuttuğu yazıyor ama siz de, ben de bunun ikimizin karşılaşması için ayarlanmış bir oyundan başka bir şey olmadığını biliyoruz."

Whitney şaşkına dönmüş, utanmış, gülünç duruma düş-müş ve aşağılanmıştı. Therese ağabeyinin aşırı derecede kibirli biri olduğunu söylemişti ama Whitney adamın *bu denli* küstah olduğunu hiç tahmin etmemişti doğrusu.

Nicolas, Whitney'in etrafında dolanmaya son verip tam önünde durduğunda, "Aslında..." dedi. "Umduğum gibi değilmişsiniz." Haklı çıktığını anlayınca canının sıkıldığı ses tonundan belli oluyordu.

"Nicolas!" Anne teyzesinin cana yakın selamı Whitney'yi yanıt vermekten alıkoydu. "Seni görmek ne güzel... Ben de sem bekliyordum; hizmetçilerden biri Therese'in bilekliğini koltuğun üzerindeki yastıklardan birinin altında bulmuş.

Kopçası da kırılmış. Dur, hemen getireyim," dedi Anne ve telaşla odadan çıktı.

Nicki'nin neye uğradığını şaşırmış bakışları Bayan Stone'a odaklandı. Whitney ise onun utanmasından ne kadar keyif aldığını açıkça belli eden bir tavır takınıp Nicki'nin suratına bakarken dudaklarında ince bir gülüş belirmiş, güzel kaşları ç,Kılmıştı. Geldiğinde sergilediği kaba davranışlara bakılırsa, Nicki birkaç nazik söz sarf etmesi gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Koltuğa doğru eğilip içinde Emily'nin mektuplarının bulunduğu görgü kuralları kitabını eline aldı. Önce başlığa, ardından Whitney’ye bakarak, "Görgü kurallarını mı öğreniyorsunuz Matmazel?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Bayan Stone. Bastırmaya çalıştığı gülüşü gözlerine yansıyor, gözlerinin içi pırıl pırıl parlıyordu. "Kitabımı ödünç almak ister misiniz?"

Whitney'in nükteli sözleri karşı tarafta hayranlık uyandırdı ve doğal bir gülümseyişle karşılık buldu. "Sanırım kaba davranışımdan ötürü size bir özür borçluyum Matmazel," dedi Nicolas gülünç bir ciddiyetle. "Yarın gece bana bir dans lütfeder misiniz?"

Whitney adamın etkileyici gülümseyişi ve kendisine hayran hayran bakan gözlerine kanıp bir an duraksadı.

Whitney'in bu sessizliğini kapris dolu bir tavır olarak yorumlayan Nicolas omuz silkerek alaycı bir ses tonu ile, "Tereddüt ettiğinize göre birçok kişiye dans sözü vermiş olmalısınız. Belki de başka zaman..." deyince, gülüşünde hissedilen o sıcaklık bir anda yitip gidiverdi.

Whitney genç adamın teklifini geri almak üzere olduğunu anladı ve bu adamın kesinlikle tahmin ettiği gibi küstah, aksi birı adam olduğuna kanaat getirdi. "Hiç kimseye söz vermedim," diye içtenlikle itiraf ederek Nicolas'ı bir kez daha şaşırtarak. "Yani, Paris'te ilk tanıştığım *beyefendi* sizsiniz."

Whitney'in "beyefendı" kelimesini vurgulayarak söylemesi Nicki'nin dikkatinden kaçmamış, genç adam bunu duyunca kahkahayı basmıştı.

"İşte bileklik burada," dedi Leydi Gilbert aceleyle odaya girerek. "Bu arada, Therese'e kopçanın kırık olduğunu hatırlatırsan sevinirim Nicolas."

Nickı bilekliği alıp oradan ayrıldı. At arabasına bindi, seyise annesinin evine götürmesini emretti ve at arabasının deri koltuğunda arkasına yaslandı. Bahar çiçekleri ile büyüleyici bir biçimde bezenmiş bir parkın yanından geçtiler. Yüzleri tanıdık gelen iki hoş bayan pastel renkli eldivenleri ile el sallayarak onu selamlasalar da bu Gainsboroughvari1 sahne Nicki'nin pek de ilgisini çekmedi. Düşünceleri henüz tanıştığı genç ingiliz kızla meşgüldü.

Whitney Stone ile şapşal ve geveze kız kardeşinin nasıl olup da bu kadar yakın olabildiklerine bir türlü anlam ve-remiyordu. Çünkü bu kızlar birbirinden tıpkı bir bardak limonata ile bir kadeh sert Fransız şarabı kadar farklıydılar. Therese sevimli bir kızdı, limonata gibi tatlı bir şeydi ama bir adamı etkileyecek, özellikle de Nicolas gibi sığ bayanlardan hiç ama hiç haz etmeyen bir erkeği etkileyebilecek pek de derin nitelikleri olduğu söylenemezdi; en azından ağabeyinin gözünden bakıldığında böyle denebilirdi.

Öte yandan Whitney Stone, içinde zıtlıkları barındıran hakiki bir hazineydi. Benliğinde her an ortaya çıkabilecek esrarengiz ve imrendiren bir güzelliği saklı tutan bu kız kırmızı ve yoğun bir Burgonya 2 gibi etrafına ışıltı saçıyordu. Henüz on yedi yaşında olmasına karşın Nicolas'ın alaycı küstahlığına dikkate değer bir soğukkanlılıkla tahammül edebilmişti. Nicolas bu kızın

---

1Thomas Gainsborough: XVIII. yy'da yaşamış ünlü İngiliz ressam.

2Bıırgonya: Fransanın Bıırgoııya eyaletinde yapılan şarap türünün ismi.

birkaç yıl içinde muhteşem bir kadına dönüşeceğine karar vermişti. Şu görgü kuralları kitabından söz ederlerken Whitney'in kitabı kendisine ödünç vermek isteyerek yaptığı misillemeyi anımsayınca içinden kahkahalarla gülmek geldi.

Yazık olacak, dedi Nicolas içinden. Whitney gibi nadir bulunan bir mücevher sırf Fransa'ya yeni geldiği için yarın gece gerçekleşecek olan takdim balosunun kalabalığında harcanıp gidecekti.

Dev balo salonunun bir tarafı muhteşem goblenlerle bezenmiş, diğer yanı ise tepedeki pırıl pırıl avizelerin içinde yanan binlerce mumun ışığını yansıtan aynalarla kaplanmıştı. Whitney'in gözü yanından geçmekte olduğu aynalardan birine ilişince genç kız heyecanla nasıl göründüğüne baktı. Beyaz ipekten dikilmiş balo elbisesi etek kısmına pembe, ipek güllerle tutturulan geniş fistolarla süslenmişti. Bu güller saçının tepesindeki iri buklelerin etrafını saran güllerle aynı renkteydi. Whitney aynada kendisine bakınca hissettiğinden çok daha sakin göründüğüne karar verdi.

"Göreceksin, her şey çok güzel olacak," diye fısıldadı Anne teyzesi.

Whitney her şeyin o kadar da güzel olacağına *inanmıyordu.* Göz kamaştıran sarışınlar, kızıl saçlı güzeller ve cilveli minyon kumrallar siyahlara bürünmüş fakat diğer yandan saten ve ipekten yapılmış parlak renkli yelekleri ile etrafta pırıl pırıl parıldayan genç adamlarla kâh gülüşüyorlar, kâh konuşuyorlardı. Whitney bu

güzellere rakip olamayacağının farkındaydı. Kendi kendine saçma sapan bir balo için toplu iğne başı kadar bile endişelenmemesi gerektiğini hatırlatıp dursa da bunun doğru olmadığını gayet iyi biliyordu. Bu baloyu çok ama çok önemsiyordu.

Therese ve annesi müzisyenler ilk dans şarkısını çalmaya başlamadan biraz önce balo salonuna gelmişti. Beyaz dantel elbisesi, pespembe yanakları, şık topuzu ve parlak sarı saçları ile tıpkı bir bonbon şekerini andıran Therese, "Şahane haberlerim var," diye nefes nefese fısıldadı. "Dadım, Nicki'nin uşağının kuzeni oluyor ve kuzeninden Nicki'nin de bu akşam baloya geleceğini duymuş. *Ayrıca* üç arkadaşını da yanında getirecekmiş -Nicki kazanırlarsa onlara beş yüz frank vereceğine, kaybederlerse kendisiyle birlikte baloya katılıp iki saat burada bulunacaklarına dair bir iddiaya girmiş ve kazanmış. Bu yüzden gelip seninle dans etmeleri gerekiyormuş..." Therese, Whitney'den özür diler gibi omuz silkerek sözlerini bitirdi ve kendisine dans teklifinde bulunan genç adama etkileyici bir reverans bahşetti.

Müzisyenlerin şarkıya başlamak üzere ilk notayı vurduğu ve baloya katılan genç kızların kavalyeleri ile birlikte dans pistine doğru ilerledikleri sırada Whitney aldığı haberlerin etkisiyle utancından allak bullak olmuştu. Genç kızların tümü dans pistine çıkmamıştı elbette; Whitney'in yüzü renkten renge girerken genç kız Anne teyzesine çaresiz gözlerle bakıyordu. Davete katıldığında ilk dans teklifini alanlardan biri olmayacağını biliyordu ama orada, teyzesi

ve Madam DuVille ile bir başına kalınca bu kadar göze çarpacağı hiç aklına gelmemişti doğrusu. Ne yazık ki bu durum ona hiç de yabancı gelmiyordu; kendi ülkesi İngiltere'de de tanıdıklar tarafından nadiren verilen davetlere katıldığında ya alay konusu olurdu ya da kimse onu umursamazdı.

Therese ikinci ve üçüncü dans teklifini almış olmasına rağmen Whitney hâlâ beklemekteydi. Dördüncü dans müziği çalmaya başladığında Whitney bu kez de dans teklifi alamayıp rezil olacağı fikrine daha fazla tahammül edemedi. Anne teyzesinin kulağına eğilip biraz hava almak için dışarı çıkmak istediğini söylemek üzereyken giriş kapısında bir kargaşa çıktığını fark etti ve onun gözleri de merakla diğer konukların baktığı yere kilitlendi. Nicolas DuVille ve diğer üç genç adam balo salonu girişindeki kemerli sütunların altında belirmişler, çarpıcı siyah giysileri içinde ilgi odağı olduklarının pek de farkında değilmiş gibi görünüyorlar ve umursamaz bir biçimde uzaktan kalabalığa göz gezdiriyorlardı. Whitney, Nicolas DuVille'in bir yığın kıkırdayan genç kızı ve yeni yetme delikanlıyı ayırt etmeye çabalayışını izledi ve Nicolas'ın gözleri nihayet Whitney ile buluştuğunda genç adam başını eğerek onu uzaktan selamladı ve dörtlü genç kızın bulunduğu tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Whitney duvara yaslandı ve küçük bir çocuk gibi kendisini Anne teyzesi ile duvar arasına gizlemeye çalıştı. Nicolas DuVille'in ona bir kez daha meydan okumaya kalkışmasına dayanamazdı artık. Dün bu adam Whitney'in

gözünü korkutmaya çalışarak onu yeterince şaşkına çevirmişti zaten. Bu gece ise gururu ve kendisine olan güveni çoktan paramparça olmuştu ve bütün bunlar yetmezmiş gibi Whitney şimdi de Nicolas'ın siyah takım elbisesi içinde ne kadar yakışıklı, nasıl kibar göründüğünü fark etmişti ne yazık ki.

Whitney bu dört genç adamın kendilerini dikkatle inceleyen kalabalığı yarıp kendisine doğru yaklaşmasını izliyor ve Nicolas DuVille ile arkadaş grubunun balo salonundaki diğer gençlerden ne kadar farklı olduklarını düşünürken içinde hissettiği korku gitgide büyüyordu. Nicolas ve arkadaşları, yaşça kendilerinden genç olan kızlara kur yapan yeniyetmeler den daha olgun olmaları dışında doğal ve alımlı dış görünümleri ile diğerlerinden oldukça farklı görünüyorlardı.

Oğlu kendisine selam verince Madam DuVille şaşkın bir şekilde gülümsedi. "Nicki, dünya tersine dönse bu kadar şaşırmazdım doğrusu!"

Nicolas başını eğerek annesine reverans yaparken, "Ah, teşekkür ederim anneciğim," dedi ve hemen Whitney'ye döndü. Gülümseyerek kızın buz gibi elini tuttu. Dudaklarına götürüp Whitney'in eline kibar bir öpücük kondurdu ve gülüyormuş gibi yaparak öfkeli bir ses tonu ile, "Yalnızca м/e odaklandım diye şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi durmayın Matmazel. Böyle olacağını zaten bıliyormuşsunuz gibi davranmalısınız," dedi Nicolas.

Whitney gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde genç adama bakarken, Nicolas'ın tavsiyesine müteşekkir mi kalmalıydı

yoksa bu sözler karşısında aşağılandığını mı hissetmeliydi bir türlü karar veremiyordu.
Nicolas, Whitney'in ne düşündüğünü anlamış gibi alaycı bu ifade ile kaşlarını çattı, ardından dönüp ona arkadaşlarını tanıttı.
Müzik başladı ve Nicki, Whitney'ye sormadan kızın elini tutup koluna taktı ve birlikte dans pistine doğru ilerlediler. Whitney dans öğretmeninden öğrendiği adımlara odaklanırken, Nicolas vals eşliğinde dönerek genç kızı ustalıkla yönetiyordu.
"Matmazel." Nicki'nin kalın sesi neşeyle çınlıyordu. "Kafanızı kaldırıp bana bakarsanız, dans ederken yüzünüze baktığımı fark edeceksiniz ki, şaşkına dönmüş seyirciler bunu sıcak ve hayranlık dolu bir tavır olarak algılarlar. Fakat ısrarla kravatımdaki desenleri ezberlemeye devam edecekseniz, ben de etkilenmiş gibi görünmeyi bırakıp yorulmuş ve sıkılmış gibi yapacağım. Ve eğer bunu yaparsam bu akşam sosyetede tanınmak yerine bir şebboy gibi kenarda kalan kız olarak anımsanacaksınız. Şimdi bana bakın ve gülümseyin."
"Şebboy mu?" diye yaygarayı kopardı Whitney. Bakışları Nicki'nin bakışları ile buluşmuştu. Genç adamın gözlerindeki esprili ifadeyi görünce kızgınlığı geçiverdi. "Çok dikkat çekiyormuşum gibi geliyor," dedi Whitney açık yüreklilikle. "Salondaki herkes bize bakıyormuş gibi geliyor ve..."
"Bize bakmıyorlar," diye düzeltti Nicolas anlayışlı bir ses tonu ile. "*Bana* bakıyorlar ve beni bu asil küçük

hanımların anlamsız partisine getiren sebebin senin caziben olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar."
"Hem de... Şu alışılmış ayıp ve fesat uğraşlarınızı bir yana bırakıp buraya neden geldiğinizi değil mi?" diye esprili bir şekilde ekledi Whitney. Yüzüne insanı kendiliğinden tahrik ederi bir gülümseme ağır ağır yayıldı ve bu gülümseme yüz hatlarını daha da göz alıcı hale getirdi.
"Kesinlikle," dedi Nickı sırıtarak.
"Bu durumda..." dedi Whitney kahkaha ile karışık bir ses tonuyla."Bu vals en baştan şöhretime leke sürmeyecek mi?"
"Hayır, benimkini karalayacak." Nicki genç kızın çılgına dönmüş yüz ifadesine baktı ve onu yumuşatmak ister gibi, "Takdim balolarına katılmak benim tarzıma pek de uygun değildir Matmazel," dedi ve sözlerine devam etti. "Ayrıca benim sizin gibi genç ve yaygaracı bir kızla bu şekilde dans ettiğim... Hatta bu danstan gerçekten zevk aldığım hiç görülmemiştir."
Whitney bakışlarını Nicolas DuVille'in sert yüz hatlarından ayırıp parlak saten yelekleri ile etrafta dolanan yeni yetme delikanlılara çevirdi. Bu gençler Nickı'ye gözle görülür bir öfke ile bakıyorlardı. Buna şaşmamak gerek! Nicki'nin kusursuz dikilmiş takım elbisesi ve asaleti bu delikanlıların kendilerini frapan görünümlü ve daha da tecrübesiz hissetmelerine neden oluyordu.
"Hâlâ bakıyorlar mı?" diyerek şaka yollu takıldı Nicolas.
Whitney, bakışlarını genç adamın yakışıklı yüzüne çevirdiğinde gözlerinde beliren ışıltıdan gülmemek için kendini

zor tuttuğunu belli oluyordu. Genç kız dudağını ısırdı, "evet, ama onlara hak veriyorum; *sen* bir oda dolusu kanarya ilerisinde bir atmaca gibi duruyorsun."
Genç adamın yüzünde hafif ve etkileyici bir gülüş belirdi. Nicolas hafifçe içini çekerek, "Öyleyim zaten," dedi ve sözlerine devam etti. "Büyüleyici bir gülüşün var, tatlım."
Whitney asıl muhteşem gülüşe sahip olan kişinin *Nicolas* olduğunu düşünüyordu ki, adamın yüzündeki ifade kaş çatışıyla gölgelendi. "Bir... Bir sorun mu var?" diye sordu Whitney.
"Evet," dedi Nicolas pervasızca. "Seninle nişanlı olmayan bir adamın sana "tatlım" demesine izin vermemelisin."
"Böyle bir şeye cesaret ederlerse onları bakışlarımla mahcup ederim!" diyerek söz verdi Whitney.
"Böylesi daha iyi..." diyerek onayladı Nicolas ve cüretkâr bu tavırla sözlerine devam etti. "...Tatlım."
Valsin sonunda Nicki, Whitney'in ağzından çıkacak tek kelimeyi bile kaçırmamak ister gibi ona doğru eğilerek genç kıza teyzesinin yanına kadar eşlik etti. Whitney, Nicolas'ın üç arkadaşından her biriyle dans ederken, genç adam orada öylece durarak gözlerini neredeyse hiç ayırmadan onları izledi.
Whitney artık kendisini yorgun, pervasız ve muhteşem hissediyordu. Birçok genç onunla tanışmak için çoktan sıraya girmişti bile. Whitney, Nicolas DuVille ve arkadaşlarının mübalağalı ve emsalsiz ilgilerini kendisine bahşetmelerinin buna sebep olduğunu biliyordu ama yine de önemsenmek hoşuna gidiyor, içi rahatlatıyordu.

Nicolas ile birlikte partiye gelen esmer ve yakışıklı Claude Delacroix, Whitney'in atlara olan ilgisini hemen fark etmiş, birlikte bir ırkın diğerine olan üstünlüğü konusunda eğlenceli bir tartışmaya koyulmuşlardı. Genç adam kıza bir gün birlikte ata binmeyi bile teklif etmişti ve bu teklifin Nicki'nin teşvikiyle olmadığı gayet açıktı. Whitney bundan çok memnun oldu ve gururunun okşandığını hissetti. Teyzesinin yanma döndüğünde ise gülümsüyordu.

Gelgelelim, Nicki genç kızı hemen bir diğer dans için alıp götürürken ne memnun görünüyordu, ne de gülüyordu. Kolunu Whitney'in beline sararken, "Claude Delacroix..." dedi Nicki sert bir ifadeyle, "Köklü ve asıl bir aileden gelmektedir. Başarılı bir parlamenter, usta bir kumarbaz ve iyi bir arkadaştır. Buna karşın senin için uygun bir arkadaş değildir, bu yüzden onu kendine uygun bir aday olarak görmemelisin. Gönül meselelerinde Claude bir uzmandır fakat hevesi çok çabuk geçer, sonra da.

"Bayanların kalbini mi kırar?" diye sordu Whitney yapmacık bir tavırla.

"Kesinlikle," dedi Nicki sert bir ifadeyle.

Whitney kalbinin zaten Paul'e ait olduğuna, bu yüzden de tehlikeli bir durumla karşı karşıya kalmayacağına inanıyordu. Hafifçe gülümseyerek, "Yeterince temkinli olduğumu düşünüyorum." dedi.

Nicki'nin bakışları genç kızın yumuşacık ve davetkâr dudaklarına indi önce. Sonra yeniden Whitney'in yeşim taşı gibi parlayan gözlerine kaydı. "Belki de..." diye söze

başladı Nicki alaycı bir ses tonu ile. Whitney bu ifadeye bir anlam verememişti. "Belki de asıl kalbini sakınması gereken kişi Claude'dur. Yaşınız daha büyük olsaydı, sanırım bu konuda onu uyarmak durumunda kalırdım, Matmazel," diye sözlerini sürdürdü.

Nicki, genç kızı teyzesinin yanına geri götürdüğünde Whitney ile dans etmek isteyen bir yığın genç adam orada belirmiş, hepsi ona dans teklifinde bulunmak için beklemeye başlamıştı. Nicki, Whitney'yi korumak ister gibi onun koluna girdi ve sıranın sonundaki genç adamı başıyla işaret ederek, "Andre Rousseau..." dedi. "Senin için mükemmel bir eş adayı olabilir."

Whitney ona şakayla karışık öfkeli bir şekilde baktı. "Gerçekten böyle şeyler söylememeksin."

"Biliyorum," dedi Nicki. "Peki, beni dün sergilediğim kaba davranışlardan ötürü bağışladın mı?"

Whitney neşeyle başını salladı. "Tıpkı tüm görkemiyle suya indirilen İngiliz gemileri kadar güzel bir takdim oldu benimki de."

Genç kızın parmaklarım dudaklarına götürürken Nicki'nin yüzünde sıcacık bir gülümseme belirdi. "Keyifli yolculuklar tatlım," dedi.

Sonra da gitti.

Whitney ertesi sabah Lord Gilbert'ın ele avuca sığmayan kısrağını sürmek üzere merdivenlerden aşağı inerken hâlâ dün geceyi düşünüyor ve kendi kendine gülümsüyordu. Misafir odasından gelen erkek sesleri hole yayılıyordu ve Whitney misafir odasının önünden geçip gitmek

üzereyken Anne teyzesi birden kapıda belirdi. Yüzüne keyif dolu bir ifade yerleşmişti. "Ben de tam sana haber vermeye geliyordum," diye fısıldadı. "Ziyaretçilerin var."
"Ziyaretçiler mi?" dedi Whitney paniğe kapılarak. Bu gençler geçen gece dans boyunca alışılmış laflarla dır dır etmekten başka bir şey yapmamışlardı ve şimdi de onları büsbütün ilgilendiren ve hoşnut kılan tek şey Whitney'ye bir sahalı ziyaretinde bulunmaktı. "Onlara ne söyleyeceğim?" dedi Whitney yalvaran bir ses tonuyla. "Ne yapacağım şimdi?"
"Ne mı yapacaksın?" diyerek gülümsedi Anne. Whitney'in yanına yaklaşıp sırtını sıvazladı. "Kendin olacaksın, tatlım."
Whitney tereddüt ederek odaya girdi. "Parka... Ata bin-meye gidecektim de..." dedi ziyaretçilerine. Dün gece dans ettiği gençlerden üçü onu görmeye gelmişti. Uç genç adam dizlerinin üstüne çöküp ona birer çiçek buketi uzattılar. Whitney delikanlıların ellerinde tuttukları buketlere şöyle bir göz gezdirdi ve dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Üçünüz de oradan gelmiş görünüyorsunuz..."
Whitney'in bu sözleri ile çiçekleri parktakilerin arasından aşırdıklarım ima eden bir espri yaptığını sanan delikanlılar genç kıza göz kırptılar. Ardından ona gülümsediler ve daha da ilginci hoşgörülü bir biçimde Whitney'ye parkta eşlik etme şerefine kimin nail olacağını soruşturmaya koyuldular.

Tüm benliğiyle gerçek bir adalet timsali olan Whitney, neşeli bir tavırla *hepsinin* kendisine eşlik edebileceğini söyledi.

Bayan Stone orada kaldığı bir sene boyunca "özgün bir kız" olarak tanındı. Genç kızların zarafet ve işve abidesi olarak tanınmaya alışıldığı o zamanlarda Whitney içtenliği ve neşesiyle nam salmıştı. Yaşıtları ağırbaşlı tavırlar sergilerken, Whitney zeki ve sözünü esirgemeyen bir genç hanım portresi çiziyordu.

Bir sonraki sene boyunca Anne doğanın zaman ile el ele vererek işleyişini izlemeye koyuldu ve Whitney'in genç yüzü vaat ettiği etkileyici güzelliğe bürünmeye başladı. Duman karası kirpikleri ve yay biçiminde kopkoyu kaşları deniz yeşilinden yeşim taşma dönen büyüleyici gözlerini daha da çekici bir hale getiriyordu. Maun rengi parlak saç bukleleri, yumuşacık dolgun dudaklı, krem rengi saten parlaklığındakı pürüzsüz cildi ise güzelim yüz hatlarını mükemmel bir biçimde vurguluyordu. Hâlâ ince bir vücut yapısına sahipti ama artık biraz daha serpilmiş, vücut hatları çekici kavisli ve nazik kıvrımlarla bezenmişti. O yıl Whitney'in "eşsiz bır hanım" olarak nam saldığı yıldı.

Genç adamlar kendisine "büyüleyici bir güzelliğe" ve "fevkalade bir zarafete" sahip olduğunu söylüyorlardı; Whitney her birinin rüyasını süslüyordu. Genç kadın, bu gençlerin hiç esirgemeden sarf ettikleri iltifatları ve sonsuz bağlılık yeminlerini dinliyor, bir yandan bu sözlere inanmamaktan ötürü duyduğu şaşkınlıkla, diğer yandan da

kibarlıklarından ölürü duyduğu minnettarlıkla onlara gülümseyerek karşılık veriyordu.
Anne teyzesi onu kendi cazibesine inanamayan fakat bir yandan da bundan memnuniyet duyan, türüne ender rastlanan tropikal bir kuşa benzetiyordu. Whitney de tıpkı nadir rastlanan bir kuş gibi bir süre konduğu yerde duruyor, taliplerinden biri onu yakalamak için uzandığında ise uçup gidiyordu.
Whitney güzel bir kızdı, ama genç adamlar onunla aynı güzelliğe sahip diğer kızları bırakıp Whitney'in kendiliğinden işveli tavırlarına ve benliğini saran neşesine kapılıp onun etrafında toplanıyorlardı.
Sosyeteye "takdim" edilişinin üçüncü yılında Whitney artık çok daha görmüş geçirmiş biri haline gelmişti, aynı zamanda kültürlü erkeklerin de ilgi odağı olmuştu. Bu adamlar sırf diğerlerinin elde edemediği zafere ulaşmış olmak için Whitney'yi elde etmenin yollarını aramaktaydılar. Fakat onlar da sonunda kendilerini, hislerine karşılık vermeye hiç mi hiç tenezzül etmeyen genç bir hanıma umutsuzca âşık olmuş buluyorlardı. Herkes Whitney'in er ya da geç evleneceğini biliyordu; on dokuz yaşını çoktan doldurmuştu ne de olsa hatta Lord Gilbert bile bu konuda yeğeni için endişelenmeye başlamıştı. Fakat eşine Whitney'in kılı kırk yaran genç bir hanıma dönüştüğünden yakındığı zaman Anne kocasının bu sözlerine sadece gülüp geçiyordu.
Çünkü Anne, Whitney'in Nicolas DuVille'e karşı ayrı bir düşkünlük beslemeye başladığını düşünüyordu.

Whitney on dakika süresince üçüncü kez misafirlerinin neden söz ettiğini anlamadığını fark etti. Kendisine sabah ziyaretine gelen kızların karşısında suç işlemiş gibi oturuyordu. Neyse ki kızların tümü Therese'in hararetli konuşmasına kendilerini kaptırmış, evli bir kadın olduğundan hayatında gerçekleşen yenilikleri dinliyorlar, Whitney'in dikkatinin dağılmış olduğunu fark etmemiş gibi görünüyorlardı.

Whitney Emily'den yeni gelen mektubu eline almış, heyecanlı bir biçimde zarfı parmaklarının arasında çevirip duruyor, bu mektubun Paul'ün kendisine bir eş bulduğu haberini veren o korkunç mektup olup olmadığını öğrenmek için her zamanki gibi sabırsızlanıyordu. Beklemeye daha fazla tahammül edemeyince zarfı açtı ve kalbi yerinden çıkacak gibi atıyorken mektubu okumaya başladı:

Emily zarif ve kusursuz el yazısıyla, "Sevgili Whitney," diye başlamıştı mektubuna. "Bundan böyle bana 'Dünyanın En Mutlu Kadım Leydi Emily Barones Archibald' olarak hitap edebilirsin. Bir sonraki karşılaşmamızda dizlerini bükerek reverans yapıp kibarca eğil ki, bunun gerçek olduğuna inanabileyim." Emily sonraki iki sayfa boyunca yeni kocasına harikulade övgüler yağdırıyor ve özel izin alınarak gerçekleştirilen bu evliliğin tüm detaylarını anlatıyordu. "Fransa hakkında anlattıkların İngiltere için de geçerli," diye devam ediyordu Emily mektubuna. "Ne kadar gülünç olursa olsun eğer bir adam mevki sahibi ise evlilik için biçilmez

kaftan olarak kabul ediliyor. Fakat kendisiyle tanıştığında eşimin herhangi bir unvanı olmasa dahi mükemmel bir adam olduğunu düşüneceğinden emin olabilirsin."
Whitney gülümsedi. Emily'nin baronuna âşık olmadan onunla asla evlenmeyecek biri olduğunu biliyordu çünkü
"Kendi hayatımdan söz ettiğim yeter," diyordu Emily, "Son mektubumda sana söylemeyi unuttuğum bir şey var. Altı kişi, hep birlikte Londra'daki bir partiye katılmıştık. Ev sahibemiz bizi bir beyefendiyle tanıştırdı. Genç adam daha ilk bakışla kadınların dikkatini çekmişti zaten. Ve bu genç adamın yakışıklı, uzun boylu ve seçkin bir Fransız ailesine mensup olması bir yana... Whitney, o adam Mösyö Nicolas DııVille idi! Ben o genç adamın senin mektuplarında söz ettiğin kişi olduğunu hemen anladım ve Mösyö DuVille'e seni tanıyıp tanımadığını sordum. O da bana seni tanıdığını söyleyince Margaret Merryton ve diğer kızlar adamın 'seninle ilgili berbat hislerini paylaşmak için' başına toplandılar."
"Mösyö DuVıllc senin Paris'teki taliplerinden ve zafer-lerinden söz edip onları sudan çıkmış balığa döndürdüğünde nasıl duvar gibi kaskatı kesildiklerini görsen gülmekten ölürdün. Hatta kendisinin de sana âşık olduğunu söyleyince kızlar kıskançlıktan iyice kudurdular. Söyledikleri doğru mu? Paris'in avucunun içinde olduğunu niçin söylemedin bana?"
Whitney gülümsedi. Nicki, kendisine Londra'da Emily ile tanıştığından söz etmişti ama Whitney'in ezeli can düş-manı Margaret Merryton ve diğerleri ile karşılaştığından

hiç bahsetmemişti. Gelgeldim, Nicki'nin kendisine karşı arkadaşlıktan öte bir şeyler hissetme ihtimali Whitney'in aklına gelince, genç adamın kendisini kızlara karşı savunmasından duyduğu memnuniyet hissi uçup gidiverdi. Nicki neredeyse uç yıldır ya Whitney'ye haber vermeden aniden ortaya çıkıp onu dansa davet ederek ya da kızın taliplerinden birisi ile dalca geçerek nadiren etkileyici bir portre çizmekteydi. Ardından da koluna taktığı hoş bir hatunla ortadan kayboluyordu.

Fakat birkaç ay önce genç adamın davranışları aniden değişivermişti. Whitney, tiyatroda Nicki'ye rastlamış ve genç adam onu bir operaya davet ederek şaşırtmıştı. Nicki artık Wlıitney'ye her yerde eşlik ediyor, onunla beraber balolara, toplantılara, müzikallere ve oyunlara katılıyordu. Tanıdığı tüm adamlar arasında Whitney'in birlikte vakit geçirmekten hoşlandığı tek adam Nicolas DuVille idi; ama Whitney onun kendisine karşı ciddi bir şeyler hissedebileceği fikrine dahi katlanamıyordu.

Whitney mektuba boş gözlerle bakıyordu. Gözlerine buğulu ve üzgün bir ifade yerleşmişti. Nicki ona evlenme teklif edecek olursa ve o da kabul etmezse -ki etmeyecekti zatenTherese ile olan arkadaşlığını, Lord ve Leydi Gilbert'ın senyör DuVille ile olan dostluklarını, Nickı'nin kendisi için büyük anlam taşıyan dostluğunu tehlikeye atmış olacaktı.

Dikkatini yeniden Emily'nin mektubuna vermeye çalıştı Whitney. Mektubun sonunda Paul ile ilgili haberler vardı. "Elizabeth bu mevsimi Londra'da geçiriyor ve eve döndü-

günde herkes Paul'ün ona evlenme teklif edeceğini düşünüyor. Çünkü Elizabeth'ın ailesi artık kızlarının evlenmek için geç kaldığını düşünmeye başlamışlar."

Az önce Emily'den aldığı keyifli haberlerle sevinçten havalara uçacak kadar mutlu olan Whitney bir anda kalbinin sızladığını hissetti. Bütün o uğraşlarından ve tasarladığı onca şeyden sonra sonunda Paul'ün sevgisini kazanmak için hazır duruma gelmişti. Fakat babası Whitney'in eve dönmek için defalarca ricada bulunmasını hıç umursamıyor, kızını Fransa'da tutmaya devam ediyordu.

Whitney, arkadaşlarını evden uğurlar uğurlamaz babasına mektup yazmak üzere odasının yolunu tuttu. Bu kez babasına diğer mektuplar gibi göz ardı edemeyeceği türden, etkili bir mektup yazacaktı. Artık evine dönmek istiyordu, eve dönmesi gerekiyordu ve bunu hemen yapmalıydı. Üzerinde iyice düşündükten sonra babasına bir mektup yazdı. Bu kez mektubunu babasının yaralı gururu ve sarsılmış itibarını göz ardı etmeden kaleme aldı ve ona eve dönmeyi ne kadar arzu ettiğinden, kendisinin kızıyla ne kadar gurur duyacağından söz etti. Mektubunu bitirirken babasına onu deli gibi özlediğini söyledi. Ardından da Emily'ye bir mektup yazdı.

Mektupları göndermek üzere alt kata indiğinde uşaklardan biri Whitney'ye Mösyö DuVille'in geldiğini ve *acilen* kendisiyle görüşmek istediğini bildirdi. Nicki'nın bu emrivaki davranışına hayli şaşıran Whitney hole indi ve Lord Gılbert'ın çalışma odasına girdi. "Merhaba Nicki. Ne kadar güzel bir gün, öyle değil mi?"

Nicki ona döndü. Sert bir ifade ile, "Öyle mi?" dedi. Nicki'nin gergin duruşunu ve öfkeli ses tonunu fark etmemek olanaksızdı.
"Şey evet. Yani hava güneşli ve ılık demek istedim."
"Tam da halk arasında düzenlenen bir at yarışına katılmak için uygun bir hava, değil mi?" diye çıkıştı Nicki. Görgü kuralları genç adamın umurunda bile değildi anlaşılan.
"O halk arasında düzenlenen bir at yarışı değildi ki," dedi Whitney. Nicolas'ın bu kadar öfkelenmesine şaşırmıştı doğrusu.
"Değil miydi? Öyleyse bugün gazetede çıkan haberler ile ilgili mantıklı bir açıklaman vardır."
"Bilmem," diyerek ıç geçirdi Whitney. "Herhalde biri diğerine söylemiştir, o da bir başkasına. Genellikle haberler bu şekilde yayılır. Neyse..." diyerek başını arkaya savurdu. "Biliyorsun kazandım. Baron Von Ault'u yenmeyi başardım."
Nicki'nin sesi öfke ile çınladı. "Bir daha böyle bir şey yapmanı kesinlikle istemiyorum!" Genç adam Whitney'in öfke ile karışık bir şaşkınlıkla kaskatı kesildiğini ve derin bir nefes aldığını gördü. "Sesimi yükselttiğim için özür dilerim, tatlım. Eğer fikrini değiştirmeyip sana eşlik etmeme izin verirsen, bu gece Armandlar'ın maskeli balosunda görüşeceğiz, öyle değil mi?"
Whitney, Nicki'nin af dilemesine gülümseyerek karşılık verdi fakat maskeli baloda kendisine eşlik etme fikrini kabul etmedi. "Sanırım baloya Lord ve Leydi Gilbert'la birlikte gidip seninle orada buluşsam çok daha iyi olacak.

Diğer hanımlar son günlerde senin tüm zamanını tekelime aldığım için bana gücenmeye başlamış olmalılar, Nicki."
Nicki o anda içinden Whitney'in kendisini etkilemesine izin verdiği için kaderine lanet okudu. Hâlbuki üç yıldır iradesi onu Whitney'den uzak durması gerektiği konusunda uyarıp durmuştu. Ve sonra, dört ay önce, bir zamanlar onu eğlendiren fakat yapışkan tavırlarıyla artık canını sıkmaya başlayan bir hanımla geçirdiği fazlasıyla keyifsiz bir akşamın ardından tiyatroda Whitney ile karşılaşmış ve ona hiç düşünmeden birlikte operaya gitmeyi teklif etmişti.
Akşamın sonunda Whitney onu büsbütün büyülemişti. Bu genç kadın güzellik, espri anlayışı, kıvrak bir zekâ ve huzur veren sağduyulu mizacıyla mest edici bir içki gibiydi.
Nickı şimdi Whitney'ye bakıyordu. Whitney'in çekici dudakları tıpkı sevgi dolu bir erkek kardeşe bakıyor gibi tutkulu bir edayla büzülmüştü. Bu tavır hiç de gelecekte eşi olarak kabul edebileceği bir erkeğe karşı takınılacak bir tavır *değildi.* Nicki Whitney'in bu tavrına o kadar çok öfkelendi ki kendine hâkim olamadı.
Whitney genç adamın niyetini anlayamadan, Nicki onu kollarından yakaladı ve sert bedenine doğru çekerek dudaklarını bile bile Whitney'in dudaklarına yapıştırdı. "Nicki, yapma! Ben..." Nicki'nin dudakları Whitney'in korkuyla karşı çıkışına engel oldu ve genç adam şehvetli bir biçimde Whitney'in dudaklarının tadını hissetmeye koyuldu. Geçmişte yalnızca beceriksiz ve fazla ateşli âşıklar Whitney'yi öpmeye kalkışmıştı ve genç kadın

onlara kolayca hadlerini bildirmişti. Fakat Nicki'nin öpüşü onun şaşırtıcı ve ürkütücü bir gerçeği fark etmesine neden oldu. Whitney genç adamın karşısında kaskatı ve tepkisiz kalmayı başarmıştı. Nicki kollarını gevşetir gevşetmez de aceleyle geri çekildi. Soğukkanlı olmaya çalışarak, "Galiba..." dedi. "Davranışından ötürü suratına bir tokat patlatmalıyım."

Whitney hiç etkilenmediğini belli etmek için öyle soğuk bir tavır takınmıştı ki, onun yumuşacık dudaklarını kendi dudaklarında hissedip göğüsleri kendi göğsüne yaslanınca içinde belıriveren hisle tir tir titreyen Nicki çileden çıkmıştı. "Bana... Tokat atmak mı?" diye söylendi öfke içinde. "Neden atacaksın ki? Senden bir öpücük çalan ilk adam olduğumu, hatta yüzüncü kişi olduğumu bile sanmıyorum."

Nicki'nin bu imalı sözlerle kendisini erkeklerin kalbini çalıp kaçmakla suçladığını anlayan Whitney canı acımış gibi irkildı. "Sahi mi? Ama ben az önce *seninle* öpüşen ilk hanım olma şerefine eriştim şüphesiz!" Whitney henüz ağzından çıkan sözlerin sonu gelmeden, Nicki'nin gözlerinde beliren

o delici öfkeyi gördü ve onun egosunu yaralamakla bir taktik hatası yaptığını fark etti. "Nicki..." diye fısıldadı korkarak Whitney ve yavaş yavaş geri adım atarak ondan iyice uzaklaştı. Nicki onun üzerine doğru yürüdü. Whitney ise Lord Gilbert'ın çalışma masasının arkasına kaçtı. Ellerini masaya dayamış, Nicki'yi karşısına almıştı şimdi.

Whitney hangi tarafa bir adım atsa, Nicki onun adımına karşılık veriyordu.

Lord Gilbert'ın çalışma masasını ortalarına almış iki savaşçı gibi öylece duruyorlardı; her ikisi de diğerinin hareket etmesini bekliyordu. Whitney aniden bu durumun çocuksu bir saçmalıktan başka bir şey olmadığını fark edince pes etti ve gülmeye başladı. "Nicki, beni yakaladığında ne yapacağın hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Nicki onu yakaladığında ne yapmak *istediğini* çok iyi biliyordu ama bu sahnenin ne kadar komik göründüğünün de farkındaydı. Genç adam doğruldu ve yüzündeki öfkeli maske düşüverdi. "Çalışma masasının arkasından çekil de yanıma gel," diyerek güldü Nicki. "Sana söz veriyorum, bir beyefendi gibi davranacağım."

Whitney, Nicki'nin yüz ifadesini dikkatlice süzdükten sonra onun ciddi olduğunu anladı, sonra da kendisinden isteneni yerine getirdi. Nicki'nin koluna girip onu kapıya kadar geçirdi ve, "Bu akşam maskeli baloda yanında olacağım," diyerek genç adama söz verdi.

Lord Edward Gilbert misafir odasındaki aynanın önünde durmuş yeşil pullu timsah kostümü içerisindeki görüntüsüne bakarken gözleri dehşet ve tiksinti ile fal taşı gibi açılmıştı. Eşi Armandlar'ın maskeli balosunda giymesi için bu kostümü seçmişti.

Edward'in isyankâr bakışları avını kapmaya hazır kocaman ağzından başlayıp, pençeyi andıran sürüngen ayaklarına kadar indi ve hemen arkasından yerlerde

sürünen kalın kuyruğunda gezindi. Yemyeşil besili bir timsahınki gibi Edward'ın göbeği de heybetli bir biçimde şişmişti. Aynaya arkasını döndü, omzunun üzerinden baktı ve kalçasını sallama provası yaparak kuyruğunun arkasından kıvrılışını korkunç bakışlarla seyretti. Öfkelenerek, "iğrenç!" diye homurdandı.

Leydi Anne ve Whitney tam o anda odadan içeri girdiler. Edward eşme döndü. Başlığını çekiştirip çıkarttı, karısına doğru sinirli bir şekilde sallayarak, "Korkunç bir şey bu!" diye bağırdı. Odanın içinde paytak paytak yürürken kuyruğu da arkasında sürükleniyordu. "Buntı kafama takıp nasıl sigara içeceğim, sorabilir miyim acaba?"

Leydi Anne, eşine danışmadan seçtiği kostümü incelerken ağırbaşlı bir tavırla giilümsüyordu. "İstediğin şu VIII. Henry kostümünü bulamadım ve bir fil kostümü istemeyeceğinden de adım gibi emindim..."

İsyan dolu bir sesle, "Fil mı?" diye çıkıştı Edward ters ters bakarak. "O kostümü *seçmemene* şaştım doğrusu. Bu sayede dört ayak üzerinde hortumumu sallayarak yürüyüp fildişimi insanların kiçina geçirebilirdim! Hanımefendi, benim korumak zorunda olduğum bir itibarım var. Saygın biriyim ben..."

"Şşş... Hayatım," diye sızlandı Anne yumuşak bir ses tonuyla "Whitney neler düşünecek sonra..."

Ben sana Whitney'in ne düşüneceğini söyleyeyim; benim bir budalaya benzediğimi düşünecek. *Herkes* benim bir budala olduğumu düşünecek!" Ardından Whitney'ye

döndü. "Çekinme canım kızım, teyzene bir budalaya benzediğimi söyleyebilirsin!"
Whitney, Lord Gilbert'ı şefkat dolu gözlerle izleyerek gülümsüyordu. "Kostümünüz oldukça ilginç," dedi genç kadın politik bir tavır sergileyerek ve Edward'ın ezeli düşmanının adını anarak konuyu bir anda değiştirdi. "Duyduğuma göre Herbert Granville at kostümü ile geliyormuş."
"Hayır, gerçekten mi?" dedi Lord Gilbert birdenbire gülmeye başlayarak. "Maksadı neymiş?"
Whitney gözlerini kırparak Edward'a karşılık verdi. "Sormayı unuttum."
Lord Gilbert gülümsedi. "Dur senin kim olduğunu tahmin edeyim," dedi. Whitney Edward dikkatle bakabilsin diye kendi ekseni etrafında şöyle bir döndü. Beyaz, ipekli kumaştan dikilmiş geleneksel bir Yunan elbisesi sol omzunun üzerinde ametist taşlı bir iğne ile tutturulmuş, diğer omzunu çıplak bırakarak oldukça çekici bir görünüm sunuyordu. Elbisenin bürümcük pilileri kışkırtıcı bir biçimde dolgun göğüslerini ve ince belini sararak zarif bir biçimde yere kadar uzanıyordu. Parlak saçlarının kalın bukleleri canlı renklerdeki düğün çiçekleri ve menekşelerle bezenmişti. "Venüs," dedi Lord Gilbert en sonunda.
Whitney kafasını salladı. "Hayır. Bakın... Belki bu ipucunun yardımı dokunur." Omuzlarına mor renkli saten kumaştan bir pelerin alıp heyecanla bekledi.

Edward daha kararlı bir ses tonuyla, "Venüs," diye yineledi.
"Hayır," dedi Whitney ve Edward'ın yanağına bir öpücük kondurdu.
"Aslında terzi bu kostümle Yunan mitolojisini yansıtmak istedi. Persephone'tı temsil ediyorum. Fakat o her zaman daha basit ve çocuksu bir kostümle betimlenir."
"Persephone mu?" diye sordu Edward.
"Bahar tanrıçası Persephone..." diye yanıtladı Whitney. "Hatırlamıyor musunuz? Hani hep saçlarında menekşeler ve düğün çiçekleri ile tasvir edilir ve böyle mor renkli kısa bir pelerin takar ya?" Whitney Lord Gilbert'ın hâlâ hatırlayamadığını anlayınca ekledi. "Persephone çiçek toplarken Hades onu kaçırmış ve ölüler diyarına götürüp karısı olarak orada yaşamaya mahkûm etmiş."
"Terbiyesizlik etmiş," dedi Edward dalgın bir ifadeyle. "Ama kostümünü beğendim tatlım. Herkes senin kim olduğunu anlamak için öyle çok çaba harcayacak ki şişko timsahın kim olduğunu merak etmeye zaman kalmayacak." Ardından bir koluna Whitney'yi taktı, diğerine de başında koni şeklindeki başlığı ve peçesiyle bir ortaçağ kraliçesi kostümü giymiş olan Anne'i.
Armandlar'ın dolup taşan balo salonunda kahkaha sesleri yükseliyor, bu sesler önce müzisyenlerin notalarını bastırıyor, ardından alçalarak geride bitip tükenmek bilmeyen konuşma sesleri bırakıyordu. Şaşaalı kostümleri ile konuklar kalabalık dans pisti üzerinde zar zor

duyabildikleri müzik eşliğinde dans edebilmek için kendilerine yer açmaya çalışıyorlardı.
Etrafı tanıdık hayranları ile sarılı Whitney kenarda durmuş, serinkanlı bir edayla giilümsüyordu. Nicki'nin geldiğini gördü sonra. Nicki annesine başıyla acele bir selam verdi. Whitney beyaz renkli yarım bir maske takmış olmasına rağmen Nicki onu hemen tanımış, doğrudan onun bulunduğu yere yönelmişti. Genç adam bir başka partiden geliyordu ve üzerinde maskeli balo kostümü yoktu. Whitney içtenlikle gülümseyerek ona uzaktan şöyle bir baktı; Nicki'nin her şeyine hayrandı... Ona çok yakışan şık takım elbiseli görünümünden, kültürünü yansıtan cazibesine kadar her şeyine... Bir an için Nicki'nin dudaklarının kendi dudakları ile birleştiği anı hatırlayınca ürperdi.
Nicki, Whitney'in yanına yaklaştı, genç kadının etrafını saran adamlara kayıtsız bir bakış fırlattı ve adamlar sanki Nicki kendilerine öyle yapmalarını buyurmuş gibi hemen kenara çekildiler. Genç adamın gülüşü, bir kurdunkini andırıyordu. Nieki, Whitney'in mor renkli pelerinine ve parlak saçlarına iliştirilmiş menekşeler ile düğün çiçeklerine şöyle bir baktı, genç kadının parmaklarını dudaklarına götürdü ve insanların konuşmalarını bastırmak ister gibi sesini yükseltti. "Bu akşam herkesi büyüleyeceksin, Venüs."
Whitney'in etrafında oluşan kalabalığı yararak geçmeye çalışan dev bir muz, "Âmin!" dedi Nicki'nin sözlerinin ardından.

Miğferinin önünü açıp, Whitney'yi hayran hayran inceleyen zırhlı bir şövalye, "Muhteşem!" diye bağırdı.
Nicki her ikisine de sert sert bakarken, Whitney nazlı bir edayla yelpazesini sallıyordu. Fakat genç kadın aslında yelpazesinin parlak çıtaları ardında gülümseyen dudaklarını gizliyordu. Onun dünyası buydu artık ve kendini güvende hissetmek içini ısıtıyordu. Whitney burada, Fransa'da ilginç bir şeyden söz ettiği zaman insanlar kınayan bir tavırla ona gülmüyorlardı. Hiç kimse onu ayıplamıyordu. Bunun yerine herkes onun "akıllı" ve "neşeli" olduğunu düşünüyordu; hatta insanlar ona özeniyorlardı, İngiltere'ye geri döndüğü zaman da buradaki gibi olacağından emindi Whitney. Küçük hır kızken orada korkunç hatalar yapmıştı fakat artık kendisini rezil etmeyecek, gülünç duruma düşürmeyecekti.
Nicki yanı başında dururken, Whitney onun hayran bakışlarının beyaz ipek elbisesi üzerinde gezindiğini hissediyordu ama ona Venüs'ü temsil etmediğini söyleme gereği duymadı. Halo salonunda bulunan hiç kimsenin Venüs dışında mitolojide adı geçen kadın kahramanlardan herhangi birinin adını bilmediği aşikârdı ve Whitney'in mor pelerini ile saçındaki menekşeler ya da düğünçiçckleri onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Whitney de bunu açıklamak için çaba harcamıyordu artık. Whitney kendisine biraz daha punç ikram etme şerefine kimin nail olacağını düşünürken, daimi hayranlarından biri olan André Rousseau, Whitney'in kadehinin

boşaldığını fark etti. "Fakat bu kabul edilemez Matmazel," dedi hüzünlü buses tonuyla. André, suçlu kadehe doğru uzandı ve, "Kadehinizin boş olduğunu fark etmemişim. İzin verir misiniz?" diye sordu.

Whitney kadehini adama uzattı. André genç hanıma reverans yaptı ve, "Benim için bir onur, Matmazel." dedi. Diğerlerine utkulu bir edayla baktı, ardından durmaksızın punç çağlayan dev kristal şelalenin bulunduğu yere yöneldi.

Paul şimdi orada olup Whitney'in kadehine punç doldurmaktan onur duyar mıydı acaba? Whitney kendine bu soruyu sorarken dalıp gitmişti. Paul Sevarin'in, Whitney'in ayak işlerini yapma onuruna erişebildiği için genç kadına büyük bir minnettarlık duyacağı fikri öyle komik gelmişti ki, Whitney dayanamayıp gülümsedi kendi kendine. Keşke Paul burada olsaydı da, Whitney'in çevresini saran taliplerinin ona kur yapıp, peşinden koştuklarım görebilseydi.

Whitney salonun bir ucunda siyahlara bürünmüş bir adama dikkatsizce bakmakta olduğunu fark edince Paul'ü düşüncelerinden bertaraf edip, gerçekyaşama dönüverdi. Siyah renkli yarım maskesinin altından alaycı bir ifadeyle hafif hatıl sırıtan bu adam başını eğerek uzaktan Whitney'ye selam verdi.

Whitney adamın suratına dalıp gitmişken yakalanmaktan duyduğu utançla kıpkırmızı oldu ve arkasına öyle hızlı döndü ki neredeyse André'nin uzattığı kadehi yere devirecekti "Punç kadehiniz, Matmazel," dedi André

kadehi uzatarak Bir avuç elmas sunuyor gibi bir hali vardı. Whitney ona teşekkür edip kadehi alırken André erik rengindeki saten takını elbisesine çaresizce bakıyordu. Ceketinin üzerinde ıslak lekeler vardı.

Whitney André'ye acıyan gözlerle bakıyor, nasıl olup ta böyle ıslandığını anlamaya çalışıyordu ve Andre bunu fark edince punç getirme yarışında başına gelen felaketleri tek tek anlatmaya başladı. "İnsanın kalabalığın içine dalmasın dan daha tehlikeli bir şey yok, Matmazel. Yanınızdan uzakla sır uzaklaşmaz ayyaş bir aslan tarafından çiğnendim ve daha mice sizin de rastladığınız muz tarafından itilip kakıldım. Timsahın teki de bana kuyruğuyla çelme taktı ve ben tökezleyince de küfretti."

Whitney timsah sözünün geçtiğini duyunca gülmemek için kendini zor tutup, "Ben... Ben çok üzgünüm, André," diyerek adamı teselli etti. "Ne kadar da zor bir durum..."

"Hiç de değil!" diye çıkıştı André sanki başına gelenlerden memnun olmuş gibi. "Sizin için her şeyi yaparım. Sizin emrettiğiniz hiç bir şey beni: zora sokamaz. Siz isteyin, boğazı bir sal üstünde geçeyim, kalbimi bir sözünüzle yerinden söküp atayım..

"Punç şelalesinin yakınına doğru bir başka yolculuk yap-ına girişiminde dahi bulunabilirsiniz, öyle değil mi?" diyerek takıldı Whitney.

André kızın bu sözlerini ciddiye alıp, bunu bile yapabileceğini söyledi.

Nicki genç adamı acıma, alay ve esef karışımı duygular içinde dinliyordu. "Tatlım," dedi Nicki, Whitney'in elini

tuttu ve onu koluna takıp verandaya açılan Fransız kapılara doğru yöneldi. "Ya André ile evlen, ya da ruhunu şeytana teslim et. Eğer onunla evlenmezsen, adam senin başını gerçekten derde sokacak. Sokaklarda boylu boyunca uzanabilir meselâ.

"Galiba, onunla evlenmek *zorunda kalacağım*," dedi Whitney cüretkâr bir biçimde yan yan gülerek. "Zaten sen de taktim gecemde benimle dans ederken, onun bana uygun bir eş olabileceğini söylemiştin."

Whitney ile birlikte verandaya çıkana dek tek kelime etmedi Nicki. "Onunla evlenirsen hata yapmış olursun. André Roussam'nun ailesi ile benim ailem eskiden beri dostlardır ve senin onunla evlenmen bu dostluğa büyük zarar verir çünkü bu durumda ben sırf sen dul kalasın diye onların tek oglunu öldürmek zorunda kalırım."

Nicki'nin bu tehditkâr sözleriyle korkuya kapılan Whitney başını kaldırıp ona bakınca, onun kendisine sırıttığını gördü. "Böyle bir şey söylemen gerçekten çok ayıp Nicki. Andre'yi seviyorum, seni de seviyorum... Hepimiz arkadaşız."

"Arkadaş mıyız?" diye tekrarladı Nickı. "Sen ve ben... Arkadaştan daha öte olduğumuzu sanıyordum."

Bu sözlerden biraz rahatsızlık duyan Whitney, "Pekâlâ, yakın arkadaşız diyelim o zaman," diye düzeltti.

Whitney ve Nicolas bir süre salonun dışında durdular ve verandada yanlarından gelip geçen tanıdıklarla sohbet ettiler. Whitney, diğer yandan Nicki ile arkadaşlığını onararak birkaç ay öncesinde olduğu gibi alışılmış ve

gayrişahsî bir arkadaşlık haline döndürmenin yollarını arıyordu. Nickı birdenbire konuşmaya başladı ve konuşma konusu Whitney'yi adeta şoke etti. "İngiliz bir kadın kaç yaşında evlenir?"

"Otuz beş yaşını geçirmez," dedi Whitney hazırcevaplılıkla.

"Şuna bir son ver, ben ciddiyim."

"İyi öyleyse," diyerek güldü Whitney. Umutsuzca ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. "Yirmi beş yaşından daha geç değil"

"O halde artık evliliği *düşünme zamanın* gelmiş."

"Ben dans etmeyi tercih ediyorum."

Nicki yeni bir tartışma başlatmanın eşiğinde gibi görünüyordu. Fakat sonra bir kez daha düşündü ve Whitney'ye kolunu uzattı. "Öyleyse dans edelim," diyerek kestirip attı.

Fakat genç adamın bu teklifi geri çevrildi. Arkalarındaki gölgeler arasından aniden duyulan tok bir ses, "Ne yazık kı Mösyö, Bayan Stone bu vals için bana söz verdi," dedi.

Whitney şaşkınlıkla arkasına döndüğünde karanlığın içinde siyah pelerinli bir gölgenin peydahlandığını gördü Whitney o alaycı gülüşü, gölgenin üzerindeki şeytani kostüm olmasa da fark ederdi; bu gülüş, Whitney uzaktan ona bakarak dalıp gitmişken balo salonunun karşısından kendisine gülümseyen adamın gülüşüne benziyordu. "Bu dans için bana söz vermiştiniz," dedi Whitney'in duraksadığını fark eden adam.

Whitney bu adını hatırlayamadığı tanıdığın kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordu, öte yandan Nicki ile evlilik

hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. "Bu gece hiç kimseye dans sözü verdiğimi hatırlamıyorum," dedi tereddüt ederek.
"Bana aylar önce söz vermiştiniz," dedi Şeytan. Ardından Whitney'in koluna girdi ve genç kadını yavaş yavaş balo salonuna doğru sürükledi.
Adam böyle utanmaz bir davranışa cüret edince Whitney'in içinden gülmek geldi ama bu duyguyu hemen bastırdı ve omzunun üzerinden Nickı'ye kibarca özür diler gibi bir bakış fırlattı. Fakat Whitney, arkasını dönüp giderken attığı her adımda Nicki'nin soğuk bakışlarının kendisini izlediğini hissediyordu.
Ne var ki genç kadın Şeytan'ın kolunda dans pistine doğru yürürken Nicki çoktan aklından silinip gitmişti ve bir anda kendisini çınlayan müzik eşliğinde sergilediği zarafetli figürlerle binlerce kez vals yapmış biri gibi dans eden bir adamın kollarında fırıl fırıl dönerken buldu. Dans pistinde oradan oraya savrulurlarken Whitney bu belirsizliğe daha fazla dayanamayarak, "Bu akşam size bir dans sözü vermiş miydim gerçekten?" diye sordu.
"Hayır," dedi adam.
Adamın verdiği kısa ve öz yanıt Whitney'in hoşuna gitmişti. Şüpheli bir şekilde, "Kimsiniz?" diye sordu.
Adamın yanık tenli yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi. Tok ve derinden gelen bir sesle, "Arkadaşlarınızdan biri miyim acaba?" dedi.
Whitney adamın sesini tanıyamamıştı. "Hayır. Tanıdık biri olabilirsiniz ama arkadaşlarımdan biri değilsiniz."

"Bu sorunu halletmemiz gerekecek öyleyse," dedi adam, kendinden oldukça emin bir tavırla.
Whitney'in içinde bir an bu adamın kendine duyduğu küstahça güveni bir parça olsun törpüleme arzusu belirmişti. Korkarım bu pek de mümkün olmayacak. Zaten şu anda çevremde sayısını bilmediğim kadar çok arkadaşım var ve bunların her biri bana olan ebedi sadakatleri üzerine yeminler savurmaktalar."
"Öyleyse," dedi adam. Gri gözlerinin içi gülüyordu, "Bu arkadaşlardan biri benim sayemde bir kazaya kurban gidebilir."
Whitney bu sözlere yanıt verir gibi gülümsedi. Genç kadın, adamın bu sözleri ile bir tehdit savurmadığını biliyordu; sadece kelime oyunu yapıyordu ve adamın oyun taktiklerine karşılık taktikler geliştirmek Whitney'ye çok eğlenceli geliyordu. "Arkadaşlarımdan birinin erken vefat etmesine sebep olmak hiç de kibar bir davranış olmaz doğrusu. Zaten yeterince talihsizler ve onlardan birinin ölümü pek de hoş bir izlenim yaratmayabilir doğrusu."
"Vasat bir izlenim yaratsa olmaz mı?" diye takıldı adam.
Whitney üzülmüş gibi içini çekerek yavaşça başını salladı. "Maalesef."
Whitney'in bu sözleri üzerine adam kahkahalarla güldü; oldukça heyecanlı ve coşkulu bir kahkahaydı bu. Ayrıca Whitney'ye bakarken gözlerinde öyle pervasız ve tehlikeli bir ifade belirdi ki, genç kadın bu bakışlardan rahatsız oldu. Whitney gözlerini adamdan kaçırırken, bir yandan da bu adamın kim olduğunu bulmaya çalışıyordu. Az önce

dışarıda, veranda da dururken adam kusursuz bir Fransızca ile konuşmuştu ve şimdi burada, dans pistinde konuşurken Ingilizcesi de bir o kadar kusursuzdu. Üstelik aksanından da bir ipucu elde etmek mümkün değildi. Yüzünün açıkta kalan kısmından adamın parlak ve yanık bir tene sahip olduğu anlaşılıyordu fakat bu ten rengini Paris'in henüz yaşanmaya başlanmış baharına borçlu olmadığı belliydi. İngiltere'de ile olamazdı üstelik.

Son iki yılda tanıştırıldığı yüzlerce adam arasından bu ada mm kim olduğunu çıkarmak bir hayli güç olsa da Whitney hafızasını zorlamaya devam ediyordu. Tanıdığı tüm erkekleri zihninde canlandırıyor, gerek bu adam kadar uzun boylu olmamalarından, gerekse adamınki gibi ender rastlanan gri göz rengine sahip olmamalarından ötürü hepsini teker teker eliyordu. Bu adam, neredeyse bir metre doksan santime yaklaşan boyu ile en ayırt edici niteliğe sahipti. Genç kadın bu ipuçlarını değerlendirse de bu adamın kim olduğunu bir türlü çıkaramadı. Ne var ki bu *adanı,* yüzünün yarısı maske ile f,izlenmiş olsa da Whitney'in kim olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu *kadını.* Vals ritimleri sona yaklaşırken Whitney hâlâ bu adamın kim olduğundan en az dansın başında olduğu kadar bihaberdi.

Whitney adamdan birkaç adım uzaklaşıp, dans pistinin kösesinde duran Nickı'ye doğru yürüyecek oldu ama kavalyesi genç kadının elini sıkıca kavrayıp koluna taktı ve tam ters yüne doğru dönerek evin güney cephesinde yer alan, bahçelere açılan kapıya doğru yürümeye başladı.

Kapıya birkaç adım kala Whitney, hâlâ tanıyamadığı bu adamın kendisini alıp karanlık bir yere götürmesine izin vermenin bir aptallık olduğunu düşünmeye başlamıştı artık Genç kadın bir adım daha atmamaya karar verecekken, tellerlerle aydınlatılmış bahçe boyunca kıvrılan taşlı yaya yolunda pek çok misafir olduğunu gördü; kavalyesi bir beyefendiye yakışmayacak davranışlar sergileyecek olursa bu kişilerden biri onu koruyabilirdi öyleyse. Bu adamın bir beyefendi olduğundan şüphe duyduğu için böyle düşünüyordu şimdi Whitney. Yalnızca Armandlar'ın konuk seçiminde pek de hassas davranmadıkları bilinmekteydi o kadar.

Dışarı çıktıklarında Whitney uzanıp maskesinin kurdelelerini çözdü. Maskesi parmak uçlarında sallanırken çiçek kokularıyla bezenmiş bahar akşamının kokusunu içine çekti ve diğer misafirleri gören bir yerde bulunan oymalı, beyaz demir masa ve sandalyelerin yanına geldiklerinde kavalyesi genç kadının sandalyesini tuttu.

"Hayır, böyle iyi," dedi Whitney. Alacalı bir ışık saçan ayın güzelliği genç kadına huzur veriyordu.

"Evet, Persephone. Arkadaşlarından biri yakın zamanda ölümü tadarak bana bir iyilik yapmazsa nasıl arkadaşlık kuracağız?"

Whitney, bu baloda en azından bir kişinin kendisini Venüs sanmamasından duyduğu memnuniyetle gülümsedi. "Kim olduğumu nereden anladınız?"

Genç kadının bu soruyu yöneltirken kast ettiği *Persephone* ıdı ama adamın Whitney'yi yanlış anladığı aşikârdı.

"DuVille maske takmıyor ve duyduğum kadarıyla ikiniz birbirinizden hiç ayrılmıyormuşsunuz. Onu görünce, sizin kim olduğunuzu anladım," dedi adam omuz silkerek.
Whitney'in güzel yüzü asıldı, kaşları çatıldı. Nicki ile kendisinin bir arada oluşuna ilişkin dedikodulardan haberdar olmak canını sıkmıştı.
"Bu yanıt canınızı sıkmış olmalı," dedi adam soğuk bir tavırla. "Belki de size karşı daha dürüst olmalı ve DuVille buraya gelmeden önce, yüzünüzde maske varken bile sizi hemen tanımamı sağlayacak bazı... Özel niteliklere... Sahip olduğunuzu söylemeliyim."
Olamaz! Bu adamın bakışları Whitney'in bedeninde mi dolaşmıştı, yoksa bu yalnızca Whitney'in hayalgücünden mi ibaretti? Adam geriye doğru uzanıp kalçasını demir masaya yavaşça yaslayınca Whitney aniden sert bir tavır takındı. "Kimsiniz?" diye sordu.
"Bir arkadaş."
"Kesinlikle değil! Tanıdıklarımdan hiçbiri sizin kadar uzun boylu değil. Sizin göz renginize sahip birisini de tanımıyorum. Ayrıca böyle aşırı derecede pervasız davranışlar sergileyen kimse... Özellikle de herhangi bir İngiliz tanımıyorum." Whitney duraksadı ve adamı şüpheli bakışlarla süzdü. "Siz İngiliz misiniz?"
Adam, genç kadının şüphe dolu yeşil gözlerine baktı ve güldü. Alaycı bir tavır takınarak, "Hu hu... Tüh... Ya da tabii tabii gibi sözler sarf etseydim, İngiliz olduğumu anlardın," dedi.

Bu adamın neşesi bulaşıcıydı ve Whitney bir kez daha gülümseyerek karşılık vermekten alıkoyamadı kendisini.
Pekâlâ, bir İngiliz olduğunuzu itiraf ettiğinize göre artık bana kim olduğunuzu söylersiniz."
"Kim olmamı isterdin küçüğüm," diye sordu adam. "Kadınlar asil unvanlara hayranlık duyarlar; bir Dük olduğumu söyleseydim hoşuna gider miydi?"
Whitney adamın sözlerini duyunca kahkahalara boğuldu. "Bir eşkıya ya da korsan bile olabilirsiniz," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Fakat *Dük* unvanı bana bile sizden daha çok yakışır."
Adamın yüzündeki güleç ifade aniden kayboldu ve yerini şüphe dolu şaşkın bir ifadeye bıraktı. "Bir Dük olmadığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"
Whitney hayatı boyunca gördüğü tek Dükü hatırladı ve adamın daha önce kendisine yönelttiği o rahatsız edici bakışların intikamını almak ister gibi kasıtlı olarak onu tepeden tırnağa arsızca inceledi. "En açık kanıttan başlamak gerekirse, eğer bir Dük *olsaydınız,* tek camlı gözlüğünüz olurdu."
"Fakat bir maske ile nasıl gözlük takabilirim ki?" diye karalık verdi adam merakla.
"Bir Dük gözlüğü görmek için kullanmaz; sırf gösteriş olsun diye takar. Gözlüğü gözüne yaklaştırır ve etraftaki kadınları gözetler. Ama tabii bir Dük olmadığınızı gösteren başka kanıtlar da var," diyerek sözünü sürdürdü Whitney umursamaz bir tavırla. "Bir bastonunuz yok, hırlayarak konuşup homurtular çıkarmıyorsunuz ve dürüst

olmak gerekirse eklem iltihaplanmalarından birazcık bile şikâyetçi görünmüyorsunuz"
"Eklem iltihaplanması mı?" diye sordu adam kahkahayı basarak.
Whitney kafasını salladı. "Bastonsuz, iltihapsız, hırlayıp homuldamadan birilerini Dük olduğunuza inandırmanız pek mümkün değil. Neden kendinize başka bir unvan bulmuyorsunuz? Biraz şaşı olsaydınız, ayaklarınız da hafif yumru olsaydı, kendinizi bir kont olarak tanıtabilirdiniz aslında."
Adam başını savurarak kahkahalarla güldü. Ardından kafasını sallayıp genç kadına dalgın hatta duygu yüklü gözlerle baktı. "Bayan Stone..." dedi yapmacık bir ciddiyet takınarak. "Soylu unvanların saygıdeğer olduğunu ve alay konusu olamayacağını kimse size öğretmedi mi?"
"Uğraştılar aslında," diye itiraf etti Whitney gülerek.
"Ve?"
"Ve gördüğünüz gibi başaramadılar."
Adamın bakışları genç kadının parlak yüzünün muhteşem güzelliğine kilitlenip uzun süre öylece kaldı, ardından Whitney'in yemyeşil gözlerine odaklandı. "Fakat bir Dük olmadığımın başlıca kanıtı tek camlı gözlük kullanmayışım, öyle mi?" dedi adam dalgın dalgın.
Whitney gülerek kafasını sallarken, maskesinin kurdelelerini parmaklarına dolayıp duruyordu. "Mutlaka yanınızda taşırdınız."

"Ata binip avlanmaya giderken bile mi?" diye ısrarla sordu adam.
Whitney hafifçe omuz silkti. "Eğer bir Dük olsaydınız, at süremeyecek kadar tombul olurdunuz."
Adam doğal bir tavırla hiç hissettirmeden genç kadına yanaşıp bileklerini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Genç kadının kalçası, adamın kaslı bacağına dokununca, fısıldar gibi sordu. "Peki ya yatakta?"
Adamın bu beklenmedik hamlesi ile bir an kaskatı kesilen Whitney iki elini de hızla çekti ve adama buz gibi bir bakış fırlattı. Daha önce hiç kimseye sarf etmediği yaralayıcı sözleri söylemek üzereydi.
Ağzını açmışken, adam yerinden doğruldu ve Whitney'in karşısında bir dev gibi yükseldi. "Size bir kadeh şampanya ikram edebilir miyim?" dedi sakin bir tavırla.
"Sakın bir daha..."Adamın dev gibi duruşu ve güçlü omuzlarından ürken Whitney sarf etmek üzere olduğu hakaret dolu sözleri yutarak kafasını salladı. "Lütfen," diyebildi.
Adam bir an orada öylece durdu ve soğukkanlı gri bakışla rıyla Whitney'in nefretle bakan yeşil gözlerini süzdü. Ardından arkasını döndü ve Whitney'ye şampanyasını getirmek üzere uzun adımlarla yürüyerek oradan uzaklaştı.
Adam kemerli giriş kapısından içeri girip gözden kaybol-duğu anda Whitney derin bir nefes aldı. Genç kadın geri donup aceleyle bahçenin diğer tarafına geçti ve balo salonunun bır başka giriş kapısından içeri girdi.

O andan itibaren Whitney'in gecesi mahvolmuştu. Genç kadın gergin, sinirli ve huzursuzdu. Ancak balo salonunda "şeytan" olarak adlandırdığı siyah pelerinli bu gölgenin yanına yaklaşıp bir şeyler fısıldayacağını düşünse de adam etrafını saran kişilerle sohbet edip gülerken Whitney'den uzak kaldı

Whitney, Lord ve Leydi Gilbert'ın ev sahibi ve sahibesi ile vedalaşmasını beklerken, uzun boylu şeytanın balodan ayrılmak üzere olan bir dizi misafirin yanından geçişini gizlice izledi. Yanında kendisine gülümseyen sarışın bir kadın vardı ve adam hafifçe başını eğmiş, kadını dikkatle dinliyordu. Adanı kadının söylediği bir şeye kahkahalarla gülünce, Whitney onun bahçede beraberlerken kahkaha atışını anımsadı ve kıpkırmızı kesildi.

Genç kadın adamın maskesini çıkartmasını diledi öfkeyle. Bu sayede yüzünü görebilecekti. Ardından yanındaki sarışın kadının kim olduğunu merak etmeye başladı. Metresidir, diye düşündü acımasızca. Çünkü bu adam metres rolünü birkerelik bile olsa oynamaya hevesli olmayan bir kadına bir dakikasını bile harcamazdı şüphesiz!

Adam aniden dönüverdi ve Whitney o gece ikinci kez adama gözlerini dikmiş bakarken yakalandı. Adamın bakışları Whitney'in bakışlarını yakaladı ve Whitney çenesini kaldırıp mahcup bir tavır takınmaya çabaladı.

Dudaklarında tuhaf, anlaşılmaz bir gülüş beliren adam Whitney'ye bakarak başını eğdi ve genç kadın öfkeyle kafasını çevirdi. Küstah, kibirli... Whitney bu adama

yakışan sıfatlar arasından en korkuncunu bulmakta zorlanıyordu doğrusu.
"Neler oluyor hayatım?" diye fısıldadı yanında duran Anne teyzesi.
Whitney öfkeyle irkildi, ardından başıyla dikkatli bir biçimde Şeytanın olduğu tarafı işaret etti. Adam bu kez giriş kapısının yakınında durmuş, sarışın kadının şık pelerinini omzuna takmasına yardımcı olmaktaydı. "O adamın kim olduğunu biliyor musun Anne teyze?"
Teyzesi bir süre çifte baktı ve tanımadığını ima eder gibi başım iki yana salladı. Fakat sarışın kadın uzanıp yüzünün yarısını kaplayan maskesini çıkarınca Anne aniden duraksadı. "O kadın Marie St. Allermain; ünlü bir şarkıcı," dedi Anne fısıldayarak. "O olduğuna eminim." Teyzesi siyah saçlı, siyah pelerinli adamı dikkatlice incelerken Whitney, Anne'ın yüzünde beliriveren dehşet dolu ifadeyi fark etmişti. "Ve eğer *o* kadın St. Allermain ise, *o* adam da şey olmalı... Aman Tanrım! Ta kendisi!"
Anne'in bakışları aniden yeğenine kaydı ama Whitney Şeytanı izlemekteydi. Adam sarışın kadınla kapıya doğru ilerlerken hafifçe kadının sırtını sıvazlamaktaydı. Whitney o anda aynı ellerin kendisini tutup nasıl çektiğini anımsadı ve hissettiği korkunç utanç duygusu ile yine kıpkırmızı kesildi.
"Neden sordun?" dedi Anne sert bir ses tonuyla.
Daha önce karşılaşıp karşılaşmadığından tam olarak emin olmadığı bir adamla bahçede yürüyecek kadar aptalca davrandığını *biline* itiraf etmek Whitney'in yapmak

isteyeceği en son şeydi. "Ben... Onu tanıdığım birine benzettim. Fakat o olmadığını anladım," diye yanıtladı Whitney. Teyzesinin konuyu değiştirmek istemesi de genç kadını bir hayli rahatlatmıştı doğrusu.

İşin aslı. Anne konuyu değiştirmeye dünden *razıydı.* Claymore Dükü'nün, Whitney'yi de kurbanları arasına katması Anne'ın kâbuslarında bile görmek istemeyeceği türden bir şeydi. Marie St. Allermain, neredeyse bir yıldır adamın metresiydi ve dedikodulara bakılırsa bu kadın iki ay kadar önce Kral ve Kraliçe huzurunda sunulan bir gösteride şarkı söyIemek üzere ispanya'ya gittiğinde bu adam da ona eşlik etmişti.

Bu adamın Avrupa'nın münasip ailelerine mensup tüm güzel bayanlarla dedikodusu çıkmış fakat kimseye evlenme teklifinde bulunduğu duyulmamıştı. Bu yakışıklı asilzadenin ardında bıraktığı bir dizi genç kadının kalbi kırılmış, evlenme limitleri yitip gitmişti ve bu *kadınların* en mantıklı olanının ılahı ebediyen aşk düşmanına dönüşmüş bir kız kurusu olarak yaşlanması kaçınılmazdı! Anne için bu adam, dünyanın mu bile gelse, Whitney'in ilgi göstermesini umduğu en son idamdı.

Bütün dünyadaki en son adam!

7

Armandlar'ın maskeli balosunun ardından yaklaşık dört hafta geçmişti. Matthew Bennett ofisinden çıktı ve şarap renginde lakeli, gözalıcı at arabasına bindi. At arabasının kapı oyması, altından yapılmış Westmoreland Düklük tacı ile süslenmişti. Bayan Whitney Allison Stone hakkındaki raporların bulunduğu güderi çantayı yanına bıraktı ve bacaklarını uzatıp Dük'ün konforlu at arabasına kuruldu.

Matthew'un ataları, neredeyse bir asırdır Westmoreland ailesinin özel hukuk danışmanlığı görevini üstlenmişlerdi. Ne var kı Clayton Westmoreland'in asıl şirketleri İngiltere'de işlediği için firmalarının Londra ofisinde Matthew'un babası görev alıyor ve Dük'e bizzat kendisi bilgi veriyordu.

Ta ki şimdiye dek, Claymore Dükü ile yalnızca yazışmalarla irtibat kurmuştu ve bugün Dük'ün gözünde iyi bir izlenim bırakma arzusu onda büyük bir heyecan yaratmaktaydı.

At arabası, kır çiçekleriyle bezeli yeşil yamaçlı tepelerin arasından nazikçe kıvrılan yol boyunca durmaksızın ilerledi ve nihayet Dük'ün Fransız mimarisini yansıtan malikânesi uzaktan göründü. Matthew malikâneye meraklı gözlerle bakıyordu. Yemyeşil tepelerin üzerinde yer alan cam ve taştan yapılmış iki katlı geniş yapı manzaraya her yönden hâkim olan teraslarla çevrilmişti.

Evin önüne gelindiğinde at arabası yavaşça durdu. Matthew çantasını aldı ve yavaş adımlarla sundurmalı taş merdivenlerden yukarı çıktı. Üniformalı baş kâhyaya kimlik kartını gösterdi ve kâhya onu kitaplarla dolu gömme rafları olan genişçe bir kütüphaneye götürdü.

Matthew burada bir süre yalnız başına beklerken gül ağacından yapılmış cilalı sehpaların üzerine yerleştirilmiş olan paha bıçilemez sanat eserlerine hayranlıkla göz gezdirdi. Mermer şöminenin üzerinde göz alıcı bir Rembrandt asılı durmaktaydı ve duvarlardan biri harikulade bir Rembrandt koleksiyonu ile donatılmıştı. Uzun duvarlardan biri bütünüyle dev Fransız pencerelerle kaplanmıştı ve bu pencereler evi çevreleyen nefes kesici kır manzarasını kucaklayan, taştan yapılmış, geniş enli bir taraçaya açılıyordu.

Odanın karşı ucundaki pencerelerin köşesinde, iç içe geçmiş yaprak ve asma motifleri olan meşe ağacından, dev bir çalışma masası bulunmaktaydı. Matthew, masanın ustalıkla işlenmiş görünümüne bakarak on altıncı yüzyılın sonlarına doğru yapılmış olduğunu tahmin etti. Belki de bu masa kraliyet sarayı için özel olarak imal edilmişti. Genç adam yerde serili olan kaim İran halısı boyunca yürüdü ve çalışma masasının karşısında duran yüksek arkalıklı deri sandalyelerden birine oturup güderi çantayı da sandalyesinin yanma, yere bıraktı.

Kütüphanenin kapısı açıldı. Matthew hızla ayağa kalktı Genç adam geleceğinin ellerinde olduğunu hissettiği siyah saçlı bu adama hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. Clayton

Westmoreland, otuzlu yaşların başında, oldukça uzun boylu ve kesinlikle yakışıklı bir adamdı. Uzun ve çabuk adımları ne istediğini bilen, güçlü bir adamın yürüyüşünü betimlıyordu ve bu yürüyüşten Dük'ün hareketli ve sportif bir hayat felsefesi olduğu anlaşılıyordu. Dük'ün, Matthew'un asilzade sınıfına mensup genç beyefendilerin yaşamında görmeye alışık olduğu türden tembelliklere veya zevk düşkünlüklerine paye vermediği belli oluyordu. Bu genç adamın etkinliğini ve ününü ustalıkla muhafaza eden bir havası vardı.

Gri renkli bir çift keskin göz kendisine odaklanınca, Matthew biraz heyecanlanarak yutkundu ve Dük çalışma masasının arkasından dolanıp koltuğuna oturdu. Matthew'a oturmasını emreder gibi başını hafifçe eğerek karşısında duran sandalyeyi işaret etti ve kararlı bir ses tonuyla, "Başlayalım mı Bay Bennett?" diye sordu.

"Derhal," dedi Matthew ve boğazını temizleyerek konuş-maya başladı. "Efendim, buyurduğunuz üzere genç hanımın ailesi ve geçmişi hakkında araştırmalar yaptık. Bayan Stone, kendisi henüz beş yaşındayken vefat eden Susan Stone ile halen hayatta olan Martin Albert Stone'un kızlarıdır. Bayan Whitney, 30 Haziran 1800 yılında Londra'ya yaklaşık yedi saat uzaklıkta bulunan Morsham kasabasının yakınındaki bir malikânede dünyaya gelmiş.

"Stone arazisi küçük fakat etkin bir mülkmüş ve Martin Stone toprak sahibi sınıfa özgü sıradan bir yaşam sürmüş. fakat dört sene kadar önce Bay Stone'un maddi durumunda büyük çaplı bir değişiklik söz konusu olmuş.

Sizin de hatırlayacağınız üzere o dönem İngiltere'nin bir bölümü haftalarca yağan yağmur dolayısıyla sele maruz kalmıştı. Stone'un mülkü gibi yeterli akaçlama tesisatı bulunmayan mülkler bu selden büyük zarar gördüler ve görünüşe bakılırsa Stone hepsinden daha fazla mağdur durumda kaldı; çünkü bu zor zamandan kurtulmasını sağlayacak bir başka geçim kaynağı bulunmamaktaydı; çiftlik hayvanı bile yoktu.

"Raporumuza göre, bunun sonrasında Stone oldukça büyük ve kârsız bir takım yatırımlarla, riskli teşebbüslerde bulunmuş. Bunlarda başarısız olunca aynı türden daha fazla teşebbüsle yatırımlarını ikiye ve üçe katlamış. Görünüşe bakılırsa, bu teşebbüslerle kayıplarını telafi etme yoluna gitmiş. Bu teşebbüsler de felaketle sonuçlanınca, iki yıl kadar önce söz konusu teşebbüslerin en sonuncusunu ve en büyüğünü gerçekleştirmek için yeterli anaparayı elde etmek üzere mülkünü ipotek ettirmiş. Kolonyal bir gemi şirketinin tüm fonlarına yatırım yapmış; fakat bu girişim de maalesef başarısızlıkla sonuçlanmış.

"Kendisi şu anda pek çok ipotek ve yüklü miktarda borç tehdidiyle karşı karşıya bulunuyor. Üstelik yalnızca tefecilere borçlu bulunmakla da kalmıyor, yerel esnafa da borçlu durumda. Bay Stone'un mülkü hızla eskimekte ve malikânede görev yapan hizmetçilerin yalnızca iskelet kadrosu ayakta kalmış durumda."

Matthew güderi çantaya uzandı ve içinden bir deste kâğıt çıkardı. "Bu Bay Stone'un alacaklılarının detaylı listesi.

Bu listenin daha da uzun olması söz konusudur. Araştırmamızı tamamlamamız gereken süre içerisinde, hakkında bilgi edinemediğimiz alacaklılar da mevcut bulunmaktadır." Matthew kâğıtları gösterişli çalışma masasının üzerine bıraktı ve Dük'ün bir tepki vermesini bekledi.

Clayton Westmoreland koltuğunun arkasına yaslandı ve listelere göz gezdirdi. Yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. Son sayfayı da inceledikten sonra, "Toplam borç ne kadar?" diye sordu.

"Bay Stone'un toplam 100.000 sterlin kadar borcu bulunduğunu söyleyebilirim."

Dük bu şaşırtıcı meblağa gözle görünür bir tepki göstermedi ve evrakları aceleyle Matthew'a uzatıp konuyu değiştirdı. "Kız hakkında ne öğrenebildiniz?"

Matthew üzerinde "W. Stone" yazan dosyayı çıkarırken içten içe kimsenin söz konusu olan kız hakkında, onu kendine metres yapmak isteyen adamdan daha fazla bilgi sahibi olamayacağını düşünüyordu. Dük bu niyetinden açıkça söz etmemiş olsa da, Matthew, Dük'ün genç hanımı metresi yaparak ona rahat bir yaşam sunmak istediğini anlamıştı. Ayrı Bu genç kızın kendine ait bir geliri olmasını da sağlayacaktı. Matthew tüm bunların karar aşamasında olduğunu hissedebiliyordu. Matthew'a göre Dük, kararma karşı çıkabileceklerinden endişe ettiği için kızın ailesi ile ilgili bilgi edinmek islemiş olabilirdi.

Matthew yasal konulardaki tecrübesine dayanarak, Stone'un sıkıntılı maddi durumunun bu girişimle nasıl

sonuçlanacağını kestirebiliyordu; Martın Stone kızının maddi desteğinin Clayton Westmoreland tarafından sağlanması şansını kaçırmak istemeyecekti. Başka bir seçeneği var mıydı? Stone'un kızının ihtiyaçlarını karşılayıp, onun hayat standardını daha fazla koruma şansı kalmamıştı. Kızının itibarı için endişelenmesi de anlamsızdı. Çünkü kendi itibarı çoktan zedelenmişti. Eğer alacaklıları bu berbat durumdan haberdar ulurlarsa Bay Stone yalnızca küçük düşmekle kalmayacak, aynı zamanda hapsi de boylayacaktı.

Matthew, kızın açık dosyasına sessizce dalıp gittiğini fark edince kızarıp bozardı ve hemen toparlandı. "İstenmeyen bir şüphe uyandırmadan kişisel bir bilgi almak oldukça zordu. buna karşın Bayan Stone'un... Şey... Eee... Beklenmedik tavırlar sergileyen zor bir çocukluk dönemi geçirdiğini öğlendik. Edindiğimiz bilgiye göre, bu hanım iyi okumuş ve bir dizi öğretmenden hatırı sayılır derecede iyi bir eğitim almış. Bayan Stone'un akıcı hır biçimde Fransızca konuştuğu bir gerçek. Bununla birlikte Yunanlı diplomatların da bulunduğu toplantılarda bu kişilerle iletişimi sağlamak üzere Lord Gılbert'a sık sık tercüman olarak eşlik edebilecek kadar da Yunanca biliyor, italyanca, Latince ve Almanca okuyabiliyor; başka dilleri konuşuyor da olabilir ama bu konuda kesin bir bilgi edinemedik."

Matthew, "Lord Westmoreland'e zaten haberdar olduğu durum hakkında bilgi vererek büsbütün garip bir izlenim yarattığı hissine kapılarak bir an duraksadı. Matthew'un

rahatsız olduğunu anlayan Dük, "Devam ediniz," dedi hafifçe gülümseyerek.

Matthew, endişeli bir biçimde başını sallayarak sözlerini sürdürdü. "İletişime geçtiğimiz kimselerin çoğu genç hanımla babası arasında ciddi bir geçimsizlik olduğuna değindiler. Bu kimselerin pek azı Bay Stone'un suçlu olduğunu düşünüyor. Fakat çoğu kişiye göre Martin Stone isyankâr ve söz dinlemeyen bir evlada sahip olan şanssız bir babaymış. Bayan Stone, on dört yaşlarındayken Paul Sevarin isimli genç bir adama karşı bariz bir şekilde, daha çok bir... Eee... Kara sevdaya benzer bir hayranlık beslemeye başlamış. Bu genç adam kendisinden on yaş büyükmüş ve söylendiğine göre genç hanımın babası kadar bu adam da Bayan Stone'un kendisine olan çocukça hayranlığından pek haz etmiyormuş. Bu sebepten ötürü, ayrıca Bay Stone'un genç hanımla baş edebilecek başka bir yol bulamaması sebebiyle, Bayan Stone on altı yaşına basmak üzereyken babası onu Lord ve Leydi Gilbert ile birlikte Fransa'ya göndermiş. Bunun üzerine Bayan Stone on yedi yaşına geldiğinde, Lord ve Leydi Gilbert taralından Fransız sosyetesine takdim edilmiş. Yaptığımız araştırma sonucuna göre bu olayın ardından Bayan Stone burada sıra dışı bir ün kazanmış. Babasının maddi durumu ve genç hanımın hiçbir edinimi olmadığı bılinseydi durum bir hayli farklı olurdu elbette," diyerek izlenimini dile getirdi Matthew. Ardından mahcup gözlerle Dük'e baktı ve elindeki dosyaya göz atmaya devam etti.

"Bayan Stone sayısız evlilik teklifi almaktaymış, fakat talipleri niyetlerini belli eder etmez onları caydırıyormuş. Lord Edward Gilbert ile görüşmeyi deneyerek ısrarcı davranan talipler ise, Lord tarafından geri çevriliyorlarmış. Anlaşılan o ki, Lord bu tavrı Martin Stone namına takmıyor. Genç hanımın sergilediği tutumlar biraz sıra dışı olsa bile toplum tarafından takdir edilmekte." Dük Matthew'un bu sözlerinin ardından kahkaha atınca genç adam şaşkınlıkla sordu. 'Yanlış bir bilgi mi verdim, efendim?"

"Yoo... Hayır, bir yanlışlık yok," dedi Clayton gülerek "Bu bilgilerin kesinlikle doğru olduğunu söyleyebilirim." Evet zihninde hâlâ, genç kadının asil unvanlarla alay ederken gözlerinde beliren o ışıltıyı canlandırabiliyordu. Özellikle de düklük unvanıyla alay edişini... "Başka bir bilgi var mı?" diye sordu son olarak.

"Yalnızca birkaç ufak ayrıntı kaldı efendim. Sizin de bildiğiniz gibi Lord Edward Gilbert, buradaki Fransız Konsolosluğu'nda görev yapmaktadır ve başarılı bir kariyere imza atmış durumdadır. Söylenenlere bakılırsa Bayan Stone'un, Lord ve eşi Leydi Anne Gilbert ile mükemmel bir ilişkisi var. Şu anda herkesin ortak düşüncesi Nicolas DuVille'in, genç hanıma evlenme teklif edeceğinden yana ve bu teklifin Lord Gilbert tarafından kabul edileceğine kesin gözüyle bakılıyor. DuVılleler'in Fransa'nın önde gelen ailelerinden olduğunu bildiğinize şüphem yok efendim ve oğulları Nicolas, ailenin varisidir."

Matthew, dosyayı kapattı. "Bize tahsis ettiğiniz süre içerimde elde ettiğimiz bilgiler bunlardır efendim."
Clayton, danışmanını düşünceleriyle baş başa bırakarak ayağa kalktı ve yemyeşil tepeleri kucaklayan boydan boya uzanmış geniş pencerelere doğru yürüdü. Kollarını göğsünde kavuşturarak bir omzunu pencere kenarına yasladı ve büyüleyici manzaraya odaklandı. Bir yandan da tasarladığı planını son kez aklından geçiriyordu. Düşüncelerini sözle ifade etmek gerekirse ona göre gerçekleşecek bir hayaldi bu.
Zaman zaman Fransa'da bulunup Whitney'yi gördüğünde onu izlemiş, genç kadının ısrarcı taliplerini geri çevirişini gizli gizli gülerek seyretmişti. Whitney ile iki kez karşılaşmıştı; ilk seferinde bu genç kadın onun için fazla genç görünmüştü, ikincisinde ise Whitney'in etrafı ilgisini çekmek için birbiriyle yanşan bir grup âşık adamla doluydu. İkinci kez tanıştırıldıkları o anda Whitney bu genç adama farkında olmadan ve adamın adını bile duymadan insanın aklını başından alan gözlerle bakmıştı.
Ardından Dük, bu genç hanımın esaslı bir zamana ihtiyacı olduğunu ve onun gönlünü çalabilmek için kur yapmak gerektiğini anlamış, onunla daha fazla karşılaşmaktan kaçınmıştı. Clayton'ın sabrı kalmamıştı. Kur yapmak söz konusu olduğunda, genç adamın aşk hayatı boyunca bir kadına gerçek anlamda kur yapmaya mecbur kaldığı hiç görülmemişti. En azından isteksiz kadınlara... Kadınların tümü zaten *ona* iltifat etmeye dünden razıydılar.

Ve sonra, dört hafta önce genç adam, Armandlar'ın bahçesinde öylece durmuş, onun varlığına kadeh kaldırırken içten içe başını eğip Whitney'in yumuşacık davetkâr dudaklarına iliştirdiği o küstah gülümseyişi durmadan, yavaş yavaş öpmek ve onu karanlığa götürüp genç kadına oracıkta aşkını itiraf etmek için yanıp tutuşmuş, bu çılgınca dürtüyü bastırmaya çalışmıştı.
Bu kadın doğal bir afrodizyak gibiydi. Cazibeli ve kışkırtıcıydı. Gülüşü bir meleğinkini narin ve şehvetli vücudu ıse bir tanrıçanın bedenini andırıyordu. Genç adam bu kadını ne zaman düşünse, Whitney'in katıksız cazibesi aklına geliyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyordu. Üstelik bu kadının nükteli tavırları vardı ve tekdüzeliğe karşı çıkan isyankâr tavırları... Dük de onun gibiydi.
Clayton atmak üzere olduğu adımın sebeplerini tartmaya bir son verdi. O bu kadını istiyordu ve bu sebep kendisi için yeterliydi. Whitney sıcak, zeki ve tıpkı melun bir kelebek gibi yakalanması güç bir kadındı. Dük diğerlerinden sıkıldığı gibi sıkılmayacaktı bu genç kadından; kadınlar hakkında yıllardır edindiği deneyimlere dayanarak bunun böyle olacağından emindi.
Kararını verdi, arkasını döndü ve çalışma masasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. "Bazı evrakların hazırlanması gerekecek ve Stone teklifimi kabul ettiğinde yüklü bir para nakli yapılmalı."
"Tabii Stone kabul ederse..." diyerek Dük'ün sözlerini düzeltti Matthew.

Westmoreland Dükü alaycı bir tavırla gülümseyerek kaşlarını çattı. "Kabul edecek."

Matthew bugün her ne kadar endişeli olsa da müşterileri ile ilişkilerinde incelikli hususlarda hislerini asla belli etmemek üzere kendisini yetiştirmiş, saygıdeğer bir hukuk danışmanıydı. Gel gelelim efendisi, Martin Stone'a teklif edilecek dehşet verici servet karşılığında öne sürülecek koşulları dikte etmeye başlayınca Matthew başını kaldırıp şaşkınlıkla Dük'ü dinlemeye başlamıştı.

* * *

Clayton pencerenin önünde durmuş Matthew Bennet'ı Paris'e geri götüren at arabasının tepeden aşağı doğru kıvrılarak inişini seyre dalmıştı. Her şeyin bir an önce tamamlanması için sabırsızlanıyordu. Whitney'yi istiyordu. Onu hemen istiyordu takat Fransa'da kalarak sıraya girip, bir züppe gibi oynamak ve bir aptal gibi reveranslar yapıp durmak ona göre değildi. Hiçbir kadın, özellikle de Bayan Stone bundan hiç hoşlanmazdı. Ayrıca İngiltere'den ayrılalı da çok uzun zaman olmuştu ve iş ilişkilerini takip edebilmek için Londra'ya daha yakın bir yerde ikamet etmesi gerekiyordu.

Stone Malikâncsi'nin şehirden yalnızca yedi saat uzakta olması dolayısıyla Dük, Whitney'in evine yakın bir yere yerleşerek işinin ve *aşk ilişkisinin* üstesinden ustalıkla gelebilirdi. Dük evraklara imza atıp söz konusu para el değiştirir değiştirmez Bay Stone, kızını İngiltere'ye çağırmak mecburiyetinde kalacaktı.

Clayton, teklifinin Martın Stone tarafından reddedileceğine hiç ihtimal vermiyordu. Whitney'in gönlünü çalabileceği konusunda da en ufak bir endişe taşımıyordu. Onu asıl endişelendiren şey kendisine de iletildiği üzere, Whitney ve babasının birbirleriyle geçinemiyor olmalarıydı; genç kadının anlaşmadan kısa sürede haberdar olma ihtimali çok uzak görünse de tehlike arz etmekteydi ve bu durumda Whitney sırf Martin Stone'a meydan okumak için isyankâr davranışlar sergileyebilirdi. Clayton, Whitney'in kendisiyle zıtlaşması durumunda, genç kadının azılı bir düşmana dönüşeceğini düşünmeden edemiyordu. Hâlbuki Dük onunla savaşmak değil sevişmek istiyordu.

Dük'ün kimliği ve bu kimlikle korumak mecburiyetinde kaldığı şöhreti de bu planı zorlaştıran bir diğer önemli faktördü. Aslında Clayton sevimli bir kasaba mülkünde yaşama fikrine oldukça sıcak bakıyordu ama etrafındaki herkes yerlere kadar eğilip kendisini selamlayarak ona karşı mesafeli dururken bunu nasıl başarabilirdi ki? Ayrıca gazeteciler Dük'ün şehirden uzak bir taşra kontluğunda ikamet ettiğini öğrendikleri anda bu yaşam tarzını seçme kararı üzerine öne sürülecek varsayımlar büyük bir merak uyandıracak ve kasabalılar onun her hareketini, özellikle de Whitney'ye olan ilgisini büyük bir şaşkınlıkla izleyeceklerdi.

Whitney asilzadeliği -özellikle de Düklüğü hor gördüğü için Clayton, genç kadının sevgisini kazanıncaya kadar yalnızca babasıyla yaptığı anlaşmanın değil, kendi

kimliğinin de bir sır olarak saklanmasının akıllıca olduğuna inanmaya başlamıştı.

Bir hafta sonra Matthew, Dük'ün Fransa'daki malikânesine döndüğünde evin geniş verandasına buyur edildi. Westmoreland verandada gösterişli demir bir masanın başına oturmuş, sırtını alabildiğine uzanan manzaraya dönmüş bir takım evrakları incelemekteydi. Dük danışmanının yüzüne bakmak sızın, "Bir kadeh kanyakla bana eşlik eder misin, Matthew?" diye sordu.

"Elbette efendim, teşekkür ederim," diye mırıldandı Matthew. Dük'ün kendisine ismi ile seslenip, dostane bir tavır takınarak kanyak ikram edişi onu şaşırtmış ve memnun etmişti. Claymore Dükü taş korkulukların yanı başında bekleyen uşağa omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve tek kelime sarf edilmeden kadehler getirildi. Dük birkaç dakika sonra önündeki evrakları bir kenara itti ve hemen karşısında oturan Matthew'a başı ile işaret etti.

Matthew da tıpkı uşağın yaptığı gibi dile getirilmeyen emre uyarak çantasından gerekli belgeleri çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Talep ettiğiniz gibi Bayan Stone'un giderlerini karşılama sorumluluğunu bildiren maddeyi de ekledim. Daha kapsamlı bir madde eklememiz gerekli midir?"

"Hayır, onun adına gerekli tüm sorumluluğu üstleneceğim nasıl olsa," dedi Clayton mırıldanarak. Sayfalara göz atmaktaydı. Dakikalar sonra belgeleri masanın üzerine bıraktı **ve** Matthew'a gülümsedi. "Güzel," dedi. "Siz ne düşünüyor**s**unuz?"

"Bayan Stone ne düşünüyor?" diye karşılık verdi Matthew da Dük'e gülümseyerek.
"Bayan Stone'un fikrini bir süre öğrenemeyeceğiz. Onun bu anlaşmadan haberi yok, dolayısıyla benden de..."
Matthew kanyağından büyük bir yudum alıp yutkunarak şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Bu durumda size, babası ve genç hanım hususunda şans diliyorum."
Dük sanki şansa ihtiyacı yokmuş gibi elini salladı ve arkasına yaslandı. "Bu konuyu Martin Stone ile konuşmak üzere bir hafta içerisinde İngiltere'de olacağım. Teklifimi kabul edeceğini hesaba katarsak, kendisine yakın bir yerde kalmam gerekecek. Babanıza benim için rahat bir ev bulmasını söylemeniz mümkün mü? Mütevazı bir yer olsun," dedi. Matthew'u iyice şaşkına çevirmişti. "Mümkünse Stone Malikânesi'nden uzaklığı at arabası ile yarım saati geçmesin. Bayan Stone ile birlikte işleri yoluna koyarken gerektiğinden fazla zaman kaybetmek istemem. Babasının malikânesi ile evim arasında seyahat ederek vakit harcamaya da hiç niyetim yok."
"Mütevazı bir ev, Stonelar'a at arabasıyla en fazla yarım saat mesafede olacak," diye tekrarladı Matthew serseme dönmüş bir tavırla.
Adamın şaşkınlığını fark eden Clayton'ın gözleri parladı. Doğru. Ayrıca kontrat Westmoreland değil, Westland adına düzenlensin. Ekibim ve ben oraya taşınınca kimliğimizi elden geldiğince gizli tutmaya çalışacağız. Kendimi Clayton Westland adında yeni bir komşu olarak tanıtacağım."

"Tabii, Bayan Stone gerçeği bilecek, öyle değil mi?" diye sordu Matthew.
"Bilhassa Bayan Stone bilmeyecek," dedi Clayton güle-rek.

8

Aradan bir ay geçmişti. Gilbertlar'ın emektar uşağı mer-divenlerden sessiz adımlarla hole indi ve Lord Gilbert'ın çalışma odasına girip Lord'a gelen postaları teslim etti. Posta demetinin üstünde İngiltere'den gelen bir zarf durmaktaydı. Beş dakika sonra Lord Gilbert'ın çalışma odasının kapısı şiddetle açıldı ve Gilbert uşaklara bağırdı. "Leydi Gilbert'a haber verin. Derhal buraya gelsin!" Holden aşağı koşturarak inen yorgun uşağın arkasından seslendi. "Sallanmayın diyorum size. Acele edin." Adam hızla merdivenlerden inerken, siyah ceketinin uzun kuyruğu basamakları süpürüyordu.
"Neler oluyor Edward?" diye sordu Anne. Kocası ansızın çağırınca soluğu çalışma odasında almıştı.
"İşte olan bu!" dedi Edward, Martin Stone'dan gelen mektubu karısına uzatarak. Anne bakışlarını kocasının bembeyaz kesilmiş yüzünden, eline tutuşturulan kâğıdın üzerindeki imzaya çevirdi. "Whitney için mi göndermiş?" dedi Anne kederli bir ses tonuyla.

"Benden bir hesap numarası alır almaz, son dört yılda Whitney için yapılan tüm masrafları karşılayacakmış," dedi Edward öfkeyle. "Ve Whitney buradan ayrılmadan önce 'kıyafet ve takı' alışverişi yapsın diye bu mektupla birlikte lanet olasıca bir servet de göndermiş. Bu lanet olası adam kendisini ne zannediyor? Bu zamana kadar Whitney için tek kuruş yollamadı. Pislik herif! Ona bir hesap numarası falan vermeyeceğim ve Whitney de günün modasına uygun bir şeyler satın alıp evine dönecek. Bu adam da parasını dilediği gibi harcasın..."

"Whitney eve dönüyor," diye fısıldadı Anne hüzünlenerek ve kendisini sandalyelerden birine bıraktı. "Ben... Ben bahası onu unutmuştur diye kendimi kandırıp duruyordum." Sonra aniden parladı. "Buldum! Şey... Martın'e hemen bir mektup yaz ve ona Nicolas DuVille ile Whitney'in durumu hakkında birkaç ipucu ver. Bu bize zaman kazandıracaktır."

"Mektubu okuyun, hanımefendi. Adam olabildiğince açık ve kaba bir biçimde kızının hiçbir mazeret uydurmadan ve gecikmeden bir ay içerisinde buradan ayrılmak zorunda okluğunu yazmış."

Anne, kocasının dediğini yaptı ve hüzünlü gözleri satır-larda gezindi. "Kalan zamanında arkadaşlarıyla vedalaşmasını ve en beğendiği terzilerle şapkacılarını ziyaret etmesini islemiş." Anne metanetli görünmeye çabalıyordu. "Bu adam son dört yılda değişmiş olmalı; modanın yakından takip edildiği Paris'te Whitney'in yeni

kıyafet siparişleri vermek için zamana ihtiyacı olduğunu düşünebilecek bir adam değil ki

0, Edward," dedi. "Hani Whitney'in genç kızken taptığı bir adam vardı. O adam Martın'e Whitney için teklifte bulunmuş olabilir mi sence?"

"Bir evlilik teklifinde talan bulunulduğunu sanmıyorum," diye çıkıştı Edward, "Aksi takdirde o adam bu kahrolasıca mektupta evlilik teklifinden zevkle söz ederdi. Ne de olsa bu bizim beceremediğimiz bir işi halletmesi anlamına geliyor." Edward sırtını karısına döndü. "Gidip Whitney'ye haber versen iyi olur. Bu haberi aldığında yanında ol. Ben de birazdan yanınıza geleceğim."

Whitney uzun zamandır duymayı beklediği haberleri sindirmeye çalışırken duygusuz bir biçimde öylece duruyordu.

Ben... Ben eve döneceğime sevindim, Anne teyze," diyebildi genç kadın en sonunda. "Sadece..." Whitney'in sesi canlılığını yitiriverdı.

Eve döneceğine sevinmek mi? Eve dönmekten korkuyordu! Eline bir fırsat geçmişti ve o şimdi başarısız olmaktan korkuyordu. Bir tarafta Paris'te kalıp etrafında dolanan kendisine hayran erkeklerin arasında çürüyüp gitmek vardı. Diğer yanda ise eve dönüp Paul'ü kendisine hayran bırakmak için uğraşmak... Oraya gidince babasıyla baş etmek zorunda kalacaktı. Ayrıca Margaret Merryton ve Whitney'ye kendisini bir böcekten bile küçük hissettiren bütün o anneler de oradaydılar. Fakat burada Whitney'yi

seven, onunla birlikte gülen ve ona sıcak, sevgi dolu bir yuva sunan Lord ve Leydi Gilbert vardı.

Teyzesi yüzünü pencereye çevirdi. Fakat Whitney teyzesinin yanağından süzülen yaşları görebiliyordu. Dudağını ısırdı; eğer Anne teyzesi bile o İngiltere'ye dönecek diye endişeleniyorsa, bunun çok erken olduğu kesindi. Whitney henüz herkesle karşılaşmaya *hazır* değildi. Genç kadın aynaya döndü. Kendisine bakarken aynadaki aksinde içini rahatlatacak bir şeyler arıyordu. Paris'te, genç adamlar ona güzel olduğunu söylüyorlardı. Paul de böyle düşünecek miydi? Aynada kendisine bakarken bu sorunun ne kadar boş olduğunu anladı! Cevabını çok yakında öğrenecekti çünkü. Daha İngiltere'ye gitmek üzere yola dahi çıkmadan bütün cazibesini yitirdiğini hissedebiliyordu. Çok yalın, sıradışı ve aşırı uzun boyluydu işte. Parmakları yine eskiden olduğu gibi titremeye başlamıştı. Ve orada, burun kemerinin tam üstünde, nefret ettiği o çillerin silik izlerini görebiliyordu. *Of lanet olsun!* dedi içten içe. Kendisine tahammül edemiyordu. Çilleri yeniden gözüne batmasa da olurdu; parmaklarının titremesine *hiç gerek yoklu.* Whitney bu kez eskiden yaptığı gibi hatalarını Ve kusurlarını birer birer zihnine kazımayacaktı. Bunu *yapmayacaktı!*

Midesinde hissettiği kelebekler uçup gitti. İçinde bir baska his uyanıyordu artık: *Umut.* Dudakları yumuşacık bir gülümseyişle aralandı. Eve dönüyorum, dedi içinden. Paula dönüyorum; eve dönüp herkese aslında ne kadar

değişmiş olduğumu göstermeye... Gerçekten eve dönüyorum!
Fakat eve dönmek aynı zamanda çok sevdiği Lord ve Leydi Gilbert'tan da ayrılması anlamına geliyordu.
Aynaya sırtını döndü. Teyzesi sessizce ağlarken omuzlan diriyordu. "Sanki bir yarımı kesip alıyorlarmış gibi geliyor," dedi Anne boğuk bir sesle.
"Seni seviyorum, Anne teyze," diye fısıldadı Whitney. Sıcacık yaşlar genç kadının göz pınarlarına dolup taştı ve yanaklarından süzülmeye başladı.
"Seni çok seviyorum." Anne teyzesi kollarını açtı ve Whitney hem kendisini, hem de teyzesini tescili etmek için kadı**nın** kollarına koştu.
Edward Whitney'in yatak odasının kapısında durdu. Omuzlarını dikleştirdi ve yüzündeki perişan ifadeyi özenle çekip attı. Bunun yerine doğal ve güler yüzlü bir tavır takındı. Ellerini arkasında kavuşturarak odadan içeri girdi. Güçlükle neşesi yerindeymiş gibi davranarak, "Eğleniyor musunuz hanımlar?" dedi cüretkâr bir biçimde. Ağlayan hanımlara bakıyordu.
Gözü yaşlı, ıstırap dolu iki surat Edward'a şaşkına dönmüş gözlerle bakıyordu. "Oradan eğleniyor gibi mi görünüyoruz?" diye karşılık verdi Anne şaşkınlıkla. Ardından Whitney'ye baktı. Whitney de ona... Ve aniden kıkırdamaya haşladılar. Ardından gülümseyişleri kocaman, güçlü kahkahalara dönüştü.
"Evet... Eee... Şey, iyi. Sizi böyle görmek güzel," diye mırıldandı Edward. Hanımların hayli tutarsız

davranışlarıyla serseme dönmüştü. Sonra ses tonunu düzeltti. "Seni özleyeceğiz kızım. Sen her ikimiz için de şans ve neşe kaynağımızdın."
Whitney'in neşesi yeniden kaçtı ve gözleri yine yaşlarla duldu. "Ah, Lord Gilbert," dedi hüzünlü bir sesle, "Hiçbir erkeği sizi sevdiğim kadar sevmeyeceğim. Asla..."
Çoktan perişan olmuş olan Edward gözlerinin buğulandığını hissetti. Kollarını açtı ve yeğeni ona sarıldı. Nihayet duygu seli akıp geçince, üçü de ellerinde birer mendille öylece
kala kalmış bir vaziyette donuk gözlerle birbirlerine bakmaya başladılar. Söze ilk başlayan Edward oldu. "Tamam, öyleyse. Yani İngiltere dünyanın öbür ucunda değil, öyle değil mi?"
"Ama... Ama yanı başınızda da değil," dedi Whitney gözlerini silerek.
"Orada arkadaşların var," dedi Edward. "Ve tabii şu hayranlık duyduğun genç adam da orada; burnunun ucunda duran mücevheri fark edemeyecek kadar aptal şu sarışın adam. Adı neydi?"
"Paul," dedi Whitney nemli gözlerle gülümseyerek.
"Adam avanağın teki; seni önceden kapmalıydı." Edward duraksadı ve ardından Whitney'ye doğru eğilerek, "Umarım bu kez başarır," dedi.
"Umarım," dedi Whitney heyecanlı bir şekilde.
"Böyle düşündüğünü biliyordum kızım," dedi Edward. Karısına ben sana söylemiştim der gibi baktı. "Aslında taliplerinin çoğunu geri çevirme sebebinin bu olup

olmadığını hep soruyordum kendime. Hep İngiltere'ye geri dönüp *o adamı* yola getirmek istediğini düşündüm. Amacın bu, öyle değil mi?"
"Öyle yapmak niyetindeyim," dedi Whitney. Lord Gilbert aniden küçük yaramaz bir çocuk tavrı takınınca Whitney allak bullak olmuştu.
"Bu durumda..." diye devam etti Edward, "herhalde kışa girmeden evlenmiş olursun."
"Mümkün olursa..." dedi Whitney hevesli bir şekilde.
Edward ellerini cebine soktu. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Aslında böyle zamanlarda genç bir hanım, deneyimli bir hanımefendinin tavsiyelerine ihtiyaç duyabilir diye düşünüyorum. Öyle vurdumduymaz bir adamı elde etmek için iyi bir taktik geliştirmek gerek, neydi adı... Şey... ?"
"Paul," dedi Whitney heyecanla.
"Hah, Paul. "Yani, tatlım..." diye devam etti sözlerine Edward düşünceli bir tavırla. "Belki teyzen sana bu konuda yardımcı olabilir." Gözlüklerinin üzerinden Whitney'ye baktı. "İster misin?"
"Evet!" diye çığlık attı Whitney gülerek. "Evet, evet, evet!"
Edward yeğenine sarıldı ve Whitney'in arkasında duran karısına baktı. Anne çok sevinçli görünüyordu. Karısının minnettarlık dolu gülümseyişi Edward'in fedakârlığına bir teşekkür gibiydi. "İspanya'ya yapılacak seyahati ertelettim," dedi Edward, "ikiniz buradan ayrılınca, ben de krallıkla ilgili bir iş dolayısıyla orada bulunacağım. Bir ya da iki yerde işleri yoluna koyup, evleneceğin o tembel

adamı tebrik etmek için İngiltere'ye geleceğim ve teyzeni alıp döneceğim."
Edward, Whitney'in doğru bir başlangıç yaptığından emin olmak amacıyla Anne'i yeğeni ile beraber gönderip Martin Stone'u alt etmiş olacağı için kararından memnundu ve bu memnuniyeti Martin'in Whitney için göndermiş olduğu o servetle ilgili kızgınlığını biraz olsun yatıştırabilmişti. Böylece hanımlar alışverişe giriştiler. Bu yoğun alışveriş gezmeleri sabah erken saatlerde başlıyordu ve günün sonunda ya bir davet için hazırlanacak kadar vakit kalıyordu ya da hanımlar kendilerini doğrudan yatağa atıyorlardı.

Leydi Anne ve Whitney yola çıkmadan önceki gece Nicolas DuVille'in ailesi Whitney'in onuruna büyük bir parti düzenledi. Whitney gece boyunca Nicki'ye veda etmekten korkmuş ama vedalaşma zamanı geldiğinde Nicki için bu hiç de zor olmamıştı.
Bir ara ikisi Nicki'nın ailesine ait o kocaman evin bekleme salonlarından birinde birkaç dakika baş başa kaldılar. Nicki şöminenin yanında durmuş, ceketini bir omzuna atmış diğer elinde duran kadehe boş gözlerle bakıyordu. Whitney sessizliğe daha fazla dayanamayarak, "Seni özleyeceğim Nicki," dedi yumuşak bir ses tonuyla.
Nicki kafasını kaldırdı. Yüzünde neşeli bir ifade belirmişti. "Öyle mi, tatlım?" Whitney yanıt vermeden sözlerini sürdürdü genç adam. "Ben seni pek özlemeyeceğim."
Whitney'in dudakları şaşkınlık dolu bir kahkahayla titredi. "Böyle nezaketsizlik görmedim doğrusu!"

"Nezaket, toy delikanlılarla yaşlı adamlara mahsustur," diye karşılık verdi Nicki. Alay eder gibi konuşurken ses tonu bir yükselip bir alçalıyordu. "Herneyse, seni pek özleme fırsatım olmayacak, çünkü birkaç ay içerisinde İngiltere'ye geleceğim."

Whitney kafasını salladı ve büsbütün çaresiz bir tavır takınarak, "Nicki," dedi. "Bir başkası var. Yani... İngiltere'de... En azından ben orada olduğunu düşünüyorum. Adı Paul ve..." Whitney duraksadı. Nicki'nin sinsi gülümseyişi onu şaşırtmıştı.

"Bu adam hiç seni görmek için Fransa'ya geldi mi?" diye sordu Nicki ciddi bir tavır takınarak.

"Hayır, böyle bir şey onun aklına bile gelmemiştir. Yani, ben o zamanlar farklıydım; biliyorsun, çocukluk işte... O beni pervasız, asi, çirkin, küçük bir kız olarak... Neden öyle sırıtıyorsun?"

"Çünkü sevindim," dedi Nicki hafifçe gülümseyerek. "Merak içinde geçen onca haftadan sonra rakibimin kim olduğunu öğrendiğime sevindim. Seni dört yıldır görmeyen ve senin nasıl bir kadın olacağını kestirebilecek yeteneğe sahip olmayan geri zekâlı bir İngiliz. Eve dön, tatlım," Kadehini elinden bıraktı ve Whitney'yi kendine doğru çekti. "Aşk söz konusu olduğunda hatıraların gerçeklerden çok daha aldatıcı olduğunu yakında anlayacaksın. Ve sonra, birkaç ay içerisinde oraya geleceğim; işte o zaman sana söylemek istediğim şeyleri duyacaksın."

Whitney, Nicki'nin duygularını açacağını biliyordu ama o konu hakkında şimdiden konuşmanın vakit kaybı olduğunun da farkındaydı. O hatıralarıyla teselli bulmuyordu, çünkü onunkiler tatsız hatıralardı. Ama ne çılgınlıklar yaptığını ve kendisinin böyle alımlı, genç bir kadına dönüşebileceğini kestiremeyen Paul'ün *ne kadar* haklı nedenleri olduğunu o anda Nicki ile paylaşmak istemedi.
Zaten anlatsa da Nicki onu dinlemeyecekti; genç adam çoktan başını eğmiş Whitney'in dudaklarından uzun ve ateşli bir öpücük çalmaktaydı.

İNGİLTERE 1820

9

Muhteşem bir eylül gününün gitgide derinleşen alacakaranlığında Whitney at arabasının penceresinden içi acıyarak tanıdık gelen manzaraya bakıyordu. Eve yalnızca birkaç mil kalmıştı.
Lord Gilbert modaya uygun bir biçimde seyahat etmeleri konusunda ısrarcı davranmıştı. Böylece kendi at arabalarının yanı sıra sandık ve valizlerle tıka basa doldurulmuş iki at arabası, bir de Anne teyzenin yardımcısı ile Whitney'in dadısı Clarissa'yı taşıyan dördüncü bir at arabası da onlara eşlik etmekteydi. Dört arabacı haricinde, dört rehber arabacı ile üçü önde üçü

geride yer alan altı adet atlı uşak da konvoyda yer alıyordu. Hepsi bir arada öyle görkemli bir konvoy oluşturmuştu ki Whitney, keşke Paul böyle enfes bir dönüş yaptığımı görebilse, diye geçirdi içinden.

At arabası Whitney'in evine giden kuzeydeki özel yola doğru sallanarak döndü. Whitney babası ile karşılaştığında mükemmel görünmek için lila renkli eldivenlerini takarken elleri titriyordu.

"Heyecanlı mısın?" diyerek gülümsedi Anne yeğenine bakarak.

"Evet. Nasıl görünüyorum?"

Leydi Anne'ın takdir dolu bakışları, Whitney'in maun renkli kalın buklelerini alnının yanında toplayan kibar telkari tokalarından başlayıp pırıl pırıl yüzüne, oradan da üzerine giydiği lila renkli son moda seyahat elbisesine titizlikle indi. "Kusursuz," diye cevap verdi teyzesi.

Leydi Anne eldivenlerini takarken en az Whitney kadar huzursuz görünüyordu. Edward, Anne'in oraya Whitney'yle birlikte habersizce gitmesine karar vermişti. Böylelikle Martin Stone'un kızının teyzesi ile birlikte eve dönüşüne karşı çıkma ihtimali ortadan kalkmış olacak ve Martin'in Anne'i misafir etmekten başka seçeneği kalmayacaktı. Kocası buna karar verdiğinde Anne onun bu planını akıllıca bulmuştu ama Martin'le yüz yüze gelecekleri an yaklaşırken, davetsiz bir misafir olarak kendisini son derece rahatsız hissediyordu.

At arabası evin önündeki geniş merdivenlere yaklaşınca durdu. Uşaklar kapıyı açıp merdivenlerden inerken iki

hanım da Martin'in at arabasına doğru dikkatli adımlarla yürüyüşünü seyrediyorlardı. Whitney rahat adım atabilmek için eteklerini topladı ve Anne'e dönüp gülümsedi.

Anne at arabasının içinden Martin'in kendisine neşeyle gülümseyen bu göz alıcı, harikulade genç kadınla yüz yüze gelişini heyecanlı gözlerle izliyordu. Martin dört yıldır görmediği kızına katı ve ukala bir tavırla seslendi. "Kızım," dedi. "İyice uzamışsın."

"Ya uzamışımdır babacığım..." diye karşılık verdi Whitney ciddi bir tavırla. 'Ya da siz kısalmışsınızdır."

Leydi Anne'in boğuk kahkahası duyulunca, arabada olduğu anlaşıldı ve kadın gönülsüzce aşağı inerek ev sahibiyle karşılaştı. Anne, coşkulu bir içtenlikle karşılanmayı ummuyordu; Martin asla coşkulu tepkiler sergileyen bir adam olmamıştı ve nadiren içten davranırdı. Ne var ki Anne, Martin ile yüz yüze geldiğinde adamın şaşkına dönmüş yüz ifadesinin korkulu bir hal alıp, ardından da kızgın bir ifadeye dönüşmesini de beklemiyordu doğrusu. "Whitney'yi eve getirmeniz çok hoş," diyebildi Martin en sonunda. "Ne zaman döneceksiniz?"

"Anne teyzem, ben yerleşinceye kadar iki, üç ay kadar burada kalacak," diye yanıt verdi Whitney aniden. "Ne kadar ince bir davranış, öyle değil mi?"

"Evet, ince bir davranış," dedi Martin. Bu durum adamın canını iyice sıkmıştı. "Neden ikiniz de akşam yemeğinden önce biraz dinlenmiyorsunuz... İstirahat edebilirsiniz ya da

eşyalarınız yerleştirilirken hizmetçileri yönlendirin ya da... Benim bir mektup yazmam gerekiyor. Sonra görüşürüz," diye ekledi Martin ve hızla eve doğru yürüdü. Whitney hissettiği iki ayrı duyguyla allak bullak olmuştu; bir yandan babasının teyzesine karşı takındığı tavırdan ötürü onuru kırılmış, diğer yandan evde olmanın tattırdığı o eskiyi anımsatan neşeli duygularla dolmuştu içi. Teyzesi ile birlikte merdivenlerden çıkarken genç kadının bakışları bu eski evin tanıdık duvarlarında geziniyordu. Meşe panolarla kaplı yumuşak renkli duvarlarda İngiliz peyzajları ve dedelerinin çerçeveli resimleri sıralanmıştı. Whitney'in en sevdiği serin sabah sisinin içindeki canlı bir av sahnesini tasvir eden tablo kendisine layık yerini almış, balkon duvarındaki bir çift Chippendale yapımı apliğin arasında asılı durmaktaydı. Her şey aynı görünüyordu ama bir şeyler değişmişti. Evdeki hizmetçilerin sayısı, öncekinin neredeyse üç katına çıkmıştı ve ev bu pek çok hizmetçinin özenli çalışması sayesinde pırıl pırıl parlıyordu. Yerdeki parke kaplamaların her santimetresi, duvar kaplamalarının her köşesi yeniden cilalanmıştı ve adeta ışık saçıyordu. Hol boyunca sıralanan tüm şamdanlar ışıldıyordu. Ayaklarının altındaki hah da yenilenmişti.

Whitney eski yatak odasının kapısının önüne gelince durup derin bir nefes aldı. O yokken odası baştan sona yenilenmişti. Whitney yatağına, karyola sayvanına, altın ve koyu turuncu şeritlerle süslenmiş fildişi renginde saten yatak örtüsüne göz atarken zevkle gülümsüyordu.

Pencerelere de yatak örtüsü ile uyumlu perdeler asılmıştı. "Ne kadar harika görünüyor, değil mi Clarissa?" diye bağırdı Whitney dadısına dönerek. Fakat ak saçlı tıknaz kadın, sandıkları at arabalarından eve taşımakta olan uşakları yönlendirmekle meşguldü. Whitney, dinlenemeyecek kadar heyecanlıydı. Bu yüzden Clarissa ile yeni yardımcısına yardım etti ve birlikte eşyaları yerleştirmeye koyuldular.

Yemek vakti geldiğinde, Whitney banyo yapmış, kıyafetlerini değiştirmişti. Hizmetçiler ise hâlâ eşyaları yerleştirmekle meşguldüler. Genç kadın aşağı inip teyzesinin odasına yöneldi. Geniş misafir odasında herhangi bir tadilat yapılmamıştı ve bu oda evin diğer bölümlerine nazaran oldukça eski püskü görünmekteydi. Whitney bundan ve babasının onları karşılarken sergilediği kaba davranıştan ötürü teyzesinden özür dilemek istedi ama Anne teyzesi anlayışlı bir gülümsemeyle onun lafını bölerek buna izin vermedi. "Hiç önemli değil, tatlım," dedi Anne. Kolunu Whitney'in omzuna attı ve birlikte alt kata indiler.

Martin yemek odasında onları beklemekteydi. Whitney masanın etrafına dizilmiş olan sandalyelere şöyle bir göz gezdirdi. Sandalyeler sık püsküllü yeni perdelere uyum gösterecek biçimde gül rengi kadife kumaşla yeniden kaplanmıştı. Tertemiz üniformalarıyla uşaklar, büfenin yanı başında duruyorlardı ve uşaklardan bir diğeri gümüş renkli servis arabasının üzerindeki kapaklı servis tabaklarını mutfaktan yemek odasına taşıyordu.

Babası kibar bir tavırla Anne'in sandalyesini tutarken, "Evde çok sayıda yeni hizmetçi olduğunu fark ettim," dedi Whitney.
"Uzun zamandır ihtiyaç duyuyorduk," diyerek kestirip attı Martin. "Ev artık eskimeye başlamıştı."
Dört yıldır hiç kimse Whitney ile bu ses tonuyla konuşmadığından Whitney babasına şaşkın gözlerle bakmaktaydı. Masanın üzerinde duran şamdanın parlak ışığı babasını aydınlattığında Whitney, babasının saçlarının beyazladığını ancak fark edebildi. Alnında derin bir yarık oluşmuş, dudakları ile gözlerinin kenarında izler belirmişti. Dört yılda on yıl yaşlanmış gibi görünüyor, diye düşündü Whitney üzüntüyle.
"Niye bana öyle bakıyorsun?" dedi babası ters bir şekilde. Babasının eskiden de kendisiyle böyle kızgın konuştuğunu anımsadı Whitney kederlenerek. Fakat o zaman haklı nedenleri vardı. Fakat artık eve geri döndüğüne göre babasıyla arasındaki o eski düşmanlığın sona ermesi gerekiyordu. "Saçlarının beyazladığını fark ettim de," dedi Whitney yumuşak bir ses tonuyla.
"Çok mu garip?" dedi babası sert bir tavırla. Fakat sesi bu kez o kadar sinirli değildi.
Whitney oldukça temkinli ve hayli bilinçli bir tavırla babasına gülümsedi, o anda daha önce ona hiç böyle gülmediğini anımsadı. "Evet," dedi genç kadın gözlerini kırpıştırarak. "Ben yanınızdayken saçlarınız beyazlamadıysa aradan geçen birkaç yılda saçlarınıza aklar düşmesi oldukça şaşırtıcı."

Babası Whitney'in bu esprili yanıtı karşısında şaşkınlığını gizleyemedi ama bir parça da olsa gevşemişe benziyordu. "Arkadaşın Emily'nin kendisine bir eş bulduğundan haberin vardır herhalde, değil mi?" Whitney başını salladı ve babası sözlerini sürdürdü. "Emily, üç yıl boyunca evden uzak kaldı ve babası onun iyi bir evlilik yapamayacağına inandığından bana kızının onu hayal kırıklığına uğrattığını söylüyordu. Şimdi ise kızın yaptığı evlilik kasabanın dört bir yanında dilden düşmüyor!" Martin'in suçlayıcı bakışları Leydi Anne'e odaklandı. Whitney'in iyi hır evlilik yapamamasından ötürü *teyzesini* suçlar gibi bakıyordu.

Leydi Anne'in yüzü aniden buz gibi bir ifadeye bürününce Whitney yine esprili bir tavır takınıp hemen lafa karıştı. "Herhalde siz benim iyi bir evlilik yapamayışımdan dolayı hayal kırıklığına uğramadınız, değil mi babacığım?"

"Evet," dedi babası duygusuzca. "Uğradım."

içinden gelen bir ses Whitney'ye Lord Gilbert'ın genç kadın adına çok sayıda etkileyici evlenme teklifi aldığını babasına itiraf etmesini söylese de, mantığı buna izin vermiyordu. Çünkü babası bunu duyduğunda Lord Gilbert'ın kendisine danışmadan bu teklifleri geri çevirmiş olmasından ötürü çileden çıkabilirdi. Whitney'in babası neden bu kadar duygusuz ve ulaşılması güç bir adamdı ki? Whitney umutsuzca bunu sorup duruyordu kendi kendine. Kızı ile arasındaki buzları eritmenin bir yolu yok muydu? Whitney fincanını masaya bıraktı, ardından babasına sıcacık ve manalı bir biçimde gülümseyerek, "Eğer dört

yıldır evlenememiş bir kızınız olduğu için duyduğunuz üzüntüyü hafifletecekse, Anne teyzem ve ben size iki baronet, bir kont, bir dük ve bir prensten evlenme teklifi geldiğini ve benim hepsini geri çevirdiğimi söyleyebiliriz," dedi kibarca.

"Bu doğru mu, hanımefendi?" diye çıkıştı Martın, Leydi Anne'e. "Bu tekliflerden benim neden haberim olmadı?"

"Elbette, doğru değil," diyerek araya girdi Whitney. Yüzündeki gülüşü yitirmemeye çalışıyordu. "Şu ana kadar yalnızca bir dükle tanıştım ve bir de gümrük müfettişi vardı. İkisini de reddettim. Bir Rus prensiyle de tanıştım ama o bir prensesten haber beklemekteydi ve sanırım prenses ondan vazgeçti; bu durumda hâlâ Emily'yi yenme şansım var."

Babası bir an Whitney'ye dikti gözlerini, ardından konu ile ilgisi olmayan bir cümle döküldü ağzından. 'Yarın senin için küçük bir parti vereceğim."

Babası sarf ettiği cümleyi gayet sinir bozucu bir biçimde düzeltmeye yeltense de partiyi duyunca Whitney içinde hissettiği sıcacık bir ürpertiyle ırki İdi. "Aslında pek de *küçük* bir parti denemez. Kilometrelerce uzaktaki Tom, Dick ve Harry'nin bile katılacağı koca bir sirk gösterisi gibi olacak. Orkestra, dans ve bir partide bulunabilecek her türlü ıvır zıvır!"

Whitney'in gözlerindeki gülümseme yerini mahzunluğa bıraksa da, "Kulağa... Çok hoş geliyor," diyebildi genç kadın sonunda.

"Emily yeni eşiyle birlikte Londra'dan gelecek. *Herkes* geliyor."
Babasının ruh hali o kadar sık değişip duruyordu ki, Whitney onunla konuşmaya çalışmaktan vazgeçti ve yemeğin geri kalanında masaya mütemadiyen sessiz bir hava hâkim oldu. Tatlı servisi sona erene dek Martin tek kelime etmedi ve nihayet sessizliği bozduğunda ses tonu öyle gür çıkıyordu ki Whitney birdenbire irkildi. "Yeni bir komşumuz var," dedi babası bağırarak. Sonra sesindeki abartılı tonu fark etti ve ses tonunu düzeltip daha doğal bir tavırla konuşmasını sürdürdü. "Onuruna vereceğim partiye o da katılacak. Onunla tanışmanı istiyorum. Yakışıklı bir adam; bekâr biri... Çok iyi bir binici; geçen gün ata binerken gördüm onu."
Whitney ağırbaşlı tavrını sürdüremedi ve kahkahalara boğuldu. "Of, babacığım," dedi genç kadın. Konuşurken uzun, parlak saçları savruluyordu. "Bana birisini bulmak zorunda değilsin; henüz *pek* de evde kalmış sayılmam."
Yüz ifadesine bakılırsa babası Whitney'in bu sözlerini pek de hoşnutlukla karşılamışa benzemiyordu. Bu yüzden Whitney hürmetkar hır ağırbaşlılık takınarak yeni komşularının adını sordu.
"Clayton Westmore... Clayton Westland."
Leydi Anne kaşığını aniden masaya bırakmaya kalkışınca bir tangırtı koptu. Anne gözlerini kısarak Martin'e baktı ve göz göze geldiler. Martin'in yüzünün renkten renge girmesi Anne'i huzursuz etmişti.

Babasının sinirli çıkışlarını bertaraf etmeye çalışan Whitney, teyzesi bu iniş çıkışlı ruh halinden nasibini almasın diye bir şeyler yapmak istedi ve kaşığını masaya bırakıp ayağa fırladı. "Anne teyzem ve ben yolculuğun ardından erken yatıp diılensek iyi olur, babacığım."

Leydi Anne'in yeğeninin bu fikrine karşı çıkar biçimdeki kata sallayışı Whitney'yi şaşırttı. "Benim babanla görüşeceğim bazı konular var, tatlım. Sen gidip, yat."

"Evet," diye onayladı Martin aceleyle. "Sen doğruca odana git. Teyzenle dostane bir görüşme yapmamız gerekiyor."

Whitney odadan ayrılır ayrılmaz Martin bütün hizmetçileri derhal gönderdi. Anne'e gözlerini dikmiş bakarken yüzünde temkinli ve asabi bir ifade vardı. "Komşunun adını söylediğimde oldukça ilginç bir tepki gösterdiniz, hanımefendi."

Leydi Anne bir şeyler söylemek ister gibi Martin'e bakarken hafifçe başını eğdi. "Tepkimin *ilginç* olup olmaması komşunun adının ne olduğuna göre değişir; Clayton Westland mı, Clayton Westmoreland mı? Eğer o adam Clayton Westmoreland ise sizi uyarıyorum; hiç karşılaşmamış olsak dahi o adamı gördüğüm anda tanırım."

"Madem bilmek istiyorsunuz, söyleyeyim: Westmoreland," diye lafı yapıştırdı Martin. "Ve burada bulunma sebebi yeterince açık; yorgunluğunu atmak istiyor; ara sıra nükseden eski bir rahatsızlığı varmış."

Bu öyle saçma bir bahaneydi ki, bunu duyunca Anne'in şaşkınlıktan dili tutuldu. "Şaka yapıyorsun herhalde!"
"Lanet olsun, şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" dedi Martın öfkeyle.
"Bu Banbury masalına gerçekten inanıyor musun?" diye çıkıştı Anne. Martin'in buna inandığından şüphelenmiyor değildi. "Claymore Dükü'nün dinlenmeye ihtiyaç duyduğunda yerleşmeyi seçebileceği dünya kadar yer var. Kış yaklaşırken seçebileceği en son yer burası."
"Neyse ne... Ben ondan ne duyduysam onu söylüyorum. Ekselansları yaşamının yoğun temposundan kaçmak istemiş ve burayı seçmiş. Onun kim olduğunu yalnızca ben biliyorum ve artık sen de biliyorsun; o halde Dük'ün kimliğini açıklayarak onu bu gizliliğinden mahrum bırakmayacağımıza eminim."

Leydi Anne odasına çekilmiş, sessizce öfkesini bastırmak için çırpınıyordu. Telaş içinde düşünürken Armandlar'ın maskeli balo düzenledikleri geceyi anımsadı. Whitney, Marie St. Allermain'in yanındaki uzu boylu, gri gözlü adamın kim olduğunu sormuştu o gece. Anne, o adamın Dük olduğundan kesinlikle emindi; muhteşem St. Allermain'in, Claymore'un metresi olduğu herkesçe biliniyordu ve o kadının şimdiye kadar başka bir erkeğe kendisine eşlik etme şansı tanıdığı görülmemişti. Elbette Dük ona sonsuz bir sadakatle bağlı değildi ve St. Allermain ne zaman Avrupa turuna çıksa, Dük diğer güzel hanımlara sık sık kavalyelik etmekten geri kalmıyordu.

St. Allermain'e kafa yormaktan vazgeçen Anne, iyi ya, dedi kendi kendine; Claymore o gece maskeli balodaydı ve Whitney onun hakkında sorular sormuştu. Fakat birlikte zaman geçirmedikleri belliydi. Öyle olsa Whitney, o adamın kim olduğunu teyzesine sormazdı. Ayrıca Claymore, Whitney'yi buraya kadar takip etmiş olamazdı; çünkü o buraya Whitney dönmeden *önce* yerleşmişti. Demek ki Wlntney'in maskeli baloda onun hakkında sorular sorması tamamen tesadüfi bir olaydı ve Dük şimdi burada inzivaya çekilmişti.

Leydi Anne, artık kendisini biraz daha iyi hissediyordu ama bu hissi pek uzun sürmedi. Yarın gece Clayton Westmoreland ve Whitney tanışacaklardı. Adam Whitney'den etkilenecekti. Anne'in bu konuda hiç şüphesi yoktu. Ya Dük Whitney'in peşinden koşmaya başlarsa ne olacaktı? İçi aniden ürperince ayağa kalktı Anne. Kadınsı bir içgüdüyle dişlerini sıkarken, son derece kararlı görünüyordu. Kimliğini açıklayarak güçlü Claymore Dükü'nü kendine düşman etmek gibi hır niyeti yoktu. Fakat eğer Whitney'in bu adamın efsanevi cazibesi ve yakışıklılığına kapılıp onun yeni kurbanlarından biri olmaya aday olacağını hissederse, ona yalnızca adamın kimliğini açıklamakla kalmayacak Dük'ün geçmişte gönlünü çaldığı bütün kadınları ve marifetlerini de bir bir anlatacaktı!

Anne, Claymore'un Whitney ile karşılaşıp genç kadına âşık olma ihtimalini bir an bile aklına getirmek istemiyordu. Whitney ne zengin -Dük ile

kıyaslandığındabir kadındı, ne de aristokrat bir soydan geliyordu. Bunu bile bile Dük ona evlenme teklifinde bulunmazdı herhalde. Bunun imkânı yoktu! Böyle bir ihtimali düşünecek kadar aptal yüzlerce mahcup anne vardı etrafta! Kızları kalbi kırık bir biçimde terk edilmiş anneler!

Leydi Anne, kıyafetlerini değiştirip yatağına uzandı ama Clayton Westmoreland'in oralarda bir yerlerde bulunduğu fikri kadını saatlerce uykusuz bıraktı. Whitney de uyuyamıyordu. O da yarın gece verilecek daveti düşünerek hayallere dalıyor, Paul'ün kendisini göz alıcı kıyafetler içinde yetişkin bir kadın olarak göreceği anı zihninde canlandırmaya çalışıyordu.

Üç mil uzakta, iki kadının da düşüncelerini zapt eden adamlar Clayton'ın geçici olarak yerleştiği evde, kâğıt oyununun ardından birer kadeh kanyak içerek dinlenmekteydiler. Paul şöminenin karşısında bacaklarını uzatmış kadehindeki amber renkli içkinin tadını çıkarmaktaydı. "Stone'un yarın gece düzenlediği partiye katılmayı düşünüyor musun?" diye sordu Paul.

Clayton'ın yüz ifadesi temkinliydi. "Evet."

"Yerinde olsam, ben de kaçırmazdım," dedi Paul hınzırca gülerek. "Eğer Whitney tamamen değişmediyse, yarın gece eğlenceli geçecek."

"Whitney... Değişik bir isim," dedi Clayton. Ses tonunda misafirini açıklama yapmaya teşvik edecek kadar meraklı bir ifade vardı.

"Bu bir aile ismi... Anladığım kadarıyla babası bir oğul sahibi olmayı umut ediyormuş ve çocuğunun cinsiyeti ne olursa olsun ona bu adı verecekmiş zaten. Dileği de gerçek olmamış sayılmaz hani. O kız bir balık gibi yüzerdi, maymun gibi zıplardı ve bir kadının asla beceremeyeceği kadar iyi at sürerdi. Bir gün erkeklerin giydiği binici pantolonlarından giymişti ve bir seferinde de bir kanoya binip Amerika'ya macera dolu bir seyahat yapacağım diye tutturmuştu."

"Ne oldu sonra?"

"Şelaleden aşağı düştü," diye yanıtladı Paul sırıtarak. "Hakkını yememek lazım; cadının gözleri görülmeye değer... Değerdi demek daha doğru olacak; dünyada bir eşine daha rastlayamayacağın tonda yemyeşil gözler..." Paul eski günleri anımsayarak şöminede yanan ateşe dalıp gitti.

"Dört yıl önce Fransa'ya gitmek için ayrılırken benden onu beklememi istemişti. Bu, aldığım ilk evlenme teklifiydi."

Gizemli gri gözleri çevreleyen simsiyah kaşlar havaya kalktı. "Kabul ettin mi?"

"Çok zor!" diyerek güldü Paul. Kanyağından koca bir yudum aldı. "O zamanlar küçük bir kızdı ve Elizabeth Ashton'la baş etmeye çalışıyordu. Elizabeth'in suratı asılır asılmaz Whitney onu daha da beter bir duruma sokmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Tanrım! Kavgacı canavarın tekiydi. Hayatı boyunca tek bir görgü kuralına bile uymadı." Paul duraksadı. Whitney'in Fransa'ya gitmek üzere ayrıldığı günü hatırlıyordu. Ona küçük bir kolye almıştı. *Fakat ben senin yalnızca arkadaşın olmak*

istemiyorum, demişti Whitney ona çaresizce. Paul'ün yüzündeki gülümseme kayboldu birdenbire. "Whitney'in en azından babasının hatırına değişmiş olduğunu umuyorum," dedi Paul düşünceli bir tavırla.

Clayton, Sevarin'ın haline gülüyor, fakat tek kelime etmiyordu.

Misafiri gittikten sonra, Clayton sandalyesine kuruldu. Elindeki kanyak kadehini çevirip duruyordu genç adam. Taktığı maske pekâlâ tehlikeliydi ve ne kadar çok insanla karşılaşırsa, maskesinin düşme olasılığı o kadar artacaktı. Dün aldığı haberlere bakılırsa, adını sık sık duyduğu Emily Archibald kendisinin uzak akrabalarından biriyle evliydi ve genç adam bunu öğrenince çok şaşırmıştı. Bu sorunu Michael Archibald ile yapacağı beş dakikalık bir görüşme ile çözebilirdi aslında. Baron, Dük'ün "dinlenmek amacı ile" buraya geldiği fikrine kesinlikle inanamayacaktı fakat Michael denetlenmeye ihtiyacı olmayan bir beyefendiydi ve Clayton'ın kimliğini ele vermeyecek kadar onurlu bir adamdı.

Leydi Anne Gilbert'ın Whitney ile birlikte gelmesini de önceden kestirmek mümkün olmamıştı ve bu, çözülmesi gereken bir başka sorundu. Fakat Martin Stone'un bugün gönderdiği ikinci mektupta Leydi Anne'in Dük'ün dinlenmek amacı ile burada bulunduğuna ikna olduğunu yazıyordu.

Clayton ayağa kalktı ve bunları düşünmeye bir son verdi. Kimliği açığa çıkacak olursa, Dük, sıradan bir kasabalı erkek gibi Whitney'in peşinden koşma zevkinden mahrum

kalacaktı. Fakat gerçek şu ki yasal sözleşme çoktan imzalanmış ve para Stone tarafından kabul edilmişti. Görünüşe bakılırsa Stone bu paranın büyük kısmını harcamaya koyulmuştu bile. Bu yüzden Clayton'ın büyük amacına ulaşması için kesinlikle bir engel yok gibi görünüyordu.

10

Whitney pencereleri açtı ve taptaze, harikulade kır havasını içine çekti. Clarissa, genç kadının turkuvaz renkli şık binici elbisesini giymesine yardımcı olurken, Whitney'in kurnaz aklından Paul'e bir sabah ziyareti yapma fikri geçip duruyordu. Whitney her seferinde bu fikri aklından silip atmaya çabalıyordu. Atına binecek ve Emily'yi görmeye gidecekti.

Atların bulunduğu ahır evin giriş yolunun aşağısında, sol tarafta yer alıyordu ve evden bakıldığında etrafındaki uzun şimşir çitler görülmekteydi. Bu yapının her iki tarafında da yirmi adet bölme sıralanmıştı. Yapıyı boydan boya kaplayan geniş çatı, sakinlerinin hem gölgede kalmasını sağlıyor, hem de onları olumsuz şartlardan koruyordu. Whitney ahıra yaklaşınca durdu ve bakışları bildik gelen o göz alıcı kır manzarasında şöyle bir gezindi.

Uzakta, geniş ve oval bir alanı çevreleyen yeni boyanmış bembeyaz çitler bulunuyordu. Bu çitler Whitney'in

büyükbabasının hangi atı yarışa sokacağına karar vermek için atlarının hızlarını belirlemek üzere kullandığı deneme pistinin sınırlarını belirleyen çitlerdi. Bu pistin gerisinde, önce hafifçe kıvrılıp, sonra git gide dikleşen bayırlara meşe ve çınar ağaçları serpilmişti ve bu bayırlar evin bulunduğu arazinin kuzey doğu sınırı boyunca sıklaşan ağaçlık alanda son buluyordu.

Whitney ahıra vardığında bulunduğu taraftaki tüm bölmelerin dolu olduğunu fark edince çok şaşırdı. Her bölmenin kapısında pirinçten birer isim tabelası asılıydı. Whitney köşedeki en son bölmenin önünde durdu ve tabelanın üzerindeki isime baktı. Yumuşacık yelesini okşarken, "Sen Muhteşem Düş olmalısın," dedi doru renkli güzel kısrağa. "Ne güzel bir adın var."

"Bakıyorum, hâlâ atlarla konuşuyorsun," dedi gülen bir ses ardından.

Whitney arkasına dönünce babasının baş seyisi, otoriter görünümlü Thomas ile karşılaştı. Thomas genç kadının çocukluk sırdaşıydı. Whitney'in herkesçe bilinen bazı öfkeli ve mutsuz anlarının sessiz şahidiydi o. Whitney Thomas'la selamlaştıktan sonra, "Ahırın böyle dolu olmasına inanamıyorum," dedi. "Bu kadar atı ne yapacağız ki?"

"Genellikle onlara egzersiz yaptırıyoruz. Ama orada öyle durma. Sana bir şey göstereceğim." Serin ahıra adımını atar atmaz muhteşem yağ ve deri kokusu geldi Whitney'in burnuna. Genç kadın loş ışıktan ötürü gözlerini kırpıştırdı. Koridorun sonunda iki adam bağlı olan göz alıcı, simsiyah

bir aygırı sakinleştirmeye, üçüncü adam ise atın toynaklarını kesmeye çabalıyordu. Aygır telaş içinde çırpınarak başını sallayıp silkiyor, ipin bir parça gevşek oluşundan istifade ederek yerden birkaç santim kalkarak şahlanmaya çalışıyordu. "Ecel Beşiği," dedi Thomas övünerek. "Ve bu isim ona kesinlikle yakişiyor."

Whitney atın muhteşem kaslarının esneyişini hayalinde canlandırabiliyordu. "Onu sürmek mümkün mü?"

"Bazen," diyerek güldü Thomas. "Fakat genellikle biniciyi bindiğine pişman ediyor. Yeryüzündeki en huysuz at bu olmalı. Bir gün ehlileşip hazır olduğunu sanıyorsun, öbür gün seni çitlerin üzerinden atmaya kalkıyor. Bir şeyi kafasına takıyor ve bir boğa gibi davranmaya başlıyor." Thomas kırbacını kaldırıp bir başka ahır bölmesini işaret edince çılgına dönmüş at daha da hareketlenerek ipleri koparmak için çırpınmaya başladı.

"Hop! Sakın ol. Sakin ol," dedi onunla uğraşan seyis yamaklarından biri soluk soluğa kalmış bir halde. "Üstat Thomas, kırbacı saklayabilir misiniz?"

Thomas ter içinde kalmış seyis yamağına af dileyen gözlerle bakarak hemen kırbacı arkasına gizledi ve Whitney'ye döndü. "Bu at, kırbacı görmeye tahammül edemiyor. Geçen hafta George onu çitlerin yanından uzaklaştırmak için kırbaç kullanmayı denedi ve az daha öteki tarafı boyluyordu. Bu atı geçelim, sana göstereceğim bir şey daha var." Thomas, Whitney'yi ahırın diğer girişine götürdü. Burada da bir başka seyis yamağı fındık kahvesi, göz alıcı bir atı yürütüyor gibi görünse de at onu

sürüklüyor gibiydi sanki. Bu atın dört ayağı da bembeyazdı.
"Klıan mı bu?" diye fısıldadı Whitney. Thomas henüz yanıt vermeden, fındıkkabuğu renkli Khan burnunu genç kadının kalçasına yanaştırdı. Küçük bir tayken Whitney'in cebinde onun için sakladığı lokumları unutmamıştı anlaşılan. "Seni çapkın!" diyerek güldü Whitney. Genç kadın başını çevirip Thomas'a yan yan güldü. "Khan ne durumda? Ben buradan ayrılırken henüz eyerlenemeyecek kadar küçüktü."
"Neden onunla bir tur atıp kendi gözlerinle görmüyor-sun?"
Whitney'yi yüreklendirecek başka bir söze gerek kalmadı. Kırbacını dişlerinin arasına aldı, turkuvaz rengi kurdeleyle ensesinde topuz yaptığı saçlarını daha da sıkı bağladı. Bu arada Ecel Beşiği adamlara tekme atarak geriye doğru hamle yapıyor, etrafına korku salıyordu. "Kırbacı sakla!" diyerek ikaz etti Thomas sertçe ve Whitney derhal söyleneni yerine getirdi.
Khan ahırdan dışarı çıkarılınca tura çıkacağını sezmiş gibi bir o yana bir bu yana sıçramaya başlamıştı. Thomas, Whitney'in ata binmesine yardımcı oldu ve genç kadın zarif bir şekilde yan eyere oturdu. Whitney Khan'ı giriş kapısıııa doğru döndürdü ve, "Uzun süredir ata binmedim," dedi. "Khan yalnız dönecek olursa burası ile Leydi Archibald'ın babasının evi arasında bir yerlerde olacağım."

Khan, Emily'nin evinin önündeki araba yolunda görününce, evin kavisli geniş pencerelerinden birinin perdesi aralandı. Bir dakika sonra ön kapı açıldı ve Emily adeta uçarcasına dışarı fırladı. "Whitney!" diye seslendi genç kadın neşeyle kollarını açmış koşarken. Whitney de ona sarıldı. "Ah, Whitney, dur sana bir bakayım." Emily gülerek geri çekildi. Whitney'in ellerini sıkı sıkı tutmuş bırakmıyordu. "Muhteşem görünüyorsun!"

"Asıl muhteşem görünen sensin," dedi Whitney hayranlıkla arkadaşına bakarak. Emily'nin modern kesimli açık kahverengi kısa saçları bir kurdeleyle toplanmıştı.

"Güzel olduğumdan değil, mutlu olduğum için öyle görünüyorumdur," diye yanıtladı Emily.

Kızlar kol kola girip misafir odasına girdiler. Saçları kum renginde, ince yapılı ve otuzlu yaşlara merdiven dayamış bir adam ayağa kalktı. Emily adamı Whitney'ye tanıştırmak için heyecanla söze başladığında, genç adamın ela gözlerinin içi parlıyordu. "Whitney, seni kocamla tanıştırayım..."

Karısı, unvanını dile getirip Whitney'yi mahcup etmesin diye önce davranıp, "Michael Archibald," dedi genç adam. Bu davranışı dost canlılığını vurgulayan açık ve doğal bir tavırdı. Whitney genç adamın da tıpkı eşi gibi ince bir duyarlılığa sahip olduğunu düşünerek bu davranışına hayran oldu.

Biraz sonra, genç adam müsaade isteyerek baş başa sohbet etmeleri için genç hanımların yanından ayrıldı ve Whitney

ile Emily tam iki saat boyunca sohbet etmeye doyamadılar.
Ayrılma vakti geldiğinde Whitney gönülsüzce yerinden doğrulmuştu ki Emily, "Paul, sabah buradaydı," dedi. "Bahamla bir konu hakkında görüşmeye gelmiş." Emily'nin alımlı yüzüne yaramaz bir tebessüm konuverdi. "Ben... Şey... Mösyö Du Ville'in söylediklerini... Yani biliyorsun iste; aynı şeyler... Onun söylediği gibi senin Fransa'da ne kadar gözde olduğunla ilgili şeyleri anlatmanın bir sakıncası olmadığını düşündüm. Fakat..." Emily sözlerini sürdürürken yüzündeki tebessüm kaybolmuştu. "Mösyö Du Ville'in bütün bunları Margaret Mcrryton'ın önünde anlatmasının senin için iyi olup olmadığını bilemiyorum. Merryton senin orada ne canlar yaktığını duyunca ölmeden mezara girmiş gibi oldu ve şimdi senden eskisinden çok nefret ediyor."
Whitney Emily ile birlikte giriş kapısına doğru yürürken, "Neden acaba?" diye sordu.
"Senden neden hep nefret etti sanıyorsun? Galiba aramız-da en zengin sen olduğun için. Fakat Merryton şimdi kafayı sizin şu yeni komşunuza takmış durumda. Bu yüzden nefret dolu olmayı bir yana bırakıp olumlu bir değişikliğe uğrayabilir." Whitney şaşkın şaşkın bakınca, Emily açıklamaya koyuldu. "Hanı yeni komşunuz var ya; Bay Westland... Dün Elizabeth'den duyduğum kadarıyla Margaret o adamı çoktan sahiplenip kendisine ayırmış."
Paul söz konusu olduğunda tek rakip olarak gördüğü Elizabeth'in adını duyunca Margaret'i tamamen aklından

çıkartmıştı Whitney. "Elizabeth nasıl?" diye sordu genç kadın.

"Her zaman olduğu gibi güzel ve şirin... Ve senin de bildiğin gibi Paul ona hemen hemen her yerde eşlik ediyor."

Whitney atını, Emily'nin babasına ait ekilmemiş toprakların karşı ucuna ulaşmak için dörtnala sürerken arkadaşının sözleri aklından çıkmıyordu. Elizabeth Ashton, Whitney'in istediği tüm özelliklere sahipti -hanım hanımcık, ağırbaşlı, sarışın, minyon ve tatlı bir kızdı.

Rüzgâr Whitney'in saçlarında geziniyor, kadife kurdeleden kurtulan bukleleri darmadağın ediyordu. Khan inanılmaz bir hızla dörtnala koşarken, Whitney atının zarifçe esneyen kaslarını hissedebiliyordu. Çok geçmeden istemeyerek de olsa yavaşlayıp eşkin gitmeye başladı genç kadın. Hafızasına kazınmış o patika yolu takip edip ormana girdiklerinde ise atını iyice yavaşlatıp yürütmeye başladı. Yol boyunca tavşanlar çalıların arasında koşuşturuyor, sık ormanın içine doğru ilerledikçe sincaplar ağaçların tepesine doğru kaçışıyordu. Birkaç dakika sonra Whitney tepeye ulaştı ve Khan'ı dikkatli bir biçimde dik bayırdan aşağı doğru sürmeye başladı. Burası, genç kadının babasına ait toprakların kuzeyi boyunca uzanan geniş bir dere ile çevrilmiş dar bir çayırlıktı.

Whitney atından indi ve Khan'ın yularını güçlü bir meşenin gövdesine doladı. Atının sakince duracağından emin olmak için bir dakika bekledi, ardından Khan'ın parlak yelesini okşayıp çalılığın karşı tarafına, dereye doğru yürümeye başladı. Sonra aniden durdu ve etrafına eskiden

baktığı gibi hayranlıkla baktı. Yaz çiçekleri ve taze yoncaların kokusuyla bezenmiş bu güzel havanın tadını çıkarıyordu şimdi genç kadın. Ne var ki başını kaldırıp yukarı doğru bakmamıştı Whitney ve doru bir atın üstünde öylece durup, kendisinin her adımını izleyen o yalnız adamın varlığını fark edememişti.

Whitney turkuvaz renkli ceketini çıkarıp neşeyle omzuna atınca Clayton gülümsedi. Genç kadının, Paris sosyetesinin bütün kurallarını hiçe sayan sıradan ve şen yürüyüşü hem hayat dolu hem de baştan çıkarıcı geliyordu genç adama. Whitney dereye doğru yürürken, gür saçları bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Genç kadın suyun kenarındaki hafif meyilli, küçük bir tepeciğin üzerine çıktı. Tepeciğin üzerinde bir gözcü gibi dikilmiş duran yaşlı ve budaklı bir çınarın altına oturup binici çizmelerini çıkardı, sonra da uzun çoraplarını çıkarıp çizmelerinin olduğu yere doğru fırlattı.

Clayton, gözlemekte olduğu avının yanına yaklaşıp yaklaşmamakta kararsız kalırken, genç adamın atı sabırsızca silkinmeye başlamıştı. Whitney eteğini kaldırıp suya girince Clayton gülümsedi ve kararını verdi. Atıyla ağaçlık alana dönüp ormanın aşağısına, çalılığa doğru ilerledi.

Whitney dereye adımını attığında, bunun pek de hatırladığı kadar eğlenceli olmadığını düşündü kendi kendine. Çünkü suyun soğukluğu dondurucuydu. Ayağının altındaki taşların ne kadar keskin ve kaygan olduğunu hissetti genç kadın. Whitney yavaşça dere kenarına doğru

ilerledi ve yüzüstü çimenlerin üzerine uzandı. Kafasını suya doğru uzatmış, dirseklerini de çimenlere yaslamıştı. İki eliyle yanaklarını kavramış suya bakarken saçları iki yanına düşmüş, suyun yüzeyindeki dalgacıklarla salınıp duruyordu. Baldırları hafit esen rüzgârda kurusun diye bacaklarını bir aşağı, bir yukarı sallayıp duruyordu. Whitney sığ suda bir oraya bir buraya kaçışarak yüzen küçük balıkları izlerken, Paul'ün onu bu gece ilk kez göreceği anı hayalinde canlandırmaya çabalıyordu kı sol tarafında, çınar ağacının hemen yanında belli belirsiz bir şey dikkatini çekti.

Göz ucuyla o tarafa baktığında, cam gibi parlayan bir çift pahalı, kahverengi binici çizmesi gördü genç kadın. Bir süre öylece kala kaldı ve hemen ardından sırt üstü dönüp, dizlerini göğsüne doğru çekerek oturdu, sırılsıklam eteğini aceleyle çekiştirerek çıplak bileklerini örttü.

Adam bir omzunu çınar ağacına yaslamış, kollarını göğ-sünde kavuşturmuş, kayıtsız bir halde genç kadına bakmaktaydı. "Balığa mı çıktınız?" diye sordu genç adam. Gözleri, Whitney'in bedeninin bütün sıcak kıvrımlarında dolaşıyordu. Bir an için gözleri genç kadının binici eteğinin ıslak kenarından fırlamış çıplak ayak parmaklarına takıldı, sonra yukarılara çıkıp Whitney'in kadınsı kıvrımlarında gezinmeye başladı. Whitney bu bakışlarla kendini adeta çırılçıplak kalmış gibi hissediyordu.

"Gözetlemeye mi geldiniz?" diye karşılık verdi Whitney soğuk bir tavırla.

Genç adam cevap vermeye tenezzül bile etmese de Whitney'ye bakarken bu durumdan tuhaf bir zevk aldığı belli oluyordu. Whitney başını kaldırdı ve adama mağrur bakışlar la karşılık verdi. Genç adam oldukça uzun boyluydu. Neredeyse bir metre doksan santime yakındı boyu. Zayıf ve zinde görünüyordu. Çene yapısı sert olsa da zarif bir görünüme sahipti. Burnu kemersizdi ve kahverengi gür saçları meltem esintisiyle hafifçe kabarmıştı. Gri gözleri, koyu kaşlarının altından genç kadına içtenlikle bakmaktaydı. Whitney yeni tıraş olmuş yüzüyle bu adamın çok yakışıklı olduğu gerçeğini kabul etmiş olsa da adamın cüretkâr bakışlarında asabi bir erkeksilik, yüz hatlarında ise uzlaşmaz bir liderlik, bir küstahlık vardı sanki. Whitney'in hoşuna gitmeyen de buydu.

"Hayır, ben biraz yalnız kalmak istemiştim Bay... ?"

"Westland," dedi genç adam. Bakışları şimdi de genç kadının bembeyaz, ince gömleğinden taşacak gibi duran dolgun göğüslerinin yuvarlak hatlarına takılmıştı.

Whitney, kendini korumak istercesine kollarıyla göğüslerini kapatınca, genç adam ukala bir tavırla gülümsedi.

"Bay Westland!" diyerek çıkıştı Whitney öfkelenerek. "Yön bulma kabiliyetiniz de ahlakınız kadar zayıfsa, yolunuzu kaybetmiş olmanız normal!"

Genç kadın kendisini sertçe paylayınca, kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu Clayton. "Sahi mi, böyle düşünmenizin sebebi nedir, hanımefendi?"

"Çünkü mahremiyetime göz dikiyorsunuz," dedi Whitney. Adamın oradan ayrılmak ya da özür dilemek gibi bir niyeti olmadığını anlayınca da gitmesi gerekenin *kendisi* olduğunu anladı. Öfkeyle dişlerini sıkarken, içinden lanetler ederek çoraplarına ve çizmelerine bakındı.

Clayton yaslandığı yerden doğruldu ve Whitney'in yanına yaklaşarak elini uzattı. "Size yardım edebilir miyim?" dedi.

"Elbette edebilirsiniz," dedi Whitney gülümseyerek; fakat genç kadının kasıtlı gülüşü oldukça soğuk ve sevimsizdi. "Atınıza binip buradan uzaklaşabilirsiniz mesela."

Clayton'ın gri gözlerinde bir şey yanıp sönüverdi aniden; fakat hâlâ elini Whitney'ye uzatmış gülümsüyordu. "Hadi, yardım edeyim size." Whitney hiç oralı olmadan, kendi kentline doğrulup ayağa kalktı. Ağaca yaslanıp kendisini izleyen bu adamın önünde bacaklarını göstermeden çoraplarını giymesi mümkün değildi. Bu yüzden çizmelerini giydi ve çoraplarını da ceketinin cebine sıkıştırdı.

Hızla Khan'ın yanına gitti. Kamçısını alıp yere yuvarlanmış kütüklerden birine basarak yükseldi ve eyere oturdu.

Khan'ı hızlı bir hamleyle ağaçların arasına yöneltip dörtnala koşturarak oradan uzaklaştı.

Clayton gülerek, "Sizinle yeniden karşılaşmak bir zevkti, Bayan Stone," diye seslendi ardından. Peşi sıra, "Seni küçük cadı!" diye ekledi genç adam övgü dolu bir tavırla.

Whitney biraz uzaklaşınca, Khan'ı yavaşlatarak eşkin gitmeye başladı. Babasının Bay Westland adındaki bu

komşudan hayranlıkla söz etmiş olmasına hiçbir anlam veremiyordu. Bu akşam, onun da partiye davetli olduğunu hatırlayınca Whitney'in suratı asıldı. Adam katlanılmaz ölçüde kaba, aşırı derecede arsızdı ve küstahlığı da son derece sinir bozucuydu doğrusu! Babası bu adamı nasıl takdir edebiliyordu ki?

Whitney dikiş odasına girip teyzesinin yanına oturduğun-da aklında hâlâ aynı sorular vardı. "Kiminle tanıştığımı asla tahmin edemezsin," diyerek teyzesine olup biteni anlatmak iizefeydi ki evin emektar baş kâhyası Sewell, boğazını temizleyip söze karıştı. "Leydi Amelia Eubank sizinle görüşmek istiyor efendim."

Whitney'in yüzü bembeyaz oldu. "Benimle mı? Aman Tanrım, neden ki?"

"Leydi Eubank'i kırmızı salona alın lütfen, Sewell," dedi Anne meraklı gözlerle yeğenine bakarak. Whitney'in gözleri odada fırıl fırıl dönerken, genç kadın saklanacak bir yer arıyor gibi görünüyordu. "Neden böyle şaşkına döndün, hayatım?"

"O kadını tanımıyorsun Anne teyze. Ben küçükken, tır-naklarımı yemeyeyim diye bana sürekli bağırıp dururdu."

"İyi ya işte... Başkalarının aksine o kadın en azından seni, davranışlarını düzeltmek isteyecek kadar önemsiyormuş."

"Ama bunu *kilisedeyken* yapıyordu," diyerek sızlandı Whitney çaresizce.

Anne anlayışlı fakat sert bir edayla gülümsedi. "O kadının biraz sağır ve oldukça açık sözlü olduğunu kabul ediyorum. Fakat dört yıl önce tüm komşularınız

ziyaretime geldiğinde, seninle ilgili güzel sözler sarf eden tek kişi Leydi Eubank idi.
O senin cesur bir kız olduğunu düşünüyordu. Buralarda yaşayan herkes hakkında doğru izlenimler edinen biri o."
"Bu yüzden herkes onun ölmesinden korkuyor," dedi Whitney içini çekerek.
Leydi Anne ve Whitney salona girdiklerinde zengin bir dul olan Leydi Eubank porselen bir sülünün işçiliğini incelemekteydi. Yaşlı kadın bibloyu hiç beğenmediğini belli etmek istercesine suratını buruşturdu, ardından bibloyu muntazam bir şekilde yerine bırakıp Whitney'ye döndü, "Bu rezil şeyi kesin baban seçmiştir. Annen böyle bir şeyi kesinlikle eve sokmazdı."
Whitney bir yanıt vermek için ağzını açmış olsa da söyle-yecek hiçbir şey bulamadı. Leydi Eubank, siyah bir kurdelenin ucundan geniş göğsüne sarkan gözlüğünü el yordamıyla kavrayıp gözüne yanaştırdı ve Whitney'yi baştan aşağıya iyice bir süzdü. "Evet, küçük hanım, söyle bakalım kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu yaşlı Ladin.
Whitney içten içe tıpkı çocukluğundaki gibi ellerini ovuş-turmak için yanıp tutuşuyor olsa da, bu hissi bastırmaya çalışıyordu. "Onca yıldan sonra sizi yeniden görmek ne güzel, Leydim," diye yanıtladı Whitney saygılı bir şekilde.
"Fasa fiso!" diyerek karşılık verdi yaşlı kadın. "Hâlâ tır-naklarını yiyor musun?"
Whitney hafifçe gözlerini devirdi ve belli etmemeye çalı-şarak cevap verdi. "Hayır, yemiyorum."

"Güzel. Hoş bir endamın, güzel bir yüzün var. Şimdi gelelim sebebi ziyaretime; hâlâ Sevarin'i elde etmek istiyor musun?"
"Hâlâ ne... Ne istiyor muyum?"
"Küçük hanım, sağır olan benim, söylediğimi işitmedin mi? Şimdi bana cevap ver; Sevarin'i elde etmek istiyor musun, istemiyor musun?"
Whitney bu soruya vereceği tüm yanıtları zihninde bir çılgın gibi sıraladı; bu soruya verilebilecek yarım düzine cevap vardı. Teyzesine yalvaran gözlerle bakıyordu. Teyzesi de ona çaresizce gülümseyen gözlerle karşılık veriyordu. Sonunda, ellerini arkasında kavuşturdu ve doğrudan kendisine işkence eden o yaşlı kadına çevirdi bakışlarını. "Eğer becerebilirsem, evet."
"Hah! Ben de böyle düşünüyordum!" dedi yaşlı dul neşeyle ve ardından gözlerini kısarak Whitney'ye baktı. "Sen öyle kızarıp bozarmalara, pişmiş kelle gibi sırıtmalara gelemezsin, öyle değil mi? Çünkü eğer öyle davranmaya kalkışacaksan, doğruca Paris'e dönmelisin. Bayan Elizabeth yıllardır bunu yapıyor ve Sevarin'i hâlâ elde edemedi. Sözümü dinle de genç adamı biraz rekabete sürükle! Onun rekabet etmesi gerek; kadınlar konusunda kendine tazla güveniyor -hep de güvenmiştir zaten." Yaşlı kadın Leydi Anne'e döndü. "Tam on beş yıl boyunca, insanı canından bezdiren komşuların yeğeninizin geleceği hakkında yaptığı iç karartıcı yorumları dinleyip durdum, hanımefendi, ama yine de Whitney için her zaman bir umut olduğuna inandım. Şimdi ise..." dedi yaşlı kadın

kendinden emin bir biçimde gülümseyerek. "Şimdi ise... Arkama yaslanıp doyasıya gülerek Whitney'in onların gözü önünde Sevarin'in başını döndürmesini izleyeceğim." Gözlüğünü gözüne yanaştırdı yine. Whitney'yi son bir kez daha süzdü, ardından hafifçe kalasını salladı. "Sakın Beni Hayal Kırıklığına Uğratma, Küçük Hanım."

Whitney şaşkın şaşkın, yaşlı dulun az önce çıkıp gittiği kapıya bakakalmıştı. "Bu kadın hafif delirmiş gibi geldi bana."

"Bence bir tilki kadar kurnaz," dedi Leydi Anne gülümseyerek. "Ve bana kalırsa tavsiyesini aklından çıkarmamalısın."

Whitney aynalı tuvalet masasının önünde oturmuş, Clarissa'yı izliyordu. Clarissa, Whitney'in gür saçlarını ustaca topladı ve gösterişli buklelerin içinden elmaslarla süslü bir zincir geçirdi. Bu elmaslı zincir Whitney'in babası tarafından alışveriş için kendisine gönderilen abartılı meblağ ile satın aldığı en son parçaydı. Clarissa, genç kadının saçlarının kulak hizasındaki bölümünü hafifçe kabartırken, akşam rüzgârı perdeleri savuruyor, kıvrılan perde boğumlan Whitney'in kollarına çarpıyordu. Bu gece hava, mevsime göre hayli soğuk olacaktı anlaşılan. Bu Whitney'yi memnun etmişti; çünkü genç kadının bu akşam için seçtiği elbise kadife bir tuvaletti.

Elbisesinin arkası sıkı sıkı bağlanırken, Whitney, at arabalarının yaklaşmakta olduğunu işitti. Uzaktan fakat hayli belirgin duyulan boğuk gülüşlerin yankısı açık pencerelerden içeri süzülüyordu. Yoksa yine Whitney'in

eski maceralarına mı gülüyorlardı? Margaret Merryton ya da diğer kızlardan biri Whitney'in eskiden sergilediği utanç verici davranışlara kıs kıs gülüyor olabilir miydi?

Clarissa işini bitirmişti ve Whitney, dadısının odayı sessizce terk ettiğini duymadı bile. Sadece bedeninin buz gibi olduğunu hissediyordu. Korkuyordu ve kendisini hayatında daha önce hiç hissetmediği kadar tedirgin hissediyordu. Fransa'da senelerdir hayalini kurup hazırlandığı o gece gelip çatmıştı artık.

Genç kadın, telaşla pencereye yöneldi. Elizabeth'in bu akşam nasıl göründüğünü çok merak ediyordu. Kesinlikle pastel tonlarda bir elbise giymiştir, diye düşündü kendi kendine; cilveli ve alımlı görünüyordur... Fildişi ve altın tonlarla bezenmiş perdeleri aralayıp dışarı baktı. At arabaları geniş araba yolu boyunca ilerlerken lambaları karanlıkta göz kırpıyor gibiydi. Birbiri ardına dizilen sayısız araba teker teker merdivenlerin önünde duruyordu. Babam kasabanın yarısını davet etmiş olmalı, diye düşündü Whitney endişelenerek. Ve tabii, herkes bu daveti kabul etmişti. Hepsi Whitney'ye küçümseyerek bakıp, onda bir kusur bulmak ve o eski kural tanımaz kızdan izlere rastlamak için sabırsızlanıyor olmalıydı.

Whitney'in odasının kapısına iki adım kala, Anne aniden duraksadı ve yüzünde yavaşça pırıl pırıl bir tebessüm belirdi. Uzaktan bakıldığında bile, Whitney'in usta eli değmiş duruşu gerçek olamayacak kadar harikulade görünüyordu. Anne'in bakışları genç kadının manolya gibi parlayan teni, kalın kirpiklerinin gölgesi ve maun renkli

buklelerinin arasından geçerek kulak hizasındaki yumuşak saç kıvrımlarının altında pırıl pırıl parlayan elmasların üzerinde dolaşıyordu. Anne, bu güzelliği doya doya izliyordu.

Whitney'in yuvarlak hatları yüksek belli zümrüt yeşili kadife bir elbise ile sarılmıştı. Elbisenin korse kısmı göğüslerine iyice yapışmış, göğüslerinin cüretkâr bir bölümü kare yakadan dışarı taşmıştı. Kolları ise adeta kışkırtıcı göğüs teşhirini telafi etsin diye omuzdan bileğe dek tenini hiç göstermeyecek biçimde zümrüt yeşili kadife ile kaplanmıştı ve elinin ortasına kadar uzanmıştı. Elbisenin önü gibi kadife pililerle süslenmiş olan kuyruk kısmı da sadeliğiyle göz kamaştırıyordu.

Aşağıda bir at arabası durdu ve Whitney sarışın bir adamın sıçrayarak arabadan inip sarışın bir güzele elini uzattığını gördü. Paul gelmişti. Ve Paul... Elizabeth ile birlikte gelmişti. Whitney, aniden pencereden geri çekildi ve o anda teyzesi ile göz göze gelince irkildi.

"Kesinlikle nefes kesici görünüyorsun!" diye fısıldadı Leydi Anne.

"Gerçekten beğendin mi... Yani elbise nasıl?" Whitney'in gitgide artan gerginliğini dışa vuran tiz ses tonu kulak tırmalıyordu.

"Beğenmek mi?" diyerek güldü Anne. "Hayatım, bu elbise seni yansıtıyor! Cesaretli, göz alıcı ve özel..." Teyzesi elinde duran zümrüt uçlu muhteşem kolyeyi Whitney'ye uzattı. "Baban bu sabah bana elbisenin rengini sordu ve bunu sana vermemi istedi." Genç kadın parlak taşlı

kolyeye bakarken, "Bu kolye annene aitmiş," diye ekledi Anne.

Kolyenin ucunda duran bir parmak kalınlığındaki zümrütün dört bir yanı pırıl pırıl parlayan elmaslarla süslenmişti. Bu kolye annesine ait olamazdı; Whitney eskiden annesinin mücevher kutusunda duran bütün takılara imrenerek tek tek bakar, o kutuyu saatlerce karıştırırdı. Fakat şimdi bu konuda tartışamayacak kadar telaşlıydı genç kadın. Teyzesi kolyeyi boynuna takarken Whitney hiç kıpırdamadan kaskatı duruyordu.

Anne, Whitney'in göğüs çatalında parlayan göz alıcı kolyeye şöyle bir baktı ve, "Mükemmel!" diye haykırdı keyifle. Anne, Whitney'in koluna girdi ve birlikte yürümeye başladılar. "Hadi, tatlım; ikinci takdim töreni seni bekliyor." Whitney bu törende de Nicolas DuVille'in orada olup kendisine destek olması için neler vermezdi...

Martin Stone merdivenlerin başında durmuş, balo salonuna girerken kızına eşlik etmek için sabırsızlanarak Whitney 'yi beklemekteydi. Kızının merdivenlerden inerek yaklaşmakta olduğunu görünce yüzündeki hayranlık dolu şaşkın ifade Whitney'in gitgide örselenen özgüvenini yeniden kazanmasına yetti de arttı bile.

Balo salonunun kemerli girişine gelince durdular ve genç kadının babası uzaktaki kameriyede çalan müzisyenlere başıyla işaret edince müzik aniden durdu. Whitney davetlilerin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Kalabalığın uğultusu, çağıldayan seslerin azalarak meşum bir sükûnete dönüşmesiyle birlikte hızla uçup gitti.

Whitney titreyerek derin hır soluk aldı ve bakışları hafifçe kalabalığın gerisine odaklandı. Ardından ağır ağır adım atarak babasının kolunda salonun ortasına doğru ilerledi.
Donuk ve dikkat kesilmiş bir sessizlik genç kadını adım adım takıp ediyordu. Whitney eteklerini toplayıp bir anda oradan kaçıp gitmek için cesaret toplamaya çalışıyor gibiydi. O anda genç kadın Nicolas DuVille'ı anımsadı. Whitney şimdi, Nicki'nin mağrur görünüşünü, neşeli cazibesini ve kendisine her yerde eşlik edişini hatırlıyordu. O şimdi burada olsaydı, genç kadının yanına sokulup kulağına, "Onlar sadece buranın sakinleri, tatlım! Başını dik tut, yeter," diye fısıldardı.
Kızıl saçlı, genç bir adam kalabalığı yararak Whitney'ye doğru yaklaşıyordu. Çocukken Whitney'ye utanmazca sataşıp duran fakat aynı zamanda genç kadının sayılı dostlarından biri olan Peter Redfern'dü bu gelen. Henüz yirmi beş yaşında olmasına karşın, genç adamın alnı hafifçe açılmıştı. Fakat eskiden beri sahip olduğu çocuksu görünümünü hâlâ yitirmemişti. Whitney'in karşısına dikildiğinde, "Aman Tanrım!" diyerek hayranlığını gizleyemedi Peter. "Bu *gerçekten* sensin, seni küçük cadı! Çillerine ne oldu?!"
Whitney şuh bir kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu ve Peter'ın kendisine uzattığı eli tutarak, "Saçlarına ne oldu, Peter?" diyerek neşeyle karşılık verdi.
Peter kahkahalara boğulurken sessizlik birden bozuluverdi. Herkes bir anda Whitney'in çevresini sarıp ona selam vererek muhabbet etmeye başladı.

Genç kadının heyecanlı bekleyişi ve gerginliği giderek artarken, içinden bir ses etrafına bakınıp, Paul'ü bulmasını söylüyordu ama o bu sesi duymamaya çabalıyordu. Dakikalar geçiyor ve genç kadın tekrar tekrar aynı yanıtları veriyordu kendi kendine. Evet, Paris'i sevmişti. Evet, Lord Edward Gilbert gayet iyi biriydi. Evet, adına verilen bu takdim balosu ya da gece daveti onu çok memnun etmişti.

Whitney eczacının hanımı ile sohbet ederken aradan tam on beş dakika geçmişti ve Peter hâlâ genç kadının yanında duruyordu. Sol tarafında kasabanın bütün kızları ve onların eşleri sohbet etmekteyken, Whitney, Margaret Merryton'un tanıdık gelen fesat kahkahasını duyar gibi oldu. "Paris'te kendisini bir hayli *tanıttığını* duydum ama oradaki saygın topluluktan uzak duruyormuş," diyordu Margaret onlara.

Peter da Margaret'ın konuşmasını duymuştu. Genç adam Whitney'ye dönüp gülümsedi. "Bayan Merryton'la karşılaşma vakti geldi. Sonsuza kadar ondan kaçamazsın. Hem, henüz tanışmadığın biri daha var."

Whitney, Peter'ın ısrarıyla istemeye istemeye de olsa çocukluk düşmanının olduğu tarafa döndü.

Margaret Merryton, şarap renginde bir ceket giymiş olan Clayton Westland'in koluna girerek genç adamı sahiplenir gibi bir tavır takınmış, öylece durmaktaydı. Whitney, kendisini *hiç* ama hiçbir şeyin akşamüstü Clayton Westland'le karşılaştığında yaşananlardan daha fazla sinir etmeyeceğinden emindi oysa ki. Ama şimdi, bu adamı

Margaret'ın yanında durup, o kızın seviyesiz yorumlarını dinlerken görünce Clayton'a duyduğu kızgınlık, gerçek bir nefrete dönüşmüştü.

"Fransa'da kendine bir eş bulamamana şaşırdık, Whitney," dedi Margaret, kın dolu bir tavırla.

Whitney, ona kibirli bir bakış fırlattı. "Margaret, ağzını her açtığında boş konuşmadan edemiyorsun." Genç kadın ardından eteklerini hafifçe kaldırdı ve tam Emily'ye dönüp onunla sohbet edecekti ki Peter kolundan tuttu. "Whitney," dedi genç adam, "Seni Bay Westland ile tanıştırmak istiyorum. Fransa'dan henüz döndü ve Hodges Malikânesi'ni kiralayarak buraya yerleşti."

Whitney, Margaret'ın kaba sözlerini hâlâ sindirememişti ve hâlâ sinirliydi. Kendi kendine düşünüp dururken Clayton Westland'in Fransa'dan henüz döndüğünü duyunca sosyeteden dışlandığı yalanını Margaret'e söyleyen kişinin bu adamın ta kendisi olduğu sonucuna vardı aniden. Sıkkın ve kayıtsız bir tavır takınarak, "Kasabada yaşamayı neden seçtiniz, Bay Westland?" diye sordu.

"İnsanların *çoğu* oldukça cana yakın," diye yanıtladı genç adam, manalı bir tavırla.

"Eminim, öyledirler." Whitney, derenin kenarında durur-ken, genç adamın kendisini soyan bakışlarını neredeyse bütünüyle zihninde canlandırabiliyordu hâlâ. "Hatta belki de mülkünüzün sınırlarını size hatırlatacak kadar *samimi* biriyle de tanışabilirsiniz yakın zamanda; böylece bizim

çiftliğimizde bugün yaptığınız gibi ulu orta dolaşarak, kendinizi müşkül duruma sokmamış olursunuz."
Grupta bu sözleri duyan diğerleri şaşkına dönüp sessizliğe gömüldüler; Clayton Westland'in yüzündeki neşeli tebessüm kaybolup gitti. "Bayan Stone..." dedi Clayton. Sesinden, güçlükle sakin olabildiği belli oluyordu. "Bizimkisi pek hoş bir karşılaşma olmadı." Başıyla dans pistini işaret ederek, "Belki de bana sizinle dans etme şerefini bahşedersiniz..." dedi.
Ardından başka şeyler söylediyse de, Whitney genç adamın sözlerini duyamadı. Çünkü o anda, hemen arkasından yaklaşan ve oldukça tanıdık gelen derin bir ses çalındı kulağına, "Affedersiniz, bana Whitney Stone'un bu gece burada olacağı söylenmişti, fakat kendisini göremedim."
Bir elin dirseğine dokunduğunu hisseden Whitney, yavaşça arkasına dönüp Paul ile karşılaştığında kalbi deli gibi çarpmaya başladı.
Genç kadın başını kaldırıp bakınca Paul'ün mavi gözlerine dalıp gitti. Bu gözler rengini yalnız cennette var olabilecek bir denizin maviliğinden almış olmalıydı. Farkında olmadan iki elini de uzatıp Paul'ün sıcacık güçlü ellerinin içine hapsetti. Son dört yıl boyunca, bu an gelip çattığı vakit söyleyebileceği bir düzineden fazla şey düşünüp durmuştu oysa ki. Fakat şimdi Paul'ün sevgi dolu, yakışıklı yüzüne bakarken yalnızca "Merhaba, Paul," diyebildi Whitney.

Paul, Whitney'yi usulca koluna takıp hayranlık dolu bakışlarla genç kadına gülümseyerek, "Dans et benimle..." dedi yalnızca.

İçi tir tir titrerken, Whitney, Paul'ün kolunda ağır ağır ilerlemeye başladı. Genç adamın elini yavaşça beline sardığını hissediyor, Paul'ün kendisine iyice yaklaşmasına izin veriyordu. Parmak uçlarıyla genç adamın gözalıcı lacivert ceketine dokunuyordu. Bir zamanlar onu şefkatle okşayıp sevmeyi düşlerken sanki bu hayali gerçek olmuş gibi hissediyordu. Şimdi, Paris'teki o mağrur ve kaygısız kız gibi davranmanın tam zamanı olduğunu biliyordu ama kafasındaki karmakarışık düşünceler bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Whitney kendisini yine on beş yaşına dönmüş gibi hissediyordu. Yalnızca, "Seni seviyorum," demek istiyordu. "Seni hep sevdim. *Artık* beni istiyor musun? İstediğin kadar değişmiş miyim?" demek geliyordu içinden.

"Beni özledin mi?" diye sordu Paul.

Genç adamın mağrur sesi kulağına çalınınca, Whitney'in zihninde tehlike çanları çalmaya başlamıştı, içgüdüsel olarak Paul'e belli belirsiz ve kışkırtıcı bir tebessümle karşılık verdi Whitney. Abartılı ve yapmacık olduğu iyice anlaşılsın diye vurgulu bir ses tonuyla, "Seni *deli* gibi özledim!" dedi.

"Deli gibi derken... ?" diye ısrarla sordu Paul sırıtarak.

"İyice perişan oldum," diye takıldı Whitney. Emily, Whitney'in Paris'teki şöhretinden Paul'e bahsetmiş olmalıydı; bundan emindi Whitney. "Aslında, seni

düşünmekten ötürü kendimi son derece terk edilmiş hissettiğimi söyleyebilirim."
"Yalancı," diyerek güldü Paul. Eli, Whitney'in belini sıkı sıkı kavrıyordu. "Bana bu sabah öyle söylenmedi ama. Bir Fransız soylusuna, 'Unvanınızdan da kibiriniz kadar etkilenseydim, teklifinizi kabul ederdim,' demişsin, doğru mu bu?"
Whitney usul usul başını sallarken, dudakları ağır bir gülümsemeyle gerildi. "Doğru."
"Bu adamın teklifi neydi acaba, sorabilir miyim?" dedi Paul.
"Hayır, soramazsın."
"Ona bunun hesabını bizzat soracağım öyleyse, olur mu?"
Whitney adeta ayaklarının yerden kesildiğini hissediyordu. Hesap mı soracaktı? Paul, genç kadına kur yapıyordu, hem de açık seçik kur yapıyordu!
"Elizabeth nasıl?" Whitney bu sözleri sarf ederken, içinden kendi kendine *heıı* Fransızca, *hem de* İngilizce lanet okudu. Ardından Paul'ün yüzüne yayılan memnuniyet dolu tebessümü görünce, yapılmaması gereken şeyi yaptığını fark edip kendinden bir an tiksindi.
"Onu bulup buraya getireyim de kendin gör," dedi Paul. Müzik sona ererken, genç adamın bakışlarına neşeli bir ifade yerleşmişti.
Paul'ün kendisini Clayton Westland'in de içinde bulunduğu topluluğun yanına doğru götürdüğünü sonradan fark eden Whitney hâlâ yaptığı berbat gafın utancını taşıyordu. Topluluğun yanına yaklaşana dek, Clayton'a sırtını dönüp

Paul ile birlikte oradan uzaklaşmış olduğunu hiç anımsamadı genç kadın.
"Sanırım, siz tam da kendisine dans teklifi yaparken Bayan Stone'u sizden çaldım," dedi Paul Clayton'a.
Whitney önceden sergilemiş olduğu kaba tutumunu göz önünde bulundurarak bu iğrenç komşunun dans teklifini ikinci kez reddedemeyeceğini düşünüyordu. Clayton'ın kendisine yeniden teklifte bulunmasını bekledi ama genç adamın böyle bir şey yapmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Topluluktakiler Whitney'in sıkıntılı olduğunu fark ederlerken Clayton, genç kadın utancından yerin dibine girip kıpkırmızı oluncaya kadar bekledi. Sonra da kolunu uzatıp sıradan bir tavırla, "Bayan Stone," dedi.
"Hayır, teşekkür ederim," dedi Whitney buz gibi bir ses tonuyla. "Dans etmek istemiyorum, Bay Westland." Genç kadın aniden sırtını dönüp balo salonunun diğer ucuna yönelerek bu kaba serseriden olabildiğince uzaklaştı ve Anne teyzesinin de aralarında bulunduğu topluluğun yanına gitti. Henüz beş dakika geçmeden babası dirseğinin dibinde bitiverdi ve genç kadını oradan uzaklaştırdı. "Seninle tanıştırmak istediğim biri var," dedi Martın, kendinden emin ve hırçın bir tavırla.
Whitney, babasının bu tutumuna karşın bu gece kendisiyle gurur duyduğunu hissetmişti ve neşeyle babasının onu alıp götürmesine razı oldu. Birlikte balo salonunun etrafında dolaştılar ve... Whitney, babasının onu nereye doğru götürdüğünü nihayet fark etti. Tam karşılarında, Clayton

Westland, Emily ve eşiyle sohbet etmekteydi. Margaret Merryton da hâlâ genç adamın koluna yapışık bir vaziyette durmaktaydı.
Duraksayarak, "Baba, lütfen," diye fısıldadı Whitney. "Ondan hoşlanmıyorum."
Babası onu çekiştirerek, "Gülünç olma!" diye çıkıştı. Neşeli ve tok bir sesle, "İşte burada," dedi Martin, Clayton Westland'e. Ardından da Whitney'ye dönüp, sanki dokuz yaşında bir kıza seslenir gibi, "Reveransını yap; sonra da yeni dostumuz ve komşumuz olan Bay Clayton Westland'e merhaba de," dedi.
"Biz çoktan tanıştık bile," dedi Clayton tepkisizce.
"Evet, tanıştık," diye tekrarladı Whitney sıkkın bir tavırla. Clayton'ın alaycı bakışlarına hedef olan Whitney'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Eğer bu adam babasının karşısında onu utandıracak herhangi bir şey söylerse, Whitney onu oracıkta öldürebilirdi. Hayatında ilk kez babası tarafından takdir edilmiş, takdire değer biri gibi görülmüştü Whitney ve babası onunla£i/n<r duymuştu.
Bir yanıt bekleyen bakışlarını Whitney'den Clayton'a çevirerek, "Öyle mi, ne güzel... Çok güzel," dedi babası. "Öyleyse, neden dans etmiyorsunuz? Müzik sizin için çalıyor..."
Neden dans etmediğimiz belli diye düşündü Whitney o anda. Çünkü Clayton'ın ilgisiz tavrı, alnına silah dayasalar bile Whitney'e bir kez daha dans teklifinde bulunmayacağını açıkça ortaya koyuyordu. Whitney kendisini bir böcek kadar küçülmüş hissederek yalvarır

gözlerle Clayton'a baktı, ardından dans pistine dikti gözlerini ve böylece *genç adama* açık seçik bir dans teklifinde bulunmuş oldu.

Clayton alaycı bir ifadeyle kaşlarını havaya kaldırdı. O berbat anda, Whitney, Clayton'ın bu teklifi geri çevirmek üzere olduğunu düşündü ama genç adam bunun yerine omuz silkip kolunu bile uzatmadan, genç kadına ister gel, ister gelme der gibi bir tavır takınarak dans pistine yöneldi.

Whitney, Clayton'ın peşinden giderken attığı her adımda kendisini böyle bir duruma düşürdüğü için ona lanet ediyordu. Clayton'ın peşi sıra yürürken, genç adamın şarap renkli ceketinin ardından ona öfke ile bakıyordu ve Clayton arkasına dönene dek, Whitney, genç adamın gülmekte olduğunu fark edemedi. Gerçekten de Whitney'in düştüğü rezil duruma *gülmekteydi* Clayton!

Whitney önce adamın yanına bir adım attı, ardından da onu orada, dans pistinin ortasında öylece bırakmak için bir adım daha atarak yanından uzaklaşmaya kalkıştı.

Clayton elini kaldırdı ve genç kadını dirseğinden yakaladı. "Sakın buna kalkışma!" diye fısıldadı ve gülümseyerek vals yapmak üzere Whitney'yi karşısına aldı.

Whitney genç adamın kolları arasında isteksizce dans ederken, "Bana dans teklifinde bulunmanız ne büyük incelik," dedi alaycı bir tavırla.

Clayton'ın yüz ifadesi sahte bir masumiyete bürünmüştü. "Sizin istediğiniz de bu değil miydi?" diye sordu ve Whitney'in bir yanıt vermesini beklemeden ekledi: "Eğer

bu teklifte bulunmayı bizzat tercih ettiğinizi bilseydim, kendimi iki kez üst üste boşuna yormazdım."
"Ukalalığınız bir yana hem kabasınız hem de..." Whitney o anda babasının endişe yüklü bakışlarını fark etti ve babası muhteşem vakit geçirdiğini düşünsün diye ona neşeyle gülümsedi. Babası kafasını başka tarafa çevirir çevirmez, Whitney kavalyesine sert sert baktı ve sözlerini sürdürdü. "Korkunçsunuz, çekilmezsiniz de üstelik..." Clayton Westland bu sözlere gülerken, bedeni kahkahalarla sarsılıyordu. Whitney iyice çileden çıkmıştı artık.
"Devam edin," dedi Clayton sırıtarak. "Çocukluğumdan beri böyle hakarete maruz kalmadım. Evet, nerede kalmıştınız? Ben... Korkuncum, üstelik çekilmezin tekiyim ve?"
"Son derece küstahsınız," dedi Whitney öfkeyle. Bu da yetmezmiş gibi ekledi: "Ayrıca hiç utanmanız da yok!"
"Fakat bu sözleriniz beni bir hayli müşkül duruma soku-yor," dedi Clayton alaycı bir tavırla. "Çünkü bu sözler üzerine kendimi savunmak zorunda kalacağım. Bu durumda size, davranışınızın hiç de nazik olmadığını söylemek zorundayım."
Whitney gülüyormuş gibi yaparak, "Lütfen gülümseyin," diye uyardı Clayton'ı. "Babam bizi izliyor."
Clayton söyleneni hemen yerine getirdi. Kurnazca gü-lümseyen genç adamın bembeyaz dişleri parlıyordu fakat bakışları yavaş yavaş Whitney'in yumuşacık dudaklarına odaklandı.

Bu bakışların hedefi, genç adamın kolları arasında kaskatı duran Whitney'in gözünden kaçmadı. "Bay Westland, sanırım bu ani ve sıkıntı verici tanışma töreni fazla uzun sürdü!"

Genç kadın aniden geri çekildi. Fakat Clayton, Whitney'yi daha da sıkı kavradı ve gitmesine izin vermedi. "İkimizden birinin rezil olmasına izin vermek gibi bir niyetim yok küçük hanım," diyerek çıkıştı. Whitney, genç adamın kollan arasından kurtulamayacağını anlayınca Clayton'ın yakişiksız tavrını umursamayarak omuz silkti ve yüzünü başka tarafa çevirdi. "Güzel bir akşam, öyle değil mi?" dedi Clayton yavaşça ve fısıldayarak ekledi: "Baban yine bu tarafa bakıyor."

"Güzel bir akşamdı, *arlık değil,"* diye tersledi Whitney. Genç kadın Clayton'ın sert bir yanıt vereceğini düşünüyordu. Aradan birkaç saniye geçip de, genç adam tek kelime etmeyince, Whitney şaşkın şaşkın baktı Clayton'a. Clayton da manidar bir şekilde ona bakıyordu ama Whitney'in sergilediği alaycı tutuma karşı bir nefret belirtisi yoktu genç adamın yüzünde. Whitney o anda kendisini aptal ve huysuz bir kadın gibi hissetti. Bu akşamüstü, dere kenarında Clayton'ın hayli yakişiksız davrandığı doğruydu elbette ama Whitney'in de bu gece ona karşı pek de hoş davrandığı ve kibar sözler sarf ettiği söylenemezdi. Whitney'in yeşim yeşili gözlerine birden pişmanlık dolu bir ifade yerleşti. "Galiba kaba davranma sırası sizde," dedi Whitney üzüntüyle. "Yoksa sıra yine bende mi?"

Genç kadının aniden değişen tutumundan hoşnut kalan Clayton'ın gözlerinin içi gülüyordu. "Pes ettiğimizi sanıyordum," dedi genç adam sessizce.
Adamın derinden gelen sesi, gri gözleri ve vals eşliğinde dans ederken sergilediği kendinden emin ve rahat figürler, Whitney'in zihninde küllenen bir anıyı alevlendirir gibiydi. Clayton'ın bakışlarının kendisine kilitlendiğini bir an için unutan genç kadın, başını kaldırıp uzun uzun ona baktı. Aklını kurcalayıp duran bu hatıranın ne olduğunu anımsamaya çalışıyordu. "Bay Westland, sizinle daha önce karşılaşmış mıydık?"
"Eğer karşılaştıysak, bunu unutmuş olmanız beni derinden yaralardı."
"Eğer karşılaşmış olsaydık, bunu mutlaka hatırlardım," dedi Whitney nazikçe ve bu düşünceyi aklından silip attı.
Clayton ve Whitney, dans pistinden ayrılırlarken, Paul söz verdiği üzere Elizabeth'le birlikte yanlarında belirdi. Whitney, Elizabeth Ashton'ın güzel ve narin bir porselen bebeği andırdığını düşünerek hayıflanıyordu. Elizabeth pembe yanakları ile altın saç buklelerini fevkalade tamamlayan buz mavisi, saten bir tuvalet giymişti. Yumuşacık ses tonuyla, "Karşımdaki kişinin sen olduğuna inanamıyorum, Whitney," dedi. Ses tonundan ne kadar şaşırdığı ve hayran kaldığı belli oluyordu.
Elbette, Elizabeth'in bu sözlerinden Whitney'in önceleri hiç de böyle alımlı görünmediği manası da çıkarılabilirdi; fakat genç kadını Clayton'ın kolunda yürürken gören

Elizabeth'in, bu sözleri sarf etmekteki gayesinin, kendisini aşağılamak olmadığını anlamıştı Whitney.

Elizabeth şimdi Clayton Westland ile dans etmeye başlamıştı. Bu yüzden Whitney de Paul'ün *kendisiyle* bir kez daha dans etmek isteyeceğini umarak bekledi. Paul ise böyle yapmak yerine kaşlarını çattı ve aniden, 'Yeni tanışmış bir erkekle bir kadının dans ederken birbirlerinin gözünün içine bakması Paris'te bir gelenek herhalde, öyle mi?" diye sordu Whitney'ye.

Whitney şaşkın gözlerle Paul'e baktı. "Be... Ben, Bay Westland'in gözlerine bakmıyordum. Yalnızca tanıdık biri gibi geldi bana; ama çıkartamadım. Sana böyle bir şey olmadı mı hiç?"

"Bu gece bana da aynısı oldu," diye yanıtladı Paul. *"Seni tanıdığım birine benzettim. Oysa şimdi, yanlış hatırlamışım gibi geliyor."* Genç adam arkasını döndü ve Whitney'yi orada bırakarak uzaklaştı. Eskiden böyle bir an yaşansa, Whitney arkasından koşup Paul'e istediği kişinin kendisi, yalnızca kendisi olduğunu, Clayton Westland olmadığını haykırır ve onu rahatlatmaya çalışırdı. Fakat o kız gitmişti artık ve Whitney akıllanmıştı. Genç kadın kendi kendine gülümsedi ve diğer tarafa dönüp uzaklaştı.

Paul o gece bir daha Whitney'in yanına hiç gelmemiş olsa da, genç kadın kasabalı genç beylerle dans ederek enfes bir gece geçirdi. Kendine aşırı derecede güvenen Paul ile soğuk ve kıskanç Paul arasında bir tercih yapması gerekseydi, Whitney hiç şüphesiz ikincisini tercih ederdi.

Leydi Eubank haklıydı. Paul'ün rekabet etmeye ihtiyacı vardı.

★ ★ *

Whitney ertesi gün uyandığında, neredeyse öğlen olmuştu. Genç kadın yatak örtüsünü savurduğu gibi yataktan fırladı. Paul'ün bugün kendisini görmeye geleceğinden emindi.

Paul gelmedi; fakat diğer komşuların çoğu ziyarete geldi. Whitney bütün gün neşeli ve halinden hoşnut bir tavır sergilemeye çalışsa da, akşam olduğunda batan güneşle birlikte, genç kadının neşesi de yerini hüzne bırakmıştı.

Whitney o gece yatağına girdiğinde, Paul'ün ertesi gün mutlaka geleceğini söylüyordu kendi kendine. Ertesi gün de gelip geçti; Paul'den hâlâ ses seda yoktu.

Whitney, bir sonraki güne kadar Paul'ü görmedi ve o günki karşılaşmaları da tamamen şans eseriydi. Whitney ve Emily, atlarına binmiş köyden eve dönüyorlardı. Geride bir toz bulutu bırakarak atlarıyla yol boyunca ilerlemekteydiler. "Bay Westland'in senin için verilen davetin ardından Londra'ya çağırıldığını biliyor muydun?" diye sordu Emily.

"Babam birşeyler söylemişti," dedi Whitney. Aklı hâlâ Paul'deydi. "Yarın dönecekmiş sanırım. Neden sordun?"

"Margaret'ın annesi kızının Bay Westland'in dönmesini sabırsızlıkla beklediğini söyledi de. Görünüşe bakılırsa, Margaret adama kafayı iyice takmış ve..." Emily aniden sustu ve gözlerini kısarak yolun ilerisine baktı. Whitney'ye

alaycı bir bakış fırlatarak, "Eğer yanlış görmüyorsam..." dedi. "Seninki karşıdan geliyor."
Whitney öne doğru uzandı ve şık bir at arabasının kendilerine doğru yolu süratle yararak yaklaşmakta olduğunu gördü. Genç kadın binici elbisesini düzeltmeye fırsat bulamadan Paul yanlarında bitivermişti. Paul durdu, Whitney'yi kibarca selamladı ve doğrudan Emily'ye dönüp muhabbete koyuldu. Emily kendisine gülerek artık evli bir kadın olduğunu ve buna bir son vermesi gerektiğini söyleyene kadar da genç kadına şaka ile karışık iltifatlarda bulunup durdu.
Khan, Paul'ün siyah renkli, havalı atından hiç hoşlanmayıp huysuzlaşmaya başlayınca Whitney bir yandan Klıan'ı sakinleştirmeye çalışıyor, diğer yandan da ikilinin konuşmasına kulak kabartmaya uğraşıyordu. Bir ara Paul'ün, "Leydi Eubank'in yarın düzenlediği davete katılacak mısın?" dediğini duydu. Ardından uzun bir sessizlik olunca, Whitney kafasını kaldırıp baktı ve Paul'ün bu soruyu kendisine sorduğunu ancak o anda fark edebildi.
"Yarın Leydi Eubank'in daveti var, katılacak mısın?" diye tekrarladı Paul.
Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpan Whitney bu soruya başını sallayarak yanıt verdi.
"İyi öyleyse... Orada görüşürüz." Paul başka bir şey söylemeden, atının yularını hafifçe çekti ve at arabası yanlarından geçip gitti. Emily arkasına döndü ve araba gözden kaybolunca ya dek Paul'ün ardından baktı.

"Hayatımda bundan daha tuhaf bir karşılaşma görmedim doğrusu!" dedi genç kadın, ardından Whitney'ye döndü. Yüzünde kurnaz bir tebessüm belirmişti. "Paul Sevarın az önce sırf seni umursamıyor gibi görünebilmek için akla karayı seçti. Whitney!" dedi Emily heyecanla. "Bu sana da garip gelmedi mi, söylesene?"

"Pek de garip gelmedi," dedi Whitney umursamazca derin bir iç çekerek. "Sana hatırlatırım... Paul beni *hiçbir* zaman umursamadı zaten."

"Evet, biliyorum," dedi Emily, nazikçe gülerek. "Ama seni umursamadığı o zamanlarda böyle gözlerini ayırmadan sana bakmazdı. Şimdi ise *benimle* konuştuğu dakikalar boyunca *seni* izledi. Ve geçen akşam davette de sana fark ettirmemeye çalışarak devamlı sana bakıyordu."

Whitney, Khan'ın yularını aniden çekip durdu. "Gerçekten de öyle mi yaptı? Emin misin?"

"Elbette eminim seni şapşal! Seni izlediğini gözlerimle gördüm."

"Of, Emily," diyerek kahkalarla güldü Whitney. "Keşke haftaya Londra'ya dönmek zorunda olmasaydın. Sen gidince bana duymak istediğim şeyleri kim söyleyecek?"

11

Leydi Eubank'ıı davet verdiği akşam Whitney bekleyiş ve huzursuzluktan yerinde duramıyordu. Erkenden hazırlanıp teyzesini holde beklemeye başladı. Genç kadının gece mavisi ipek tuvaleti gümüş rengi parlak payetlerle süslenmişti. Gerdanında, kulaklarında ve zarif buklelerinin arasındaki elmas ve safirler ışık saçmaktaydı. Leydi Eubank'in evine giden yolda at arabasıyla ilerlerken, "Anne Teyze," dedi Whitney, "Paul'ün gerçekten Elizabeth'i sevdiğini düşünüyor musun?"

Araba Leydi Eubank'in mozoleyi andıran eski ve büyük evine uzanan geniş araba yoluna döndü. "Bence... Seviyor olsaydı, ona çoktan evlenme teklif ederdi," diye yanıtladı Anne, eldivenlerini takarken. "Ve arkadaşın Emily, kesinlikle haklı; Paul, senin için verilen davette kimsenin fark etmediğini düşünerek durmadan seni izledi."

"Öyleyse *neden* hâlâ bekliyor?"

"Hayatım, adamın düştüğü durumu bir düşünsene. Dört yıl önce, bu adamın senin aşkına güç bela tahammül edebildiğini herkes biliyor. Bu yüzden herkesin gözü önünde sana alenen kur yapmasını beklemek çok güç." Whitney'in yüzündeki hüzünlü ifadeyi görünce gülümsedi Anne. "Eğer işlerin hızlanmasını istiyorsan, bence Leydi Eubank'in tavsiyesini dikkate almalı ve onu biraz rekabet etmeye zorlamalısın."

Aradan üç saat geçmişti ve Whitney bu fikrin doğru olduğunu kabullenmeye başlamıştı sanki. Genç kadın bütün

seçkin beyefendilerin dikkatini çekiyor, onları adeta peşinden sürüklüyordu. Biri hariç...

Clayton, Whitney'den uzakta, salonun diğer ucunda durmaktaydı ve etrafı kasabalı pek çok kız tarafından sarılmıştı. Genç adam başını hafifçe Margaret Merryton'a doğru eğmiş, genç kadının ardı arkası kesilmeyen boş sözlerini dinlemekten sıkıldığını belli etmemek için gülümsüyordu.

Acil bir iş görüşmesinden dolayı Londra'da geçirdiği birkaç günün ardından Amelia Eubank'in düzenlediği bu küçük toplantıya katılmak üzere aceleyle dönüp hazırlanmıştı. Ve o çirkin, yaşlı cadaloz, Clayton'ı kapıda karşılayıp ona bu gece Bayan Stone'a özellikle ilgi gösterirse çok memnun olacağını söylemiş, böylece Sevarin'in onun için mücadele etmesi gerekeceğini açıklamıştı. Bu yüzden Clayton'ın hiç keyfi yoktu bu gece.

Amelia Eubank hâlâ kendisine bir şeyler anlatmakta olan kadına kaba bir tavırla sırtını döndü ve gözlüğünü kaldırıp kalabalığa şöyle bir göz gezdirdi. Nihayet bakışları Claymore Dükü'ne odaklanınca, genç adamın etrafının pek çok genç hanımla sarılmış olduğunu ve bu hanımların genç adamın dikkatini çekebilmek için birbirleriyle yarışmakta olduğunu fark etti. Claymore hepsine hoşgörü ile yaklaşıyor, diye düşündü Amelia ama yaşlı kadın, Dük'ün o salonda cazibesine kendisini kaptırmayan tek bir kadınla ilgilendiğinin farkındaydı; Whitney Stone.

Amelia, siyah kurdelenin ucunda asılı duran gözlüğünü geniş göğsünün üzerine bıraktı. Dük, Amelia'nın merhum

eşi tarafından uzak sayılabilecek bir akrabasıydı. Claymore, birkaç hatta önce yaşlı kadının evine gelip beş on kilometre uzaklıkta bir yere yerleşmek niyetinde olduğunu ve "biraz dinlenmeye ihtiyaç duyduğu için" kendisini Westland olarak tanıtacağını söylemişti. Yaşlı kadın da Clayton'ı bu sırrı saklayacağına inandırmıştı hemen.

Fakat her nasılsa, şimdi aklına sinsi bir fikir gelmiş, Dük'ün Bayan Stone'u izlediğini görünce, yaşlı Ladinin kafasında tilkiler dolaşmaya başlamıştı. Bir an çevirmek niyetinde olduğu dolabın ne kadar ahlaksız ve sinsice olduğunu düşündü Amelia. Ama sonra, halinden memnun bir ifadeyle gülümseyerek geriye doğru eğildi ve uşaklardan birine hemen Bayan Stone'u yanına çağırmasını, ardından da Bay Westland'e gidip kendilerine katılmasını rica etmesini buyurdu.

Whitney, Emily'nin kocasıyla dans ederken, uşaklardan hırı genç kadının yanında belirdi ve Leydi Eubank'in kendisini *derhal* görmek istediğini söyledi. Whitney, Lord Archibald'dan müsaade istedi. Leydi Eubank'in zorunlu çağrısını yerine getirmek üzere ilerlerken genç kadının içinde tuhaf bir endişe vardı. Yaşlı dul, ayağa fırlayıp öfkeyle söze başlayınca Whitney'in içindeki endişe korkuya dönüşüverdi. "Sana Sevarin'in *rekabet* etmeye ihtiyacı olduğunu söyledim ve en yakın arkadaşının kocasından rakip *olmaz*. Bay Westland'e yaklaşmanı istiyorum. Gözlerini Westland'den ayırma ya da siz genç

hanımlar bir erkeği etkilemek için her ne yapıyorsanız, onu yap."
"Hayır, yapamam. Gerçekten Leydi Eubank, yani..."
"Küçük hanım..." diyerek Whitney'in sözünü kesti yaşlı kadın. "Sizi temin ederim ki bu daveti vermekteki yegâne amacım sizin Sevarin'i elde etmenizdir. Ve siz bu işi beceremeyecek gibi görünüyorsunuz; bu yüzden benim de bu duruma müdahale etmekten başka seçeneğim kalmıyor. Sevarin'in bu salonda kendisine rakip olarak görebileceği tek erkek var; o da Clayton Westland. Ve az önce hır uşak gönderip kendisini buraya çağırttım." Leydi Eubank genç kadının aniden benzinin attığını fark etti. "Şimdi, Bay Westland buraya geldiğinde, ona ya şu anda bana baktığın gibi bakarsın ki bunu yaparsan, muhtemelen seni bir psikologa götürmeyi teklif edecektir; ya da ona gülümsersin, böylece seni bir uzmana götürmek yerine balkona çıkartacaktır."
"Ben balkona falan çıkmak istemiyorum," diye umutsuzca sızlandı Whitney.
Leydi Eubank, "Çıkacaksın; çünkü..." diyerek öngörüsünü dile getirdi. "Arkana dönüp bakarsan, Elizabeth Ashton'ın Sevarin'in koluna girip hevesle balkona doğru yürüdüğünü görürsün."
Whitney arkasına dönüp baktı; Paul ile Elizabeth, gerçekten de balkona açılan kapılara doğru ilerlemekteydiler. Keyfi iyice kaçan genç kadın, Leydi Eubank'in kendisini yapmaya zorladığı şeyin farkındaydı; ama bu acil planı anında uygulamaya koymak konusunda pek de hevesli

sayılmazdı. Whitney'in tereddüt etme gibi bir lüksü olmadı ne yazık ki; çünkü Leydi Eubank ona böyle bir fırsat tanımamış, sinsi sinsi gülmekte olan Clayton'la çoktan konuşmaya başlamıştı bile. "Bayan Stone da şimdi bana dans etmekten ne kadar bunaldığından söz ediyordu; biraz balkona çıksa hiç fena olmaz."

Clayton Westland, balkon kapılarının olduğu tarafa baktı ve Whitney o anda genç adamın yüzündeki tebessümün, iğneleyici bir ifadeye dönüştüğünü gördü. "Eminim, bu ona iyi gelecektir," dedi Clayton gülerek.

Genç adam, Whitney'yi pek de kibar sayılmayacak bir hareketle koluna takarak, "Gidelim mi, Bayan Stone?" diye sordu. Clayton, Whitney ile birlikte muhabbet etmekte olan bir grup davetlinin yanından geçti ve onu servis masasının etrafından dolaştırdı. Whitney'in aklı, Paul ile o kadar meşguldü ki genç kadın Clayton'la birlikte balkona açılan bir diğer kapıya yaklaşmakta olduğunu bile fark etmedi. Bu kapı,

Elizabeth ile Paul'ün balkona çıktıkları kapının tam karşısındaydı. Whitney, bu yönden çıkarlarsa balkonun köşesinde bir yerlerde kalacaklarını, dolayısıyla da Paul ve Elizabeth taralından görülmeyeceklerini fark etmişti.

Geri adım atmaya çalışarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Whitney aniden.

"Gördüğün gibi balkona çıkıyoruz," dedi kavalyesi soğuk bir tavırla. Genç kadının kolunu daha da sıkı kavrayan Clayton, tavandan yere kadar uzanan camdan kapıyı diğer koluyla iterek açtı, Whitney'in arkasına geçerek onu dışarı

çıkmaya zorladı, sonra da hemen kapıyı kapattı. Ardından tek kelime etmeden, genç kadının kolunu bıraktı ve korkuluklara doğru yürüdü. Clayton, korkuluklara yaslandı ve yüzünü Whitney'ye dönüp dikkatle genç kadına bakmaya başladı.

Whitney, orada öylece dururken kendini perişan bir halde hissediyordu; çünkü Leydi Eubank'in planı suya düşmüştü. Üstelik aşırı derecede mahcup olmuştu, çünkü bu plana ortak olmuştu ve şimdi de bunu bir şekilde başarmak zorunda hissediyordu kendisini. "Şöyle dönüp diğer tarafa geçmeye ne dersin?" diye sordu.

"Olabilir, ama geçmeyeceğiz," diye karşılık verdi Clayton.

Genç adam, Whitney'ye dik dik bakmaya başladı. Clayton, Whitney'in kendisini yem olarak kullanmaya çalıştığını biliyor, saniyeler geçtikçe hem sabrı taşıyor, hem de öfkesi artıyordu. Elbisesi gecenin meltemiyle hafifçe savrulurken, üzerindeki gümüş payetler ay ışığında pırıl pırıl parlıyor, Whitney adeta vahşi ve baştan çıkarıcı görünüyordu. Fakat o yalnızca *bana* ait, diye düşündü Clayton. Genç kadının giydiği bu elbisenin parasını bile o ödemişti.

Birkaç dakika sonra, Clayton'ın aklına bir fikir geldi. Geriye doğru eğilerek balkonun diğer köşesine baktı. Sevarin ve Elizabeth Ashton'ın tırabzanların kenarında durmakta olduklarını fark etti. Ardından bütün dikkatiyle, karşısında durmuş sinirli bir tavırla elbisesinin eteklerini çekiştirip duran genç ve güzel kadına odaklandı. Sesini yalnızca

köşedekilerin duyabileceği kadar yükselterek, "Evet, Bayan Stone?" dedi.
Whitney, adını duyunca aniden irkildi. Balkonun köşesine şöyle bir bakıp Paul ve Elizabeth'in ne yaptıklarını görebilirim umuduyla hafifçe öne doğru eğilerek, "Evet, ne?" diye sordu. Fakat Whitney, amacına ulaşamadan Clayton yaslanmakta olduğu tırabzanlardan doğrulup genç kadına yaklaştı. Whitney şimdi karşısında dikilen Clayton'ın omuzları ve göğsünden başka hiçbir şey göremiyordu. Whitney, Clayton'la arasındaki mesafeyi açmak amacıyla aniden geri adım atarken, "Evet, ne?" diye tekrarladı. Genç kadın ne olduğunu anlayamadan, sırtını evin gölgeli duvarına yaslanmış buldu.
Clayton uzun uzun sohbet etmeye hazır bir tavırla, "Artık balkona çıktığımıza göre..." diyerek söze başladı. "Senin için başka ne yapabilirim?"
"Başka mı?" diye sordu Whitney ciddi bir tavırla.
"Evet, başka... Oynadığımız bu küçük oyunda, payıma düşen rolü iyice benimsediğimden emin olmak istiyorum. Galiba Sevarin'i kıskandırmak için seni öpmem gerekiyor, öyle değil mi?"
Şaşkına dönen Whitney öfkelenerek, "Dünyanın sonu gelse, bana dokunmana izin vermem!" dedi.
Clayton genç kadının söylediklerini umursamaz bir tavırla devam etti. "Rolümü yerine getirip getirememem önemli değil; yalnızca bu hoşuma gidecek mi diye merak ediyorum. Bir çömezle mi öpüşeceğim yoksa daha önce

bunun nasıl yapılacağını öğrenecek kadar çok öpüştünüz mü? Hayatınız boyunca kaç kere öpüştünüz *ki?"*

Whitney içindeki korkuyu bastırmaya çalışarak, "Hayatınız boyunca bir beyefendi gibi davranamamanın eksikliğini hissetmiş olmalısınız; buna hiç şüphem yok!" diye çıkıştı. Genç adam, Whitney'in kollarını sıkıca kavrayıp onu yavaşça kendisine doğru çekti. Whitney, boşuna çabalayacağını anlamış gibi hiç karşı koymadı; Clayton'ın sinsi sinsi gülen gözlerine sert bir bakış fırlatmakla yetindi. "Ellerinizi üzerimden çekin!"

"Sayamayacağınız kadar çok erkek mi öptü sizi? Yoksa fazlasıyla başarısız oldukları için mi hiçbirini hatırlamıyorsunuz?"

Whitney iyice çileden çıkmıştı. "Eğer merak ettiğiniz buysa söyleyeyim; sizin gibilerden ders almaya ihtiyaç duymayacak kadar öpüşmüşümdür!"

Clayton, gülümseyerek genç kadının kaskatı bedenine sarıldı. "Öyleyse yeterince öpüşmüş olmalısın, öyle mi küçüğüm?"

Whitney kafasını kaldırıp Clayton'ın yüzünü görmek istemiyor, gözlerini genç adamın göğsüne dikmiş öylece duruyordu. Çığlık atmak yersizdi; onu böyle rezil bir halde bir gören olursa, şerefi iki paralık olacaktı. Whitney, böyle bir şeyin kendi başına geldiğine inanmıyor, *inanamıyordu* bir türlü. Ağlamamak için kendisini zor tutuyor, Clayton'a vurmak istiyor ama bunu bir türlü yapamıyordu. Mümkün olduğunca sakin bir tavır takınmaya çalışarak, "Eğer beni

yeterince korkutup, utandırdığınızı düşünüyorsanız bırakın artık gideyim. Lütfen."

"Deneyimlerinizin size ne kadar faydalı olduğunu anlamadan bırakamam," diye fısıldadı Clayton.

Whitney, genç adama uzun bir nutuk çekmek için başını kaldırdığı anda tek kelime etmeye fırsat bulamadan genç adamın dudaklarını dudaklarında hissetti. Ve o an... Donup kaldı genç kadın. Ardından dudakları Clayton'ın öpüşü ile ezilirken olabildiğince hareketsiz kalmaya çabaladı. Whitney, birçok kez öpüşmemiş olsa da, öpüşmekten kaçınmak konusunda deneyimli sayılırdı ve bir kadının debelenmeye ihtiyaç duymadan ya da karşılık vermeye mecbur kalmadan şehvetli bir erkeği utandırıp, kendini bir zavallı gibi hissetmesini sağlayacağından emindi.

Gel gelelim, Clayton geri adım attığında ne utanmış ne de perişan görünüyordu. Aksine kızgın kızgın sırıtarak Whitney'in yüzüne bakıyordu. Whitney hızla arkasına dönerek intikam dolu bir tavırla omzunun üzerinden öldürücü bir bakış fırlattı Clayton'a. "En azından *ben* bu kadarını bir genelevde öğrenmedim!"

Ardından olan şey öyle hızlı oldu ki, genç kadının karşı koymasına imkân yoktu. Aniden havaya fırlayan bir el tıpkı bir mengene gibi bileğini kavradı. Whitney'yi yeniden gölgelerin doluştuğu duvara yasladı ve onu kollarının arasına aldı. "Galiba..." dedi Clayton dehşet verici bir ses tonuyla. "Sizin tek şanssızlığınız berbat öğretmenlerden ders almış olmanız."

Dudakları yeniden genç kadının dudaklarına yapıştı. Clayton, Whitney'in dudaklarını öyle acımasızca öpüyordu ki genç kadın dudaklarının bu öpüşle parçalanacağını hissediyordu.

İçinde hissettiği katıksız öfkeyle gözlerinden yaşlar süzülen Whitney, Clayton'ın demir gibi sert kolları arasında boş yere debeleniyordu şimdi. Genç kadın karşı koymaya çalıştıkça, Clayton daha da küstahlaşıp acımasızlaşıyordu. Whitney nihayet duraksadı, pes etti ve Clayton'ın kolları arasında titremeye başladı. Genç kadının karşı koymayı bıraktığı anda Clayton, Whitney'in başını kaldırdı ve yanaklarını ellerinin arasına aldı. Whitney'in gözyaşlarıyla çakmak çakmak olmuş, öfke dolu gözlerine bakarak, "Bu ilk dersti küçüğüm. Benimle sakın bir daha oyun oynamaya kalkışma. Ben daha önce bu oyunların hepsini oynadım, kazanamazsın. Bu da ikinci dersin olsun," diye mırıldandı, ardından dudakları yine Whitney'in dudaklarına uzandı.

Whitney derin bir nefes alıp çığlık atmaya başladı. Fakat Clayton'ın dudakları, Whitney'in çığlıklarını bastırıyor, genç kadının çığlığı isterik iniltilere dönüşüyordu. Clayton'ın öpüşü öyle tutkulu bir hal aldı ki Whitney gitgide sessizliğe bürünüp hareketsiz kaldı. Clayton genç kadının ensesine dokundu. Whitney'in boynunda hissettiği yumuşacık dokunuş, ensesini hafifçe okşuyordu bu kez. Adamın diğer eli genç kadının sırtında dolaşıyor, onu okşayarak kendisine doğru iyice yaklaştırıyordu. Clayton, Whitney’yi büyük bir şefkatle öpüyordu artık; genç

kadının yumuşacık dudakları kendi dudakları arasında eriyordu adeta.

Genç adam diliyle Whitney'in dudaklarına dokundu ve Clayton'ın dili genç kadının dudaklarını ikiye ayırdığında Whitney bedenine yayılan coşkun bir sıcaklıkla sarsıldı. Genç kadın kollarını uzatıp Clayton'ın boynuna doladı ve parmak uçlarında yükseldi. Clayton, Whitney'yi güçlü kollarıyla sıkıca sardı ve genç kadının dudaklarını tadarak keşfetmeye koyuldu. Artık Whitney'in bütün bedeni baş döndürücü bir hisle titremeye başlamıştı.

Clayton'ın öpüşü daha da şehvetleniiken, genç adamın eli Whitney'in sırtından göbeğine indi; ardından göğüslerine doğru çıktı. Clayton Whitney'in göğüslerini kavrayarak baştan çıkarıcı yuvarlak hatların yumuşaklığını hissetmeye başladı.

Bu en mahrem okşayış diğer tüm dokunuşların hissettir-diği öldürücü sıcaklığı bir anda silip attı genç kadının aklından. Whitney içinde hissettiği ve daha önce kendisinin bile farkına varmadığı bir kuvvetle genç adamın kollarını öfkeyle savurup, elinden kurtıiluverdi. Elini kaldırıp olabildiğince güçlü bir tokat patlattı Clayton'a ve bağırdı. "Bu ne cüret!"

Genç kadın adamın yüzüne yavaş yavaş yayılan o zevk dolu tebessüme şaşkına dönmüş gözlerle bakıyordu bu kez. Whitney'in hiddeti o kadar çok kabarmıştı ki konuşabilmek için güçlükle nefes aldı ve, "Eğer bir daha..." dedi. "Bir *kez daha* bana dokunursan seni öldürürüm!"

Whitney'in savurduğu tehdit Clayton'ı memnun etmişe benziyordu. "Buna gerek yok küçüğüm. Ben cevabımı aldım bile," diyerek karşılık verirken hınzır hınzır gülüyordu genç adam.
"Cevap ha!" diye çıkıştı Whitney. "Eğer bir erkek olsaydım, cevabını namlunun ucunda bulurdun."
"Erkek olsaydın, böyle bir şey yapmak için bir nedenin olmazdı."
Whitney zar zor zaptedebıldığı öfkesiyle tir tir titrerken, Clayton'ı bu küstah ve soğukkanlı tavırlarından ötürü yerin dibine geçirecek bir şey yapmak ya da söylemek için adeta yanıp tutuşuyordu. Genç kadının göz pınarlarına dolan yaşlar içinde hissettiği öfkeden kaynaklanıyor olsa da, Clayton bu yaşları fark ettiği anda suçluluk duymaya başlamıştı bile. "Gözyaşlarını sil; seni arkadaşlarının yanına götüreceğim." Ardından beyaz bir mendil çıkardı genç adam ve Whitney'ye uzattı. İçindeki keskin hırs ve düşmanlık genç kadının bedenini paramparça edecek gibiydi. Whitney mendili Clayton'ın elinden kaptığı gibi yere fırlattı ve balo salonuna yalnız girmek üzere hızla arkasını döndü.
Paul, Elizabeth ile yanlarından geçerken başıyla hafifçe reverans yaparak, "Bize müsaade eder misiniz," dedi ve ikisi birlikte salona açılan kapılara doğru ilerlediler.
"Paul ne zamandır oradaydı?" diye sordu Whitney hiddetle. Genç kadın Clayton'a dik dik bakarken yumruklarını sıkıyordu. "Seni utanmaz alçak... Bunu kasten yaptın, Paul

yüzünden yaptın, değil mi? Bu sayede bizi görebilecekti. Onun bu sahneyi görmesini *istedin"*

"Evet, bunu kasten fakat kendim için yaptım," diyerek Whitney'in sözlerini sakin bir üslupla düzeltti Clayton. Whitney'in koluna girdi ve birlikte kapıya yöneldiler.

Göz alıcı biçimde aydınlatılmış salona adım attıkları anda Whitney kendisini güvende hissederek aniden kolunu çekti ve, "Eğer şeytanın bir oğlu varsa bu senden başkası olamaz!" dedi.

Clayton sinir bozucu bir şekilde gülümseyerek, "Babam bunu duysa çok üzülürdü doğrusu," diye karşılık verdi.

"Baban mı?" dedi Whitney alaycı bir ses tonuyla ve bir adım geri çekildi. "Annen babanın adını hatırlıyor mudur acaba, önce bunu sor kendine istersen!"

Clayton, Whitney'in az önce kendisini bir piç olarak nitelendirdiğini idrak etmeye çalışırken her ikisi de bir an sessizliğe hüründüler. Ardından genç adam Whitney'in ağzından dökülen kibar hakaretin işe yaramadığını kanıtlamak istercesine kahkahayı bastı. Clayton, önünde öfke ile yürüyen Whitney'in peşi sıra ilerlerken hâlâ sırıtıyor, genç kadının yürürken ateşli bir biçimde dans eden zarif kalçalarını hayranlıkla izliyordu.

Öfkeden gözü dönen Whitney teyzesinin de aralarında bulunduğu orta yaşlı bir misafir topluluğuna katıldı. Orada öylece dikilmiş, topluluğun muhabbet konusundan bihaber şaşkın şaşkın misafirlere bakıyordu genç kadın. Clayton Westland'den o kadar çok nefret ediyor, o kadar çok tiksiniyordu ki! Ucunda ölüm dahi olsa, o adamdan bu

gecenin intikamını alacaktı Whitney; Clayton o günahkâr, pis elleriyle ona dokunup, onu Paul'ün önünde bir fahişe durumuna düşürdüğü için Whitney'ye bunun hesabını verecekti.

Paul Whitney'in yanına tekrar geldiğinde, aradan en az yarım saat geçmişti. "Hadi, dans et benimle," dedi Paul usulca Whitney'in kulağına eğilip. Genç adam sahiplenir hır tavırla Whitney'in koluna girmişti bile. Birlikte yürümeye başladılar. Whitney, Paul'ün yüzünde kendisini ayıplayan bir ifade görmekten o kadar çok çekiniyordu ki dans ederken genç adamın yüzüne bile bakamıyordu. "Bir erkeğin sizi etkileyebilmesi için balkona mı çıkarması gerekiyor, Bayan Stone?" diye takıldı Paul genç kadına.

Whitney'in bakışları Paul'ün bakışlarıyla buluştu ve adamın gözlerinde gördüğü ifade genç kadının içini rahatlattı; belli kı Paul balkonda şahit olduğu duruma öfkelenmişti ama Whitney'ye tiksinerek bakmıyordu.

"Dışarı çıkıp biraz hava almak ister misin?" diye alaycı tavrını sürdürdü Paul.

Whitney biraz yalvaran, biraz da huzursuz gözlerle, "Lütfen..." dedi. "Lütfen bu konuda bana şaka yapma. Bu gece uzun bir gece olacak ve ben çoktan yoruldum."

"Buna hiç şaşırmadım," dedi Paul iyice iğneleyici bir ses tonuyla. Fakat Whitney'in utancından kıpkırmızı kesildiğini görünce yumuşadı. "Yarın sabah *yorgunluğunu* atmış olur musun acaba; senin şerefine şöyle on kişi toplanıp bir piknik yapsak nasıl olur?"

Leydi Eubank ve Anne teyze haklıymış, diye düşündü Whitney sevinçle. Gözlerinin içi gülerek, "Memnun olurum," dedi.

Dans sona erince Paul, Whitney'yi salonun oldukça sessiz bir köşesine götürdü. Elinde şampanya tepsisiyle yaklaşan uşağı durdurdu, tepsiden iki adet şampanya kadehi aldı ve kadehlerden birini Whitney'ye uzattı. Omzunu sütunlardan birine yasladı ve Whitney'ye dönüp manalı bir biçimde gülümseyerek, "Westland'i de çağırayım mı?" diye sordu.

Whitney'in aklından geçen ilk şey Paul'ün yakasına yapışıp, "Hayır!" diye çığlık atmaktı. Ancak Paul'ün yüzündeki kendinden emin gülümseyiş Whitney'yi daha akıllıca hareket etmeye yöneltti. Whitney omuz silkerek, hatta kendisini zorlayıp gülümseyerek, "Elbette, eğer sen de istersen çağırabilirsin." dedi.

"Bu seni rahatsız etmez mi?"

Whitney, Paul'e masum bir bakış fırlattı. "Neden rahatsız olayım ki? Yani, o çok yakışıklı biri ve..." Whitney tiksintiden yüzünün ekşidiği belli olmasın diye elindeki kadehe dikmişti gözlerini. "Ve etkileyici. Ayrıca..."

"Bayan Stone," dedi Paul alaycı gözlerle Whitney'ye bakarak. "Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsunuz yoksa?"

"Kıskanıyor musunuz?" diye karşılık verdi Whitney cilveli bir şekilde gülümseyerek.

Paul bu soruya yanıt vermemiş olsa da, Whitney Paul'ün kendisini kıskandığından kesinlikle emindi. Herşeye rağmen Whitney düşlediği gibi bir gece geçirmişti. Paul,

fırsat buldukça Whitney'in yanında olmuştu ve zaman zaman onun yanından ayrılmasının sebebi de Elizabeth'i yalnız bırakmamak istemesi değildi.

Clayton uşağını yolladı ve kendisine bir kadeh konyak doldurdu. İçten içe bu gece gördüğü o tuhaf muameleyi anımsayarak gülümsedi. Hayatı boyunca böyle biriyle hiç karşılaşmamıştı! Yine de birkaç saat önce Amelia Eubank'ın evinin balkonunda öğrendiği gerçek onu memnun etmişti. Whitney'in Fransa'daki hayranlarından hiçbiri bu gece kendisine tanınan ayrıcalığa sahip olamamıştı; genç kadın Clayton'ın şehvetli öpücüğüyle şaşkına dönmüş, göğsüne dokunulduğunda ise adeta çileden çıkmıştı.

Tanrım, dedi Clayton içinden. O nasılda büyüleyici bir yaratıktı; bir yanı melek gibiyken, diğer yanı aniden öfkelenen bir şeytanı andırıyordu. Whitney'in ince zekâsı ile olgun ve doyulmaz güzelliği hâlâ Clayton'ın içini yakmaktaydı.

Genç adam kadehini kaldırdı ve kadehin içindeki konyağa dalıp gitti. Kaşlarını çatmış, dalgın dalgın bakarken bu gece ona ne kadar kaba davrandığını düşünüyordu. Yarın, bunu telafi etmenin bir yolunu bulacaktı.

12

Gökyüzü masmaviydi. Tazecik ve serin sabah meltemi günü sonbaharın kokusuyla dolduruyordu.

Whitney banyosunu yapmış, saçlarını yıkamış, ne giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Paul bugün pikniğe giderken ona şüphesiz at arabasıyla eşlik etmek isteyecekti ama Whitney tıpkı eskiden yaptıkları gibi onunla yan yana at sürmek için can atıyordu doğrusu. Genç kadın kararını verdi ve dolaptan düğün çiçeği sarısı bir binici kıyafeti çıkardı.

Yatak odasının açık camından Paul'ün at arabasının geldiğini duyduğunda çoktan hazırlanmıştı Whitney. Fakat genç kadın aceleyle hole koşup balkona çıkmadan önce odasının içinde bir uçtan bir uca en az on kere tur attı. Whitney'in merdivenlerden inmekte olduğunu gören Paul, genç kadının sarı renkli şık binici elbisesine ve açık ceketinin altından görünen sarı beyaz puantiyeli ipek gömleğine şöyle bir baktı ve yakışıklı yüzünde bclıriveren hayranlık dolu ifadeyi saklayamadı. Whitney boynuna kıyafetine uygun bir de fular takmış, fuları boynunun kenarında düğümleyip uçlarını sağ omzunun üzerinden salmıştı. Whitney merdivenlerden inip girişte pırıl pırıl parlayan döşemeye adımını atar atmaz Paul genç kadının ellerini elleri arasına aldı ve, "Sabahın bu erken saatinde böyle şık görünmeyi nasıl başarabiliyorsun?" diye sordu Whitney'ye.

Whitney kollarını açıp Paul'e sarılma arzusunu bastırmaya çabalayarak, ona sadece gülümseyerek karşılık vermekle yetindi. "Günaydın," dedi yumuşacık bir ses tonuyla. "At arabasıyla gitmek yerine ata binmeye ne dersin? Ahırda bir sürü at var, istediğini seçebilirsin."

"Korkarım, bensiz gitmek zorunda kalacaksın. Attan düşmekten ödü patlayan şu bayanlara eşlik etmek için arabayla gitmem gerekiyor..." Paul, başıyla ön kapıda beliren gölgeyi işaret etti. "Clayton sana atla eşlik edecek ve seni gideceğimiz yere götürecek."

Whitney'in boğazı düğümlendi; genç kadın hissettiği korku ve hayal kırıklığıyla paniğe kapıldı. Paul'ün böyle davrandığına inanamıyordu. Onu bu pikniğe Paul davet etmişti ve bu piknik Whitney onuruna düzenlenmişti; öyleyse genç kadına kavalyelik etmesi gereken tek kişi Paul'dü. Ayrıca, tanıdığı kadınlar arasında ata binmekten korkan sadece tek bir isim vardı; o da Elizabeth Ashton... Paul, kendi değil de, Clayton Westland'in Whitney'ye eşlik etmesini isteyerek genç kadına kıskanç bir âşık rolü oynamadığını ispatlamaya çalışıyor gibiydi ve Whitney bunu düşündükçe kendini berbat hissediyordu. Paul geçen gece genç kadının kendisini kıskandırmak istediğini anlamış olmalıydı, şimdi de bunun işe yaramadığını göstermeye çabalıyordu anlaşılan.

Whitney son bir gayretle, hafifçe omuz sılkerek zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Öyleyse keyifli bir yolculuğu kaçıracaksın. Hava at arabasıyla yolculuk yapmaya değmeyecek kadar güzel."

Genç kadının şaşkın yüz ifadesi Paul'ün gözünden kaçmadı. "Clayton seni piknik alanına getirecek," diye tekrarladı, ardından soğuk bir ifade takınarak ekledi: "Birbirinizi ilk adınızla çağıracak kadar samimi olduğunuzu varsayarak böyle hitap ediyorum, yanlış anlamıyorsun değil mi?"

Whitney bakışlarını kapıda durmakta olan uzun boylu gölgeye çevirdi. İçinden lanet okuduğu belli olmasın diye dişlerini sıkıyordu.

Paul arkasını dönüp gitmek üzereyken sözlerini sürdürdü. "Baban Clayton'ın atlarınızdan birini almasına itiraz etmez herhalde."

Genç adam kapıdan çıktı ve merdivenlerden inerken dördüncü basamakta durup arkasına dönerek, "Kızıma iyi bak," diye seslendi Clayton'a. Ardından Whitney'yi öylece bırakıp gitti. Paul önce laubali bir biçimde Whitney'yi Clayton'a emanet etmiş, ardından da ondan "kızım" diye söz etmişti ve biraz sersemleyen Whitney'in kafası şimdi iyice allak bullak olmuştu.

Genç kadının karmakarışık düşünceleri nefret ettiği o derin ses tonuyla bölündü. "Günaydın." Whitney, nefret dolu gözlerle hâlâ kapıda beklemekte olan Clayton'a baktı. Clayton'ın sıradan selamına karşılık dilinin ucuna gelen birkaç terbiyesiz yanıtı yutuverdi ve genç adamın yakası açık bembeyaz gömleğine, gri binici pantolonuna, parlayan siyah çizmelerine kibirli bir bakış fırlatarak, "Siz at sürebiliyor musunuz?" dedi. Sesi buz gibi çıkmıştı.

"Günaydın," diye tekrarladı Clayton usulca. Genç adamın yüzünde hâlâ anlamsız bir tebessüm vardı.
Whitney tek kelime etmeden aceleyle Clayton'ın yanından geçip gün ışığıyla parlayan açık havaya çıktı. Genç kadın Clayton'ın peşinden gelmesini ya da orada kalmasını umursamadığını belli eder bir tavır takınmıştı.
Whitney evin arka tarafında, ahırın bulunduğu yere doğru inen bayır boyunca ilerlerken, Clayton onun peşi sıra yürümekteydi ama yolun yarısına geldiklerinde Clayton adımlarını hızlandırarak Whitney'in önüne geçip yolunu kesti. Gülümseyerek, "Senden bir öpücük çalan her beyefendiye böyle asabi mi davranıyorsun, yoksa yalnızca bana mı yapıyorsun bunu?"
Whitney, genç adama soğuk ve küçümseyen bir bakış fırlattı. "Bay Westland, birincisi sız bir 'beyefendi' değilsiniz. İkincisi, sizden hiç hoşlanmıyorum. Şimdi, lütfen yolumdan çekilin."
Clayton yerinden kıpırdamadı ve sessizce, uzun uzun genç kadının nefret dolu yüzüne baktı. "Kibarca önümden çekilip bana yol verin," diye tekrarladı Whitney.
"Eğer biraz daha bekleyebilirseniz, sizden geçen gece için özür dileyeceğim," dedi Clayton sakin bir ses tonuyla. "En son ne zaman bir şey için özür diledim, hatırlamıyorum. O yüzden bu konuda pek başarılı olamayabilirim."
Bu adam nasıl da küstah ve kibirli bir yaratıktı böyle! Whitney'ye karşı cüretkârca davranıp, ardından birkaç kuru lafla onu yatıştırabileceğini mi sanıyordu! Whitney bir an onu dinleyip, ona inanmayı aklından geçirmiş olsa

bile, "Sakın olun," lafını duyduktan sonra orada daha fazla durmayacaktı. "Tuhaf da olsa sıradan da olsa bu özrünüzü duymak istemiyorum. Yolumdan çekilin artık!"
Genç adamın yüzü öfkeyle gölgelendi. Whitney, Clayton'ın öfkesine güçlükle hâkim olmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Genç kadın yardıma ihtiyaç duyması halinde koşabilecek birileri olup olmadığını anlamak için ahıra doğru baktı. Thomas ahırda, öfkeden kudurmuş Ecel Beşiğı'nı sakinleştirmeye uğraşıyor, hayvan durmadan silkınerek şaha kalkmaya çalışıyordu.
Ve o anda intikam öfkeli, siyah bir at gibi göründü Whitney'in gözüne.
Whitney önünde duran öfkeli adama içten ve kışkırtıcı bir tebessümle bakıyordu şimdi. "Davranışlarım pek de aşırı sitemkâr sayılmaz aslında," dedi genç kadın, içinden kahkahalarla gülmek geliyordu ama şimdi zor da olsa kederli bir tavır takınmıştı. "Eğer niyetiniz özür dilemekse, bunu memnuniyetle kabul edeceğim." O anda Clayton'ın gözlerinde bir şüphe belirince, Whitney ısrarla sözlerini sürdürdü, "Yoksa fikrinizi mi değiştirdiniz?"
"Hayır, değiştirmedim," dedi Clayton sessizce. Genç kadının çenesine dokundu, başını hafifçe kaldırdı ve, "Geçen gece sizi korkuttuysam, çok özür diliyorum. Niyetim sizi incitmek değildi... Sizinle arkadaş olmak istiyorum," dedi. içinden elini tutup uzaklaştırmak gelse de, bunu yapmadı Whitney Genç kadın, Clayton'ın özrünü kabul etmek ister gibi bir ifade takınarak, "Eğer..." dedi. "Arkadaş olacaksak, sizinle ortak zevklerimiz olmalı, sizce de öyle

değil mi? Ben ata binmeyi gerçekten çok severim. Peki ya siz... Siz yeterince iyi bir binici misiniz?"
Whitney'ye etkileyici ve övgü dolu bir bakış fırlatarak, "Evet, yeterince iyiyim," diyerek onayladı Clayton.
Clayton'la bir kere daha göz göze gelirse genç adamın şüphelenmeye başlayacağından korkan Whitney hızla arkasını dönüp ahıra doğru yürümeye başladı. Çok geçmeden arkasına dönüp seslendi, "Sizin için bir at seçeceğim." Clayton Westland, o vahşi atı ya sürmek zorunda kalacaktı ya da bunu yapmaktan korktuğunu dile getirme ihtiyacı duyacaktı. Her iki ihtimalde de, bu adamın vahşi egosu sağlam bir darbe alacaktı ve Whitney'ye göre Clayton başına geleceklerin hepsini tek tek hak etmişti.
Thomas'ın yanına ulaştığında, koşmaktan nefes nefese kalmıştı genç kadın. Arkasına dönüp sinsi sinsi bakınca, Clayton'ın yalnızca beş on adım sonra yanında biteceğini fark ederek aceleyle fısıldadı. "Ecel Beşiği hemen hazırlansın Thomas. Bay Westland ısrarla bu ata binmek istiyor."
Westland'e bakarak, "Nasıl yani?" diye sordu Thomas şaşkın bir tavırla. "Emin misiniz?!"
Thomas arkasını dönüp ahıra doğru yürümeye başlayınca, "Tamamdır!" dedi Whitney sinsice gülerek. Kurduğu plandan hayli memnun olan genç kadın, ellerini göğsünde kavuşturdu ve ahırın etrafını çevreleyen beyaz çitlerin hemen yanında bekleyen Clayton'ın yanına yaklaştı. "Senin için en iyi atı hazırlatıyorum," dedi.

Clayton, genç kadına gülümseyen gözlerle baktı fakat ahırın içinden gelen bir boğuşma sesi genç adamın dikkatini çekti birdenbire. Ardından seyislerden birinin iki ağır küfür savurduğunu duydu ve peşinden de acı dolu bir inleme... Ecel Beşiği ahırdan fırlayıp çitlere zıpladı; seyislerden birini çitlere yapıştırdı, bir diğerine ise acımasız tekmeler savurmaya başladı. O anda, vahşi at yön değiştirdi ve Whitney ile Clayton'ın yaslanmakta olduğu çitlere doğru bir hamle yapıp kendi ekseni etrafında dönmeye başladı. At şahlanıp çitlere güçlü bir darbe indirince çitler sanki üzerinde bir top mermisi patlamış gibi sarsıldı. Whitney bu sarsıntıyla irkilip, "O... Şey... Çok... Çok hareketli," dedi sesi titreyerek.

Clayton kayıtsız bakışlarını deliye dönmüş, ter içinde kıvranan aygırdan çekip Whitney'ye çevirerek, "Evet," dedi. "Öyle görünüyor."

Whitney kibar bir tavırla, "Bu atı sürmekten korktuysan, çekinmeden söyleyebilirsin," dedi. "Sana daha uygun bir at hazırlatabiliriz, mesela... Bonbon Şekeri olabilir." Whitney, kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Sevimli bil yüz ifadesi takınarak biraz ileride otlayan ve halinden oldukça memnun görünen yaşlı, damızlık kısrağı başıyla işaret etti. Göbeği sarkmış, omurgası bükülmüş bir attı bu. Clayton, Whitney'in işaret ettiği tarafa bakınca genç adamın yüzünde tiksinti dolu bir tebessüm belirdi. Whitney o anda Clayton Westland'in yaşlı kısrağın sırtında piknikçilerin arasına katılmasının daha da eğlenceli olacağını düşündü. "Thomas..." diye seslendi

Whitney, "Bay Westland, onun yerine Bonbon Şekeri'ni almaya karar verdi, acaba..."
Clayton Thomas'a dönüp, "Aygırı hazırlasınlar," dedi, ardından buz gibi bakışlarını Whitney'ye çevirdi.
Whitney buna karşılık olarak, "Bana pikniğin nerede yapılacağını söyleyin bari de önden gideyim," dedi.
"Böyle bir şey yapmaya niyetli değilim. Ayrıca beni yerde, aygırın nalları altında ezilirken görme keyfini de size yaşatmak istemiyorum." Genç adam ahırdan dışarı çıkarılmış Khan'ı işaret ederek kibarca, "Atınıza binin ve onu mümkün olduğunca yolumdan uzak tutmaya çalışın," dedi. "Çünkü sizinle uğraşamayacak kadar meşgul olacağım."
Clayton aygırı sürebileceğini böyle küstah bir üslupla ifade edince, Whitney'in bir an kapıldığı suçluluk duygusu da uçup gitti. Genç kadın, Khan'ın üzerine çıktı ve onu çitlerin öbür ucuna doğru yaklaştırdı. Khan'ın dizginlerini dişleri arasına aldı ve geriye uzanıp saçlarını topladı. Ardından boynundaki fuları çözüp ensesinde topladığı saçlarına doladı.
Seyisler, seyis yamakları ve üç bahçıvan aceleyle çitlerin kenarına koşup, bu sahneyi en iyi görebilecekleri yere konuşlandılar. Thomas, iki seyisle birlikte aygırın kafasını tuttu ve Clayton, atın parlak yelesini okşayarak onunla sessizce konuşmaya başladı. Whitney, Clayton'ın geçen gece aynı biçimde göğsünü okşadığını anımsayınca birdenbire öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Clayton, ayağını üzengiye koydu, yükseldi ve atı tedirgin edebilecek ani bir harekette bulunmamaya özen göstererek dikkatlice oturup, yavaşça eyere yerleşti. Clayton'ın bu kadar özenli davranmasına karşın, Ecel Beşiği huysuzlanmaya ve üzerindeki adamı silkelemeye başladı. Bu at için özel olarak yapılmış o eyere en son oturan kişi Clayton'dan çok daha kısa boylu biriydi. Üzengi derileri atın ıkı yanında iyice esnerken Whitney, aygırın bu davetsiz misafirin ağır yükünden bir an önce kurtulmaya çalışacağını düşündü.

Aygır debelendikçe Whitney uzaktan onları gülümseyen gözlerle izliyor, Clayton'ın pes edip attan ineceğini umuyordu. Fakat Clayton bunun yerine dizginleri sıkıca kavradı, seyisler atı serbest bıraktılar ve hayvan süratle dışarı fırladı.

Clayton şimdi bütün dikkatini sürmekte olduğu ter içinde ve iyice hırçınlaşmış ata vermişti. "Sakın ol oğlum," dedi Clayton yavaşça ve dizginleri hafifçe gevşetti. Ecel Beşiği öfkeyle başını silkti ve dişlerinin arasındaki yuları ısırmaya kalkışarak ahır alanını çevreleyen çitlerin kenarına doğru koşup çırpınmaya başladı. Hayvan şaha kalkarak, binicisini üzerinden atmaya çalışıyordu. "Sakin ol oğlum... Sakin..." Atın iyice gerilmiş sinirleri, bu sesle biraz yatışır gibi oldu; atın canını acıtmayan fakat sıkıca tutulan dizginler onu kontrol altında tutmayı başarmıştı.

Aygır biraz daha huysuzlandı ama sonrasında iyice durul-du. Etrafı çitle kuşatılmış arazi boyunca büyüleyici bir halde tırıs gitmeye başladığında ise Whitney'in gözleri

şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Kulakları ileriye bakan at, taşımakta olduğu uzun boylu adamla gurur duyar gibi halinden oldukça memnun görünüyordu. Ta ki... Clayton ata eşkin gidiş komutu vermek için kırbacı çıkarıp aygırın göğsüne değdirinceye dek... O anda Ecel Beşiği aniden başını silkip, arka ayaklarını toplayarak yine binicisini üzerinden atmaya çalıştı.

"Kırbaç yüzünden efendim," diye seslendi Thomas ne-şeyle. "Kırbacı yok edin, şu anda onu sinirlendiren tek şey kırbaç."

Whitney, içindeki cifken in bir an için dindiğini hissetti. Az önce şahit olduğu sahneden hiç etkilenmemiş gibi davranabilecek kadar usta bir biniciydi oysa ki. Whitney Clayton'ın Ecel Beşiği'ni ustaca idare edişine hayran olmuştu. Genç adam atıyla yanına yaklaşırken, Whitney bu hayranlığını gizlemek için herhangi bir çaba sarf etmedi. Tam da Clayton'a hak ettiği övgü dolu sözleri söylemek üzere dudaklarını bükmüş gülümserken, genç adam kırbacı Whitney'in eline tutuşturup, "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Bir daha kı sefere kendinize bakıcılık yapacak başka birini bulursunuz," dedi.

Whitney, "Canavar!" diye bağırıp kolunu kaldırdı ve havada savrulan kırbaç Clayton'ın omzunu sıyırarak aygırın göğsüne indi. Bir anda öfkelenip vahşileşen at şaha kalktı, ardından çitleri yarıp geçecekmiş gibi koşmaya başladı. Son anda dişlerinin arasında parçalanan çitle, arazının dışına fırladı ve tamamen kontrolden çıktı.

Atın, binicisiyle birlikte kır boyunca uzanan bayırı yararak hızla koşup gözden kaybolduğunu gören Whitney, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Artık fayda etmeyeceğini bildiği bir suçluluk duygusuyla kafasını başka tarafa çevirdi. Whitney sırf intikam almak için saçmaladığını fark etmiş bir halde susuyor, kendisini sessizlikle cezalandırıyordu. Ama bu çocuksu davranışı Thomas tarafından da cezasız bırakılmadı. Yaşlı seyis ahırı çevreleyen çitlerin yanına yaklaştığında yüzü öfkeden mosmor olmuştu. "Fransa'da sana bunu mu öğrettiler; yabancılara zarar vermeyi mi? Söylesene!" diye çıkıştı Thomas. "Bir daha o ata kimse binmeyecek, seni küçük aptal!" Ardından geri döndü, aygırın peşine düşmeden evvel bir at almak için ahırın yolunu tuttu.

Whitney, Thomas'ın peşinden gidip ona sadece biniciye zarar vermek istediğini, ata zarar vermek gibi bir niyeti olmadığını açıklayamadı. Ata asla zarar vermek istememişti genç kadın. Kafasını sol tarafa çevirip iyice uzattığında aygırın hızla küçülerek ufukta bir nokta gibi kaldığını gördü. Binicinin atın üzerinde olup olmadığını anlamak kesinlikle mümkün değildi. Genç kadına ayıplayan gözlerle bakan uşaklar, Whitney'in kendilerine baktığını görünce hemen gözlerini kaçırdılar.

Genç kadın orada kalıp bu insanlar tarafından sessizce suçlanmaya daha fazla tahammül edemeyecekti. Whitney, Khan'ı çevirdi, eşkin giderek ahır arazisinden çıktı. Fakat hangi tarafa gideceğini bilmiyordu. Khan'ı durdurdu ve bir an düşündü. Aslında burada kalıp, bu berbat davranışının

sonuçlarına katlanması gerekiyordu. Clayton'ı sedyeyle mi geri getireceklerdi yoksa? Eğer öyle olursa, genç kadın burada olup ona yardım etmek için elinden geleni yapmalıydı.

Khan'ı ahıra doğru döndürdü, ardından yine duraksadı. Clayton, Ecel Beşiği'ni kontrol altına almayı başarıp geri getirebilir miydi acaba? Genç kadın öyle olmasını umut ediyordu. Fakat öyle olsa bile, genç adam döndüğünde Whitney burada olmak istemiyordu. Sırf Clayton'ın hissedeceği haklı öfkeyi düşünmek bile ellerinin korkuyla titretmesine yetiyordu. "Korkak," diye söylendi kendi kendine. Ardından Khan'ı yeniden döndürüp pikniğin nerede yapılacağını öğrenebilmek için Sevarin'ın evinin yolunu tuttu.

Khan başını arkaya savurarak, dizginlerini çekiştirip koş-mak istiyordu ama Whitney'in hızlı gidecek hali yoktu. Bu yüzden atını eşkin sürerek ilerliyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar alçaldığını hissetmemişti, İngiltere'ye adımımı atar atmaz hayatımı alt üst etmeye zorunda mıydım, diye sordu kendi kendine ümitsizce. Küçük bir kızken sergilediği o çocuksu tavırları yeniden takınıp böyle davranışlarda bulunduğu için kendisinden nefret ediyordu. Whitney, birkaç dakika boyunca kendini eleştirip durdu, ardından yine düştüğü bu müşkül duruma kafa yormaya başladı. Bu felaketi nasıl telafi edecekti? At kendine bir zarar verirse ve onu vurmak zorunda kalırlarsa ne olacaktı? Ata bir şey olsa da, olmasa da babası onu bu davranışından ötürü asla affetmeyecekti.

Babası! Whitney ömründe ilk defa babasının yüzüne baktığında gözlerinde bir hayranlık ifadesi belirdiğini fark etmişti... Şimdi ise her şey berbat olacaktı. Ata böyle ihmalkâr davrandığı için babası ona çok kızacak, genç kadın aslında adama zarar verme niyetinde olduğunu açıklamaya kalkışsa bile babası iyice çileden çıkacaktı. Bu hikâyeyi ne yapıp edip babasından saklamaya karar verdi Whitney. Genç kadın, hizmetlilerin hiçbirinin babasına bir şey söylemeyeceğinden emindi, ancak Clayton Westland'den şüphe ediyordu. Fakat belki de genç adama yalvarırsa... Ona rica edip bu olaydan bahsetmemesini...

Whitney'in huzursuzluk verici düşünceleri ardından yaklaşan kesik ve kuvvetli nal sesleriyle bölündü. Whitney sağ omzunun üzerinden dönüp bakınca Clayton'ın köpük köpük terlemiş olan Ecel Beşiği'nin üzerinde kendisine doğru hızla yaklaşmakta olduğunu gördü.

Whitney, ani bir tepkiyle Khan'ı hızlandırmak için kırbacını havaya kaldırdı, sonra kendine gelip kolunu aşağıya indirdi. Genç kadın orada kalıp bu adamla yüzleşmeli, suçunu kabul etmeliydi; aslında kabahatini inkâr etse hiç de fena olmazdı ama yapacak başka bir şey yoktu işte!

Clayton, atıyla Whitney'in yanma yaklaşıp onunla aynı hizaya geldiğinde genç kadın dönüp adamın yüzüne baktı. Clayton'ın yüzü öyle hırslı ve tehditkâr bir ifadeye bürünmüştü ki, Whitney korkudan ürperdiğini hissetti. Genç adam bir hışımla yanındaki ata doğru eğildi, Khan’ın sağ taraftaki dizginini yakaladı ve hızla çekerek iki atı da

aniden durdurdu. "Atımın yularını bırakabilirsiniz," dedi Whitney sakince. "Merak etmeyin; kaçmayacağım."
"Kes sesini!" diye azarladı Clayton, genç kadını. Clayton Ecel Beşiği'ni dinlendirmek için yavaşça ilerlerken, Khan'ın dizginini bırakmadı ve Whitney onun yanında ağır ağır gitmekten başka bir seçeneğinin olmadığını anladı. İkili insanın içini karartan bir sessizlikle yol alıyorlardı. Whitney bu gerginliği az da olsa hafifletebilecek bir şeyler söylemek için kara kara düşünüyordu. Gel gelelim, genç kadının aklına gelen tek şey bu vahşi atı idare edebildiği için Clayton'a iltifatta bulunmaktı. Fakat bu şartlar altında, adama dönüp, "İyi iş çıkardınız, Bay Westland!" demek pek de doğru olmayacak gibi geliyordu Whitney'ye.
Derenin kenarında ilk kez karşılaştıkları yere birkaç metre kala, eski taş kalıntılarının yanına gelince, Clayton atları durdurdu ve atından indi. Kendi atını titizlikle bağladı, ardından uzun adımlarla Whitney'in yanına geldi. Dizginleri genç kadının elinden hızla çekti ve Whitney'in atını da kendi atının tam karşısına bağladı. Hızla arkasına döndü ve Whitney'ye, "Aşağıya in!" diye bağırdı. Sonra da tepeciğin üzerinde duran çınar ağacına doğru ağır adımlarla yürüdü.
Whitney, genç adamın gergin yüz hatlarını ve kararlı adımlarla yürüyüşünü görünce midesinin içinde incecik bir korku filizinin dallanıp budaklandığını hissetti. Ne yapacağını bilemeyen genç kadın yan yan Clayton'a baktı. "Burada kalsam daha iyi olacak."

Clayton onu duymamış gibi eldivenlerini çıkarıp çimenlere fırlattı, sonra da bir hışımla ceketini çıkardı. Yere oturup sırtını ağaca yasladı, bir dizini büktü ve biraz dinlendirmek için kolunu dizinin üzerine koydu. "Sana o attan inmeni söyledim," dedi Whitney'ye. Ses tonu bir kamçının vuruşu gibi yakıcıydı.

Whitney kendisine söyleneni gönülsüzce yerine getirdi ve Khan'ın sırtından aşağı doğru kaydı. Ayağını bir kaya parçasına koyup dikkatlice atından indi. Clayton'ın fırtına yüklü bakışlarının şiddetine dayanmaya çalışarak atının yanında öylece beklemeye başladı. Whitney, genç adamın öfkesini bastırmaya çalışmakta olduğunu fark etmişti ve şimdi Clayton'ın bunu becerebilmesi için dua ediyordu. Genç adamın gözleri Whitney'yi baştan aşağıya süzdü ve sağ elinin hemen altına odaklanıp kaldı. Whitney, gözlerini Clayton'ın bakışlarının kilitlendiği noktaya çevirince kamçıyı hâlâ elinde tutmakta olduğunu fark etti. O anda kamçı, genç kadının uyuşmuş parmakları arasından kayıp yere düştü.

Clayton iğneleyici bir ses tonuyla, "Ata binmenin yanı sıra başka ilgi alanların da var sanırım," dedi.

Whitney, ellerini kâh sıkıp kâh gevşetiyor; giderek daha da huzursuz oluyordu.

"Hadi, hadi, çekinmene gerek yok," diyerek tehditkâr bir tavırla Whitney'yi kışkırtmaya çalıştı Clayton. "Senin gibi genç bir hanımın hobileri saymakla bitmiyor; bu hobilerinin arasında benim gururumu kırmak da var. Amacın buydu, değil mi?"

Whitney kafasını iki yana sallayarak yanıt verdi, hemen ardından bu yanıtın Clayton'ın sert yüz hatlarını daha da korkunç bir hale soktuğunu görünce telaşlandı. Genç kadın az önce itiraf ettiği gerçeğin üzerini örtmeye çalışır gibi hızla başını sallamaya başladı.

"Hayır, reddetme. Bu duruma düşmemden büyük keyif alacaktın. Ayrıca ata binmek ve kimilerine haddini bildirmek dışında bir de kırbaçtan hoşlanıyorsun anladığım kadarıyla. Öyle değil mi?" 148

Whitney bu sorulara nasıl cevap verebilirdi ki? Genç kadın çılgınca kata yoruyor bir çıkış noktası bulmaya çalışıyordu. Dönüp, Khan'a baktı. Aklından kaçmak geçiyordu şimdi de.

Clayton sert ve dehşet verici bir sesle uyardı genç kadını, "Sakın denemeye kalkma."

Whitney olduğu yerde kaldı. Genç kadın oradan uzaklaşabıleceğıne inanmıyordu zaten ve aslında bunu denemeye kalkışırsa onu daha da öfkelendireceğini biliyordu. Ayrıca Clayton bütün öfkesini şu anda kusmazsa, gidip babasıyla konuşacaktı; Whitney bundan emindi. Bu yüzden Clayton'ın sözlü saldırısına biraz daha katlanabilmek için tüm gücünü topladı.

"Arkadaş olabilmemiz için ortak yönlerimiz olması gerektiğini söylemiştin. Ortak zevklerimiz olmalı demiştin, değil mı?"

Whitney, sarsılarak yutkundu ve başını salladı.

"Kırbacı yerden al!" dive emretti Clayton.

Whitney, korkudan sırtının buz gibi olduğunu hissetti bir an ve nabzı hızla atmaya başladı. Öfkesini böyle ağır ağır ve kararlı bir biçimde çıkartan birini şimdiye kadar hiç görmemişti. Yere eğildi ve titreyen parmaklarıyla kırbacı yerden aldı.

"Ver onu bana," dedi Clayton. Clayton'ın yapmayı düşündüğü şeyi tahmin edince genç kadının adeta kanı dondu.

O anda deliye dönmüş bir biçimde önündeki iki seçeneğe kafa yoruyordu Whitney; ya bu aşağılık adamın ona fiziksel şiddet uygulamasına razı olacaktı ya da babasıyla arasındaki eski düşmanlığın yeniden alevlenip içini acıyla kemirmesini tercih edecekti. Üçüncü bir seçeneği yoktu maalesef.

Whitney karşısındakine işkence çektirmekten hoşlanan bu adama, korkudan titrediğini görme zevkini yaşatmaktansa eskiden olduğu gibi başını dik tutup, oldukça kayıtsız bir tavır takınmayı yeğledi. Mağrur bir edayla yürüdü ve tıpkı şövalyelik kılıcını takdim eden bir kraliçe gibi kırbacı Clayton'a uzattı. Whitney'in kibirle parlayan yemyeşil gözleri, genç adamın buz gibi gri gözlerine meydan okurcasına bakıyordu şimdi.

"Bedel ödetmek ve kırbaç kullanmaktan hoşlandığın için..." diye söze başladı Clayton, "Seninle bu ortak zevkleri paylaşacağız. Yalnız bu sefer kırbacı ben kullanacağım, bedel ödeyen de *sen* olacaksın." Genç adam bu sözleri sarf ederken başıyla kucağını işaret etmekteydi. Whitney'in bakışları isteksizce Clayton'ın elindeki siyah kırbaca yöneldi, ardından yine genç adamın yanık tenli yü-

züne odaklandı. Ne var ki cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Whitney, Clayton'a nefretten kaskatı kesilmiş bir yüz ifadesiyle bakarak rezil bir biçimde yere eğildi. Adamın sert uylukları, Whitney'in sinirden kasılan karnına değiyordu. Burnunun hemen ucundaki çimenlerin arasında bir böceğin zıplayarak hızla uzaklaştığını gördü. Bu at merakı kim bilir nelere mal olacaktı.

"Özür dilediğinde duracağım. Aksi takdirde..." diye uyardı Clayton ve Whitney'in özür dilemesini bekledi. Whitney tek kelime etmeyince Clayton genç kadının bu inatçı sessizliğine ve mağrur kayıtsızlığına o kadar çok öfkelendi ki kolunu gerçekten de havaya kaldırdı. Kırbaç havada hızla savruldu. Ve genç adam yapmak üzere olduğu şeyin farkına ancak o zaman varabildi. Clayton, son anda kırbacı elinden fırlattığında Whitney'in bedeni korkudan gerilmiş, boğazından boğuk bir çığlık kopmuştu. O anda hem kendinden hem de Whitney'den tiksinen Clayton, genç kadının omuzlarından tutup onu kaldırdı ve dizine oturttu. Whitney, Clayton'a nefretle akan gözyaşlarının ardından puslu gözlerle bakıyordu. Clayton kırbacı elinden fırlatmadan önce Whitney, korktuğunu rezil ve alçaltıcı bir biçimde gözler önüne sermişti ve bu anı hatırlamak onu öfkeden kudurtuyordu. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı.

"Niçin?" dedi Clayton.

Bu soruya verilecek uygun ve hazır bir cevap gelmedi Whitney'in aklına. Bakışlarını Clayton'dan ayırdı ve Ecel

Beşiği'ne dalgın dalgın bakmaya başladı. Atın göz alıcı simsiyah derisinde büyük, köpüklü beyaz lekeler oluşmuştu. Ecel Beşiği'nin bu hali Whitney'in hissettiği haklı öfkeyi alt etmeyi başardı, yerini suçluluk duygusuna bıraktı. Hayvanın kendini yaralamamış olması ve binicisinin de atın üstünde kalmayı becerebilecek kadar deneyimli olması bir mucizeydi. Üstelik Clayton atı ahıra geri götürmek yerine, sürmeye devam edecek kadar da akıllıydı. Hem atın, hem de genç adamın yara almadan yola devam etmeleri gerçekten de büyük bir mucizeydi. Whitney hem utanıyor hem de rahat bir nefes aldığını hissediyordu. Gözleri doldu yine. Whitney göz pınarlarında biriken yaşları sildi fakat bu Clayton'ın gözünden kaçmadı. Genç adam, Whitney'in ne yaptığının farkındaydı.

"Yüzüme bak," dedi çok daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Hayır!" dedi Whitney. "Bakarsam, gözlerini oyacağım. O yüzden bunu benden isteme!" Böylesine cüretkâr sözler sarf etmiş olsa da özür dilemedikçe Clayton'ın elinden kurtulamayacağını biliyordu ve şu an tek istediği ondan kaçıp kurtulmaktı. "Kesinlikle ata zarar vermek istemedim. Tek istediğim sana zarar vermekti. Fakat sebep ne olursa olsun, hem çocukça hem de sorumsuz, tehlikeli bir davranışta bulundum," dedi Whitney kısık bir sesle.

"Teşekkür ederim," dedi Clayton sessizce.

Genç adam memnun olmuş ya da bir zafer kazanmış edasıyla etmemişti bu teşekkürü. Whitney bunu fark etmişti ve şaşkın gözlerle Clayton'a bakmaya başlamıştı. Oysa

genç kadın babasından ne zaman özür dileyecek olsa babası önce kızının sözlerini bitirmesini bekler, ardından da ona uygunsuz davranışıyla ilgili uzun bir nutuk çekerdi, Whitney de her nedense Clayton'ın da aynı biçimde davranacağını düşünmüştü. "Özür dilediğin için teşekkür ederim," dedi Clayton. Genç adam Whitney'in kafasının allak bullak olduğunu hissetmişti sanki.

Whitney çocukluğunda bir kez bile büyük bir kabahatin ardından pişmanlık duyup, peşinden de böyle affedilmemişti. O dokunaklı anda kendini garip hisseden Whitney, Clayton'ın yüzüne uzun uzun baktı, ardından yine bakışlarını kaçırdı. Fakat Clayton tehditkâr ve yıldırıcı bir tavır takınarak ulaşamadığı amacına anlayışı ve affediciliği ile ulaşmıştı; Whitney'in gözlerinden dur durak bilmeden boşanan utanç ve pişmanlık gözyaşları yanaklarından ılık ılık süzülüyor, Whitney artık bu yaşları saklamaya gerek duymuyordu.

Genç kadın, ayağa kalkıp kaçmak istedi. Fakat Clayton onu daha da sıkı kucakladı. Whitney'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve genç kadının başını göğsüne yasladı. Ardından küçük bir çocuğu teskin etmeye çalışır gibi Whitney'in saçlarını okşamaya başladı. Genç adamın bu beklenmedik şefkati Whitney'yi hıçkırıklara boğdu. Gözyaşları Clayton'ın gömleğinin önü sırılsıklam olana dek durmadı ve Whitney söz dinlemeyen duygularını nihayet dizginlemeyi başardı. "Neden benden nefret ediyorsun, küçüğüm?" diye sordu Clayton nazikçe.

Genç adamın sevgi dolu ses tonu ve şefkatiyle kendine gelen Whitney gözü yaşlı bir biçimde ona bakıp açık yüreklilikle cevap verdi bu kez. "Çünkü sende bir şey var ve bu beni adeta deli ediyor."

Clayton'ın boğuk gülüşü Whitney'yi şaşırttı. Ardından genç adam Whitney'in çenesine dokunup başını kaldırdı. Clayton'ın sıcacık bakışları Whitney'ye cesaret veriyordu ve gri gözlerinin içi gülüyordu. Whitney aniden, hiç hesapsızca bu adamın en yakın, en iyi arkadaşlarından biri olduğunu hissetti; sanki aralarında özel bir bağ varmış gibi hissediyordu. Bu his Whitney'in içini kapladı, iliklerine işledi ve önüne gelen her şeyi bir anda yakıp yıkıverdi.

"Seni Ecel Bcşiği'ne binme mecburiyetinde bıraktığım için çok üzgünüm ve..."

"Tamam, artık," diyerek genç kadının sözünü kibarca kesti Clayton. "Unutuldu bile."

Genç adam yavaşça başını eğince, Whitney onun kendisini öpeceğini anladı. Fakat bu kez kaçıp gitmek yerine mah-cup bir tavırla başını kaldırdı ve bakışlarında bağışlayıcı bir iz arar gibi Clayton'ın yüzüne baktı. Genç adamın dudakları Whitney'in dudaklarına şefkatle değdi. Clayton uzun uzun, nazikçe ve karşılık vermesini beklemeden öptü Whitney'yi.

Ardından genç adamın öpücükleri daha da ateşli bir hale büründü ve Whitney dudaklarının Clayton'ın dudakları arasında eridiğini hissetmeye başladı. Whitney kendinden geçmiş bir halde genç adamın göğsüne dokundu.

Ardından kollarını Clayton'ın boynuna doladı ve o anda her şey değişiverdi.
Clayton, genç kadının saçındaki fuları söküp attı ve parmaklarını kalın saç buklelerine doladı. Yüzünü ellerinin arasına alıp Whitney'in insanın içini eriten yemyeşil gözlerine baktı. "Tanrım, çok tatlısın," diye fısıldadı. Whitney önce kalbinin durduğunu sandı. Ama sonra... Clayton dudaklarını yavaş yavaş dudaklarına değdirip onu bir kez daha şehvetle öpünce Whitney'in kalbi yeniden yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Genç adam Whitney'yi susamış gibi kana kana, ağır ağır ve öyle şehvetli öpüyordu ki bu sonu gelmeyen öpücükler Whitney'in başını döndürüyordu. Clayton'ın dili Whitney'in dudaklarında gezindi önce; sonra genç adam zorla, zalimce dudaklarını ayırmaya çalıştı Whitney'in. Whitney dudaklarını araladığı anda Clayton'ın dili genç kadınınkiyle buluştu ve dudaklarının derinliğini keşfe koyuldu. Genç adamın elleri, Whitney'in sırtında dolaşmaya başladı; sonra kalçasına indi ve Whitney'yi kalçasından tutup kaldırarak kendine yasladı.
Cezbedici bir sıcaklık Whitney'in boynundan diz kapaklarına kadar yayıldı ve genç kadın vahşice titreyerek Clayton'ın bedenine asıldı. Genç adam onu güçlü kollarıyla sarıp çimenlerin üzerine yatırınca dünyanın ters yüz olduğunu hissetti Whitney. Clayton, Whitney'in üzerine uzandı ve genç kadın zayıf bir sesle sayıklayarak başını salladı: 'Yapmamalıyız..."

Genç adamın dudakları bu karşı çıkışı susturmak istercesine genç kadının dudaklarında geziniyordu ve Clayton bu kez vahşi ve yok edici bir şiddetle öpüyordu Whitney'yi. Sonra durdu ve bu kez doymak bilmez bir tavırla onun dudaklarına yapışan Whitney oldu.

Clayton inleyerek kaskatı kesilmiş bedenini Whitney'in bedenine bastırdı ve genç kadının dudaklarını şefkatle okşadı. Parmakları Whitney'in boynundan aşağı doğru göğüslerine değerek kayarken, Whitney bedenine yakıcı bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordu. Clayton, altındaki yumuşak dolgunluğu hissetmek için Whitney'in incecik gömleğinin düğmelerini açtı.

Clayton'ın güçlü parmaklarının çıplak teninde dolaştığını hisseden Whitney'in şehvetle uyuşmuş hisleri birden gerçekliği yakaladı. Clayton, Whitney'in kombinezonunu sıyırıp dolgun göğüslerini avucunun içine aldığında Whitney çılgınca kafasını sallıyor, dudaklarını yırtarcasına Clayton'ın dudaklarından ayırmaya çalışıyordu.

Öpüşü gitgide hiddetlenen Clayton, "Yapma..." dedi titreyen bir sesle ve genç kadının göğüs uçları sertleşene dek Whitney'in göğüslerine dokunup okşadı.

Ve sonra, hiçbir ikaz almaksızın durdu Clayton.

Öpücüklere boğulup okşanarak duyuları uyuşan ve sersemleyen Whitney, genç adamın alev alev yanan bakışlarının bembeyaz göğüslerinden yüzüne çevrildiğini gördü. Clayton yorgun ve tuhaf bir ses tonuyla, "Eğer hemen durmazsak, diye fısıldamaya başladı. "Başladığım

işi bitirmek isteyeceğim ve bunun geri dönüşü olmayacak, küçüğüm." Genç adam başını eğip Whitney'in yumuşacık göğüslerini öptü ve genç kadının kombinezonunu çekerek istemeye istemeye göğüslerini örttü.

Dirseğini çimenlere yaslayarak Whitney'in yanına uzandı Clayton. Başparmağıyla Whitney'in yanağına dokundu ve genç kadının elmacık kemiğinin nazik kıvrımını parmak ucunda hissetti. Clayton bu kadının ruhuna, tazeliğine tapıyordu adeta; Whitney'in tutkusu iç yakıcı ve tahrik ediciydi... Bunu düşündüğünde bile Clayton iliklerine yayılan keskin bir acı hissediyordu. Bu kadın tıpkı onun umduğu gibi, hatta umduğundan da öte bir yaratıktı; inatçıydı, tatlıydı, şehvetliydi, küstahtı ve zekiydi... Heyecan verici bütün zıtlıkları içinde barındıran bir hazineydi. *Clayton'ını* hazinesiydi!

Clayton'ın sıcacık, yaramaz gülümseyişi Whitney'in hoşuna gitmişti. Genç kadın uzanıp Clayton'ın sert göğsüne dokununca Clayton, elini Whitney'in elinin üzerine koyarak göğsüne bastırdı. Clayton'ın güçlü kalp atışlarını hissedebiliyordu şimdi genç kadın.

Whitney kendinden geçmiş bir haldeyken erken düşen sonbahar ben de buradayım der gibiydi adeta. Bir sincap kış için saklamak üzere taşıdığı fındık tanesiyle ağaca tırmanıverdi. Cırcır böcekleri hep bir ağızdan ince bir serenat yapmaktaydılar. Atlardan biri kıpırdanıp duruyor, ayağını yere vuruyordu. Whitney ise orada öylece uzanmış, bu adamın sıradışı cazibesini daha önce nasıl olup da fark edemediğini düşünüp duruyordu.

Clayton'ın ağzından çıkan sözler Whitney'in zevkten adeta göğe yükselen ruhunu bir anda yere indirdi; "Gitme vakti geldi; herkese bir açıklama yapmamız gerekecek." Genç kadının hayal kırıklığıyla alnını buruşturduğunu gören Clayton gülümseyerek Whitney'in göğüslerinin üzerine cömert bir öpücük kondurdu. "Seni küçük sürtük!" diyerek Whitney'ye takıldı genç adam.

"Evet, gitmemiz gerek," diyerek alelacele ayağa fırlayan Whitney'in yüzü az önce duyduğu hitap biçimiyle mosmor kesilmişti. Evet, yanlış duymamıştı; sürtük denilmişti kendisine. Titreyen elleriyle saçlarını düzeltti genç kadın. "Biz... Biz oraya çoktan varmış olmalıydık."

Clayton ona elini uzattı ama Whitney çabucak arkasını dönüp uzaklaştı. Genç kadın tam atına binmek üzereyken, Clayton onu belinden yakaladı ve ellerini arkasında sıkıca tutup Whitney'yi göğsüne yasladı. Başını genç kadının boynuna gömdü ve, "Küçüğüm," dedi Clayton gülerek. "Sana daha uzun sarılıp daha yakınında olacağım o günler de gelecek." Yumuşak bir ses tonuyla ekledi: "Sana söz veriyorum."

Whitney kulaklarına inanamıyordu! Bu adam ona sürtük, diye seslendikten sonra bir de kalkmış istifini bozmadan Whitney'in şehvetini doyurmak için onunla daha mahrem şeyler paylaşacağına söz veriyordu! Whitney bu adamın ne kadar utanmaz, ne kadar kibirli biri olduğunu nasıl da unutabilmişti? Genç kadın, Clayton'ın kollarından kurtuldu ve ona omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Hissettiği utanç duygusuyla

kafası allak bullak olan Whitney mümkün olduğunca mağrur bir tavır takınmaya çalışarak, "Öyle olacağını mı zannediyorsun?" dedi.
Clayton sinsi sinsi gülümsedi. "Zannetmiyorum... Eminim."
"O kadar emin olma," dedi Whitney ve dönüp Khan'ın dizginlerini eline aldı. Clayton, Whitney'yi zahmetsizce kaldırdı ve onu yan eyere oturtup, elini Whitney'in bacağına koydu. "Piknik nerede?" diye sorarken sesi titriyordu geni,, kadının.
Ecel Beşiği'nin sırtına binerken, "Sevarin'in eviyle benini evim arasında kalan açık alanda," diye yanıtladı Clayton.
Şu anda Whitney'in istediği tek şey Khan'ı dörtnala koşturarak Clayton Westland ile arasındaki mesafeyi olabildiğince açmaktı. Aynı zamanda ne kadar derinden yaralandığını da göstermek istiyordu genç kadın. Bu yüzden kırılgan bil gülüşle, "Orada görüşürüz," diye seslendi Whitney ve Khan'ı olduğu yerde keskince döndürüp atını dörtnala koşturmak için ani bir hamle yaptı. Atıyla dörtnala koşarken saçları arkasında dalgalanıyor, hızla esen rüzgâr alev alev yanan yüzünü yakıyordu.
Utancından neredeyse ağlayacaktı Whitney. Clayton, "Seni küçük sürtük," demişti ona ve genç kadın bir anda onun gözünde küçük bir sürtük oluvermişti! Kendini o adama öyle öptürerek... Aman Tanrım... Adamın kendisim öyle dokunmasına izin verirse olacağı buydu

tabii. Ve o piçkurusu, Whitney'ye daha yakın olup, daha uzun sarılmanın sözünü vererek genç kadını ödüllendirdiğini düşünmüştü birde! Nerede kalmıştı Whitney'in gururu, eğriyle doğruyu ayırt etme yeteneği ve nasıl olmuştu da bu adamla en mahrem şeyleri paylaşabilmişti? Oraya uzanıp Clayton'ı arzuladığı için koca sersemin tekiydi işte. Ve o adam Whitney'in ne hissettiğini anlamıştı. Clayton'ın kadınları etkileme konusunda son derece deneyimli olduğu açıktı.

Piknikçiler uzakta göründüler. Rengârenk giysileri ile arkalarında uzanan nazik kıvrımlı tepelere serpiştirilmiş beneklere benziyorlardı. Oldukça uzakta olmalarına karşın Whitney, Paul'ün siluetini diğerlerinden ayırt edebiliyordu. Paul! Whitney, genç adamın adını yüksek sesle haykırdı kendi kendine. Eğer Paul az önce olup bitenlerden haberdar olsaydı onu nasıl ayıplardı, kimbilir... Paul'ün gözünde bütün değerini kaybederdi Whitney. Herkesin gözünden düşerdi.

Whitney omzunun üzerinden geriye doğru şöyle bir baktı ve Clayton'ın yaklaşık olarak üç dört metre geride olduğunu gördü. Genç kadın bir an önce piknik yerine varmak için can atıyordu ama panikle bir şeyden kaçıyormuş izlenimi yaratmak da istemiyordu. Meydan okur gibi kırbacını kaldırdı ve arkasına dönüp seslendi. "Ne dersin?"

"Şansına güveniyorsan sen bilirsin..." dedi Clayton gülerek, ardından bağırdı. "Sana üç dört metre hediye ediyorum. Devam et."

Whitney bu teklifi geri çevirerek Clayton'a haddini bildirmek istedi... Fakat Clayton'ı yenmek söz konusu olacaksa her türlü durumdan faydalanmalıydı. Khan'ın yelesine doğru eğildi, topuklarını hafifçe atın göğsüne vurdu ve Khan hışımla ileriye atıldı. Atın adımları devleşti ve Whitney adeta uçarak ilerlemeye başladı.

Piknikçilere iyice yaklaştıklarında Whitney ne kadar farkla önde gittiğini anlamak için dönüp ardına baktı. Aygırın arayı kapatmış olduğunu görünce genç kadının bezginliği ile şaşkınlığı birbirine karıştı. İlk birkaç saniye Whitney bu yarışı kazanacağına inansa da Clayton'ın atı son anda burun farkıyla yarışı Khan'ın önünde bitirmişti.

Seyislerden biri dizginleri almak için yanlarına koşarken atlar silkinerek durdular ve seyis Whitney'in attan inmesine yardım etti. Genç kadın eteğini düzeltti ve Clayton sanki orada değilmiş gibi davranarak yanından geçip gitmeye kalkıştı.

Clayton atının üzerinden eğilerek Whitney'in çenesini samimi bir tavırla okşadı ve sırıtarak, "Kazandım," dedi.

Khan'ın sağ ön ayağını inceleyen seyis kafasını kaldırdı ve, "Hanımefendinin atı nalında bir taşla koşmuş, efendim," dedi kibar bir tavırla.

Whitney tam da bu bahaneye sarılmak üzereyken Paul'ün yanlarına gelişi genç kadını sarfedeceği sözlerden alıkoydu. "Siz ikiniz nerede kaldınız böyle?"

Atından inen Clayton, "Aygırla biraz sorun yaşadık da..." dedi sakin bir şekilde.

Paul önce şüphe dolu gözlerle gayet uysal görünen ata baktı, ardından bakışlarını Whitney'in kıpkırmızı ve öfke dolu yüzüne çevirdi. "Seni merak ettim," dedi genç adam.

"Öyle mi? Boşuna etmişsin," dedi Whitney lafı ağzında geveleyerek. Genç kadın hissettiği suçluluk duygusuna rağmen halinden memnun görünmeye çalışıyordu.

Paul, Whitney'yi açık mavi renkli yer örtüsünde oturan Emily ve Michael Archıbald'ın yanına oturttu, kendisi de aynı yer örtüsünün yanına ilişti. Elizabeth ve Peter da karşılarında oturmaktaydılar.

Clayton, uşaklardan birinin takdim ettiği şarap kadehini aldı ve onların oturduğu yerin tam karşısında serili olan bir başka yer örtüsünü gözüne kestirip Margaret Merryton ile bir diğer çiftin yanına yerleşti. Clayton yanına oturunca Margaret'ın yüzüne yayılan parlak tebessüm Whitney'in gözünden kaçmadı. Margaret fesatlıktan sürekli gözlerini kısarak dolaşmasa güzel bir kız olduğu söylenebilir, diye düşündü Whitney içinden. Fakat Whitney böyle düşünürken ela gözler ona dönüp nefretle bakmaya başladı. "Yarış yaptıysanız, kaybettin Whitney," dedi Margaret sırıtarak.

"Evet, yaptık ve o kaybetti," dedi Clayton ardından. Genç adamın gözlerindeki alaycı gülüş Whitney'yi meydan okumaya davet eder gibiydi.

"Birincisi, atımın nalında bir taş bulunduğunu belirteyim," diye çıkıştı Whitney. "ikincisi, eğer aygırı süren ben olsaydım, bu yarışı daha açık bir farkla kazanırdım."

"Eğer o atı süren sen olsaydın genç hanım, şu anda akrabaların yatağının başına toplanmış olurdu," dedi Clayton sırıtarak.
"Bay Westland..." dedi Whitney. "O aygırı idare edebilirdim. Hatta onu sizden çok daha iyi sürebilirdim."
"Eğer böyle düşünüyorsanız, yarışmak istediğinizde aygırı ne kadar iyi sürebildiğinizi görürüz. Ben de kendi atlarımdan biriyle yarışırım."
Clayton'ın gözlerindeki alaycı bakış Whitney'yi iyice kışkırtınca, genç kadın ona meydan okumak için anında hücuma geçti. "Düz bir alan olacak," dedi Whitney. "Engelli olmayacak. Aygır henüz engel atlayacak durumda değil."
"Hatırladığım kadarıyla bugün birkaç çitin üzerinden atladı ama neyse..." dedi Clayton, Whitney'ye bir şeyleri anımsatmak ister gibi. "Fark etmez, sizin istediğiniz gibi olsun. Alanı siz seçin."
"Bu senin için biraz fazla değil mi?" diye sordu Paul. Kaşları endişeyle çatılmıştı.
Whitney, Clayton'a ukala bir bakış fırlattı ve hissettiğinden daha kararlı görünmeye çabalayarak yanıtladı. "Elbette, değil. Kazanacağım."
"Erkek pantolonu giyip bacaklarını ayırarak mı at sürmeyi düşünüyorsun? Çıplak ayakla atın sırtına mı çıkacaksın yoksa?" diyerek Whitney'ye laf attı Margaret. O anda herkes ortak bir karar almış gibi hep bir ağızdan konuşarak Margarct'ın sesini bastırmaya çalışsa da Whitney onun Clayton'a ve yanlarında oturan çifte

anlatmakta olduğu şeyleri yarım yamalak da olsa duyabiliyordu: "... Babasını rezil etti... Bütün kasaba günlerce onu konuştu..."

Uşaklar sepetlerden soğuk tavuk, hamburger, peynir, elma ve armut servisi yapmaya başladılar. Whitney, Margaret'ın gareziyle kasvetlenen havayı kararlılıkla dağıtmaya çalışıyor ve gününün geri kalanını neşeli bir şekilde geçirmek için elinden geleni yapıyordu. Emily'nin eşi Michael'a anlattığı neşeli hikâyelere kulak misafiri oluyordu. "Bir keresinde Whitney ve ben iddiaya girmiştik," dedi Emily. "İlk evlenen diğerine 5£ ceza ödeyecekti."

"Evet, kesinlikle doğru!" diyerek güldü Whitney "Ben bunu unutmuştum."

Michael Archibald, "Emily'yi evlenmeye ikna eden ben olduğuma göre..." dedi Whitney'ye göz kırparak. "Sanırını bu cezayı ödemek boynumun borcu."

"Evet, doğru aslında," dedi Whitney. "Ve umarım Emily'yı etkilemeye devam edersiniz, Lordum."

"Umarım." Baron Archibald bu yanıtı o kadar umutsuz bir tavır takınarak verdi ki, Whitney kahkahalara boğuldu.

Paul, Whitney'in yanına iyice yanaştı ve genç kadın ona baktı. Whitney'in gözleri hâlâ gülüyordu. *"Benim seni* ikna etmeme izin verecek misin acaba?" diye sordu Paul.

Genç adamın duygularını itiraf etmek üzere olduğu o kadar açıktı ki Whitney kulaklarına inanamıyordu. "Belli olmaz," diye fısıldadı Whitney. Gözlerini Paul'ün delici mavi bakışlarından ayıramıyordu. Aniden esen vahşi bir

rüzgar Whitney'in saçlarını dağıttı. Genç kadının eli hâlâ saçlarında olduğunu sandığı sarı beyaz desenli fulara gidiverdi kendiliğinden.
"Bunu mu arıyorsun," dedi Clayton usulca. Cebinden çı-kardığı fuları Whitney'ye uzatmıştı.
Paul'ün yüzü o anda kaskatı kesildi. Fularını Clayton'ın elinden hışımla çekip aldı Whitney. Clayton bunu herkes o fuların onda ne aradığını merak etsin diye yapmamıştı sadece. Adamın böyle davranmaktaki diğer bir amacı da pikniğe neden geç kaldıklarının anlaşılmasıydı ve Whitney, Clayton'ın bu davranışıyla şaşkına dönmüştü. İçine yavaş yavaş yayılan suçluluk duygusuyla genç kadının yanakları kıpkırmızı oldu yine. O anda bu adamı öldürmekten ne kadar ürkütücü bir haz duyacağını düşündü. Clayton'ı kılıçtan geçirmek ya da bir silahla beynini delmek veya onu bir ağaçtan sallandırmak ne zevkli olurdu.
Akşamüstü, piknikçilerin sonuncusu da gittikten sonra Paul seyislerden birine Khan'ı sürmesini emretti ve Whitney'yi eve götürmek için kendi at arabasına bindirdi. Atlar kupkuru ve tozlu araba yolunda salınarak ilerlerken Paul, dizginleri eline almış ve düşüncelere dalmıştı.
Whitney bütün cesaretini topladı ve temkinli bir şekilde, "Paul, bana kızgın mısın?" diye sordu.
"Evet, kızgınım ve *neden* kızgın olduğumu biliyorsun."
Whitney, Paul'ün niçin kızgın olduğunu biliyordu ve genç kadının içine hem sevinç, hem de hüzün dolmuştu. Clayton Westland, Paul'ün duygularını geç kalmadan

açığa vurması için itici bir güç oluşturmuş gibiydi. Bu kesinlikle mümkündü. Paul'ün bütün gün kıskanç bir sevgili gibi davrandığı aşikârdı.
Evin önüne vardıklarında Paul atları durdurdu ve kolunu Whitney'in koltuğunun arkasına yaslayıp genç kadına döndü. "Bugün ne kadar güzel göründüğünü sana söylemedim galiba," dedi.
Şaşkına dönen Whitney, "Teşekkür ederim," dedi neşeyle.
Paul aniden gülümsedi. "Seni yarın sabah on birde almaya gelirim. Bu konu hakkında konuşuruz."
"Bugün ne kadar güzel olduğumu mu konuşacağız?" diyerek takıldı Whitney.
"Hayır, niçin sinirlendiğimi konuşacağız."
Whitney derin derin içini çekti. "Diğeri hakkında konuşsak daha iyi olurdu aslında."
"Tabii, bundan eminim," dedi Paul gülerek ve at arabasından inip Whitney'in yanına gelerek genç kadının aşağı inmesine yardımcı oldu.

★ ★ ★

Paul ertesi gün saat tam on birde geldi. Whitney misafir odasının kapısının önünde duraksadı. Paul'ün gerçekten burada olduğuna ve tıpkı hayal ettiği gibi kendisini görmeye geldiğine inanmakta cidden güçlük çekiyordu! Paul, Leydi Anne'le konuşup gülerken ne kadar da yakışıklı görünüyordu.
Anne odadan ayrılırken, "Senin şu genç adamı çok beğendim," diye fısıldadı Whitney'ye.

"Henüz benim olmadı," diye fısıldayarak yanıtladı Whitney. Fakat genç kadın umutla gülümsüyordu.

Gökyüzü masmaviydi. İkili Paul'ün konforlu at arabasıyla kasabanın yollarında dolaşırken, hafifçe esen taze rüzgâr Paul'ün sarı saçlarını okşuyordu. Whitney ve Paul gülüyorlar, konuşuyorlar ve sık sık at arabasını durdurup yolun iki yanında alabildiğince uzanan tepelik arazinin şahane manzarasını seyrediyorlardı. Ağaçlardan bazılarının yazdan kalma yemyeşil gür yaprakları, erken düşen son baharın altın sarısı ve turuncusuna çoktan bürünmüştü bile. Bugün Whitney için son derece huzurlu bir gündü.

Paul etkileyici ve eğlenceliydi. Genç adam Whitney'ye kendisini hassas bir porselen bebek gibi hissettiriyor, yanındaki bir zamanlar bir beladan diğerine atlayan o kız değilmiş gibi davranıyordu. Ve Whitney, Paul'e o küçük kızı anımsatacak herhangi bir söz söylemekten titizlikle kaçınıyordu. Whitney, yıllar önce Paul'ü öpmeye çalışıp ondan kendisini beklemesini istediği o günü anımsadığında hâlâ, hatta bugün bile, utancından ezilip büzüldüğünü hissediyordu.

İkili, Paul'ün annesiyle birlikte bir öğlen yemeği yemişlerdi ve bu davet Whitney'yi başta ürkütmüş olsa da yemek bir hayli eğlenceli geçmişti.

Sonrasında, Paul ve Whitney ağaçlık alanda gezintiye çıktılar. Paul, Whitney'yi kalın bir meşe dalına asılı duran salıncağa götürmüş, genç kadın da salıncağa kurulmuştu.

"Dün sen ve Westland neden pikniğe o kadar geç geldiniz?" diye sordu Paul durup dururken.
Whitney önce paniğe kapıldı, ardından omuz silkti. Genç kadın şaşkın ve ilgisiz görünmeye çalışıyordu. Aslında Whitney tam da öyle hissetmekteydi. "Aygırı seçtik ve at sorun çıkardı."
"Whitney, buna inanmak çok güç. Daha önce Westland ile birlikte ata bindim; atlar konusunda acemi bir adam olmadığını biliyorum. Ayrıca o at dün oldukça uysal ve iyi huylu görünüyordu."
"Kim uysal görünüyordu?" diye takıldı Whitney. Genç kadın umutsuzca Paul'ün sinirini yatıştırmaya çabalıyordu. "At mı, Bay Westland mı?"
"Attan söz ediyordum ama madem laf oraya geldi; Westland hakkında da konuşabiliriz."
"Tanrı aşkına, Paul," dedi Whitney yalvararak. "Bazı atların ne kadar istikrarsız olabileceğini ve en deneyimli biniciyi dahi ne kadar zor durumda bırakabileceğini sen de çok iyi biliyorsun."
"Tamam, öyleyse bana şunu açıkla; madem o atı sürmek o kadar zor, neden o atı kullanarak Westland'le yarışmayı kabul ettin?"
"Ah, tabii. Şey... Benimle çok uğraştı; ben de dayanamadım." Whitney, hafifçe inmiş kirpiklerinin altından Paul'ün yüzündeki sert ve kuşkulu ifadeyi seçiverdi. Bu şartlar altında biraz alıngan davranmanın akıllıca, hatta en doğru hareket olabileceğini düşündü genç kadın. "Paul, o adama tahammül edemiyordum ve senin... Senin beni

böyle sorguya çekmen hiç hoş değil. Bu haksız ve münasebetsizce bir davranış..."
Paul, ansızın güldü. "Senin adabı muaşeret kurallarından söz edeceğin bir günü göreceğimi hayal bile edemezdim doğrusu." Genç adam o anda Whitney'yi salıncaktan indirip kollarının arasına aldı. "Tanrım, sen çok güzelsin!" dedi Paul fısıldayarak.
Whitney nefesini tuttu ve bir aptal gibi durmadan, *Beni öpecek Beni öpecek!* demeye başladı içten içe. Paul yavaşça başını eğerken Whitney öyle heyecanlandı ki içinde adeta kelebeklerin kanat çırptığını hissediyordu. Ve Paul'ün ılık ve yumuşacık dudakları Whitney'in dudaklarına dokundu.
Whitney ellerini kıpırdatmamaya çalışıyordu ama elleri kendiliğinden Paul'ün göğsüne doğru kayıp gidiyordu. Genç kadın kendine olabildiğince hâkim olmaya çabalıyor, Paul hislerinin derinliğini keşfedip bir şekilde ondan uzaklaşmasın diye kendini bu öpücüğe kaptırmamaya çalışıyordu.
Fakat Paul, Whitney'in bunu yapmasına izin vermedi. Genç adam ona daha da sıkı sarılarak, Whitney'yi sert göğsüne hapsetti. Genç adam ne yaptığını bilir bir tavırla Whitney'yi öperken, dudakları genç kadının dudaklarıyla dans ediyordu. Paul önce şefkatle, ağır ağır öptü Whitney'yi. Sonra şehvetli ve davetkâr bir biçimde... Whitney, nihayet Paul'ün kolları arasından kurtulduğunda bacakları titriyordu. Az önce hayli deneyimli biriyle öpüşmüş olduğunu düşünürken kalbinin burkulduğunu

hissetti. Paul'ün bunu bol bol tekrarlama fırsatı olmuştu anlaşılan.
Paul, Whitney'yi izlemekteydi şimdi. Genç adamın yüzünde mutlu ve mağrur bir ifade vardı. "Çok iyi öpüşüyorsun," dedi Whitney, Paul'ü överek. Kıyaslama yapabilecek kadar yetenekli olduğunu kanıtlamaya çalışıyor gibiydi.
"Teşekkür ederim," dedi Paul. Biraz gergin görünüyordu. "Bu gibi bir kıyaslama yapacak kadar engin deneyimi Fransa'da mı edindin?"
Whitney salıncağa oturdu, Paul'e gülümsedi ve tek kelime bile etmedi. Terliğinin ucuyla yere kuvvetlice bastı ve kendisini geriye doğru itti. Salıncağın ikinci kez geri gidişinde Paul güçlü kollarını uzattı, Whitney'yi belinden yakaladı ve apar topar salıncaktan indirip kollarının arasına aldı. "Seni kışkırtıcı, utanmaz cadı." Gülümsüyordu. "Kendime hâkim olmasam, Paris'teki o şımarık züppelerden daha fazla çılgınlık yapardım senin için."
"Bir kere onlar hiç de şımarık..." diye cılız bir sesle itiraz etmeye kalkıştı Whitney. Paul'ün dudakları onu yine susturmuştu, "Züppe değiller."
"Güzel," dedi Paul kısık bir sesle, "Çünkü onlardan aşağı kalmak istemem."
Whitney'in kalbi yerinden fırlamak üzereydi. "Yani?" diye fısıldadı genç kadın Paul'ün dudaklarının altından.

"Yani..." dedi Paul, Whitney'ye daha sıkı sarılarak. Genç kadını daha da ateşli öpüyordu şimdi. 'Yani senin için çılgına döndüm bile."
İki saat sonra Whitney keyiften uçar bir halde eve döndü, teyzesinin nerede olduğunu sordu ve Sewell ona teyzesi, babası ve Bay Westland'in hep birlikte babasının çalışma odasında bulunduklarını bildirdi. Whitney onun geldiğini fark etmemiş olduklarından emin olmak için holden alt kata dikkatlice baktı, ardından aceleyle odasına koştu. Şu anda Clayton ile karşılaşmak dışında hiç ama hiçbir şey onun bu mutluluğunu bozamazdı. Whitney rahat bir soluk alarak odasının kapısını kapattı ve kendisini yatağına bırakıp bu akşamüstüne dair kalbine kazınan o anıları zihninde canlandırmaya koyuldu.
Martin'in çalışma odasında, Claymore Dükü'nü uğurlarken Leydi Anne'in gözleri yaşlarla doldu. Dük kararlı ve uzun adımlarla yürüyerek odayı terk etti. Anne ise hâlâ orada duruyor, düğüm düğüm olan duygulan acıyla göğsünü sıkıştırıyordu.
Martin Stone, sandalyesini duvara sürterek ayağa fırladı ve çalışma masasının arkasından dolaşarak onun yanına yaklaştı. "Size henüz bu konuda bir bilgi vermeyi düşünmüyordum, fakat ekselansları sizin anlaşmalardan haberdar edilmeniz gerektiğini bildirdiler. Konuştuğumuz konular hakkında kimseye tek kelime etmeyeceğinize dair şeref sözü verdiğinizi hatırlatmama gerek yok herhalde, değil mi?"

Anne, Martin'e dik dik bakıyordu. Hıçkırıkları boğazında düğümlenmişti. Çaresizce yalvarmak için elini kaldırır gibi oldu ama sonra eli yanına düşüverdi.
Martin, Anne'in sessiz kalışından cesaret almış gibiydi. Biraz daha yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Whitney ile birlikte buraya gelmenizden memnun kaldığımı söyleyemem... Ama madem geldiniz, ona yardımcı olabilirsiniz. Whitney'ye Dükten övgüyle söz etmenizi istiyorum. Whitney sizin fikirlerinize önem veriyor; bu yüzden kısa süre sonra ona ilgi duymaya başlayacaktır ve siz bunu hepimizden çok daha kısa sürede başarabilirsiniz."
Anne, daha fazla dayanamadı. Şaşkınlık dolu bir ifade ile, *"Ona ilgi duymaya mı başlayacak*?" dedi genç kadın ters ters. "Whitney, onunla aynı havayı solumaya bile tahammül edemiyor!"
"Saçmalık! Whitney onu daha hiç tanımıyor ki."
"Whitney, o adamı tiksinecek kadar yakından tanıyor. Bunu bana bizzat söyledi."
"Öyleyse, onun fikrini değiştirmesini sağlayacaksınız."
"Martin, anlamıyor musun? Whitney, Paul Sevarin'e âşık."
"Paul Sevarin daha elindekine sahip çıkamayan bir adam," diyerek çıkıştı Martin. "O adam, Whitney'ye evde köle gibi geçirilecek bir hayattan başka hiçbir şey vaad edemez."
"İyi de, ne olursa olsun buna karar verecek olan Whitney."
"Fasa fiso! Buna karar verecek olan benim ve ben kararımı verdim bile."

Anne, karşı koymak için ağzını açtıysa da Martin lafını hiddetle keserek devam etti. "Şunu size izah edeyim, hanım efendi. Claymore'un avukatları tarafından hazırlanan yasal bir anlaşmaya imza attım ve Dük bana bu imza karşılığında 100.000£ verdi. Borçlarımı çoktan kapattım, paranın yarısından fazlasını da harcadım. *Yarısından fazlasını..."* dedi Martin vurgulayıcı bir tonla. "Eğer Whitney bu anlaşmanın kuralına uygun davranmayacak olursa, adamın parasını ödemem mümkün değil. Bu durumda Claymore beni dolandırıcılık ve hırsızlıkla suçlayabilir. Hatta suçlayacaktır da ve hakkımda daha başka ne gibi suçlamalarda bulunacağını Tanrı bilir. Ve eğer *bu* da umurunuzda değilse, size başka türlü izah edeyim... Yüz kilometre ötede bile herkes babasının zindanda çürüdüğü dedikodularını yapıp kıs kıs gülerken Whitney Sevarin'le evlenip nasıl mutlu olacak, söyler misiniz bana?"

Martin uzun konuşmasını noktaladıktan sonra azametle kapıya yöneldi. "Benim için olmasa da Whitney'in iyiliği için işbirliği yapacağınızı umut ediyorum."

13

Whitney, Clayton'ın ertesi akşam kendileriyle birlikte akşam yemeği yiyeceğini öğrendi ve insanların gözü önünde kırbaçlanmak genç kadını ne kadar heyecanlandıracaksa, bu habere de ancak o kadar sevinebildi Whitney. Buna karşın babası o adamı sevmişti ve Whitney babasının hatırına bu adama tahammül edebilmek için elinden geleni yapacaktı.

Akşam yemeği saat sekizde başladı. Uzun, Şam kumaşı ile örtülü masanın bir ucunda Martin, diğer ucunda ise Anne oturmaktaydı. Bu durumda Whitney'in Clayton ile karşılıklı oturmaktan başka seçeneği kalmamıştı. Masanın ortasında duran büyük kandil Whitney ile istenmeyen misafir arasında bir paravan görevi görmekteydi ve genç kadın yemek boyunca serinkanlı ve resmi tavrını korumaya çalıştı. Clayton yemek boyunca pek çok kez kışkırtıcı sözler söylediyse de, bu sözlerin kendisini masa muhabbetine katmak için kasıtlı olarak sarf edildiğini bilen Whitney oralı bile olmadı.

Gel gelelim, öbür üçü Whitney aralarına katılmasa da muhabbet etmeyi sürdürdüler ve muhabbetleri akşamın sonuna doğru daha da neşeli bir hal aldı.

Tatlı servisi de tamamlandıktan sonra Whitney ayağa fırladı ve yemek kokusunun kendisini rahatsız ettiği bahanesini uydurarak müsaade istedi. Genç kadın Clayton'ın dudaklarının keyifsizlikle büzüleceğini

düşünmüştü ama gözlerini kısarak adamın yüzüne baktığında Clayton'ın onu kibar ve anlayışlı bir tavırla karşılamaktan başka bir tavır takınmadığını fark etti. Whitney odadan çıkarken, "Sözünü hiç esirgemeyen bir mizaca sahiptir," dedi babası. Martin, misafiri rahatlatmaya çalışır bir edayla söylemişti bunu.

Sonraki iki hafta boyunca Paul, Whitney'yi hergün aradı. Genç kadın, tıpkı hayal ettiği gibi bir yaşam sürüyordu. Geçen günlerini berbat eden tek şey akşamları Clayton'ın kendisine sık sık eşlik etmesine tahammül etmek zorunda kalmasıydı. Yine de babasının hatırına buna dayanıyordu Whitney. Clayton ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, Whitney ona karşı her zaman olabildiğince soğukkanlı, kibar ve ölçülü davranmaya dikkat ediyordu. Genç kadının içine kapanık, resmi davranışları babasını -Martin bu tavrı tamamen yanlış anlayıp bir hanımefendi davranışı olarak algıladığı için memnun ediyor, Clayton'ı ise -hiçbir şeyi yanlış algılamadığı belli olduğu için çileden çıkarıyordu ve her ne kadar Whitney buna bir anlam veremese bile teyzesini de endişelendiriyordu.

Aslında Whitney, Anne'in son günlerde bir hayli tuhaf davrandığını düşünüyordu. Teyzesi, Lord Gilbert'ın o an bulunma ihtimali olan her Avrupa başkentine gönderilmek üzere saatlerce mektup yazıyor ve kadının ruh hali durmadan değişiyordu. Bir an kıpır kıpır ve canlı görünen Anne başka bir an uyuşuk ve aşırı derecede ciddi bir hale bürünüyordu.

Whitney, teyzesinin bu ruh haline sebep olan şeyin, eşinin yokluğu olduğunu düşünüyordu. Aradan iki hafta geçmişti ve ilk kez Clayton'ın *evine* akşam yemeğine davetli oldukları akşam Whitney, "Lord Gilbert'ı ne kadar çok özlediğini tahmin edebiliyorum," dedi teyzesine anlayış dolu bir sesle.

Anne teyzesi Whitney'ye elbise seçmekle meşgul olduğu için yeğeninin sözünü duymamış görünüyordu. Nihayet

Anne yeğeni için şeftali renginde, bürümcük kumaşından muhteşem bir elbise seçti. Elbisenin düşük yakası fistolarla süslenmişti; fistolar kenarlara doğru daha da sıklaşıyordu. Clarissa elbiseyi boynundan geçirirken Whitney, "Fransa'dayken ben de Paul'ü deli gibi özlemişim," dedi boğuk bir sesle.

"Çocukluk aşkları..." dedi teyzesi. "Âşık olduğun kişi uzağında olunca gerçek ve ebedi gibi gelir insana. Ama o kişinin yakınında olduğunda rüyaların ve anıların gerçeklerle örtünüverir."

Clarrissa umursamaz bir tavırla Whitney'in saçlarını harıl harıl taramaya başlamıştı. "Paul'ün benim için *bir çocıklık aşkı* olduğunu düşünüyor olamazsın. Tamam, bir zamanlar öyleydi ama artık değil. Tıpkı hayal ettiğim gibi Paul ve ben evleneceğiz. Ve bu çok yakında gerçek olacak."

"Paul sana evlilikten söz etti mi?"

Whitney henüz değil, der gibi kafasını salladı ve tam yanıt verecekken Anne derin derin içini çekip yeğeninin lafını böldü. "Yani... Sana evlenme teklif etmek gibi bir niyeti

varsa bile bu niyetini belli edecek kadar yeterli zamanı oldu."
"Duygularını açmak için doğru zamanı beklediğine eminim. Ve ben... Çok uzun zamandır burada değildim. Döneli daha birkaç hafta oldu."
"Birbirinizi yıllardır tanıyorsunuz, hayatım," dedi Anne yumuşak bir ses tonuyla. "Burada olduğumuz süre içerisinde birbirine son derece yabancı kişilerin evlenmeye karar verdikleri oldu. Belki de Bay Sevarin yalnızca şu anda oldukça rağbet gören güzel ve genç bir kadına kur yapmaktan hoşlanıyordur. Pek çok erkeğin bundan hoşlandığını sen de biliyorsun."
Whitney, kendinden emin bir tavırla gülümsedi ve teyzesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Benim mutluluğum için fazla endişeleniyorsun, Anne teyze. Göreceksin... Paul çok yakında bana evlenme teklif edecek."
Ancak üstü açık at arabaları Clayton'ın evine giden meşe ağaçlarıyla gölgelenmiş taşlı yolda ilerlerken Whitney'in iyimserliği gitgide yok olmaya başlamıştı. Genç kadın omuzlarında hafifçe dalgalanıp sırtının ortasından itibaren kıvır kıvır beline uzanan buklelerden birine parmağını dolamış, dalgın dalgın oturuyordu. Paul gerçekten de kasabanın son gözdesine kavalyelik etmekten hoşlanıyor olabilir miydi? Whitney kendisine bu soruyu sormadan edemiyordu. Whitney bu sıfatı Elizabeth Ashton'ın elinden acımasızca aldığının farkındaydı; fakat bu gerçek genç kadını umduğu kadar memnun etmemişti. Kasabada düzenlenen kâğıt partilerine ve akşam yemeklerine sık sık

davet ediliyorlardı ve Whitney bu davetlere ne zaman katılsa Paul ya ona eşlik ediyordu ya da zamanının çoğunu onun yanında geçiriyordu. Aslında Whitney'in bu popülerliğini kıskanan tek kişi Clayton Westland idi ve genç kadın ona gittiği heryerde rastlıyordu.

Whitney, değersiz bulduğu komşusu aklına gelince omuz silkti. Paul niçin *hâlâ* duygularından söz etmemişti? Genç kadının aklındaki tek soru buydu. Evlilik bir yana... Ona aşktan bile söz etmemişti? Clayton'ın evine vardıklarında, Whitney hâlâ bu can sıkıcı sorulara yanıt aramaktaydı.

On kapı açıldı ve sert görünümlü bir kâhya burnunun ucundan bakarak üçlüyü süzdü. Görkemli bir edayla, "iyi akşamlar," diye seslendi. "Efendim, sizi bekliyor." Whitney adamın bu tavrına önce çok şaşırmış, sonra da içten içe gülmüştü. Bu davranışı önemli bir şahsiyete ait görkemli bir malikânenin kâhyası sergilese daha uygun olurdu, diye düşünmüştü.

Anne teyzesi ile babasının mantoları alınırken, Clayton holden aşağı inip küçük girişe geldi. Genç kadının arkasına geçerek uzun parmaklarıyla Whitney'in omuzlarını saran şeftali renkli saten pelerine nazikçe dokundu ve kibar bir tavırla, "Alabilir miyim?" diye sordu.

"Teşekkür ederim," dedi Whitney nazikçe. Genç kadın pelerinin geniş başlığını çıkardı ve boynunun ortasında birleşen saten düğme iliğini açarak, pelerinini mümkün olduğunca hızlı hareketlerle çıkarmaya çabaladı. Bu dokunuş

Whitney'ye piknik günü Clayton'ın ona sarılıp, dokunduğu anı anımsatıyordu. Adamın bir çocuğa şeker verir gibi ona hep böyle sarılacağına dair kendisine verdiği sözü hatırlatıyordu. Kibirli pislik!

Whitney'in babası, teyzesine holde duran sehpanın üzerini süsleyen, fildişi bibloları gösterirken, Clayton da Whitney'ye hem oturma odası hem de çalışma odası olarak kullanıldığı belli olan orta genişlikte bir odayı gezdirmekteydi.

Gürül gürül, neşeyle yanan şömine gecenin ayazını adeta kovuyor, alevler şöminenin üst kısmında, duvarda asılı duran apliklerde yanan mum ışığını kıskandırır gibi ortalığı aydınlatıyordu. Odada fazla eşya yoktu ama oldukça şatafatlı görünen bu oda bir erkeğin zevkini yansıtacak biçimde döşenmişti. Meşeden yapıldığı belli olan bol oymalı, raflı bir dolap duvarlardan birini boydan boya kaplıyordu. Bu dolabın her iki ucunda göz alıcı denebilecek kadar görkemli, som gümüşten birer de dev şamdan bulunuyordu. Dolabın üst kısmı sık ağaç oymalarıyla çevrelenmiş mermer dairelerle süslenmişti. Dolabın ortasına Whitney'in hayatı boyunca hiç rastlamadığı kadar büyük, som gümüşten yapılmış bir çay takımı yerleştirilmişti. Bu takım öyle büyüktü ki Whitneyler'in kâhyası Sewell bu takımı gözünden sakınarak taşımak şöyle dursun, yerinden bile kıpırdatamazdı. Zihninde Sewell'in dimdik yürüyerek odaya girdiğini ve sendelediğini, çay takımı yüklü tepsinin

ağırlığı altında ezildiğini canlandıran Whitney belli belirsiz gülümsedi.
"Bu gülüşünüz benim hakkımdaki fikrinizin az da olsa değiştiği anlamına mı geliyor acaba?" diye sordu Clayton alçak bir sesle.
Whitney hemen kafasını başka tarafa çevirdi. "Sizin hakkınızda bir şey bilmiyorum," dedi genç kadın.
"Benim hakkımda çok fazla şey biliyorsunuz, Bayan Stone," dedi Clayton. Genç adam, Whitney'in şarap rengi yumuşak deri ile kaplanmış, geniş arkalıklı rahat sandalyesini tutarken gülümsüyordu. Whitney'in karşısında bulunan geniş arkalıklı bir diğer sandalyeye oturmak yerine genç kadının hemen dibine yerleşip, kolunu da Whitney'in sandalyesinin arkasına atıp oturacak kadar küstahtı bu adam.
"Eğer hepimize yetecek kadar rahat sandalye yoksa memnuniyetle ayakta durabilirim," dedi Whitney buz gibi bir ses tonuyla. Genç kadın yerinden kalkmak için doğrulmuştu bile.
Clayton koluyla omzuna bastırarak onu sandalyesine oturttu ve itaatkâr bir tavırla ayağa kalktı. Whitney başını yukarı kaldırmış Clayton'a bakarken yüzünde sinirli bir ifade vardı. Clayton, genç kadının yüzüne baktı ve gülümseyerek, "Bayan Stone..." dedi. "Konuşurken zehir saçıyorsunuz."
"Teşekkür ederim," dedi Whitney sakin bir sesle. "Siz de bir barbar gibi davranıyorsunuz."

Nedense Clayton bu sözleri duyunca başını geriye savurup bir kahkaha patlattı. Genç adam gülerek hayranlıkla eğildi ve Whitney'in saçlarına dokundu. Whitney ayağa fırladı. Bu adama ya bir tokat patlatacaktı ya da baldırının önüne bir tekme savuracaktı. Babası ve teyzesi yanlarına geldiklerinde Clayton ve Whitney birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı; Clayton, Whitney'yi cesaret gerektiren tutkulu bakışlarla süzerken, Whitney onu buz gibi gözlerle izliyordu.

"Çok hoş sohbet görünüyorsunuz doğrusu," dedi babası neşe içinde. Bunu duyan Clayton'ın dudakları titredi ve Whitney katıla katıla gülmemek için kendisini zor tuttu.

Akşam yemeği, kraliyet sarayının baş aşçısı tarafından hazırlanmış övgüye değer bir ziyafeti andırıyordu. Whitney hafif şarap sosuna batırılmış lezzetli Istakozu çatalının ucuyla dürterken evin hanımıymış gibi masanın bir ucunda, Clayton'ın tam karşısında oturmaktan rahatsızlık duyuyordu. Genç adam bu akşam ev sahibi rolünü öyle rahat ve doğal bir zerafetle oynuyordu ki Whitney istemese de ona hayran kalmadan edemiyordu. Hatta Clayton'la neşeli bir politika sohbetine dalan Leydi Anne bile asabi düşüncelerinden bütünüyle sıyrılmış gibi görünüyordu.

Beşinci öğün geldiğinde, Whitney kendini zorlayarak sürdürmeye çalıştığı sessizliğini bozdu. Clayton, akşam boyunca onunla uğraşıp genç kadını kışkırtmaya çalışmış ve nihayet onu kadınların da erkekler gibi bir eğitim alması gerektiği hakkında yapılan tartışmayla sohbete

katmayı başarmıştı. "Kocasının mendillerine nakış işlemekten başka bir şeyle uğraşmayacak bir kadının geometri öğrenmesine ne gerek var ki?" dedi genç adam.
Whitney onu büyükbabaları gibi düşünmekle suçluyor, Clayton da bilgiç bir kadın gibi konuştuğunu söyleyerek Whitney ile alay ediyordu.
"Lanet olasıca bilge bir kadın," dedi Whitney dalga geçer gibi gülerek. "Senin gibi çağ dışı fikirleri benimseyen beyler... Kelime haznesi, kabul edilebilir üç ifade ile sınırlı kalmayan her kadına bu ismi takarlar."
"Peki, neymiş o üç ifade?"
"Evet kocacığım, hayır kocacığım ve sen nasıl istersen kocacığım." Whitney başını kaldırdı. "Ne yazık kı hemcinslerimin çoğu bebekliklerinden itibaren akılsız birer dişi uşak olarak yetiştiriliyorlar," dedi.
"Bence de," diyerek onayladı Clayton sessizce. Clayton'ın bu onaylayan ifadesini duyunca şaşkına dönen Whitney henüz kendine gelemeden genç adam ekledi. "Buna karşın, gerçek şu ki bir kadın ne kadar iyi eğitim alırsa alsın, günün birinde kocasının ve efendisinin emri altına girmek zorundadır."
Whitney babasının asabi ve ezici bakışlarını umursamadan, "Ben buna katılmıyorum," dedi. "Ayrıca ben hayatım boyunca bir adamı kocacığım ve efendim diye çağıramam. Bu mümkün değil."
"Öyle mi?" dedi Clayton alaycı bir tavırla.
Whitney tam cevap vermek üzereyken araya giren babası tarlaları sulamanın önemli hususları hakkında nutuk

çekmeye başlayınca Whitney şaşırmış, Clayton ise kızmış görünüyordu.
Tatlılar yenirken, Clayton yine Whitney'ye odaklanmıştı. "Yemeğin ardından hoşunuza gidecek bir oyun oynasak diyorum." Genç adamın Whitney'ye kilitlenen gri gözleri sessizce gülerek bir şeyler anlatmak ister gibiydi ve Clayton manalı bir ifade ile sözlerini sürdürdü. "... Birlikte oynadığımız *küçük oyunlardan* farklı bir oyun var mı acaba?"
"Tabii," diye karşılık verdi Whitney. Delici gözlerle Clayton'a bakıyordu. "Dart."
Genç adamın yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı. "Dart oynama şansımız olsaydı ki maalesef yok, üstün gelmek gibi iddiam olmazdı, Bayan Stone."
"Bir kadın olsam da iyi hedef tuttururum Bay Westland."
"Tabii, zaten..." dedi Clayton vurgulayarak. "İddialı olmayışımın sebebi de bu olurdu." Genç adam sırıtarak kadehini Whitney'in şerefine kaldırdı. Bu kelime oyununun ardından Whitney, Clayton'ın övgüde bulunuşunu abartılı bir minnettarlıkla karşılar gibi başını salladı, hemen ardından da cilveli bir edayla genç adama gülümsedi.
Clayton, Whitney'yi izlerken aklından geçen tek şey yemeğe gelen diğer iki misafiri kapı dışarı edip genç kadını kollarına almak ve kendisine gülümseyen bu yaramaz kadını tutkudan çıldırtıp, başını döndürene kadar doyasıya öpmekti. Genç adam sandalyesine yaslandı ve kadehini parmaklarının arasında çevirerek içkisine dalıp gitti.

Whitney'in buz gibi bir duyarsızlıkla etrafına ördüğü duvarı nihayet yıkabildiği için halinden memnun görünüyordu. Bir gün cevabını duymak isteyeceği tek soru şuydu; neden Whitney piknik gününden beri bu kayıtsızlığın ardına gizlenmiş ve bir saat öncesine dek bu soğuk, uzak tavrını sürdürmüştü ki? Gülümseyerek, "Hedefi tutturmak ha!" dedi Clayton içinden. Bu kadının o güzel boynunu bükmeliydi.

Yemeğin ardından Martin ve Leydi Anne, bir uşak eşliğinde yemek odasından çıktılar. Fakat Whitney, peşlerinden gitmek üzereyken Clayton kalkıp gitmesini istemiyor gibi genç kadının koluna dokundu. "Dart oynamak istiyorsun demek!" dedi gülerek. "Seni kana susamış, küçük fahişe!"

Whitney, tam da ona gülümseyerek karşılık verecekken duyduğu sözlerin ardından kıpkırmızı kesildi. "Konuşma tarzınıza bütün dostlarınız gıpta ediyor olmalı," diye parladı genç kadın. "Sizinle tanışık olduğumuz şu kısacık zamanda beni önce sürtük ilan ettiniz, şimdi de fahişe oldum. Sizin gözünüzde ne olduğum önemli değil; sadece bundan sonra fikrinizi kendinize saklarsanız sevinirim!"

Whitney, önce sürtük ardından da fahişe olarak adlandırılmaktan ötürü hem utanç duyuyor hem de vicdan azabı çekiyordu; genç kadın kolunu çekip ondan kurtulmaya çalışınca Clayton, genç kadının kolunu sıkıca kavrayıp bırakmadı.

"Lanet olsun, sen neden söz ediyorsun? Seni aşağılamak için böyle hitap ettiğimi düşünüyor olamazsın, değil mi?"

Whitney başını çevirse de genç kadının mahcup ve kırgın hali Clayton'ın gözünden kaçmadı. "Aman Tanrım, evet, öyle düşünüyorsun," dedi yavaşça. Whitney'in yanağına dokunup gözlerine bakmaya çalıştı. "Yalvarırım, beni affet küçüğüm. Şimdiye kadar yaşadığım ve gördüğüm ilişkilerde her şey cesurca konuşulurdu ve kadınlar da beraber oldukları erkeklere karşı hep açık sözlüydüler."

Whitney böyle hızlı gelişen ilişkiler yaşamamış olsa da, Clayton bunlara pek yabancı değildi anlaşılan ve Whitney çevrelerinde gayet açıksözlü davranıp hiçbir şey beklemeden terk edip gidebilen, herkesin gözü önünde cilveleşen, hatta aldatabilen kadınların da var olduğunun farkındaydı. Genç kadın birdenbire kendisini aptal ve görgüsüz bir kadın gibi hissetti. "Sırf bana öyle seslendiğin için üzülmedim aslında," dedi, kendisini savunur bir tavırla. "Piknik günü olanlara ve senin bana..."

Genç kadın o gün paylaştıkları o ateşli öpücüğe tutkuyla karşılık verdiği anı anımsayınca sözlerine devam edemedi. Hemen ardından, "Seninle bir anlaşma yapalım..." dedi. "Benim yaptığım her şeyi unutacaksın; ben de senin yaptıklarını... Ve yeni bir başlangıç yapacağız. Tabii, o gün dere kenarında yaşananları bana bir daha yaşatmayacağına dair şeref sözü verirsen."

Clayton kuşku dolu bir tavırla kaşlarını çattı. "Söz ettiğin şey kırbaç olayı ise, böyle bir şeyin olmayacağından emin..."

"Hayır, ondan söz etmiyorum. Diğeri..."

"Ne yani? Öpüşmemizi mi kastediyorsun?"

Whitney başını sallayınca, Clayton'ın yüz ifadesi öyle şaşkın bir hal aldı ki genç kadın kendisini tutamadı ve kahkahayı patlattı. "Sakın şimdi bana seninle öpüşmek istemeyen ilk kadın olduğumu söyleme, öyle mi yoksa?"
Clayton omuz silkerek Whitney'in bu sorusuna cevap vermekten kaçınır gibi davrandı. "Benim... Gösterdiğim ilgiden hoşlanıyor gibi görünüp bundan istifade etmeye çalışan kadınlarla karşılaştığımı itiraf etmeliyim. Ve sen..." diye sözlerini sürdürdü Clayton. Bir anlığına da olsa kendisini bir zafere imza atmış gibi hisseden Whitney darmadağın olmuştu. "Çok uzun zamandır kocan ve efendin olabilmek için önünde el pençe divan duran bir sürü sersem herifle uğraşıyorsun."
Whitney'in yüz ifadesi kendinden emin ve neşeli bir hale büründü. "Sana söylediğim gibi, hiçbir erkeği efendim olarak kabul etmeyeceğim. Evlendiğim zaman iyi ve itaatkâr bir eş olacağım, sadık bir hizmetkâr değil."
Clayton salonun kapısında durmuş Whitney'ye bakarken genç adamın içini gülünesi bir şüphe ile anlamlı bir güven karışımı tuhaf bir duygu kaplamıştı. "İyi ve itaatkâr bir eş mi? Hayır, küçüğüm. Korkarım, bu pek de mümkün değil."
Whitney kalbinde hissettiği esrarengiz bir ürperti ile başını bir başka tarafa çevirdi. Bu adam Whitney'yi bir şekilde yönettiğine inanıyor gibiydi sanki. Whitney, Clayton'ın onu dere kenarında izlediği o ilk anda da, ardından söylediği ilk sözlerini duyduğunda da hep bu garip duyguyu hissetmişti. Belki de genç kadının ondan

mümkün olduğu kadar uzak durmaya ve onu gördüğü anda kaçmaya bu kadar gereksinim duymasının öncelikli sebebi de buydu. Whitney, Clayton'ın kendisine hitap etmekte olduğunu fark edince birden ırkildi.
"İskambil oynamak ister misin? Ya da başka bir şey..." diye sordu Clayton. "Dart dışında tabii," diyerek de takılmayı ihmal etmedi.
"Sanırım iskambil oynayabiliriz," dedi Whitney. Genç kadının ses tonundan buna pek de hevesli olmadığı ve sırf kibarlık olsun diye böyle söylediği anlaşılıyordu. Whitney'in gözü şöminenin önünde duran satranç takımına takıldı ve genç kadın bu takıma daha yakından bakmak için yaklaştı. "Ne kadar güzel," dedi heyecanla. Takımın yarısı altın sarısı renklerle işlenmiş diğer yarısı ise gümüş rengi metalden yapılmıştı. Her bir parça neredeyse genç kadının eli kadar büyüktü ve Whitney oldukça ağır görünen şahı kaldırıp ışığa doğru yaklaştırınca adeta nefesi kesildi. Orada, elinde tuttuğu taş Kral II. Henry figüründeydi. Kralın yüzü o kadar gerçek, o kadar canlı gibi duruyordu ki Whitney bunu işleyen usta-nın el becerisine şaşıp kalmıştı doğrusu. Vezir, Henry'nin eşi Aquitane'li Eleanor'du. Whitney, gülümseyerek veziri yerine bıraktı ve bu kez de fili aldı. "Bunun Becket olacağını tahmin etmiştim." Omzunun üzerinden Clayton'a yan yan bakarak gülümsedi. "Zavallı Henry... Canterbury Başpiskoposu'nun gölgesi satranç tahtasında bile onun peşini bırakmıyor." Genç kadın nazik ve dikkatli bir biçimde taşı yerine bıraktı.

"Oynamak ister misin?" diye sordu Clayton. Sesinden şaşkın ve kuşkulu olduğu anlaşılıyordu.
Genç adamın sesi o kadar şüphe dolu çıkmıştı ki Whitney o anda ne yapıp edip satranç oynama konusunda onu ikna etmesi gerektiğini düşünmüştü. Yaramaz bir çocuğun gülüşünü andıran yüzündeki o ifade belli olmasın diye gözlerini devirerek, "Pek de iyi oynayamam, maalesef," dedi. Lord Gilbert'ı ona satranç öğrettiği güne lanet ettirecek kadar iyi oynuyordu bu oyunu. Edward'in konsolosluktaki en iddialı rakiplerine meydan okumak için onları Whitney'yi yenmeye davet edeceği kadar iyi oynuyordu, hepsi bu. "Sen sık sık oynar mısın?" diye sordu Whitney masum bir tavırla.
Clayton şarap renkli, geniş arkalıklı sandalyeleri satranç masasının yanına taşımaya başlamıştı bile. "Pek nadir."
"Güzel," dedi Whitney ve yüzünde neşeli, pırıl pırıl bir gülüşle sandalyesine yerleşti. "Bu durumda, oyun çok uzun sürmeyecek."
Clayton kaşlarını kibirli bir edayla çatarak sordu. "Beni bozguna uğratmak niyetinde misiniz, hanımefendi?"
"Kesinlikle!" dedi Whitney.
Genç kadın her hamlesini ustalıkla yönetiyor, Clayton'ı alt edeceğinden emin gözüküyordu ama yine de onun yeteneğini küçümsemiyor ve tedbiri elden bırakmıyordu. Oyunun başında oldukça kararlı ve atik hamlelerde bulunan genç adam, aradan geçen kırk beş dakikanın ardından bir hayli yavaşlamıştı.

Whitney, Clayton'ın kalesini ele geçirdi ve genç adam onu hayranlık dolu gözlerle süzdü. Gülümseyerek, "Gözdağı verip bundan iyi faydalanıyorsun doğrusu," dedi.
"Bu umduğum kadar kolay olmuyor açıkçası," dedi Whitney. "Sen benim yeteneğimi henüz fark etmiş olsan da ben seninkini üç hamle önce anlamıştım. Yalnızca bu bile senin için bir oyuna mal olabilir."
"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi Clayton alaycı bir tavırla.
"Beni hayal kırıklığına uğratmak senin için bir zevk ve sen de bunun böyle olduğunu çok iyi biliyorsun!" dedi Whitney gülerek. Genç kadın file uzanmak üzereyken babası aniden ayağa kalktı ve gut rahatsızlığının yeniden nüksettiğini, bu nedenle oyunları bittikten sonra Bay Westland'in Whitney'ye eve kadar eşlik etmesinden memnuniyet duyacağını açıkladı. Ardından Anne'in koluna yapıştı ve gayet sağlıklı görünen iki bacağının üzerinde kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdü. Anne'i peşinden sürükler gibi görünüyordu.
Whitney ayağa fırlamıştı. "Oyunumuza başka zaman da devam edebiliriz," dedi aceleyle. Oyuna devam edemeyecek olmanın verdiği pişmanlık hissini dışa vurmamaya çabalıyordu.
"Hiç gerek yok!" dedi babası kendinden emin bir tavırla. Süratle Whitney'in yanına koşup onu alnından öptü ve sandalyesine oturttu. "Oyununuza devam etmenizin hiçbir sakıncası yok; yanınızda bir ev dolusu hizmetçi ve refakatçi var."

Bir zamanlar bu kasabada insanlar tarafından hor görülüp alay konusu olan Whitney, bir satranç oyunu uğruna bu gibi bir duruma yeniden düşmek istemiyordu. "Hayır gerçekten... Yapamam babacığım." Babasının elinin baskısını omzunda hisseden Whitney yerinden doğrulamadı. Yalvaran gözlerle teyzesine baktı. Anne umutsuzca omuzlarını kaldırarak ona baktı, ardından bakışlarını Clayton'a çevirdi ve iğneleyici bir ses tonuyla, "Ona karşı bir beyefendi gibi davranacağınızdan eminim Bay Westland, size güvenebilir miyim?" dedi.

"Ona karşı hissettiğim derin saygı ile Whitney'yi gözümden bile sakınacağımdan emin olabilirsiniz," dedi Clayton. Genç adam bu sözleri neşeli fakat bir o kadar da hürmetkar bir tavırla söylemişti.

ikinci oyun başladı. Oynadıkları ilk oyunda, Clayton ve Whitney yenişememişlerdi. Babası ve teyzesi oradan ayrıldıktan sonra, Whitney kendisini biraz huzursuz hissetmiş fakat çok geçmeden rahatlamıştı, ikinci oyun başladıktan biraz sonra, rakipler birbirlerini telıditkâr hamlelerle sıkıştırıyorlardı.

Whitney dirseklerini dev satranç masasına dayamış, ellerini çenesine yaslamıştı. Clayton'ın atına uzandığını gördü. "En tedbirsiz hamle," diyerek tavsiyede bulundu genç kadın.

Clayton ona yaramaz bir çocuk edasıyla gülerek tavsiyesine uymadı ve atını kaldırdı. "En son yaptığınız gözü kara hamleden sonra bana ne yapacağım konusunda tavsiyede bulunmanız pek de uygun değil, genç hanım."

"Peki, ama sonra uyarmadı demeyin," dedi Whitney derin derin düşünürken. Genç kadın uzun tırnaklarını masanın üzerindeki boş alana vurup dururken, Clayton'ın atıyla yapacağı kurnaz hamleyi tahmin etmeye çalışıyordu, ileriye uzanıp kalesini yerinden oynattı, ardından yine ellerini çenesine dayadı.

Whitney masaya her uzanışında elbisesinin fistolu yakasından taşan dolgun göğüslerinin Clayton'ın bakışlarına maruz kaldığının farkında bile değildi. Buna karşın genç adam dikkatini ondan ayırıp oyuna verebilmek için kendine hâkim olmaya çalışırken ıstırap içinde kıvranıyordu. Whitney ayakkabılarını çoktan çıkarmış, sandalyesinde bacaklarını kıvırmış bir vaziyette oturuyordu. Gür saçları omuzlarına düşmüştü. Yeşil gözleri ise şeytani bir ışıltıyla parıldıyordu. Genç kadın o kadar büyüleyici görünüyordu ki Clayton satranç masasını bir kenara fırlatarak onu kucağına oturtmak, kendisine bahşedilen bu muhteşem hediyeye dokunup zevkten ölmek için yanıp tutuşuyordu. Yalnızca sandalyesinin arkasına yaslanıp, ona doya doya bakarak bir göz ziyafeti çekmek de genç adamı en az bu isteği kadar memnun edebilirdi aslında.

Bir anda hem son derece güzel olmayı hem de insanı çıldırtacak kadar masum görünebilmeyi başarabiliyordu Whitney. Bu genç kadın insanı kışkırtan ve aldatan bütün zıtlıkların bir karışımıydı. Bir gece gibi kısacık bir zaman diliminde, Clayton'a gayet serinkanlı bir kibir, dehşet verici bir isyan ve alev gibi parlayan bir öfkeyle

yaklaşmıştı. Şimdi ise tavırlarında kaygısız bir samimiyet ile umursamaz bir teklifsizlik vardı ve Clayton onun bu halinden son derece keyif alıyordu. Hepsinden önemlisi bu kadın satrançta muazzam bir rakipti.

ikilinin arasında esen havaya yalın bir muziplik ve sakin bir neşe hâkimken Whitney de, Clayton da bu durumdan hayli hoşnut görünüyorlardı. Whitney kafasını kaldırıp genç adamın gözlerine baktı ve sevinçle gülümsedi. "Sonraki hamlenizi mi düşünüyorsunuz, yoksa sonuncusundan pişmanlık mı duymaktasınız, efendim?"

Clayton gülümsedi. 'Yalnızca birkaç saat önce hiçbir erkeğe *efendim* diye hitap etmeyeceğini söyleyen o genç kadın siz değil miydiniz?"

"Lafın gelişi söyledim," dedi Whitney sakin bir tavırla. "Dikkatini dağıtmak için yaptım bunu, böylece ne yapacağını şaşırırsın diye... Ama soruma hâlâ yanıt vermedin."

Clayton, şaha uzanırken, "Bilmek istiyorsan, söyleyeyim," dedi ve satranç tahtası üzerinde beklenmeyen bir hamle yaptı. "Herkes satranç oyununun bir erkeğin üstün zekâsını kullanarak oynayabileceği bir oyun olduğuna inanırken, beni bir kadınla satranç oynamaya iten şeyin ne olduğunu düşünüyordum."

"Seni küstah yaratık!" dedi Whitney gülerek. Genç kadın filini Clayton'ın hamlesinden zekice kaçırdı. "Bense yeteneğimi senin gibi güçsüz bir rakibe karşı kullandığıma inanamıyorum."

Aradan bir saat geçmişti. Whitney kafasını satranç masasına eğmiş hamlelerinin ne kadar sürede sonuç vereceğini hesaplamaktaydı. Üç ya da en fazla dört hamle sonra oyunu alabilirdi. Clayton tam da tahmin ettiği biçimde hamle yapınca, "Beni böyle müşkül durumda bırakmayı nasıl becerebiliyorsun," diye yakındı Whitney. Genç kadın içten içe gülüyordu.

"Beni kapana kıstırdığını sandın galiba, ha?" dedi Clayton neşeyle.

Whitney, yapacağı hamleyi titizlikle düşünürken, Clayton yan tarafa doğru hafifçe eğildi ve Anne ile Martin gittiğinden beri kapıda kaskatı duran, dikkat kesilmiş uşağa bakarak başını eğdi.

Uşak, Dük'ün sessiz emrini yerine getirmek üzere, üstünde birkaç kristal sürahi bulunan masaya yöneldi. Bu sürahilerden birini aldı ve bir kadeh içki doldurdu. Ardından bir an durdu ve genç hanımın kadehini doldurmak için emir bekler gibi Dük'e baktı. Clayton, iki kadeh konyağın ikram edilmesini emreder gibi iki parmağını havaya kaldırdı.

Uşak kadehleri küçük bir gümüş tepsiye yerleştirdi, satranç masasının yanındaki sehpaya yaklaştı ve kadehleri sehpaya bıraktı. Clayton kafasını sallayarak çekilmesini emredince başını eğerek karşılık verdi ve sessizce odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Whitney bütün bu olan bitenin farkında değildi ama Clayton'ın kibarca kadehini uzattığını fark edince kafasını kaldırıp baktı genç kadın. Kadehtekinin şarap olmadığı

renginden belli oluyordu. Whitney şüpheli bakışlarını kadehinde duran amber renkli içkiden ayırıp Clayton'ın yüzüne çevirdi.

Onu dingin bir neşeyle izleyen genç adam açıklama yapma gereği duydu. "Yemekteyken toplumda kadınlara yapılan haksızlıkları öyle hararetli bir biçimde yargıladın ki senin de benim içtiğim içkiyi tercih edeceğini düşündüm."

Whitney bu adamın dünya üzerindeki en kışkırtıcı adam olduğunu düşünmeden edemiyordu, içinden, başka kim bana böyle kafa tutabilir ki diyerek gülümsedi genç kadın. İşi mümkün olduğu kadar pişkinliğe vurmaya kararlı bir tutum takınan Whitney, kadehinden yayılan keskin kokuyu içine çekti. Lord Gilbert'ın en sevdiği içkiydi bu.

"Konyak," dedi genç kadın, Clayton'a hafifçe gülümseyerek. "Kaliteli bir sigarayla iyi gider, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Clayton ciddi bir tavırla. Genç adam yan tarafta duran sehpaya uzandı ve sehpanın altından mineli metal bir kutu çıkardı. Kutunun kapağını başparmağıyla tek bir hamlede açtı ve sigara kutusunu Whitney'ye uzatarak genç kadına sigara ikramında bulundu.

Clayton, bu ikramı yaparken yüz ifadesi öyle doğal bir bezginliğe bürünmüştü ki, Whitney soğukkanlı davranmayı bırakıp genç adamın bu haline gülmek istiyordu adeta. Genç kadın titreyen alt dudağını gülmemek için ısırdı ve sanki seçmekte zorlanıyormuş gibi sigaralara göz atmaya başladı. Bu kutudaki

sigaralardan birini seçip alacak olsa Clayton ne yapardı acaba? Şüphesiz, yakardı diye düşündü Whitney içinden gülerek.
"Uzun olanı kadehinin yanına bırakmamı ister misin?" dedi Clayton kibar bir tavırla.
Sevinçten içi içine sığmayan Whitney arkasına yaslandı.
"Bir tutam enfiye3 çekmeye ne dersin?" diye sordu Clayton meraklı bir şekilde ve Whitney bunu duyunca kahkahalara boğuldu. "Bunu özellikle senin gibi ince zevkli kimseler için bulunduruyorum."
"Sen inanılmazsın!" dedi Whitney. Genç kadın nihayet rahat rahat soluk almaya başlayınca, kadehini kaldırdı ve Clayton neşeli bakışlarla onu seyrederken Whitney, konyağından küçük bir yudum aldı. Konyağın yakıcı bir biçimde midesine indiğini hissetti, ikinci ve üçüncü yudumda konyak artık o kadar da yakıcı gelmemeye başlamıştı genç kadına. Ve Whitney biraz daha içtikten sonra artık konyağın gerçekten tat almayı bilen kimseler tarafından içilen bir içki olduğuna karar verdi. Kısa süre sonra içine damla damla yayılan alışık olmadık ve hoş bir sıcaklık hissetmeye başladı. Whitney, kadehi sehpaya bıraktı; konyak sadece birkaç yudumda etkisini gösteren bir içkiydi.
"Böyle satranç oynamayı kimden öğrendin?" diye sordu Clayton.
"Lord Gilbert'dan," dedi Whitney. İleri doğru uzanıp şahı eline aldı ve ışığa yaklaştırarak taşın büyüleyici işçiliğini

---

3Eııfıye: Kurutulmuş tütünden yapılan ve burna çekilen keyif verici, aksıtıcı toz; burun otu.

incelemeye koyuldu. "Bilmeyen biri bu taşların gerçekten de altın ve gümüşten yapıldığını zannedebilir."

"Bilmeyen biri öyle sanabilir," dedi Clayton tatlı bir tebessümle ve daha yakından bakıp farkına varmasın diye som altından yapılmış şahı Whitney'in zerafetli parmaklarının arasından usulca çekip aldı. "Ve bilmeyen biri kendini benim kurnaz hamlelerimden sakınmak için şahı satranç masasında daha güvenli bir yere koymak üzere eline aldığını sanabilir."

Whitney aniden hiddetlendi. "Kendimi sakınmak mı? Daha güvenli bir yere koymak için, öyle mı? Sen neden bahsediyorsun. Benim şahım tehlikede değil ki!"

Clayton'ın dudaklarında yavaş ve sinsi bir tebessüm belirdi. Genç adam uzandı ve fil ile hamle yaptı. "Şah," dedi Clayton.

"Şah mı?" dedi Whitney şaşırarak. Genç kadın gözlerini satranç masasına dikmiş bakarken, nerede hata yaptığını anlamaya çalışıyordu. Gerçekten de *şahtı*! Ve hangi hamleyi yaparsa yapsın, Clayton'ın taşlarından birinin saldırısına maruz kalacaktı.

Whitney ağır ağır kafasını kaldırıp Clayton'a baktı. Genç kadının yüzüne artık saklayamadığı hayranlık dolu bir ifade yayılmıştı ve Clayton şimdi onun güzel yüzüne bakarak bu hayranlığın tadını çıkarıyordu. Whitney, yumuşacık ve endişe yüklü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Seni şeytan, kalleş, düzenbaz alçak.

Clayton, Whitney'in ses tonu ile sözleri arasındaki zıtlığa kahkahalarla gülmeye başladı. "İltifatların kalbimi ısıtıyor."
"Senin kalbin yok ki," diyerek ona bir taş daha attı Whitney. Genç kadın işveli bir biçimde gülümsüyordu. "Bu oyunda usta olduğun belli; eğer bir kalbin olsaydı, savunmasız bir kadını böyle iyi oynadığın bir oyunda alt etmek için kullanmazdın."
"Oyun oynamak için beni kışkırtan sendin," dedi Clayton sırıtarak. "Şimdi, bu oyunu bitirecek miyiz, yoksa oyunun yarım kaldığını iddia ederek benim zaferime gölge düşürmeyi mi planlıyorsun?"
"Hayır," dedi Whitney yumuşak başlı bir tavırla. "Ben sonuna kadar dayanırım."
Genç kadının sözleri peşinden gelecek o sessiz dakikaların uğursuzluğunu haber veriyor gibiydi. "Ben de dayanacağını düşünüyordum zaten," dedi Clayton sessizce.
Genç adam lacivert ceketinin düğmelerini açtı, sandalyesinin arkasına yaslandı ve bacaklarını masanın yanma uzattı. Rahatlığının tadım çıkaran Clayton başını yavaşça çevirip şöminede yanan ateşe dikti gözlerim.
Whitney konyağını yudumlarken belli etmeden genç adamı izliyordu. Clayton bu şekilde otururken bir ressamın "aristokrat erkek" tablosunda resmedebileceği türden modelleri andırıyordu. Clayton titizlikle gizlemeye çalışsa da, her nedense Whitney, onun bu rahat görüntüsünün altında dayanıklılık, güçlülük gibi nitelikleri

barındırdığını hissediyordu. Genç adam bekliyor gibiydi. Whitney yanlış bir hamle yaptığında Clayton ona bu gücünü ve kararlılığını gösterecekmiş gibi görünüyordu. Genç kadın kendine gelmeye çabaladı. Bu gibi düşüncelerin aptalca ve hayalperestçe olduğunu düşünüyordu şimdi de. "Saat kaç oldu bilemiyorum," dedi Whitney sakin bir ses tonuyla. "Fakat çok geç kaldığıma eminim."

Clayton bakışlarını şöminenin alevlerinden ayırıp genç kadının yüzüne çevirdi. "O kahkahalarını yeniden duymama izin vermeden, gidemezsin."

Whitney bunun imkânsız olduğunu ima eder gibi kafasını salladı. "On iki yaşımda düzenlenen bahar müzikalinden bu yana o kadar güldüğümü hatırlamıyorum."

Clayton, Whitney'in bu anıyı paylaşmak gibi bir düşüncesi olmadığını anlayınca söze karıştı. "Görünüşe bakılırsa bu hatırayı benimle paylaşmayacaksın; öyleyse bu benim zafer ödülüm olsun, hadi anlat."

"Öncelikle, bu oyunu oynamak için ısrarcı olan sendin," dedi Whitney gülümseyerek. "Beni yendin, şimdi de bana bu anıyı anlattırarak kendini ödüllendireceksin öyle mi? Sende hiç acıma duygusu yok mu?"

"Yok. Anlat, hadi."

"Peki," dedi genç kadın derin derin içini çekerek. 'Yalnız bunu sırt tarafından azad edilmek için anlatıyorum bilesin. Daha fazla yalvarıp gururunu okşamaya hiç niyetim yok." Whitney geçmişe doğru dalıp giderken, yumuşacık bir ses tonuyla anlatmaya başladı. "Çok uzun zaman önceydi ama

hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Müzik öğretmenimiz, Bay Twittsworthy, kasabada bir bahar müzikali düzenlememiz gerektiğine karar verdi. Ondan müzik dersi alan bütün kızlar hünerlerini kısa bir parça çalarak ya da söyleyerek sunacaklardı. On beş kişi kadar vardık ama aramızda en yetenekli öğrenci Elizabeth Ashton'dı. Bu yüzden Bay Twittsworthy bu müzikalin ev sahipliğini üstlenme şerefini onun anne ve babasına bahşetmişti. Aslında ben katılmayı hiç istememiştim ama..."

"Ama Twittsworthy senin katılman gerektiğini, yoksa müzikalin acı bir biçimde sonlanacağını mı söyledi?" diyerek tahminde bulunda Clayton.

"Aman Tanrım, hayır! Benim o müzikalden uzak durmam Bay Twittsworthy'yi Çok daha memnun ederdi aslında. Yani, ben piyano çalarken beni her dinleyişinde adamcağızın gözleri yanıp yaşarmaya başlardı. Meğerse herkese ben piyano çalarken kulaklarının çın çın çınladığını ve bunun onu öfkeden ağlattığını anlatıyormuş."

Clayton aniden müzik öğretmenine karşı içinin tuhaf bir nefretle dolduğunu hissetti. "Adam aptalın teki olmalı."

"Gerçekten de öyleydi," dedi Whitney neşeyle gülümseyerek. "Eğer akıllı olsaydı, bana ders vermeye geldiği zaman enfiye kutusunun içme biber serptiğimi fark ederdi. Neyse, müzikalin sunulacağı günün sabahında gitmemek için babama yalvarıp onunla tartıştım. Fakat babam son dakikaya kadar kesinlikle gitmek zorunda olduğumu söyleyip durdu!

"Aslında, şimdi düşünüyorum da... Eğer dadım, Clarissa'yı elinde bir notla aşağıya yollamak gibi saçma bir davranışta bulunmasaydım, belki de babamı yumuşatabilirdim."
Clayton, kadehinin kenarından Whitney'ye bakarak gülümsedi. "Ne yazmıştın?"
Whitney kâğıda yazdıklarını anlatırken gözleri parlıyordu. "Koleraya yakalanıp yatağa düştüğümü fakat kendisinin müzikale bensiz gidebileceğini ve bir an önce sağlığıma kavuşmam için dualarını benden esirgememelerini, buna ihtiyacım olduğunu yazmıştım."
Clayton gülerken omuzları titremeye başlamıştı. "Henüz hikâyenin komik kısmına gelmedim, Bay Westland," dedi Whitney ciddi bir tavırla. Clayton gülmeyi bıraktı ve genç kadın sözlerine devam etti. "Babam, bana zerre kadar doğruluk öğretemedi, diye zavallı Clarıssa'yı bir güzel haşladı. Hemen ardından Clarissa'nın en güzel elbisemi çekiştirerek başımdan geçirmeye çalıştığını hatırlıyorum. O elbise de fazlasıyla küçük geliyordu bana, çünkü Clarissa'ya o müzikale katılmayacağımı söylemiştim ve bu yüzden o da elbiseyi kenar payından uzatmaya gerek duymamıştı. Babam beni at arabasına doğru itekleyip duruyordu. Bu arada müzikalde çalacağım parçayı da ezberlememiştim, tabii. Öyle olması da gayet doğaldı; çünkü ben ömrümü piyano tıngırdatarak geçirecek kadar sabırlı olamamıştım hiçbir zaman. Babama eve geri dönmeme izin versin diye yalvarıp, durdum. Çalacağım parçanın notalarını yanıma

almak istiyordum ama babam o anda beni dinlemeyecek kadar sinirliydi.
"Elizabeth'in evindeki müzik salonuna en uzakta oturan kasaba sakinleri dahi gelmişti. Elizabeth piyanoyu adeta bir melek gibi çalıyordu ve her zaman da öyle çalardı zaten. Margaret Merryton da pek fena bir sunum yapmış sayılmazdı. Ben en sona kalmıştım." Whitney bir an düşünceli bir sessizliğe büründü. O an, yine o kalabalık müzik salonunun üçüncü sırasında oturduğunu hissediyordu genç kadın. Gözleri Elizabeth'in zarafetine odaklanan Paul, kız bir melek gibi piyano çalarken onu izliyor ve Whitney de hemen Paul'ün arkasında oturuyordu. Diğer herkes gibi Paul de ayağa fırlayarak, Elizabeth'in sunumunu alkışlamıştı. Whitney ise Paul'ün arkasında dikilip dururken kısacık ve çirkin pembe elbisesini çekiştirip duruyor, sırf kol, bacak, diz ve dirsek yığınından oluşan hantal bedenine tiksinti dolu gözlerle bakıyordu.
"En sona kalmıştın..." dedi Clayton. Genç adamın neşeli sesi Whıtney'yi dalıp gittiği acı hatıralardan koparmıştı.
"Ve notaların olmadığı halde öyle iyi çaldın ki, herkes keyif alıp seni tekrar dinlemek istedi, değil mi?"
"Keşke, öyle olsaydı," dedi Whitney ve yine çınlayan bir kahkaha savurdu. "Onların tepkisi daha çok şoka giren bir topluluğun sessizliğini andırıyordu."
Whitney bu hikâyeyi oldukça sıradanmış izlenimi vermeye çalışarak anlatsa da, bu anı Clayton'a komik olmaktan çok dokunaklı gelmişti. Müzik öğretmeninden

başlayıp, ahmak babasına kadar Whitney'yi utandıran bu dar kafalı kasaba ahmaklarından her birini, o anda seve seve boğazlayabilirdi Clayton. İçinde bir yerlerde bu kadına karşı içini ürperten bir hassasiyet ve koruma duygusu beliriyor, bu duygu Clayton'ı hem şaşırtıyor hem de telaşlandırıyordu. Genç adam bu karmakarışık duyguları bastırmak için kadehini kaldırdı ve içkisinden bir yudum aldı.

Whitney, Clayton'in bu duruma üzülmüş olabileceğinden korkarak gülümsedi ve umursamaz bir tavırla elini salladı. "Bu bölümü sırf sana bir ön bilgi vermek amacıyla anlattım. Olayın en komik kısmı daha sonra, herkes kıra çıkmış hafif öğle yemeğinin keyfini sürerken gerçekleşti. En iyi sunumu yapan kızın ödülü öğle yemeğinden sonra verilecekti ve bu ödülü Elizabeth Ash ton alacaktı. Maalesef, ödül ortadan kaybolmuştu ve kimileri bu ödülün kırdaki en büyük ağacın tepesine saklanmış olduğunu söylüyordu."

Clayton, Whitney'in yüzüne dikkatlice baktı ve genç adamın gri gözleri neşeyle parladı. "Ödülü oraya *seıı* mi saklamıştın?"

Whitney'in yanakları kızardı. "Hayır, ama ağaçta olduğu söylentisini ben yaydım. Neyse, herkes yemeğe başlamıştı ve birdenbire Elizabeth ağaçtan yuvarlanarak, tıpkı kocaman bir kaya parçası gibi masanın ortasına düştü. Pembe beyaz fırfırlarıyla sandviçlerin ve muhallebilerin arasında uzanmış yatarken *öyle* nadide bir eser gibi duruyordu ki, kendimi tutamayıp gülmeye

başladım." Bu anı gözünde yeniden canlandıran Whitney gülümsedi ve Paul'ün Elizabeth'in yardımına nasıl koştuğunu anımsadı. Paul mendiliyle Elizabeth'in göz-yaşlarını silerken, Whitney'ye öfke dolu gözlerle bakmıştı.

"Sanırım büyükler senin güldüğünü görünce ağaca ödülü saklayanın sen olduğunu düşündüler, değil mi?"

"Ah, hayır. Büyükler benim katıla katıla güldüğümü göremeyecek kadar meşguldüler. O sırada, öğle yemeğini Elizabeth'in gazabından kurtarmaya çalışıyorlardı. Fakat Peter Redfern benim güldüğümü fark etmiş ve özellikle de ağaca kendisinden bile hızlı tırmanan tek kişinin ben olduğumu bildiği için beni suçlamıştı. Orada, o anda kulaklarımı patlatacağını söyleyerek beni tehdit etti ama Margaret Merriyon ona babamdan dayak yemeyi hak ettiğimi söyledi."

"Hangisi oldu?" diye sordu Clayton.

"Hiçbiri," dedi Whitney. Genç kadının kahkahası Clayton'ın kulağına tıpkı bir rüzgâr çanının sesi gibi geliyordu. "Peter, o kadar çok öfkelenmişti ki, Margaret'ı dinlemedi bile ve ben de onun bana vurmaya cesaret edemeyeceğinden o kadar emindim ki son dakikaya kadar bir an bile kaçmayı düşünmedim. Peter, benim yerime Margaret'a yumruğu patlattı," dedi Whitney neşeyle. "Yüce, Tanrım! Margaret yere yuvarlanıp çimenlerin arasına oturunca zavallı Peter'ın yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Kızın gözü öyle bir morardı ki, hayatta öyle mor bir göz görmemişsindir."

Satranç masasında karşılıklı oturan Whitney ve Clayton'ın gülen gözleri birbirine kilitlendi ve mutlu sessizlikleri şöminede yanan odunların keyifli çıtırtılarıyla noktalandı. Clayton kadehini sehpaya bıraktı ve onun aniden ayağa kalktığını gören Whitney'in yüzündeki tebessüm yavaş yavaş kayboldu. Gözlerini bir an kapıya çeviren genç kadın, orada bekleyen uşağın artık yerinde olmadığını fark etti. Clayton'ın kendisine doğru yaklaştığını gören Whitney telaşla ayağa kalktı. "Çok geç oldu. Hemen gitsem iyi olacak."

Clayton, genç kadının hemen önünde durdu ve derin, yumuşacık bir ses tonuyla, "Hayatımın en güzel akşamıydı," dedi. "Teşekkür ederim."

Clayton'ın gözlerindeki bakişi fark eden Whitney'in kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya başladığında içinde tehlike çanlarının çaldığını hissetti genç kadın. "Lütfen, o kadar yakınımda durma," dedi umutsuzca fısıldayarak. "Kendimi bir dağ gelinciğinin saldırısına uğramak üzere olan tavşanlar gibi hissediyorum!"

Clayton ona gözleriyle gülümsüyordu ama usul usul fısıldarken ses tonu Whitney'in içini yakıyordu. "Odanın öbür ucunda olsam bile seni doya doya öpebilirim, küçüğüm."

"Bana bu şekilde seslenip durma ve beni öpme! Dere kenarında yaptıklarından ötürü seni daha yeni affettim ve bu hiç de kolay olmadı."

"Üzgünüm ama bu durumda beni bir kere daha affetmek zorunda kalacaksın."

Clayton onu kollarının arasına alırken, "Seni uyarıyorum. Affetmeyeceğim," diye fısıldadı Whitney "Bu defa seni kesinlikle affetmeyeceğim."
"Bu çok korkunç bir ihtimal ama riske girmeye değer," dedi Clayton boğuk bir sesle ve dudakları büyük bir özlemle Whitney'in dudaklarına dokundu. Dudakları birleştiğinde ikisi de tutkuyla ürperdiler. Clayton'ın elleri, Whitney'in omuzlarından aşağıya inip sırtına dokundu ve genç adam Whitney'ye daha da sıkı sarılarak onu kaskatı kesilmiş bedenine bastırdı. Clayton tutkuyla, ısrarla ve dur durak bilmeden öpüyordu Whitney'yi. Clayton bunu öyle tuhaf ve kışkırtıcı bir ahenkle yapıyordu ki Whitney içinde heyecan verici, saf duyguların adeta bir düğüm olduğunu hissediyordu.
Clayton'ın ellerinin kışkırtıcı dokunuşu, dudaklarının dudaklarında tutkuyla gezinişi ve sert bacaklarının Whitney'in bacaklarını şiddetle ezişi genç kadını Dük'ün kollarında zevkten tir tir titretiyordu. Whitney, Clayton'ın ateşli dokunuşlarına ve öpüşlerine savunmasızca direnmeye çalıştı ve buna çabaladıkça kendini kaybetmeye başladı. Sonunda bir ölü gibi hissizleşti. Genç adam onu öptükçe, bedeni parça parça oluyordu. Şimdi içinde iki ayrı kadın hissediyordu Whitney Biri teslim olmuş, alev alev yanmaktaydı; diğeri ise korkudan deliye dönmüştü.
Clayton nihayet dudaklarını genç kadının dudaklarından ayırınca, Whitney alnını genç adamın göğsüne yasladı aniden. Elleri, Clayton'ın kolalanmış, tertemiz ve

bembeyaz gömleğine dokunuyordu şimdi. Whitney orada öylece dururken kafasının allak bullak olduğunu hissediyor, içinde isyankâr bir telaş belirirken hem kendisine hem de bu adama öfkelenmekten kendini alıkoyamıyordu.

Clayton, Whitney'in çenesine dokunup hafifçe başını kaldırdı. "Şimdi senden af dileyebilir miyim, küçüğüm?" dedi alaycı bir ses tonuyla. "Yoksa beklemeli miyim?" Whitney yemyeşil, asi bakışlarla ona baktı. "Beklesem daha iyi olacak sanırım," dedi Clayton kederli bir gülüş takınarak. Genç kadının alnına küçük bir öpücük kondurdu ve dönüp kapıya doğru uzun adımlarla yürüyerek uzaklaştı. Bir dakika sonra geri döndüğünde elinde Whitney'in saten pelerini duruyordu. Pelerini genç kadının omuzlarına örttü ve Whitney omzunda onun parmaklarını hissedince titredi. Clayton, Whitney'ye sarıldı ve onu göğsüne bastırdı. "Üşüdün mü?" diye sordu genç adam usulca.

Whitney'in boğazı adeta düğümlenmişti. Konuşacak gayreti bulamadı genç kadın. Şaşkınlık, utanç, öfke ve hiddetten ne yapacağını bilemez haldeydi.

Clayton alaycı bir tavırla, "Dilinin tutulmasının nedeni ben olamam, değil mı?" dedi fısıldayarak. Whitney, genç adamın nefesini saçlarında hissediyordu.

Konuşmaya çalıştı Whitney. Fakat boğuk sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Lütfen, bırak da gideyim."

Evin yanında at arabasının durduğu kavisli girişin altına gelinceye dek Clayton, Whitney'ye tek kelime etmedi.

Genç kadın at arabasının kapısını açıp binmek üzereyken Clayton genç kadının kolundan tuttu ve telaşla, "Whitney..." dedi. "Konuşmalıyız. Aramızda konuşulması gereken bazı şeyler var."
"Şimdi olmaz," dedi Whitney soğuk bir tavırla. "Belki başka bir zaman... Ama bu gece değil."
Genç kadın o gece şafak sökene dek uyuyamadı. Clayton'ın, içinde o vahşi ve yok edici hisleri uyandırabilmiş olmasına bir anlam veremiyordu; bu adam onu kollarına alıp onun Paul ile süslü rüyalarını ve geleceğini, inceliğini ve onurunu hitanda silip süpürmeyi nasıl başarabilmişti ki?
Whitney yatağında döndü ve başını yastığına gömdü. Bu geceden sonra o adamla bir kez daha yalnız kalmaktan titizlikle kaçınacaktı. Bir daha Clayton'la bir araya gelirse, bu buluşma kısa, sıradan ve toplum içinde olacaktı. Bu gece Clayton'ın kendisine eşlik etmesinden öyle keyif almış ve bu adamın doğal cazibesine kapılıp kendisini öyle savunmasız bir hale sokmuştu ki... Onunla arkadaş olabileceklerini sanmıştı. Fakat bu bir hataydı ve Whitney bu hatayı bir daha asla tekrarlamayacaktı.
Arkadaş ha! Whitney içten içe bu tutumuna isyan ediyordu. Genç kadın sırt üstü uzandı ve gözlerini karyolasının gölgeliğine dikti. Bir boğa yılanı bile o adamdan daha güvenilir bir dost olurdu doğrusu! O şehvet düşkünü zampara bir rahibeyi bile ayartmaya yeltenirdi. Bir kadını kandırmak için dünyanın öbür

ucuna bile giderdi. Ne kadar çok çabalar, avı ne kadar çok debelenirse bu canavarın o kadar hoşuna gidiyordu anlaşılan. Clayton, onu baştan çıkarmayı, onurunu kirletmeyi aklına koymuştu bir kere ve onu bu kararından hiçbir şey caydıramayacaktı.

Hem kendi, hem de Paul'ün iyiliği için, nişanları ne kadar çabuk duyurulursa o kadar iyi olacaktı. Çünkü bir başka adama söz vermiş bir kadının peşinden koşmaya Clayton Westland dahi cesaret edemezdi. Hele o adam mükemmel bir aday olacaksa, buna kesinlikle yeltenemezdi!

14

Whitney saçlarına çeki düzen verdi, boğaz kısmı ile bileklerinde beyaz fırfırlar bulunan açık yeşil renkli yün elbisesine son kez alıcı gözle şöyle bir baktı, ardından topuz yapılmış koyu saçlarını şık bir biçimde ensesinde toplayan kadife fiyongu düzeltti. Dün gece gözüne hiç uyku girmemişti ve bu uykusuz gece gözlerinin altında hafif gölgeler bırakmıştı.

Bunun dışında güzel ve tazecik bir genç kız gibi göründüğü kesindi. Aynadaki aksine bakıp sırtını döndü. Bu haliyle, bir adama sırt duygularını itiraf ettirmek için yalancılık yaparak onu tuzağa düşürmeyi planlayan bir kıza hiç de benzemediğini düşünüyordu. Yalan

söyleyecek olması Whitney'in içini burkuyordu ama bunu bugün... Şimdi yapacaktı.

Paul, misafir salonunda Whitney'yi beklemekteydi. Genç kadın merdivenlerden inerken uygulayacağı taktiği zihninde son bir kez daha prova ediyordu. Paul'ü, Lord Gilbert geldiğinde Anne teyzesiyle birlikte Paris'e döneceğine inandıracaktı. Eğer Paul *buna* rağmen duygularını açmazsa, yapacak başka hiçbir şey kalmayacaktı.

Whitney, misafir salonunun kapısına gelince duraksadı. Paul öyle muhteşem, öylesine yakışıklı görünüyordu ki genç kadın adeta bütün görgü kurallarını hiçe sayıp *oııa* evlenme teklif etmek için yanıp tutuşuyordu. Bu teklifi yapmak yerine neşeli bir tavır takınıp, "Ne kadar da güzel bir akşamüstü. Bahçede yürüyelim mi?" diye sordu.

Son kez açan gül dallarını çevreleyen kırpılarak biçimlendirilmiş uzun çalıların sessiz kuytuluğuna geldiklerinde Paul ona sarıldı ve onu öptü. "Seni umursamadan geçirdiğim bütün o yılları telafi etmek istiyorum," dedi.

Whitney Paul'ün tam da böyle söze başlamasını hayal etmişti hep. Genç kadın bir adım geri çekilerek sevinçle gülümsedi. "Öyleyse, acele et; çünkü telafi etmen gereken çok yıl var ve bunu sadece birkaç hafta içerisinde yapman gerekecek."

"Birkaç hafta içerisinde... Derken ne demek istiyorsun?"

"Lord ve Leydi Gilbert'la Fransa'ya dönmeden önceki birkaç haftayı kastediyorum," dedi Whitney. Paul hafifçe kaşlarını çatıp suratını asınca Whitney amacına ulaştığını hissetti. Genç kadının içi öyle ferahlamıştı ki neredeyse oracıkta yığılıp kalacaktı.
"Fransa'ya dönmeden önce mi? Ben buraya temelli döndüğünü sanıyordum."
"Benim orada da bir evim var, Paul. Hatta bazı nedenlerden ötürü kendimi oraya daha fazla ait hissettiğimi söyleyebilirim." Paul öyle üzgün görünüyordu ki Whitney kendisini suçlu hissetmeye başlamıştı. Her şeye rağmen Fransa'ya gitmemesi için Paul'ün yapması gereken tek şey evlenme teklif etmekti ve genç adamın bunu bildiği aşikârdı.
"Fakat baban burada," diye çıkıştı Paul. "*Beıı* buradayım. Bunlar senin için bir şey ifade etmiyor mu?"
"Elbette, ediyor," diye fısıldadı Whitney. Genç kadın bunun kendisi için ne kadar anlamlı olduğu gözlerinden anlaşılmasın diye bakışlarını kaçırdı. Neden Paul sadece "Evlen benimle," demiyordu, diyemiyordu ki sanki? Whitney, Paul'e arkasını döndü ve kıpkırmızı bir gülü kokluyormuş gibi yaptı.
"Gidemezsin," dedi Paul gergin bir ses tonuyla. "Ben sana âşık oldum galiba."
Whitney bir an için kalbinin durduğunu hissetti, sonra aniden yeniden yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Genç kadın kendisini Paul'ün kollarına atmak istiyordu fakat bunun için çok erkendi; Paul henüz

duygularını tam anlamıyla açıklamış sayılmazdı. Whitney, yürüyüş yoluna doğru bir iki adım attı ve dönüp Paul'e işveli bir edayla gülümsedi. "Duygularından emin olduğunda bana bir mektup yazıp bildirirsin umarım."

"Ah, hayır. Sen böyle bir şeyi asla beklemezsin!" dedi Paul gülerek. Whitney'yi kolundan tuttu ve kendine doğru çekti. "Evet, Bayan Stone, şimdi söyleyin bana; beni seviyor musunuz, sevmiyor musunuz?"

Whitney ebedi aşkını deli gibi haykırmak istese de sustu ve kayıtsız bir tavırla yanıt verdi. "*Galiba*, seviyorum."

Genç kadın, Paul'ün bu konuda ısrarcı davranmasını ummuştu ama Paul böyle bir şey yapmak yerine Whitney'in kolunu bıraktı ve birdenbire soğuk bir tavır takındı. "Bu akşamüstü yapılacak bazı işler var," dedi kayıtsızca.

Whitney şaşkına dönmüştü. İçinden, şimdi gidecek diyordu genç kadın umutsuzca. Paul'ün, kendisine oynanan bu oyunu fark ettiğini düşünüyordu. Whitney kendisini berbat ve aşağılanmış hissediyordu şimdi. Paul'e onu yönetmeye çalıştığını, onu zorladığını hissettirmişti.

İkili evin önüne doğru yürüdü. Paul'ün pırıl pırıl parlayan yeni at arabası evin önündeki daire biçimli araba yolunda beklemekteydi. Genç adam, Whitney'in elinden tutup parmak uçlarına gayet mesafeli, küçücük bir öpücük kondurdu ve aceleyle arkasını dönüp at arabasına yöneldi. Bir adım attı ve geri döndü.

"Westland dışında başka kaç tane rakibim var?" diye sordu.
Whitney, ayaklarının yerden kesildiğini hissediyordu. "Kaç tane olmasını arzu ederdin?" dedi gülerek.
Paul, gözlerini kısarak ona baktı; bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı, sonra fikrini değiştirerek arkasını döndü ve uzaklaştı.
Whitney'in yüzündeki gülümseme kaybolup gitti. Genç kadın acı veren bir ümitsizlik içerisinde Paul'ün merdivenlerden inişini izledi. Whitney, Paul'ün attığı her adımda kalbinin paramparça olduğunu hissediyordu. Onu duygularını açmaya zorlamıştı ve artık onun ne hissettiğini biliyordu. O Paul için anlamsız, utak bir gönül eğlencesinden başka bir şey ifade etmiyordu işte. Paul onu Fransa'ya gitmeden önce de istememişti; şimdi de istemiyordu.
Genç adam at arabasının yanına gelince durdu. Seyisin elinden dizginleri almak için uzandı, ardından yine duraksadı. Arkası dönük biçimde, hareketsizce dururken Whitney ona bakıyordu. Genç kadın kendinden geçmiş bir halde Tanrı'ya yakarmaya, bildiği bütün duaları okumaya başlamıştı.
Umut etmekten korkan fakat kendisini böyle hissetmekten alıkoyamayan Whitney, derin bir sessizlik içinde öylece beklerken Paul'ün yavaşça dönüp kendisine baktığını gördü... Ardından geri döndü genç adam. Paul gözlerine bakabileceği kadar yakınına geldiğinde

Whitney'in dizleri öylesine titriyordu ki genç kadın ayakta durmakta zorlanıyordu.
"Bayan Stone..." dedi Paul. Genç adamın kahkahayı andıran ses tonu Whitney'in kulaklarında çınlıyordu. "Fark ettim ki söz konusu olan siz iseniz yalnızca iki seçeneğim var. Ya çektiğim bu işkenceye bir son vermek için bir daha sizi hiç görmeyeceğim, ya da sizinle bir ömür geçirmek için evleneceğim."
Whitney, Paul'ün mavi gözlerine bakınca genç adamın kararını çoktan vermiş olduğunu anladı. Ona gülümsemeye çalıştı ama öyle gergin bir biçimde beklemişti kı sesinin titremesine engel olamadı genç kadın. "Eğer bir korkak gibi kaçarsanız kendinizi asla affetmeyeceğinizin farkındasınız, değil mi?"
Paul, kahkahalara boğuldu ve kollarını açtı. Whitney, genç adamın kollarına atıldı. Paul'ün kollan arasında hem gülüyor, hem ağlıyordu genç kadın. Yanağını Paul'ün göğsüne yaslayıp kalbinin kararlı atışlarını dinledi ve genç adamın sahibiyet duygusuyla sımsıkı saran güçlü kolları arasında olmanın sonsuz hazzını yaşadı.
Whitney sanki etrafı ışık saçan bir hareyle çevrilmiş gibi güvende hissediyordu artık kendini; çünkü Paul ona az önce paha biçilemez bir hediye vermiş, ona aşkını armağan etmişti. Whitney ona öyle müteşekkir olmuştu ki dizlerinin üzerine çöküp minnettarlık duygusuyla gözyaşlarına boğulabılırdı. Paul onu seviyordu; onunla evlenmek_istiyordu ve genç adamın bu

arzusu onun Fransa'da ne kadar değişmiş olduğunun *kanıtıydı.* Gerçekti bu ve yadsınamaz bir kanıttı işte. Whitney, hep olmaktan korktuğu o modaya uygun giyinip, zarafetli hanım maskesi takarak etrafta dolaşan, yapmacık ve sahte kadınlardan değildi. O artık umutsuz bir vaka değildi. O gerçekti. O değerliydi. Kasabadakiler artık onun Paul Sevarin'ın peşinden koşarak kendisini bir aptal durumuna düşürdüğünü konuşup arkasından gülemeyeceklcrdi. Hepsi gülümseyerek Bay Sevarın'in Whitney'yi hep sevdiğinden, onun yalnızca Whitney'in olgunlaşmasını beklemek için vakit geçirdiğinden söz edeceklerdi. O artık burada kalıp hep kendisini sevmelerini umduğu bu insanların arasında yaşaya-bilecekti. Onların ve babasının gözündeki değerini yeniden kazanabilecekti. Öyle çok rahatlamıştı kı hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu Whitney.

"Hadi, babanı bulalım," dedi Paul.

Whitney kafasını kaldırıp soru soran gözlerle Paul'e baktı. "Neden?"

"Çünkü düğün için yapılacak işler hakkında onunla gö-rüşmem gerekiyor ve bu konuda teyzenden yardım isteyemem. Tabii..." diye ekledi kederli hır sesle. "Bunun sebebi yalnızca çekiniyor olmam, başka hır şey değil."

Kapıdan girer girmez, "Sewell, babam nerede?" diye şortlu Whitney heyecanla.

"Londra'ya gidiyor, hanımefendi," dedi kâhya, "Kendileri bir saat önce ayrıldılar."

"Londra'ya mı?" diye sordu Whitney şaşkınlıkla. "Ama ben onun yarına kadar burada olduğunu sanıyordum. Niçin bugün gitti? Erken mi dönecek acaba?"
Her zaman her soruya verilecek bir yanıtı olan Sewell'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. Kâhya uzun ceketinin kuyruğunu savurarak sessiz adımlarla holde uzaklaşırken Whitney onun arkasından bakakaldı. Genç kadının neşesi, tıpkı batmakta olan bir güneş gibi aniden kaçıvermişti.
Hoş bir tepkiyle karşılaşmama ya da kısa bir süreliğine kararlarının ertelenme ihtimaline karşı kendisini hazır hisseder gibi görünen Paul, ne yapacağını bilemiyordu. Rahatlamalı mıydı, yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıydı? "Ne zaman dönecek?"
"Beş günden önce dönmez," dedi Whitney. Genç kadının yüzü asılmıştı. "Doğum günü şerefine düzenlenecek sürpriz partiye dek burada olmayacak," diye ekledi kederli bir ses tonuyla. "Uzaktan gelecek akrabalarımıza davetiyeler gönderildi bile. Ancak umduğumuz gibi akşamüstü değil de, daha erken gelecek olursa onunla konuşabilirsin. Aksi takdirde, ertesi gün görüşebilirsiniz. Pazar günü, kilise dönüşünde olabilir mi?" diye sordu Whitney biraz ümitlenerek.
Paul, bunun mümkün olmadığını ima eder gibi yavaşça başını sallarken derin derin düşünmekteydi. "Uygun bir Ainsley çiftini satın almak için anlaşma yapmam gerekiyor. Aşırı derecede görkemli olan iki safkan... Görünce çok beğeneceksin. Ancak Hampton Park'taki

açık arttırmaya katılabilmem için en geç babanın döndüğü gün yani cumartesi günü buradan ayrılmam gerekiyor."
Whitney konuşurken hissettiği düş kırıklığını sesine yansıtmamaya çabalıyordu. "Ne kadar kalacaksın?"
"İki hafta sürmez; dokuz bilemedin on gün kadar kalacağım, hepsi bu."
"Bir asır gibi geliyor."
Paul, Whitney'yi kollarının arasına aldı. "Bu onurlu kararımın arkasında durduğumu ispatlamak için cumartesi burada hazır bulunacağım. Belki de baban erken gelir ve onunla konuşma fırsatı yakalayabilirim. Yalnızca beş gün sonra *ve..."* Whitney'in hüzünlü bakışlarını görünce gülümseyerek sözlerini sürdürdü genç adam. "Buradan ayrılış saatimi de erteleyeceğim, böylece babanın doğumgünü partisinde de birkaç saat geçirebilirim; tabii beni davet etmeyi düşünüyorsan. Katılabilir miyim?"
Whitney gülümseyerek başını salladı.
"Ayrıca, diyelim ki parti boyunca bu konuyu konuşacak fırsat bulamadık ki ben böyle olacağını sanmıyorum; bu durumda partiden sonra babana, döner dönmez kendisiyle önemli bir konu hakkında görüşmek istediğimi belirtirsin. Evet..." diyerek gülümsedi Paul. "Şimdi söyle bakalım; nikâh töreninden kaçacak bir damada benziyor muyum?"
Paul yanından ayrıldıktan sonra Whitney, bütün bu haberleri Anne teyzesine anlatmaya niyetlendiyse de, bir

süreliğine ona herhangi bir şeyden söz etmemeye karar verdi. Şimdilik bu mutluluğu içinde tutmalıydı. Paul ondan bu konuda bir açıklama yapmasını talep etmeden herhangi birine evlenmcye karar verdiklerini söylerse kötü bir şeyler olacağına dair bir korku sarmıştı içini. Ayrıca babasının cumartesi günü, Paul ile konuşmaya fırsat bulacak kadar erken döneceği kesindi. Böylece hemen o akşam, parti esnasında nişanlandıklarını herkese duyurabilirlerdi.

Bunu düşününce genç kadının içini büyük bir mutluluk kapladı. Whitney öğle yemeğinde teyzesine eşlik etmek üzere hızlı adımlarla eve yöneldi.

Öğle yemeği vaktinde, Clayton yine her zaman olduğu, gibi o gün gelen postaya göz atmaktaydı. Alışagelmiş resmi yazışmalar ve davetiyelerin yanı sıra annesi ile erkek kardeşinden de mektuplar almıştı genç adam. Clayton annesine ileteceği sürpriz kararını düşündü bir an ve kurnazca gülümsedi. Durmadan torun isteyerek başının etini yiyip duran annesi, sonunda oğlunun evleneceğini duyunca mutluluktan uçacaktı şüphesiz. Madem torun istiyor, ona altı tane torun vereceğim diye düşündü Clayton içinden gülerek. Bu çocukların hepsi Whitney'in yeşil gözlerini almalıydılar.

Whitney'in eve dönüş davetinde takmış olduğu zümrüt gerdanlığın sipariş edildiği Londra'daki kuyumcudan gelen makbuza imzasını atarken hâlâ gülümsemekteydi Clayton.

Dük imzaladığı makbuzu bir kenara bırakıp, bu kez de sekreterinden gelen uzun mektubu aldı eline. Mektupta neler yoktu ki; yaşlı bir aile hizmetlisinin emekli edilmesinden başlayıp, bir gemi şirketine ait yüklü miktarda hisse satışı gibi konuların tamamlanması için yapılması gerekenleri kapsayan uzunca bir mektuptu bu. Clayton tüm maddeleri tek tek okudu ve her biri için gerekli talimatları net ve detaylı bir biçimde maddelerin altına yazdı.

Kapıda beliren uşak boğazını temizledi ve seslendi. "Bay Stone, sizinle görüşmek istiyor, efendim." Clayton başını kaldırıp baktı. "Tabii, ben yemekte olduğunuzu bildirdim fakat beyefendi görüşeceği hususun çok acil olduğunu ve beklemesinin söz konusu olamayacağını belirtti."

"Anladım, içeri alın lütfen," dedi Clayton huzursuzca. Konu Whitney olduğunda Clayton dünyada hiçbir konuda sergileyemediği sabrı sergileyebilirdi ama müstakbel kayınpederine karşı aynı tahammülü göstermesi mümkün değildi. Aslında Dük'ün bu adama karşı takınabildiği tek tavır ona katlanmaya çalışmaktı.

"Londra'daki işlerimle ilgilenmeden hemen önce sizinle görüşmem gerekti," dedi Martin aceleyle kapıdan girerken. Dük'ün tam karşısına oturdu. "Büyük bir sorunumuz var ve eğer siz... Yani birlikte acilen bir çözüm bulmazsak bu sorun git gide daha da ciddi bir hal alacak."

Clayton, öğle yemeği servisini yapmakta olan uşağa kafası ile işaret ederek acilen çıkmasını emretti ve uşak odadan çıkıp, ardından kapıyı kapatıncaya dek bekledi. Peşinden kayıtsız bakışlarını davetsiz misafirine çevirdi genç adam. "Nerede kalmıştık. Martin?"

"Diyorum ki, tatsız bir durumla karşı karşıyayız. Karmaşık bir durum... Sevarin'le ilgili... Ben evden ayrılırken Whitney ile birlikteydi."

"Sevarin ile ilgili herhangi bir konuda endişe duymadığımı size söylemiştim," dedi Clayton asabi bir tavırla.

"Öyleyse *endişelenmeye başlasa tuz* iyi olur," diye uyardı Martin. Adam hem üzgün, hem de bir hayli kızgın görünüyordu. "Whitney daha on beş yaşındayken Sevarin'i şu Ashton isimli kızın elinden almayı kafasına koydu ve aradan beş yıl geçmesine rağmen... Tam beş yıl! Whitney bu niyetini gerçekleştirmek için hâlâ çok kararlı görünüyor. Ve bu gerçekleşmek üzere... Sözlerimi kulak ardı etmeyin; o sefil şeytan kızımla evlenmeyi düşünüyor. Ona evlenme teklifin de bulunmasına ramak kaldı. Buna hiç anlam veremiyorum, çünkü o adam Whitney'ye tahammül edemezdi. Bu kız *beni* bir gün çıldırtacak."

Clayton ağır ağır konuşurken sesinde alaycı bir ton belin vermişti. "O *sefil şeytan* kızınıza evlenme teklif etmişse, zevkine duyacağım hayranlıktan ötürü kendisini ayakta alkışla maktan başka hiç bir şey gelmez elimden. Fakat daha önce de size birkaç kez belirttiğim gibi... Whitney ile başa çıkabilirim ve.,."

Martin öfkeden patlayacak duruma gelmişti. "Onunla *baş edemezsiniz.* Yapabileceğinizi *sanıyorsunuz* ama onu benim kadar iyi tanımıyorsunuz. O lanet olasıca kız, inatçı ve bencil cadının tekidir; hep de öyleydi zaten. Ve kafasına koyduğu herhangi bir şeyi ne pahasına olursa olsun yapar; Sevarin'le evlenmeyi kafasına koymuş bir kere."

Martin elini cebine sokup mendilini çıkardı. Öfkeden alnında ince bir tabaka halinde parlayan terini sildi ve sözlerine devam etti. "Sevarin onunla evlenmeye karar verirse Whitney amacına ulaştığını hissedecek. Ayrıca..." diye dehşet dolu bir sesle sözlerinin altını çizerek konuşmasını sürdürdü Martin. "Eğer bizim cadı onunla *evlenmeyi* gerçekten kafasına koyduysa, siz onu idama sürükler gibi peşiniz sıra sürüklemek mecburiyetinde kalırsınız ki o şartlar altında bile size karşı direnecektir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Bir çift gri göz Martin'in gözlerine soğukkanlılıkla odaklandı. "Evet."

"Çok iyi. Öyleyse yapılması gereken şey Sevarin'in ona evlenme teklifinde bulunmasına mani olmak ve bunu yapmanın tek yolu Whitney'ye bir an önce sizinle temmuz'dan beri nişanlı olduğunu bildirmek. Sevarin'e de bunu söyleyin. ISıınu *herkese* söyleyin. Hiç durmayın ve sözlendiğinizi duyurun."

"Hayır."

"Hayır, mı?" diye tekrarladı Martin. Şaşkın bir halde I Dük'e bakıyordu. "Peki, Sevarin meselesi ne olacak?"
"Ne yapmalıyım sizce?"
"Size söyledim ya!" dedi Martin endişeli bir ses tonuyla. "Whitney'ye Sevarin'le ilgili bir niyeti varsa o niyeti aklından çıkarmasını söyleyin ve sizinle evlenmek için derhal hazırlıklara başlamasını emredin!"
Clayton metanetli tavrını güçlükle korumaktaydı. "Martin, daha önce kızınıza yapmak istemediği bir şeyi yapmasını 'emrettiğiniz' oldu mu hiç?"
"Elbette oldu. Ben onun babasıyım."
Clayton'ın dudaklarında inceden bir gülüş belirdi. "Peki, siz 'emredince' Whitney sizin hâkimiyetinizi kabul ederek sadakatli bir biçimde buyruğunuzu yerine getirdi mi?"
Martın oturduğu sandalyeye adeta gömüldü. Yüzü hissettiği mağlubiyetten ötürü içine dolan kederle renkten renge girmişti. "Ona en son 'emir' verdiğimde on dört yaşındaydı," dedi Martin. "Ona Ashton denen kızı örnek almasını emrettim ve sonraki iki ay boyunca beni bıktırıp usandırıncaya kadar reverans yapıp durdu. Evin bütün odalarına girerken ve çıkarken sürekli reverans yapıyordu. Uşaklara, aşçılara reverans yaptı. Atların karşısında reverans yaptı. O lanet cadıyı her gördüğümde elindekı işi gücü bırakıp karşımda reverans yapıp durdu. Ondan sonra da şu kırpikleriyle yaptığı komik hareketi yapmaya başladı; kirpiklerini sürekli

kırpıştırıyordu... Söylediğine bakılırsa, emrime uyarak Ashton'ı kendine örnek alıyormuş."
Tartışmanın daha fazla uzamasına imkân bırakmayacak bir ses tonuyla, "Whitney benim buyruğumu yerine getirecek," dedi Clayton. "Fakat ona evleneceğimizi söylemek için uygun zamana ben karar vereceğim ve o zamana dek kimse ona bununla ilgili tek kelime etmeyecek. Zamanı geldiğinde, bunu ona ben söyleyeceğim. Anlaşıldı mı, Martin?"
Martın itaatkâr bir tavırla başını salladı.
"Güzel," dedi Clayton. Mektup destesinin arasından bir zarf çıkardı ve zarfı açtı.
Martın titreyen parmaklarıyla kravatını gevşetti. "Bir husus daha var. Pek önemli sayılmaz."
Kafasını kaldırıp Martin'in yüzüne bakmadan, "Evet, sizi dinliyorum," dedi Clayton.
"Leydi Anne Gilbert ile ilgili. Kendisi Whitney'in sizden hoşlanmadığı gibi saçma bir kanıya varmış. Onu bu sorunu çözeceğinize ikna ederseniz iyi olur."
"Neden?"
"Çünkü hizmetkârlarımın bana bildirdiğine göre kocası Avrupa'dakı konsolosluklarda bulunurken kadın bütün ülkelere mektuplar gönderiyormuş. Sanırım eşine bir an önce ulaşıp onun buraya gelmesini istiyor."
Dük'ün yüz ifadesi keyifsizlikten adeta buz gibi olmuştu. Martin korkudan sandalyesine iyice sindi. "Anne Gilbert mantıklı bir kadındır; fakat Whitney söz konusu olduğunda hayli hassas davranıyor. Siz ona yaptığımız,

yani sizin ve benim beraberce planladığımız şeyden söz ettikten sonra, şaşkınlığı da geçince mükemmel bir karar aldığımızı itiraf etti tabii. Sizin bütün Avrupa'da seçilebilecek en muhteşem eş olduğunuzu ve İngiltere'de Westmorelandler'den daha soylu ve önemli bir aile daha olmadığını söyledi."

Clayton biraz yatışmış gibi görünüyordu. "Leydi Gilbert'ın böyle mantıklı düşünmesi beni memnun etti."

"O kadar da mantıklı sayılmaz!" diye çıkıştı Martin. "Whitney'in bundan haberdar olmaması konusu onu küplere bindirdi." Martin acı dolu bir sesle sözlerini sürdürdü. "Leydi beni hassasiyetin zerresinden yoksun, kalpsiz ve gaddar bir baba olmakla suçladı!" Dük'ün bu sözleri onaylayan bir tavır takındığını fark eden Martin kendini savunarak devam etti. "Sizi de dayatıcı ve zorba olmakla suçladı. Sizin ilişkileriniz hakkında tek bir güzel söz duymadığından ve iyi bir eş olabilmek için aşırı yakışıklı olduğunuzdan bahsetti. Kısacası Anne, Whitney'yi ikimizin de hak etmediğini düşünüyor."

"Size hediye ettiğim 100.000 sterlin tutarındaki ufak armağanın hanımefendinin hislerini yumuşatamaması beni hayli şaşırttı doğrusu," dedi Clayton alaycı bir tavırla.

"Leydi bunun bir rüşvet olduğunu söyledi," dedi Martin. Ardından da Dük'ün gözlerindeki buz gibi ifadeyi fark edip sandalyesine yapıştı. "Şey... Leydi Gilbert'ın Whitney'ye sizden *hoşlanması* için yeterli zaman tanımadan onu evlenmeye zorlamayacağınızdan emin olması gerekiyor. Eğer sizin ikna edici sözlerinizi

duymazsa kocasından bu evliliğe manı olması için nüfuzunu kullanmasını isteyecek sanırım. Lord, yüksek mertebeli kimselerce tanınıyor ve fikirleri hatırı sayılır kimseler tarafından takdir edilmekte."

Dük'ün yüzündeki meşum ifade hiç beklenmedik bir biçimde iğneleyici bir hale büründü. "Eğer Lord Gilbert nüfuzunu o çevrelerde *muhafaza* etmek istiyorsa benim gibi bir düşman edinmek istemeyecektir. Küstahlık etmek istemem Martin ama o hatırı sayılır kimselerden biri de *benim."*

Martin yanından ayrıldıktan sonra, Clayton yerinden kalktı ve pencereye yaklaştı. Pencerenin kenarına yaslandı ve kırlık alanın ilerisinde ağaçların yakınında küçük ve sade bir kameriye inşa etmekte olan işçilere daldı gözleri.

Eğer Martin bugün değil de dün gelmiş olsaydı ve onu Whitney ile bir an evvel evlenmesi için zorlasaydı Clayton bu fikre daha sıcak bakabilirdi. Son geceye dek Whitney, Clayton için adeta sahip olduğu bir mülk gibiydi. Değerli bir mülktü şüphesiz, hatta belki de en kıymetlisiydi ama her şeye rağmen bir mülktü.

Armandlar'ın maskeli balosunun düzenlendiği gece Clayton, Whitney'yi bir metres gibi kullanabileceğini geçirmişti aklından. Fakat böyle incelikle yetişmiş nadide bir çiçeği soldurmak, gönül meseleleri söz konusu olduğunda Dük'ün rahat yüreğini bile burkacak kadar tehlikeliydi. Ayrıca evlenme çağına geldiğinden beri kendisine sık sık hatırlatılan sorumluluğu üstlenerek

evlat sahibi olmak da onun göreviydi. İşte bu yüzden Clayton o gece, Armandlar'ın bahçesinde kendisine gülümseyen o neşe dolu yüze baktığında hem bu görevi yerine getirip, hem de tutkularını bastırarak her yönden bu sorunu çözümleyecek bir yol bulmuştu; Whitney Stone ile evlenecekti.

O son geceye dek, Whitney Clayton şehvet dolu hayallerinin kahramanı ve evladını dünyaya getirecek bir anneden başka bir şey değildi. Ama son gece her şey değişmişti. O gece Whitney, Clayton'ın içindeki o varlığından dahi haberdar olmadığı hassasiyet ve koruyuculuk duygularını okşamayı başarmıştı.

Clayton, Whitney'in gülerek anlattığı o hikâyeyi dinlemişti. Annesini kaybetmiş genç bir kızın bir oda dolusu kalpsiz insanın bulunduğu o aptal müzikalde gösteri yapmaya mecbur bırakılması genç adamı güldürmekten ziyade hüzünlendirmişti. Ve Clayton, hayatında ilk kez o gencecik kızın hissetmiş olduğu acıyı, öfkeyi ve büyük utancı yüreğinde hissetmişti.

Clayton, Whitney'in tanıdıklarının çoğundan hoşlanmamıştı zaten; bu insanlar Dük'ün gözünde dar kafalı, dedikoducu birer kasaba ahmaklarıydı ve Whitney'in Fransa'dan dönmekte olduğunu öğrendikleri andan itibaren onun genç kızlık maceraları ile Paul Sevarin'in peşinden koştuğu yılları anlatıp durarak hem birbirlerini hem de Claytoıı'ı eğlendirmeye çalışmışlardı.

Şayet Whitney'in kendisine olan güvenini yeniden kazanmasının tek yolu bütün bu insanlara Sevarin'i nasıl

büyülediğini göstermekse, Clayton genç kadının bunu yapmasına izin vermeye dünden razıydı. Bu kasabalılar Whitney'in Sevarin'i nasıl elde ettiğini birkaç günlüğüne görebilirlerdi. Clayton o kadar bekleyebilirdi doğrusu... Tabii Sevarin'in gidip Whitney'in babasından evlenmek için izin isteyecek cesareti kendisinde bulmaması şartıyla... Clayton, başka bir adamla nişanlanmasına göz yumacak kadar Whitney'ye müsamaha gösteremezdi. Buna tahammül edecek değildi.

Genç adam kararını verdi ve yeniden masasının başına oturdu. Martin beş gün. kadar evinde olmayacaktı ve Clayton, Whitney'yi yeniden görmek için bu kadar uzun şiire bekleyemezdi. Bu zaman zarfında onu görmek için bir bahane bulmalıydı genç adam. Bir bahane bulmak için uzun uzun düşündü, ardından dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseyiş belirdi. Whitney'in Ecel Beşiği'ni sürerek kendisiyle yarışmak istediği gelmişti aklına.

Mektup kâğıtlarından bir yaprak çekip çıkardı, ardından yazısına başlamak için uygun bir ifade düşünmeye başladı. Yazacağı not bir teklif değil, bir meydan okuma izlenimi bırakmalıydı; bu sayede Whitney onu geri çeviremeyecekti.

"Sevgili Bayan Stone," diye başladı Clayton notuna. 'Yanlış hatırlamıyorsam şu vahşi atı sürerek yeteneğinizi ispat etmek istiyordunuz. Çarşamba sabahı dilediğiniz parkurda yarışmaya hazırım. Tabii, yine de bu kararınızın aceleyle verilmiş yanlış bir karar olduğunu

düşünüyorsanız, fikrinizi değiştirdiğiniz takdirde sizi korkaklıkla suçlamayacağımdan emin olabilirsiniz. O atın sizin için fazlasıyla zapt edilemez olduğunu ve bundan duyduğunuz haklı korkuyu anlayışla karşılarım. Saygılarımla..." Clayton zarfın üzerine ince kum serpti ve mühürleyip zarfı kapattı. Amacına ulaşmanın verdiği memnuniyetle uşaklarına zarfın Bayan Stone'a iletilmesini emretti ve yanıt beklemeye koyuldu.

Üniformalı uşak on beş dakika sonra elinde Whitney'in yanıtını içeren zarfla geri döndü. Whitney, Clayton'ın çağrısını bilge bir rahip misali eğik ve güzel bir el yazısıyla yanıtlamıştı. Bu yazı terbiyeli fakat cahil kadınlara özgü şu okunaksız karalamaları andıran el yazılarına hiç benzemiyordu. Not, selamlama ile başlamıştı. "Çarşamba günü benim için de uygundur," diye yazmıştı Whitney. "Sabah, saat 10.00'da Bay Sevarin'in malikânesinin kuzeybatı tarafında, koruluğun yakınında görüşmek üzere." Hepsi bu kadardı. Fakat bu kısacık not bile Clayton'ın sabahleyin yatağında mutlulukla uyanması için yeterli olmuştu. Genç adam yatağından kalktı ve gerindi. Büyük bir sükûnetin hâkim olduğu evinin koridorlarında ıslık çalarak yürüdü ve binici takımlarını giymek üzere üst kata çıktı.

Çarşamba sabahı Clayton, Sevarin'in evinin yakınındaki koruya bakan tepenin zirvesine tırmandığında öyle ilginç bir manzarayla karşılaştı ki aniden atının dizginlerini çekerek öylece kalakaldı. Tepenin aşağısında gösteriyi izlemeye gelmiş hanımları taşıyan

at arabaları her yere dağılmıştı ve bu hanımların arasında ellerinde parlak renkli güneş şemsiyeleri ile Anne Gilbert ve Amelia Eubank de vardı. Beyler ise en şık pazar kıyafetlerini giyerek yarışı izlemeye gelmişlerdi. Onlar kadar varlıklı olmayan diğer seyirciler ise at arabası yerine atlarının üzerinde durarak, yük arabalarının üzerinden bakarak ya da grup halinde ayakta durarak yarışın başlamasını beklemekteydiler.

Aşağıdaki manzaranın kasaba festivalini aratmaması için parlak ipek gömlekli birkaç cambaz ile bir iki hokkabaz eksikti yalnızca. Clayton bunu düşünürken biri düşüncelerini okumuşçasına tam iki kez, uzun uzun borazan çaldı ve kalabalık birbiriyle ahenk içinde genç adamın bulunduğu tarafa dönerek onun tepeden aşağı inişini izlemeye koyuldu.

Whitney kısık gözlerinin altından, yanına yaklaşan Clayton'ın atını dikkatle süzmekteydi. Bu hayvanın dört bacağı da gayet biçimli görünüyordu. Hayvanın kaslı göğsü ile güçlü bir avcınınkini andıran baldırları da dikkatinden kaçmadı Whitney'in. Bulunduğu açıdan ancak bu kadarını görebilen genç kadının bunlardan başka fark ettiği tek şey binicinin giydiği parlak kahverengi deri binici çizmeleri ile çizmelerine birebir uyumlu, güderiden şık bir binici pantolonuydu.

Atıyla birlikte Whitney'in beklemekte olduğu başlangıç çizgisine yaklaşan Clayton, yerini alınca genç kadına dönüp alaycı bir tavırla, "Yirmi adımda bir silahlar da patlayacak mı Bayan Stone?" dedi.

Whitney ona soğuk ve resmi bir tavırla karşılık vermeye niyetlenerek dik dik baktı. Fakat Clayton'ın saf bir çocuğunkini andıran gülümseyişi ile karşılaşınca neredeyse kendini tutamayıp gülümseyecekti. Kasabalı adamlardan ikisi şans dilemek için Clayton'ın yanına yaklaşınca genç adam gözlerini Whitney'den ayırmak zorunda kaldı.

Clayton adamlarla konuşup gülüşürken, Whitney onu izlemekteydi. Genç adam, heybetli ve güçlü atının üzerinde son derece rahat görünüyordu. Yanındaki adamlarla öyle içten muhabbet ediyordu ki Whitney, Clayton'ın geçen gün evinde kendisine sinsi sinsi yaklaşan ve ona sıkı sıkı sarılıp susamış dudaklarını dudaklarıyla doyuran o acımasız, şehvet düşkünü adam ile aynı adam olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Sanki Clayton iki ayrı bedende yaşıyordu; biri Whitney'in aslında çok sevebileceği o adama aitti; diğeri ise lıaklı sebeplerden ötürü asla güven duyulamayacak ve hep korkulacak olandı.

Elizabeth'in babası borazanı bir kez daha çaldı ve Ecel Beşiği, Whitney'in altında çılgınca şahlandı. Whitney ve Clayton'a dönüp, "Hazır mısınız?" diye seslendi Paul. Genç adam silahını havaya kaldırırken Whitney, Clayton'a doğru eğildi ve Dük'ün şaşkın şaşkın bakan gri gözlerine gözlerini kilitleyerek işveyle gülümsedi. "Eğer beni takip etine nezaketini gösterirseniz, size önderlik etmekten şeref duyarım efendim," dedi Whitney usulca.

Clayton kahkahayı patlattı. O sırada silah ateşlendi ve Dük'ün atı aniden öne atıldı. Genç adam az önce Whitney'in sözlerine kulak kesildiği sırada bir an için elinden bıraktığı dizginleri yeniden yakalayıp var gücüyle asıldıysa da çılgına dönen hayvanı kontrol altına aldığında Whitney arayı bayağı açmıştı.

Clayton'ın atı Savaşçı, adının hakkını vererek yemyeşil sert çimlerin üzerinde gümbür gümbür ilerliyor, Whitney'in atı ile arayı kapatmaya çalışıyordu. Fakat batıya yönelıp dere boyunca dörtnala koşmaya başladıkları sırada Clayton, uygun zamanı kollamak için atını hafifçe yavaşlattı. Genç adam, "Sakın ol, oğlum," dedi çılgına dönmüş atına usulca. "Biz hamlemizi yapmadan, hanımefendinin ne yapabildiğini görelim önce."

Clayton, ileride Ecel Beşiği'nin alçak bir taş duvarı mükemmel bir biçimde aştığını gördü ve gururla gülümsedi. Whitney, eyerin üzerinde oldukça narin ve güzel görünüyor, acemi atını ustalıkla sürüyordu.

Yarışın son ayağını dönerken Clayton, Ecel Beşiği'nin artık yorulmaya başladığını fark etmişti. İleride, koruluğun yanındaki keskin dönemeçten hemen sonra Whitney'ye yetişip onu geçmeye karar verdi genç adam. Eyerinin üzerinde rahat bir duruşa geçip ileri uzandı ve dizginleri gevşetti. Savaşçı aniden öne atıldı ve uzun adımlarla tozu dumana katarak koşmaya başladı.

Atı dörtnala koşarak sonraki dönemeci geçtiği anda Clayton'ın nefesi kesildi. Kara aygır yön değiştirmiş yol

boyunca ilerliyordu ve... Üzerinde Whitney yoktu. Clayton, Savaşçı'nın dizginlerini hızla çekip atını durdurdu ve etrafına bakındı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyor, gözleri Whitney'yi arıyordu.

Ve sonunda onu gördü. Whitney ağaçların arasında, büyük bir meşe ağacının altına yığılıp kalmıştı. Üzerinde gövdeden ayrılmış, kalın bir dal duruyordu. Büyük ihtimalle dönemece çok hızlı girmiş ve atı bu büyük dal parçasına takılıp genç kadını üzerinden fırlatmıştı.

Clayton atının üzerinden hışımla atlayıp Whitney'in yanına koştu. Genç adam hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Çılgına dönmüş bir halde Whitney'in nabzını aradı. Genç kadının incecik boynunda kalp atışlarının düzenli bir biçimde attığını fark etti. Ardından herhangi bir darbe alıp almadığını anlamak için kafasını inceledi ve o anda kafasına darbe alan kimselerin hafızalarını yitirdiklerini anımsayarak paniğe kapıldı.

Clayton, genç kadının kafasında bir kesik ya da şişkinliğe rastlamayınca, bu kez de kırık bir yeri olup olmadığını anlamak için kollarını ve bacaklarını yokladı. Kırık bir yer de yok gibi görünüyordu. Ardından ceketini çıkardı ve katlayıp Whitney'in başının altına yerleştirdi. Dizlerinin üzerine çöküp genç kadının bileklerini ovmaya başladı.

Whitney'in kirpiklerinin hafifçe aralandığını görünce derin bir nefes aldı. Uzanıp Whitney'in dağılmış saçlarını nazikçe alnından çekti ve ona doğru biraz daha

eğilerek, "Bir yerin acıyor mu? Konuşabilir misin?" diye sordu.
Yeşim yeşili gözler fal taşı gibi açılıverdi. Whitney'in sakin bakışları Clayton'a odaklanmıştı. Whitney, genç adama hafif bir tebessümle karşılık verirken Clayton o güzel gözlere hayranlıkla bakıyordu. Fakat Whitney'in dudaklarından dökülen sözler Clayton'ın içindeki şefkat duygusunu bir anda yok etti. "Kaza anında..." diye fısıldadı Whitney. "Önde olan bendim, hatırlarsan..."
Clayton kulaklarına inanamıyordu. Genç adam doğrulup ayağa kalkarken bacaklarının tutmadığını hissediyordu adeta. Bir ağaca yaslandı ve gözlerini dikip Whitney'yi şaşkınlık dolu bir sessizlikle süzdü.
Bir dakika sonra, "Kalkmama yardım eder misin?" diye sordu genç kadın.
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ona bakarken, "Hayır," dedi Clayton öfkeyle. "Etmeyeceğim."
"Pekâlâ," diyerek derin bir iç çekti Whitney. Yerinden kalkmak için bir parça doğrulup eteğini düzeltti. "Bu davranışı sana hiç yakıştıramadım doğrusu."
'Yarışı kazanamayacağını anlayınca düşme taklidi yapmayı kendine yakıştırıyorsun ama."
Whitney ona tuhaf tuhaf bakarak eğildi ve Clayton'ın ceketini çekip yaprakların arasından aldı. Ceketi silkeledi ve Clayton'a uzattı. Pişmanlık dolu bir tavırla kendisini savunur gibi başını salladı ama Clayton onun dudaklarında beliren sinsi gülüşü fark etmemiş değildi. Genç kadın derin derin içini çekerek suçunu kabul etti.

"İşte bu benim bir türlü vazgeçemediğim en kötü huyum ve bunu her yaptığımda pişmanlık duyduğumdan emin olabilirsin."
"Neymiş o huy?" diye sordu Clayton. Whitney'in güzel yüzünde herhangi bir pişmanlık belirtisi olmadığı belliydi ve Clayton onun bu yüz ifadesine bakarken gülmemek için kendini zor tutuyordu.
"Hile yapmak," diye yanıtladı Whitney ciddi bir tavırla. "Kaybedeceğimi anlayınca hep böyle yaparım." Parmaklarını saçlarının arasında şöyle bir gezdirdi. Arapsaçına dönmüş buklelerinin arasından düşen yaprakları görünce de suratını buruşturdu. Clayton içten içe gülüyordu bu sahneye. Bu kadının kusurlarını birer meziyete, meziyetlerini ise kusurlara dönüştürmesi için yalnızca güzel saçlarını şöyle bir savurması ya da omuz silkmesi yeterliydi.
Whitney yaprakların arasında kırbacını ararken Clayton sessizce atının yanına yöneldi ve eyerine yerleşti. Atının üzerinde Ecel Beşiği'nin yanına tırıs adımlarla yaklaştı ve aygırın dizginlerini yakaladı. Aygırı dizginlerinden çekerek Whitney'in yanına yaklaştırdı. Whitney, atının dizginlerini almak için uzanır uzanmaz Clayton aygırı bir adım geri çekti. Genç adamın bu kasıtlı hareketi Whitney'in dizginlere yetişmesini engellemişti. "Az önce niyetinizi dürüstçe itiraf etmenizden çok etkilendim doğrusu küçük hanım," dedi. Whitney, kollarını iki yanma sarkıtmış, kaşlarını çatmış ona bakmaktaydı. "O kadar etkilendim kı ben de bir itirafta

bulunmadan edemeyeceğim. Bildiğiniz gibi ben bir lıilekârın yoluna taş koymak için her şeyi göze alabilecek o aksi adamlardan biriyim. Bu gibi bir şeye engel olmaktan asla kaçınmam."

Whitney'in atını da peşi sıra sürükleyerek birkaç adım daha uzaklaştı Clayton. Ardından başını çevirip, geriye baktı. Whitney öfkeden dili tutulmuş bir halde ona bakmaktaydı. "Yürüyerek geri dönmen çok uzun zaman almaz," dedi Clayton gülerek. 'Yine de at üzerinde geri dönmek istersen de... Neden bu kadar geciktiğimizi merak eden biri sana yardımcı olacaktır. Fakat nasıl dönersen dön, dinlenmiş atına tekrar binip yarışı bitirmeye yeltenemeyeceksin."

Clayton, Whitney'in atını dizginlerinden tutmuş peşi sıra sürüklerken genç kadın gözlerini kısmış genç adamın ardından bakıyordu. Hüsran dolu bir çaresizlikle elindeki kırbaçla bacağına vurdu ve hissettiği acıyla tiz bir çığlık attı. Mahzun bir halde yere çöküp yardım beklemeye başladı ama orada bekledikçe düştüğü durum daha da komik bir hal alıyordu. Aslında atından kasıtlı olarak düştüğü söylenemezdi pek. Eğer bir hata yaptıysa, tek hatası yorgun atıyla ilerlerken Clayton'ın kendisine yetişmesine ne kadar kaldığını anlamak için kafasını arkaya çevirip bakmasıydı. Önüne döndüğünde ise göğsünün dibinde alçak bir dal bitivermişti.

Whitney kendisini böyle rezil bir biçimde oracıkta bırak-tığı için Clayton'a öfkelenmeye çalıştı ama bunu başaramadı. Yerde öylece yatarken, Clayton'ın

kendisine doğru eğildiği sırada, genç adamın yüzünde beliren korku dolu ifade Whitney'in aklından çıkmıyordu bir türlü. Meraktan sesi titrerken, "Geçti küçüğüm, tamam," diye fısıldamıştı ve endişe dolu yüz ifadesinden nasıl mahvolduğu belliydi.

Whitney yerden bir tutam çimen kopardı ve içini çekerek çimeni yere fırlattı. Clayton'ın kendisi için yalnızca bir dost olmasını ne kadar da çok isterdi oysa ki. Ondan ne kadar da iyi bir arkadaş olurdu. Clayton etkileyici ve eğlenceli biriydi; Whitney'yi güldürüyordu. Belki de evli bir kadın olursa, Clayton onu bir sevgili gibi görmekten vazgeçebilirdi ve böylece arkadaş olabilirlerdi, kim bilir...

Paul atını dörtnala koşturarak korunun köşesinden dön-düğü sırada Clayton Whitney'in aklından uçup gitti. Paul, Whıtney'ın yanı başında aniden atını durdurdu. Onun yerde oturduğunu görünce yüzündeki endişe dolu ifade yerini kızgınlığa bıraktı. "Sen ve Westland bir araya geldiğiniz her an ortadan kayboluyorsunuz. Bunun mantıklı bir açıklaması var mı acaba?" diye sordu öfkeyle.

Clayton koruya Ecel Beşiği ile birlikte geri döndüğünde seyircilerden endişeli bir uğultu yükseldi. Başta Leydi Gilbert olmak üzere herkes Clayton'ın yanına yaklaştı. "Ne oldu?" diye endişe dolu bir sesle bağırdı Whitney'in teyzesi. "Whitney nerede?"

"Birazdan burada olur," diye seslendi Clayton. Başını geriye çevirip atının üzerinden şöyle bir bakınca

Whitney'in, Sevarin'iıı önünde eyere yan oturmuş bir biçimde atla koruluğa girdiğini gördü. Whitney'ye bakarken, onun yarış esnasında nasıl düşmüş olabileceğini yeniden düşündü Clayton. Düşmüştü elbette ama bunu kasıtlı yapmış olamazdı. Whitney kolay kolay pes etmezdi çünkü.

Bitiş çizgisine geldiklerinde Whitney, Paul'ün atından yavaşça indi ve meraklı bakışlarını Clayton'a çevirdi. Onun herkese ne anlattığını merak ediyordu doğrusu. Seyirciler yavaş yavaş yanına yaklaşmaktaydılar. Bahse girmiş olanlar Whitney'ye sesleniyor, ondan yarışın sonucunu bildirmesini istiyorlardı.

Clayton uzanıp onu kollarının altından yakaladı ve kaldırıp eyerinin önüne oturttu. Whitney böyle aşırı teklifsiz bir muamele görmekten hiç de memnun olmamış gibi görünse de Clayton onun öfkeli bakışlarına aldırmadan sordu. "Onlara yarışı kimin kazandığını söylemeyecek misin?"

"Atım bir mil kadar geride devrildi," diye seslendi Whitney. "Bay Westland yarışı kazandı." Ardından başını hafifçe Clayton'a doğru eğerek, "Aslında, bu yarışın bir galibi yok," diye fısıldadı.

Clayton alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Atın yorulmuştu ve yarışı kaybedecektin," dedi genç adam. "Ve sen bu yarışın nasıl sonuçlanacağını daha atından düşmeden kestirebilecek kadar iyi bir binicisin."

"En azından dürüstçe düştüğümü kabul edecek kadar naziksin. Buna çok sevindim," diyerek aldırmaz bir tavırla çıkıştı Whitney.
Clayton güldü. "Sana karşı kaç kere nezaketli *davrandığıma* birazcık bile dikkat etseydin şaşkına dönerdin."
Whitney bu hayret verici sözlere bir yanıt vermeye fırsat bulamadan Clayton onu zahmetsizce atından aşağı indirdi.
Whitney, Paul'ün yanı başında dikilip dururken Clayton atını çevirdi ve tepenin zirvesine doğru dörtnala giderek uzaklaştı.
Perşembe günü Whitney için pek yorucu geçmedi. Paul, yolculuk için hazırlanmaktaydı. Whitney de gününü babası adına cumartesi günü düzenlenecek doğum günü partisi için yapılan hazırlıklara yardım ederek ve Paris'teki arkadaşlarından gelen mektuplara cevap yazarak geçirdi.
Cuma sabahı, Londra'ya geri dönen Emily'ye uzun bir mektup yazdı Whitney. Paul hakkında, şu neredeyse saplantılı denilebilecek, güçlükle zapt ettiği suskunluğunu bozmak için çıldırsa da bu sessizlik pek yakında meyvelerini verecekti. Bu yüzden arkadaşına yakında çok heyecanlı haberler vereceğini bildirmekle yetindi yalnızca. Mektubunun sonunda Emily'ye onu Londra'da ziyaret edeceğine dair bir söz vermeyi de ihmal etmedi. Whitney, verdiği bu sözü pek yakında tutacağından şüphe etmiyordu. Çünkü gelinliğini ve

çeyizini almak üzere Londra'ya gitmesi gerekecekti. Oraya gidince Emily'den nedimesi olmasını rica edecekti. Tüm bunları düşünmek bile Whitney'yi aşırı derecede heyecanlandırıyordu.
Genç kadın mektubunu göndermek üzere alt kata indi ve Clayton Westland'in ziyarete gelmiş olduğunu fark etti. Kırmızı salonda Anne ile tatlı bir muhabbete dalmış olan genç adam Whitney'in içeri girdiğini görünce nazikçe ayağa kalktı.
"Geçen gün geçirdiğin kazanın ardından iyileştiğinden emin olmak istedim; bu yüzden geldim," dedi Clayton. Konuşma biçiminde o her zamanki alaycı tavırdan eser yoktu.
Whitney, Clayton'ın o gün kendisine inanmadığı için kendince özür dilemeye çalıştığını fark etmişti. "Gayet iyiyim," diye yanıtladı genç kadın.
"Çok sevindim," dedi Clayton. "Bu durumda seni satrançta yine fena bir biçimde yenecek olursam hafızanı kaybettiğini ya da başının döndüğünü iddia edemezsin. Bu öğleden sonra senin için uygun mu?"
Whitney, bir dere balığı misali anında oltaya gelmişti. Böylece gününün geri kalanını satranç masasının başında Clayton'la mücadele edip ona şaka yollu takılmaktan büyük bir haz alarak genç kadın. Onlar satranç oynarken teyzesi de bütün gün ona göz kulak olan güler yüzlü bir dadı gibi kanepede oturup nazikçe nakış işleyip durdu.

Whitney o gece yatağına yattığında hemen uykuya dalmak istese de bir türlü uykusu gelmiyordu. Karanlıkta elini havaya kaldırdı ve uzun parmaklarına şöyle bir baktı. Yırın parmağında bir nişan yüzüğü görebilecek miydi acaba? Babası erken dönüp Paul ile görüşebilirse bu mümkün olabilirdi. Bu sayede onlar da yarın gece verilecek davette nişanlarını herkese duyurabilirlerdi.

Bu gece gözüne uyku girmeyen tek kişi Whitney değildi. Clayton, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, gözlerini tavana dikmiş Whitney ile evlenecekleri gecenin hayalini kuruyor, iyiden iyiye bu düşüncenin tadını çıkarıyordu. Whitney'yi ipeksi, ince bedeniyle altında uzanmış, erkekliğini içinde hissetmek için kalçasını deli gibi hareket ettirirken hayal ettikçe kanının kaynadığını hissediyordu. O bir bakireydi ve kolları arasında kendinden geçene dek onunla şefkatli bir biçimde sevişecekti Clayton.

Bu zevk dolu hayaliyle yatağında diğer yana döndü ve nihayet uykuya dalıverdi.

16

Leydi Anne, holden yükselen ve hiç de yabancı gelmeyen neşeli selamlaşmalarının uğultusuyla gözlerini açtı. Güneşten gözleri kamaşınca gözlerini hafifçe kırptı ve başının ağrıdığını hissetti. Nedense içine kötü bir his doğuvermişti.

Martın için sürpriz bir doğum günü partisi hazırlama fikri Whitney'ye aitti. Anne bu fikri duyunca böyle bir partinin baba ile kızın arasındaki buzları daha da eriteceğini düşünerek Whitney'yi desteklemişti. Ne var ki Anne o zaman Whitney'in, Claymore Dükü ile evlendirilmesinin planlandığından haberdar değildi. Şimdi ise partiye katılacak olan otuz konuktan herhangi birinin Westmoreland'in asıl kimliğini tanımasından endişe ediyordu. Böyle bir şey olursa Martin ve Dük'ün birlikte tasarladığı o titiz plânın akıbetinin ne olacağını ancak Tanrı bilirdi.

Anne yatağında doğrularak arkasına yaslandı ve servis çanının zincirini çekerek hizmetçisini odaya çağırdı. Ardından da gönülsüzce yatağından kalktı; içine dolan bu huzursuzluktan bir türlü sıyrılamıyordu.

Scwell, genç kadına babasının geldiğini haber vermek için nihayet Whitney'in yatak odasının kapısını çaldığında akşam karanlığı çökmüştü.

"Teşekkür ederim, Sewell," diye seslendi Whitney mahzun bir sesle. Bu gece Paul ile nişanlandıklarını

duyurmak için son derece uygun bir geceydi; Ashtonlar, Merrytonlar ve kasabadaki tüm önemli kişiler burada olacaklardı. Whitney, Paul ile evleneceğini duyduklarında bütün bu insanların yüzünde belirecek olan ifadeyi görmek için çıldırıyordu doğrusu.

Karanfil kokulu sabunuyla vücudunu sabunlarken içinde hâlâ bir umut vardı. Belki de Paul, parti esnasında bir yolunu bulup babasıyla görüşebilirdi. Böylece bu akşam nişanlarını duyurmaları mümkün olabilirdi.

Kırk beş dakika sonra dadısı, Clarissa Whitney'in arkasında durmuş onun nasıl göründüğünü incelerken Whitney de usulca kendi ekseni etrafında dönüyordu.

Fildişi rengindeki göz alıcı saten tuvaleti mum ışığında ışıl ışıl parlıyor, elbisesinin kare yakalı korse kısmı göğüslerine kalıp gibi oturarak göğüs çatalındaki gölgeli çukuru tahrik edici bir biçimde ortaya çıkarıyordu. Elbisenin çan şeklinde uzanan geniş kolları dirseğinden bileklerine kadar koyu safir rengi saten kumaştan oluşuyor ve aynı tondaki safir şerit etek ucunu süslüyordu. Önden bakıldığında elbisenin etek kısmı düz şeritler halinde uzanarak etek ucunda hafifçe genişliyor, arkadan bakıldığında ise yarım bir kuyruk gibi nazikçe dalgalanıyordu. Gerdanında ve kulaklarında elmaslar ve safirler ışıl ışıl parlıyor, aynı mücevherler bir zincir halinde ustalıkla taranmış saçlarının parlak kalın bukleleri arasında kıvrılıp bükülerek adeta ateş saçıyordu.

Clarissa gururla gülümseyerek, "Tıpkı bir prenses gibi oldunuz," dedi Whitney'ye.

Whitney, alt katta ve koridorlarda usulca dolaşmakta olan konukları duyabiliyordu. Uşağa akşam yemeği için "birkaç misafirin" geldiğini ve saat yedide aşağıda olmasını efendisine bildirmesini tembih etmişti. Whitney odasındaki şömine rafının üzerinde durmakta olan saate odaklandı; saat altı buçuktu. Babasının Bath'ten, Brighton'dan, Londra ve Hampshire'dan doğum gününü kutlamaya gelen akrabalarını gördüğünde nasıl şaşıracağını gözünün önüne getirince iyice heyecanlandı genç kadın. Konukların biraz daha sessiz olmaları için Sewell'e elinden geleni yapmasını söylemek üzere odasından çıkıp hole yöneldi.

Babası tırabzanların yanında dikilip arada bir eğilerek girişe göz gezdirirken kravatı kolalı gömleğinin üzerinde sallanıp duruyordu. Whitney, babasının yanma doğru yaklaşırken bu partinin "sürpriz" olmaktan çıktığını düşünüp hayıflanıyordu. Kasabadan gelen misafirler hemen aşağıda kuyruk halinde uzanmış gürültülü fısıltılarla selamlaşırken zavallı Sewell onları "Bayanlar ve Baylar, hanımefendi, beyefendi, biraz daha sessiz olmanızı rica edeceğim," diye uyararak misafir odasına alıyordu.

Ardındaki uzun koridorda akrabaları, tırabzanların yanında dikilmiş duran ve gecenin kahramanı olan Martin'i gözetlerken iki ayrı oda kapısı açılıp, şiddetle kapanınca Whitney babasının şaşkına dönmüş huzursuz

bakışlarının aşağıdaki misafir kuyruğundan koridora çevrildiğini gördü. Genç kadin babasının pütürlü yanağına kendinden emin bir öpücük kondurdu. "Doğumgününü kutlamak için geldiler, babacığım."

Martin'in üzgün ve sert görünen yüz ifadesine karşın Whitney, babasının etkilendiğini fark etmişti. "Bu sürpriz bir parti olacaktı sanırım ve benim de evimde kopan bu patırtıyı fark etmemem gerekiyordu, öyle değil mi?"

"Kesinlikle doğru," dedi Whitney gülerek.

"Fark etmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapacağım, tatlım," dedi babası tuhaf bir biçimde Whitney'in kolunu okşayarak. O anda bir bardağın kulak çınlatan şangırtısı duyuldu. "Hay Allah, tüh!" diyerek tiz bir sesle bağıran bir kadın sesi işitildi.

Başını hafifçe yana eğen Martin, "Letitia Pinkerton," dedi duyduğu sesin ardından. "Bir şeye üzüldüğünde en sevdiği ve her zaman kullandığı tek ifade budur." Whitney'ye baktı ve sözlerini sürdürürken sesi tuhaf bir biçimde kısıldı. "Letitia'ya 'lanet olsun!' demeyi öğreteceğim diye sevgili anneni korkuturdum ve anneciğinin karnına gülmekten ağrılar girerdi." Sonra dönüp yatak odasına yöneldi Martin. Whitney babasının ardından bakarken sessizce gülümsüyordu.

Yarım saat sonra Martin bir koluna Whitney'yi, diğerine de Anne'i takmış, misafir odasına doğru yürümekteydi. Whitney başıyla işaret edince, Sewell kapıları ardına

kadar açtı ve "Sürpriz!", "Mutlu Yıllar!" diye çağlayan coşkun çığlıklar Martin'i selamladı.
Anne, ev sahibesi olarak bir takım sorumlulukları yerine getirmek üzere aceleyle koşturmaya başlayacaktı ama uşaklardan biri onu durdurdu. "Af edersiniz, efendim fakat elimdeki mektup az önce özel bir postacı tarafından bırakılmış ve Sewell bunu derhal size ulaştırmam gerektiğini söyledi."
Anne mektuba şöyle bir göz attı, Edward'in tanıdık gelen sevgi dolu el yazısını fark edince içi ferahladı. Neşeyle mektubu uşağın elinden kapıp üzerindeki mührü aceleyle kırdı.
Whitney'in gözleri Paul'ü aramaktaydı. Genç kadın Paul'ü göremeyince her şeyin Anne teyzesi ile birlikte tasarladıkları gibi olup olmadığını denetlemek üzere yemek odasına yöneldi.
Oturma odasını yemek odasından ayıran kapılar ardına kadar açılınca ortada etrafında altışar sandalye bulunan küçük masaların yerleşmesi için genişçe bir alan kalmıştı. İçine kırmızı, beyaz ve pembe güllerin ahenkle yerleştirildiği gümüşten dev vazolar uzun ayaklıklı sehpaların üzerine yerleştirilmişti. Gümüşler ve kristaller mum ışığında pırıl pırıl parlarken, annesine ait gül kurusu renginde en kaliteli keten örtülerin tüm masalara serilmiş olduğu gözden kaçmıyordu.
Whitney oturma odasından geçip balo salonuna yöneldi. Öbür iki oda gibi balo salonu da gül buketleriyle

cömertçe donatılmıştı. Bu güller o soğuk görünüşlü sade odaya farklı bir boyut kazandırıp adeta renk katmıştı.
Ardından Paul'ün derinden gelen sesini duyunca hafifçe gülümseyerek arkasına döndü Whitney.
"Seni özledim," dedi Paul. Genç adamın hayranlık dolu bakışları Whitney'in fildişi rengindeki büyüleyici gece elbisesine odaklandı önce. Ardından da gözlerini genç kadının göz alıcı yüzüne çevirdi Paul. Onu uzun uzun, nazikçe öpmek için kolları arasına alırken, "Kim tahmin edebilirdi ki..." diye fısıldadı. "Bir gün gelip de böyle bir güzelliğe dönüşeceğini..."
Anne elinde Edward'in uzun mektubu ile yemek odasına doğru yürürken bakışları mektubun satırlarını iştahla yiyip yutuyordu. Geniş odanın öbür ucunda duran Whitney'in fildişi renkli saten elbisesi gözüne ilişince neşe dolu bir sesle haykırdı. "Hayatım, nihayet Lord Gilbert'dan bir haber alabildim! Kendileri tatil yapmak..." Başını kaldırıp Whitney'ye bakmak için harika bir zamanlamaydı. Anne ancak o anda gözlerinin önünde duran, birbirini az önce kucaklamış bu çittin aceleyle birbirlerinden uzaklaştığını fark etti. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı.
Whitney'in yüzüne tatlı bir pembelik yayıldı. "Sorun değil, Annie teyzeciğim," dedi genç kadın durumu açıklamak istercesine. "Sana bunu söylemek için günlerdir sabırsızlanıyordum ve daha fazla bekleyemeyeceğim. Paul ve ben babamın iznini alır almaz evleneceğiz. Paul bu akşam fırsat bulursa babamla

bu konuyu görüşecek ve biz..." Teyzesi saten ayakkabısının topuğunu yere vurarak aniden arkasını dönüp uzaklaşırken, "Anne teyze?" diye seslendi Whitney peşinden. Teyzesi Whitney'in sözlerini duymamış gibiydi. "Nereye gidiyorsun?"

"Şu masadan koca bir kadeh kapıp kendime şarap dolduracağım," diye seslendi teyzesi.

Whitney şaşkına dönmüş bir sükûnet içerisinde teyzesine bakarken, Anne masadaki kristal kadehlerden birini aldı, şarap şişesini kaptı ve kadehi ağzına kadar doldurdu.

"Ve bu kadeh bitince..." diyerek sözlerini sürdürdü teyzesi. Leylak rengi ipek elbisesinin eteğini tutup kaldırdı. "Bir kadeh daha dolduracağım." Ardından asaletli bir biçimde yürüyerek, "Iyi akşamlar, Bay Sevarin," dedi ve Paul'ün yanından geçerken başını nazikçe eğerek selamladı. "Sizi yeniden görmek güzel..."

"Böyle devam ederse sabah kalktığında baş ağrısından kafasını duvarlara vuracak," dedi Paul yüzünü buruşturarak.

Whitney başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde endişe ve şaşkınlık dolu bir ifade belirmişti. "Baş ağrısı mı?"

"Evet, baş ağrısı... Ve *sen* hayatım, bu gece çok meşgul olacaksın." Paul, Whitney'in saten kumaşla bezenmiş koluna girerek onu gönülsüzce misafir odasına sürükledi. "Tahmin ettiğim gibi olursa, teyzen sana misafirleri ağırlamakta pek yardımcı olamayacak."

Bir saat sonra Whitney misafir odasının girişinde durdu ve geç kalan konukları karşılamak üzere bezgin bir biçimde beklemeye koyuldu. İçten içe Paul'ün ne kadar da doğru bir tahminde bulunduğunu düşünüyordu. Fransa'dayken Anne teyzesi bir ev sahibesinin bitmek bilmeyen sorumluluklarını daima üstlenirdi; şimdi ise bütün bu yükü omuzlamaya çalışan Whitney'in fazladan bir çift kulak ve bir çift göze ihtiyacı vardı adeta.

Genç kadın hizmetçilerden birine misafirlere biraz daha içecek servisi yapmasını işaret ettikten sonra dönüp Leydi Eubank'i selamladı. Yaşlı dul mor renkli türbanı ve kırmızı renkli elbisesi ile ciddi anlamda ürkütücü görünüyordu. Whitney bu kostüme gözlerini dikmiş dehşet içinde bakmaktaydı. Şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak, "Iyi akşamlar, Leydi Eubank," dedi.

Yaşlı kadın Whitney'in selamını hiçe sayar gibi gözlüğünü gözüne yaklaştırdı ve içeriye şöyle bir göz gezdirdi. Hemen ardından, "Pek de *iyi* bir akşammış gibi görünmüyor, küçük hanım," dedi. 'Yanılmıyorsam, Bay Sevarin orada bir koluna Elizabeth Aslıton'ı, diğerine de Merryton denen o hanımı takmış duruyor ve Westland'i göremiyorum bile." Yaşlı kadın gözlüğünü indirdi ve hoşnutsuz bakışlarını Whitney'ye çevirdi. "Kızım, senin tuttuğunu koparan biri olduğunu sanıyordum ve sen beni hayal kırıklığına uğrattın. Senin şu lanet komşularımızın önünde kasabadaki en seçkin bekârı ağına düşüreceğine inanmıştım. Hatta nişanınızı duyuracağınızı bile ummuştum ama görüyorum ki sen tek başına burada..."

Whitney kendini tutamayıp gülümsedi. "Onu ağıma düşürdüm bile hanımefendi ve bu gece bir nişana *şahit olacaksınız.* Bu gece olmasa bile Paul seyahatten döner dönmez açık, layacağız."

"Paul mü?" diye sordu Leydi Eubank şaşkın bir tavırla. Whitney, bu yaşlı kadını ilk kez böyle ne dediğini bilmez bir halde görüyordu. "Paul Sevarin mi?" diye sordu yaşlı kadın yine. Ardından kafasını yeniden kalabalığa çevirdiğinde bakışlarına aniden arsız bir mutluluk pırıltısı yayılıverdi. "Bu gece Westland de burada olacak mı?" diye sordu Eubank.

"Evet."

"İyi, iyi," dedi Whitney'in akıl hocası, ardından gülümsedi. "Bu gördüğüm en eğlenceli gece olacak. Hem de *en* eğlenceli!" dedi gülerek ve Whitney'in yanından uzaklaştı.

Saat dokuz buçuk sularında, hemen hemen bütün davetliler gelmişti. Whitney, giriş kapısının yakınında durmuş geciken konukları karşılamak üzere beklerken bu konuklardan birinin holde Sewell ile konuşmakta olduğunu duydu. Bir dakika sonra Clayton kapıda göründü.

Genç kadın yanına yaklaşan Clayton'a çevirmişti bakışlarını. Titizlikle seçilmiş olduğu belli olan siyah smokininin içerisinde yakışıklılığı nefes kesiciydi doğrusu. Takım elbisesi geniş omuzlarıyla uzun bacaklarına muhteşem bir biçimde oturmuştu. Göz

kamaştıran bembeyaz pilili gömleği ve kravatıyla zıt renklerin görkemli uyumunu yansıtıyordu.
Whitney iki gün önce satranç oynarlarken iyice pekişen dostluklarının hatırına ona gülümsedi ve ellerini ona doğru uzatarak genç adamı içtenlikle selamlamak istedi.
"Ben de gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedi genç kadın.
Clayton, Whitney'in uzanmış ellerini tutarak halinden memnun bir tavırla gülümsedi. "Bu sözlerini duyunca gözlerinin beni aradığını, beni beklediğini hissettim doğrusu."
"Eğer *öyle* olsaydı, bunu sana asla itiraf etmezdim, biliyorsun," dedi Whitney gülerek. Whitney, Clayton'ın bu haline bakınca onun kendisini baştan çıkarmaya çalışan uslanmaz bir hovarda olduğuna inanmakta zorlanıyordu. O anda ellerinin hâlâ Clayton'ın elleri arasında olduğunu fark etti genç kadın. Clayton, öyle yakınında duruyordu ki gömleğinin kolalı pilileri, Whitney'in elbisesinin yakasını hafifçe okşuyordu. Whitney kendini hemen toparladı ve bir adım geri çekildi.
Clayton, onun bu tedbirli hareketine alaycı bir bakışla karşılık verse de yorum yapmadan duramadı. "Perşembe günü oynadığımız iki satranç oyununu kaybedip gözünde nihayet bir değer kazanabildiysem..." dedi genç adam şaka ile karışık. "Bundan sonra oynayacağımız bütün oyunlarda beni yenmene izin vereceğimden emin olabilirsin."

"Seni satrançta *izin* alarak yenmedim," dedi Whitney göz ucuyla Clayton'a kızgın kızgın bakarak. Genç kadın bakışlarını uşaklardan birine çevirdi ve ona yaklaşmasını işaret etti. Her zaman misafir ağırlayan usta bir ev sahibesi edasıyla uşağa Bay Westland için bir kadeh viski getirmesini emretti. Dönüp tekrar Clayton'a baktığında, tercih ettiği içkinin hatırlanmasından duyduğu şaşkınlık dolu keyif genç adamın yüzünden okunuyor gibiydi.

Konuşurken neşesi gözlerine yansıyordu. "Bir türlü galip olamadık. At yarışını ben kazandım ama oynadığımız satranç oyunlarının çoğunda sen galip geldin. Hangimizin daha iyi olduğunu nasıl anlayacağız?"

"Sen imkânsız bir adamsın!" diye çıkıştı Whitney gülümseyerek. "Sırf bir kadının da bir erkek gibi eğitilmesi gerektiğini düşünüyorum diye keşke erkek *olsaydım* demiyorum ki ben."

"iyi ki de, olmamışsın," dedi Clayton ve bakışları anlamlı bir biçimde Whitney'in harikulade vücut kıvrımları ile endamına sürüklendi. Genç adamın bu oldukça samimi iltifatı karşısında, Whitney'in kalbi heyecan ve korku ile karışık sersemletici bir hızla çarpmaya başlamıştı.

"Zaten..." diyerek sözlerini sürdürdü Clayton. "Başka neyde yarışabiliriz bilemiyorum. Sen sakin ve nazik işlerle uğraşırken ben bir erkek olarak küçükken daha hareketliydim tabii ki."

Whitney, ona kaygısızca gülümsedi. "Sapan kullanmada nasılsın?"

Clayton uşağın kendisine uzattığı içkiyi almak için elini kaldırdığında donup kaldı. "*Sen* sapan kullanmayı da mı biliyorsun?" Genç adam bu soruyu sorarken yüzündeki şaşkınlık dolu ifade öyle abartılıydı ki Whitney kahkahalara boğuldu.

Clayton'a doğru biraz daha eğilerek, "Bunu çoğu kişi bilmez," dedi Whitney. Genç kadın bir yandan da konukların bir şeye ihtiyaç duyup duymadığını göz ucuyla takip etmeyi sürdürüyordu. "Ama yüz adım öteden bir papatyanın yapraklarını dökebilirdim eskiden." Whitney, odanın öbür ucuna baktığında Paul'ün babasının yanına doğru yürümekte olduğunu gördü. Onun bir an için babasıyla baş başa kalabileceğini düşünse c}c akrabalarından ikisi diğer yandan yaklaşıp Martin'in yanında bitivermişlerdi. Whitney derin bir iç çekti.

Clayton, genç hanımın konuklarıyla meşgul olması gerektiğinin ve şu anda onu meşgul ettiğinin farkındaydı ama Whitney öyle lanet bir güzelliğe sahipti ki Clayton bir an bile bu kadının yanından ayrılmak istemiyordu. Ayrıca Whitney, az da olsa Clayton'a kur yapıyor gibiydi ve genç adam her geçen dakikadan büyük bir haz duyuyordu. "Bir hayli etkilendim doğrusu," dedi Clayton.

Whitney, Clayton'in boğuk sesindeki aldatıcı ifadeyi pekde fark edememişti. Büyük dayılarından birinin gülmekte olan neşeli bir topluluğun yanına yaklaşmasını izliyordu şimdi. "Aranızda tarih öncesine ait kayalar hakkında bilgisi olan var mı acaba?" diye sordu Hubert Pinkerton yüksek sesle. "Son derece ilginç bir konu bu...

Durun size anlatayım. Mesozoik Çağ'dan başlayacağız..." Whitney, topluluğu incelerken az önce hâkim olan neşeli havanın yerini kibarlıkla takınılan ilgili bir havaya, ardından da gitgide artan bir husumete bıraktığına şahit olmaktaydı. Babasının doğum günü partisinin neşe içinde geçmesi ise yürekten istediği tek şeydi!

Dayısının dikkatini başka yöne çekmek amacıyla Clayton'dan müsaade istedi. "İzninle, gidip..." O anda yanına yaklaşan asık suratlı uşaklardan biri şampanyaların tükenmekte olduğunu söyleyince sözü kesildi. Hemen ardından da başka bir uşak yanına gelip akşam yemeği düzenlemeleri hakkında kendisine bir şeyler sordu. Genç kadın bu küçük felaketlerden yüzünün akıyla kurtulunca özür diler gibi bir ifade takınarak Clayton'a döndü. Uzaktan misafirleri bakarken Clayton'ın kaşları çatılmıştı. "Bu akşam teyzen nerede? Neden bütün bu işleri halletmen için sana yardımcı olmuyor?"

Whitney, güçlükle bir açıklama yapmaya çalışır gibi, "Kendisi biraz rahatsız," dedi. Clayton'ın bakışları bu kez de Anne'e odaklanmıştı. Whitney'in teyzesi elinde sıkı sıkı tuttuğu şarap kadehiyle kendinden geçmiş bir halde dışarıya bakmaktaydı.

"izninle," dedi Whitney ve başıyla dayısı Pinkerton'ı işaret etti. "Oradaki konukları Hubert dayımdan kurtarmalıyım. Tarih öncesi kaya oluşumlarını uzun uzun anlatarak herkesi canından bezdirdi. Oradakiler birazdan dayıma saldıracak kadar öfkelenmişe benziyorlar."

"Beni dayınla tanıştırsana," dedi Clayton. Whitney, bunu duyunca öyle şaşkına döndü ki genç adam açıklama yapma gereği hissetti. "Ben onu oyalarken sen de konuklarınla ilgilenirsin."

Whitney büyük bir şükran duygusuyla Clayton'ı alıp dayısının yanına götürdü ve onları tanıştırdı. Ardından da şaşkınlıkla karışık bir hayranlıkla Clayton'ın yaşlı adamı selamlayışını izledi. "Ben de şimdi..." diyerek nazik bir şekilde söze başladı Clayton. "Bayan Stone'a Mesozoık Çağ'a ait kaya oluşumlarına duyduğumuz ortak ilgiyi sizinle paylaşmanın ne kadar zevkli olacağından bahsediyordum."

Bir anda konuyla gerçekten de ilgileniyormuş gibi sıcak bir tavır takınan Clayton Whitney'ye döndü. "Bize izin verir misiniz, Bayan Stone?" diye sordu. "Dayınızla uzun uzun sohbet edeceğiz."

Clayton o kadar gerçekçi rol yapıyordu ki... Hubert dayıyı kuytu bir köşeye doğru sürükleyip, anlattıklarını pür dikkat dinlerken Whitney gözlerini ondan ayıramıyordu.

Whitney'in babasını beklerken hissettiği katıksız heyecan ve yorgunlukla bezenmiş bu uzun gün her şeye bedeldi. Saat on buçuk sularında genç kadın geride kalan misafirleri de yemek odasına doğru aceleci fakat nazik bir tavırla buyur ederken sessiz bir köşeye çekilip rahat bir nefes almayı nasıl da istiyordu.. .Misafirler boylu boyunca uzanan masanın kenarına dizilmiş tabaklarını zengin yemek çeşitleriyle doldurmaktaydılar. Tam da bu sırada Elizabeth Ashton'ın babasının aniden yükselen sesi

kalabalığı yarar gibi herkesin lafını ağzina tıkayıverdi. "Yani sen şimdi Claymore Dükü'nün ortadan kaybolduğunu mu söylüyorsun?" dedi Londralı akrabalardan birine. "Westmoreland'den mi söz ediyorsun?" Adam duyduğu şeyin doğru olması mümkün değilmiş gibi konuşuyordu.

"Evet, ben bunun herkes tarafından bilindiğini sanıyordum," diye yanıtladı Londralı onu. Başını ona doğru çeviren herkes rahatça duyabilsin diye yüksek sesle konuşuyordu. "Dün gazetelerde de yazdı ve şimdi bütün Londra onun nerede olduğunu konuşup duruyor."

Odadaki konuşmalar bir anda hararetlendi. Whitney'in komşuları servis tabaklarını kaptıkları gibi soluğu masa başında alıyorlar, kasabanın dışından gelen ve konudan iyice haberdar olan kimselerden bu haberi dinlemek için yarışıyorlardı. Yemeğin ardından, masaların arasında öyle bir kalabalık oluşmuştu kı insan bu kalabalığın içinde yolunu kaybedebilirdi. Herkes toplanmış, Claymore Dükü'nün nereye kaybolduğunu tartışıyordu. Paul salonun diğer ucunda Elizabeth Ashton ve Peter Redfern'in arasına sıkışmış, umutsuzca kapana kısılmış bir halde Whitney'in yanına yaklaşamazken genç kadın da teyzesi ile birlikte Leydi Eubank ve Clayton Westland'i de içine alan büyük bir topluluğun arasında duruyordu.

"Fikrimi soracak olursanız, Claymore yılın bu zamanında Fransa'dadır," dedi biri.

"Sahi mi? Böyle mi düşünüyorsunuz?" dedi Leydi Anne. Teyzesinin kıpkırmızı yüzünde neşeli bir ifade vardı ve

Whitney onun bu halini fazlaca şarap içmesine yoruyordu. Claymore Dükü'nün adı ilk anıldığında teyzesinin şen ve tasasız hali kaybolmuş, çok geçmeden de bu adam hakkında konuşulanlar giderek ilgisini daha da çok çekmeye başlamıştı. Bu konunun gündeme gelmesiyle yerinde duramayan babası huzursuz olmuşa benziyor ve her nedense pek de alışık olmadığı bir tavırla viski kadehini yudumlayıp duruyordu.

Whitney kendi açısından konuşulanları oldukça sıkıcı bulmuştu. Esnememek için kendini zor tutuyordu.

"Yoruldun mu, küçüğüm?" diye fısıldadı Clayton eğilerek.

"Evet," dedi Whitney. Genç adam, Whitney'in elini tutup koluna taktı ve kendi gücünü ona aşılamak istercesine genç kadının elini güçlü parmaklarının arasına aldı. Bu adam ona *küçüğüm,* diye hitap etmemeliydi ve onun elini böyle samimi bir biçimde tutmamalıydı. Whitney böyle hissediyordu ama yine de bu akşam bir sürü ufak tefek detayla uğraşırken kendisine yardımcı olduğu için ona şükran borçluydu.

Margaret Merryton serseme dönmüş bir halde kendisini dinleyen birkaç kişiye dönüp, "Duyduğuma göre Dük'ün metresi geçen ay Paris'te intihar etmiş," dedi. "Görünüşe bakılırsa Claymore onu bir kenara fırlatmış ve kadının hayatı alt üst olmuş. Avrupa turnesini iptal ettikten sonra inzivaya çekilmiş, ardından da..."

"Ardından da..." dedi Amelia Eubank buz gibi bir ses tonuyla. "Yeni satın aldığı kır evinin tadilatını yaptırmak

için bir servet harcamaya başlamış bile. Onun bir hayalete dönüştüğüne inanmamızı mı bekliyorsun, kuş beyinli!"
Leydi Eubank'in sivri dilinin hışmına uğrayan Margaret, öfkeden kıpkırmızı kesilerek kenara sindi ve dokunaklı bir ifade takınarak Clayton'a baktı. "Bay Westland, yakın zamanda Paris ve Londra'da bulundu. *Siz* intiharından haberdar olmuşsunuzdur şüphesiz, değil mi?"
Clayton, "Hayır," diyerek sert bir tavırla yanıtladı Margaret'ı. "Ben öyle bir şey duymadım."
Margaret'ın babası düşünceli bir şekilde keçisakalını sı-vazladı. "Yani St. Allermain bir kır evi satın aldı ve bu evi yenilemek için dünya kadar para harcıyor, öyle mi?" Göbeğini titreterek gürleye gürleye bir kahkaha patlattı ve beylerin olduğu tarafa ağır ağır dönerek kendinden emin bir tavırla yan yan baktı. "Claymore, o hanımı emekli etmiş gibi geldi bana; üstelik sorun çıkarmadığı için kendisine ek maaş bile ödemiş olabilir!"
Whitney, parmakları arasında Clayton'ın kolunun kaskatı kesildiğini hissetti aniden. Genç kadın, Clayton'ın yüzüne bakmak için başını hafifçe öne uzattı ve genç adamın Bay Merryton ve diğerlerine halinden hiç de hoşnut olmayan, oldukça sert bir ifadeyle baktığını gördü. Clayton'ın yüzündeki ifade öyle soğuk ve can sıkıcıydı ki Whitney ürkerek geri çekildi. Clayton'ın bakışları birdenbire Whitney'ye odaklanınca, genç adamın yüz ifadesi baygın bir gülümsemeye dönüştü.
Oysa Clayton içten içe öfkeden *köpürmekteydi.* Genç adam, *bir yerlerde* olduğu hikâyesini uydurarak, nerede

olduğuna dair çıkan söylentilere bir son veremeyen sekreterine hayli kızmıştı. Misafirlerin şimdi de sonraki metresinin kim olacağına dair bahse girmeye başladıklarını fark edince öfkesi çığırından çıkmış, o sekreteri olacak adama içinden sert bir kınama mektubu yazmaya başlamıştı bile.

"Yeni metresinin Kontes Dorothea olacağına 5 sterlinine bahse girerim," dedi Bay Ashton. "Bahse giren var mı?"

"Aslında girebilirim, efendim," dedi Bay Merryton alaycı bir kahkaha patlatarak. "Kontes hikâyesi eskidi bile! Kontes son beş yıldır Clayırıore'un peşinden koşuyor. Hatta zavallı kont ölüm döşeğindeyken, Kontes Dük'ün peşinden Fransa'ya bile gitti. Peki ne oldu? Size ne olduğunu söyleyeyim; Claymore onu Paris sosyetesinin yarısının gözü önünde terk etti. Leydi Vanessa Stanfıeld onun yeni metresi olacak ama Dük onunla evlenecek. Stanfield, sosyeteye karıştığından beri Dük'ü bekliyor. Ben 5 Sterlin için ekselanslarının Leydi Stanfıeld'i seçeceğine ve o genç hanımla evleneceğine bahse girebilirim. Bu eğlenceli bahse giren var mı?"

Konuşmanın seyri hanımların yanında sürdürülemeyecek kadar uygunsuz bir hal almıştı ve neyse kı Whitney teyzesinin nihayet söze karışacağını anladı. Anne teyzesi, "Bay Merryton..." diye seslendi ve adamın bütün dikkatini kendisine vermesini bekleyerek duraksadı. "Bahsin bedelini 10 sterline çıkarmaya ne dersiniz?"

Teyzesinin bir hanımefendiye hiç yakışmayan bu sözlerinin ardından topluluk şaşkın gözlerle derin bir sessizliğe

gömüldü, ardından Clayton'ın bunun bir espri olduğunu ima edercesine alaycı bir kahkaha savurduğunu gören Whitney, genç adama bir kez daha minnettar kaldı. Leydi Anne bu kez Clayton'a döndü. "Ya siz, Bay Westland?" dedi Anne neşeyle. *"Siz* müstakbel Claymore Düşesinin Leydi Stanfield olacağına bahse girer miydiniz?"

Clayton'ın dudakları alaycı hır gülümsemeyle titredi. "Elbette girmezdim. Fazlasıyla güvenilir bir kaynaktan aldığım habere göre Clayton Westmoreland, Paris'te tanıştığı büyüleyici bir esmerle evlenmeye karar vermiş."

Whitney, Leydi Eubank'in kurnaz ve delici bakışlarının Clayton'a odaklandığını fark etti. Ardından da bir başkası tarafından sarf edilen sözlerle dikkati dağıldı, "isimleriniz arasında gözle görünür bir benzerlik var Bay Westland. Dükle bir akrabalığınız olabilir mi acaba?"

"Dük ve ben kardeş kadar yakınızdır," diye yanıt verdi Clayton aniden. Yüzünde ahlaksız bir espri yapmaya çalıştığını ima eden muzip bir gülümseme belirmişti. O andan itibaren sohbet Diik'e ait sayısız malikânelerin yalan yanlış tasvirlerinden başlayıp meşhur atlarıyla devam etti ve söz dönüp dolaşıp yine Dük'ün metresleri ile gönlünü çaldığı kadınlarına geldi.

Clayton müstakbel eşinin bu konuyla ne kadar ilgilendiğini -ve duyduğu hikâyelerden sonra onun gözünde nasıl bir duruma düştüğünüanlamak istercesine dönüp Whitney'ye baktı ve genç kadının esneyen dudaklarını zarif parmakları ile örtmeye çabaladığını fark etti. Topluluğun gürültülü sohbetinin arasından ona doğru

eğildi ve genç kadına takılır gibi usulca sordu: "Siz Claymore'un müstakbel Düşesi ile ilgilenmiyor musunuz, hanımefendi?"
Whitney, esnerken yakalanmanın verdiği utanç duygusuyla suçlu suçlu Clayton'a baktı. Yanlarından ayrılmaya hazırlanır gibi elbisesinin saten eteğine hafifçe dokunurken, o ağır ve farkında olmadığı kışkırtıcı gülüşü ile genç adama gülümsedi. Clayton o anda şehvetin damarlarında gezinmeye başladığını ve yavaş yavaş bütün bedenine yayıldığını hissetti. "Elbette ilgileniyorum," diye fısıldadı Whitney ciddi bir tavırla. "O mide bulandırıcı, ahlaksız, azgın adam ile evlenecek kişinin acısını yürekten paylaşıyorum doğrusu!" Bu sözlerin ardından müzisyenlere müziği başlatmalarını bildirmek için arkasını döndü ve balo salonunun yolunu tuttu.

Paul, Whitney'in babası ile görüşmek için küçücük bir fırsat bile bulamamıştı, bu yüzden Whitney gece yarısına yaklaşmakta olan saate hüzünlü gözlerle bakıyordu. Gece boyunca sadece bir kez dans edebilmişlerdi ve dans esnasında Paul'ün partiden ayrılacağı en uygun zamana karar vermişlerdi. Bu sayede vedalaşmak için kendilerine birkaç dakika ayırabileceklerdi. Whitney, topluluktan müsaade isteyerek eteklerini hafifçe kaldırdı, uzun ve zarif adımlarla salonun çıkışına doğru ilerleyen Paul'ü takip etti.
Gotik sütunlardan birine yaslanmakta olan Clayton, kadehini dudaklarına götürmüş Whitney'in temkinli bir biçimde etrafına bakınarak Sevarin'i takip ettiğini biraz

böbürlenerek, biraz da öfkelenerek izliyordu. Misafirlerden biri genç kadının yolunu kesince ilerlemekte olan Sevarin balo salonuna geri döndü ve bütün nezaketini bir yana bırakıp Clayton'ın gözü önünde Whitney'yi kolundan tutup götürdü.

Sevarin'in özellikle bu sahıplenici tavrı Clayton'ın içine korkunç bir öfke saldı. Müstakbel eşi başka bir adamın kolunda gezerken, lanet olasıca bir aptal gibi orada dikilip, Merryton denen o kızın kendisine asılmasına neden tahammül ediyordu ki sanki? Birkaç adımda salonun öbür ucuna geçip, nişanlısının yanına bir başka adamın yaklaşmasından son derece rahatsız olduğunu söyleyerek Sevarin'e haddini bildirmekten duyacağı hazzı hayal edince yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. Ardından da Whitney'ye dönüp "o iğrenç adam" ile ömür boyu yaşayacak olan kişinin kendisi olduğunu ve bir hafta içinde düğün hazırlıklarını tamamlaması gerektiğini net bir biçimde söyleyebilirdi! 230

Clayton aklından tanı da düşündüğü şeyi yapmayı geçirirken, Amelia Eubank imdadına yetişti. "Margaret..." diye seslendi Amelia buz gibi bir sesle. "Bay Westland'e asılmayı bırak da gidip kendine çeki düzen ver."

Genç kadın kıpkırmızı kesilerek arkasını dönüp uzaklaşırken, onu izleyen yaşlı kadının yüzünde zerre kadar acıma duygusu yoktu. "Edepsiz cadı," dedi Amelia ve dik dik Clayton'a baktı. "Bu kız fesatlık ve kıskançlıktan başka şey bilmiyor. Bu iki huy bir araya gelince de edepsiz bir kadın olup çıkıyor işte. Ailesi bu kızı Londra'ya gönderip

saygın bir çevre edinebilsin diye dişinden tırnağından arttırıyor. Onun masraflarını karşılayamıyorlar. O da o çevreye yakışmıyor zaten. Aslında kendisi de bunun farkında; bu yüzden de son derece kıskanç ve huysuz bir kız."

Clayton'ın bu kız hakkında söylenenlerle pek de ilgilenmediğini fark eden Amelia türbanlı kafasını hafifçe öne uzatarak genç adamın gözlerini ayırmadan izlediği şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Whitney Stone, yeniden balo salonuna dönmüş, tam da Clayton'ın görüş hizasında yürümekteydi ve bunu fark eden Amelia hafifçe gülümsedi. "Evet, Claymore," dedi yaşlı dul. "Eğer şu senin *büyüleyici esmer* düşündüğüm kişi ise, çok geç kaldın. Sevarin, seyahatten döner dönmez nişanlandıklarını duyuracaklar."

Dük'ün bakışlarına alaycı ve soğuk bir ifade yerleşti. "Müsaadenizle," dedi genç adam. Yumuşak ses tonu tehlikeli bir şeyler olacağını haber verir gibiydi. Kadehini bıraktı ve Amelia neşeli gözlerle ona bakarken yaşlı dulun yanından uzaklaştı.

Whitney, dirseğinde Clayton'ın hafif dokunuşunu hissedip arkasını döndüğünde yüzünde minnettarlıkla dolu sıcacık bir tebessüm belirmişti. Bu gece Clayton, Hubert dayıyı oyaladığı o dakikadan itibaren böyle bir gecede ihtiyaç duyulacak türden... Kendinden emin, samimi ve özgür beyefendi rolünü layıkıyla yerine getirmişti. Clayton, Whitney yardım istemeksizin, genç kadının başının sıkıştığını anladığı anda yanında olmuştu. Whitney'in

kulağına eğilerek, "Yorulmuş olmalısın," dedi genç adam. "Bir kaçamak yapıp gidip uyusan olmaz mı?"

"Evet, sanırım uyumalıyım," dedi Whitney içini çekerek. Konukların neredeyse tümü ya çoktan gitmiş, ya da dinlenmek üzere odalarına çekilmişti. Anne teyze de kalan detaylarla uğraşmak için gayet istekli ve becerikli bir ev sahibesi portresi çizmekteydi doğrusu. Whitney Clayton'ın yanından ayrılmak üzereyken dönüp, "Bu gece bana çok yardımcı oldun, teşekkür ederim," dedi. "Sana gerçekten minnettarım."

Genç kadın holde ilerlerken Clayton, o gözden kaybolunca ya dek arkasından baktı, ardından kararlı adımlarla Martin'in yanına yaklaştı. "Bu gece konuklarınız gittikten sonra sizinle ve Leydi Gilbert'la görüşmem gerekiyor," dedi sert bir ses tonuyla.

Merdivenlerden çıkmak bile Whitney'in yorgun bacaklarının ıstırapla kasılmasına neden oluyordu. Odasına girdiğinde, elbisesinin sırt kısmında bulunan küçük saten düğmeleri açmak on dakikasını aldı. Elbisesini çıkarmak için ileri doğru uzanınca boşta kalan korse kısmından aşağı parlak bir şeyin düştüğünü gördü.

Whitney son derece hassas bir biçimde opal taşlı yüzüğü halının üzerinden aldı ve gözlerini yüzüğe kilitledi. Bu yüzük Paul'ün bu gece partiden ayrılırken ona bıraktığı yüzüktü. Genç adam yüzüğü Whitney'in avucuna bırakırken, "Yalnızca *bana ait* olduğunu sana hatırlatması için..." diye fısıldamıştı genç kadının kulağına.

Whitney opal yüzüğü parmağına yavaşça takarken içine vahşi bir heyecan yayılıyordu. Bir dakika öncesinde hissettiği yorgunluk içine dolan sevinç selinde eriyip gitmişti.

İpek, kırmızı renkli uzak doğu işi sabahlığını giyerken usulca bir şarkı mırıldanıyordu genç kadın. Saçlarını açıp taramak için tuvalet masasına oturdu. Fildişi saplı fırça saçlarına her değdiğinde parmağında pırıl pırıl parlayan opal adeta ateş alıp aynanın aksinde tutuşuyor gibiydi. Whitney fırçayı masaya bırakıp yüzüğüne doya doya bakmak için elini uzattı. Onun nişan yüzüğüydü bu! "Bayan Sevarin," dedi genç kadın usulca ve bu harika sözlerin kalbine kattığı neşeyle gülümsedi. "Whitney Allison Sevarin." O anda bir şey hafızasını kurcalar gibi oldu ve genç kadın ne olduğunu anımsamak için bu sözleri tekrarladı...

Hatırlayınca neşe dolu bir kahkaha patlattı ve kitaplığının yanına koştu. Raftan deri ciltli İncil'i aldı, aceleyle sayfalarını karıştırdı ama hiç bir şey bulamadı. En sonunda kutsal kitabı ters çevirip şiddetli bir biçimde silkeledi. Birkaç kez katlanmış ve sararmış bir kâğıt parçası yere düşüverdi. Whitney eğilip kâğıdı yerden aldı ve gülümseyerek okumaya başladı:

"Ben, Whitney Allison Stone. On beş yaşımın bana verdiği tüm bilincim -her ne kadar babam öyle düşünmesede ve tüm benliğimle bugün yemin ediyor, ant içiyor ve söz veriyorum ki hır gün Paul Sevarin'i benimle evlenmeye ikna edeceğim. Bununla birlikte Margaret Merryton ve diğer

herkesin hakkımda sarf ettiği tüm kötü sözleri onlara teker teker yutturacağım. Bugün ettiğim bu yemini asla unutmuyor ve geleceğin Bayan Paul Sevarin'i olarak imzalıyorum."

Whitney bu satırların altına, "Whitney Allison Sevarin" olarak imzasını atmıştı ve şimdi de... O kâğıdı imzaladığı isimle anılmayı hasretle beklemiş gibi aynı adı defalarca tekrarlamaktan kendini alamıyordu.

Onca yıldan sonra yazdıklarını okumak ve kendisini bu satırları yazmaya yönelten o umutsuzluğu anımsamak, şimdi Paul'ün yüzüğünü taşıyor olmaktan duyduğu mutluluğu kat be kat arttırıyordu. Whitney'in bu sevinci kalbine dolup taşıyor, genç kadın bir an önce koşup güzel haberi birileriyle paylaşmaz ve yüzüğünü birilerine gösteremezse öleceğini hissediyordu.

Kendini böylesine sevinçli hissederken uyumaya çabalamak anlamsızdı gerçekten; bunun yerine şarkı söyleyip dans etmek istiyordu Whitney! Bunu biriyle paylaşmalıydı, yapması gereken tek şey...

Whitney önce biraz tereddüt etti ama sonra neşeyle kararını verdi; gidip babasına Paul'ün evlenmek için izin isteyeceğini söyleyecekti. Babası onun yıllar önce Paul'ün peşinden nasıl koştuğunu hatırlayacaktı ve sonunda kasabalıların kızının eski rezilliklerine gülmek için bir bahane bulamayacaklarını anlayınca çok mutlu olacaktı. Şimdi *kızının* peşinden koşan Paul Sevarin'in ta kendisiydi işte. Genç adam onunla evlenmek istiyordu!

Whitney, aynaya bakıp kendine çeki düzen verdi; kırmızı sabahlığının uzun yakasını kaldırdı; kuşağını ince beline sarıp bağladı ve parlak saçlarını omuzlarına salarak yatak odasının kapısına yöneldi.
İçinde kötü bir his var gibi huzursuzca ürpererek koridor boyunca ilerlerken sabahlığının kuşağı arkasında hafitçe hışırdıyordu. Geceye hâkim olan o haddinden fazla kahkaha ve eğlencenin ardından eve çöken bu sessizliğin melankolik denebilecek kadar iç karartıcı bir havası vardı sanki. Yine de Whitney babasının odasına yaklaşıp kapıyı vurmak için elini kaldırdığında bu kötümserliği kalbinden hızla kovmaya çalışıyordu.
"Babanız çalışma odasında, hanımefendi." Uşağın sesi girişteki karanlık holde yankılandı.
"Yaa..." dedi Whitney sakin bir şekilde. Belki de yüzüğünü bu akşam Anne teyzesine göstermeli ve babasına her şeyi anlatmak için yarına kadar beklemeliydi. "Teyzem odasına çekildi mi?"
"Hayır, hanımefendi. Leydi Gilbert babanızla beraber."
"Teşekkür ederim. İyi geceler."
Whitney aceleyle merdivenlerden aşağıya indi, çalışma odasının kapısını vurdu ve babasının içeriye davet eden sesini duyar duymaz soluğu içeride aldı. Arkasından kapıyı kapattı ve ellerini meşeden yapılmış kalın duvar lambirilerine bastırarak duvara yaslandı. Gülen bakışları, hemen önünde, çalışma masasının ardında oturan babasına odaklandı. Sol tarafında Anne teyzesi, şöminenin sağ köşesindeki geniş arkalıklı sandalyelerden birine oturmuş

yeğenine bakarken tetikte bekliyor gibiydi. Odayı aydınlatan tek ışık şöminede keyifle yanan küçücük bir odun parçasından yayıldığı için Whitney, teyzesinin tam karşısındaki sandalyede oturan gölgeyi fark etmemişti bile. Sandalyenin yüksek arkalığı, üzerinde oturan kişinin kimliğini kusursuzca gizliyordu.

Babası kadehine kanyak doldurdu. "Evet, kızım. Seni dinliyorum." Martin'in sarf ettiği bu sözler Whitney'in kulağına belli belirsiz çalınmış olsa da genç kadın babasının ses tonunu sevecen bulmuştu.

Uzun ve derin bir soluk aldıktan sonra konuya girdi Whitney. "Baba, Anne Teyze, ikinize de harika bir haberim var ve sizi şu anda burada, bir arada bulduğum için çok mutluyum. Böylelikle bu muhteşem haberi her ikinizle de aynı anda paylaşabileceğim."

Whitney babasına doğru yaklaştı, babasının kanyak kadehini kenara itti ve çalışma masasının kenarına oturdu. Babası başını yukarı kaldırmış kızına donuk gözlerle bakarken ona sevimli bir bakışla karşılık verdi Whitney önce. Ardından eğildi ve babasının alnına bir öpücük kondurdu. "Ben, Whitney Stone, sizi çok seviyorum babacığım," dedi Whitney usulca. "Ve siz beni büyütürken sizi üzdüğüm için yürekten özür diliyorum."

Babası, "Teşekkür ederim," dedi kızarıp bozararak.

"Ve..." diyerek sözlerini sürdürdü Whitney. Yerinden doğrulup teyzesinin yüzünü görebilmek için çalışma masasının önüne geçti. "Sizi de çok seviyorum, Anne

teyzeciğim ama siz bunu zaten *her zaman* hissetmiş olmalısınız."

Whitney uzun ve titreyen bir solukla yeniden içini çekti. Ardından bir anda kelimeler dudaklarından akıl almaz bir hızla yuvarlandı. "Ve Paul Sevarin'i de seviyorum. Paul de beni seviyor ve benimle evlenmek istiyor! Ve iş gezisinden döndüğünde sizin izninizi isteyecek babacığım. Biliyorum, yani... Bir sorun mu var Anne teyze?"

Whitney, teyzesinin sandalyesinden yarı doğrulmuş bir biçimde tam karşıya baktığını görünce şaşırdı ve teyzesinin gözlerinde korku dolu bir ifade olduğunu fark edince ileri doğru eğilip gölgelerin arasına odaklandı. Clayton Westland'in orada oturmakta olduğunu gören genç kadının soluğu kesiliverdi aniden. "Be... Ben özür dilerim! Burada üçünüzün görüşmesini böldüğüm için çok üzgünüm. Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum. Bunu fark etmişsinizdir Bay Westland. Ama madem buradasınız..." diyerek sözlerini azimle sürdürdü Whitney. Genç kadın bu kez başladığı işi bitirmeye kararlı görünüyordu. "Size müstakbel eşimin kim olacağını kimseye söylememeniz konusunda güvenebileceğimi umuyorum. Yani biliyorsunuz..." Babasının sandalyesini ahşap döşeme üzerinde gıcırdatarak hışımla ayağa kalkmasıyla Whitney sözlerini tamamlayamadı. Whitney babasının yüzüne bakmak için başını çevirirken Martin'in hiddet dolu sesi genç kadının başını döndürdü.

"Buna nasıl cesaret edersin!" diye bağırdı Martin. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"
"Ne anlama mı geliyor?" diye tekrarladı Whitney şaşkına dönmüş bir halde. Babası avuçlarını masasının üzerine yaslamış duruyor, kolları titriyordu. "Paul Sevarin bana evlenme teklif etti. Hepsi bu." Whitney babasının o öfke dolu dik bakışlarındaki küçümseyen tavra çocukluğu boyunca şahit olmuştu fakat buna rağmen sözlerini sürdürdü. "Ve ben de onunla evleneceğim."
Babası bir ahmaktan bahseder gibi tane tane sıraladı sözlerini. "Paul Sevarın'in adı bile beş para etmez! Beni anlıyor musun? Toprakları ipotekli ve alacaklılar peşini bırakmıyor!"
Whitney şaşkına dönmüş olsa da metanetli tavrını koruyordu. "Paul'ün borçları yüzünden köşeye sıkıştırıldığını bilmiyordum doğrusu ama bunun öyle ya da böyle bir sebep olarak gösterilmesini de aklım almıyor. Benim büyükannemden kalan bir miktar param var zaten. Ayrıca çeyizim de hazır. Ve benim olanlar, Paul'ün olacak."
"Senin hiçbir şeyin yok!" diye çıkıştı babası. "Ben Sevarin'den de beter durumdaydım. Alacaklılar peşimdeydi. Borçlarımı ödemek için senin mirasını ve çeyizini kullandım."
Whitney, babasının sarf ettiği sözler kadar dehşet dolu ses tonundan da irkilmişti. Genç kadın yardım dileyen gözlerle dönüp teyzesine baktı. "Öyleyse Paul ve ben de

çeyizimle mirasımın sağlayacağı lüksten uzak, mütevazı bir hayat süreriz."
Anne teyze sandalyesinin kollarını sıkı sıkı kavramış orada öylece oturuyordu.
Kafası karmakarışık olan Whitney, umutsuzca babasına döndü yeniden. "Başının böylesine dertte olduğunu bana söylemeliydin baba! Ne... Neden Fransa'dan dönmeden önce giysilere, mücevherlere ve kürklere bir servet harcadım öyleyse. Bunun yerine keşke..."
Whitney kendini aşırı derecede suçlu hissediyordu. Tüm bu olup bitenlerin altında yatan anlamsız bir şeyler olduğu düşüncesi ise garip bir şekilde ürpertiyordu genç kadını. Bir şeyler aklını kurcalamaya başladı. Ardından da bunun ne olduğunu anlayıverdi. Tedbirli bir tavırla konuşmasını sürdürdü. "Ahır yeni atlarla dolu... Evde ve her yerde ihtiyaç duyduğumuzdan fazla sayıda hizmetçi dolaşıyor. Madem böylesine sıkıntılı bir durumdasın, niçin böyle savurgan bir yaşam sürüyoruz?"
Babasının yüzü korkudan mos mor kesilmişti şimdi de. Martin bir şeyler söylemek ister gibi ağzını açtı, ardından çenesini kaskatı sıkarak kapattı.
"Bütün bunların mantıklı bir açıklaması olmalı..." diyerek ısrarlı tavrını sürdürdü Whitney. "Biraz önce bana Paul ile yoksul bir evlilik yapacağımı, çeyizimin ve mirasımın olmadığını söyledin. Bütün bunlar doğruysa nasıl böyle lüks bir yaşam sürebiliyoruz?"
"Maddi durumum düzeldi," diyerek karşı çıktı babası.
"Ne zaman?"

"Temmuz'da."
Wintney konuşurken suçlayıcı tavrını gizleyemiyordu. "Temmuz'da maddi durumun düzelmiş olmasına rağmen çeyizimi ve mirasımı yerine koyamıyorsun, öyle mi?"
Babası yumruğunu masaya vurdu; gürleyen sesi bütün odada yankılanıyordu. "Bu saçmalığı daha fazla dinlemeyeceğim. Sen Clayton Westmoreland ile nişanlandın. Hazırlıklar yapıldı. Anlaşma çoktan işlemeye başladı bile!"
Whitney çıldırmışçasına zihnindeki karmaşanın içinden çıkmaya çabalarken Clayton'ın soyadındaki güç algılanan ayrım genç kadının dikkatinden bir an kaçıvermişti. "Fakat nasıl... Ne zaman... Neden böyle bir şey yaptın?"
"Temmuz'da!" diye bağırdı babası. "Ve anlaşma imzalandı, anlıyor musun? Evlilik anlaşması imzalandı! Bu kadar!"
Whitney korku ve şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle babasına bakıyordu. "Bütün bunlar ben Fransa'dan dönmeden önce oldu yani, öyle mi? Bana danışmadan ya da benim duygularımı önemsemeden çeyizimi ve mirasımı hiç tanımadığımız bir insana rehin mi verdin?"
"Lanet olsun!" diye bağırdı babası dişlerini sıkarak. "Bir çeyiz düzmek için harcayacak tek şilinim bile yoktu! O, *beni* rehin alarak yaptı bu anlaşmayı!"
"Temmuz ayını halinden ziyadesiyle memnun bir adam olarak geçirmişsindir, herhalde," diyerek fısıldadı Whitney kırgın bir tavırla. "Nihayet benden ebediyen kurtulmayı başardın ve bu beyefendi sana benim için para

verdi ve of, Tanrım!" diye bağırdı genç kadın. Bu tuhaf yapbozun tüm parçaları o anda yürek burkan bir biçimde tastamam yerine oturmuş, tüyler ürperten o tabloyu bütün küstah ayrıntılarıyla gözler önüne sermişti.

Whitney göz pınarlarında kaynayan gözyaşlarını bastırmaya çalışır gibi gözlerini kapatarak ellerini çalışma masasına dayadı. Gözlerini açtığında babasına ıslak ve puslu gözlerle bakıyordu. "Bütün bunların parasını o ödedi, değil mi? Atların, hizmetçilerin, yeni mobilyaların, evin tadilatının..." Kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Ağustos'ta Fransa'dan aldığım şeylerin... Şu anda üstüme giydiğim giysilerin, bunların parasını da o ödedi değil mi?"

"Evet, lanet olasıca! Her şeyimi kaybetmiştim. Satabildiğim her şeyi satmıştım."

Whitney'in kalbinin tam ortasına bir taş oturmuş, aşkla dolu yüreğini buz gibi bir hiddet kaplamıştı. "Ve vazgeçeceğin başka bir şey kalmayınca da... Beni sattın! Beni bir yabancıya ömür boyu kullanılmak üzere sattın!"

Whitney duraksayıp uzun ve ıstırap dolu bir soluk aldı. "Baba, benim için iyi bir fiyat verdin mi *bari?* Umarım ilk teklifini hemen kabul etmemişsindir. Biraz pazarlıkyapmışsındır mutlaka..."

"Bu ne cüret!" diyerek bağırdı Martın ve kızının yüzüne öyle şiddetli bir tokat attı ki Whitney neredeyse yere yıkılacaktı. Martin, bir tokat daha atmak için elini kaldırdığı sırada Clayton Westmoreland'in zalim bir öfkeyle haykıran sesini işitince kolu havada öylece

kalakaldı. "Martin, eğer ona bir kez daha elini sürecek olursan, seni doğduğuna pişman ederim."
Babası önce donup kaldı. Ardından da yenik bir yüz ifadesiyle başını eğip sandalyesine çöktü. Whitney arkasını dönüp "kurtarıcısına" bakarken sesi öfkeden titriyordu. "Seni aşağılık, alçak yılan! Sen nasıl bir adamsın kı bir eş satın almaya yelteniyorsun? Nasıl bir hayvansın ki yüzünü görmediğin bir kadını satın alabiliyorsun? Benim için ne kadar bedel ödedi söylesene?"
Clayton, Whitney'in kibirli duruşuna karşın kendisine adeta yaralayıcı hançerler fırlatan güzel gözlerinin bir türlü akmayan yaşlarla parladığını görebiliyordu. "Bu soruya cevap vermeyeceğim," dedi genç adam kibarca.
Whitney karmakarışık duygular içindeydi. Genç kadın şimdi de bu adamın sükûnetle örülü zırhında hır çatlak arıyor, yüreğindeki nefretin kılıcını saplayacak küçücük bir delik bulmaya çabalıyordu. "Çok da yüksek bir bedel ödememişsindir," diyerek onu kışkırtmaya çalıştı Whitney. "Yaşadığın ev gayet mütevazı; yoksa servetinin tamamını beni elde etmek için mi harcadın, söylesene? Babam sıkı bir pazarlık yaptı mı bari yoksa..."
Clayton, "Bu kadar yeter," diyerek sert bir biçimde genç kadının sözünü kesip ayağa kalktı.
"O sana her şeyi verebilir, hem de her şeyi," dedi babası araya girerek. "O bir Dük, Whitney. İstediğin her şeye..."
"Bir... Dük!" Whitney, bakışlarını Clayton'a çevirmiş onu aşağılayan bir tavırla alay eder gibi gülüyordu. "Onu buna

nasıl inandırdın ha, seni yalancı, düzenbaz..." Genç kadının sözleri yine boğazında düğümlendi ve Clayton onun çenesini hafifçe tutup başını kaldırarak isyankâr gözlerinin içine baktı.
"Ben bir Düküm, küçüğüm. Bunu sana aylar önce Fransa'dayken söylemiştim."
"Sen... Sen kan emicinin tekisin! İngiltere Kralı dahi olsan seninle evlenmem." Whitney başını çevirip öfkeyle bağırdı. "Ayrıca Fransa'dayken senin gibi birine göz ucuyla bile bakmak gibi bir gaflette bulunduğumu hiç hatırlamıyorum."
"Paris'teki maskeli baloda sana bir Dük olduğumu söylemiştim," diye fısıldayarak sözlerini sürdürdü Clayton. "Armandlar'ın maskeli balosunda..."
"Seni yalancı! Orada seninle karşılaşmadım bile ben. Eve dönene dek seninle *hiç* karşılaşmadım!"
Anne teyze temkinli bir tavırla söze karıştı. "Hayatım..." dedi. "Maskeli balonun olduğu akşamı hatırlasana... Balodan ayrılmak üzereyken bana davetlilerden birini tanıyıp tanımadığımı sormuştun; siyah renkli yarım bir maske takan uzun boylu bir adamdı; uzun, siyah bir pelerini vardı ve..."
"Anne teyze lütfen!" Whitney hızlı hızlı nefes alıyordu; korku ve sabırsızlıktan ne yapacağını bilemez bir haldeydi. "Bu adamla o gece ya da bir başka..." O anda Whitney'in zihninde görüntüler bir çiçek dürbününün ucundan görünen imgeler gibi birbirini kovalamaya başlayınca genç kadın derin bir nefes aldı. Gayet yakından

tanıdığını fark ettiği o gri gözler Armandlar'ın bahçesinde ona parlayarak bakan gözlerdi. Kulaklarında kahkahayla karışık o sesler yeniden yankılandı. "*Sana bir Dük olduğumu söylesem...*"

On saniye içerisinde o geceye dair bütün hatırladıkları bugünün gerçeğiyle birbirine karıştı ve genç kadın dinmek bilmez bir öfkeyle Clayton'ın etrafında dönmeye başladı. "O sendin! O maskenin ardında sinsi sinsi dolaşan sendin!"

"Bir gözlüğüm bile yoktu..." diyerek onayladı ve acımasızca güldü Clayton.

"Sen hain, adi, hilebaz..." Whitney bir başka kör edici gerçekle yüzleştiğini hissetti ve o anda kalbindeki vahşi nefreti anlatmaya yetecek sözlerin devamım getiremedi. Yeni bir gözyaşı seli göz pınarlarını doldurmuştu yine.

"Sayın Lord Westmoreland..." Genç kadın Clayton'ın soyadını elinden geldiğince hor gören bir tavırla haykırdı bu kez. "Memnuniyetle belirtmek isterim ki bu akşam hakkınızda yapılan tüm konuşmalar; mal varlığınız, atlarınız, servetiniz ve kadınlarınız hakkında duyduğum her şey yalnızca sıkıcı değil, aynı zamanda tam anlamıyla *mide bıulandırıcıydı"*

"Bence de..." dedi Clayton alaycı bir tavırla.

Clayton'ın neşeli sesi Whitney'in içini delip geçen bir zehir gibi geliyordu genç kadının kulağına. Sabahlığının pililerini kavrayarak parmak kıvrımları bembeyaz oluncaya dek sıktı ve konuşmaya yetecek kadar soluk alabilmek için düğüm düğüm olan ciğerlcriyle nefes almaya çabaladı.

Ağzından çıkan sözler usulca duyulan, acı dolu fısıltılardan ibaretti yalnızca. "Bu yaşattıkların yüzünden senden ömrümün sonuna kadar nefret edeceğim."
Clayton, onun tehdidine aldırmayarak nazik bir tavırla yanıt verdi. "Şimdi yat ve biraz uyumaya çalış." Genç adam elini kaldırıp hafifçe Whitney'in dirseğine dokundu. Whitney kolunu kurtarmaya çalışınca da onu sıkı sıkı tutup bırakmadı. "Öğleden sonra burada olacağım. Yapmam gereken pek çok açıklama var... Dinlemeye hazır olduğunda bütün bu açıklamaları duyacaksın."
Whitney, genç adamın ilgili ve samimi görünmeye çalışa-rak takındığı bu sahte tavrından bir an bile etkilenmemişti. Clayton sözlerini bitirir bitirmez Whitney kolunu hışımla çekti ve kararlı adımlarla kapıya yöneldi.
Tam da kapının koluna uzanmak üzereyken, Clayton so-ğuk ve katı bir tavırla ekledi: "Whitney, buraya geldiğim anda yanımda olmanı umuyorum." Whitney'in kapı koluna değen parmakları donup kalmıştı; kalbi bu adamın emirlerinden, buyruklarından, onun varlığından duyduğu tiksintiyi adeta haykırıyordu! Söylenenleri duyduğunu belirtir gibi başını hafifçe geriye çevirdi genç kadın. Ardından kapının kolunu hışımla büktü ve meşe kapıyı hızla çekip kırmak için içinde yanıp tutuşan vahşi arzuyu güçlükle zapt etti. Odadakilerin adımlarını duyamayacağı kadar uzaklaşana dek ağır ağır yürüdü Whitney. Bir yaban tavşanı gibi ürküp kaçtığını duyarak memnun olmalarını istemiyordu. Koridorun sonuna gelince merdivene yöneldi ve her adımında biraz daha hızlanarak merdivenleri

duraksamadan, aceleyle, seke seke inmeye başladı. Hole geldiğinde odasının huzurlu ve koruyucu havasını bir an önce solumak için koşa koşa ilerledi. İçeri girer girmez kapıya sırtını yasladı. Buz kesmiş bedeni felç inmiş gibi titriyordu... Daha yarım saat önce heyecanla terk ettiği bu neşe dolu, sıcacık odaya bakarken henüz gerçekleşen bu felaketi aklı hayali almıyordu bir türlü.

★★★

Alt katta bulunan çalışma odasındaki gergin hava uçup gidene dek o berbat ve meşum sessizlik uzadıkça uzadı. Clayton ellerini şömine rafına dayamış, gözlerini alevlere kilitlemiş dururken gergin ve güçlü bedeninin her noktasından öldürücü bir hiddet buram buram yayılıyor gibiydi.

Martin ansızın ellerini yüzünden çekip masaya öyle güçlü bir biçimde indirdi ki Anne yerinden sıçradı. "Alkol yüzünden oldu, yemin ederim," diye fısıldadı Martın. Yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. "Daha önce ona bir kez bile el kaldırmadım. Şimdi ne yapacağım..."

Clayton öfkeyle başını çevirdi. "Daha ne yapabilirsin ki?" dedi genç adam. "Yapacağını yaptın zaten! Benimle evlenecek ama bu gece olanların bedelini sana da bana da ödetecek." Clayton'ın ses tonu birden değişti. Sözler ağzından ağır ağır, çözülmekte olan bir kırbaç gibi çıkıyordu şimdi. "Bu geceden itibaren, ne söylerse söylesin çeneni kapalı tutacaksın! Anlaşıldı mı, Martin?"

Martın güçlükle yutkunarak başını salladı. "Evet, anlaşıldı."
"Sana çayına zehir koyduğunu dahi söylese, o çayı içecek ve o... Lanet olasıca... Çeneni... Kapalı tutacaksın!"
"Evet, tamam... Ağzımı açmayacağım."
Clayton, bir şeyler daha söylemek istese de sustu. Genç adam ağzından çıkacak sözlerden ürküyor gibiydi. Anne'ı sert bir reveransla selamlayarak uzun ve çabuk adımlarla kapıya yöneldi. Kapı koluna uzandı, ardından duraksadı ve soğuk bakışlarını Martin'e çevirdi. "Dua ederken Yüce Tanrı'ya elimde yirmi yıllık anlaşman olduğu için de şükretmeyi unutma; çünkü eğer olmasaydı, yemin ederim seni..." Clayton, doğaüstü bir çaba sarf ederek sözlerinin devamını yuttu ve odadan fırladı. Genç adamın hızlı adımları koridorda yankılanıyordu.
Dük'ün at arabası evin önünde bekliyordu. At arabasının iki yanında asılı duran kandiller meltem esintisiyle titreyerek salınırken, ürkütücü gölgeler arabanın önünde hızlı manevralarla kıvrılıyor, yol boyunca dizili karaağaçların hışırtısıyla sallanan dallarının altında döne döne yok oluyorlardı. Clayton'ın arabacısı James McRae, koltuğuna yavaşça yerleşti. Bütün konuklar gitmiş, yalnızca Dük kalmıştı. Fakat McRae sabırla efendisini beklemekten hiç de şikâyetçi değildi. Aslında onu, efendisinin Bayan Stone'uıı yanında bulunmak konusundaki zaafından daha fazla memnun edecek hiçbir şey yoktu. Çünkü McRae, ortaya yüklü bir miktar para koyarak Diik'ün uşağı Armstrong ile bahise tutuşmuş ve

Bayan Stone'un Claymore'un yeni düşesi olacağını iddia etmişti.

Evin ön kapısı açıldı ve Claymore Dükü evin önündeki basamaklardan süratli adımlarla indi. McRae, Dük'ün uzun ve hırslı adımlarına göz ucuyla bir baktı. Bu adımlara bakılırsa efendisi ya öfkeli ya da heyecanlı olmalıydı. McRae, Dük'ün tam olarak ne hissettiğini çözemedi ama açıkçası arabacının bunu pek de önemsediği söylenemezdi; sonuçta Bayan Stone Dük'ün kalbinde böyle emsalsiz duygular yaratabildiği sürece ihtimaller McRae'nin lehine gelişecekti.

"Hadi, şu lanet olası yerden uzaklaşalım!" diye haykırdı Dük. Kendini at arabasının koltuğuna atıp kapıyı hızla çekti.

Sevgilisi çok gücenmiş olmalı, diye yorumladı McRae gülümseyerek ve göz alıcı doru atları yol boyunca sürmeye koyuldu. Arabacı halinden öyle memnundu ki çürümüş yirmi yaş dişlerinin durmadan zonklayan ağrısı bile onun moralini bozamazdı şimdi. McRae, bahisten kazanacağı paraları harcamanın bin bir türlü biçimini hayalinde canlandırırken oynak bir İrlanda melodisi mırıldanmaya başladı. Biraz ilerledikten sonra Dük eğilip sinirli bir tavırla sordu. "Bir yerin mi ağrıyor, McRae?"

McRae hemen başını çevirip omzunun üzerinden yanıtladı. "Hayır, efendim."

"Yas mı tutuyorsun?" diye sordu Dük bu kez de öfkelenerek.

"Hayır, efendim."

"O halde şu lanet olası mırıltıyı kes!"
Öfkeden çıldırmış efendisi halinden memnun olduğunu anlamasın diye yüz ifadesini titizce gizlemeye çalışarak, "Derhal, efendim," dedi McRae.
Whitney gözlerini usulca araladı ve ne olduğunu anlayamadan perdelerin arasından odasına sızan gün ışığına gözlerini kırpıştırarak baktı. Başında öldürücü bir ağrı, içindeyse tuhaf ve tarifi mümkün olmayan bir hüzün vardı. Beyni tamamen uyuşmuş, düşünmeyi reddeder gibiydi adeta. Geçip giden kapkara bulut yığınının ardından ağır ağır görünen güneş, altın rengi halının üzerine birbirini kovalayan gölgeler yansıtırken Whitney'in zihni düşünmek yerine bu gölgelere dalıp gitmek istiyordu yalnızca. Genç kadın, tüm benliğini kaplayan bu acı yalnızlığa bir anlam vermeye çalışır gibi kaşlarını çattı ve dün gece çalışma odasında olup bitenler uyku mahmuru zihnini o anda delip geçiverdi.
Whitney, paniğe kapılarak gözlerini sımsıkı kapattı. Korkunç olaylar zinciri tüm detaylarıyla gözlerinin önünde canlandı ve Whitney gerçeğe dönüşen Cheltenham Trajedisi'ni unutmaya çabaladı. Fakat bu trajedi göz ardı edilemeyecek kadar acı vericiydi.
Genç kadın yatağında doğruldu ve yastıkları sırtına yerleştirerek oturdu. Düşünmesi ve bir plan yapması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden amansız bir azimle öğrendiği tüm gerçekleri zihninde sıralamaya koyuldu. Öncelikle, Hodgelar'ın evine yerleşen o adam Clayton Westmoreland, yani şu "kayıp" Claymore Dükü'nün ta

kendisiydi. Ve bu gerçek, o adamın nasıl olup da öyle pahalı giysilere, o son derece resmi uşaklara sahip olduğunu da gayet iyi açıklıyor, diye düşündü Whitney bitkin bir halde.

Ayrıca bu adam, Armandlar'ın maskeli balosunda karşılaştığı aynı küstah, azgın... Whitney, elinden geldiğince içinde köpüren nefreti bir tarafa bırakmaya çabaladı ve kendisini zorlayarak öğrendiği gerçekleri gözden geçirmeye devam etti. Maskeli baloda karşılaşmalarının ardından, Clayton Westmoreland onu eşi olarak satın almak üzere doğrudan babasıyla görüşmüş olmalıydı. Babası dün gece her şeyin "ha-

zır" olduğunu ve evlilik sözleşmesinin çoktan imzalandığını söylemişti zaten.

Clayton denen şu son derece aşağılık adam işleri yoluna koyar koymaz hizmetçileriyle birlikte Whitney'in kapısının iki adım ötesindeki inine gizlenmişti.

"Bu inanılmaz bir şey!" dedi Whitney yüksek sesle düşünerek. Hatta yalnızca inanılmaz da değildi; bu düpedüz gülünç, tamamen saçma sapan bir durumdu! Fakat ne olursa olsun bu yaşananlar *gerçekti.* Genç kadın ustalıkla... Açık seçik bir biçimde... İstemeden de olsa Claymore Dükü ile nişanlanmıştı işte. Adı çapkına çıkmış, ahlaksız zamparanın tekiyle nişanlanmıştı!

Onun da babası gibi kötü niyetli adamın teki olduğuna şaşmamak gerekirdi! Babası... Babası ona kalpsizce ihanet etmişti ve bu acı verici gerçeği anımsamak bile Whitney'ye taşıyabileceğinden çok daha ağır geliyordu.

Genç kadın dizlerini toplayıp göğsüne yasladı, kollarını tıpkı korunaklı bir koza misali bacaklarının etrafına doladı ve alnını dizlerine dayadı. "Ah, baba," diye fısıldadı hüzünlü bir sesle. "Bunu bana nasıl yapabildin?" Boğazında hissettiği yumru gitgide büyüyerek onu boğacak gibi oldu; göz pınarlarını dolduran ve bir türlü akamayan yaşlar gözlerini buram buram yakıyor, boğazına dayanılmaz bir sızı yayılıyordu. Fakat Whitney kendini kaybetmemek için dayandı. Pes etmeyecekti.

Şimdi güçlü olma zamanıydı. Düşmanları onu ikiye bir yakalamıştı; hatta Anne teyze de bu korkunç entrikayı çevirenlerin arasındaysa üçe bir... Sevgili teyzesinin de kendisini aldatmış olduğu fikri aklına gelince kontrolünü kaybedecek gibi oldu Whitney. Genç kadın sarsılarak yutkundu ve odanın tam karşısındaki pencerelere odaklandı. Düşmanları şu an ondan sayıca üstün olabilirdi... Ama Paul geri döndüğünde Whitney'ye destek olacaktı.

Whitney o anda kendi gücüne ve azmine güvenmesi gerektiğini acımasızca hatırlatıyordu kendine. Benliğinde bu iki niteliği de fazlasıyla barındırıyordu zaten. Whitney'in bir de inatçılığı vardı ki Clayton Westmoreland bu zamana kadar bu inatçılığın yalnızca bir kısmına tanık olabilmişti! Evet, Paul dönene dek Whitney, bu işin hakkından tek başına da olsa ustalıkla gelecekti.

Whitney Dük'ü engellemek, bezdirmek ve iyice canını sıkmak için ne yapacağını düşünmekten keyif alıyordu. Onun hakkından geldiğinde, asilzade beyefendi ömrünün

kalan yıllarını huzur içinde geçirmek için başka bir eş seçmesi gerektiğini gayet iyi anlamış olacaktı! Hatta Whitney yeterince iyi bir plan yaparsa, bu adamı Paul dönene dek niyetinden caydırabileceğine de inanıyor ve bu aşağılık nişanın geçmişte kalan kötü bir hatıradan başka bir şey olmayacağını umuyordu.

Kapı hafifçe çalındı ve Anne teyze içeri girdi. Yüzünde anlayışlı ve güven veren bir ifade vardı. Dost muydu, düşman mıydı? Whitney, teyzesinin yüzüne dikkatle bakarken bu sorunun cevabını bulmaya çalışıyordu. Genç kadın sakin ve duygusuz bir ses tonuyla konuşmaya çabalayarak, "Bütün bu olup bitenlerden ne zaman haberin oldu Anne teyze?" diye sordu.

Teyzesi yatağın üzerine oturdu. "Londra gezimi iptal ettiğim ve Lord Gilbert'a ulaştırmak üzere dört ayrı ülkeye mektup yazdığımı gördüğün gün..."

"Yaa..." diye fısıldadı Whitney boğuk bir sesle. Anne teyze, eşinden yardım istemek için onu bulmaya çalışıyordu; teyzesi ona ihanet etmemişti. Whitney'in içine ferah bir rahatlama hissi yayılıverdi ve bu his genç kadının zırhını ağır ağır indirince dudakları titremeye başladı. Hissettiği ferahlık ve hüzünle birlikte genç kadının omuzları da sarsılmaya başlayınca Anne teyze kollarıyla sardı yeğenini. Uyandığı andan bu yana akmak için yanıp tutuşan o acı verici gözyaşları nihayet genç kadını teslim alıvermişti.

Saçlarının arasındaki yumuşak bukleleri okşayarak, "Her şey yoluna girecek," dedi teyzesi.

Son gözyaşı seli de gözlerinden çağladığında, Whitney kendisini çok daha rahatlamış hissediyordu. Genç kadın gözlerini sildi ve utanarak gülümsedi. "Bunu hazmetmek çok zor, sence dc öyle değil mı Anne teyze?"

Teyzesi düşüncesini yürekten paylaştığını kabul eder gibi başını salladı, ardından banyoya yöneldi. Döndüğünde elinde soğuk suyla ıslatıp sıkılmış yumuşak bir bez parçası duruyordu. "Bunu al hayatım, göz kapaklarının üzerine bastır ki gözlerin şişmesin."

"Ben Paul ile evleneceğim," dedi Whitney boğuk bir sesle, ardından teyzesinin tavsiyesine uyarak ıslak bezi aldı ve gözlerinin üzerine bastırdı. "Çocukluğumdan beri bunun hayalini kuruyorum ben! Fakat bu hayali kurmasaydım da gidip o vahşi sapıkla evlenmezdim!" Whitney bezi aniden gözünden çekince teyzesinin çatık kaşlı yüz ifadesinin yeğeniyle göz göze gelir gelmez değiştiğini fark etti. "*Sen* Paul'ün tarafını tutuyorsun, değil mi Anne teyze?" diye sordu Whitney endişelenerek. Teyzesinin bu tarafsız halini dikkatle inceliyordu.

"Ben senin tarafını tutuyorum, hayatım. Yalnızca senin tarafındayım. Ben sadece senin için en iyi olanı istiyorum." Anne kapıya yöneldi. "Clarissa'yı odana göndereceğim. Neredeyse öğlen olacak ve Dük hazretleri saat birde burada olacağını bildirdi."

"Dük hazretleri!" diye tekrarladı Whitney. Clayton'ın saygın mertebesini anımsatan bu kelimeler onu çileden çıkarıyordu. Diğer tüm asilzade beylerden yalnızca "beyefendi" diye bahsediliyor ve bu beylere sadece

"efendim" diye hitap ediliyordu. Fakat bir düke kendine yaraşır biçimde hitap edilmeliydi. Çünkü bir dük, diğer tüm asilzadelerden daha üst mertebede yer alıyor ve daha saygın bir hitap tarzına layık görülüyordu; "Dük hazretleri" gibi...

"Whitney... Şu dokuma kumaştan dikilen yeni elbiseni ütületmemi ister misin?" dedi Anne ısrarla.

Whitney pencereden dışarı boş gözlerle bakıyordu. Gök-yüzünün yarısı pırıl pırıl, güneşli bir gün olacağının müjdesini verirken, diğer yarısı karanlık ve kasvetli bir gün olacağını işaret ediyordu. Dışarısı oldukça rüzgârlıydı; ağaçlar rüzgârla salınıp birbirine dolanıyordu sanki. Bugün Whitney'in içinden hiç de güzel giyinmek gelmiyordu; aslında genç kadın Clayton Westmoreland'in övgüsüne layık olmayı da *istemiyordu.* En kötü haliyle karşılamalıydı bu adamı! Üzerine tek düze bir kıyafet giymeli, daha da önemlisi parası *onun* tarafından ödenmemiş olan bir kıyafet seçmeliydi. "Hayır, onu giymek istemiyorum. Başka bir şey seçeceğim."

Clarissa odasına geldiğinde, Whitney ne giyeceğine karar vermişti ve bu karar ona amansız, adeta doludizgin bir keyif vermekteydi. "Clarissa, Haversham'ın merdiven silerken giydiği siyah elbiseyi hatırlıyor musun? Onu bulabilir misin acaba?"

Clarissa'nın kibar yüzünde şaşkınlık ve anlayışla karışık bir ifade belirmiş, kadıncağızın kaşları çatılmıştı. "Leydi Gilbert bana dün gece yaşananlardan söz etti, yavrucuğum," dccii Clarissa. "Şayet amacın adamı

kendine düşman etmekse, büyük bir hata yapmadan önce bir kere daha düşün derim."

Vefakâr dadısının tombul yüzünde beliren acıma duygusunu fark eden Whitney yeniden gözyaşlarına boğulacak gibi oldu. "Of, Clarissa, rica ediyorum, tartışma benimle," diyerek yalvardı Whitney. "Yalnızca bana yardım edeceğini söyle. Eğer yeterince çirkin görünürsem... Eğer ben oldukça güçlü, akıllı bir kadınsam... O adamı niyetinden caydırıp kendimden uzaklaştırabilirim belki:"

Clarissa, başını salladı. Ağlamamak için kendini zapt etmeye çalışırken ses tonu değişmişti. "Ben sana her zaman destek oldum, kar beyazı saçlarım da bunun kanıtıdır. Seni şimdi de yalnız bırakmayacağım."

"Teşekkür ederim Clarissa," diye fısıldadı Whitney nazikçe. "Artık biliyorum ki en azından arkamda olduğunu hissettiğim ıkı kişi var. Hatta Paul ile birlikte üç kişi."

Genç kadın, bir saat 011 beş dakika sonra banyosunu yapmış, tuvalet masasına oturmuştu. Clarissa, Whitney'in kalın saç buklelerini büyük bir topuz haline getirip ince siyah bir kurdeleyle toplarken Whitney, aynadan dadısına bakıyor ve ona minnettar bir şekilde gülümsüyordu.

Dadısının yaptığı bu gösterişsiz saç modeli Whitney'in klasik yüz hatları ile çıkık elmacık kemiklerini vurguluyordu. Genç kadının kül rengi uzun ve sık kirpiklerinin altından görünen yemyeşil iri gözleri, soluk benizli yüzünde olduğundan da iri görünerek narin ve sıradışı güzelliğine güzellik katıyordu. Buna karşın

Whitney, berbat göründüğüne inanıyordu. "İşte bu mükemmel!" dedi genç kadın. "Ayrıca böyle acele etmene gerek yok Clarissa, Dük hazretleri de kendine oyalanacak bir şeyler bulup beni beklesin. Bu benim planımın bir parçası; benimle ilgili bazı tatsız gerçeklerle yüzleşmesini istiyorum ve bunlardan ilki onun meşhur ismi ile unvanından zerre kadar etkilenmediğim gerçeği. Tabii, bu arada emirlerine harfiyen uymak gibi bir niyetim olmadığını da ekleyeyim."

Whitney saat bir buçukta küçük salona indi. Genç kadın önceden baş kâhyaya Bay Westland geldiğinde onu bu odaya buyur etmesini bildirmiş ve bunu kasıtlı olarak yapmıştı. Whitney elini salon kapısının pirinç tokmağına koyduğunda bir an duraksadı ve başını dik tutarak kapıyı sessizce açıp içeri süzüldü.

Düşmanı sırtını ona hafifçe dönmüş, açık kahverengi el-divenlerini kaslı bacağının üzerine sabırsızca vurup duruyor, ön bahçeye bakan pencerelerden dışarı bakıyordu. Omuzları dimdikti; çenesi tatmin olmaz bir açgözlülükle kaskatı olmuştu ve dalgın görünümlü sahte pozuna rağmen bu adam serinkanlı bir güç ile yıkılmaz bir hâkimiyetin simgesi gibi duruyordu. Whitney, Clayton'ı her gördüğünde onun bu niteliklerini hissediyor ve bu adamdan... Korkuyordu.

Şimdi genç kadının kendine olan tüm güveni benliğinden damla damla akıp gidiyor gibiydi. Bu adamı niyetinden caydıracağına inanarak kendini nasıl kandırabilirdi ki? Clayton, çömezin teki değildi. Cilveli bir gülüş ya da kibar

bir aldırmazlık ile kandırılabilecek genç ve romantik bir delikanlı değildi ki bu adam. Whitney, bu adamla çatışmaya girdiği tek bir konuda bile galip gelememişti. Genç kadın cesaretini yeniden kazanmak ister gibi Paul dönene dek bu adamla teke tek mücadele etmek zorunda olduğunu kendine hatırlatıyordu.

Whitney salona girince kapıyı ardından kapattı ve kapı mandalının kilide oturan sesi duyuldu. Sert ve duygusuz bir ses tonuyla, "Beni mi emrettiniz?" diye sordu genç kadın.

Clayton, son yirmi dakikadır ıvır zıvır dolu küçücük bir odada sadaka isteyen bir dilenci gibi bekletilmekten ötürü gitgide artan öfkesiyle başa çıkmaya çalışıyordu. Whitney dün gece incitilmiş ve küçük düşürülmüştü. Bu yüzden bu-gün isyankâr davranışlar sergileyerek Clayton'a kafa tutacak, onu kızdırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Bunun kaçınılmaz olduğunu kendine defalarca hatırlatmıştı genç adam.

Whitney ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın sabırlı ve anlayışlı olacaktı Clayton. Genç kadının sesini duyup da ona doğru dönerken bunu kendine bir kez daha hatırlatmayı ihmal etmedi genç adam. Fakat dönüp Whitney'yi görünce yapabildiği tek şey iyice şiddetlenen öfkesini dizginlemeye çalışmak oldu. Whitney, küstah bir biçimde çenesini havaya dikmiş, Clayton'ın karşısında simsiyah, uzun, biçimsiz ve eski püskü elbisesiyle bir hizmetçi misali dikilmiş duruyordu. İnce beline beyaz bir önlük bağlamıştı. Parlak saçları başının etrafını saran bir

kepin altına gizlenmişti. "Hamleni yaptın Whitney," dedi Clayton sert bir ses tonuyla. "Şimdi sıra bende; seni bir daha bu kıyafetler içerisinde görmeyeceğim!"
Clayton'ın konuşma tarzı Whitney'in tüylerini diken diken etmişti. "Bu evde hepimiz senin hizmetçileriniz. Ve bu hizmetçilerin en ucuzu da *benim*. Çünkü ben... Borçlu bir adamdan haczettiğin bir köleden başka bir şey değilim."
"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et!" diyerek uyardı Clayton. "Ben senin baban değilim."
"Elbette değilsin," dedi Whitney alaycı bir tavırla. "Sen benim *sahibimsin."*
Clayton, üç uzun adımla genç kadının dibinde bitiverdi. Whitney, aptal babasına karşı duyduğu öfkeyi Clayton'a yansıtarak genç adamı iyice çileden çıkarmıştı. Whitney'in kollarını sıkıca yakaladı Clayton. O anda yapmak istediği tek şey dişleri paramparça olup dökülene dek Whitney'yi tartaklamaktı. Whitney'in kollarını sıkı sıkı tutarken genç kadının gergin bedeninin her türlü şiddete dayanmaya hazır olduğunu hissediyordu Clayton.
Whitney kafasını kaldırınca Clayton'ın öfkesi ağır ağır dindi. Genç kadının güzel gözleri Clayton'a karşı nefret saçarak baksa da bu gözler saklı gözyaşlarıyla parlıyor, genç adamın bizzat *kendisinin* sebep olduğu o büyük acıyı dışa vuruyordu. Göz bebeklerinin etrafını saran yarısaydam beyazlıkta kara gölgeler belirmiş, doğal bir parlaklığa sahip teninin rengi adeta solmuştu. Clayton, Whitney'in güzel ve asi yüzüne bakarak usulca sordu:

"Seni böylesine üzen tek şey *benim eşim* olma fikri mi, küçüğüm?"

Whitney, Clayton'ın bu beklenmedik şefkatiyle şaşkına döndü, daha da kötüsü dili tutulmuş gibi tek kelime edemedi genç kadın. Kibirli ve son derece soğuk görünmek istiyordu. Ancak ne olursa olsun "üzgün" bir kadın profili çizmemeliydi. Çünkü bu profil "zayıf" ve "yardıma muhtaç" görünmekle eşdeğerdi onun gözünde. Diğer taraftan *"Hayır, bu fikir beni iizmüyor,"* diyebilmesi de mümkün değildi.

Birbirini bastıran kahkaha sesleri koridor boyunca yankılandı. Ardından salonun önünden geçen üç misafirin ayak sesleri ve konuşmaları duyuldu. Stonelar'ın üç misafiri yemek odasına yönelmişti anlaşılan. "Dışarıda biraz yürüyelim," dedi Clayton.

Whitney, genç adamın kendisine soru sormadığını yalnızca *emir verdiğini* fark edince çileden çıktı. Birlikte dışarı çıktılar ve araba yolunu geçip evin önündeki meyilli bahçenin tam ortasında bulunan gölcüğe kadar yürüdüler. Çeşmenin kenarında duran karaağacın gölgesine vardıklarında Clayton durdu. "En azından burada kısa süreliğine de olsa baş başa kalabiliriz," dedi. 252

Seninle baş başa kalmak dünyada isteyebileceğim en son şey, diye haykırmak geldi Whitney'in içinden. Ancak duyguları o kadar karmakarışık olmuştu ki ağzını açmaya bile cesaret edemiyordu genç kadın.

Clayton ceketini çıkardı ve ağacın altına, çimenlerin üzerine bıraktı. Başıyla yerde duran ceketi işaret ederek,

"Oturup bütün bu olup bitenler hakkında sakince konuşabiliriz," dedi.
"Ayakta durmayı tercih ederim," dedi Whitney kibirli bir tavırla.
"Otur!"
Clayton'ın hükmedici konuşma tarzı ile çileden çıkan Whitney çimenlerin üzerine oturdu. Böylesi Dük'ün ceketinin üzerine oturmaktan çok daha iyiydi. Bacaklarını kalçasının altında topladı ve bakışlarını gölcüğe odakladı. Onun bu hareketini buz gibi gözlerle izleyen Clayton, "Çok haklısın," dedi. "En sevdiğim ceketlerimden birinin üzeri çamur olacağına, üstündeki paçavraların kirlenmesi çok daha iyidir tabii." Genç adam ceketini yerden alıp Whitney'in kaskatı görünen omuzlarının üzerine örttü, sonra da genç kadının yanına oturdu.
Whitney omzunu silkerek Clayton'ın ceketini üzerinden atmak istedi. "Üşümüyorum."
"Gayet güzel. Öyleyse taktığın şu biçimsiz kepten kurtulabiliriz." Clayton, uzanıp hizmetçilerin taktığı küçük kepi Whitney'in başından çekip alınca genç kadın öfkeden iyice köpürdü; öyle ki güzel kıvrımlı yanakları sinirden kıpkırmızı kesildi. "Seni kaba, zorba..." Clayton'ın gri gözlerindeki alaycı bakişi fark eden Whitney nefretini tam anlamıyla kusamadan çenesini kapatmak zorunda kaldı.
"Devam etsene..." dedi Clayton. "Sanırım en son *zorba* demiştin."
Whitney, Clayton'ın yüzüne bir tokat patlatıp genç adamın dudaklarındaki o alaycı gülümseyişten kurtulmak için

avuçlarının adeta kaşındığını hissediyordu. Homurdanarak derin bir nefes aldı. "Keşke senden ve temsil ettiğin her şeyden nasıl tiksindiğimi sana anlatabilmek için doğru kelimeleri bulabilsem."

Clayton Whitney'in fikrine katıldığını vurgulamak ister gibi, "O kelimeleri bulana kadar uğraşacağından hiç şüphem yok doğrusu," dedi.

Whitney gözlerini ayırmadan gölete bakıyordu. "Biliyor musun..." dedi genç kadın. "Maskeli baloda gördüğüm andan beri senden nefret ediyorum ve... Hissettiğim bu duygu o geceden sonraki her karşılaşmamızda daha da arttı."

Clayton, dizlerini göğsüne çekti ve bir dakika boyunca hiçbir şey yapmadan sessizce, uzun uzun Whitney'yi izledi. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi usulca. "Çünkü ben, Tanrı'nın yarattığı en güzel, en muhteşem canlının sen olduğunu düşünmüştüm."

Clayton'ın şefkat dolu sesi Whitney'yi öyle şaşırtmıştı ki genç kadın başını çevirip ona baktı ve Clayton'ın yüzünde ciddi olmadığını belli eden bir ifade aradı.

Clayton, uzandı ve işaret parmağıyla Whitney'in yumuşacık yanağına dokundu. "Seni kollarımın arasına aldığım zamanı hatırla. Hep hissettiğini söylediğin o nefretten eser bile yoktu. Hatta kollarımda olmak *hoşuna* gidiyor gibiydi."

"Senin tacizlerinden *hiçbir zaıuaıı* hoşlanmadım ben! Hatta bence o davranışların..." Whitney, fikrini tam olarak ifade etmek için doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu ama

ikisinin de farkında olduğu bir takım gerçekler genç kadının bunu yapmasını engelliyordu. Çünkü ikisi de, Whitney'in hain bedeninin Clayton'ın dokunuşlarına *karşılık verdiğini* biliyordu. "O davranışlarını her zaman... Rahatsız edici buldum!"

Clayton'ın parmakları Whitney'in çenesine doğru indi, ardından kulak memesine doğru çıktı. Genç kadın sırtının ürperdiğini hissetti. "O davranışlarımdan ben de "rahatsızlık duydum küçüğüm," dedi Clayton usulca.

Fakat sen yine de aynı davranışları sergilemeye devam ettin hemde sana yapmamanı söylediğim halde!" diyerek çıkıştı Whitney. "Hatta şimdi, şu anda bile bana... Bana saldırmak için yine fırsat kolluyorsun!"

"Bu doğru işte!" dedi Clayton derinden bir kahkaha patlatarak. "Pervaneler nasıl ateşsiz yapamıyorlarsa, benim de sana karşı böyle bir zaafım var. Senin de var tabii."

Whitney, artık iyice köpürmüştü. "Sen nasıl da kibirli bir pislik..."

Clayton, işaret parmağını Whitney'in titreyen dudaklarının üzerine bastırarak genç kadını susturdu. Ardından gülümseyerek başını salladı. "Beni tarif etmek için kullandığın sıfatlardan birini daha duyamayacağım için üzgünüm ama her türlü yasal yetkiye sahip olduğumu sana hatırlatmama gerek yok sanırım."

Whitney'in hayatı bir paçavraya dönmüştü ve bu adam karşısına geçmiş gülüyordu! Genç kadın, dudaklarına değen parmakları bir hamlede eliyle itip ayağa fırladı ve kaskatı kesilmiş bir halde, "Kusura bakma ama

yorgunum," dedi. "Eve gidiyorum. Bu olaylar sana komik geliyor olsa da beni hiç eğlendirmiyor. Ben öz babam tarafından bir yabancıya, duygularımı zerre kadar umursamayan küstah, taş kalpli, bencil bir iblise satıldım..."

Clayton, bir panter gibi ayağa fırladı. Elleriyle bir esirin bileklerini saran kelepçeler gibi Whitney'in kollarına yapıştı ve genç kadını tutup çevirerek yüzüne baktı. "Bırak da sana karşı işlediğim suçları tek tek sayayım, Whitney," dedi genç adam sakin bir ses tonuyla. "Öyle taş kalpli bir adamım ki babanın borçlarını temizleyip onu hapishaneye girmekten kurtardım. Öyle bencilim ki orada öylece dikildim ve Sevarin'le birbirinize kur yapmanızı izledim. O kadar küstahım ki dudaklarının tadı hâlâ dilimdeyken o lanet olasıca piknikte o adamın yanına oturup bana nispet yapmana katlandım. Ve bunları neden mi yaptım? Çünkü vahşi ve iblis ruhumla dilediğim tek şey sana adımı vermek, sana toplumda erişilemeyecek kadar üst düzeyde bir konum kazandırmak ve sana gücümün erişebildiği bütün güzelliklerle donatılmış zengin bir hayat sunmaktı."

Clayton, şimdi Whitney'in gözlerinin içine bakıyordu. "Şimdi bana dürüstçe cevap ver. Bütün bu İlişlerimle senin hiddetini ve düşmanlığını hak ediyor muyum?

Whitney'in omuzlan çöktü. Genç kadın yutkunarak başını çevirdi. Ruhu paramparça olmuş, kafası karışmıştı. Artık ne tamamen haklı ne de tamamen haksızdı. Kendini perişan bir halde hissediyordu. "Ben... Ben neyi hak ettiğini bilmiyorum."

Clayton, Whitney'in çenesinden tutup başını kaldırdı. "Öyleyse, ben söyleyeyim," dedi usulca. "Hak ettiğim hiçbir şey yok aslında. Tek şey hariç; geçen gece babanın sarhoş haliyle düşünmeden yaptığı hatadan ötürü benden nefret edip beni suçlayabilirsin. Şimdilik bu kadar..."

Whitney, kendini öyle rezil bir duruma düşmüş hissetti ki gözleri yaşlarla doldu. Genç kadın parmak uçlarıyla gözyaşlarını sildi ve kafasını sallayarak Clayton'ın uzatmakta olduğu mendili geri çevirdi. "Yorgun olduğum için böyle oldu, hepsi bu. Dün gece pek iyi uyuyamadım."

Clayton, Whitney'in duygularını paylaşmak istercesine, "Ben de," dedi. Sonra da birlikte eve doğru yürüdüler. Sewell, giriş kapısını açtığında salonda çınlayan kahkahalar duyuldu. Salondan gelen neşe dolu, gürültülü sohbete bakılırsa misafirler iskambil oynamaktaydılar.

"Yarın sabah ata bineriz... Misafirlerin yanına gidip onlara dedikodu konusu olmak yerine yarın ahırda buluşsak çok daha iyi olacak. Saat onda."

Whitney, odasına girince beyaz önlüğünü çıkardı ve o siyah renkli çirkin elbiseden kurtuldu. Saat henüz ıkı bile olmamıştı ama genç kadın kendini yorgun ve bitkin hissediyordu. Aşağıya inip misafirlere şöyle bir görünmesi gerektiğini biliyordu ancak onların yanında sahte bir gülüş takınmak zorunda olmak ve şen muhabbetlerini dinlemek onu ürkütüyordu; ayrıca Claymore Dükü hakkında en ufak bir söz daha duyacak olursa çıldırması an meseleşiydi!

Altın renkli yatak örtüsü kenarından şık bir şekilde açılmış, Whitney'yi uykuya davet eder gibi görünüyordu.

Küçük bir şekerleme genç kadının ruhuna iyi gelecekti. "Biraz uyursam daha sağlıklı düşünebilirim," dedi Whitney kendi kendine. Kendini serin nevresimlerin içine bıraktı ve derin derin nefes alıp gözlerini kapattı.
Uyandığında ay, kadife gibi simsiyah gökyüzünde parlamaktaydı. Whitney yüzüstü uzandı. İşkence dolu düşünceler uykunun verdiği huzuru ruhundan söküp almadan, bu hissin tadını doya doya çıkarmak istiyordu.

18

Ertesi sabah Whitney ahıra vardığında Clayton'ı çitlere yaslanmış Thomas ile sohbet ederken buldu. Whitney, Thomas'ı zor da olsa gülümseyerek selamlayabildi ama bakışlarını Thomas'ın yanında duran ve halinden bir hayli memnun görünen adama çevirdiğinde yüzündeki gülümseme gölgelendi.
Whitney'ye "Günaydın" deyip bir karşılık alamayınca, Clayton çaresiz bir halde derin derin iç çekti ve yerinden doğruldu. Kafasıyla ahırdan dışarı çıkarılmış Khan'ı işaret ederek, "Atın hazır," dedi.
Kıvrılarak uzanan kırlarda yan yana yarıştılar. Kısa bir süre sonra öyle hızlanmışlardı ki tazecik sonbahar rüzgârında Whitney'in cansız ruhu yeniden hayat buluyordu adeta. Genç kadın şimdi kendisini son iki gündür olmadığı kadar hayat dolu hissediyordu.

Clayton, koruluğun kenarındaki çayırların dereye doğru eğimli bir biçimde uzandığı yerde durup atından indi. Ardından Whitney'yi, Khan'ın üzerinden indirmek için genç kadının yanına gitti. Whitney'in yanaklarındaki pembeliği hemen fark etmişti. "Ata binmek sana iyi geldi," dedi Clayton.

Whitney, onun aradaki buzlan eritip kendisiyle normal ve doğru düzgün bir biçimde konuşmaya çalıştığının farkındaydı. Somurtkanlık genç kadının doğasına tamamen aykırıydı ve Whitney suskun kaldığı süre içerisinde kendisini oldukça aksi biri gibi hissetmeye başlamıştı. Yine de bu adamla konuşmaya çalışmak kesinlikle saçmaydı. Nihayet bir iki kelime edebildi genç kadın. "Evet, kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ata binmeyi seviyorum."

Birlikte dere kenarına doğru yürürken, "Bense seni seyretmeyi seviyorum," dedi Clayton. "Hayatımda senin kadar iyi ata binen bir kadın daha tanımadım."

"Teşekkür ederim," dedi Whitney. Fakat genç kadının bakışları şimdi derenin kenarındaki tepeciğin üzerinde duran yaşlı çınar ağacına odaklanmıştı. Ağacın eğri büğrü yaşlı dallarının gölgesi tam da piknik günü Clayton'ın kollarında uzandığı yere vuruyordu. Şu anda dünya üzerinde onunla beraber bulunmak istediği en son yer orasıydı. Clayton ceketini çıkardı ve çimenlerin üzerine sermek için eğildi. Genç adam yine en son birlikte oturdukları yeri seçmişti. Whitney aniden atıldı. "Bir sakıncası yoksa ben oturmayacağım." Genç kadın

gerçekten de oturmaya niyeti olmadığını belli eder gibi bir adım geri çekildi ve omzunu çınar ağacının gövdesine dayadı. O anda Whitney için dünyada bu ağacın gövdesinden daha huzur verici bir yer yok gibiydi sanki. Clayton, hiçbir şey söylemeden kafasını salladı ve yerden doğrulup iki adım uzağa yürüdü. Derenin kenarındaki büyük kayalardan birine ayağını dayadı. Kolunu bükülmüş dizine yasladı ve tek kelime etmeden, öylece Whitney'yi izlemeye koyuldu.

Bu adam onun *müstakbel eşiydi* ve bu gerçek Whitney'in şaşkın zihninde gerçek anlamda ilk kez yankılanıyordu! Fakat bu sadece şu an için geçerli olan bir durum, diyordu genç kadın kendi kendine; Paul dönünce her şey eskisi gibi olacak ve ikisi birlikte Whitney'in kurduğu planı gerçekleştireceklerdi. Şimdilik Whitney'in yapması gereken tek şey biraz vakit geçirmek ve doğru zamanı kollamaktı.

Ağaç gövdesinin sert kabuğu Whitney'in kürek kemiğine batıyordu. Clayton'ın tereddütsüz bakışları ise genç kadının cesaretini kırmaya başlamıştı. Söyleyecek bir şey bulamayan ve bu kaskatı sessizliği bozmak için cesareti olmayan Whitney, başıyla Clayton'ın fındıkkabuğu rengi atını bağladığı yeri işaret etti. "Neden benimle yarışırken o atı sürmedin? Bu at senin o gün sürdüğün doru attan çok daha hızlı görünüyor."

Clayton başını çevirip atlara baktı. Whitney'in bulduğu sohbet konusu genç adamı oldukça eğlendirmiş görünüyordu. "Senin siyah atı piknik günü sürdüğümde çok

çabuk yorulduğunu fark ettim. Doru atı seçtim; çünkü bu at senin atınla aynı direnç ve hıza sahipti... Seninle yarışırken adil davranmak istedim. Bu iri hayvanı seçmiş olsaydım, yanıma bile yaklaşamazdın. Öte yandan senin atına karşı ondan çok daha güçsüz bir atla yarışsaydım, o zaman da yarışı kazanmaktan keyif alamayacaktın."
Whitney kendisini berbat bir çıkmazın içinde hissetmesine karşın gülümsemek için can atan dudaklarının titremesine engel olamadı. "Ah, alabilirdim. O yarışta keçi bile sürsen, seni yenmekten keyif alırdım!"
Clayton gülümseyerek kafasını salladı. "Seni üç yıldır tanıyorum ve şimdiye kadar beni güldürmeyi başaramadığın hiç olmadı."
Whitney, şüpheyle gözlerini kısıp Claytoıı'a baktı. "Uç yıl mı? Iyi de bu nasıl olabilir ki? Uç yıl önce Paris'te sosyeteye takdim davetim henüz yapılmıştı."
"Seni ilk gördüğümde teyzenle birlikte bir şapkacıdaydın. Dükkân sahibi üzerinde küçük üzüm ve çilek desenleri olan iğrenç bir şapkayı sana yamamaya çalışıyor, o şapkayı takıp parkta bir gezintiye çıktığında bütün beyefendilerin başını döndüreceğini söylüyordu."
"O anı hatırlayamıyorum," dedi Whitney tereddüt ederek. "Şapkayı almış mıydım, peki?"
"Hayır. Dükkân sahibi kadına dönüp, öyle hır durumda beyefendilerin başını döndürebilecek tek şeyin kafasında meyve tabağıyla gezen bir kadına saldıran çılgına dönmüş arı sürüsü olacağını söylemiştin."

"Evet, bu tam da benim verebileceğim bir yanıt," dedi Whitney. Eldivenlerini elinde çevirip dururken, yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. Genç Ladin neredeyse Clayton'ın bu olayı anlatma biçiminde bile bir sevecenlik olduğuna inanacak gibiydi ve Whitney, böyle hissettiği için telaşlanmaya başlamıştı.

"Şey... Beni daha yakından tanımak istediğine o an mı karar verdin?"

"Elbette hayır," dedi Clayton gülerek. "O an senin o çakmak çakmak olmuş yeşil gözlerine karşı direnmek zorunda olan ben değil de şapkacı olduğundan içim rahatlamıştı doğrusu."

"Şapkacı da ne işin vardı, peki?" Whitney, bu soruyu sorar sormaz o aptal dilini ısırması gerektiğini düşündü! O zamanki sevgilisi her kimse, Clayton'ın orada onu bekliyor olmaktan başka ne işi *olabilirdi* ki?

"Yüz ifadene bakılırsa aradığın cevabı bulmuş gibi görünüyorsun," dedi Clayton nazik bir tavırla.

Whitney, Clayton'ın başka bir kadınla orada olmasından ötürü hissettiği mantıksız kıskançlığa gem vurmaya çalışarak sordu: "O günden sonra tekrar karşılaştık mı? Yani maskeli balodan önce?"

"O bahar boyunca sana ara sıra parkta araba gezintisi yaparken rastladım. Ardından seni bir yıl sonra daha da olgun bir bayan olarak DuPres'in balosunda gördüm."

"Yalnız miydin?" Bu soru genç kadının ağzından istemsiz bir biçimde çıkıvermişti. Whitney o anda kendinden tiksinerek yumruklarını sıktı.

"Değildim," dedi Clayton dürüstçe. "Fakat sen de yalnız değildin. Hatta etrafın pek çok hayranın tarafından sarılmıştı. Bir sürü ahmağın etrafında döndüğünü hatırlıyorum." Whitney'in öfkeden deliye dönmüş yüz ifadesine bakıp gülümsedi genç adam. "Bana öyle ters ters bakman için hiçbir sebep yok hanımefendi. Sen de onların birer ahmak olduğunu düşünüyordun zaten. O gece onlardan biriyle aranda geçen konuşmaya kulak misafiri oldum. Adam eldivenlerinin kokusu uğruna kendisini zevkle öldürebileceğini söylüyordu. Ona sabununun kokusundan bu kadar etkilendiği için ya aklını kaçırmış ya da çok pis bir adam olduğunu söyledin."

"Ben asla o kadar kaba bir davranışta bulunmam," diyerek çıkıştı Whitney. Clayton, Whitney'ye sanki çoktan evlenmişler ve genç kadın onun düşesi olmuş gibi "hanımefendi" diye hitap etmişti ve Whitney'in bunu fark etmesi hiç de zor olmamıştı. "O adam saçma sapan konuşuyordu hepsi bu, ayrıca..." Genç kadın ne söyleyeceğini birdenbire unutuverdi ve o anı bölük pörçük de olsa gözünün önüne getirmeye çalışır gibi Clayton'ın yüzüne dalıp gitti. "O adam şu kısa adımlarla tuhaf tuhaf yürüyen adam değil miydi?"

"Adamın yürümesinden çok senin yüzüne odaklandığım için bunu tam olarak hatırlayamıyorum," diye yanıt verdi Clayton soğuk bir ses tonuyla. "Neden sordun?"

"Çünkü o anı anımsıyorum sanırım," dedi Whitney. "Onun kırıtarak uzaklaşmasını izlerken, adamdan ne kadar tiksindiğimi düşünmüştüm. Ardından arkama

döndüğümde kapıda duran uzun boylu, esmer bir adamın yaşanan o sahneye bütünüyle tanık olduğunu ve çok eğlenmiş gibi sırıttığını fark etmiştim. O *sendin*!" diye bağırdı Whitney. "Kapıda durmuş, beni gözetliyordun!"
"Gözetlemiyordum," diye yanıtladı Clayton. "Sadece senin keskin dilin adamcağızı yaralarsa zavallı, sarhoş serserinin yardıma ihtiyacı olur diye oracıkta bekliyordum işte."
"Boşuna zahmet etmişsin. Çünkü o adam bu sözlerden daha fazlasını hak ediyordu. Adını hatırlayamıyorum ama önceki akşam beni öpmeye çalışmıştı ve bana dokunmak için son derece hevesli görünmesi de mide bulandırıcıydı."
"Çok yazık," dedi Clayton. Genç adam sözcükleri uzatarak konuşmaya başlamıştı. "Yani adamın adını hatırlamıyor olman şanssızlık."
Whitney, kırpıştırıp durduğu kirpiklerinin altından bakarken Clayton'ın yüzünde beliren o asabi ifadeyi fark etmişti. Bu kez kıskanan kişinin kendisi değil, o olduğunu anlayınca da çok sevinmişti doğrusu. Genç kadın o an bir parça şıpsevdi görünmenin işe yarayabileceğini düşündü. Biraz çapkın bir kadın portresi çizerse bu adam onunla evlenmeden önce bir kere daha düşünebilirdi belki de.
"Aslında Paris'teki genç adamlar arasında beni baştan çıkarmaya çalışan ve şey... Haddini aşan tek adam o değildi diyebilirim. Paris'te bana eşlik eden sayısız genç adam tanıdım. Hepsinin ismini hatırlamam mümkün değil."

"Öyleyse, bırak da ben sana hatırlatayım," dedi Clayton usulca. Whitney, şaşkın gözlerle ona bakarken Clayton, Whitney'ye evlenme teklifinde bulunan bütün adamları teker teker saydı. "DuVille'i bunların arasına dâhil etmiyorum," dedi Clayton en sonunda. "Çünkü o hâlâ uygun zamanı kollamakta. Ama sanırım Sevarin'i bu kişilerin arasına eklemek gerekiyor. Çünkü o seninle evlenmek için elinden geleni yapıyor. Bana öyle geliyor ki hanımefendi..." diye sözlerini sürdürdü genç adam ve konuşmasında, Whitney'ye yine eşiymiş gibi hitap ediyordu. "Son derece mantıklı bir kadın olmanıza karşın size eşlik edecek adamları seçme konusunda büyük bir yanılgı içindesiniz."

Paul hakkında tartışmaya girmek istemeyen Whitney, Clayton'ın Nicki hakkında yaptığı dolaylı eleştirinin üzerinde durmayı tercih etmişti. "Eğer Nicolas DuVille'i kast ediyorsan, onun ailesi Fransa'nın en eski ve seçkin ailelerinden biri olarak kabul edilir!"

"Sevarin'i kastettiğimi sen de gayet iyi biliyorsun," dedi Clayton. Whitney, genç adamın kendinden emin ve serinkanlı konuşma tarzından hiç ama hiç hoşlanmamıştı. "Saydığım adamlar arasında en berbat olanı Sevarin... Yine de seçim sana kalmış tabii. O adam senin zekâna, ruhuna ve canlılığına yaraşacak bir adam değil. Bu arada o..." diyerek imalı bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü Clayton. "O sana kendini kadın gibi hissettirecek bir adam da değil."

"Ne dernek istiyorsun, daha açık konuşur musun lütfen!" dedi Whitney.
Clayton'ın bakışları genç kadının ayaklarının dibinde duran o çimenlik alana kayıverdi. Whitney'yi kollarının arasına aldığı ve ona cesurca yaklaştığı yer tam da burasıydı. Whitney de onun bu suçuna utanç verici bir biçimde ortak olmuştu. "Bence sen *tanı olarak* neyi kastettiğimi biliyorsun," dedi Clayton. Genç adam, Whitney'in yanaklarına yayılan pembeliği çoktan fark etmişti.
Whitney anladığından pek de emin değildi ama bir şeyden kesinlikle emindi; bu konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu genç kadın. Sözü daha eski ve sıradan bir konuya getirdi. "Madem Fransa'dayken benden o kadar etkilenmiştin, öyleyse neden doğru kararı verip Lord Gilbert'la görüşerek bana evlenme teklifinde bulunmadın?"
"Böylece Lord Gilbert da bana senin evlenmek için çok genç olduğun ve babanın henüz senden ayrılmaya hazır olmadığı ile ilgili o saçma bahaneyi uydursaydı, beni başından savsaydı, değil mi?" diye yanıt verdi Clayton alaycı bir tavırla. "O numaralar bana vız gelir!"
"Senin asıl demek istediğin şu bence..." diyerek çıkıştı Whitney, "Benimle tanıştırılmak zorunda kalmak senin yüce mertebene uygun bir durum değil ve..."
"Biz tanıştırıldık," diyerek genç kadının sözünü kesti Clayton. "Biz aynı gece Madam DuPre tarafından birbirimize takdim edildik. Sen benim kim olduğumla pek de il-

gilenmemiştin ve bana basit bir reverans yapmıştın o kadar. Ardından da omuz silkerek döndün ve eteklerinde pervane olan o yalaka hayranları etrafına toplamak gibi daha önemli bir işle ilgilenmeyi tercih ettin."

O gece Whitney'in sergilediği mağrur tavır Clayton'ı mağlup etmişti anlaşılan. Whitney, bunu düşünmekten içten içe haz duyuyordu. "Bana dans teklifinde bulunmuş muydun?" diye sorarak tatlı tatlı iğneledi genç kadın.

"Hayır," dedi Clayton soğuk bir tavırla. "Benimle dans etmek için sıraya giren kadınların sayısını bile aklımda tutamıyordum."

Şu anda yaşadıkları durumdan farklı bir durumda olsalar Whitney bu espriye gidebilirdi. Fakat genç kadın Clayton'ın ima etmeye çalıştığı şeyin farkındaydı; Clayton, kendisinin de karşı cins için dayanılmaz olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Sanki Whitney'in bunu aklında tutmaya ihtiyacı varmış gibi! Genç kadın dönüp alay eden gözlerle Clayton'a baktı. Whitmey'in ses tonu da en az bakışları kadar iğneleyiciydi. "Şayet bayanlar erkeklere dans teklifinde bulunuyor olsalardı, *senin* önünde sıraya giren sayısız bayan olurdu tabii, bunu tahmin edebiliyorum. Bu arada bir şeyi merak ediyorum doğrusu; bir adam başkasıyla dans etmek istediğinde sevgilisine ne gibi bir bahane uyduruyor?"

"Seninle Armandlar'ın balosunda dans ettiğimiz gece öyle pek de büyük bir sorunla karşılaştığımı hatırlamıyorum."

Whitney'in elinde tutmakta olduğu eldivenler çimenlerin üzerine düşüverdi. "Sen nasıl bu kadar kaba *olabiliyorsun* ve..."

"...Ve böyle bir şeyi söylemeye nasıl mı cesaret ediyorum?" diyerek sakin bir tavırla karşılık verdi Clayton. "Bir söz vardı hani *,göze göz, dişe diş.* Öyle diyorlardı, değil mi?"

Whitney, öfkeden köpürüyordu. "Duyduklarıma inanamıyorum!" dedi genç kadın. "Sen *kutsal kitapta sözü edilen* şeytanın ta kendisisin."

"Tam üstüne bastın," dedi Clayton sırıtarak.

Clayton'ın neşeli ifadesi Whitney'yi daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. "Sen o gece sergilediğin rezil davranışı bir kahkaha savurarak aklından silip atabilirsin ama ben bunu yapamam. Seni tanıdığım süre içerisinde *hatırladığını* şeyler Armandlar'ın davetinde bana müstehcen tekliflerde bulunman, Leydi Eubank'in evinde beni aşağılaman ve tam şurada bana saldırmandan ibaret."

Whitney eğildi ve eldivenlerini yerden hışımla çekip aldı. "Bundan sonra da ne yapacağını Tanrı bilir."

Genç kadının son sözlerini duyan Clayton'ın gözlerine pırıl pırıl bir ışık yayılınca Whitney soğukkanlı bir biçimde düşündü ve artık bu adamın yanından uzaklaşması gerektiğine karar verdi. Arkasını dönüp atların yanına doğru yönelmişti ki Clayton uzandı, onu bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti. "Armandlar'ın balosunda sergilediğim tavır dışında sana karşı her zaman hak ettiğin kadar asil davrandım. Ve bu hep böyle

olacaktır. Beni büsbütün çiğneyip geçmene göz yumacak değilim. Eğer buna göz yumacak olursam, bana da Sevarin'e duyduğun kadar saygı duyarsın. Onunla evlenmek gibi bir bahtsızlığa katlanacak değilsin ya."

Clayton'ın küstahlığı karşısında Whitney'in dili tutulmuştu. Bu adam resmen onun *ne* hissedeceğini tahmin etme cesaretini gösteriyordu. Clayton son olarak Whitney'in Paul ile evlenmesini kesinlikle mümkün olmayan bir bahtsızlık olarak nitelendirince Whitney'in şaşkınlığı kat be kat artmıştı. Bu da yetmezmiş gibi genç adam bu sözleri sarf ederken Whitney'yi kollarının arasına almıştı bile. "Seni sevmemem umurunda değil mi?" diye sordu genç kadın umutsuzca.

"Elbette, sevmiyorsun," dedi Clayton alaycı bir ifadeyle... "Benden nefret ediyorsun. Bunu bana defalarca söyledin. Hatta şuracıkta söylemiştin. Hani kollarımda ateşli ve tutkulu bir kadına dönüştüğün o andan birkaç dakika önce..."

"Bana o gün yaşananları hatırlatıp durma! Unutmak istiyorum."

Clayton, Whitney'yi geniş bedeniyle sararak göğsüne doğru çekti ve ona şefkat dolu gözlerle baktı. "Küçüğüm, sana gücümün yettiği her şeyi sunacağım ama o gün dönüştüğün o kadını unutmana asla izin vermeyeceğim. Asla. Benden her şeyi iste ama bunu isteme."

"Her şeyi isteyebilir miyim yani?" diyerek gülümsedi Whitney. Genç kadın ellerini Clayton'ın göğsüne koyup genç adamı iterek ondan biraz daha uzak durmaya

çabalıyordu. "Güzel. Seninle evlenmek istemiyorum. Babamın borcundan feragat edebilecek misin?"
"Üzgünüm ama hayır."
Whitney, şiddet ve nefret dolu tavırlarını güçlükle sürdürebiliyordu artık. "Öyleyse isteklerimi önemsiyormuş gibi yaparak beni aptal yerine koymaya çalışma! Seninle nişanlanmak istemiyorum ama beni rahat bırakmıyorsun. Seninle evlenmek istemiyorum ne var kı beni zorla evliliğe sürüklemekten başka bir şey düşünmüyorsun. Ben..."
Clayton, aniden genç kadını kendinden uzaklaştırınca Whitney irkilerek bir adım geri çekildi. "Eğer seni evliliğe sürüklemek gibi bir niyetim olsaydı..." dedi Clayton sert bir tavırla. "Gelinlik provalarını yaptırmak üzere Fransa'dan buraya doğrudan getirtilirdin. Fakat ben yatağımda soğuk ve isteksiz bir eşe katlanmak istemiyorum."
Whitney öyle rahatlamış o kadar sevinmişti ki Clayton'ın yatak hakkında sarf ettiği müstehcen sözleri duymamıştı bile. Genç kadın ellerini kaldırdı. "Tanrıya şükür, bunu neden bana daha önce söylemedin? Böyle hissettiğine göre benimle daha fazla vakit kaybetmene hiç gerek yok."
'Tanı?"
"Yanı hayatta karşılaşabileceğin en soğuk, en isteksiz eş adayı benim."
Genç adamın koyu renkli gür kaşlarından biri şüpheli bir tavırla havaya kalktı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Whitney telaşla başını salladı. Gülümsüyordu. "Hayır, elbette tehdit etmiyorum. Yalnızca sana karşı İlişlerimin değişmeyeceğini anlatmaya çalışıyorum."
"Bundan kesinlikle eminsin, öyle mi?"
"Kesinlikle eminim," dedi Whitney heyecanla.
"Bu durumda düğünü geciktirmenin bir anlamı yok, ne dersin?"
"Ne?" Whitney şok olmuştu. "Ama az önce soğuk ve isteksiz bir kadınla evlenmek istemediğini söylemiştin."
"Öyle bir kadınla evlenmek *istemiyorum* dedim. Mecbur kalsam evlenmezdim demedim." Ardından başıyla atları işaret etti ve atların bulunduğu tarafa yöneldi. Whitney, bu adamın doğruca eve gidip nikâhlarını kıyması için bir papaz çağırtmaktan başka niyeti olmadığını düşünerek paniğe kapıldı. Nikâh için özel izin çoktan alınmış olmalıydı! Whitney umutsuzca kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Kaçsa, yakalanacaktı; tehdit etse, umursanmayacaktı; reddetse, bu adam ona zorla sahip olacaktı.
Geriye tek seçenek kalıyordu. Her ne kadar utanç verici bir yol olsa da yalvarmak ve tatlı dille onu ikna etmek... Genç kadın uzanıp usulca Clayton'ın koluna girdi. "Senden bir iyilik isteyeceğim, bana gücünün yettiği her imkânı sağlayacağını söylemiştin, değil mi?"
"Gücümün yettiği..." dedi Clayton soğuk bir tavırla. "Ve mantıklı olan her şeyi..."
"Öyleyse, bana biraz zaman verebilir misin? Kendimi babamla karşılıklı oynadığınız bir satranç oyununun

piyonu gibi hissediyorum ve bu berbat duyguyu sindirebilmek için zamana ihtiyacım var. Ayrıca evleneceğimiz fikrine alışmak için de bana biraz zaman vermelisin."
"Sana zaman vereceğim," dedi Clayton sakin bir şekilde. "Tabii bu zamanı sağduyulu bir biçimde kullanman şartıyla..."
"Elbette," dedi Whitney. Artık Clayton'ın karşısında daha rahat yalan söylüyordu genç kadın. "Alı, bir şey daha var: hem senin kimliğinin, hem de nişanımızın bir süre için aramızda sır olarak kalmasını istiyorum."
Clayton'ın yüz ifadesi soğukkanlı ve düşünceli bir hale bürünüverdi. "Neden?"
Çünkü Whitney haftaya Paul ile kaçınca Clayton sadece öfkelenecekti. Fakat Whitney nişanlarından haberdar olan tüm kasabalıların gözü önünde onun gururunu yerle bir ederse Clayton'ın nasıl bir intikam alacağını yalnız Tanrı bilirdi.
"Çünkü..." dedi genç kadın temkinli bir şekilde. "Eğer senin ve bizim hakkımızda olup biteni herkes öğrenirse, tüm kasaba senin kim olduğunu, nasıl tanıştığımızı ve ne zaman evleneceğimizi tartışıp duracak. Bu da benim şu anda üzerimde hissettiğim baskıyı daha da arttıracak."
"Anlaşıldı, bunu şimdilik bir sır olarak saklayacağız." Clayton, Whitney'ye atının yanına kadar eşlik etti ve genç kadını nazikçe kaldırıp eyerine oturttu. Whitney konunun kapandığını ve sohbetlerinin sona erdiğini düşünerek Khan'ın yularını yakaladı ve hareket etmeye hazırlandı.

Gel gelelim, Clayton henüz sözünü bitirmemişti. Genç adamın yumuşacık ve şefkat dolu ses tonunun altında yatan tehditkâr ifade Whitney'in adeta kanını donduruyordu. "Sana ihtiyaç duyduğun zamanı vermeyi kabul ettim çünkü evleneceğimiz fikrine alışmak istediğini söyledin. Eğer herhangi bir şekilde bu zamanı başka bir amaçla istemiş olduğun düşüncesine kapılırsam, işte o zaman olacaklar pek de hoşuna gitmeyebilir."

Whitney korkusunu, kibirinin ardına gizledi. "Bitti mi?" diye sordu genç kadın.

Clayton derin bir iç çekerek, "Şimdilik bitti," dedi. "Yarın daha uzun konuşuruz."

Whitney günün geri kalanını akrabalarıyla birlikte geçirdi. Geleceği pamuk ipliğine bağlıyken bir yandan bu neşeli ve iyi niyetli insanlarla sohbet edip gülümsemek diğer yandan da babasının endişeli bakışlarını göz ardı etmek üstün bir çaba gerektiriyordu. Genç kadın, akşam yemeğinin hemen ardından izin istedi ve kendisini odasının sessizliğine hapsetmek üzere yanlarından ayrıldı.

O akşam geç saatlerde Anne, Whitney'in yanına geldi. Bugün yaşananları anlatmak için sabırsızlıkla teyzesini bekleyen Whitney Anne'i görünce kanepeden fırladı. Whitney uğradığı hayal kırıklığını kalbine gömmeye çalışırken ellerini sıkıp duruyordu. "Anne teyze... O küstah, acımasız zorba beni kendisiyle evlenmem için zorlamaya niyetli. Bu sabah bu niyetini açıkça belli etti."

Anne kanepeye oturdu ve Whitney'ye de yanına oturmasını söyledi. "Hayatım, bu adam seni kendisiyle evlenme-

ye mecbur bırakamaz. İngiltere'de böyle bir duruma mani olacak kanunlar vardır mutlaka. Gördüğüm kadarıyla senin sorunun Clayton'ın seni evliliğe zorlaması değil. Senin asıl kafana taktığın evlenmediğin takdirde babanın başına gelecek olan şeyler."
"Babam evlilik sözleşmesine imza atarken benim başıma gelecekleri umursamadı bile. Bu yüzden o zorbayla evlenmeyi kabul etmezsem babamın başına gelecek şeyler beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. O beni hiçbir zaman sevmedi ve artık ben de onu sevmiyorum."
Yeğeninin yüzüne dikkatlice bakarak, "Anlıyorum," dedi Anne. "Öyleyse böyle hissediyor olman belki de en iyisi."
"Neden böyle söylüyorsun?"
"Çünkü baban Claymore'un verdiği parayı çoktan harcadı bile. Eğer sen evlilik sözleşmesinin gereğini yerine getirmeyi reddedecek olursan Dük hazretleri de doğal olarak parasının iade edilmesini isteyecektir. Baban da bu parayı geri ödeyemeyeceğine göre büyük ihtimalle ömrünün geri kalanını sıçanlarla dolu bir hapishanede geçirecek. Eğer baban için kalbinde sevgi kalmış olsaydı, babanın acı sonuna sebep olduğun için kendini suçlarken Paul ile mutlu olmak senin için bir hayli güç olurdu. Fakat kendini kesinlikle kabahatli bulmadığına inandığın sürece herhangi bir nedenden ötürü babana kafa yormamıza hiç de gerek yok doğrusu, öyle değil mi?"
Teyzesi odadan çıktı ve oda kapısı ardından kapandı. Şimdi babasının eski püskü, pis giysilerle küflü, berbat bir

hücrede çürüyüşü Whitney'in gözünün önüne geliyordu. Bu korkunç imgeler zihnini kurcalayıp duruyordu.

Whitney, babasının Clayton Westmoreland'e olan borcunu ödemenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Belki de Paul ile evlendiğinde harcamalarına dikkat ederlerse belli bir süre içerisinde babasının payına düşen borcu ödeyebilirlerdi. Hatta daha da iyisi Dük'ü kışkırtarak yapılan anlaşmadan vazgeçirmenin bir yolu bulunabilirdi belki de. Böylece parayı geri ödemek de gerekmezdi. Yoksa gerekir miydi? En başta imzalanan o evlilik anlaşması nasıl bir anlaşmaydı acaba? Whitney iyice meraklanmıştı.

"Lord Gilbert!" diyerek derin bir nefes aldı Whitney aniden. Lord Gilbert, Whitney'in babasının borçları karşılığında satıldığını bile bile eli kolu bağlı öylece duramazdı. Belki de Lord Gilbert babasının Clayton'a olan borcunu ödeyebilmesi için bir para kaynağı bulabilirdi. Elbette bu para kaynağı doğru dürüst bir iş anlaşması şeklinde olacaktı. Whitney yaşadığı evin bile ipotek altında olduğunu biliyordu.

Peki ya, Lord Gilbert'ın Clayton'a olan borcu ödemeye yetecek kadar parası var mıydı acaba? Keşke babamın ne kadar para aldığını bilseydim, dedi Whitney kendi kendine. Büyük bir anlaşma yaptıkları aşikardı. Çünkü bu anlaşma sayesinde evin her yeri baştan aşağıya yenilenmiş, bir yığın yeni at satın alınmış, bir sürü hizmetçi tutulmuş ve bütün bunlara ek olarak babasının borçları da ödenmişti. 25.()()()£ olabilir miydi? Ya da

35.()()()£? Whitney'in kalbi duracaktı sanki. Lord Gilbert'ın bu kadar parası olamazdı ki.

Ertesi sabah Clarissa, Whitney'yi uyandırmak üzere odaya girdiğinde genç kadın masasının başına oturmuş, tüylü bir kalemi dudaklarının arasında evirip çevirirken derin derin düşünmekteydi.

Bir dakika boyunca düşünüp taşındıktan sonra yazmaya başladı. Dizini incitmiş olduğunu ve yatakta kalması gerektiğini Clayton'a yazdığı mektupta kibar bir dille anlatırken gözlerine utkulu bir ışıltı yayılmıştı. Genç kadın mektubun sonunda ağrısı hafiflediği takdirde ertesi gün onu görmeyi umut ettiğini nazik bir üslupla ifade etti. Mektubun altına "Whitney," şeklinde basit bir imza attı ve kendinden emin bir biçimde arkasına yaslandı.

Dizini incitme bahanesi oldukça işe yarar bir bahaneydi doğrusu. Çünkü bu gibi rahatsızlıklar yalnızca acı verici olmakla kalmaz aynı zamanda hastanın yatakta ne kadar süre kalacağı da belli olmazdı. Böylece Whitney ertesi gün de Clayton'a kederli bir mektup yazabilir ve bu uydurma sakatlığın nasıl meydana geldiğini anlatan birkaç inandırıcı detayı da mektubuna ekleyebilirdi. Şansı yaver giderse de Paul dönünceye dek Clayton'ı görmekten kurtulabilirdi!

"Bugün Dük ile buluşmaya giderken ne giymek istersin?" diye sordu Clarissa.

Whitney'in yüzüne sevinçle parlayan bir tebessüm yayıldı.

"Bugün onunla görüşmeyeceğim Clarissa. Yarın ya da

yarından sonraki gün de görüşmeyeceğim. Şunu dinle..." dedi Whitney ve yazdığı mektubu süratle okudu.
Mektubu katlayıp birkaç damla balmumu ile mühürleyerek, "Evet, ne düşünüyorsun?" diye sordu.
Clarissa'nın endişesi gergin tavrından belli oluyordu. "Bence senin ne yapmaya çalıştığını anlayacak ve evi başımıza yıkacak. Ben buna sebep olmak istemiyorum. Bence bu mektubu göndermeden önce Leydi Anne'in de fikrini almalısın."
"Teyzeme durumu anlatacak kadar zamanım yok ve sen bana yardım etmek zorundasın," dedi Whitney sakin bir şekilde. "Bu mektubu Clayton'a sen götüreceksin."
Clarissa'nın benzi attı. "Ben mi? Neden bunu yapmak zorunda olan ben oluyorum ki?"
"Çünkü Clayton'ın bu mektubu okuyunca nasıl bir tepki verdiğini tam anlamıyla bilmem gerekiyor ve bunu bana eksizsiz tarif edebilecek tek kişi sensin."
"Bir şeylerin yolunda gitmeyeceği ihtimalini düşündükçe kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor," diyerek sızlandı Clarissa. Ama yine de mektubu Clayton'a ulaştırmak üzere Whitney'den aldı. "Ya bana dizinle ilgili sorular sorarsa ne olacak?"
"Bir şeyler uydur gitsin," dedi Whitney neşeyle gülümseyerek. "Yalnız ona söylediklerinden haberim olsun ki anlattıklarımız kazara birbiriyle çelişmesin."
Clarissa odadan çıktığında Whitney, omuzlarından büyük bir yükün kalkmış olduğunu hissetti. Neşeli bir şarkı

mırıldanarak giyecek bir şeyler seçmek üzere giysi dolabına yöneldi.
Clarissa, yirmi dakika sonra dönünce Whitney, aceleyle giyinme odasından dışarı fırladı. "Ne dedi?" diye sordu genç kadın heyecanla. "Nasıl görünüyordu? Hadi bana her şeyi anlat."
Elbisesinin kolalı yakasını huzursuzca düzelterek, "Şey, oraya vardığımda Dük hazretleri kahvaltı ediyorlardı," dedi Clarissa. "Fakat kim olduğumu söyler söylemez uşak beni doğrudan Dük'ün yanına götürdü. Ardından ben de Dük hazretlerine mektubu verdim ve o da okudu."
Clarissa sözünü bitirip sessizliğe gömülünce, "Kızmadı, öyle değil mi?" diye sordu Whitney endişelenerek.
"Kızdı denemez tabii ama hoşnut olduğunu da söyleye-mem."
"Clarissa, Tanrı aşkına! *Ne dedi?"*
"Mektubu getirdiğim için bana teşekkür etti. Sonra da o haddini bilmez hizmetçilerinden birine başıyla komut vererek beni uğurlamasını emretti."
Whitney endişeleıımeli miydi, yoksa rahat bir nefes mi almalıydı? Genç kadın ne hissedeceğinden emin olamıyordu. Saatler ilerledikçe kendine ayırdığı bu zamanın umduğu kadar huzurlu geçmediğini düşünmeye başladı.
Öğlen olduğunda, holde duyduğu her ayak sesinde hiz-metçilerden biri Clayton'ın kendisini ziyarete gelmiş olduğunu haber verecek diye irkilip duruyordu. Whitney'yi ziyaret ettiği takdirde teyzesinden ısrarla rica

ederek yatak odasına kadar gelip onu görmesi erkekçe bir davranış olurdu elbette ama bu diğer yandan görgü kurallarını hoşgörü ile karşılanamayacak biçimde hiçe saymak anlamına da geliyordu.

Whitney'in akşam yemeği tepsi ile yatağına getirildi ve genç kadın yemeğini sıkıcı yalnızlığıyla baş başa yedi. Gün boyunca Paul ilk kez gelmişti aklına. Vicdan azabı çekiyordu. Zavallı Paul, diye düşündü Whitney kendi kendine. Clayton Westmoreland'in bir sonraki hamlesini tahmin etmeye ve ona karşı üstünlük sağlamaya çalışarak bu entrika ağının içine öylesine takılıp kalmıştı ki sevdiği adamı bir an olsun düşünmeye fırsat bile bulamamıştı.

19

Ertesi gün Whitney müstakbel eşine bir mektup daha yazdı. Bu kez de sakarlık edip merdivenlerden düştükten sonra ne kadar acı çektiğini uzun uzun anlattı mektubunda. Ardından olabildiğince tatlı bir dille bugün de görüşemeyeceklerinden ötürü bağışlanmayı diledi. Tabii bu odasında yalnız başına geçireceği bir başka uzun gün anlamına da geliyordu; çünkü Clayton genç kadının rahatsızlığı hakkında bizzat bilgi almak isteyebilirdi ve Whitney bu durumda alt katta akrabalarıyla oturup sohbet

ederken yakalanmayı göze alamazdı. Whitney yalnız başına kalmayı buna tercih ederdi elbette. Böylece sırf Clayton'dan uzak durmakla kalmayacak, onu oyuna getirmenin müthiş keyfini de tadacaktı!

Anne, Whitney'in zekice uydurduğu hikâyeyi okumaktaydı. Kaşlarını çatarak, "Bunun gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor musun, hayatım?" diye sordu yeğenine. "Onu lüzumsuz yere kızdırırsan nasıl bir tepki gösterir bilemiyorum."

"Herhangi bir tepki *gösteremez,* Anne teyzeciğim," diyerek teyzesini rahatlatmaya çalıştı Whitney. Mektubu mühürledi ve Dük'e iletmesi için Clarissa'ya verdi. "Lord Gilbert'a hemen buraya gelmesi için bir mektup göndermiştin zaten. Lord Gilbert buraya geldiğinde bir çıkış yolu bulmama yardım edecektir. Bu arada ben de bu bacağımı incitme komedisini sürdürebildiğim kadar sürdürüp ardından da başka bir bahane bulacağım. Belki de Dük hazretlerini canından bezdirip başımdan savabilirim," dedi genç kadın gülerek.

Clarissa geri döndü ve bezgin bir biçimde olan bitenden söz etmeye koyuldu. Bu kez Dük mektubu detaylı bir biçimde incelemiş ardından bakışlarını Clarissa'ya çevirmişti. Dük'ün yüzünde hayli tuhaf bir ifade belirdiğini görmüştü yaşlı kadın.

Whitney sabırsızlanarak, "Clarissa, olup biteni daha detaylı anlatamaz mısın?" diye ısrar etti. "*Tuhaf* derken nasıldı yani?"

"Şey... Mektubu okudu," diyerek yeniden anlatmaya başladı Clarissa. "Ardından gülecek gibi bir tavır takındı. Fakat tam olarak gülümsedığini söyleyemem. Sonra da şu ukala hizmetçilerden birine beni uğurlamasını emretti."
Whitney, Clayton'ın gösterdiği aldatıcı tepkiye bir anlam veremeyerek dudağını ısırdı. Peşinden de gülümseyerek omuz silkti ve bütün olan biteni aklından silip atıverdi. "Üçümüz de bu adamın her hareketi ve her kelimesi hakkında endişelenip durmaktan vazgeçmeliyiz. Sonuçta..." dedi genç kadın neşe içinde. Bir hamlede kanepeden kalkıp konuşmasını sürdürdü. "Yalan söylediğimi düşünse de, düşünmese de bu konuda ne yapabilir ki?"
Bu sorunun yanıtı öğle yemeğinin hemen ardından Westmoreland'in at arabasının kapıda görünmesiyle verilmiş oldu. Gümüş bir koşum takımı içerisinde kasıla kasıla yürüyen dört siyah beygir tarafından çekilen siyah lake cilalı, pırıl pırıl parlayan bir at arabasıydı bu. Üzerinde koyu renkli bir takım elbise olan, iri yarı bir beyefendi araçtan indi ve çevik adımlarla evin yolunu tuttu. Adamın sol elinde büyük ve siyah bir çanta vardı; sağ elinde işe küçük, kabartmalı bir kartvizit taşımaktaydı. Adam kartviziti Sewell'e uzattı. "Ben Dr. Whitticomb," dedi adam kâhyaya. "Londra'dan çağrıldım. Bana Leydi Gilbert ile görüşmem gerektiği bildirildi."
Anne, doktoru misafir odasında karşıladı. Dr. Whitticomb, Anne'ın şaşkın gözlerine bakarak gülümsedi ve geliş nedenini açıkladı. "Dük hazretleri, Claymore Dükü

tarafından Bayan Stone'un dizini muayene etmek için gönderildim."
Leydi Gilbert'ın yüzü öyle bir beyazlığa büründü ki Dr. Whitticomb bir an kadıncağızın düşüp bayılacağını sandı. Ne var ki Anne, doktora beklemesini buyurduktan sonra odadan çıktı, iki eliyle eteğini sıkıca kavrayıp kaldırdı ve koridorda tabana kuvvet koşmaya başladı. Merdivenlerden o kadar hızlı indi ki bu haliyle orta yaşlarda, sağlıklı bir kadın gibi görünüyordu.
"Ne yapmış ne?" diyerek bağırdı Whitney. Genç kadın heyecanla ayağa fırlayınca okumakta olduğu *Aşk ve Gurur* kucağından fırlayıp yere düşmüştü. "O öyle alçak, öyle rezil..."
"Bu sorunu çözdükten sonra ona doya doya hakaret edecek zamanı bulacaksın," dedi Anne soluk soluğa kalmış bir halde. Teyzesi titreyen elleriyle Whitney'in elbisesinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. Anne elbiseyi teklifsizce çekiştirerek genç kadının başından çıkardı. Clarissa apar topar yatak örtüsünü topladı, ardından soluğu giysi dolabının yanında alıp içinden yünlü hır sabahlık çıkardı.
"Uyuduğumu falan söyleyip onu Londra'ya geri göndere-mez miydiniz?" dedi Whitney yakaran bir ses tonuyla. Alelacele yatağa girdi ve örtüyü üzerine çekti.
"Doktor Whitticomb..." diyerek söze başladı Anne ve derin bir nefes alıp konuşmasını sürdürdü. "Hiç de aptal biri değil, inan bana. Buraya senin dizini muayene etmek için gönderilmiş ve bunu yapmadan da gitmeyeceği kesin."

Anne göz ucuyla, Whitney'in nasıl göründüğüne şöyle bir baktı. "Clarissa, iki yastık daha getir ve Whitney'in bacağının altına yerleştir. Sonra da odamdan biraz amonyum karbonat getir de yatağın yanındaki sehpaya koyalım. İnce bir detaya dikkat etmiş oluruz böylelikle." Anne kapıya yöneldi. "Size elimden geldiğince zaman kazandırmak için Dr. Whitticomb'u oyalayacağım ama bir kaç dakikadan fazla zamanınızın olmadığını da ekleyeyim."

Clarissa adeta olduğu yere çakılı kalmıştı. Sandalyelerden birinin arkalığına sıkı sıkı tutunmuş öylece dururken göz-lerinde donuk bir ifade vardı. Leydi Anne, "Clarissa!" dedi bağırarak. "Sakın *bayılayım deme!"*

"Teşekkür ederim Leydi Gilbert, fakat almayayım," dedi Doktor Whittıcomb. Doktor, Leydi Gilbert'ın kendisine dayatmaya çalıştığı ikramları üçüncü kez geri çeviriyordu. Bu ikramların abartılı bir kibarlık gösterisi olduğu gayet açıktı. Doktor, Anne'in Londra'nın havası ve buradaki hava ile ilgili sorularını çoktan yanıtlamış, yolculuğunun nasıl geçtiği hakkında da bilgi vermişti. Anne, bu kişin sert geçip geçmeyeceği hakkında bir soru sorup yeni bir sohbet konusu açmaya kalkışınca Doktor Wlıitticomb lafını esirgemeden yanıt verdi. "Bayan Stone'u görsem fena olmayacak."

Leydi Gilbert doktoru üst kata çıkardı ve soldaki dördüncü kapının önünde durdular. Merak uyandıracak kadar uzun bir bekleyişten sonra kapı nihayet iri yarı, yaşlı bir hizmetçi tarafından açıldı. Kadıncağızın başlığı tel tel

dikilmiş beyaz saçlarının tepesinde eğri bir biçimde durmaktaydı. Doktor Wlıittıcomb, zengin ve şımarık genç hanımların mizacına hiç de yabancı değildi; Bayan Stone zavallı dadısını bu dünyadan göçüp gidecek hale gelene dek mahvedip hayatından bezdirmiş olmalıydı.

Hastanın dış görünümü de doktorun vardığı bu sonucu desteklemekteydi doğrusu. Göz alıcı güzelliği ve parlak teniyle büyük cibinlikli yatağında arkasına yaslanmış uzanan genç hanımın bakışlarında ziyaretçisine duyduğu gizli öfke adeta parıldıyordu. Yeşim taşını andıran gözler doktora kilitlenmişti. Whitney gözlerini kısarak misafirini süzdü önce, ardından genç kadının bakışları adamın uzun siyah renkli ceketi üzerinde şöyle bir gezindi, sonunda da panik içinde doktorun elindeki siyah çantaya odaklandı.

Doktor, taşıdığı çanta yüzünden hastasının duyduğu korku ve endişeyi bertaraf etmeye çalışarak muayene çantasını genç kadının yatağının yanma bıraktı ve, "Efendimiz, Claymore Dükü sizin için Çok endişelendiler," dedi sakin bir sesle.

Genç kadının yanakları kızarmıştı. "Kendisi adeta bir endişe ve kibarlık abidesi doğrusu," dedi Whitney boğuk bir ses tonuyla.

"Kesinlikle öyledir." Dr. Whitticomb, genç kadının sözlerinin nükteli olduğunu hissetmiş ve onun bu şekilde iğneleyici bir tavır takınmasını hayli garip bulmuştu. "Bayan Stone, anladığım kadarıyla..." diyerek hemen konuya girdi doktor. "Merdivenlerden düşerek tehlikeli bir

kaza geçirmişsiniz." Dr. Whitticomb yatak örtüsüne doğru uzandı. "Şu dizinize bir bakalım mı, ne dersiniz?"
"Hayır!" diye yaygarayı bastı Whitney. Yatak örtüsünü kaptığı gibi güzel yüzüne kadar çekti ve isyankâr bakışlarını doktora çevirdi.
Doktor ilk önce genç kadının bu tavrına bir anlam veremedi. Fakat Whitney'in endişelenme sebebinin ne olduğunu anlaması uzun sürmedi. Whitticomb'un yüzünde şefkatli bir ifade belirmişti şimdi. Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. "Sevgili kızım," dedi usulca, "Orta Çağ'da yaşamıyoruz. Günümüzde bir hanım sırf hemcinsi değil diye yetenekli bir doktorun muayene isteğini geri çevirmiyor. Ağırbaşlılığınız hayranlık uyandırıyor; Tanrı şahittir ki artık genç hanımların bu erdeme sahip olduklarına nadiren rastlanıyor. Fakat şu an bu niteliği sergilemek için pek de uygun bir zaman *değil* ve eminim teyzeniz de böyle düşünüyordur. Bu yüzden şimdi..."
Doktor tekrar uzanıp yatak örtüsünü çekmek istedi ama hastası örtüyü sıkı sıkı kavramış bırakmıyordu.
Dr. Whitticomb arkasına yaslanıp kaşlarını çattı. Adamcağız iyice öfkelenmişti. "Eğer sizi rahatlatacaksa belirteyim Bayan Stone; Majesteleri de dâhil olmak üzere pek çok hanım hastası olan iyi bir doktorum ben."
"Olabilir fakat bu beni hiç de ikna etmedi!" Genç kadının ses tonu şiddetli ağrı çekmekte olan bir hastaya göre oldukça güçlüydü doğrusu.
"Küçük hanım..." diyerek çıkıştı doktor. "Sizin dizinizi muayene edip gerekli tedaviyi uygulamak üzere Dük

hazretleri tarafından özellikle görevlendirildim. *Ayrıca..."* diyerek iç karartıcı bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü. "Kendileri bu görevi yerine getirmem için gerekiyorsa sizi zapt etmemi de emrettiler."

"Zapt etmek ha!" diyerek çıkıştı Whitney. "İnanamıyorum, bu ne büyük bir küstahlık! O kim oluyor da böyle bir şeye *cesaret..."* Sözler Whitney'in boğazında düğümlenmişti. Whitney zihninde Clayton'ın, bütün ahlak ve görgü kurallarını hiçe sayarak yatak odasına girdiğini ve Dr. Whitticomb muayene edebilsin diye güç kullanarak onu yatağına bağladığını canlandırmıştı çoktan.

Genç kadın şimdi deliye dönmüş bir biçimde doktoru muayeneden vazgeçirmenin yollarını aramaktaydı. Abartılı bir mahcubiyet sergilemekten başka çare yoktu. Kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini kapattı... Yeniden açtığında ise bu kez doktora alımlı ve çekingen bir edayla bakıyordu Whitney. Utangaç bir şekilde örtüsünü çekiştirdi. "Tavrımın ne kadar ahmakça ve boş göründüğünün farkındayım Dr. Whitticomb. Fakat ne kadar iyi bir doktor olsanız da böylesine... Bütünüyle yabancı birinin yanında bedenimin gözler önüne serilmesinden ötürü hissedeceğim mahcubiyet beni yiyip bitiriyor."

"Sevgili kızım, sonuçta sözünü ettiğimiz şey yalnızca dizini *gözler önüne sermekten ibaret,* hepsi bu."

Whitney yine aynı çekingen tavırla, "Fakat böyle hissetmekten kendimi alıkoyamıyorum işte," diyerek karşı çıktı. "Siz beni tanımıyorsunuz ama beni gayet iyi tanıyan Dük

hazretlerinin bu konudaki hassasiyetimi göz önünde bulundurması gerekirdi. Kendilerinin bu nasırlaşmış aldırmazlığı beni son derece şaşırttı doğrusu. Nerede kaldı benim... Benim... ?"
"Özeliniz?" dedi doktor duraksamadan. Whitticomb, Claymore'un bu genç hanımla evlendiği gece bir takım sorunlarla karşılaşacağını geçiriyordu aklından. Neyse ki Dük kadınlar konusunda bir çaylak olmadığından bu onun adına sevindiriciydi. 278
"Kesinlikle! Anlayacağınızı biliyordum."
Dr. Whitticomb isteksizce teslim oldu. "PekâLâ Bayan Stone, dizinizi muayene etmeyeceğim ama bir şartla; dizinizi tanıdık bir doktora muayene ettireceksiniz."
"Derhal!" diyerek doktorun sözlerini onayladı Whitney. Genç kadın, Whitticomb'a bakarken yüzünde ışık saçan pırıl pırıl bir gülümseme belirmişti.
Doktor hafifçe eğildi, çantasını kapatıp kaldırdı. "Burkulma ve kırık vakalarında deneyimli bir doktor tanıyor musunuz; yani kendinizi yanında rahat hissedebileceğiniz bir doktor var mı?"
"Burkulma ve kırıklar konusunda deneyimli biri mi?" diyerek tekrarladı Whitney. Aynı anda bir isim bulmaya çalışarak zihnini çılgınca zorluyordu. "Ah, tabii. Tanıyorum öyle birini," dedi genç kadın. Ses tonundan galip gelmenin mutluluğunu yaşadığı belli oluyordu.
Dr. Whitticomb ayağa kalktı. "Kim?" diye sordu ısrar ederek. "Adı nedir?"

"Thomas," diye karşılık verdi Whitney. Bir anda aklına gelen bu isim genç kadını güldürmiiştü. "Kilometrelerce ötede yaşayan herkes gibi ben de kendisine sonsuz bir güven duyarım... Nerede bir kırık, çıkık olsa Thomas anında çağırılır." Whitney nazikçe gülümsedi. "Güle güle Dr. Whitticomb. Geldiğiniz için çok teşekkür ediyorum ve istemeden neden olduğumuz rahatsızlıktan ötürü de çok üzgün olduğumu belirtmek isterim. Çıkarken Clarissa size eşlik edecek."

"Benimle vedalaşma zamanınız gelmedi henüz," dedi doktor kendinden emin bir tavırla. "Dr. Thomas ile görüşeceğim, sonra da durumunuzu kontrol edeceğim."

Clarissa, "Aman Tanrım!" diyerek derin bir nefes aldı ve düşüp bayılmamak için yatağın direğine sıkı sıkı tutundu.

Dr. Whitticomb, Clarissa'nın bu tepkisini görmezden geldi. Elini yeleğinin cebine götürüp altından yapılmış, ağır bir cep saatini çıkardı. Saate baktı, ardından saatin kapağını kapatıp yerine yerleştirdi. "Efendimizin uşağı ve at arabası aşağıda beni bekliyor. Biri zahmet edip Dr. Thomas'ın yanına gitmeme yardımcı olursa, onun referansları hakkında bilgi edinip deneyimli olduğundan emin olacağım, ardından da onu buraya getireceğim."

Whitney dirseklerini yatağa yaslayarak doğruldu. "Buna ne gerek var ki? Yani onun yetenekli bir doktor olduğu konusunda bana güvenebilirsiniz."

"Maalesef bunu yapamam. Sizin sağlığınızı tanımadığım bir meslektaşıma emanet etmeye gönüllü olsam bile -ki değilimDük buna asla razı gelmez. Bu konuda emin

olabilirsiniz. Hatta biz Almanya'dan Grundheim'ı çağırmayı da düşündük; kendisi eklem rahatsızlıklarında son derece başarılı bir doktordur. Ben isveçli Johanssen'i de önerdim ama..."
"Bu kadarı fazla!" diyerek çıkıştı Whitney.
"Aslında..." dedi Dr. Whitticomb üzüntülü hır ses tonuyla. "Muayeneniz için bu doktorları çağırmak *beuiiu* fikrimdi. Claymore sizi ilk olarak benim muayene etmemin en doğrusu olacağını düşünmüştü. Şikâyetinizin ciddiyetinden hiç... Şey... Şüphesi yoktu. Leydi Gilbert," diyerek devam etti doktor sözlerine. "Dr. Thomas ile görüşmem konusunda bana yardımcı olma nezaketini gösterir misiniz, rica etsem?" Whitticomb kapıya yöneldi fakat yatakta oturan şahsın fısır fısır homurdandığını duyar gibi olunca aniden durdu. Hemen ardından birinin karakteri ve doğruluğu hakkında söylenen bir takım kaba sözler çalındı doktorun kulağına. Bu sözler "hergele, zavallı, ahlaksız ve ikiyüzlü" gibi bir takım sıfatlarla da pekiştirilmişti üstelik.
Dr. Whitticomb şaşkınlıkla dönüp arkasına baktı. Daha bir dakika önce yatağında derin derin iç çekerek sakin sakin oturan o ağırbaşlı utangaç hanımefendiden eser kalmamıştı şimdi. Yastıkları arkasına almış dimdik otururken etrafına alev alev yanan bir öfkenin kıvılcımlarını saçan bu dehşet güzelliğin farkına henüz varmıştı doktor. Hayranlık ve neşe dolu bir biçimde Whitney'ye bakarak gülümsedi.

"Dr. Whitticomb," diye seslendi tanrıça, "Buna daha fazla tahammül edemeyeceğim. *O adanı* Avrupa'daki bütün sülükleri yatağımın başucuna getirmeden şu dizimi muayene edin, Tanrı aşkına!"

Dr. Whitticomb dönüp yatağın yanına yaklaştı ve muayene çantasını yere bıraktı. "Ben şahsım adına sülükle tedavi yöntemini uygun bulmuyorum," dedi. Bu kez hastasının yatak örtüsünü açmak için uzandığında herhangi bir tepki ile karşılaşmadı. Genç kadının sabahlığını uyluğunun hemen altına kadar sıyırınca bir çift uzun ve biçimli bacak gözler önüne serildi. Genç kadının bacağı yastık yığınının üzerinde duruyordu.

"Tuhaf..." dedi doktor. Asi hastanın yüzüne bakarken adamın dudaklarında hır gülümseme belirmişti. "Evet, gerçekten de garip; bu yastık yığınının şişkinliğini görünce endişelenmiştim ama..."

Whitney kaşlarını çattı. "Sakat bir bacağın altına iki yastık koyarak desteklemek hiç de "garip" değil bana göre."

"Bu konuda size kesinlikle katılıyorum," dedi Dr. Whitticomb gözlerini kırpıştırarak. "Fakat Dük hazretlerine gönderdiğiniz mektubu yanlış okumadıysam sakatlanan sol dizinizdi. Ne var ki şu anda sağ dizinizin yastıkların üzerine uzatılmış olduğunu görüyoruz."

Doktor parmağını uzatmış yanlış bacağı işaret ederken Whitney kıpkırmızı kesilmişti. "Ah o mu?" dedi Whitney paniğe kapılarak. "Sol bacağıma değmesini engellemek için sağ bacağımı yastığın üzerine uzattım."

"Çok akıllıca, tatlım," dedi Dr. Whitticomb gülerek.

Whitney hayal kırıklığına uğradığını hissederek gözlerini kapattı. Bu adamı daha fazla kandıramayacaktı anlaşılan.
"Bacağınızda şişlik de yok gibi." Doktor parmaklarını uzatıp genç kadının önce sağ, sonra sol, ardından yine sağ dizini nazikçe yokladı. "Burada bir ağrı hissediyor musunuz?"
"Dr. Whitticomb..." dedi Whitney. Genç kadının dudakları belli belirsiz bir tebessümle titriyordu. "Bir yerimin ağrıdığına bir an için inandığınız oldu mu?"

"Hayır, aslında inanmadığımı üzülerek belirtmem gerekiyor," diyerek itiraf etti doktor. O da Whitney kadar açıkyüreklı davranıyordu artık. "Fakat itiraf etmeliyim ki kâğıtlarınızı açıp pes edeceğiniz doğru zamanı kestirmekte usta oluşunuz takdire değer doğrusu." Doktor örtüyü genç kadının üzerine çekti ve arkasına yaslanıp düşünceli bir sessizliğe bürünerek Whitney'yi izlemeye başladı.
Dr. Whıtticomb bu genç kadının ruhuna hayran olmadan edemiyordu. Bu kadın bir hikâye uydurmuş ve bu hikâyeyi inandırıcı kılmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Sonunda foyası meydana çıkmıştı ve bu durumda bile rakibinin bir zafer kazandığını garez beslemeden, kapris yapmadan, yüzünü asmadan ya da ağlayıp sızlamadan kabulleniyordu. Dük bu kadını bu yüzden sevmiş olmalıydı işte! Doktor eğildi ve, "Şimdi ne yapacağımızı konuşsak hiç fena olmaz," dedi keyifli bir şekilde.

Whitney bu fikre katılmadığını belli eder gibi başını salladı. "Açıklama yapmanıza gerek yok. Ne yapmamız gerektiğini gayet iyi biliyorum."

Dr. Whıtticomb alaycı gözlerle bakıyordu genç kadına. "Öncelikle, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca uzun ve deliksiz bir uyku tavsiye edeceğim." Whitney'in yüzünde beliren sevinçli ifadeyi görünce, "Size değil tabii," diyerek sözlerini sürdürdü doktor. "Arkamda duran zavallı, biçare dadınız için önereceğim bunu. Eline bir şey geçirip beni öldürene kadar pataklamamak için zor durdu." Adam uzanıp sehpanın üzerinde duran amonyum karbonat şişesini aldı ve Clarissa'ya uzattı. Ciddi bir tavır takınarak, "Vizite ücreti oldukça pahalı olan bir doktorun tavsiyesini dinlemek isterseniz..." dedi Clarissa'ya. "Bu güzellik abidesinin dalaverelerine daha fazla ortak olmamanızı öneririm. Bünyeniz bunu kaldırmaz. Ayrıca, yüz ifadeniz hanımınızı ele veriyor."

Clarıssa odadan çıkıp kapıyı ardından kapatınca Dr. Whitticomb bu kez de bakışlarını Leydi Gilbert'a çevirdi. Teyzesi yatağın etrafından dolaşarak Whitney'in yanı başına gitmiş, yeğeninin ceza hükmünü paylaşacak bir suçlu edasıyla orada öylece dikiliyordu. "Siz ise Leydi Gilbert, dadıdan daha farklı bir durumda değilsiniz. Oturun."

"Ben böyle oldukça rahatım," diye homurdandı Anne. Fakat hemen akabinde kendini yatağın üzerine bırakıverdi.

"Rahattan da öte," diyerek güldü Dr. Whitticomb. "Çok iyi olduğunuzu söyleyebiliriz. Yeğeninizi ele vermemek için gözünüzü dahi kırpmadınız." Doktor keskin bakışlarını şimdi de Whitney'ye çevirmişti. "Peki sizce müstakbel eşiniz bu entrikanız hakkında ne düşünecek?"

Whitney gözlerini kapattı ve zihninde öfkeden deliye dönmüş bir Clayton canlandırdı. Genç adamın gri gözlen buz kesmişti, sesi ise hiddetten titremekteydi. "Öfkelene-cek," diye fısıldadı Whitney. "Fakat ben bunu göze almıştım zaten."

"Öyleyse, bu yalanı itiraf etmenin gereği yok, değil mi?"

Whitney'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "İtiraf etmek mi? Açıkçası ben doğruyu kendisine *sizin* söyleyeceğinizi sanmıştım."

"Benim anlatmam gereken gerçek şudur genç hanım... Bir eklem yerinin sakatlandığını teşhis etmek, hangi eklem bölgesi olursa olsun zor hatta imkânsızdır. Şişkinlik olmamasına rağmen dizinizin tıpkı şikâyet ettiğiniz biçimde sakatlandığı ihtimalini bütünüyle yadsıyamam. Öte yandan diğer belirtileri hissedecek olan sizsiniz. Benim görevim fizik uzmanlığı İnliyorsunuz; ben bir bilgi kaynağı değilim."

Whitney sevinçten neredeyse havalara uçacaktı. Genç kadın yanında duran yastıklardan birini kaptı ve kucakladı. Huzur ve minnettarlıkla gülümsüyordu. Doktora üç kez ardı ardına teşekkür ettikten sonra, "Dük hazretlerine bana bir lire yatak istirahatı önerdiğinizi söyleyemez misiniz?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Dr. Whitticomb kesin ve net bir dille. "Söyleyemem ve söylemeyeceğim."
"Anlıyorum tabii," dedi Whitney dürüstçe. "Sadece bir fikirdi işte."
Doktor uzandı ve Whitney'in iki elini de avucunun içine alıp şefkatle gülümsedi. "Hayatım, ben Westmoreland ailesinin kadim dostlarından biriyim. Sen de çok yakında bir Westmoreland olacaksın; bu nedenle seninle de dost olduğumuzu düşünüyorum. Doğru mu?"
Whitney bir Westmoreland *olmayacaktı* ama doktorun arkadaşlık teklifini kabul ettiğini belirtmek için kafasını salladı.
"Güzel. Öyleyse bu arkadaşlığın hatırına sana birkaç tavsiyede bulunmama izin ver. Niyetin her neyse bu amaç uğruna nişanlının varlığını yadsıman hem mantıksız hem de çok tehlikeli. Dük hazretlerinin gözünde pek değerli olduğunuz gayet açık; bence nişanlınıza o güzel gülümsemenizi bahşedip ondan *ricada* bulunduğunuzda size istediğiniz her şeyi verecektir."
Doktor şimdi daha da vurgulu bir ses tonuyla konuşuyordu. "Yalancılık ve hilekârlık sana hiçbir şey kazandırmaz kızım; üstelik bu şekilde davranarak Dük ile kesinlikle anlaşamazsın. Yalan ve hile konusunda senden çok daha deneyimli hanımlarla da karşılaşmıştır kendisi ve bu hanımlar, kısa bir süre için Dük'ün gönlünü eğlendirme fırsatından başka hiçbir şey elde edememişlerdir. Oysa sen... Hissedebildiğim kadarıyla açık sözlülüğün ve içtenliğinle öbür hanımların düşlediklerine sahip

olmuşsun bile. Sen..." diyerek ekledi doktor. "Dük hazretlerinden evlenme teklifi aldın."

Whitney'in gözleri alev alev yanıyor, kulakları çınlıyordu. Herkes aynı tavrı takınıyordu işte; Clayton Westmoreland yüce tahtından inip bu zavallı talihli kıza evlenme teklifinde bulunmaya tenezzül etti diye Whitney'in kraliyet tacına layık görülmüş gibi sevinmesi mi gerekiyordu? Bu fazlasıyla onur kırıcı, küçük düşürücü bir durumdu! Genç kadın güçlükle başını salladı. "Ne kadar iyi niyetli bir tavsiyede bulunduğunuzun farkındayım Dr. Whitticomb. Bu... Bunu düşüneceğim."

Dr. Whitticomb ayağa kalktı ve ona gülümsedi. "Bunu düşüneceksiniz ama böyle davranmak gibi bir niyetiniz yok, öyle mı?" Whitney'den yanıt gelmeyince doktor uzandı ve genç kadının sırtını sıvazladı. "Ona nasıl davranacağını senden daha iyi bilen biri yoktur belki de. Biliyorsun, sana tutulmuş durumda. Aslına bakarsan herhangi bir şey yüzünden ya da biri taralından Dük'ün cesaretinin kırılabileceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Fakat sen bunu neredeyse gerçekleştirdin hayatım. Bu sabah Londra'dan geldiğimde onun öfkelenmekle, sevinmek arasında bocaladığını fark ettim. Yaptığın bu... *Numara*, demişti sanırım... bu numaradan ötürü sana haddini bildirmek için son derece kararlı görünüyordu. Çok geçmeden kahkahalar atmaya ve hakkında hikâyeler anlatmaya başladı. Genç adam neşelenmekle öfkelenmek arasında parçalanmış gibiydi."

"Ve bunlardan hangisini hissetmesi gerektiğine karar veremeyince de bana bir ders vermeniz için sizi buraya gönderdi," dedi Whitney yüzünü asarak.
"Evet, öyle de denebilir," dedi Dr. Whitticomb gülerek. "Ben de niyetinin bu olduğunu düşünüyorum açıkçası. İtiraf etmeliyim ki tedavi etmek için evimden sürüklenip İngiltere'nin yarısını kat ederek yanına getirildiğim hastanın rol yapmakta olduğunu anlayınca bayağı öfkelendim. Fakat artık burada olduğuma göre... Bu komediyi kaçırmadığıma çok sevindim doğrusu!"

Whitney o gece misafirleri ile birlikte akşam yemeği yerken huzursuz bir halde düşüncelere dalıp gitmişti. Neşe, diyordu kendi kendine, mutsuzluğa merhem olmuyor. Neşe mutsuzluk yarasını daha da çok kanatıyordu. Bu durumda da yapacak başka hiçbir şey kalmıyordu. Oysa keyfi yerine gelsin diye dış görünümüne özellikle dikkat etmiş hatta yeni elbiselerinden birini bile giymişti. Açık mavi tonlarında bir elbiseydi bu. Gerdanında ve kulaklarında ise Paris'ten ayrılmadan hemen önce satın aldığı elmaslarla bezenmiş mavi safirler ışıldamaktaydı. Saçları alnından geriye doğru taranmış, bir tutamı elmas bir toka ile tutturulmuş, kalan kısmı ise abartısız bir biçimde omuzlarından aşağı salıverilmişti.
İçinden artık nişanlı bir bayan olduğunu geçiriyordu Whitney. Çatalının ucuyla içi doldurulmuş istiridyeyi evirip çeviriyordu bir yandan. Giydiği elbiselerin, taktığı mücevherlerin hatta iç çamaşırlarının parasını bile *o* ödemişti. Whitney'in kendine' acıdığı yetmezmiş gibi bir

de kuzeni Cuthbert genç kadının göğüs dekoltesine aç gözlerle bakıyor, yapışkan bakışları Whitney'in yanı başından bir yılan gibi süzülüyordu.

Babası halinden memnunmuş gibi davransa da bunun yapmacık bir tavır olduğunu fark etmişti genç kadın. Martin misafirlerinin ziyaretinden dolayı duyduğu memnuniyeti ve ertesi gün ayrılacak olmalarından ötürü ne kadar üzgün olduğunu göstermeye çalışıyor gibiydi. Whitney bir an için babasının misafirlerin gidişine gerçekten de üzülüyor *olabileceğini* düşündü. Sonuçta Martin, konuklarını kızının kusmak için fırsat kolladığı nefretinden korunmak için bir siper olarak kullanıyordu. Whitney için de böylesi çok daha iyiydi tabii. Genç kadın babasıyla karşı karşıya gelmek istemiyordu. Babasını düşününce kalbinde hissettiği tek şey kaskatı bir... Boşluktu.

Beyler şarap ve sigaralarının keyfini sürdükten sonra misafir odasına geçip bayanlara katıldılar. Masalar iskambil oyunu için hazırlanmıştı. Cuthbert, Whitney'yi görür görmez genç kadının masasına yöneldi. Whitney, kuzeninin kendini beğenmiş, kel kafalı ve tam anlamıyla iğrenç bir adam olduğunu düşünüyordu. Genç kadın hemen teyzesine dönüp iskambil oynamak istemediğini ima eden bir şeyler mırıldandı ve ayağa fırlayıp salonu terk etti.

Holün arka tarafına geçip kütüphaneye girdi ama raflarda dizili yüzlerce kitap arasında hiçbiri ilgisini çekmedi. Diğer salonlar da oyun için kullanılmaktaydı ve Cuthbert

şu anda misafir odasında bulunuyordu. Whitney ne olursa olsun onun bulunduğu yerde bir dakika daha geçirmeye tahammül edemeyecekti. Bu durumda genç kadının pek az seçeneği kalıyordu; ya yatak odasına ve orada başına üşüşen tüm can sıkıcı sorunlarının arasına geri dönecekti ya da babasının çalışma odasına gidecekti.

Genç kadın tercihini ikincisinden yana kullandı. Sewell ona bir deste iskambil kâğıdı getirip ardından da şömine ızgarasında çıtır çıtır yanan ateşe bir odun daha attı ve genç kadın şöminenin yanındaki yüksek arkalıklı sandalyelerden birine yerleşti. Gitgide içine kapanık bir kadın oluyorum galiba dedi kendi kendine. Kâğıt destesini ağır ağır karıştırdı ve kâğıtları önündeki ahşap masanın üzerine birer birer dizdi. Ardından kapının açıldığını duydu Whitney. "Ne oldu Sewell?" diye sordu arkasına dönmeden.

"Sewell değil, sevgili kuzenim," dedi biri neşeli bir sesle. "Benim, Cuthbert." Genç adam sallana sallana yürüyüp Whitney'in yakasından görünen krem renkli manzarayı bir başka açıdan izleyebilmek için genç kadının sandalyesinin yanı başında dikilmeye başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu oyuna yalnızlık deniyor," diye açıkladı Whitney soğuk bir ses sonuyla. "Diğer adı da Napolyon St. Helena'da. Tek başına oynanır."

"Bu oyunu hiç duymadım," dedi Cuthbert. "Bana nasıl oynandığını mutlaka göstermelisin."

Whitney dişlerini öfkeyle sıkarak kağıtlarla oynamaya devam etti. Genç kadın masaya bir kâğıt koymak için her

eğildiğinde Cuthbert de onunla birlikte eğiliyor, oyunla ilgileniyormuş gibi yapıp bakışlarıyla Whitney'in göğüs dekoltesini delip geçiyordu. Genç kadının sabrı taşmıştı artık; kâğıtları masanın üzerine fırlattı ve dizginlenemez bir öfke ile ayağa kalktı. "Bana böyle bakmak zorunda mısın?"

Cuthbert Whitney'yi kollarından yakalayarak, "Evet," diye karşılık verdi. Genç kadını kendine doğru çekmeye çalışıyordu. "Kendime hâkim olamıyorum."

"Cuthbert!" diyerek hiddetle bağırdı Whitney. "Ellerini üç saniye içerisinde üzerimden çekmezsen, evi ayağa kaldırana dek bağıracağım."

Cuthbert beklenmedik bir şekilde Whitney'in dediğini yaptı ve ellerini onun üzerinden çekti. Fakat hemen akabinde şaşırtıcı bir şekilde tek dizinin üzerine çöktü; eli kalbinin üzerinde ilanı aşka hazırlanır gibi bir hali vardı. "Kuzen Whitney..." diye mırıldandı genç adam boğuk bir sesle. Yere eğilmiş dururken bakışlarıyla Whitney'yi parmak uçlarından saçlarına kadar okşayarak kendini şımartmayı da ihmal etmedi. Ardından bakışları yine yere kaydı. "Sana aklımdan ve kalbimden geçenleri söylemem gerekiyor..."

"Aklından ne geçtiğini *biliyorum,"* diye sertçe çıkışarak genç adamın sözünü kesti Whitney. "Beni saatlerdir süzüyorsun. Derhal ayağa kalk!"

Cuthbert sesini yükseltip genç kadının konuşmasını bastırmaya çalışarak, "Fakat söylemek zorundayım," diye direndi. Tombul elleriyle Whitney'in mavi elbisesinin

ucuna yapışınca, genç kadın bu kez de eteğini kaldırıp bacaklarını dikizleyeceğinden korkup eteğini çekiştirerek ondan kurtulmaya çabaladı. Cuthbert, Whitney'in eteğinin kenarından da mahrum kalınca elini yeniden kalbine götürdü. "Sana olan hayranlığım ruhumdan adeta taşıyor. En derin duygularımı..." Genç adam yutkunarak bir anda susuverdi. Whitney'in arkasındaki bir noktaya kilitlenen gözleri yerinden fırlayacak gibiydi.

Gülerek, "Umarım..." diye seslendi biri kapıdan. "Aşık bir adamın aşkını ilan edişini bölmüyorumdur." Clayton, ağır adımlarla Whitney'in yanına yaklaşırken hırsından gözü dönen Cuthbert'e dik dik bakıyordu. Whitney'in kuzeni nihayet sendeleyerek ayağa kalktı.

"Kuzenim bana yeni bir iskambil oyunu öğretiyordu da. Tek başına oynanan bir oyunmuş bu," dedi Cuthbert.

Hoşgörü ile yaklaşmaya çalışan Clayton'ın yüzündeki alaycı ifade aniden kayboldu. Dük başıyla kapıyı işaret etti. "Madem öğrendin, git ve tek başına oyna."

Cuthbert yumruklarını sıktı, bir an duraksadı, rakibinin yüzündeki gergin ve kararlı ifadeye bir kez daha baktı ve odadan ayrıldı. Whitney, kuzeninin odadan çıkıp kapıyı kapatmasını bekledi. Ardından da huzur ve minnettarlık dolu bir ifadeyle Clayton'a baktı. "Teşekkür ederim, ben..."

"Seni mahvetmem gerekirdi!" diyerek Whitney'in sözünü kesti Clayton.

Whitney "sakatlanan" bacağıyla bu kadar uzun süre ayakta kalmaması gerektiğini tark edinceye dek iş işten geçmişti.

"İyi iş çıkardınız, hanımefendi. Sizi tebrik etmeme izin verin lütfen," dedi genç adam sert bir ses tonuyla. "Yirmi dört saatten daha kısa bir zaman diliminde Whitticomb'u ayağınıza getirtip, Cutlıbert'e de önünüzde diz çöktürtmeyi başardınız."

Whitney gözlerini ayırmadan Clayton'ın yüzüne bakıyordu. Genç adam asabi bir ses tonuyla konuşuyordu ama dudaklarında gülümsemeyi andıran bir tebessüm de belirecek gibiydi sanki. Öfkelendi diye korkudan titrediğimi mi sanıyor yoksa bu adam? "Seni şeytan..." diye fısıldadı Whitney.

"Senin de bir melek olduğun söylenemez," dedi Clayton şakacı bir tavırla.

Gün boyunca öfke, endişe, korku ve huzursuzluk dolu karmakarışık duygulara kapılmıştı Whitney. Ve tüm bu duygular kalbine çılgınca üşüşüp taşacakken her seferinde daracık bir tünel bulup ruhundan uzaklaşmıştı. Şimdi ise genç kadın karşısında duran bu yakışıklı esmer adamı izlerken umduğunun aksine onun neşeli tavırlarıyla karşılaşınca metanetini bütünüyle yitirmeye başlamıştı. İçi o kadar çok kabarmıştı ki göz pınarlarını dolduran yaşlar yeşil gözlerinden taşmak üzereydi sanki. "Bu hayatımın en berbat günüydü," diye fısıldadı genç kadın.

"Muhtemelen beni özlediğin içindir," dedi Clayton. Genç adamın nükteli sözlerini duyunca Whitney bedeninin sevinçle ürperdiğini hissetti.

Genç kadın bundan şüphe duyduğunu ima eder gibi, "Seni özlediğim için mi?" dedi gülerek. "Seni *öldürmekten* müthiş keyif alırdım doğrusu."
Gülümseyerek, "Ben de hayalet olup peşini bırakmazdım," diyerek tehdit etti Clayton.
"İşte ben de..." dedi Whitney, "Sırf bu yüzden zahmet etmedim." Genç kadının kahkahası ansızın boğuk bir hıçkırığa dönüştü ve gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı.
Clayton nazikçe sarıldı ona. Whitney'yi kollarının arasında avutmak istedi ve genç kadın buna karşı koymadı. Kendini Clayton'ın kollarına bıraktı, başını genç adamın kül grisi ceketine yasladı ve yaşananların sorumlusu olan bu adamın göğsüne acı dolu gözyaşlarını akıttı. Hıçkırıkları nihayet dindiğinde, olduğu yerde kaldı Whitney. Yanağını Clayton'ın huzur veren, sert göğsüne yaslamış öylece duruyordu.
"Rahatladın mı?"dedi genç adam usulca.
Whitney mahcup bir şekilde başını salladı ve Clayton'ın uzattığı mendili alıp hafifçe gözlerine bastırdı. "On iki yaşımdan bu yana ağladığımı hiç hatırlamıyorum. Fakat birkaç hafta önce buraya geldiğimden beri durmadan gözyaşı döküyor gibiyim." Genç kadın kafasını kaldırıp Clayton'ın yüzüne bakınca genç adamın gözlerinde gördüğü acı yüklü pişmanlık onu şaşırtmıştı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Whitney usulca.
"Dilediğin her şeyi," dedi Clayton.

Hafifçe tebessüm ederek genç adama sözlerini hatırlattı Whitney. "Gücünü ve anlayışını göz önünde bulundurarak elbette..."
Clayton genç kadının nükteli sözlerine gülümseyerek karşılık verdi ve başını eğdi.
"Seni bu çağdışı kararı vermeye iten şey nedir?" diye sordu Whitney sakince. Genç kadın hiddet dolu bir ses tonuyla sormamıştı bu soruyu. "Beni hiç tanımadığın halde benimle konuşmadan önce neden babamla görüşmeyi tercih ettin?" Clayton'ın yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu ama Whitney onun gerildiğini hissedebiliyordu. Genç kadın hemen sözlerindeki maksadı açıklamaya koyuldu. "Yalnızca ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Armandlar'ın maskeli balosunda pekiyi geçinememiştik. Senin unvanınla alay etmiş bana yaklaşmak istediğinde seni terslemiştim. Yine de başka kadınlar dururken *benimle* evlenmeye karar verdin. Neden *ben?"*
"Sence niçin seni seçtim?"
"Bilmiyorum. Hiçbir erkek hayatını berbat edip onu mutsuz edecek bir kadına talip olmaz. Demek ki başka bir sebebi var."
Whitney'in kasıtsızca sarf ettiği bu iğneleyici sözler Clayton'ı güldürdü. Genç adam ne olursa olsun şu anda ona satılabildiği için kendini son derece anlayışlı hissediyordu. "Seni isteyen diğer adamları ayıplamadığın gibi, beni de kınayamazsın. Ayrıca görücü usulü evlilikler

çağdışı olsa da bu tarz evlilikler seçkin aileler arasında asırlardır süregelen bir gelenek halini aldı."
Whitney derin bir nefes aldı. "Senin ailen için bir gelenek olabilir ama benimkinde böyle bir şey yok. Bu gibi evliliklerde iki kişinin de eninde sonunda birbirini sevebilmelerine, hatta birbirlerine karşı bir şeyler hissedebilmelerine imkân yok bence."
"Sen ara sıra da olsa bana karşı bir şeyler hissetmediğini dürüstçe söyleyebilir misin?" diyerek üsteledi Clayton kibarca. "Hem de böylesine iradeli olmana karşın."
Genç adam alay eder veya meydan okur gibi konuşmuyordu; tartışma yaratmaya paye vermeyeceği belliydi. Whitney'in doğuştan var olan gelişmiş adalet duygusu karşı taraftan tahrik edici bir tepki gelmeden saldırıya geçmesini engelliyordu. Whitney huzursuzca omuz silkti ve başını çevirdi. "Kimi zaman hissettim."
"Her seferinde iradeli davranmana rağmen değil mi?" diyerek takıldı Clayton.
Whitney isyankâr benliğine karşın gülümsemeden edemedi. "İradeli olmama *ve* üstün bir düşünme yetisine sahip olmama *rağmen."* Clayton'ın gözleri alev alev yanmaya başlayınca genç kadın titizlikle konuyu hemen değiştirdi. "Neden benimle evlenmeye karar verdiğini açıklayacağına söz vermiştin ve hâlâ bir şey söylemedin."
"Buraya geldiğimde beni görür görmez aşağılamaya başlayacağını nereden bilebilirdim ki?" diye çıkıştı Clayton.

"Clayton!" diyerek karşılık verdi Whitney. Fakat sesini yükselterek ona adıyla hitap ettiğini fark edince şaşkınlıktan donup kaldı genç kadın. Hemen hatasını telafi etmeye çabaladı. "Dük hazretleri..."
"Diğerini tercih ederim."
Aralarında artık ateşkes imzalamış gibi hüküm süren sessiz huzur yavaş yavaş buharlaşıp uçmaya başlamış gibiydi.
"Dük hazretleri..." dedi Whitney inatçı bir tavırla. "Soruma soruyla karşılık veriyorsunuz! Buraya gelip bana talip olmak gibi kapıldığınız bu çılgın düşüncenin sebebi nedir?" Whitney sonunda genç adamın kendisine sarılmış bir biçimde öylece durmakta olduğunu fark etti ve geri çekildi. "Benden hoşlandığınızı söylemeyin sakın. Buna inanmam mümkün değil."
"Öyle bir düşünceye kapılmadım," dedi Clayton sakin bir tavırla. "Az önce senin de belirttiğin gibi o zamanlar seni pek de iyi tanımıyordum."
Whitney, bu yanıtı duymaktan ötürü hissettiği acıya bir anlam veremeyerek arkasını döndü. "Muhteşem!" dedi genç kadın acı dolu bir sesle. "Şimdi her şeyi çok iyi anladım. Benimle bir ya da iki kez karşılaştın ardından da benimle ilgili hiçbir şey bilmeden ve hislerimi zerre kadar umursamadan İngiltere'ye gelip beni aç gözlü, meteliksiz babamdan satın almak istedin. O da seninle sıkı bir pazarlık yaptı ve anlaşmayı hazırlayıp beni sana sattı!"
Whitney asabi bir şekilde odada dönüp durmaya başlamıştı. Yeniden savaşmaya istekli ve hazır görünüyordu ama Clayton hiçbir tepki göstermeden

olduğu yerde duruyor, meydan okumayı reddeder gibi sakin ve hissiz görünüyordu. Whitney kızgın ve umutsuz bir halde dönüp sandalyesine oturdu yine. İskambil kâğıtlarını eline aldı. Umursamaz bir tavır takınarak yarım bıraktığı oyununa kaldığı yerden devam etmeye koyuldu.
"Oyunun adı yalnızlık," dedi genç kadın. "Fransa'da çok moda fakat yalnız başına oynanan bir oyun." 292
Clayton onu izliyordu. "Korkarım bu kez iki kişi ile oynanması gerekecek, hanımefendi." Genç adam eğildi ve Cuthbert tepesine dikilmiş Whitney'yi izlerken genç kadının gözden kaçırdığı dört kesin hamleyi yapıverdi.
"Teşekkür ederim", dedi Whitney. "Fakat hu oyunu tek başıma oynamayı tercih ederim."
Clayton arkasını dönüp kapıya yönelince Whitney genç adamın nihayet gitmekte olduğunu düşündü. Clayton ise uşağa bir şeyler fısıldadı ve biraz sonra tekrar masanın başına döndü. Genç adam gül ağacından yapılmış oymalı ahşap bir kutuyu Whitney'in önüne bıraktı. Whitney'in babasına ait bir kutuydu bu. Clayton kutunun kapağını kaldırdı ve deste deste ahşap fişler gözler önüne serildi. Whitney bu fişlerin benzerlerine Lord Gilbert'ın arkadaşları ile oynadığı iskambil oyunlarında da rastlamıştı.
Görünüşe bakılırsa Clayton ona bu fişlerin nasıl kullanılacağını da öğretecekti. Whitney bunu fark edince heyecandan içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Eğer niyeti buysa bu gerçekten şaşırtıcı, utanç vericiydi... Yine de öğretmeye niyetlendiği şey Whitney'in o kadar çok

ilgisini çekiyordu ki genç kadın buna itiraz etmeyecekti. Clayton'ı izliyordu şimdi. Genç adam ceketini çıkarıp özensizce Martin'in çalışma masasının üzerine bıraktı. Whitney'in karşısına oturdu, gri yeleğinin düğmelerini açtı, arkasına yaslandı ve başıyla kâğıt destesini işaret etti. "Kâğıtları kar," dedi.

Whitney utanmazca ihlal etmek üzere olduğu görgü kuralından ötürü öyle huzursuz olmuştu ki kâğıtları asla doğru dürüst karamayacağından emindi. Genç kadın kâğıtları topladı ve desteyi Clayton'ın önüne doğru itti. Whitney şimdi iskambil kâğıtlarının Clayton'ın ellerinde yeniden hayat buluşunu şaşkınlıkla izliyordu. Genç adam kâğıtları karmayı bitirdiğinde deste vızıldayarak masanın üzerine diziliverdi. Whitney'in ses tonunda saklamaya gerek duymadığı bir hayranlık ifadesi hâkimdi. "Bahse girerim, Londra'da bilmediğin kumarhane yoktur."

"Her birini teker teker sayabilirim," dedi Clayton. Desteyi avucuna alıp ters çevirdi ve masanın üzerine bıraktı. Whitney'ye baktı ve esmer kaşlarını davetkâr bir biçimde çattı. "Kes," dedi.

Duraksadı Whitney. Genç kadın, Clayton'a karşı takındığı serinkanlı, küstah tavrını sürdürmeye çalışsa da boşa çaba harcıyor gibiydi. İyi de... Bu adam inanılmaz yakışıklılığı ve büyüleyici arsızlığıyla karşısında dururken bu tavrını nasıl sürdürebilirdi ki? Clayton yeleğinin önünü açmış, sandalyesine yayılmış otururken kumar masasına hâkim seçkin bir beyefendi portresi çizmekteydi. Ve bu adam ona kumar oynamayı öğretecekti. Ayrıca Whitney, Clayton'ın

kendisini neşelendirmeye ve sorunlarından bir süre uzaklaştırmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. "Umarım farkındasındır," dedi Whitney öne doğru eğilerek. Genç kadın elini destenin üzerine uzatmıştı ama tereddütlü bir tavırla desteye dokunamıyordu. "Biri beni bu halde görecek olursa itibarım iki paralık olur."
Clayton, genç kadına derin ve anlamlı bir bakış fırlattı. "Bir düşes keyif aldığı her şeyi yapabilir."
"Ben düşes değilim," diye karşılık verdi Whitney.
Başlamak üzere olan tartışmaya son noktayı koymak ister gibi, "Fakat olacaksın," dedi Clayton.
Whitney karşılık vermek için ağzını açtıysa da genç adam başıyla desteyi işaret etti. "Kes."
Whitney iki saat sonra oyun fişlerini bir kenarda toplarken kumarın insana kendisini nasıl yaramaz ve utanmaz hissettirdiğini düşünüyordu. Bu gibi oyunlara aşina olmamasına karşın oldukça iyi oynamış, çok az miktarda para kaybetmişti. Kumar oynamayı çabucak öğrendiği için Clayton'ın kendisiyle gurur duyduğunu hissedebiliyordu. Hâlbuki tanıdığı diğer erkekler, hatta Nicki bile, onun kumar oyunlarında bu kadar yetenekli olduğunu görseler korkarlardı. Clayton, ceketinin düğmelerini iliklerken Whitney de boş gözlerle onu izliyordu. Genç adam, ceketim giydiği sırada Whitney de kendi kendine diğer taliplerini korkutan ve şaşırtan pek çok şeyin bu adamı nasıl olup da etkilediğini sormadan edemiyordu. Bu nasıl olabilirdi ki? Paul ile birlikte olduğunda hanımlara yakışan görgü kurallarından ödün vermeyerek sınırı

geçmemeye özen gösteriyordu hâlbuki. Clayton ise en çok Whitney'in benliğinin bir parçası olan o sınır tanımaz küstah kadını seviyor gibiydi. Paul, Whitney'in kumar oynadığını duysa şaşkına döner, bundan rahatsızlık duyardı. Fakat Clayton ona kumar oynamayı öğretmiş ve iyi oynadığı için ona hayranlıkla gülümsemişti.
Clayton sandalyesinin yanına yaklaşıp Whitney'in alnına küçük bir öpücük kondurunca, genç kadının zihnine üşüşen düşünceler dağılıverdi. "Hava güzel olursa yarın saat 11 'de at arabasıyla gezintiye çıkarız," dedi genç adam. Ve gitti.

Clayton eve döndüğünde, Dr. Hugh Whitticomb'u şöminenin önünde oturmuş ev sahibinin muhteşem kanyağını yudumlarken buldu. Clayton kendine içki alırken Doktor olağan bir tavır takınarak genç adama sordu: "Genç hastam nasıldı?"
Clayton oturdu, ayaklarını ortada duran alçak sehpaya uzattı ve sakin bakışlarını Dr. Whitticomb'a çevirdi. "Aynıydı... Bu akşamüstü senin de gördüğün gibiydi herhalde; iki ayağı üzerinde gayet sağlıklı bir biçimde durabiliyordu."
"Bundan pek de memnun olmamış gibi bir haliniz var," dedi Dr. Whitticomb ilgisiz bir tavırla.
Clayton'ın yüzünde sinsi bir gülüş belirdi ve açıklamaya başladı. "Onunla karşılaştığımda kuzenlerinden biri kendisine evlenme teklif ediyordu."

Dr. Whitticomb yüz ifadesini bozmamaya çalışırken kan-yağından aldığı bir yudumla boğulacak gibi oldu. "Buna çok şaşırmış olmalısınız."

"Artık Whitney'in yaptığı şeylere şaşırmamayı öğrendim," dedi Clayton. Fakat asabi ses tonu felsefi sözlerinin tam tersini haykırmaktaydı.

Dr. Whitticomb bir an duraksadı. "Ben bağımsız bir gözlemciyim ve kadınların nasıl düşündüğü konusunda pek de tecrübesiz sayılmam. Eğer eski bir aile dostunuzun küstahlığını hoş görürseniz size birkaç tavsiyede bulunabilir miyim?" Dük'ün sessizliğini olumlu bir yanıt olarak kabul eden Dr. Whitticomb sözlerini sürdürdü. "Bayan Stone'un sizin müsaade etmediğiniz bir şey yapmaya çalıştığını anladım. İstediği nedir acaba?"

"Istediği şey..." dedi Clayton gülümseyerek. "Evlilik anlaşmasını fesetmek."

Dr. Whitticomb korkunç bir kahkaha patlattı. "Tanrım! Demek ona sizi elinde tutması için tutumlarına dikkat etmesi hususunda akılcı öğütlerde bulunduğum zaman bana dik dik bakmasının sebebi buydu." Birbiriyle çelişkili pek çok fikir doktorun zihnini alt üst ediyordu. Adamcağız bu genç hanımın İngiltere'nin en gözde, en seçkin bekârında kusur bulabilmiş olmasına şaşırıyor; Clayton'ın bu genç kadının asi tavırlarına sabırla karşı duruşuna hayranlık duyuyor ve bir asırdır merakla beklenen bu evlilik kararının gizli tutulmasına bir türlü anlam veremiyordu. "O güzel yabanördeğinin teklifinizi reddetme sebebi nedir?" diye sorabildi doktor nihayet.

Clayton başını sandalyesinin arkalığına yasladı, gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. "Bu konuda ilk önce onun fikrini almayışım."
"Bu konuda sizi kabahatli bulması mantıksız tabii ama bu genç hanımın özgür ruhlu oluşu göz önünde bulundurulursa, sizin de hanımefendinin bu karakter özelliğini hesaba katmanız gerekirdi. Neden önce kendisine danışmadınız?"
Clayton gözlerini açtı. "O zaman adımı bile bilmiyordu ve bu durumda onunla evlilik hakkında konuşmanın saçmalık olacağını düşündüm."
"Sizin adınızı bilmiyor... Yani Avrupa'daki kadınların yarısı sizin için çıldırırken hiç tanımadığınız bir bayana evlenme teklif ettiğinizi kastetmiyorsunuz herhalde, değil mi?"
"Ben *onu* tanıyordum. O beni tanımıyordu."
"Ve siz de varlığınız ile unvanınız hakkında bilgi sahibi olursa bu teklifi doğrudan kabul edeceğini düşündünüz tabu." Dr. Whitticomb tahminde bulunurken bakışlarından hayli eğlenmekte olduğu anlaşılıyordu. Dük'ün sert bir tavırla kaş çatışı doktoru bir süreliğini de olsa susturmuş olsa da birdenbire aklına gelen tatsız bir anı ile irkilerek sordu doktor. "Paul Sevarin kim acaba?"
Clayton kükredi. "Neden soruyorsun?"
"Çünkü bugün Bayan Stone'u ziyaret ettikten sonra kasabaya indim ve eczacıya uğradım. Eczacı oldukça geveze bir adam; hani şu basit bir soruya yanıt verirken umurunuzda olmayan pek çok şeyden de söz eden tipler

vardır ya, onlardan işte. Bu uzun yanıtın arkasından da size hır düzine soru sorarlar üstelik. O da hastamın kim olduğunu öğrenince, o anda saçmalık olduğunu düşündüğüm pek çok şey anlatmaya başladı bana."
"Ne gibi?"
"Sevarin'in Bayan Stone'un peşini bırakmamaya kararlı olduğundan ve tüm kasabanın her an bir evlilik haberi duyulabilir diye dokuz doğurduğundan falan söz etti. Evlilik kararının çoktan verildiğine ve bu kararın Sevarin ile müstakbel eşini çok memnun ettiğine inanıyorlar sanırım."
"Açıkçası..." dedi Clayton. "Bunun için kendimi parala-yacak değilim."
"Dedikodudan mı söz ediyorsunuz?" diye ısrarla sordu Hugh Whitticomb temkinli bir şekilde. "Yoksa Sevarin'den mi? Kızdan mı yoksa?" Clayton yanıt vermeyince, Hugh eğildi ve açık açık sordu. "Siz bu genç kadına âşık mısınız, değil misiniz?"
"Onunla evleneceğim," dedi Clayton buz gibi bir ses to-nuyla. "Söylenecek başka ne var ki?" Ardından konuğuna iyi geceler diledi ve dört uzun adımla soluğu kapıda alıp odayı terk etti. Hugh Wlıitticomb biraz şaşkın, biraz da paniklemiş bir halde şöminede yanan ateşe dikmişti gözlerini. Ne var ki bir süre sonra doktorun ne düşündüğü yüz ifadesinden belli oluyordu. Whitticomb önce gülümsemeye başladı, ardından da kahkahayı patlattı. "Tanrı yardımcısı olsun," dedi doktor kıkırdayarak. "Ona

âşık olduğunun farkında değil. Farkında bile olsa, bunu kendine bir türlü itiraf edemiyor."

Clayton küçük yatak odasına girdi ve ceketini çıkarıp sandalyelerden birine astı. Ardından yeleğini çıkardı. Gömleğinin birkaç düğmesini açarken pencereye doğru yaklaştı ve ellerini cebine soktu.

Kasabalıların, evlilik kararının çoktan verildiğini düşünmeleri Clayton'ı öfkeden kudurtuyordu. Tamam, Whitney'in onlara Sevarin'i nasıl peşinden koşturduğunu göstererek hıncını almasını yürekten istemişti Dük, fakat işlerin bu kadar sarpa saracağını hiç düşünmemişti doğrusu. Whitney, Clayton'la nişanlanmıştı işte ve Dük kimsenin aksini düşünmesine razı değildi. Whitney ne düşünürse düşünsün, Sevarin'i *sevmemişti.* Yalnızca Paul'ü, küçük hanım Ashton'a kaptırmamak gibi saçma bir fikre kapılmıştı. Bir çocukluk düşünü gerçekleştirmeye çalışıyordu hepsi bu.

Whitney, *onu* da sevmiyordu ama bu Clayton'ın umurunda değildi zaten. "Aşk" ve aşka dair bütün saplantılı davranışlar saçma sapan düşünce ürünlerinden başka bir şey değildi. Hugh Whitticomb'un bu gece karşısına geçip ona aşktan söz etmesi çok tuhafına gitmişti doğrusu. Daha önce tanıdığı kimse -kendi eşleri hakkında konuşurken dahi “ilgi" ya da "sonsuz bağlılık" gibi hislerden daha güçlü bir duyguyu açıkça telaffuz etmemişti. Aşk, Clayton'ın hayatında yeri olmayan saçma sapan, fazlasıyla duygusal bir histi.

Whitney ile birlikte geçirdiği son dört saati düşününce öfkesinin neredeyse bütünüyle yitip gittiğini hissetti Clayton. Onun yavaş yavaş teslim olmaya başladığını hissedebiliyordu. Whitney kendi rızasıyla göğsüne yaslanıp teselli aramıştı. Hatta ondan -az da olsa hoşlandığını bile itiraf etmişti genç kadın. Aralarında varlığı yadsınamaz bir şey varsa o da Whitney'in *Paul Sevarin saplantısının* giderek yok olduğu ve ahmak babasının Clayton ile evleneceklerini bildirdiği günden miras kalan haklı kırgınlığıydı. Fırtınalı iniş çıkışlara rağmen Clayton, Whitney'in küstah tutumlarını da içinde barındıran bu ilişkiden keyif alıyordu. Bu kadın onun ilişki de bir adım yol kat etmek için bile çaba sarf etmesi gerektiğini sürekli yüzüne vuruyordu ama zor atılan bu küçük adımlar Clayton için büyük ve anlamlı birer zafer haline geliyordu.

Genç adam bu kadar tutkun olmasına karşın son günlerde kimi zaman sabrının taştığını da hissetmiyor değildi. Whitney onu arkadan vurmaya yeltenip onunla ağız dalaşı yaptığında genç kadını kollarının arasına alıp elleri ve dudaklarıyla yola getirmemek için kendine güçlükle hâkim olabilmişti Clayton. işleriyle ve mal varlığıyla da eskisi gibi ilgilenmiyordu. Buna karşın genç kadına bu evlilik fikrine evlendikten *sonra* ılışmak zorunda olduğunu söylediğinde Whitney ona muhteşem yeşil gözleriyle öyle bir bakış fırlatmıştı ki Clayton onu evlenmeye mecbur edecek gücü kullanmak için gereken cesareti kendinde bulamamıştı.

Genç adam derin bir iç çekerek pencereye sırtını döndü. Whitney'in kendisiyle *evleneceğinden* bir an bile şüphe etmemişti. Onunla isteyerek de olsa, istemeyerek de olsa evlenecekti... Ve her iki durumda da sevişip savaşacakları yer Clayton'ın yatak odası olacaktı.

20

Sonbahar yapraklarının canlandırıcı kokusuyla bezenmiş serin, taze meltem Whitney'in odasından içeri süzülüyordu. Whitney banyodan çıkar çıkmaz bu güzelim kokuyu hayranlıkla içine çekti. Sabahlığına sarındı, açık pencerelerden birine yaklaştı ve pencerenin eşiğine oturdu. Mevsimlerin en güzeli sonbahar bugün Whitney'yi altın rengi bir sabahla selamlıyordu. Genç kadın topaz ve yakut renkleriyle boyalı manzaraya doyasıya bakarken yılın bu zamanında hep içini kaplayan o taşkın iyimserlik duygusuyla ürperiyordu.

Gönülsüzce pencerenin kenarından uzaklaşırken ne giysem diye düşünmeye başladı Whitney. Nihayet yüksek belli, kare yakalı, koyu pembe renkli bir elbise seçmişti. Uzun dar kollu bu elbisenin etek uçları geniş fırfırlarla süslenmişti. Clarissa, genç kadının saçlarını geriye doğru tarayıp tepesinde topladı ve salınan bukleleri elbiseyle uyumlu pastel pembe tonunda kadife kurdelelerle süsledi.

Clayton'la yapacağı gönülsüz evlilik ve Paul hakkındaki tedirgin edici düşünceler hâlâ aklının bir yerinde kıpırdanıp duruyordu ama Whitney şu anda bunlara kafa yormak istemiyordu. Akşam olunca oturup bu müşkül durum için istediği kadar endişelenebilirdi fakat şu anda yapmak istediği tek şey bu güneşli günün tadını çıkarmaktı. Böyle muhteşem bir günün büyüsünü hiç bir şey bozamayacaktı.

Saat on biri beş geçe uşaklardan biri kapıyı çaldı ve Bay Westland'in aşağıda kendisini beklemekte olduğunu bildirdi. Whitney elbisesini tamamlayan pamuklu şalını kaptığı gibi hızlı adımlarla aşağıya indi. "Günaydın," dedi genç kadın neşeli bir şekilde. "Ne kadar güzel bir gün, öyle değil mi?"

Clayton, Whitney'in ellerini tuttu ve onu hayranlık dolu bakışlarla baştan aşağı süzdü. Sessiz ve sakin bir ses tonuyla, "Gülüşünle etrafına ışık saçıyorsun," dedi.

Clayton, Whitney'in nasıl göründüğü hakkında ilk kez yorum yapıyordu ve onun bu sözleri savurgan iltifatlarda bulunan Fransızlardan çok daha yalın olmasına karşın Whitney'yi bir hayli mahcup etmişti. Genç kadının aklına o anda söyleyecek hiçbir şey gelmeyince yarı acı, yarı tatlı bir gülümseyişle Clayton'ı payladı. "Geç kaldın. Beş dakikadır yatak odamı baştan sona adım adım gezerek seni bekliyorum."

Clayton hiçbir şey söylemedi ve Whitney ona bakarken insanı cesurca baştan çıkartan gri gözlerin büyüsüne kapılıp bir an öylece kalakaldı. Genç adam Whitney'in

ellerini avuçlarında sıkı sıkı tutarak onu kendine biraz daha yaklaştırdı.
Whitney, Clayton'ın onu öpeceğini düşünerek heyecan ve endişe içerisinde nefesini tutmuş bekliyordu.
"Erken geldim," dedi Clayton manidar bir şekilde.
Whitney rahat bir soluk alıp yutkundu. "Madem beni görmek için bu kadar sabırsızlanıyorsun..." diye sözlerini sürdürdü Clayton. "O halde bundan sonra erken gelmeye özellikle özen göstereceğim." Evden ayrılırlarken holdeki dev saat on biri vurarak çınlıyor, Clayton Whitney'ye ben sana söylemiştim der gibi bakıyordu.
Genç kadın at arabasının basamaklarından çıktı, yosun yeşili koltuğa yerleşip arkasına yaslandı ve başını gökyüzüne çevirip masmavi gökyüzüne bir pamuk yığını gibi serpilmiş bulutlara dalıp gitti. Ardından yanındaki koltukta Clayton'ın ağırlığını hissedince dönüp göz ucuyla genç adama baktı. Bakışları Clayton'ın parlak kahverengi botları, krem renkli pantolona bürünmüş uzun kaslı bacakları, pas rengindeki ceketi ve krem renkli ipek gömleği üzerinde geziniyordu.
"Giysilerim hoşuna gitmediyse..." dedi genç adam. "Mütevazı evime gidebiliriz, bu sayede sen de giymemi istediğin başka bir kıyafet seçebilirsin."
Whitney kafasını kaldırıp ona baktı. İlk aklına gelen şey ne giydiğinin kendisini hiç ama hiç ilgilendirmediğini söyleyip Clayton'a ağzının payını vermekti. Fakat genç kadının mahcup bir tavırla dile getirdiği şu sözler hem

kendisini, hem de Clayton'ı şaşırttı: "Ne kadar da muhteşem göründüğünü düşünüyordum."
Dizginleri eline aldığında Clayton'ın ne kadar keyifli olduğu yüzünden okunuyordu. Atlar harekete geçti, ardından genç adamın emri altında tırıs gitmeye koyuldular.
Kasaba yolunun iki yanında boylu boyunca dizden ağaçların dalları, salına salına ilerlemekte olan at arabasının üzerinde yay biçiminde kıvrılarak halk dansında ardı ardına sıralanan eşler gibi birbirleriyle buluşuyordu. Yapraklar girdap gibi dönerek ağır ağır yere düşüyordu. Whitney uzanıp yaramaz bir çocuk misali parlak sarı renkli bir yaprağı yakalamaya çalıştı.
Yol ayrımına geldiklerinde Clayton atları güneye doğru sürünce Whitney olduğu yerde doğrulup dimdik oturarak panik ve şaşkınlık içerisinde Clayton'a döndü. "Nereye gidiyoruz?"
"İlk olarak kasabaya.
"Be... Benim kasabada hiçbir işim yok ki..." diyerek ısrarlı tavrını aceleyle sürdürdü genç kadın.
"Fakat benim var," dedi Clayton buz gibi bir ses tonuyla.
Whitney kendini koltuğa bırakıp arkasına yaslandı ve içine dolan o kocaman umutsuzlukla gözlerini kapadı. Birlikte görüleceklerdi ve hiçbir şeyin olmadığı o uyuşuk, küçük kasabada bu olay konuşulup duracaktı. Yanındaki adam hariç herkes yakın zamanda Paul ile evlilik kararlarının açıklanacağını umuyordu. Paul'ün dönüş yolunda kasabada durup bugünkü randevunun abartılı

hikâyesini dinleme ihtimali dahi Whitney'in midesini ağrıtmaya yetiyordu.

At arabası tangır tungur taş köprüden geçip, kasabanın sıra sıra dizilmiş kepenkli, tuhaf görünümlü yapıları arasında uzanan Arnavut kaldırımlı sokaklarında ilerlemeye başladı. Bu yapılar birkaç gösterişsiz dükkân ile küçük bir hana da ev sahipliği yapmaktaydı. Eczanenin önüne geldiklerinde Clayton nazikçe atları durdurunca Whitney az daha çığlığı basacaktı. Bu kasabanın boşboğaz halkı içerisinde en dedikoducusu eczacıdan başkası değildi!

Clayton, Whitney'in inmesine yardımcı olmak için at arabasının önünden dolaşıp genç kadının yanına gitti. Whitney mümkün olduğunca olağan bir tavır takınmaya çalışarak, "Lütfen, zahmet etmeyin," dedi. "İnmemeyi tercih ederim."

Clayton emir veren bir ses tonuyla kibarca rica ediyordu. "Bana eşlik ederseniz çok memnun olacağım."

Genç adamın bu tutumu her seferinde Whitney'in cinlerini tepesine çıkarmaya yetiyor da artıyordu bile. Aralarında hüküm süren o arkadaşça atmosfer anında kayboldu. "Büyük şanssızlık; çünkü o dükkâna beni hiçbir güç sokamaz." Clayton genç kadının şaşkınlık ve öfke dolu bakışlarını umursamadan at arabasına çıktı, Whitney'yi bileğinden tuttuğu gibi aşağıya indirdi. Genç kadın, bu manzara daha da berbat bir hale gelir diye korkarak Clayton'ın ellerini itmeye ya da debelenmeye ycltenmedi. Arnavut kaldırımına bastığı an, "Bizi insanların ağzına sakız etmek için mi uğraşıyorsun?" dedi.

"Evet," dedi Clayton sorumsuz bir tavırla. "Onun için uğraşıyorum."

Whitney, Bay Oldenberry'nin gerdanı sarkmış, kırmızı suratını görebiliyordu. Adam dükkânının camından meraklı gözlerle onları izlemekteydi ve artık kaçıp uzaklaşma şansları da kalmamıştı. Küçük loş dükkânın içinde tuhaf biçimde dizilmiş ilaçların kokusu ile bitki kokuları birbirine karışıyor, amonyak tuzlarının keskin kokusu ise bu kokuyu bastırıyordu. Eczacı abartılı bir biçimde onları selamladı ama adamın gözlerinin merak içerisinde Clayton'ın eline kilitlenişi Whitney'in gözünden kaçmadı; Clayton hâlâ Whitney'yi dirseğinden tutuyordu.

"Bay Sevarin nasıllar?" diye sordu adam sinsi bir tavır takınarak.

"Herhalde beş güne kadar döner," dedi Whitney. Genç kadın Paul ile kaçma planını gerçekleştirdiği takdirde bu ufak tefek adamın altı gün sonra ne düşüneceğini merak ediyordu doğrusu.

Clayton eczacıdan bir şişe amonyum karbonat istedi ve adam şişeyi Whitney'ye uzattı. Whitney yüzünü ekşiterek elini salladı. "İlaç Bay Westland için, Bay Oldenberry," dedi genç kadın vakur bir tavırla. "Sanırım duman ve öksürükten oldukça şikâyetçi kendisi."

Clayton Whitney'in, erkeksi zevklerine atıfta bulunarak söylediği bu iğneleyici sözlere arsız arsız sırıtarak karşılık verdi. Elini Whitney'in dirseğinden çekip onu sahiplenir gibi genç kadının omzuna götürerek onu tutkulu bir biçimde kendine çekti ve gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Ve

"şikâyetçi" olmaya da devam edeceğim." Whitney, ayakkabısının topuğuyla Clayton'ın ayağına basınca genç adam irkildi ve eczacıya göz kırptı. "Rahatsızlığım sayesinde büyüleyici komşumun yoğun ilgisiyle şımarıyorum doğrusu."

"Of, saçmalamayın," diyerek lafı yapıştırdı Whitney.

Clayton eczacıya sinsi sinsi güldü; siz herkesi tanırsınız der gibi bakıyordu adama. "Çok çabuk öfkeleniyor, değil mi Bay Oldenberry?" dedi Clayton. Bay Oldenberry önemli bir şahsiyet olduğu ima edilince gururdan kabardı ve gerçekten de Bayan Stone'un *ezelden beri* böyle asabi mizaçlı biri olduğunu söyleyerek Clayton'ın sözlerini doğruladı. Tıpkı Bay Westland gibi kendisinin de bciyle cesaretli kadınları takdir ettiğini de eklemeden geçmedi.

Clayton ilaç ücretini öderken Whitney onu izliyordu. Genç adamın çaktırmadan ilacı tezgâhın altına bırakması gözünden kaçmadı. Clayton, sırf etrafta Whitney'in kendisine şefkat ve sevgi gösterisinde bulunduğu dedikodusunu duymayan kalmasın diye bu saçma sapan oyunu tasarlamıştı. Whitney bundan şüphe duymuyordu artık. Genç kadın hışımla arkasını dönüp yürümeye başladı. Dükkânın kapısından dışarı adımını atmak üzereyken Clayton yanında belirdi. "Bu yaptığına pişman olacaksın," dedi Whitney öfkeyle fısıldayarak.

Koluna girip onu sokağa doğru sürükleyerek, "Hiç sanmam," dedi Clayton.

Dükkânların birinden Elizabeth Ashton ve Margaret Merryton dükkânların birinden çıkıyorlardı. Margaret'ın

eli kolu beyaz ambalaj kâğıdıyla kaplı, kurdelelerle sarılmış paketlerle doluydu. Dörtlü karşılaşınca durup birbirlerini kibarca selamladı. Margaret'ın ilk kez Whitney'ye küçük düşürücü, kinci bir imada bulunmayışı hayret vericiydi doğrusu. Aslında Whitney'ye doğru dürüst selam verdiği de söylenemezdi. Clayton yardıma hazır biçimde Margaret'ın elindeki paketleri alırken Margaret da sırtını Whitney'ye dönüp Clayton'ın gri gözlerine bakarak gülümsedi. Hep birlikte yolun karşısına geçip Margaret'ın at arabasına doğru yürürken, genç kadın kolunu Clayton'ın koluna doladı ve Whitney'in duyabileceği kadar yüksek bir ses tonuyla, "Ben de..." dedi Clayton'a. "Size geçen akşam güneş şemsiyemi at arabanızda unutmuş olabilir miyim acaba, diye soracaktım."

Clayton'ın ihaneti o anda Whitney'in soluğunu kesmişti. Tamam, Whitney alman evlilik kararından onur duyarak kendisini bunu benimsemek zorunda hissetmiyor olabilirdi ama Clayton kendi rızası ile resmi olarak evlilik anlaşması kadar katı ve bağlayıcı bir anlaşmaya imza atmıştı. Bu adam çapkından da öte bir... Çapkından öte bir... Oh! Gizli gizli aşna fişne yapıp, düşüp kalkmak için bula bula Whitney'in en azılı düşmanını bulmuştu. Acı ve öfke Whitney'in damarlarında geziniyordu adeta.

Clayton, Margaret'ın paketlerini at arabasına yerleştirirken Elizabeth ve Whitney de onları izliyordu. "Margaret senden aşırı derecede nefret ediyor," diye fısıldadı Eliza-beth. Clayton ve Margaret şimdi de gülüşüp sohbet ederek

Clayton'ın at arabasına doğru yürümekteydiler. Görünüşe bakılırsa Margaret'ın güneş şemsiyesini arayacaklardı. "Sanırım Paris'teki o beyefendi... Yani Mösyö DuVille ile münasebetinden dolayı sana karşı duyduğu nefret Bay Westland yüzünden daha da artmış durumda."

Elizabeth ilk kez içinden gelerek Whitney ile fikrini paylaşıyordu; öyle ki Whitney'in duyguları bu kadar karmakarışık olmasaydı genç kadın Elizabeth'e dönüp ona daha candan bir karşılık verebilirdi. Böyle yapmak yerine sert bir ses tonuyla, "Margaret, Bay Wcstland'i ayağımın altından çekerse kendisine çok minnettar kalırım doğrusu," dedi.

"Öyle olacak gibi görünüyor zaten," dedi Elizabeth. Genç kadının güzel yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "Çünkü bu adamı ciddi anlamda elde etmek istiyor."

Elizabeth ve Margaret'a at arabalarına kadar eşlik edildikten sonra Clayton, Whitney'in elini tutup hiç bir şey olmamış gibi genç kadını koluna taktı. Whitney genç adamın yanında yürürken yüzü öfkeden adeta buz kesmişti. Sokağın sonunda içinde yalnızca özel bir yemek salonu, konuk odaları ve sırıklara dolanmış asmalarla sokaktan bakıldığında görünmeyen küçük avlulu, mütevazı bir han bulunmaktaydı. Hancının kızı Clayton'ı tanıyormuş gibi selamladı ve aceleyle onları avludaki yemek masalarından birine götürdü.

Millie kocaman kahverengi gözleriyle içine düşecek gibi Clayton'ı süzerken Whitney de giderek artan öfkesiyle olup biteni izliyordu. Kız masaya doğru eğilip masa

örtüsünü düzeltti ve dolgun göğüslerini Clayton'ın karşısında bile bile cömertçe sergileyerek masada duran vazonun yerini değiştirdi. Millie, yemek servisini yapmak üzere kalçasını sallayarak yanlarından uzaklaşırken Whitney kendini tutamayarak, "Millie erkeklerin etrafında kendini böylesine teşhir edip duruyorsa, zavallı anne babası ne yapacağını şaşırmıştır herhalde," dedi.

Clayton, Whitney'in kızgın yüz ifadesini gülümseyerek süzdü ve genç kadının öfkesini dizginleyen ipler bir anda kopuverdi. Clayton'ı aşağılayıcı bakışlarıyla tırmalayarak ekledi Whitney: "Yanında böyle davranabildiğine göre ateşli bir kadın olduğunu ona hissettirmiş olmalısın."

"Böyle imalı sözlerle ne demek istiyorsun, Tanrı aşkına?" dedi Clayton.

"Kadınlar konusunda berbat bir şöhretin var demek istiyorum; bu şöhreti kazanmak için hayli çaba sarf etmiş olmalısın!"

"Hizmetçi kızlarla kırıştıracak kadar alçalmadım henüz!"

"Derdini Millie'ye anlat," diye çıkıştı Whitney buz gibi bir sesle. Millie yemekleri getirince, Whitney tabağındaki eti sanki birine saldırıyormuş gibi parçalayıp yutuverdi. Yemekler biter bitmez, genç kadın sandalyesini itip ayağa fırladı.

Eve dönerken aralarında hüküm süren sessizlik bozulmadı. Ta ki at arabası Whitney'in evine devam etmek yerine Clayton'ın evine dönüp evin önünde durana kadar... Clayton genç kadının inmesine yardımcı olmak için yanına gittiğinde Whitney koltuğuna yapıştı. "O evin

kapısından içeri seninle birlikte adım atacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun."
Clayton'ın sabırlı olmaya çalıştığı yüzünden okunuyordu ve genç adam o gün içinde ikinci kez Whitney'yi bileğinden tutup aşağı çekmek durumunda kaldı. "Tanrı beni bel fıtığından korusun," dedi alaycı bir tavırla.
"Dua et de belini *doğrıultabilesin,"* diye çıkıştı Whitney. "Çünkü ben seni öldürmezsem sonunda eli bıçaklı, aldatılmış bir koca ya da hayata küsmüş bir baba olman kaçınılmaz."
"Seninle tartışacak değilim. Ayrıca üstüne atlamaya da hiç niyetim yok," dedi Clayton öfkeylenerek. "Kafanı kaldırıp etrafına bakarsan, seni buraya neden getirdiğimi anlarsın."
Whitney kafasını kaldırıp bakınca asabi bakışları, şaşkın bir ifadeye büründü. Yıllardır eski püskü görünen Hodges Malikânesi tamamen değişmişti. Çalılar budanmış, çimler tamamen kırpılmıştı. Yürüyüş yolundaki kırık dökük yassı kaldırım taşları yenilenmiş, çürüyen ahşap kısımlar onarılmıştı. Fakat en dikkat çekici değişiklik birinci kattaki karanlık, cam kaplı küçücük deliklerin yerini alan çift kanatlı, muhteşem bir el işçiliğiyle yapılmış pencerelerdi. Görünüşe bakılırsa Clayton Whitney'in bir yorum yapmasını bekliyordu. "Niçin bu kadar masraf ettin ki?" diye sordu Whitney.
Yenilenmiş haliyle ön bahçenin ucunda yükselen köşke doğru yürürken Whitney'in de kendisine eşlik etmesini bekliyordu Clayton. "Çünkü bu evi satın aldım," dedi genç adam.

"Satın mı aldın?" diye sordu Whitney şaşkınlıkla. Paul ile komşu olunca oluşturacakları "muhteşem üçlü" gözünün önüne gelince Whitney'in midesine kramplar giriyordu. Bu dünyada mutluluğa giden yolda onun önüne taş koymayan tek bir adam bile yok muydu yani?

"Bu bana çok mantıklı bir fikir gibi geldi. Bu alan sizin araziniz ile yan yana olduğuna göre ileride iki arazi birleştirilebilir."

"Senin arazinle yan yana burası, bizimkiyle değil!" diye-rek çıkıştı Whitney. "Beni satın aldığın gibi o araziyi de satın aldın."

Genç kadın köşke doğru hışımla bir adım attı ama Clayton bir anda elini uzatıp onu kolundan yakaladı. Genç kadını kendine doğru çevirdi. Bir an için Whitney'in sinirden kıpkırmızı kesilmiş yüzüne baktı ve sakince anlatmaya başladı. "Margaret Merryton'ın at arabasının tekerleği kırılmıştı. Onu yolun ortasında bırakmak kabalık olur diye kendisini arabamla bırakabileceğimi söyledim. Onu eve götürdüm ve babası da bana cömertçe teşekkür edip beni akşam yemeğinde ağırlamak istedi. Fakat reddettim. Başka da bir şey olmadı."

"Sen ve Margaret'ın ne yaptığı beni hiç ama hiç ilgilendirmiyor," dedi Whitney öfkeli bir tavırla.

"Tabii ne demezsin! Kız şemsiyesini at arabamda unutmuş olabileceğini söylediğinden beri bana saldırıp duruyorsun."

Whitney başını çevirdi. Genç kadın bir yandan Clayton'ın haklı olup olmadığına karar vermeye çalışırken, diğer

yandan da bu olayın kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu sorup duruyordu kendine.
"Doğru dürüst bir adam olduğuma inanmıyor olabilirsin..." diye ekledi genç adam sessizce. "Fakat o kadar zevksiz bir adam da değilim doğrusu." Duraksadı. "Affedildim mi, küçüğüm?"
"Olabilir," dedi Whitney. İçinin rahatlaması çok tuhaftı ve kendisini tam anlamıyla bir aptal gibi hissediyordu. "Fakat bir daha Margaret'ı görürsen..."
"At arabamla üzerinden geçeceğim!" diyerek gülümsedi Clayton.
Whitney'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Sadece onu pohpohlamamanı rica edecektim. Çünkü kendisiyle ilgilendiğine inanırsa bana karşı her zaman olduğundan daha da korkunç bir tavır takınır. O gün yanında şemsiyesi var mıydı?" diye sordu Whitney aniden, şüphe dolu bir tavırla.
"Hayır. Hatırladığım kadarıyla yoktu."
Genç kadın pembe ayakkabılarının ucuna bakıyormuş gibi başını öne eğerek kuşkulu bir ses tonuyla sordu: "Peki sence... Margaret... Şey... Sence güzel bir kadın mı?"
"Aslında *bu* hoşuma gidiyor!" dedi Clayton gülerek. Whitney'in diğer kolunu tutup genç kadını kendine doğru çekti.
"Ne demek istiyorsun?"
"Senin evli bir kadın gibi, özellikle de kıskanç bir eş gibi davranman çok hoşuma gidiyor demek istiyorum."

Whitney, Clayton'ın bu haklı yorumunu duyunca tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildi. "Birazcık bile kıskançlık yok içimde. Olması için bir sebep de yok ayrıca. Çünkü ne sen bana aitsin, ne de ben sana!"
"Tabii çoktan imzalanmış, bizi birleştiren şu yasal evlilik sözleşmesini hesaba katmazsak."
"Anlamsız bir sözleşme o. Çünkü benim fikrim alınmadan düzenlendi."
"Fakat buna rağmen onur duyacağın bir sözleşme," dedi Clayton.
Whitney, biraz dargın biraz da kızgın bir yüz ifadesiyle genç adama baktı. "Bu sonu gelmeyen tartışmalardan sıkıldım artık. Neden Paul'ü sevdiğimi anlamak istemiyorsun?"
"Sevarin'i umursamıyorsun bile. Bunu kendi ağzınla söy-ledin bana. Hem de pek çok kez."
"Ben hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim! Ben..."
"Ne zaman seni kollarıma alsam..." diye iddialı sözlerini sürdürdü Clayton. "Bana kalbinde Sevarin'e yer olmadığını belli ettin."
Whitney'in daha fazla mücadele edecek gücü yoktu. Genç kadın Clayton'ın gözünü korkutmak için sadece alay ediyordu artık. "Kadınlar konusunda senin gibi engin deneyime sahip bir adamın birkaç öpücükten böyle derin bir anlam çıkarması çok gülünç doğrusu. Oysa ben bu konuda senin diğerlerinden çok daha bilgili olduğunu sanıyordum."

Clayton, "Deneyimliyim tabii..." diyerek Whitney'e ters ters baktı. "Seni öptüğümde bana karşılık verdiğini ve sana hissettirdiğim o duygulardan nasıl korktuğunu anlayacak kadar deneyimliyim. Sevarin sana aynı duyguları yaşatmış olsaydı, benden bu kadar çok korkmazdın. Fakat *o* bunu yapamaz ve sen, küçük cadı, bunu çok iyi biliyorsun."

Whitney, sükûnetini korumaya çalışırken derin bir nefes aldı. "Bir kere..." diyerek çıkıştı genç kadın. "Paul Sevarin bir beyefendi ve sen bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun! Ve bir beyefendi olarak o beni senin öptüğün biçimde öpmeyi aklından bile geçirmez. O..."

Clayton'ın dudaklarında küstah bir tebessüm belirdi. "Gerçekten aklından böyle bir şey geçmez, öyle mi? Hâlbuki ben Sevarin'e hak ettiğinden de fazla fırsat tanıdım."

Whitney, Clayton'ın yüz ifadesine yerleşen o ukala, küstah tebessümü silip atacak bir tokat patlatmamak için kendini zor tutuyor, avuçları kaşınıyordu. Ne diye onunla tartışıyorum ki, dedi içinden genç kadın. Bu adam onun kullandığı kelimeleri evirip çevirip kelime oyunu yapmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu ki! Tamam... Clayton'ın, kalbinde ustalıkla uyandırdığı o yasak, vahşi duygulara karşılık vermiş olabilirdi... Ama onun deneyimli dokunuşlarından bir anlığına da olsa etkilenmeyecek, iyi yetişmiş ve saf bir kadın var mıydı ki? *İyi yetişmiş, saf kadınlar!* Avrupa'daki en sükseli şahısların bu adamın anlı şanlı aşk maceralarına nasıl

kurban gittiği belli oluyordu doğrusu! Onlarla kıyaslandığında Whitney kundaktaki bebekten farksızdı!
"Eeee?" dedi Clayton. Pişkin pişkin gülüyordu. "Bana karşılık vermeyecek misin?"
Şayet o anda, Whitney'in elinde bir bıçak olsa hiç düşünmeden Clayton'ın göğsüne saplayabilirdi. Fakat genç kadın böyle yapmak yerme o an için uygun olabilecek tek misilleme yöntemini seçti. Clayton'a dönüp yeterince alaycı ve küçümseyici bir yüz ifadesiyle bakarak, "Sana bir cevap verirsem, bu konuyla ilgili bir iki kelime söylemek gerekecek sadece. Ve sen bundan pek hoşlanmayacaksın. Gerçek şu kı senin samimi tavırlarını yalnızca *aşağılık* değil, aynı zaman *sıkıcı* buluyorum! Senin dokunuşlarına sadece Paul'ü hayal ederek katlanabiliyorum ve..." dedi genç kadın paniğe kapılarak duraksadı. Clayton genç kadının kollarını sanki onu cezalandırır gibi sıkı sıkı tutarken canı acımıştı Whitney'in.
Clayton, Whitney'yi sertçe göğsüne doğru çekince genç kadının başı şiddetle geriye doğru savruldu. Whitney şimdi Clayton'ın gözlerinde parlayan o buz kırıklarını görebiliyordu. Genç kadın boğazının düğümlendiğini hissetti ve bu düğüm özür dilemek için sarf edeceği birkaç sözü boğazına tıkıyor gibiydi. "Be... Ben öyle demek istemedim! Ben..."
Clayton dudaklarını, Whitney'in dudaklarına acımasızca bastırdı ve o dudakları acı ve şiddetten parçalanana dek işkence edercesine öptü. Whitney dudaklarını Clayton'ın dudaklarından koparmaya çalışsa da genç adamın elini

ensesinde hissetti ve o dudakların yakıcı ağırlığında ezilip yok oldu. Genç kadının gözleri acı dolu yaşlarla dolmuştu ve Clayton'ın ıstırap veren öpücüğü bitmek bilmeden sürüp gidiyordu.

Dudaklarını Whitney'in dudaklarından ayırmadan, "Herkese dilediğince yalan söyleyebilirsin," dedi Clayton. "Fakat bana bir daha sakın yalan söyleme! Anladın mı beni?" Bu ikazı vurgulamak istercesine genç kadının belini sertçe sıkınca Whitney nefesinin kesildiğini hissetti. Ona *evet* diyebilmek için ciğerlerine yeterince hava girsin diye nefes almaya çabalıyordu Whitney. Kaburga kemiklerinin kırılacak gibi olduğunu hissediyordu; Clayton onu boğuyor, Whitney'in bu çaresiz ve istençdışı sessizliği ise genç adamı daha da çok öfkelendiriyordu.

Genç kadın elini Clayton'ın göğsü üzerinde yukarı doğru sürüklemeye çalışarak aralarında biraz mesafe bırakmak istediyse de işe yaramadı. Elini yukarı doğru sürüklemeye çalıştığında hissedebildiği tek şey... Yeniden vahşice dudaklarına yapışan o sert dudaklardı.

Whitney, kasıtsız bir şefkatle yüzüne dokununca Clayton aniden onu kendinden uzaklaştırdı ve genç kadın bunun sebebinin o istençdışı dokunuş olduğunu fark etmedi. O anda Whitney'in düşünebildiği tek şey sızlayan ciğerlerine doya doya, derin bir nefes çekebilmekti.

Clayton buz gibi bakışlarla, "Düşünceni doğru buluyorum," dedi. "Tavrımı hem *aşağılık* hem de *can sıkıcı* bulmandan bahsediyorum. Aslına bakarsan hangimizin bunu daha iğrenç bulduğu tartışılır."

Whitney kalbinin acıdığını hissediyor; buna bir anlam veremiyordu. Genç kadın bel kemiğini kasarak dik durmaya çalıştı ve Clayton'ın soğuk bakışlarını elinden geldiği kadar küstah bir başkaldırıyla geri çevirdi. "Gitmeme izin verecek kadar tatsız ve mide bulandırıcı bulmuyorsun sanırım, yanılıyor muyum?"

Clayton'ın hissettiği şey tatsızlık değil kızgınlıktı! Whitney'in ona kendisiyle öpüşürken Sevarın'i hayal ettiğini söylemesi Clayton'ı öylesine delirtmişti ki genç adam onu köşke sürükleyip oracıkta yere yatırmamak için zor tutmuştu kendini. Whitney İngiltere'ye geldiği günden beri, Clayton onun isyankârlığına tahammül ediyor, ani tepkilerini görmezden gelmeye çalışıyordu. Bu kadını köşkün içinde yere yatırıp ona bir insanın üzerine bu kadar gitmek ne demekmiş göstermeliydi. Fakat Clayton bunu yaparsa Whitney ondan nefret etmeyi de öğrenecek ve bu nefret öyle hiddet dolu olacaktı ki Whitney bu acıyı kalbinden söküp atamayacaktı.

Clayton küstah bakışlarıyla Whitney'in incecik, şehvetli bedenini ve kamelya rengi kusursuz teniyle klasik yüz hatlarını imalı imalı süzdü. Genç kadının elmacık kemikleri git gide pembeleşiyordu; çünkü Clayton'ın kendisine bakmakta olduğunu biliyordu Whitney. Maun rengi saçları güneş ışığının altında kırmızı altından yaldızlar gibi parlıyordu. Genç kadın koyu pembe elbisesinin içinde göz kamaştırıcı görünüyor; zümrüt yeşili çimler ardında alabildiğince uzanırken yemyeşil bahçenin ortasında açan nefes kesici bir gül güzelliğinde

duruyordu. Fakat ilk kez onun bu güzelliği Clayton'ı mutlu etmek yerine öfkelendiriyordu. Çünkü Whitney o sırada sanki karşısında duran bu adam orada değilmiş gibi manikürüyle ilgileniyordu.

Bayan Stone artık iyi bir dersi hak ediyor, diye düşündü Clayton öfkelenerek. Whitney'in son sözlerini anımsayınca aklına parlak bir fikir geldi. Son öpücüğünü, gitmesine izin verecek kadar iğrenç bulup bulmadığını sormuştu genç kadın kinci bir tavırla. Evet, Clayton onu eve gönderecekti; ama önce şehvetinin paylaşılmaya ve tadını çıkarmaya değer bir lütuf olduğunu da ona gösterecekti. Clayton'ın şehveti ancak ve ancak zevk aldığını hissettiğinde sunabileceği ya da saklayabileceği Tanrı vergisi bir lütuftu. Once Whitney'in onunla öpüşmesini sağlayacak, ardından da genç kadın onu bütünüyle arzulamaya başladığında bir anda kollarının arasından uzaklaşacak ve dönüp gidecekti.

Sanki Whitney kendisine soru soralı birkaç dakika geçmemiş gibi yanıt verdi genç adam. "Doğrusunu söylemek gerekirse yanılıyorsun. Tam anlamıyla tatmin olsaydım gitmene izin verirdim."

Whitney'in gözleri parlıyor, kalbi heyecanla çarpıyordu. Gelgeldim içindeki ses ona bu adamın evlilik fikrinden vazgeçmeyecek kadar ukala ve inatçı olduğunu söylüyordu. "Hangi konuda tatmin olman gerekiyor?" diye sordu genç kadın kurnaz bir tavırla.

"Senden bir öpücük istiyorum. Ayrılığımıza anlam katacak bir hoşça kal öpücüğü... Ve *eğer* bu öpücüğü yeterince güzel bulursam, gitmene izin vereceğim; bu kadar basit."
"Sana inanmakta güçlük çekiyorum. Ne oldu da birden beni serbest bırakmaya karar verdin?"
"Yaşadığımız son birkaç şey... Kayda değer sayılmayacak... Birkaç dakikadan sonra bu fikrin akıllıca olabileceğini düşündüm. Ayrıca..." Clayton kayıtsızca omuz silkti. "Cömertliğimin de bir bedeli var tabii."
Bedel mi? Whitney bu soruyu soruyordu kendi kendine. Clayton'ın ödetmek istediği bedel bile sayılmazdı ki! Whitney bu evlilikten kurtulmak için adamın *atını* bile seve seve öpebilirdi. Whitney, Clayton'a iyice sokularak, "Sana veda öpücüğü vereceğim ve hepsi bu, öyle mi?" diyerek yineledi. "Ve sen de bunun karşılığında beni serbest bırakacağına söz veriyorsun, öyle mi?"
Clayton kafasını salladı. "Evet. Hatta sana evine kadar eşlik bile etmeyeceğim. Seni uşaklarımdan biriyle göndereceğim." Genç adam sabırsızlanarak ekledi. "Pekâlâ, anlaştık mı?"
Whitney Clayton fikrini değiştirir diye endişe ederek, "Evet!" dedi aceleyle.
Aralarında yalnızca bir kol boyu mesafe vardı. Fakat Whitney onun kendisine doğru yaklaşacağını sanırken, Clayton omzunu köşk duvarına yasladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gördüğün gibi tamamen senin kontrolündeyim."
Whitney gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Nasıl yani?"

"Yani hamle sırası sende diyorum."
"Bende mi?" Genç kadın şaşkına dönmüştü. Aman Tanrım! Whitney mi başlatacaktı yani? Clayton'ın mağrur yüzüne ve alaycı alaycı kendisini süzen gri gözlerine baktı. Bu adam kesinlikle Whitney'in başlamasını istiyordu. Ve her şeyi noktalayan bu son, küçük intikam tam da ona göreydi işte! Clayton sessizce tepelere doğru yayılmış ağaçlara baktı. Ardından masmavi gökyüzüne öylece dalıp gitti. Hafif hafif esen rüzgâr genç adamın koyu kahverengi saçlarını okşuyordu. Clayton kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanmış bir halde kayıtsızca dururken öylesine kibirli görünüyordu kı Whitney onun bacağına bir tekme indirip anlaşmasını başına çalmak için can atıyordu doğrusu!
Clayton beklemekten sıkılmış gibi aniden gerindi. Anlaşmadan her an vazgeçecek gibi bir hali vardı.
Whitney kekeleyerek, "Be... Bekle," dedi. "Be... Ben..." Clayton'a dik dik bakarken yüzü öfkeli bir şaşkınlık ifadesine bürünmüştü. Genç kadın tarifi mümkün olmayan bir utanç içindeydi. 'Yanı ben..."
"Nasıl başlaman gerektiğini bilmiyor musun?" diyerek lafa karıştı Clayton. "Bunu söylemek bana düşmez ama bir adım daha yaklaşmanı öneririm."
Whitney, utancından yerin dibine geçerek söyleneni yerine getirdi.
"Çok güzel," dedi Clayton iğneleyici bir ses tonuyla. "Şimdi de dudaklarını dudaklarıma değdireceksin ki öpüşebilelim."

Whitney mahcubiyet içerisinde derin bir soluk alıp genç adamın yüzüne şöyle bir baktı, pas rengi ceketinin yakalarından tuttu, parmak uçlarında hafitçe yükselip Clayton'ın ağız hizasına erişti ve genç adamın dudaklarına yalın bir öpücük konduruverdi. Ardından eşsiz özgürlük denizine açılıp uzaklaşmak üzere bir adım geri çekildi.

"Sevarin'i de böyle öpüyorsan, ondan evlenme teklifi alabilmek için neden bu kadar uzun süre beklediğin belli," dedi Clayton muzip bir tavırla. "Elinden bu hanım hanımcık, masum öpücükten başka bir şey gelmiyorsa, korkarım ki anlaşmamızı geçersiz saymak mecburiyetinde kalacağım."

"Tamam!" diye bağırdı Whitney kızgın bir ses tonuyla. Genç kadın ellerini kalçasına koymuş, nefret dolu gözlerle Clayton'a bakıyordu. "Sen orada karşılık vermek için parmağını bile kıpırdatmadan dikilip dururken yapamıyorum işte."

"Belki de haklısın. Ama sana karşılık vermem için beni *tahrik* etmen de gerekiyor tabii."

"Of, kapa çeneni!" diye bağırdı Whitney. Genç kadının gözleri ateş saçıyordu. "Sen sadece üstüne düşeni yap. Ben de kendiminkini!"

"Ben sana uymaktan başka bir şey yapamam," dedi Clayton soğuk bir tavırla. "Ve sana zaten bilmen gereken bir şeyi öğretmek gibi bir niyetim de yok. Sıkıcı, toy bir kıza öğretmenlik yaparak harcayacak vaktim yok benim."

Whitney suratına yumruk yemiş gibi oldu adeta. Genç kadın bu intikam dolu sözleri güçlükle sindirebildi ve

zihnini tam anlamıyla soğuk ve ilgisiz olan bu adamı *tahrik* edebilmek için bir yol bulmaya odakladı. Üstelik aklı bununla meşgulken, Clayton'ın kendisiyle alay edişinin bedelini oracıkta ona ödetmek dahi umurunda değildi Whitney'in. Genç kadın başını öne eğip kendisini edepsiz bir aşüfte, bir fahişe gibi hayal etmeye çabaladı. Karşısındakini tahrik edip baştan çıkarma konusunda Clayton kadar deneyimli olduğuna inanmaya uğraştı. Yeşim yeşili bakışlarını ağır ağır yukarı kaldırdı. Sıcacık bakışları öylesine şehvet doluydu ki gözleri birbiriyle buluştuğunda Whitney bir an için genç adamın aldırışsız yüz ifadesini korumakta hayli zorlandığını fark etti.

O anda doğru yolda olduğunu anlayıp cesaretlenen Whitney, ellerini Clayton'ın ceketinin içine doğru sürükledi ve genç kadının parmakları ipek gömleğin üzerinde ilerlemeye başladı. Whitney, Clayton'ın göğüs kaslarını parmak uçlarında hissedebiliyor, genç adamın göğsü aniden kabarıyor, ardından yine sert ve sıkı bir hal alıyordu. Bu adam besbelli kendine hâkim olmaya çalışıyordu! Clayton ona böylesine karşı koymaya çalıştığına göre onda şiddetli bir istek uyandırmış olmalıydı. Kadınların doğasına özgü o içgüdülerden biri böyle söylüyordu ona ve Whitney bu gerçeğin farkına varınca dudaklarının kenarında kışkırtıcı bir tebessüm belirdi. Elleri genç adamın omuzlarına doğru kaydı, dokunuşları Clayton'ın ensesinde son buldu. Whitney, gözlerini Clayton'ın gözlerine kilitleyerek parmaklarını genç adamın ensesinde, yumuşacık saçları arasında dolaştırdı

ve yüzünü ağır ağır Clayton'ın yüzüne yaklaştırdı. Dudaklarını yavaşça Clayton'ın dudakları üzerinde gezdirdi... Clayton'ın *gülümseyen* dudakları üzerinde! Lanet olsun, bu adam düpedüz sırıtıyordu! Ve Whitney kollarını onun boynuna dolamışken o hâlâ hiçbir şey olmamış gibi genç kadına dokunmadan öylece duruyordu. "Kayda değer bir gelişme..." diyerek samimiyetsiz bir tavırla Whitney'yi kutladı Clayton. "Fakat pek de..."

Whitney kalbine dolan öfkeli kibirle dudaklarını yeniden Clayton'ın dudaklarına değdirerek genç adamın sarf ettiği bu son hakareti de ağzına tıkadı. Gözlerini kapatıp onu uzun uzun öptü ve Clayton'ı karşılık vermeye zorladı. Genç adamın ılık nefesi Whitney'in nefesine karıştı; dudakları Whitney'in dudaklarıyla dans ediyordu adeta. Gelgeldim, genç kadın kendini ağır ağır geri çekmeye başlayınca, o da duraksadı. Whitney'in erken vazgeçmiş olmak korkusu yerini fazla ileri gitmiş olma telaşına bırakmıştı. Kalp atışları kararsızlıkla yalpalıyor, genç kadının bedeni adeta panik içerisinde titriyordu. Whitney kollarını genç adamdan ayırıp bir adım geri çekildi. O an ilk defa Clayton'ın aslında ona hiç sarılmamış olduğunu fark etti. Genç adam bu öpücükten bir parça bile etkilenmemişti işte. "İşte bu yüzden senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Whitney. Genç kadın utancından Clayton'ın yüzüne bakamıyordu. Ona baktığında alay eden bir yüz ifadesinden başka bir şeyle karşılaşmayacağından emindi çünkü.

Clayton halinden hiç de hoşnut değildi oysa ki. Öfkelenmişti. Hayatında ilk defa bedenine hâkim olamadığını hissediyordu. Bu kadının masum öpücüğü ve belli belirsiz dokunuşları Clayton'ın kalbini, içini ani gelgitlerle saran şehvet dalgalarıyla esir almış, bütün iradesini yerle bir edecek kadar sarsmıştı. Ve *Clayton* hâlâ kontrolünü kaybetmemek için çırpınıp dururken *Whitney* karşısına geçmiş ona olan nefretini kusuyordu.

Genç -adamın yüzü kaskatı kesildi. Whitney'in çenesinden tutup başını kaldırdı Clayton. "Bu çok daha iyiydi," dedi usulca. "Sonuncusu hoşça kal öpücüğü olacak."

Hoşça kal mı? Whitney ona olan nefretini unutmuş, şimdi de bu soruyu soruyordu kendine. Birbirlerine *hoşça kal* diyeceklerdi. Bu *birbirlerini son görüşleri* olacaktı.

Whitney eskiyi anımsatan, hüzünle çevrelenmiş tuhaf bir hisle genç adamın mağrur ve yakışıklı yüzüne baktı. Clayton'ın yüzü kışkırtıcıydı. Sert hatları ile biçimli dudaklarına o davetkâr ve muzip tebessümlerinden birini kondurduğunda neredeyse yaramaz bir çocuk masumiyetine bürünen bir yüzdü onunki. Whitney bu adamın her zaman çevresine yaydığı, derin sesine işleyen ve kararlı yürüyüşüne anlam katan o kendinden emin sükûnetini sevmişti. Genç kadın onun daima soğukkanlı ve rahat görünebilme kabiliyetine hayran kalmıştı. Aslında bu adam bir erkeğin sahip olması gereken tüm niteliklere sahipti. Whitney bunu düşününce hayıflanarak derin bir iç çekti.

Clayton dudaklarını ağır ağır Whitney'in dudaklarına yaklaştırdı. "Kaldığın yerden devam edelim mi?" dedi usulca.

Whitney uzun ve yorgun bir soluk alıp titreyen dudaklarını Clayton'ın yüzüne biraz yaklaştırdı. Sonra biraz daha yaklaştı. Şehvetin yakıcı sıcaklığı bedenine yayılırken aniden zihni acı içinde feryat etmeye başladı. "Hayır, ben..."

Clayton dudaklarını Whitney'in dudaklarına şiddetle bastırıp genç kadının itirazına cüretkâr bir tavırla karşı koydu ve Whitney bedeninin her noktasından taştığını hissettiği bu doludizgin zevkle kollarını genç adamın boynuna dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı.

"Canını sıkıyor muyum?" dedi Clayton onu daha da şiddetli öperek. Şimdi öncekinden daha da sert bir hal almıştı genç adamın dudakları. Clayton'ın dili Whitney'in dudaklarını parçalıyordu. "Buna da mı iğrenç diyeceksin?"

Whitney'in göğsünde düğümlenen öfke genç kadını karşı koyamayacağı bir şekilde sarıp sarmalıyordu. Clayton ona bu kez de onun sözleriyle saldırıyor, bile bile, acımasızca genç kadının gururuyla oynuyordu. Whitney yüzünü onun ellerinden kurtarmak için tırnaklarıyla Clayton'ın ellerini boşu boşuna tırmalıyordu. Genç adam onu giderek daha da büyük bir tutkuyla öpüyor, hırsla yiyip yutuyor, Whitney sırtından bel kemiğine doğru kıvrılarak inen o tutkulu gelgitlerle ürperiyordu.

"Hâlâ Sevarıı'i mi hayal ediyorsun?" diyerek güldü Clayton. "Hâlâ öyle düşünüyor musun, söylesene?"
Serseme dönen Whitney, ellerini Clayton'ın bileklerinden çekti. Sarf ettiği o sözlerle bu adamın kalbini gerçekten de *kırmıştı.* Oysa Clayton, Whitney'in gözüne hep öylesine katı ve mağrur bir adam gibi görünmüştü ki genç kadın yaptığı hiç bir şeyin ya da söylediği hiçbir sözün bu adamı inciteceğini hayal edememişti. Fakat görünüşe bakılırsa Clayton incinmişti.
"Dokunuşumdan nasıl iğrendiğini söylesene bana," diye bağırdı Clayton öfkeyle. Dudaklarını Whitney'in dudaklarından ayırıp insanın kanını donduran gri gözlerini genç kadının gözlerine kilitledi. "Benim dokunuşumdan nasıl da iğrendiğini söyle bana..." diye fısıldadı Clayton. "Bunu bana şimdi söyle, ya da bir daha asla ama *asla* söyleme."
Acı veren bir pişmanlıkla, paramparça eden şefkat duygusu bir araya gelip Whitney'in göğsüne bir yumru halinde oturdu. Genç kadın acı içerisinde yutkundu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ben... Ben yapamam."
Yumuşacık ve şüphe dolu bir sesle, "İğrendiğini söyleyemeyecek misin?" diyerek güldü Clayton. "*Neden* yapamıyorsun?"
Ürperen dudaklarıyla gülümsemeye çalışan Whitney fısıldadı. "Çünkü beş dakika önce sana bir daha asla yalan söylememeni istedin benden." Whitney, Clayton'ın yüzünün yavaş yavaş karamsar ve şüpheci bir ifadeye büründüğünü görünce onun daha kırıcı sözler sarf

etmesine engel olabilmek için parmak uçlarında yükselip genç adamı öpücüğüyle susturmaya çalıştı.
Clayton vahşice sövmeye başlayıp Whitney'in kollarını tuttu ve boynuna sarılmış kollarını iterek onu kendinden uzaklaştırmaya çabaladı. "Clayton, lütfen!" dedi Whitney yalvararak. Genç kadın parmaklarını Clayton'ın ensesinden ayırmamak için direniyordu. "Ah lütfen, lütfen yapma böyle!" Clayton'ın sıkı sıkı tuttuğu kollarının acısını umursamayan Whitney'in gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Genç kadın bu dizginlenmeyen, öfke dolu adamı öptü. Bu güçlü ve hoşgörülü adam onun kinine ve fevri davranışlarına hep sabır ve neşe dolu tavırlarla katlanmaya çalışmıştı. Ta ki... Whitney onu incitene dek."
Clayton Whitney'in belinden tutup onu kendinden uzaklaştırmak istediyse de, genç kadın bedenini onun bedenine daha da sıkı bastırdı. Onu böyle öperse hoşuna gideceğini ümit ederek dilini ürkekçe Clayton'ın dudaklarına değdirdi. Genç adam kaskatı kesilmişti. Bedenindeki tüm kaslar Whitney'in karşısında gerilmiş, kaskatı olmuştu. Whitney dilini Clayton'ın hafifçe aralanmış dudaklarından içeri sokup diline değdirdi ve paniğe kapılıp geri çekti; ardından tehlikeli ve tatlı bir dokunuş için hareketini yineledi. Ve bu kez genç adamın hiddetli yanıtı Whitney'in dünyasını yerle bir etti. Clayton ona sarılıp kendine doğru çekti ve Whitney'in dudaklarını ezip geçti. Whitney'in bundan haz alıp almadığını anlamaya çalışır gibi bir hali vardı.

Clayton'ın dudakları, Whitney'in dudaklarını kana kana içerken, tutku ve hasretle serseme dönen genç kadın, içini dolduran vahşi heyecanla kendinden geçiyordu. Whitney, genç adamın öpücüğüne karşılık verirken Clayton'ın elleri genç kadının sırtından aşağı, belkemiğine doğru indi; ardından daha da aşağı inip kalçasının dolgun kıvrımlarında gezindi.

Bitmek bilmeyen dakikaların ardından, Clayton dudaklarını ondan ayırdı ve Whitney'in yüzünü ellen arasına aldı. Başparmakları ile Whitney'in al al olmuş yanaklarını okşamaya başladı. Whitney'in parlayan yeşil gözlerine bakarken, gri gözlerine şefkat ve tutku dolu bir ifade yerleşmişti. "Seni güzel, yaramaz, muhteşem küçük aptal," diye fısıldadı sert bir ses tonuyla. Sonra yine ağır ağır dudaklarını Whitney'in dudaklarına götürdü ve onu damarlarında akan kanın alev alev yandığını hissettirinceye dek öptü. Genç kadın Clayton'ı deli gibi arzulamaya başlamıştı. Genç adamın elleri Whitney'in göğüslerinde geziniyor, dokunuşları genç kadının içini ürpertiyordu. Bu dokunuşlar genç kadının bedeninden aşağı kayıyor, Clayton genç kadını kalçasından kavrayıp sert uyluklarına bastırıyor ve onu orada adeta hapsediyordu.

Ansızın durdu genç adam. Dudaklarını, Whitney'in dudaklarından bir hamlede ayırdı. Gözlerini ve alnını öpüp çenesini genç kadının başına dayadı. Whitney kımıldayınca, Clayton ona daha da sıkı sarıldı. "Gitme, küçüğüm," diye fısıldadı. "Biraz daha kalalım böyle."

Yapraklar hafifçe esen meltemde hışırdıyor, o haz dolu an yalnızlık ve umutsuzlukla gölgelenmeye başlarken kuşlar üzerlerinde kanat çırpıyordu. Whitney, içine sızan bu acı dolu hüznü bertaraf edebilmek için Clayton'ın dudaklarını yeniden hissetmek istercesine başını kaldırdı ve genç adamın sımsıkı kapanmış dudaklarına baktı.

Clayton, genç kadının bu mahcup davetini kabul etmek için başını eğdi ama dudakları Whitney'in dudaklarına değecekken kendini toparlamaya çabaladı. "Hayır!" dedi boğuk bir sesle homurdanarak.

Whitney şaşkın gözlerle ona bakıyordu; Clayton gerçekten istediği halde onunla öpüşmeyi reddetmişti. Genç kadının fal taşı gibi açılmış şaşkın gözleri üzüntü ve endişe dolu bir bakışla gölgelendi.

"Bana böyle bakmaya devam edersen..." dedi Clayton kısık bir sesle. "Sana yine ateşli bir öpücük vereceğim. Ve bu tekrar olursa, sözümü tutamayacağımdan adım gibi eminim."

"Neden?" diye fısıldadı Whitney. Genç kadın onu bir kere daha öpmek için yanıp tutuşurken içinde utanç duygusundan eser yoktu.

"Neden mi?" dedi Clayton. Genç adamın dudakları, Whitney'in dudaklarına o kadar çok yaklaşmıştı ki solukları adeta birbirine karışıyordu. "Sana sebebini açıklamaktan memnuniyet duyarım..." diye fısıldadı Clayton şehvetli bir tavırla.

Nihayet Whitney'in mantığı kalbini susturup heyecanını yatıştırarak yeniden dile geldi. Kafasını salladı genç kadın.

"Hayır, bu ayrılığımızı daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramaz." Hafifçe gülümsedi Whitney. Bir adım geri çekilip Clayton'dan uzaklaştı. Ağırbaşlı bir tavırla elini uzatarak, "Hoşça kaim, Dük hazretleri," diye fısıldadı genç kadın. Clayton elini tutup, avucunu çevirince kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti Whitney.

Clayton başparmağıyla genç kadının avucunu okşarken, "Bu kadar resmi mı olacak yani?" diyerek gülümsedi. Ardından aniden Whitney'in elini dudaklarına götürdü.

Whitney ürperen elini geri çekip arkasına sakladı. Önce uzun uzun baktı Clayton'a; farkında olmadan genç adamın yüz hatlarını zihnine kazımaya çalışıyordu. "Üzgünüm. Başına bu kadar dert açtığım için gerçekten çok üzgünüm."

Clayton'ın gözlerine muzip bir ışıltı yayıldı. "Başıma açtığın her *dert* böyle olacaksa, benim için hiçbir sakıncası yok."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Whitney'in ona söylemek istediği şeyler vardı. Genç kadın güzel sözler söylemek, Clayton'a açıklama yapmak istiyordu. Fakat Clayton ayrılıklarını ciddiye almaz bir tavır sergilerken, Whitney böyle ciddi sözleri nasıl sarf edebilirdi ki? Belki de Clayton açıklama ya da özür beklemiyordu; belki de *hoşça kal* demenin en kolay yolu buydu. Buna rağmen sesi titreyerek konuşmaya başladı Whitney "Seni özleyeceğim, seni gerçekten özleyeceğim." Clayton ona şefkat dolu gözlerle bakarken Whitney bu bakışlar karşısında ne yapacağını bilemez bir halde eteklerini topladı ve genç

adamı orada, köşkte bir başına bırakmak üzere arkasını döndü. İki adım attıktan sonra, başını çevirip Clayton'a yan yan bakarak, "Babam için de..." dedi tereddüt dolu bir ses tonuyla.

Neden hâlâ zalim babasının iyiliğini düşünüyordu buna bir türlü anlam veremiyordu Whitney. "Umarım ona karşı acımasız bir tutum takınmazsın. Eğer ona karşı sabırlı olabilirsen, eninde sonunda sana olan borcunu ödeyeceğine eminim."

Clayton'ın kalın kaşları hafifçe çatıldı. "Kızı ile evlenmeme izin verdiği için borcumu çoktan ödenmiş sayıyorum ben."

Bir an için fırtına öncesi sessizlik yaşandı. "Fakat gitmeme izin verdiğine göre artık şartlar değişti."

Clayton, Whitney'in yanına yaklaştı, genç kadını omuzlarından tutup çevirdi ve yüzüne baktı. "Tanrı aşkına, neden bahsediyorsun sen?"

"Benim gitmeme izin verdin ve..."

"Eve gitmene izin verdim," dedi Clayton manalı bir şekilde.

Kafasını sallayarak, "Hayır!" diye bağırdı Whitney. "Benim gitmeme izin verdin... Yanı benimle evlenmekten vazgeçtin."

"Böyle düşünmüş olduğuna inanamıyorum," dedi Clayton tersleyerek. "Ben öyle bir şey söylemedim."

Whitney'in göğsünde hissettiği ağırlık kalbini acıtıyordu. Bu adamın asla pes etmeyeceğini tahmin etmeliydi. Genç kadın umutsuz gözlerle Clayton'a bakıyordu ki... içinde

tuhaf bir huzur hissi beliriverdi. Fakat Clayton'ın onu kollarıyla sarıp kendine yasladığı o anda bu tuhaf duyguya akıl erdirecek durumda değildi Whitney.

"Asla, en zayıf anımda dahi gitmene razı olmak gibi bir düşünce geçmedi aklımdan Whitney. Ve eğer böyle bir şey düşünmüş olsaydım..." dedi Clayton, ardından dakikalar önce Whitney'in kendisine içtenlikle verdiği tutkulu öpücüğü ona açıkça hatırlatmak ister gibi ekledi; "Bu gibi şeyler yaşar mıydık?" Clayton, genç kadının çenesine dokunup başını kaldırdı ve Whitney'in isyankâr bakışlarını, kendi mağrur bakışlarıyla yakalamaya çalıştı. "Benden zaman istedin, ben de sana zaman tanıdım. Bu süreçte kendini evlilik fikrine alıştırmaya çabalasan iyi olur, çünkü seni temin ederim ki bu evlilik gerçekleşecek. Eğer seni kısa süre önce kandırdığıma inanmak istiyorsan, buna inanabilirsin. Fakat vermediğim bir sözü tutmamı bekleme benden."

Clayton, Whitney'in kendisiyle evlenip bedenini ve hayatını ona teslim etmekten başka seçeneği olmadığına yürekten inanıyordu. Onun bu sarsılmaz inancına katlanmak ise o anda Whitney'ye son derece ağır geliyordu. "Öyleyse verdiğin sözü tut. Bırak da evime gideyim." Genç kadın kendisini Clayton'ın kolları arasından çekip hızlı adımlarla araba yoluna yönelirken duyguları karmakarışıktı.

Clayton ona yetişti, arabacıya emir verdi ve Whitney'yi at arabasına bindirdi. Whitney, ona bakıyordu. Son derece sakin bir ses tonuyla, "Hiç..." dedi genç kadın. "Hiç beni evlenmeye ikna *edemeyeceğin* geldi mi aklına? Beni

saçlarımdan tutup sürüklesen bile evlilik yemini edip etmemek benim elimde. Etmem, olur biter."
Clayton tek kaşını kaldırdı. "Benden istediğin süre boyunca bu düşüncelerle avunup durduysan, daha fazla beklemeye gerek yok öyleyse, değil mi?" Başını çevirip birini arıyormuş gibi baktı, ardından eve doğru yöneldi.
"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Whitney. Clayton'ın tutumundaki anı ve manalı hareketlilik ile genç adamın kararlı bakışları Whitney'i endişelendirmişti.
"Uşağıma uzun bir yolculuk için valizlerimi hazırlamasını emredeceğim. Sonra da seyahat arabasını getirteceğim ve atları hazırlatacağım. Çünkü..." dedi soğuk bir tavırla ve Whitney'ye döndü, "İskoçya'ya gidiyoruz. Buradan gizlice kaçacağız."
"Kaçacak mıyız?" diye bağırdı Whitney. Genç kadın at arabasının kapısına sıkıca tutunmuştu. "Bu... Buna cesaret edemezsin! Boşboğazlar bir an bile susmayacak, dedikoduların ardı arkası.
Clayton umursamazca omuz silkti. "Dedikoduları önemsemediğimi şimdiye kadar anlaman gerekirdi. Fakat bunları kafana taktığına göre seçenekleri bir daha gözden geçir istersen: Birincisi, İskoçya'ya gidersek ya benimle evleneceksin ya da evlilik yemini etmeyeceksin. Yeminini etmediğin takdirde birlikte ortadan kaybolduğumuz birkaç gün ve gecenin ardından evlenmemiş olarak geri döneceğiz ki bu da senin hayal edemeyeceğin büyüklükte bir rezalete yol açacak. Diğer seçeneğin ise Londra'da bir

düşes olarak doğru dürüst bir düğünle evlenmek; şimdi söyle bakalım, hangisini tercih ediyorsun?"

Ne tercihinden söz ediyordu kı bu adam? Whitney üzüntüyle bu soruyu sormaktaydı kendine. Kaçmak zaten yeterince rezalet bir durumdu... Ama eğer İskoçya'dan evlenmemiş olarak dönerse, sokakta yürürken bütün anneler kızlarını kirlenmiş bir kadının pisliği üzerlerine bulaşmasın diye yolun öbür taratma sürükleyecek, Paul ise ondan iğrenecekti. "Düğün mü!" diye haykırdı Whitney ve kadife koltukta bir hışımla arkasına yaslandı. Bir seçeneği daha olduğunu hatırlattı kendine; Paul ile kaçabilirdi. Paul'le kaçma düşüncesi zihninde belirince bu fikrin beraberinde getirdiği ayıplanma ve kınanma korkusu genç kadının içini ürpertti. Ömründe ikinci kez kasaba halkı tarafından dışlanacak, aleni aşağılanmaların ve sert eleştirilerin hedefi haline gelecekti. Fakat en azından Paul'ün eşi olmak bütün bu yaşananları telafi edecekti.

Clayton onu kendine getirmek istercesine, "Whitney," diye bağırdı. "Hayatında bir kez olsun, Sevarin ile ilgili şu saplantından kurtul ve kalbinin gerçekten istediği şeyle yüzleşmeyi dene. Eğer şu kahrolası inadın olmasaydı, bunu haftalar önce yapardın zaten!"

Arabacı evin yanından koşarak gelirken, Whitney Clayton'a çıkışmak yerine sessiz kalmayı tercih etti. Fakat eve dönerken genç adamın söylediği sözler Whitney'in yol boyunca zihnini kurcalamaktan geri kalmadı. Genç kadın arabacının duvar gibi sırtına gözlerini dikmiş hüzünlü hüzünlü bakarken arapsaçına dönmüş hislerini birbirinden

ayırmaya uğraşıyordu. Hislerinin böyle karmakarışık olmasının sebebi Clayton'ın onu kalbinin sesini dinlememekle suçlayışı değil, Whitney'in artık kendi kendini anlamakta bir hayli güçlük çekiyor olmasıydı.

Paul ile evlenmeyi kafasına koymuş, sabırsızlıkla beklerken nasıl oluyor da Clayton'ın ilgisine böyle içtenlikle karşılık verebiliyordu kı? Birkaç dakika öncesinde Clayton'ı incittiğini anladığında niçin öylesine kahrolmuştu? Ona sonsuza dek hoşça kal diyeceğini hissettiğinde neden kendisini öyle yapayalnız hissetmişti? Bunun sebebi sürekli bir atışma ve alaycılıkla perçinlenerek aralarında istemeden büyüyen o dostluk muydu yoksa?

Whitney içi sızlayarak sordu kendi kendine. Ne dostluğu? Clayton onun dostu olamazdı; bu adam onu zerre kadar umursamıyordu ki. O yalnızca kendisini ve kendi isteklerini *unıursuyordu.* Ve yalnızca kendisinin bildiği anlaşılması güç bir sebepten dolayı bu kez de istediği *Whitney'di.* Onun Paul'ü sevdiğine inanmak istemiyordu; çünkü buna inanmayı kendine yakıştıramıyordu. Ama onun eşi Paul olmalıydı; Whitney'in hayatındaki ve kalbindeki yeri uzun zaman önce ayırdığı Paul... Yalnız Paul...

Paul. Bilinci dizginleri yeniden ele almış Paul'e olan sadakatsizliğinin, onun yokluğunda yaşadığı rezaletin ve namussuzluğun bedelini ödetmek için ona işkence ediyordu şimdi. Clayton'ın kendisine dokunup öpmesine izin verdiği anı hatırlayınca utancından irkildi. Buna izin

vermişti! Aklına geldikçe kendinden tiksiniyordu. *Onu öpmüştü.* Onun kollarında olmayı arzulamış, dudakları dudaklarına değdiğinde zevkten titremişti.

Whitney o gece yatağına uzanmış, yatağın gölgeliğine dalıp gitmişken hayatında daha önce hiç böylesine umutsuzluğa kapılmadığını hissediyordu. Suçluluk duygusundan ötürü ıstırap içinde kıvranırken Paul'ün evlenme teklifinde bulunduktan sonraki günlerde onunla paylaştığı düşünceleri anımsadı. Evinin sağ kanadında yer alan büyük odayı yeniden dekore edecekti Paul. Çünkü o oda çocuk odasının yakınındaydı. Paul çocuklardan söz edince Whitney'in yanakları pembeleşse de genç adamın hayallerini heyecanla paylaşmıştı.

Ve şimdi Paul'ü aldatmıştı Whitney. Onun aşkını kazanıp bu aşkı Clayton Westmoreland'in kollarında kirletmişti. O artık Paul'ü hak etmiyordu. Tanrı aşkına! Whitney, Clayton Westmoreland'i de hak etmiyordu. Clayton'ın öpücüklerine karşılık verdikten sonra bile oturup bir başka adamla evlenme hayali kurmakta olan o değil miydi?

Genç kadın sonunda nihai ve dönülmez bir karara vardığında tan yeri ağarmıştı. Clayton'ın ondan vazgeçmeye niyeti olmadığına göre Paul döndüğü gün birlikte kaçıp gideceklerdi. Paul onu *sevmişti,* ona güvenmişti ve geleceğini ona teslim etmişti. Paul ile kaçmanın utancı onun yokluğunda işlediği bütün o rezil, şeytani suçların kefareti olacaktı. Gün gelecek, Whitney onun aşkına ve güvenine bir şekilde yeniden layık olacaktı. Bu güveni

dünyanın en mükemmel, itaatkâr ve *sadık* eşi olarak kazanacaktı genç kadın.
Artık ne yapması gerektiğine karar verdiğine göre kendini daha huzurlu hissetmesi gerekiyordu. Gelgelelim ertesi sabah uyandığında hâlâ bir zavallıdan farksızdı.
İki eliyle şakaklarını ovarken usulca yataktan indi ve ağır adımlarla küçük lavaboya yöneldi. Attığı her adımda beyni zonkluyordu, gözleri de şişmişti. Bir bardak soğuk su doldurdu kendine, ardından giyinmesine yardımcı olması için Clarissa'yı çağırdı.
Solgun ve bitkin bir halde kahvaltı masasında yerini aldı; Anne teyzesine hafifçe gülümsemeyi başarabildi... Babasını umursamadı bile. Ne var ki babası Whitney'in bu umursamazlığına daha fazla katlanamayacaktı. "Evet, genç hanım," dedi Martin sert ve buyurucu bir ses tonuyla. "Dük hazretleri ile bir tarih belirlediniz mi?"
Whitney çatalını kenara koydu, ellerini kenetleyerek çenesini dayadı ve gözlerini kocaman açıp boş boş bakarak babasını kışkırtmaya devam etti. "Ne tarihi?"
"Bana geri zekâlı muamelesi yapma! Düğün tarihinden söz ettiğimi biliyorsun."
"Düğün mü?" dedi Whitney. "Sana söylemeyi unutmuş muyum? Düğün olmayacak." Genç kadın Anne teyzesine özür diler gibi baktı ve masadan kalkıp odayı terk etti.
"Martin, sen gerçekten de onu bu şekilde davranmaya zorlayacak kadar ahmaksın. Sana karşı gelmekten başka seçeneği var mı?" Anne huzursuzca tabağını itti ve masadan kalkarak Whitney'in peşinden gitti.

Çok geçmeden Martin de tabağını kenara itip müstakbel damadına bir sabah ziyaretinde bulunmak üzere at arabasının yolunu tuttu.

Saat on bire doğru Whitney'in baş ağrısı dinmiş fakat morali hâlâ düzelmemişti. Genç kadın, dikiş odasında Anne teyzesinin karşısına oturmuş, kasnağını eline almış, uyuşuk bir halde nakış işliyordu. "Nakıştan nefret ediyorum," dedi Whitney duygusuz bir sesle. "Hep nefret etmişimdir. Nakışta yetenekli olmama rağmen, hâlâ nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi teyzesi iç çekerek. "Ama insan oya-lanıyor işte." Uşaklardan biri elinde bir zarfla içeri girince ikisi de kafasını kaldırıp baktı. Mektup Whitney'ye gelmişti. "Nicki'den gelmiş," dedi Whitney. Nicki'yi anımsayınca gözleri sevgiyle parladı. Heyecanla zarfın üzerindeki mührü kırdı ve genç adamın keskin hatlı, sert el yazısını okumaya başladı.

Whitney'in yüzündeki tebessüm ağır ağır kayboldu. Başı yeniden şiddetli bir şekilde zonklamaya başlamıştı. Genç kadın koltuğuna yığıldı ve kendinden geçmiş, korku dolu gözlerle teyzesine baktı. "Nicki yarın Londra'da olacakmış."

Anne'ıiin nakış iğnesi kasnağın üzerinde donup kaldı. "Dük hazretleri Nicolas DuVille'in buraya, burnumuzun dibine gelip ikinci bir Paul Sevarin olmasından hiç hoşlanmayacak."

Whitney şimdi bundan çok Nicki'nin çıkacak rezalete şahit olmasına nasıl mani olacağına kafa yoruyordu. O burada

misafir edildiği takdirde Whitney ile Paul gelecek hafta kaçtıklarında Nickı her şeyden haberdar olacaktı. "O kadar uzun boylu değil," dedi Whitney sert hır tavırla. Kontrolü ele almıştı. Odadan çıktı ve bir dakika sonra odaya geri döndüğünde genç kadının elinde hır tüy kalem ile bir parşömen kâğıdı vardı.

""Ne diyeceksin?"

"Fazla kafa yormaya gerek yok," dedi Whitney kararlı bir şekilde. Kalemi mürekkebe batırdı ve yazmaya başladı. "Nicki'ye *Londra'da* kalmasını söyleyeceğim. Hangi bulaşıcı hastalığı tercih edersin? Sıtma mı olsun? Veba mı?" Genç kadın teyzesinin, deli saçması bu esprili tavrına karşılık vermediğini görünce daha sakin bir tutum takınarak sözlerini sürdürdü. "Nickı'ye işlerim sebebiyle burada olamayacağımı, bu yüzden görüşemeyeceğimizi yazacağım, işte o kadar. Yazdıklarına bakılırsa Lord Marcus Rutherford tarafından düzenlenen bir çeşit davete katılmak üzere *kısa süreliğine* İngiltere'de olacakmış zaten."

Anne belki bir faydası olur umuduyla yorum yapmadan edemedi. "Lord Rutherford'un, DuVilleler'in de dâhil olduğu pek çok saygın aileyle ahbaplığı vardır. Lord Gilbert onun hükümetteki en zeki ve aynı zamanda en güçlü adam olduğunu söyleyip durur."

"Güzel, fakat bu adam Nicki'yi İngiltere'ye davet etmek için hiç de elverişli bir zaman seçmemiş doğrusu," dedi Whitney. Kâğıdı katladı, üzerine ince kum serpiştirdi ve mektubu derhal göndermesi için uşaklardan birini çağırdı.

Whitney artık olayların idaresini bütünüyle ele aldığı ve felaketi önlemek adına bir şeyler yaptığı için kendini çok daha iyi hissediyordu. Genç kadın büyük bir hevesle nakış işlemeye koyuldu ama bir türlü istediği gibi olmuyordu. Zihninde canlandırdığı en basit motifleri dahi kasnağa gerilmiş kumaşın üzerine yansıtamıyordu bir türlü. Endişe dolu bir sabırsızlıkla yaratmakta olduğu korkunç deseni görmezden geliyor, elindeki iğneyi batırıp durarak hırsını kumaştan almaktan başka bir şey yapmıyordu.

Teyzesi öğle yemeği için aşağı indikten sonra Whitney uzun süre el işiyle uğraşmaya devam etti. Her iğne darbesinde kaderine lanet ediyordu... Her dönemeçte önünü kesen büyük şanssızlıklarla dolu kaderine... Ve Nicki'nın Londra'ya gelmesine sebep olan Lord Rutherford'a. Ve babasına... Zalim, kalpsiz, sevgisiz babasına... Ve... Whitney intikam ateşiyle kumaşı deldi geçti, hemen ardından işaret parmağına saplanan iğnenin acısıyla çığlığı bastı.

O tanıdık ve tok ses kulağına çalınmadan hemen önce boğuk bir gülüş duyuldu. "O kumaşa nakış mı işliyorsun, işkence mi ediyorsun?"

Whitney şaşkınlıkla ayağa fırlayınca, kasnak kucağından kayıp yere düştü. Clayton'ın ne kadar zamandır kapıda durup kendisini izlediği hakkında en ufak bir fikri yoktu doğrusu. Kesin olan bir şey varsa o da bu adamın odayı bütün varlığıyla kuşattığı ve onu görünce Whitney'in kalbinin deli gibi çarpmaya başladığıydı. Genç kadın böylesine heyecanlandığı için utanarak aceleyle

parmağına çevirdi bakışlarını. Parmağında küçük bir damla kan belirmişti.
"Dr. Whitticomb'u çağırtmamı ister misin?" dedi Clayton. Etkileyici dudaklarında muzip bir gülüş belirdi sonra. "Tabii Whitticomb'u istemezsen, "Dr. Thomas'" da gelebilir. Yalnız onun uzmanlık alanı daha çok burkulma ve kırık üzerine sanırım..."
Whitney, gülmemek için çaresizce alt dudağını ısırdı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Dr. Thomas şu anda başka bir hastayla uğraşıyor; doru bir kısrağı tedavi etmekle meşgul... Dr. Whitticomb ise buraya son çağırılışında boşu boşuna gelmiş olduğu için pek de memnun olmamıştı aslında. Bu yüzden ikinci bir görev için çağırılacak olursa bunu anlayışla karşılayacağından şüpheliyim."
"Boşu boşuna mı gelmişti?" diye sordu Clayton usulca.
Whitney'in yüzündeki gülümseme uçup gitti ve tuhaf bir suçluluk duygusu genç kadını esir aldı. Clayton'dan gözlerini kaçırarak, "Öyle olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı.
Clayton, endişeli bir tavırla kaşlarını çatarak Whitney'in soluk yüzüne şöyle bir baktı. Anlık neşesine rağmen genç kadının bir yay kadar gergin olduğu her halinden belli oluyordu. Genç adam, Whitney'in sabah kahvaltıda babasına karşı asi bir tavır takınarak düğünlerinin olmayacağını söylemesini önemsememişti. Oysa Martın kızının bu sözlerini duyar duymaz heyecandan soluğu Clayton'ın yanında almıştı. Martin Stone hâlâ kızına

zorbalık etmeye çalışan ahmak herifin tekiydi ve bu davranışları yüzünden Whitney ona daha kararlı tavırlarla meydan okuyordu. Clayton, bunu göz önünde bulundurarak sakin fakat kararlı bir ses tonuyla konuya girdi.

"Londra'daki baloda bana eşlik edersen çok sevinirim. Eğer istersen senin şu ufak tefek, tuhaf görünümlü sevgi kumkumasını da yanımıza alabiliriz; hani beyaz saçlı şişman kadın var ya ondan söz ediyorum. Ne zaman göz göze gelsek sanki aile yadigârı bir gümüşü evden yürütecekmişim gibi kaşlarını çatarak bakıyor bana."

"Clarissa..." dedi Whitney dalgın dalgın bakarak. Genç kadın, Clayton'a eşlik etmemek için uygun bir bahane aramaya başlamıştı bile.

Clayton kafasını salladı. "O sana göz kulak olabilir, böylece yanımıza bir dadı almadan gitmemiş oluruz." Aslında bu seyahatte Whitney'ye Leydi Gilbert'ın dadılık yapması daha uygun olurdu fakat Clayton, Whitney'yle az da olsa baş başa zaman geçirmek istiyordu. "Yarından sonraki gün erkenden yola çıkarsak akşamüzeri Londra'da oluruz. Böylece arkadaşın Emily'yi ziyaret edip balodan önce biraz dinlenmeye de fırsatımız olur. Eminim, Archibaldlar akşam seni misafir etmekten memnuniyet duyacaklardır. Ertesi gün de döneriz." Clayton, Whitney'in bu öneriye itiraz etmek üzere olduğunu fark edince ondan önce davrandı ve ekledi: "Teyzen Emily Archibald'a onu ziyaret edeceğini bildiren bir mektup yazıyor zaten."

Whitney şimdi deli gibi Anne teyzesinin nasıl olup da böyle bir şeyi kabul ettiğini düşünüp duruyordu. Fakat genç kadın Claymore Dükü'ne karşı gelmek söz konusu olduğunda teyzesinin de kendisinden daha şanslı olmadığını idrak etmekte gecikmedi. "Rica etmemişsindir tabii," dedi Whitney sinirli bir şekilde. "Sen ancak emretmeyi bilirsin."

Clayton genç kadının baloya katılmak için hiç de hevesli olmayışını umursamadı. Zaten tüm bunları sabahleyin Whitney'in babasıyla konuştuktan sonra tasarlamıştı genç adam. "Bunun kesinlikle hoşuna gideceğini düşünmüştüm," dedi Clayton.

Whitney, genç adamın uysal bir tutum sergilediğini görünce ona karşı huysuzluk ve kabalık ettiğini düşünmeden edemedi. İçini çekerek kaçınılmaz olan sonu kabullendi. "Kımin balosuna katılacağız?"

"Lord Rutherford'un daveti." Clayton, Whitney'in bu yanıtı duyunca herhangi bir tepki göstermesini beklemiyordu aslında. Fakat bir tepki beklemiş olsa bile bu cevabın arkasından olacakları asla kestiremezdi. Whitney'in gözleri birer yeşil çay tabağı kadar kocaman açılıverdi. "*Kimin*?" dedi genç kadın boğuk bir sesle. Ardından Clayton daha ağzını açmadan Whitney şuh bir kahkaha patlatıp çığlığı bastı ve katıla katıla gülerek Dük'ün kollarına kendini öylece bırakıverdi.

Gülmekten genç kadının gözlerinden yaşlar geliyordu adeta. Nihayet Clayton'ın kollarından uzaklaştı. "Hayatta karşılaştığı berbat olaylarla dalga geçmeye başlayan deli

bir kadın arıyorsan..." dedi Whitney. "Fazla uzağa gitmene gerek yok, tam karşında duruyor işte." Bir başka kahkahayı bastırarak neşeyle sözlerini sürdürdü. "Teyzem de biliyor mu? Kimin balosuna katılıyor muşuz?"
"Hayır. Neden sordun?"
Whitney, Nicki'nin mektubunu alıp Clayton'a uzattı. "Bu sabah Nicki'ye bir mektup yazıp gelmemesini bildirdim. Ona uzakta bazı işlerim olduğunu söyledim."
Clayton mektuba şöyle bir göz attı ve kâğıdı Whitney'ye geri uzattı. "Pekâlâ," dedi genç adam ters bir tavır takınarak. Clayton sinirlenmişti; çünkü Whitney, DuVille'den Nickı diye söz etmişti. Oysa Whitney, evleneceği adama hitap ederken hâlâ mesafeli sözcükler kullanmakta ısrarcı davranıyordu. Rutherford'un davetinde DuVille ile karşılaştıkları zaman Whitney'ye kavalyelik edenin *kendisi* olacağını düşününce Clayton'ın neşesi yerine gelir gibi oldu ve öfkesi uçup gitti. Whitney'in alnına küçük bir öpücük kondurdu. "Yarından sonraki gün sabah dokuzda seni almaya geleceğim."
İki gün geçti. Saat dokuzu vurduğunda Whitney siyah renkli pırıl pırıl iki at arabasının eve yaklaşmakta olduğunu gördü. Seyahat kostümüne uygun su yeşili keçi derisi eldivenlerini taktı ve Clarissa ile birlikte girişteki hole inen merdivenlere yöneldi. Anne teyzesi ve babası da onunla vedalaşmak üzere beklemekteydiler. Clayton, Clarissa'ya at arabasına kadar bizzat eşlik etmek istediğini belirterek izin isteyip yanlarından ayrılırken Whitney babasını görmezden gelerek hüzünlü bir tavırla teyzesini

kucakladı. Genç kadın teyzesinin kendisine dadı olarak eşlik etmesi için uğraşıp durmuştu ama Clayton, Clarissa'nın hem hizmetçilik hem de dadılık görevini birlikte yerme getirebileceğini savunarak bu fikri duymamazlıktan gelmişti. Genç adam Anne ve Whitney'ye yolculuğun akşam olmadan sona ereceğini söylemişti ve dahası Whitney'in nişanlısı sıfatını taşıyorken müstakbel eşiyle akrabaları olmaksızın birkaç saat geçirmek Clayton'ın en doğal hakkıydı.

Clayton, Whitney'ye elini uzatıp onun boş arabaya bin-mesine yardımcı olduktan biraz sonra Whitney sordu. "Clarissa nerede?"

O yaygaracı, suratsız dadıyı uşağıyla birlikte diğer arabaya postalayarak fazla tantana koparmadan işleri yoluna koyan Clayton, "Arkamızdaki arabaya rahatça yerleşmiş, koltukların keyfini sürmekte," dedi kayıtsız bir tavırla. "Onun için seçtiğim muhteşem kitaplara göz gezdiriyor olmalı."

"Clarissa aşk romanlarına bayılır," dedi Whitney.

"Onun için *Büyük Mülklerin Başarılı Yönetimi* ile Platon'un *Dialoglarını* seçtim," dedi Clayton ukala bir tavırla. "Fakat o kitapların adlarını okuyamadan merdivenleri kaldırtıp kapıyı süratle kapattım neyse ki."

Whitney ona boş yere çıkışmak yerine susmayı tercih etti ve yüzünü ekşiterek kafasını salladı.

Arabalar evin önündeki araba yolundan tekerlek izleriyle bezeli kasaba yoluna doğru ahenkle ilerliyordu. Whitney yolculuk etmekte oldukları at arabasının dışarıdan

bakıldığında herhangi bir seyahat arabasına benzemesine karşın çok daha ferah ve lüks olduğunu fark etmişti. Kadife koltuklar çok daha kabarık ve rahattı. Araba öylesine rahat bir biçimde yaylanıyordu ki sanki yol üzerinde ilerlemiyor adeta havada süzülüyordu. Oturdukları bölüm o kadar genişti ki Clayton güderi pantolona bürünmüş uzun bacaklarını uzatarak yanında otururken karşılarında yer alan koltuklar genç adamın dizlerini rahatsız etmiyordu. Ve tabii geniş omzu Whitney'inkine değerken, genç kadına böylesine sokulmasının sebebi koltuğun dar oluşundan kaynaklanmıyordu. Clayton'ın baharatlı parfümünün içini ürperten kokusu burnuna gelince Whitney nabzının hızlandığını hissetti ve hemen başını çevirip pencerenin ardında uzanan muhteşem sonbahar manzarasına dikkat kesilmeye çabaladı.

Uzun ve huzurlu bir sessizlikten sonra, "Evin nerede?" diye sordu Whitney.

"Senin olduğun yerde..."

Genç adamın derin ses tonundaki huzur veren şefkat Whitney'in nefesini kesti adeta. "Şey... Yani her zaman yaşadığın yeri sormak istedim... Claymore neresi?"

"Güzel bir havada Londra'dan bir buçuk saatte gidilebilir."

"Çok eski mi?"

"Çok."

"Öyleyse oldukça kasvetli bir yer olmalı," dedi Whitney. Clayton ona şaşkın gözlerle bakınca genç kadın açıklama yapma gereği duydu hemen. "Yani eski ve asaletli

yapıların çoğu dışarıdan bakıldığında geniş ve ferah görünür ama içerisi karanlık ve bunaltıcı gibi gelir insana." "Claymore'da birtakım değişiklikler ve düzenlemeler yapıldı." Clayton'ın ses tonunda belli belirsiz bir muziplik tınlıyordu. "O evi pek de "sıkıcı" bulacağını sanmıyorum." Whitney o anda Clayton'ın yaşadığı malikânenin görkemli ve son derece güzel olduğunu hayal etti ama sonra o evi .ısla göremeyeceğini anımsayınca içinde tuhaf bir karamsarlık hissi belirdi. Clayton, genç kadının moralinin bozulduğunu sezmişti. Genç adamın o anda çocukluğuna ve erkek kardeşi Stephen'a dair hoş anıları anlatmaya koyularak onu neşelendirmesi Whitney'yi hem çok şaşırtmış, hem de memnun etmişti. Tanıştıkları ilk günden bu yana Clayton ona karşı hiç böylesine içtenlikle yaklaşmamıştı ve şimdi Emily'nin Londra'daki malikânesine ağır ağır yaklaşırlarken Whitney'in neşesi de yavaş yavaş yerine gelmekteydi.

Güneş batmak üzereydi ve Whitney pencereden Arnavut kaldırımlı Londra sokaklarına bakarken hayli gergin görünüyordu. "Neyin var?" diye sordu Clayton.

"Emily'nin evine seninle birlikte gidişimiz dikkat çekecek diye endişeleniyorum," dedi Whitney üzüntüyle. "Bu durum ona ve Lord Archibald'a çok tuhaf gelecek."

"Evlenecekmişiz gibi davranırsın sen de," dedi Clayton gülerek. Genç adam onu kolları arasına alıp ona öyle uzun ve içten bir öpücük verdi ki Whitney neredeyse bu sözlere inanacaktı.

Archibaldlar'ın malikânesi hayli gösterişli dövme demir motiflerle süslenmişti. Emily, konukları evin girişindeki holde güleryüzlü ve cana yakın bir tavırla karşılarken, Clayton ve Whitney'in Londra'ya birlikte geldiklerini görünce arkadaşının şaşkına döneceğini uman Whitney, Emily'nin hıç de böyle bir tutum sergilemediğini görünce derin bir oh çekti. Emily içtenlikle arkadaşını kucakladı ve onu hemen misafir odasına götürdü. Ardından da ev sahibesi rolünü bıyığıyla yerine getirmek üzere kocasına ve Clayton'a katılmak için salona yöneldi.

On beş dakika sonra Whitney'in yanına döndüğünde o vakur tavrından eser kalmamış, yanakları heyecandan pespembe kesilmişti. Clarissa'nın valizi boşaltmasına yardım etmekte olan Whitney, Emily'nin ışık saçan gözlerine şöyle bir bakıp kollarını kavuşturdu. "Bu o!" diye bağırdı Emily. Genç kadın kapıya yaslanmış, gözlerini arkadaşına dikmişti. "Onun aslında kim olduğunu henüz öğrendim. Michael uzun süredir biliyormuş aslında ama Dük hazretleri Michael'dan kimliğini gizlemesini rica etmiş. Londra'daki herkes son günlerde ondan söz ediyordu ama onunla hiç karşılaşmamıştım! Whitney!" diyerek çığlığı bastı Emily. Arkadaşıyla öylesine gurur duyuyordu ki bastıramadığı bu his güzel yüzünü aydınlatıyordu. "Rutherfordlar'ın balosuna *Avrupa'nın en gözde bekârıyla* gidiyorsun! Rutherfordlar'ın balosu hem de!" diye yineledi Emily. Arkadaşını şevklendirmeye çalışıyor gibiydi genç kadın. "Onların davetlerine katılabilmek herkesin harcı değildir!"

Whitney kuşkulu bir tavırla alt dudağını ısırdı. Emily'ye açılmak istiyordu ama onu kendi sıkıntılarıyla boğmaya da gönlü el vermiyordu bir türlü. Ona "Avrupa'nın en gözde bekârıyla" nişanlandığını söylerse Emily'nin aklını oynatacağı kesindi. Emily'ye bu adamla evlenmek istemediğini söylerse, arkadaşı onu anlamaya çalışacaktı. Arkadaşına birkaç gün içerisinde Paul ile kaçacağını söyleyecek olursa, kızcağız bu kez de çıkması kaçınılmaz olan rezaletten ürkecek ve ona bunu yapmaması için yalvaracaktı.

"Claymore Dükü'nü ne zamandır tanıyorsun?"

"Bir haftadan daha kısa süredir," dedi Whitney ağırbaşlı bir tavırla.

"Yanı?" dedi Emily heyecanla. Genç kadın Whitney'yi dinlemeye öyle hevesliydi ki sarf ettiği sözcükler adeta birbirine dolanıyordu. "Bana her şeyi anlat çabuk. Ona âşık mısın? O da sana âşık mı? Onun kim olduğunu öğrenince şaşırmadın mı?"

Clayton'la nişanlandığını öğrendiği o anda hissettiği dehşet dolu şaşkınlığını anımsayınca, "Hayretler içinde kaldım," dedi Whitney hafifçe tebessüm ederek.

"Sonra," dedi Emily.

Emily'nin neşesi öyle bulaşıcıydı ki Whitney'in yüzündeki tebessüm kocaman bir gülümsemeye dönüşüverdi. Fakat kafasını salladı genç kadın ve arkadaşının daha fazla soru sormasını geçici bir süre için de olsa engelleyeceğini düşünerek sert bir ses tonuyla yanıt verdi. "Bana âşık talan

değil. Ben de ona âşık değilim. Paul ile evleneceğim. Her şey kararlaştırıldı."

Uşağı gıcır gıcır bembeyaz gömleğini Clayton'ın kaslı omuzları üzerine bırakırken genç adam, Robert Adams yapımı şöminenin rafı üzerinde asılı duran saate baktı. Saat ona geliyordu ve Dük bir an önce Archibaldlar'a doğru yola çıkmak için deli gibi yanıp tutuşuyordu.

"Dük hazretleri, eğer izniniz olursa..." diye mırıldandı Armstrong. Efendisinin brokar yeleğini giymesine yardımcı oluyordu. "Yeniden Londra'da bulunmanın mutluluk verici olduğunu belirtmek istiyorum."

Clayton, yeleğinin düğmelerini iliklerken Armstrong gardıroptan siyah bir ceket çıkardı; ceketin yakasını sanki üzeri tozlanmış gibi bir ıkı kez eliyle silkeledi ve efendisinin arkasında durup ceketi tuttu. Yakut renkli kol düğmeleri de iliklenince Armstrong geri çekilip efendisinin muhteşem biçimde tasarlanmış, kuzguni renkli smokinin içindeki ihtişamlı görünümüne baştan aşağı şöyle bir göz gezdirdi.

Clayton aynaya yaklaşıp sakal tıraşının yeterince keskin olup olmadığını kontrol etti ve orada öylece dikilip durmakta olan uşağına dönüp neşeyle gülümsedi. "Evet, nasılım Armstrong?"

Diik'ün bu alışılmadık samimiyeti karşısında şaşırıp onurlanan Armstrong keyifle kabardı. "Kesinlikle kusursuzsunuz, Dük hazretleri," dedi uşak. Gelgelelim, Dük yanından ayrılınca Armstrong'un neşesi yerini ağır ağır kedere bıraktı. Çünkü uşak efendisinin bu sıradışı

neşeli tavırlarına Bayan Stone'un sebep olduğundan emindi. Armstrong ilk kez, efendisinin o kızla evlenmeyeceğine dair arabacı McRae ile girdiği iddiayı kaybetmekten korkuyordu.

Clayton smokinini tamamlayan ve kenarları kızıl ipekle süslenmiş pelerinini omzuna atarken, "İyi akşamlar Dük hazretleri," dedi kâhya. Genç adam görkemli Upper Brook Street Konağı'nın caddeye inen uzun, geniş basamaklarından sekerek indi. Clayton at arabasına yaklaşınca, Westmoreland üniformasıyla McRae arabanın kapısını açtı. Dük, kızıl saçlı İrlandalı arabacıya gülümseyerek başıyla atları işaret etti. "Eğer tırıs gitmekten başka marifetleri yoksa vur onları McRae."

At arabasının tekerlekleri Londra'nın Arnavut kaldırımlı sokaklarında tıngırdayarak döndükçe Clayton'ın içini gurur dolu bir iyimserlik kaplıyordu. Londra'da Whitney ile birlikte görüneceklerini düşündükçe kalbinin sevinçten coştuğunu hissediyordu genç adam. Sırt Whitney'yi neşelendirmek için katılmayı düşündüğü Rutherfordlar'ın balosu, Clayton için bir dönüm noktası haline gelmişti adeta. Genç adam, Armandlar'ın maskeli balosundan beri Whitney'in yalnızca ona ait olduğunu herkese göstereceği günün hayalini kuruyordu ve Whitney'yi Londra sosyetesine takdim etmek için dostlarının evinden daha uygun bir yer olabilir miydi?

Whitney'yi Marcus ve Ellen'la nişanlısı olarak tanıştırdığında yüzlerindeki ifadeyi gözünde canlandırınca Clayton'ın içini çocuksu bir sevinç kapladı. Onu Londra

sosyetesine nişanlısı olarak takdim edince ona verdiği sözü tutmamış sayılmayacaktı; çünkü Whitney eve döndüğünde birkaç günlüğüne de olsa arzuladığı mahremiyeti yaşamaya devam edecekti. Mahremiyet! Bu kelimeyi aklından geçirmek bile Clayton'ın midesini ağrıtıyordu. Bütün dünya bilsin istiyordu o!

Aşağıda soylu misafirini selamladıktan sonra aceleyle Whitney'in odasına çıktı Emily. "Geldi," dedi heyecanla. "Bir düşünsene..." dedi hemen ardından gülerek. "Londra'da ilk kez takdim edileceksin ve kavalyen Claymore Dükü olacak. Bu gece Margaret Merryton'ın seni görmesini çok isterdim doğrusu!"

Emily'nin akşam boyunca gitgide artan neşe dolu heyecanı sonunda Whitney'ye de bulaşmıştı ve oradan ayrılmaya hazır bir halde beklerken gülümsemeden edemedi genç kadın. Dahası merdivenlerin başına gelip aşağıda Lord Archibald ile sohbet etmekte olan Clayton'ı gördüğünde içine yayılan o tuhaf sevinci gizlemeyi de bir türlü başaramadı.

Whitney merdivenlerden aşağı ağır ağır adım atmaya başlar başlamaz Clayton başını yukarı çevirdi. Gördüğü manzara karşısında genç adamın nefesi kesilmiş, göğsü kabarmıştı. Altın sarısı saten kumaştan yapılmış grek tarzını yansıtan tuvaleti, genç kadının kadife tenli omuzlarından birini cüretkârca açıkta bırakıyor, seksi ve biçimli kıvrımlarını sararak altın bir yaprak misali kıvrılarak yere uzanıyordu. Whitney bu haliyle adeta pırıl pırıl parlayan altın bir tanrıçayı andırıyordu. Sarı

turmalinler ve beyaz elmaslarla süslü zincir, koyu renkli parlak saçlarının arasına dolanıyor; ışık saçan gülüşü yüzünü aydınlatıp gözlerinde yanıp sönüyordu. Whitney'in daha önce hiç bu kadar kışkırtıcı bir güzellik sergilediğine tanık olmamıştı Clayton. Şehvet, bu gece Whitney'in zarafetiyle adeta ete kemiğe bürünüyordu. Güzeldi, göz alıcıydı, büyüleyiciydi ve... Clayton'a aitti.

Elbisesine uygun altın renkli uzun eldivenleri çıplak kollarını dirseğinin üst kısmına kadar sarmıştı. Whitney, merdivenlerin son basamağına gelince Clayton uzanıp genç kadının ellerinden tuttu. Gri gözleri kamaşmış, dili tutulmuştu. "Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadı genç adam.

O sert, gri bakışların büyüsüne kapılan Whitney o anda şeytana uyup bu gecenin tadını çıkarmaya niyetlendi. Bu sihirli gece meyvelerini çoktan vermeye başlamıştı bile. Genç kadın geri çekilip Clayton'ın boylu boyunca uzanan göz alıcı endamını tepeden tırnağa süzerken hayranlık dolu bakışlarını genç adamdan esirgemeye gerek duymadı. Ardından Whitney'in gülen yeşil gözleri Clayton'ın gözleriyle buluştu. "Senin kadar muhteşem göründüğümü sanmıyorum." Mütevazı olmaya çalışırken, genç kadının gözleri parlıyordu.

Clayton, Whitney'in altın renkli pelerinini omuzlarına örttü ve genç kadını alıp götürdü. Evden öyle aceleyle çıkmışlardı ki genç adam kapı arkalarından kapanıncaya dek Arclıibaldlar'la vedalaşmayı unutmuş olduğunu fark etmedi.

Emily kapanan kapıya gözlerini dikmiş bakarken hüzünlü bir edayla derin derin iç çekti.
Michael kolunu eşinin omzuna attı. "Eğer bir şey dileyeceksen..." dedi Emily'ye usulca. "Whitney'in kendine hâkim olmasını ve Claymore'un da ona abayı yakmamasını dile. Çünkü bu adamın ona âşık olması mümkün değil. Londra'da hakkında çıkan dedikodulardan sonra bunu tahmin etmek hiç de zor değil. Clayton ona aşık olup, bir serveti olmayışını görmezden gelse bile kendisi kadar asil soydan gelmeyen bir kadınla asla evlenmez. Geleneklere göre alt tabakadan biriyle evlenmemesi gerekiyor."
Dışarıda sisli bir gece hüküm sürmekteydi. Whitney'in ardında uzanan pelerini serin rüzgârla savruluyordu. Genç kadın merdivenlerin ortasında durdu ve saçı bozulmasın diye pelerininin geniş saten şapkasını taktı. O sırada Whitney'in gözüne caddede, sokak lambasının hemen altında bekleyen at arabası ilişti. Kapısı altın armalı, şarap rengi göz kamaştırıcı arabaya odaklanmışken, "Yüce Tanrım, bu senin mi?" diye sordu genç kadın şaşkınlıkla. "Elbette, senin," dedi ardından ve yeniden soğukkanlı tavrını takınarak Claytonla birlikte merdivenlerden indi. "Senin bir Dük olduğunu düşünmek garip geliyor yalnızca, hepsi bu. Hâlâ evimizdeymişiz gibi geliyor. Yani benim evimdeymiş gibi," diye ekledi ardından Whitney. Genç kadın saçma ve görgüsüzce davrandığını hissediyordu. Yine duraksadı ve başını kaldırıp baktı. Bakışları bu kez at arabasına değil, arabayı çeken atlara

yönelmişti; kar beyazı yeleleri ve kuyrukları ile dört muhteşem kır at vardı at arabasının önünde. Atlar bir an önce yola koyulmak için sabırsız bir taşkınlıkla ayaklarını yere vurup başlarını silkiyorlardı.

Clayton, Whitney'yi arabaya bindirip yanına oturdu. "Atları beğendin mi?"

"Beğenmek mi?" dedi Whitney. Pelerininin şapkasını başından çıkardı ve Clayton'a dönüp gözlerinin içine bakarak mahcup mahcup gülümsedi. "Ömrümde bu kadar muhteşem atlar görmedim."

Genç adam kolunu yine Whitney'in omzuna attı. "Öyleyse, onlar artık senin."

"Hayır, bunu kabul edemem. Gerçekten bunu kabul etmem imkânsız."

"Şimdi de beni sana hediye verme zevkinden mahrum etmeye mi niyetlendin?" dedi Clayton usulca. "Haberin olmadığı halde elbiselerini ve takılarını satın almış olmaktan bile gizli bir haz duyuyordum ben oysa."

Clayton'ın bu düşünceli ve sevecen tavrıyla cesaret bulan Whitney o ana kadar sormaya korktuğu soruyu sordu. "Babama benim için ne kadar ödedin?"

Büyü bozuluverdi aniden. "Beni istediğin biçimde suçlayabilirsin," dedi genç adam sert bir tavırla. "Fakat en azından bunu yapma bana. Şu körü körüne saplandığın saçma sapan inadı bir kenara bırak ve kendini tarafımdan satın alınan bir eşya gibi görmekten vazgeç lütfen!"

Merak ettiği soruyu sorup Clayton'ın öfkesiyle çoktan yüzleşmiş olduğuna göre Whitney artık yanıtını almalıydı.
"Ne kadar?" diye yineledi genç kadın ısrarla.
Clayton duraksadı, ardından buz gibi bir tavırla cevabı yapıştırdı: "Yüz bin sterlin."
Whitncy allak bullak oldu. Böyle bir meblağ duymayı hayal bile etmemişti doğrusu; bütün evle ilgilenen bir kâhya yılda ancak otuz ya da kırk sterlin kazanabilirdi. O ve Paul hayatlarının geri kalanında dişlerinden, tırnaklarından arttırıp para biriktirseler bile böyle bir serveti ödeyemezlerdi.
Whitney keşke bu soruyu sormasaydım diye kendi kendini paylıyordu. Bu geceyi mahvetmek istememişti aslında; bu gece onların birlikte geçirdikleri hem ilk, hem de son davet gecesi olacaktı ve her nedense genç kadın için bu gecenin güzel geçmesi ayrı bir önem taşıyordu. Whitney çaresizce eski
keyifli hava geri gelir diye umutlanarak, "Ahmaklık etmişsiniz, Dük efendimiz," dedi neşeyle.
Clayton eldivenlerini çıkarıp karşılarındaki koltuğa fırlattı. "Sahi mi?" dedi genç adam sıkkın ve küstah bir tavırla. "Nedenmiş o hanımefendi?"
"Çünkü..." dedi Whitney şımarık bir şekilde. "99,000 £'den bir şilin bile fazlasını koparamamıştır sizden!"
Clayton'ın sersemlemiş bakışları Whitney'in yüzüne çevrildi. Genç adam gözlerini kısarak Whitney'in gülümseyen dudaklarına baktı, ardından da arkasına yaslanıp koca bir kahkaha patlattı. Clayton'ın gülüşü, Whitney'in kalbini ısıtıyordu. Gülerek, Whitney'yi kendine doğru çekti ve,

"Eğer bir adam bir hazineye sahip olmayı kafasına koyduysa..." dedi genç kadına gülümseyerek. "Birkaç sterlin için pazarlık yapmaz."

Aralarında hüküm süren sessizlik uzadıkça uzadı ve Clayton'ın gözlerindeki neşe gitgide yerini mahmur bir dalgınlığa bıraktı. Başını genç kadına doğru eğerken, gümüş bakışları Whitney'in gözlerini tutsak ediyordu. "Seni istiyorum," dedi genç adam soluk soluğa ve Whitney'in dudaklarına derin ve şehvetli bir öpücük kondurdu. Whitney titreyerek kıpkırmızı kesildi.

Rutherford Malikânesi ışıl ışıl parlıyor, malikânenin önünde uçsuz bucaksız uzanan araba yolu konukları indirmek için evin önüne doğru ilerleyen arabalarla dolup taşıyordu. Uşaklar ellerinde meşalelerle arabaları birer karşılıyorlar, ardından konuklara giriş kapısında son bulan taraçalı merdivenler boyunca eşlik ediyorlardı.

Whitney ve Clayton da meşale taşıyan bu üniformalı uşaklardan birinin eşliğinde çabucak merdivenlerden çıktılar. Girişte hizmetçilerden biri pelerinlerini aldı ve halıyla kaplanmış merdivenlere yöneldiler. Merdivenin her basamağına içinde dev orkide buketleri bulunan uzun gümüş vazolar yerleştirilmişti.

Merdivenlerin köşesinden dönüp balkona çıktılar ve Whitney balo salonuna yukarıdan şöyle bir bakmak için durdu. Bu onun Londra'daki ilk balosuydu. Ve son balosu olacaktı. Hanımlar aşağıda konuşup gülüşerek bir o yana bir bu yana yürüyüp durdukça salondaki topluluk salınıp duruyordu adeta. Dev kristal avizeler rengârenk

elbiselerin göz alıcı renk demetini yansıtırken, bu renk demeti aynalarla kaplanmış iki katlı duvarlarda katlanarak daha da çok büyüyordu.

Whitney'yi sahiplenir bir tavırla koluna takarak, "Hazır mısın?" dedi Clayton ve kalabalığa doğru kıvrılarak inen geniş merdivenlerin başına doğru yürüdü.

Gözleri Nicki'yi arayan Whitney aniden aşağıdaki topluluğun *onlara* bakmaya başladığını fark etti. Yüzlerce meraklı bakış bulundukları yere doğru dönünce genç kadın afallayarak geri çekildi. Kalabalığın uğultusu ağır ağır dinmeye başlayarak fısıltı halini aldı, ardından mırıldanmalar duyuldu, sonra da sağır edici bir gürültüye dönüştü yeniden. Whitney balo salonundaki herkesin ya onlara baktığını ya da haklarında konuştuğunu hissediyor ve ürperiyordu. Bir kadın kafasını kaldırıp Clayton'a baktı ve aceleyle uzun boylu, seçkin görünümlü bir adamın yanına koşup bir şeyler söyledi. Adam bakışlarını Clayton'a çevirdi ve çevresini saran topluluğun arasından sıyrılıp doğrudan Whitney ile Clayton'ın beklemekte oldukları balkona yöneldi. "Herkes bizi izliyor," dedi Whitney endişeli bir sesle.

Yarattığı heyecanı zerre kadar umursamayan Clayton aşağıdaki kalabalığa göz ucuyla baktı, ardından bakışlarını Whitney'in kendisine dönmüş güzel yüzüne çevirdi. "Farkındayım," dedi soğuk bir ses tonuyla. Bu arada Whitney'in, ev sahibi olduğunu tahmin ettiği o asil görünümlü adam balkona çıkan merdivenlerin son basamağından sıçrayıverdi.

"Clayton!" dedi Marcus Rutherford gülerek. "Nereler-deydin sen Tanrı aşkına? Bu dünyadan göçtüğün dedikodularına inanacaktım neredeyse."
Yakın arkadaş oldukları belli olan iki adam selamlaşırken Whtney onları dinlemekteydi. Lord Rutherford otuz sekiz yaşlarında yakışıklı bir adamdı. Mavi renkli, derin gözleri zekâsını yansıtıyordu. Ansızın o mavi gözler Whitney'ye odaklandı ve genç kadını açık seçik bir hayranlıkla süzdü. "Pekâlâ, Tanrım, yanındaki bu göz alıcı bayan da kim böyle?" dedi Marcus. "Beni onunla tanıştıracak mısın, yoksa kendim mi tanışayım?"
Whitney tereddüt içerisinde Clayton'a dönüp baktı ve genç adamı gözlerini dikmiş kendisine gururla bakarken gö-rünce eli ayağına dolaşıverdi. "Whitney," dedi Clayton. "Bu bay, arkadaşım Lord Marcus Rutherford..." Lord Rutherford hâlâ Whitney'in sıkı sıkı tuttuğu elini bırakmazken, Clayton genç kadının ellerine manalı bir bakış fırlatarak sözlerini sürdürdü. "Marcus, siz de artık ellerinizi kibarca müstakbel eşim Bayan Whitney Stone'un elinden çekiniz."
"Whitney mi?" dedi Marcus Rutherford. "Ne kadar garip bir..." Marcus duraksadı ve yüzüne ağır ağır şaşkın bir tebessüm yayıldı. Adam bakışlarını Clayton'a çevirdi. "Doğru mu duydum?"
Clayton onaylar gibi başını hafifçe eğdi ve Lord Rutherford'ın gülen bakışları bu kez Whitney'ye döndü. Whitney’yi koluna takarak, "Benimle gelin, genç hanım," dedi Lord heyecanla. "Farkına vardığınız üzere aşağıda

sizin kim olduğunuzu öğrenmek için yanıp tutuşan altı yüz kişi var."
' Clayton, Whitney'in Marcus Rutherford ile birlikte gitmesinde hiçbir sakınca görmezken, genç kadın bu durumun gidişatına hemen müdahale etti. "Lord Rutherford..." dedi Whitney. Bir yandan da yalvaran bakışlarla Clayton'a bakıyordu. "Bi... Biz evlilik kararımızın bir süre gizli kalmasını arzu ediyoruz."
Genç kadın öyle telaşlı görünüyordu ki Clayton onu herkese nişanlısı olarak tanıştırma fikrinden istemeden de olsa caymak zorunda kaldı. "Bu bir süreliğine sır olarak kalacak, Marcus," dedi Clayton.
"Siz delirmiş olmalısınız," dedi Lord Rutherford,
Whitney'in elini bırakarak. "Bu sürprizin bir gün bile sır olarak kalması imkânsız. Hatta..." Lord bakışlarını aşağıda duran kalabalığa çevirdi; topluluk şimdi yukarıda olup bitenleri resmen izlemekteydi. "Bunu bir saat bile saklı tutabilmek ustalık gerektirir." Marcus bir an duraksadı; belli kı Clayton'ın fikrini değiştirmesini umuyordu. Ardından yanlarından uzaklaşmak üzere dönüp ilerledi ve arkasına bakıp seslendi, "En azından bunu Leydi Rutherford ile paylaşmama müsaade edersiniz, değil mi? Kendisi bu güzel genç hanımın kim olduğunu öğrenmem için beni görevlendirdi bile."
Whitney buna itiraz edemeden Clayton, Marcus'a dönüp başını salladı. Başına gelecek felaketi hisseden Whitney, hüzünlü bakışlarını Clayton'a çevirdi. "Şimdi neler olacak, izle ve gör." Lord Rutherford hızla kızıl saçlı, çekici

bayanın yanında aldı soluğu. Onu kenara çekti; bir şeyler söyledi ve o kadın da dönüp hayrete düşmüş gözlerle Clayton ile Whitney'ye bakarak sinsi sinsi güldü. Lord Rutherford kadının yanından ayrılır ayrılmaz, Leydi Rutherford aynen Whitney'in tahmin ettiği gibi bir başka kadının yanına koştu ve kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Bunu duyan hanımefendi de dönüp Whitney ve Clayton'a baktı; bir saniye duraksadıktan sonra duyduklarını yetiştirmek için yelpazesinin arkasına gizlenip *yanındaki* kadına yanaştı.

Whitney'in sesinde içini ürperten dehşetin tınıları duyuluyordu. "Gizlisi saklısı kalmadı." Genç kadın lafın sonunu güçlükle getirebilmişti. Etrafına bakınarak biraz ferahlayabileceği bir yer bulunup bulunmadığını sormak için birilerini aradı. Whitney artık Clayton tarafından ayıplanacağını düşünecek halde değildi doğrusu; genç kadın Dük'ü balkonda yalnız başına bırakıp kendisine gösterilen odaya kendini attı ve kapıyı kapattı.

Aynalı duvarlardan birinin önünde durmuş öylece kendini seyrederken, gözleri korku içerisinde alev alev yanıyordu. Bu tam bir felaketti! Kıyamet kopacaktı! Bu balodaki insanlar Clayton'ı tanıyordu; bu insanlar onun arkadaşları, tanıdıklarıydı. On beş dakika içerisinde her biri Clayton'ın Whitney ile nişanlandığını öğrenmiş olacaktı. Paul ile kaçtığında bu insanların hepsi onun Clayton'ı küçümsediğini, ondan ve onunla evlenmekten kaçmak için gittiğini de fark edeceklerdi. Yüce Tanrım! Bu felaket daha sona ermeden Clayton herkesin gözü önünde küçük

düşecekti. Whitney ona böyle bir şey yapmaya dayanamazdı. Buna gönlü el verse bile, yapacak cesareti bulamazdı. Eğer onu herkesin önünde rezil ederse Clayton'ın acımasız intikamı bir balyoz misali inerek Whitney'in hayatını paramparça ederdi. Clayton'ın dizginlenemez öfkesi ve sınır tanımaz gücü Whitney'in tüylerini ürpertiyordu. Bu kudretiyle Dük ona ve ailesine -hatta Lord ve Leydi Gılbert'a bile kim bilir neler yapardı? Whitney içindeki bu isyankâr korkuyu bastırabilmek için haşin ve azimli bir tavır takınmaya çabaladı. Bir deli gibi bu odada gizlenmeye devam edemezdi. Baloyu terk edip gitmesi de mümkün değildi. Kollarını göğsünde kavuşturup kızıl halının üzerinde yavaş yavaş volta atmaya başladı. Korkusunu dizginlemeye, mantıklı ve sakin düşünmeye çalışıyordu. Öncelikle Clayton'ın yıllardır evlilikten kaçmış olduğunu hatırlattı kendisine. Eğer Dük onunla evlenmezse, herkesin aklına gelen ilk şey Whitney'in onun gözündeki cazibesini yitirdiği olmaz mıydı? Bu durumda elbette evlilik sözünden dönenin *Whitney* değil, *o* olduğunu düşüneceklerdi, değil mi? Böyle düşüneceklerdi tabii; özellikle de Whitney'in zengin biri olmadığını ya da asil bir soydan gelmediğini öğrendiklerinde...

Boğazına yerleşen acı verici düğüm çözülmeye başlamıştı. Birkaç dakika daha kafa yorduktan sonra Clayton'ın, Lord Rutherford'un Whitney'yi Dük'ün müstakbel eşi olarak tanıtmasına izin vermediğini anımsadı; genç adam bu tutumuyla evlilik kararlarını henüz kesinleşmemiş bir

dedikodu durumuna düşürmüştü. Bu gibi dedikodular Paris'te olduğu gibi Londra'da da bir süre konuşulup duracak sonra da tek kelimesi bile anımsanmayacaktı. Hep böyle olmaz mıydı?

Emily de öyle söylemişti ya. Whitney şimdi kendisini çok daha iyi hissediyordu.

Clayton'ın, onu Lord Rutherford'a nişanlısı olarak takdim ederken ne kadar böbürlendiğini hatırlayınca Whitney'in kalbi yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Clayton haftalardır bir kere bile aşktan veya ona önem verdiğinden söz etmemişti oysa ki. Ama bu gece yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu; bu adam ona değer veriyordu. Hem da az buz bir şey değildi bu. Whitney, Clayton'a olan gönül borcunu onu utandırarak ödemek istemiyordu. Bu odada gizlenip Clayton'ı utandırmaktan çok daha fazlasını borçluydu Whitney ona. En azından bu gece onun ilgisine karşılık veriyormuş gibi yapabilirdi.

Genç kadın kararını verdikten sonra yüzündeki ifadeyi değiştirdi ve aynaya dikkatlice bakıp kendisine çeki düzen verdi. Aynadaki aksi başı dik, azimli, genç bir hanımı andırıyordu.

Halinden memnun bir tavırla kapı koluna uzanmışken bir çift koltukla, üzerine şampanya şişesi konmuş yaldızlı bir sehpanın bulunduğu bitişikteki odadan gelen kadın sesleri çalınıverdi kulağına. "Elbisesi Paris'ten," dedi biri.

"Fakat ismi Whitney Stone olduğuna göre, bizim gibi İngiliz," dedi diğeri ve ekledi: "Nişanlandıkları söylentisi doğru mu sence?"

"Tabii ki hayır. Eğer bu kız Claymore'un aklını çelip ondan evlenme teklifi alacak kadar zekiyse, aklını kullanıp Dük'ün böyle bir olayı *Times* ile duyurmasını da sağlardı şüphesiz. Çünkü Claymore basma açıklanan bir evlilik kararından geri dönmeyecektir bence."

Whitney, tüm bunlara kulak misafiri olmaktan ötürü kendi kendine söverek odadan çıkmak için bir adım atmak üzereyken üçüncü bir sesin sohbete karıştığını duyunca duraksadı. "Onlar nişanlılar, buna inanın," dedi yeni gelen bilgiç bir tavırla. "Lawrence ve ben az önce Dük hazretleriyle sohbet ettik ve bunun doğru olduğuna kesinlikle ikna oldum ben."

"Yani..." dedi ilk konuşan kadın meraklı hır şekilde. "Claymore nişanlandıklarını kabul etti mi?"

"Saçmalama. Birileri özel hayatına burnunu sokmak istediğinde Claymore'un nasıl inatçı bir ketuma dönüştüğünü sen de en az benim kadar iyi biliyorsun."

"Peki ama öyleyse nişanlandıklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"iki sebebi var. Birincisi, Lawrence ona bu kızla ne zaman tanıştıklarını sorduğunda Claymore'un yüzünde öyle bir gülüş belirdi kı Vanessa Stanfield'in gözü döndü adeta; Dük beklenmedik bir biçimde Fransa'ya gitmeden önce Vanessa herkese Claymore'un kendisine evlenme teklif etmek üzere olduğunu söyleyip duruyordu, hatırlıyor musunuz? İşte şimdi de zavallı Vanessa tam bir ahmak durumuna düştü; çünkü Claymore'un Fransa'ya Bayan Stone için gittiği anlaşıldı. Dük, kızla orada birkaç yıl önce

tanıştığını açıkladı. Zaten Claymore'un yüzü, Bayan Stone'dan söz ederken gururla ışıldıyordu!"
"Claymore'un "ışıldayan" yüzü bende hiç de güven telkin etmiyor açıkçası," dedi ikinci kadın şüpheli bir ses tonuyla.
"Öyleyse bunun yalnızca gözlerinde bir an beliriveren bir parıltı olduğunu varsayalım."
"Buna inanabilirim işte," dedi diğeri gülerek. "Peki ikinci sebep neymiş?"
"İkincisi de, Esterbrook Dük'ten kendisini Bayan Stone ile tanıştırmasını istediğinde Claymore'un, Esterbrook'a yönelenbakışları... İnanın bana, Dük hazretlerinin yüz ifadesi öyle bir buz kesti ki Esterbrook çözülebilmek için kendini şömineye atsa yeriydi."
Whitney o odada daha fazla kalmaya dayanamayarak kapıyı açtı. Genç kadının dudaklarıyla gözlerinde gizli bir tebessüm belirmişti. Şaşkına dönen üç hanımın yanından geçerken nazikçe başını eğerek onları selamladı Whitney. Clayton aynen Whitney'in bıraktığı gibi balkonda bekle-mekteydi. Gelgelelim, bu kez etrafı düzinelerce kadın ve erkekle sarılmıştı. Buna rağmen Whitney kalabalığın arasında onu ayırt etmekte zorlanmamıştı; çünkü Clayton diğerlerinin hepsinden uzun boyluydu. Genç kadın şimdi bulunduğu yerde beklemekle, onun yanına gitmek arasında kararsız kalmışken Clayton başını kaldırdı ve Whitney'in orada beklemekte olduğunu gördü. Genç adam hiçbir açıklama yapmadan etrafına toplanmış kalabalığı

başıyla selamladı ve aralarından sıyrılıp doğruca Whitney'in yanına yöneldi.
İkili, kavisli merdivenlerden aşağı inerken müzisyenler yerden yüksek bir konumda bulunan sahne üzerinde şahane bir vals çalmaya başladılar. Ne var kı Clayton, Whitney ile dans etmek yerine onu koluna takıp zarif bir şekilde toplanmış perdeler sayesinde balo salonundan bütünüyle görünmeyen bölmeye doğru yürüdü. "Dans etmek ister misin?" diye sordu Whitney meraklanarak.
Clayton gülümseyerek başını salladı. "En son vals yaptığımızda beni az daha pistin ortasında bırakıp gidecektin."
"Hak etmiştin ama..." diyerek takıldı Whitney. Genç kadın bir yandan da konukların meraklı bakışlarına karşın umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyordu.
Gizli bölmeye girdiler ve Clayton, Whitney'in yanında duran masanın üzerindeki tepsiden iki kadeh köpüklü şampanya aldı. Kadehlerden birini Whitney'ye uzattı, ardından bulundukları yere doğru gülümseyen yüzlerle yaklaşmakta olan konuklan başıyla işaret etti. "Cesaretini topla tatlım," dedi şefkat dolu bir şekilde gülümseyerek. "İşte geldiler." Whitney kadehi bir dikişte kafasına dikti, sonra cesaretini toplamak için gümüş tepsiden bir kadeh daha aldı.
Altılı, sekizli gruplar halinde pek çok kişi dur durak bilmeden Clayton ile Whitney'in yanında aldı soluğu. Hepsi de iyi niyetli bir tavırla Clayton'ın bunca zamandır nerede olduğunu sorup ona sayısız davette bulunuyorlardı.

Whitney'ye ise abartılı bir dostlukla ustaca gizlenen merak karışımı bir havada yaklaşıyorlardı. Gel gelelim Whitney pek çok kez bazı kadınların tavırlarındaki art niyetli kıskançlığı da sezmemiş değildi. Dördüncü şampanya kadehinin kenarından hayranlıkla Clayton'ı süzerken buna şaşırmamak gerek diye düşündü genç kadın gülümseyerek. Bu adam, kalıplı vücuduna ve geniş omuzlarına muhteşem bir şekilde oturan göz alıcı takım elbisesiyle kusursuz görünüyordu. Nefes kesici derecede yakışıklıydı doğrusu. Buradaki pek çok kadın Clayton'ı elde etmek, onun etrafına yaydığı dizginlenmiş güç ve erkeksi canlılığını içlerinde hissederek haz duymak ve o korkusuz gri gözlerin içine dalıp kaybolmak için yanıp tutuşuyordu şüphesiz.

Whitney bu düşüncelere dalıp gitmişken, Clayton ar-kadaşlarıyla sürdürmekte olduğu sohbeti bölüp bakışlarını genç kadına çevirince Whitney içine sıcacık bir mutluluğun yayıldığını hissetti. Bu his içtiği şampanya yüzünden değildi tabii. Clayton'ı kendisini durmadan pohpohlayan ve onun dostluğunu kaybetmemek için birbiriyle yarışan Londra'nın bu *seçkin cemiyetine* mensup gösterişli insanlar arasında rahat bir tavırla gülüp konuşurken görmek Whitney için son derece şaşırtıcıydı. Genç kadın bu kibar, kültürlü asilzadenin Ecel Beşiği üzerinde kendisiyle yarışan ve sinir bozucu dayısıyla tarih öncesi kaya oluşumları hakkında sohbet eden o adamla aynı kişi olduğuna inanmakta bir hayli güçlük çekiyordu doğrusu.

Uzun bir süre sonunda nihayet baş başa kalabildikleri o kısa anda Whitney, Clayton'a kendinden emin bir tavırla gülümsedi. "Metresin olabileceğim konusunda ortak karara vardıklarına kalıbımı basarım."

"Hata etmiş olursun bence," dedi Clayton ve bakışları Whitney'in elindeki boş şampanya kadehine odaklandı. "Bu akşam bir şey yedin mi?"

"Evet," dedi Whitney Genç kadın Clayton'ın bu ilgili tavrını yadırgamıştı takat buna fazla kafa yormadı. Çünkü müzik yeniden başlamıştı ve Lord Rutherford ile dört beş adam Whitney'ye doğru yaklaşmaktaydı. Görünüşe bakılırsa bu adamlar Whitney ile dans etmek niyetindeydiler.

Clayton, Whitney'ye bulundukları bölmeden çıkana dek eşlik etti. Genç adam omzunu kayıtsız bir tavırla sütunlardan birine yaslayıp Whitney'in dans pistine doğru endamlı yürüyüşünü izlerken şampanya kadehini dudaklarına götürdü. Whitney her ne kadar bu insanların onu Clayton'ın metresi olarak gördüğünü düşünse de, Clayton onların genç kadınla nişanlı olduğunu anladıklarından emin olmak istiyordu. Buradaki herkes onun kavalyelik ettiği hanımları böyle hayranlıkla izlemek gibi bir huyu olmadığını iyi biliyordu. Ve Clayton bu şekilde davranarak -*Times'da* yayınlanmış gibinişanlandıklarını herkese duyuruyordu.

Whitney'in kendisine ait olduğunu bu gece herkese duyurmak Clayton için ayrı bir önem taşıyordu; çünkü bu onun pek çok güçlükten kurtulması anlamına geliyordu.

Genç adam dalıp gitmişti; Esterbrook ve diğerlerinin Whitney'in peşinden koşmasını istemiyordu ama tek sebep bu değildi. Genç kadın adeta kanına işlemişti. Whitney'in gülüşü Clayton'ın kalbini ısıtıyor, onun en masum dokunuşu ile genç adamın damarlarında akan kan bir arzu seline dönüşüyordu. Bu kadının şehveti kışkırtıcıydı. Doğal ve koşulsuz bir zarafet... Ve bütün bu adamları mıknatıs gibi çeken neşe dolu bir canlılık vardı Whitney'in doğasında. Clayton bu gece burada bulunan bu insanların her birinin Whitney'in yalnızca ona ait olduğunu öğrenmelerini istiyordu.

Clayton, Whitney'yi izlerken zihni yaklaşmakta olan o geceye sürüklenip gidiyordu. Kopkoyu rengiyle ışıldayan o saçlar parlak bir pelerin gibi genç adamın çıplak göğsünü örtecek, Whitney'in ipeksi bedeni Clayton'ın bedeni altında tatlı bir hazla titreyecekti. Eskiden kadınlarının yatakta deneyimli olmasını isterdi Dük; zevk almasını ve vermesini bilen, ateşli, tutkulu kadınları tercih eder, bu kadınların hissettikleri arzuyu kendilerine ve ona cesurca göstermelerini beklerdi. Fakat şimdi, Whitney'in deneyimsiz bir bakire oluşundan arsız bir haz duyuyordu Clayton. Evlendikleri gece kollarında zevkten inleyene dek Whitney'ye nasıl sevişeceğini öğreteçekti; bunu hayal etmekten bile inanılmaz bir keyif alıyordu genç adam.

Aradan üç saat geçti. Whıtney belki de anımsayamayacağı kadar çok sayıda erkekle dans etti ve ömründe hiç içmediği kadar şampanya içti. Genç kadın şimdi kendisini son derece neşeli ve bütünüyle sersemlemiş hissediyordu;

Whitney öylesine çakır keyif olmuştu ki Lord Esterbrook'un ikinci dans teklifini kabul ettikten sonra Clayton'ın yüzünde beliren o çatık kaşlı memnuniyetsiz ifade dahi genç kadının moralini bozamamıştı. Whitney bu akşam geçirdiği bu hoş zamanı hiçbir şeyin berbat edemeyeceğinden emindi. Ta ki... Lord Esterbrook'un omzunun üstünden bakarken gece boyunca ilk kez Clayton'ın başkasıyla dans ettiği o sahneye şahit olana kadar... Kollarındaki genç kadın gülümseyerek Clayton'ın gözlerine bakıyordu. Aşırı derecede çekici olan bu sarışın üzerine narin ve şehvetli kıvrımlarını ortaya çıkaran safir mavisi, enfes bir elbise giymişti. Bukle bukle saçlarının arasına elmaslar ve safirler serpiştirilmişti. Whitney o anda kalbinde kıskançlığın keskin çığlığının koptuğunu hissetti.

"Adı Vanessa Standfield," dedi Lord Esterbrook. Lordun sesinden fesat bir haz duyduğu belli oluyordu.

"Etkileyici bir çift olmuşlar," dedi Whıtney duraksayarak.

"Vanessa da aynen öyle düşünüyor," dedi Esterbrook.

Whitney üst kattaki misafir odasında bulunan o üç kadın arasında geçen konuşmayı anımsayınca içine dolan hüzün gözlerine yansıdı. Vanessa Standfleld, Clayton Fransa'ya gelmek üzere ayrılmadan hemen önce onun kendisine evlenme teklif etmesini ummuştu. Clayton, bu kadına onu önemsediğine inandıracak kadar ümit vermişti şüphesiz. En azından Whitney böyle düşünüyordu ve şimdi... Clayton'ın o muhteşem sarışına gülümseyişini izlerken ıstırap verici kıskançlığın taze yarası genç kadının

kalbinde dağlanıp duruyordu. Fakat hemen sonra Whitney kendi kendine Clayton'ın Vanessa Standfield'e değil, kendisine talip olduğunu hatırlattı ve baş döndürücü bir hızla moralini yükselterek yeniden huzurla gülümsemeye başladı. "Bayan Standfield çok güzel bir kadın," dedi.

Esterbrook alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Oysa Vanessa birkaç dakika önce sizden söz ederken hiç de böyle iltifat dolu sözler sarf etmedi Bayan Stone. Fakat kendisi sizin Claymore'dan evlenme teklifi koparmayı başardığınızdan emin olduğu için böyle davranıyor tabii. Başardınız değil mı?" diye sordu Lord aniden.

Whitney adamın ani çıkışıyla öyle serseme dönmüştü ki una kızmaya bile fırsat bulamadı. Hatta genç kadının gözleri keyiften neredeyse fırıl tırıl dönüyordu. "Nedense ben bitinin ondan herhangi bir şey koparmayı göze alabileceğine inanmıyorum, siz inanıyor musunuz?"

"Ah, yapmayın lütfen," diye çıkıştı Esterbrook, "Sorduğum soruyu yanlış anladığınıza inanacak kadar sat değilim ben."

"Ben de..." dedi Whitney alçak bir ses tonuyla. "Bu soruya yanıt vermek zorunda olduğuma inanacak kadar saf değilim."

Lord Esterbrook hariç Whitney ile dans eden tüm beyefendiler ona karşı ya aşırı kibar ya da utanmaz bir dalkavuklukla yaklaştılar. Fakat dans etmek ve uzadıkça uzayan sohbetler gitgide Whitney’yi yormaya başlamıştı. Genç kadın artık Clayton'ı yanında istediğini fark etti. Sonraki kavalyenin bir başka dans teklifini de geri

çevirdikten sonra bu beyefendiden kendisini Dük'ün yanına götürmesini rica etti.
Clayton'ın etrafı her zaman olduğu gibi kalabalıktı. Ne var ki Dük dikkatini sohbetten ayırmadan uzandı ve Whitney'in kolundan sıkıca tutup onu da kalabalığın içine çekti. Clayton onu yanıbaşından ayırmıyordu ve Dük'ün bu tutumu Whitney'in coşkulu neşesini perçinleyen sahiplenici bir davranıştı. Genç kadın ardından içtiği iki kadeh şampanya ile neşesine neşe katmayı da ihmal etmemişti.
Biraz sonra, "Esterbrook nereye gitti?" diye sordu Clayton buz gibi bir ses tonuyla. "Seni üçüncü kez dansa davet edeceğini düşünüyordum doğrusu."
Whitney gözlerini kırpıştırdı. "Etti zaten. Fakat reddet-tim."
"Dedikodu çıkmasın diye mi?"
Genç kadın sebebinin bu olmadığını belli eder gibi kafa-sını sallarken farkında olmadan dudaklarında tahrik edici bir tebessüm belirdi. "Onun teklifini geri çevirdim, çünkü son dans teklifini kabul ettiğimde senin bunu hiç de tasvip etmediğinin farkına varmıştım, bu yüzden onun teklifini yine kabul edersem *senin* de Bayan Standfield ile dans ederek bana misilleme yapacağından adım gibi emindim."
"Keskin zekâna hayranım," diyerek Whitney'yi övdü Clayton.
"Senin aksiliğini de yabana atmamak lazım" diye karşılık verdi Whitney gülerek. Ardından kıskançlık beslediğini az önce itiraf etmiş olduğunu fark etti genç kadın.

"Tatlım..." Nicki'nin tok gülüşü kulağına çalınınca Whitney neşe dolu bir şaşkınlıkla arkasına dönüverdi. "Paris'i fethettikten sonra sıra Londra'ya mı geldi yoksa?"
"Nicki!" diye şaşkınlıkla çığlık attı Whitney. Yıllarca en yakını olmayı başarmış bu adamın yakışıklı yüzüne özlemle bakıyordu şimdi. Nicki her zamanki gibi genç kadının ellerini tutup kaldırırken, "Seni yeniden görmek ne kadar güzel..." dedi Whitney. "Lord Rutherford'a burada olup olmadığını sordum ama kendisi işin dolayısıyla Paris'ten geç ayrıldığını ve yarından önce burada olmayacağını söyledi."
"Bir saat önce geldim."
Whitney, Clayton'a dönerek onu Nicki ile tanıştırmak istediyse de ikisi zaten tanışıyor gibiydi. "Claymore, değil mi?" diyerek Whitney'in takdim edişini böldü Nicki. Genç adamın ela gözleri Clayton'ı baştan aşağı süzdü.
Clayton ise aynı ölçüde soğuk bir tavırla başını eğerek kupkuru bir selamla karşılık verdi. Bu selamlaşmanın hemen ardından Dük'ün yüzünde sinsi ve alaycı bir gülüş belirince Whitney onun Nicki'yi kızdırmak ya da ona gözdağı vermek için kasten böyle yaptığını hissetti. Whitney her ikisinin de daha önce bir başkasına karşı böyle bir tutum sergilediğine şahit olmamıştı doğrusu; genç kadın bir an onları hemen sakinleştirmesi gerektiği hissine kapıldıysa da bir şekilde tetiklediği bu düşmanlık şampanyanın da etkisiyle ona aynı yoğunlukta keyif de veriyordu aslında.

Clayton'dan müsaade istemesi gerekirken, Nicki bu hassas görgü kuralını küstahça hiçe sayıp, "Dans et benimle," dedi Whitney'ye.
Nicki tarafından dans pistine doğru zorla sürüklenirken eli kolu bağlanan genç kadın Clayton'a dönüp çaresiz gözlerle bakmakla yetindi, "izninle..." dedi genç kadın.
"Rica ederim," dedi Clayton aksi bir şekilde.
Whitney'yi kollarına aldığı anda yüzü asıldı Nicki'nin. "Claymore ile ne işin var?" diye sordu genç adam ve Whitney yanıt vermek için ağzını henüz açmışken sözlerini sürdürdü. "Tatlım, o adam... O adam..."
"Kadınlar söz konusu olduğunda o adamın namussuzdan başka bir şey olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Whitney. Genç kadın kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyordu.
Nicki ters ters kafasını salladı. Whitney aynı alaycı tavırla sözlerini sürdürdü. "Ve o adam işe yaramaz *bir* küstah, öyle değil mi? Ayrıca çok yakışıklı ve de çekici, doğru mu?"
Nicki'nin gözleri kısılınca Whitney katıla katıla gülmeye başladı. "Ah Nicki *adam sana* çok benziyor!"
"Yalnız arada büyük bir fark var," diyerek karşılık verdi Nicki. "Benim seninle evleneceğim gerçeğini yadsımamak gerek!"
Whitney gülmekten düşüp bayılmamak için ağzını sıkı sıkı kapatıp kendine hâkim olmaya çabalıyordu. "Bana böyle şeylerden söz etme, Nicki. Burası ne yeri, ne de

zamanı. Her şey öyle arapsaçına döndü ki anlatsam inanmazsın."
"Gülünecek bir şey yok ortada," dedi Nicki asabi bir tavırla.
Whitney kıkırdayarak yutkundu. "Tabii, ona ne şüphe."
Nicki kaşlarını çatıp sessizce Whitney'in kıpkırmızı kesilmiş yüzüne baktı. "Londra'da kalacağım," dedi genç adam. "Buraya gelmişken halledeceğim işler ve görüşmem gereken arkadaşlarım var. Mektubunda önümüzdeki iki hafta boyunca bazı toplantılara katılacağından bahsetmiştin. O iki haftanın ardından sen ve ben bu evlilik konusunu tekrar konuşacağız. Sen de kafanı iyice toplamış olursun."
Korku ile neşe arasında savrularak duygu karmaşasına kapılan genç kadın bu sözlere hiç itiraz etmedi ve Nicki ile birlikte Clayton'ın yanına döndü. Genç kadın biraz daha şampanya alıp dakikalar geçtikçe tehlikeli ve karmakarışık bir çıkmaza dönen bu duruma zihninde heyecanla çare aramaya başladı.
Clayton arabasının getirtilmesini emredip son bir dans için Whitney'yi kollarına aldı. "Seni böyle neşelendiren nedir, küçüğüm?" diye sordu genç adam. Whitney'ye gülümsüyor, dans ederken ona gerektiğinden de yakın duruyordu.
"Ah her şey," dedi Whitney gülerek. "Mesela, küçücük bir kızken kimsenin benimle evlenmek istemeyeceğinden kesinlikle emindim. Ama şimdi bakıyorum da... Paul benimle evlenmek istiyor... Sonra Nicki de... Ve elbette sen de istiyorsun." Bir an dalıp gittikten sonra içtenlikle

konuşmasını sürdürdü genç kadın. "Keşke üçünüzle de evlenebilseydim; çünkü üçünüz de harikasınız!" Duman rengi uzun kirpiklerinin altından göz ucuyla Clayton'a bakıp neredeyse yakaran bir ses tonuyla sordu: "Birazcık bile kıskanmıyorsun beni, değil mi?"

Clayton onu dikkatle süzdü. "Kıskanmalı mıyım?"

"Aslında kıskanman gerekiyor," dedi Whitney neşeyle. "Hiç olmazsa sen Bayan Standfield ile dans ederken ben kıskançlıktan çatladığım için beni kıskanarak kibirimi pohpohlaman gerekir." Whitney bir parça ayılır gibi oldu. Ardından sesini salt bir fısıltıya dönüşecek kadar alçaltıp itiraf etti. "Küçükken çillerim vardı."

"Yok, artık!" dedi Clayton abartılı bir şaşkınlıkla.

"Evet, binlerce çilim vardı. Tam burada..." Whitney sivri tırnağını burnunun kenarına saplarken neredeyse gözünü çıkarıyordu.

Clayton, diğer gözüne saplanmasına mani olmak için genç kadının sağ elini hemen düzeltti. Genç adam katıla katıla gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

Whitney sözlerini felaket tellalı misali bir ses tonu ile sürdürüyordu. "Ve ağaç dallarından baş aşağı sallanıyordum. Öbür kızlar birer kraliyet prensesi gibi davranırken ben maymunluk yapıyordum..." Genç kadın Clayton'ın yüzünde belireceğini umduğu o kınayan ifadeyi görmek için başını yukarı kaldırdı. Ne var ki genç adam ona karşısındaki nadir bulunan bir mücevhermiş gibi bakarak gülümsemekteydi. "Bu gece çok güzel vakit

geçiriyorum," dedi Whitney usulca. Dük'ün gözlerinde gördüğü şefkat genç kadını büyülemişti.
Bir saat sonra Whitney neşeli bir halde Clayton'ın at arabasına bindi ve şarap rengi kadife döşemelere iyice gömülüp sisle kaplı taşlı Londra yollarında ilerleyen atların değişmez bir ritimle kulağa çalınan nal seslerini dinlemeye koyuldu. Gözlerini kapatmayı denese de başı dönünce genç kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Whitney gözlerini kapamak yerine yanıp söner gibi duran at arabasının lambasının arabanın rahat atmosferinde dans eden gölgeler oluşturan zayıf sarı ışığına odaklandı bu kez.
"Şampanya harikaydı," diye fısıldadı genç kadın.
Clayton kolunu Whitney'in omzuna attı. "Yarın öyle demeyeceksin ama," dedi gülerek.
Arclıibandlar'ın malikânesinin girişindeki merdivenlerden çıkarken Whitney zar zor koruyabildiği dengesini kaybetmemek için Clayton'ın kolunu sıkıca kavramıştı. Genç kadın kafasını kaldırıp bakışlarını yol yol ağarmış tanyerine çevirdi. Kapının önüne geldiklerinde Clayton duraksadı.
Whitney nihayet genç adamın bir şey beklemekte olduğunu fark edince bakışlarını gökyüzünden Clayton'ın gözlerine çevirdi. Genç adamın dudaklarında beliren gülüşü fark edince gözlerini kıstı ve olabildiğince doğrularak dik durmaya çabaladı. Alıngan ve ciddi bir tavır takınarak, "Sence çok mu içtim?" diye sordu.
"Hayır, ben anahtarın olup olmadığını merak ediyorum sadece."

"Anahtar mı?" dedi Whitney boş boş Dük'e bakarak.
"Kapıyı açmak için..."
"Ah, tabii... Anahtar," dedi genç kadın ukala bir tavırla.
Birkaç dakika sonra Clayton kıkırdayarak sordu. "Alabilir miyim?"
"Neyi alabilir misin?" dedi Whitney. Çaresizce ayakta durmaya çalışıyordu.
"Ah, öyle ya... Anahtar..." Boncuklu şık çantasını arar gibi etrafına bakındı ve çantasının kısa altın zinciri ile sol omzundan aşağı gelişigüzel bir biçimde sallanmakta olduğunu fark etti. Yüzünü ekşiterek söylendi. "Bayanlar işte sırf bu yüzden çanta taşımaktan nefret ederler." Whitney çantasını bir hamlede çekti, özensizce içini karıştırdı ve en sonunda anahtarı bulmayı başardı.
Girişteki karanlık holde aniden dönüp Clayton'a iyi geceler dilemek istedi ama aralarındaki mesafeyi kestiremeyince genç adamın göğsüne toslayıverdi. Clayton, Whitney'yi kollarının arasına alıp yatıştırmaya çabaladı. Kolları arasından çekip gidebilirdi Whitney ama böyle yapmadı. Clayton'ın bakışları dudaklarına kilitlendiği anda, o dakikalar hiç geçmeyecekmiş gibi kalbinin yerinden fırlamak üzere olduğunu hissetti Whitney. Ardından Clayton başını eğdi.
Dudakları Whitney'in dudaklarını cömertçe kavradı, parmakları genç kadının sırtını okşayarak kaydı, aşağıya indi ve kalçalarına dokunup onu bedenine çekti. Whitney, Clayton'ın sertleşmiş erkekliğini hissedince panikleyerek kasıldı, ardından birdenbire kollarını Clayton'ın boynuna

dolayıp genç adamın öpücüğüne karşılık verdi. Genç kadın şimdi Clayton'ın acımasızca dudaklarını yaran dilini hissederken zevkten eriyordu. Genç adam dilini Whitney'in ağzında do-
Iaştırıyor, dilini vahşi ve heyecanlı bir ritimle genç kadının ağzında dans ettirirken Whitney o kadar çok tahrik oluyordu ki adeta Clayton'ı bedeninin içinde hissediyordu. Whitney sonunda Clayton'ın kolları arasından çekildi; Clayton buna itiraz etmeyince de genç kadının içi burkuldu sanki. Derin ve kesik kesik soluk aldıktan sonra gözlerini açtı. Şimdi karşısında iki Clayton durmuş ona bakmaktaydı, Buğulu gözlerinin önünde Claytonlardan biri diğerinin yanında bir görünüp bir kayboluyor gibiydi. Suratını asıp, "Bu ne cüret, beyefendi," diyerek genç adamı azarladı Whitney. Ardından da kıkırdayarak bütün ciddiyetini bir anda yitirdi.

Clayton yaptığını beğenmiş bir tavırla gülümsedi. "Böyle davranmam çok doğal; çünkü bu gece gösterdiğim ilgi sana o kadar da itici gelmiyor."

Whitney duyduğu sözlere buruk ve hafif bir tebessümle karşılık verdi, içtenlikle, "Galiba haklısın," diye fısıldadı genç kadın. "Ve biliyor musun, sen de Paul kadar iyi öpüşüyorsun bence!" Clayton'a böyle nükteli bir iltifatta bulunduktan sonra arkasını dönüp merdivenlere yöneldi, ikinci basamakta duraksadı ve dalıp gitti. "Aslında..." dedi Whitney yan yan Clayton'a bakarak. "Paul kadar iyi öpüşüyor *olabilirsin* ama o dönünceye kadar bundan pek de emin olamayacağım. O döndüğünde, beni öpmesini

isteyeceğim ondan; böylece bir kıyaslama yapıp daha sağlıklı karar verebilirim." Gözlerinde bir zekâ parıltısı belirivermişti yine. "Bu konuda bilimsel bir deney yapmış olacağım!"

Biraz kızgın biraz da muzip bir tavırla, "Dene de gör!" dedi Clayton.

Whitney meydan okur gibi küstah bir biçimde ince kaşlarını havaya kaldırdı. "Canım ne isterse yaparım."

O anda sert ve tanıdık bir şaplak genç kadının poposuna iniverdi. Whitney şöyle bir sendeledi. Ardından da Clayton'ın gülümseyen suratına bir tokat patlatmak için iyice gerinerek elini havaya kaldırdı. Ne yazık kı boşuna zahmet etmişti; eli hedefi şaşırıp merdiven boyunca uzanan duvarı sıyırdı ve küçük bir tabloyu yerinden çıkarmayı başardı. Tablo büyük bir tangırtıyla cilalı döşemenin üzerine yapışıverdi. "Şu yaptığına bak!" diye bağırdı Whitney haklıymış gibi. "Bütün evi ayağa kaldıracaksın!" Genç kadın arkasını dönüp hızla merdivenlerden çıktı.

★ ★ ★

Archibaldlar'ın uşaklarından üçü büfenin yanı başına dizilmiş beklemekteydiler. Emily, Claymore Dükü'nün şanına yaraşacak menünün ne olacağı konusunda dün gece uzun uzun kafa yormuştu ve nihayet hazırlattığı tereyağlı yumurta, jambon, pastırma, incecik dilimlenmiş sığır filetosu, sıcacık gevrek ekmekler, üç çeşit patates ile diğer

pek çok iştah kabartan kahvaltılık tabaklan büfeye dizilmişti. Şimdi ev sahipleri Whitney'in üst kattan inip yemekte kendilerine eşlik etmesini bekliyorlardı. Kahvaltıya o gün Whitney'ye dönüş yolunda eşlik edecek olan Dük de davet edilmişti tabii. Emily çayını karıştırırken, masanın öbür ucunda oturan Michael'la sohbet etmekte olan Dük'ü dikkatle inceliyor ve zihninde Whitney'yi Claymore Düşesi olarak canlandırıp hayaller kuruyordu.

"Anlaşılan misafirimiz bugün uykuya doyamadı," dedi Michael.

Dük hazretleri Michael'ın sözlerine karşılık verirken genç adamın anlamlı bakişi Emily'nin dikkatinden kaçmadı. "Whitney dün gecenin yorgunluğunu üzerinden atamamış olsa gerek," dedi Clayton kibarca.

"Rahatsız olup olmadığı hiç aklıma gelmedi," dedi Emily heyecanla. "Yukarı çıkıp bir baksam iyi olacak."

"Hayır," dedi Whitney arkalarından çatlak bir sesle. "Ge... Geldim."

Genç kadının boğuk sesini duyunca üçlü bir anda arkasına dönüp ona baktı. Whitney kapı girişinde durmuş, kollarını açıp ellerini kapı çerçevesinin iki yanına yaslamış dikilirken 'sanki ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi hafitçe sallanıyordu. Emily, panik içerisinde sandalyesinden kalkmak üzere doğrulmuşken Dük çoktan ayağa fırlayıp kapıya doğru uzun adımlarla ilerlemeye başlamıştı bile.

Genç adam Whitney'in solgun yüzüne dikkatle bakarken gözleri bilgiç bir tavırla parlıyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun, küçüğüm?" diye sordu Clayton.

"Sence nasıl hissediyor olabilirim?" diye fısıldadı Whitney. Genç kadının acı ve öfke dolu bakışları Clayton'a odaklanmıştı.

"Biraz kahvaltı ettikten sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin," dedi Clayton kendinden emin bir tavırla. Ardından da Whitney'in koluna girip masaya yöneldi.

"Sanmam," diyerek sızlandı genç kadın. "Öleceğim galiba”

22

At arabaları Emily'nin Londra'daki malikânesinin araba yolundan ayrılırken Whitney hayatta kalabileceğine pek de ikna olmuş değildi hâlâ. "Doğrusunu söylemek gerekirse..." diye fısıldadı genç kadın hüzünlü bir tavırla. "Şampanyadan hep nefret etmişimdir."

Clayton kahkahayı patlatıp kolunu Whitney'in omzuna attı ve genç kadının zonklamakta olan başını omzuna yasladı. "Buna hayli şaşırdım doğrusu," diyerek ona takıldı.

Whitney derin bir iç çekerek gözlerini kapadı ve neredeyse eve varana dek sürecek olan uzun bir uykuya daldı. At ara-

bası arada sırada şiddetli bir biçimde sarsıldığında genç kadın Clayton'ın kolunu sıkıca tutuyordu.
Whitney uyandığında kendini bayağı iyileşmiş ve oldukça da mahcup hissediyordu. Hüzünlü bir tavırla Clayton'a gülümseyerek, "Pek de iyi bir yol arkadaşı olamadım," dedi genç kadın. "Arzu edersen akşam yemeğinde..."
"Bu gece Londra'ya geri dönmek için yola çıkmalıyım," diyerek araya girdi Clayton.
Whitney yerinden doğruldu. "Bu gece mi? Peki Londra'da ne kadar kalacaksın?"
"Bir hafta."
Whitney içinin sevinçle dolduğunu hissediyordu; hemen yüzünü çevirdi. Clayton, Londra'da olacağına göre, Paul ile birlikte Iskoçya'ya kaçtıklarında olup biteni peşlerinden gelecek kadar çabuk öğrenemeyecekti. Bundan korkmalarına gerek yoktu artık. Clayton'ın tam da bu zamanda Londra'ya gidiyor olması Whitney'in isteyip de elde edemeyeceği bir fırsattı. Bu bir nimetti! Bir lütuftu bu!
Bu tam bir felaketti.
Whitney'in hissettiği huzur yerini endişeye bıraktı ve genç kadının başı yine aynı şiddetle zonklamaya başladı. Tanrı aşkına, Clayton Londra'ya dönüyordu. Bütün genç adamlar gibi o da büyük ihtimalle akşamlarını arkadaşları ve tanıdıklarıyla kulüplerde akşam yemeklerine katılarak veya kumar oynayarak geçirecekti. O kulüplerde Rutherford'un balosuna katılmış ve Clayton'ın nişanından haberdar olmuş kimseler de bulunacaktı. Kulüplerde

edilen sohbetlerin o uçarı havasına kapılan dostları ona söylentileri doğrulaması ya da reddetmesi konusunda baskı da yapacaklardı tabii. Ve Whitney şimdi Clayton'ın ne yapacağını gözünün önünde canlandırıyor, onu arkadaşlarına bunun doğru olduğunu gülümseyerek söylerken hayal edebiliyordu. Clayton bunu yaptığı takdirde Whitney, Paul ile kaçıp gidince Dük de tam bir aptal durumuna düşecekti.

Whitney'in içi hüzünle dolunca genç kadın gözlerini sımsıkı yumdu. Clayton'ın bütün bu olup bitenin ardından daha da alevlenecek olan intikamından ürktüğü gibi onun insanların gözünde küçük düşmesine sebep olmaktan da korkuyor, hatta ikincisini düşününce içi daha da ürperiyordu. Genç kadın bu asıl adamın alay konusu olup acınacak duruma düşeceği fikrine katlanamıyordu. Geçen gece onun herkes tarafından nasıl sayılıp takdir edildiğini görmüştü. Fakat Clayton şimdi onun yüzünden bu insanların gözünde onurunu yitirecekti.

Whitney ellerini dizlerinin üzerine koymuş nemli avuçlarını sıkıyordu. Belki de halkın gözü önünde yaşanacak bu rezilliğin önüne geçebilirdi. Paul yarın eve dönmüş olacaktı. Eger yarın gece kaçarlarsa Whitney, Clayton'ı durumdan hemen haberdar edebilirdi. Böylece Clayton onların kaçtığını Daha çabuk öğrenir ve bunu öğreninceye kadar Whitney'ye evlenme teklifinde bulunduğunu daha az kişiye itiraf etmiş olurdu.

Tabii Whitney, Clayton'ın peşlerinden gelmesine engel olmak için mesajın Dük'e ulaşacağı zamanı da hesaba

katmalıydı. Genç kadın boğazında bir yumrunun gitgide büyüdüğünü hissetti; zamanlamaya dikkat etmek şarttı. Paul döndüğünde yol yorgunluğundan bitap düşmüş olsa bile onun dönüşünü takip eden birkaç saat içerisinde evden ayrılmaları gerekecekti. Clayton, Whitney'in kaçtığını öğrenince onunla nişanlı olduğunu kimseye söylemeyecekti. Nişan söylentisini o alaycı gülüşlerinden birini takınarak geçiştirmesi ve peşinden koşan güzel kadınlardan biriyle herhangi bir davette şöyle bir görünmesi yeterdi de artardı bile. İşte bu kadar! Böylece herkes meteliksiz bir zavallıdan başka bir şey olmayan Whitney Stone ile Dük'ün nişanının yalnızca bir şakadan, gülünç bir dedikodudan ibaret olduğuna inanacaktı.

Paul. Ona kaçmak zorunda olduklarını söyleyeceği anı hayal edince, Whitney'in kalbi hüzünle doldu. Paul bunu yapmak istemeyecekti; genç adam bu kaçışın Whitney'in adına leke süreceğinden endişelenecekti. Oysa Whitney'in babasının doğum gününü kutladıkları akşam Paul ne kadar da sevinçliydi. Genç kadına ortak gelecekleri için yaptığı planlardan... Onu memnun etmek için evinde ve arazilerinde yapacağı yeniliklerden söz etmişti Paul o gece.

Clayton, genç kadının çenesine dokununca Whitney irkildı. "Sevarin dönünce..." dedi Clayton. Hiçbir tartışmaya müsamaha göstermez bir ses tonu ile konuşuyordu genç adam. "Ona bir an önce onunla evlenmeyeceğini söylemeni istiyorum. İnsanların müstakbel eşimin bir başka adamla nişanlı olduğuna

inanmalarına tahammülüm yok. Sevarin'in teklifini geri çevirmek için nasıl bir bahane uyduracağın sana kalmış; fakat bir an önce yap bunu. Anlaşıldı mı?"
"Evet," dedi Whitney fısıldayarak.
Clayton, delip geçici gözleriyle Whitney'ye uzun uzun baktı. "Bu konuda bana söz vermeni istiyorum."
"Sana..." Whitney yutkundu; sözünün Clayton'ın gözünde kendi şerefi kadar değerli oluşu genç kadını derinden etkilemişti doğrusu. Bakışlarını Clayton'ın yüzüne güçlükle çevirerek, "Sana söz veriyorum," dedi Whitney. Genç kadın onun güvenini istismar edecek olmaktan ötürü kendisini tam bir aşağılık gibi hissediyordu.
Clayton'ın yüz ifadesi o anda yumuşadı. Bakışları ise sonsuz bir şefkate bürünmüş gibiydi. "Ona bunu söylemek senin için hiç de kolay olmayacak küçüğüm; bunu biliyorum. Bir gün bunu telafi edeceğim. Sana söz veriyorum." Clayton parmağının ucuyla Whitney'in yanağını şefkatle okşarken, genç kadın göz pınarlarının akmayan yaşlarla alev alev yandığını hissediyor, boğazı düğüm düğüm oluyordu. "Beni bağışlayacak mısın?" diye sordu Clayton usulca.
Onu bağışlamak mı? Whitney'in kalbine üşüşen hisler öyle vahşi bir biçimde savaşmaktaydı ki genç kadın bir an için kendisini Clayton'ın güçlü kollarına bırakıp hıçkıra hıçkıra ağlamak, içindeki tüm bu karmakarışık hüznü döküp rahatlamak istedi. Fakat böyle yapmak yerine kafasını sallayarak genç adama baktı. Whitney onun yakışıklı yüzünü bu haliyle anımsamak için bakıyordu Clayton'a;

eğer onunla bir daha karşılaşacak olursa genç adamın yüzündeki ifadenin saf bir nefretten başka bir şeye bürünmüş olmayacağını biliyordu çünkü.
Arabaları Whitney'in evine uzanan yola döndü ve genç kadın uyuşmuş bir halde eldivenlerini taktı.
Her geçen dakika Whitney'yi Clayton'a son kez veda edeceği o acı dolu ana yaklaştırırken, "Niçin hemen Londra'ya dönüyorsun?" diye sordu genç kadın.
"Çünkü bu sabah bazı yöneticilerle görüştüm... Orada bazı toplantılara katılmam ve bir takım kararlar vermem gerekecek. Basitçe açıklamak gerekirse bu kararlar daha fazla para kazandırabilecek yatırımların hangi alanlarda yapılacağı ile ilgili kararlar olacak," dedi Clayton, ardından da gülümsedi. "Yanı, babanın doğum günü partisinde duyduğun dedikoduların aksine, hiç de öyle yan gelip yatarak sefahat dolu bir yaşam sürmüyorum ben. Yedi büyük gayrimenkul, binlerce biracı ve yüzlerce iş alanı şu anda yalnızca ve yalnızca sana ayrılmış zamanımın ve ilgimin yoksunluğundan ötürü ihmal edilmekte sevgilim."
At arabası Whitney'in evinin önünde durdu ve uşaklardan biri gelip kapıyı açarak merdivenleri indirdi. Whitney arabadan inmek üzereyken Clayton'ın fısıldayan sesi kulağına çalınınca duraksadı. "İşlerim dolayısıyla Londra'da o kadar da uzun süre kalmam gerekmiyor tabii ama Sevarin ile konuştuktan sonra bir süre yalnız kalmaya ihtiyaç duyabileceğini düşündüm. Londra'dayken senden herhangi bir haber almazsam pazar gününe kadar orada

kalacağım. Yani yarından itibaren bir hafta burada olmayacağım."

Clayton, Whitney'ye Londra'dayken kendisine nasıl ulaşabileceğini anlatırken genç kadın Clayton'ın ses tonundan Whitney'in onu bir hafta dolmadan yanına çağırır diye içten içe nasıl umutlandığını hissedebiliyordu. Titreyen eliyle Clayton'ın koluna dokunurken bağışlanmayı ve anlaşılmayı diliyordu Whitney. "Clayton, ben..." Whitney ona içtenlikle dokunup adıyla hitap edince Clayton'ın nasıl mutlu olduğunu fark etti. Genç kadın içi paramparça olmuş bir halde ona, "İyi yolculuklar," diledi ve arkasını dönüp aceleyle arabadan indi.

Whitney odasına adımını atar atmaz Paul'e bir not yazdı ve Bay Sevarin ne zaman dönerse dönsün, bu notun acilen ona iletilmesi emrini verdi. Whitney bu notunda Paul'e, döner dönmez kendisine haber göndermesini ve bir an önce buluşacakları yer olan eski av kulübesine gitmesini bildirmişti. En azından orada bir an olsun baş başa kalabilirlerdi. Böylece Whitney de Paul'e nasıl bir çıkmazın içinde bulunduğunu açıklayabilirdi. Nasıl bir çıkmazın içinde olduğunu açıklamak! Bunu açıklayabilmek için en doğru kelimeleri nasıl seçecekti ki Whitney? Genç kadın derin bir hüzne büründü.

Akşam karanlığı çökmüş, Paul'den hâlâ bir haber gelmemişti.

Whitney, yatmaya hazırlanırken tam iki kez teyzesinden kaçmasına yardım etmesini istemek için aşağıya inmeyi düşündü. Fakat sağduyusu ne kadar geçerli sebepleri

olursa olsun Anne teyzesinin böyle bir kaçışa razı olmayacağı konusunda her defasında uyardı genç kadını. Anne teyze böyle bir durumda bu kaçışın Whitney'in adına süreceği o silinemeyecek leke için endişelenecekti. Whitney'in şimdi bir korkak gibi davranıp Paul'ü geri çeviremeyeceğini, istese bile bunu yapamayacağını asla anlamayacaktı teyzesi. Ve Whitney kendi duygularına güvenmese de Paul'e karşı koymak istemediğini düşünüyordu. Paul onu seviyordu. Ona güveniyordu.

Whitney, bu sırrını Clarissa ile paylaşmak konusunda da kararsızdı; genç kadın gerekli eşyalarını ağır ağır bir valize yerleştirdi ve valizi sakladı. Ardından yatağına uzanıp gözlerini tavana dikti. Yerine getirilmesi gereken onca can sıkıcı sorumluluk arasında Whitney için en ürkütücü olanı Clayton'ın Londra'da eline geçecek mektubu kaleme almaktı.

Genç kadın mektubu zihninde silip silip baştan yazarken çektiği sıkıntı onu canından bezdirdi. Nihayet ne yazacağına karar verince yatağından yavaşça kalktı. "Paul ve ben kaçtık." Böyle yazdı Whitney. "Beni affetmesen de umarım *neden* sorusunun yanıtını bir gün kalbinde bulursun."

Atfetmek mı? Anlamak mı? Clayton asla böyle yapmaya-caktı elbette. Whitney sandalyesine oturdu. Bakışları masanın üzerinde duran nota kilitlenmişti. Genç kadın, Clayton'ın notu okuduktan sonra göstereceği tepkiyi gözünde canlandırmaya çalışıyordu. İlk önce gülümseyecekti genç adam; Whitney'in ondan eve erken

dönmesini istediğini bir notla bildirdiğini düşünecekti. Fakat sonra yüzündeki tebessüm hır anda gölgelenecekti... Whitney, o buz kesen gri gözler adeta kendisine odaklanmış gibi ürperdi bir anda. Yatağına dönüp yatak örtülerinin içine gömüldü yine. Kaçıp gitmek için yeterli cesareti kentlinde bulamıyor, hatta kaçmak *istediğinden* bile emin olamıyordu bir türlü.

Kaçtıktan sonra evine geri döndüğünde yüzleşmek zorunda kalacağı uzun boylu, gri gözlü o adamı düşününce gözyaşları yanaklarından süzülüp yastığını ıslatıverdi. O güçlü ve hayat dolu adam ondan nefret ederek, tiksinerek Whitney'ye sırtını çevirecekti. Bir daha asla Whitney ile birlikte gülmeyecek, onu hiçbir zaman güçlü kollarıyla sarmayacak ve onu o her zamanki şefkat dolu sesiyle "küçüğüm" diye çağırmayacaktı hiç.

Paul'ün mesajı ertesi sabah saat on birde Whitney'ye iletildi. Genç kadın bulutlu bir havanın hâkim olduğu o sabah, dondurucu soğuğa dayanabilmek için sıkıca giyinip dışarı çıktı. Klıan'ı süratle kasabanın dışına doğru sürmeye koyuldu. Klıan terk edilmiş kulübenin yabani otlarla kaplı bahçesini dörtnala koşarak geçti. Whitney, atını Paul'ün atının yanma bağladı ve kulübenin gıcırdayan kapısını sürükleyerek açtı. Paul'ün şöminede yaktığı zayıf küçücük ateş çıtırdayarak canlanıyordu ama bu ateş bomboş olan o tek odanın insanın içini donduran hüzünlü havasını dağıtmaya yetmiyordu. Whitney arkasında birinin hareket ettiğini hissedince endişeyle ırkildi. "Paul!"

"Beni bekliyorsun sanırım..." diyerek takıldı Paul. Duvara yaslanmış dururken doğrulup kollarını açtı genç adam. "Gel buraya."
Whitney, genç adamın yanına koştu. Zihni söze başlamak için uygun kelimeleri bulmaya çabalarken, Whitney içgüdüsel olarak dudaklarını genç adamın dudaklarına uzattı.
"Seni özledim küçük yaramaz," diye fısıldadı Paul kulağına. "Sen de beni özledin mi?"
"Evet," dedi Whitney dalgın bir halde, ardından genç adamın kollarının arasından çekildi. Söze ağır ağır başlamalı, arap saçına dönen bütün sorunlarını ona bir hamlede anlatmamalıydı. Odanın ortasına doğru yavaş yavaş yürüdü Whitney, sonra dönüp Paul'ün yüzüne baktı. "Paul birazdan duyacağın bazı şeyler seni..." Whitney, telaşla doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu şimdi. "Seni oldukça şaşırtacak."
"Devam et..." diye üsteledi Paul sırıtarak. "Sürprizlere bayılırım."
"Fakat bunun pek de hoşuna gideceğini sanmıyorum!" diye haykırdı Whitney çaresizce. "Bay Westland'i tanıyorsun, değil mi?"
Paul kafasını salladı.
"Tamam, babamın doğum günü partisinde herkesin Claymore Dükü, Clayton Westmoreland hakkında dedikodu yaptığını da hatırlıyor musun?"
"Hatırlıyorum," dedi Paul.
"Güzel. Bay Westland aslında *Westmoreland."*

"Ortadan kaybolan Dük mü?" dedi Paul. Genç adamın yüzünde alay, merak ve kuşku karışımı bir ifade belirmişti. "Hani şu elli tane mülkü olan, Avrupa'daki en kaliteli atlardan dört yüzüne sahip olan ve eğer partideki dedikoduları yanlış anımsamıyorsam şu en az elli yürek hoplatan güzelle evliliğin eşiğinde olan Dük mü bu? O Dük mü?"

Whitney bir an için dikkatinin dağıldığını hissetti. "Aslında yalnızca yedi tane mülkü var. Dört yüz atı olabilir; bundan emin değilim. Fakat yalnızca bir kadınla evlenmek üzere olduğunu gayet iyi biliyorum. Yani, Paul..." dedi Whitney daha sakin bir tavırla. Genç kadın o kadar tedirgindi ki sesi titriyordu. "Bunun seni kaygılandıracağını biliyorum, çünkü ilk başta ben de öyle hissetmiştim ama gerçek şu ki Dük'ün evlenmek üzere olduğu o kadın *benim."*

Paul, Whitney'yi kollarının arasına almak için genç kadına doğru yürürken kahkahalarla gülüyordu. Başparmağıyla Whitney'in çenesini okşarken, "Eğer kendisi bu konuda ısrarcı davranırsa," dedi Paul alaycı bir tavırla. "Ona şu anda farkına vardığım bu huyundan kesinlikle söz edeceğim; yalnız başına kaldığında aklını oynatıyorsun."

"Ne yani, bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun?" diye çıkıştı Whitney hayretler içinde kalarak.

"Hayal gücün gerçekten de çok geniş," dedi Paul alay ederek. Ardından ciddi bir tavır takındı genç adam. "Beni kıskandırmaya çalışmaktan vazgeç. Eğer uzun süre senden

uzakta kaldığım için bana kızgınsan bunu açıkça söyleyebilirsin."
Whitney çileden çıkmıştı adeta. Geriye doğru sendeleyip ayağını öfkeyle yere vurdu. "Seni kıskandırmaya falan çalıştığım yok! Sana geçen haziran ayından bu yana Clayton Westmoreland ile nişanlı olduğumu anlatmaya çalışıyorum." İşte her şey açıklığa kavuşmuştu artık!
Paul, Whitney'in yüzüne öylece bakakalmıştı. "Yanlış duymadım değil mi?"
"Aslında ben temmuz'da nişanlandığımızı sanıyordum," dedi Whitney kekeleyerek. "Fakat bunun ne önemi var ki zaten?"
Paul, nihayet Whitney'yi ciddiye almaya başlamıştı. "Westland'in evlenme teklifini kabul ettin, öyle mi?"
"Westland değil, *Westmoreland*," dedi Whitney Dük'ün ismini vurgulayarak. "Ve onun teklifini kabul eden de ben değilim, babam."
"Öyleyse, söyle de baban evlensin onunla," dedi Paul sinirli bir şekilde. "Sen beni seviyorsun, bu kadar basit." Genç adam gözlerini kısmış Whitney'ye bakarken, o mavi gözlerde şaşkınlık ve öfke dolu bir ifade vardı. "Sen oyun oynayıp duruyorsun ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Bütün bu olan bitenler saçmalıktan başka bir şey değil."
"Yapacak bir şey yok," diye çıkıştı Whitney Genç kadının sesinden ne kadar öfkelenmiş olduğu açıkça anlaşılıyordu. "Gerçek bu işte..."

"Öyleyse, rica etsem bana şunu da açıklar mısın, nasıl oluyor da eylül ayına kadar tanımadığın bir adamla temmuz ayından beri nişanlı oluyorsun?"
Paul söylenenleri tam anlamıyla ciddiye almıştı sonunda -Whitney, genç adamın bunları hiç duymamış olmasını yeğlerdi doğrusu. Genç kadın derin ve kesik kesik nefes aldıktan sonra olup bitenleri anlatmaya başladı. "Onunla Fransa'da tanışmıştım ama isminin ne olduğuna pek de dikkat etmemiştim. Yüzünü de hatırlamıyordum tabii. Daha sonra onunla mayıs ayında düzenlenen bir maskeli baloda karşılaştım. Orada da yüzünü göremedim. Maskeli baloda beni görünce benimle evlenmeye niyetlenmiş ama o sıralar Lord Gilbert geri dönüp seninle evlenmek istediğimi bildiği için bütün taliplerimi geri çeviriyordu. O da Lord Gılbert'ın kendisini geri çevireceğini düşünüp buraya gelmiş ve babama benim için 1()().()()0£ ödemiş. Ardından babama beni İngiltere'ye çağırmasını söylemiş, kendisi de Hodges Malıkânesi'ne yerleşmiş."
"Benden bütün bunlara inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?" diye çıkıştı Paul.
"Pek sanmıyorum," dedi Whitney üzgün bir tavırla. "Fakat anlattıklarımın tümü gerçek. Senin buradan ayrıldığın geceye dek olan bitenden haberim yoktu. Teyzemle babama seninle evlenmeye karar verdiğimizi söylemek için aşağıya indiğimde Clayton da oradaydı. O andan sonra anımsadığım tek şey babamın bana Claymore Dükü ile nişanlandığımı haykırdığı ve o kişinin de Clayton olduğu. Ardından her şey daha da berbat hale geldi."

"Bundan daha kötü ne olabilir, bilemiyorum," dedi Paul iğneleyici bir tavırla.
"Söyleyeyim de öğren o zaman; Clayton üç gün önce beni Londra'ya götürdü ve arkadaşlarından birine evleneceğimizi söyledi..."
"Onunla evlenmeyi kabul ettin yani, öyle mi?" dedi Paul soğuk bir ses tonuyla.
"Hayır, tabii ki etmedim."
Paul aniden arkasını dönüp şömineye doğru yürüdü. Çizmesini şöminenin ızgarasına dayayarak gözlerini ateşe dikti. Whitney çaresiz gözlerle genç adamın arkasından bakmaklaydı. Paul aniden kasılıp arkasını dönünce Whitney genç adamın yüzünün korku içerisinde bembeyaz kesildiğini fark etti. "Babana senin için para ödedi derken neyi ima etmeye çalışıyorsun?" dedi Paul. "Geleneklere göre babalar kızlarının çeyiz masraflarını karşılarlar ve bunu karşılıksız yaparlar."
Whitney, o anda Paul'ün ne düşündüğünü kestirince hem kendisine hem de Paul'e acıdı. "Benim çeyizim falan yok, Paul. Babam çeyizimi de, mirasımı da harcamış."
Paul başını taş duvara yaslayıp gözlerini kapattı. Genç adamın geniş omuzları umutsuzca çökmüştü.
Paul'ün Whitney için seçtiği yolda yürüme vakti gelmişti. Genç kadın kurşun gibi ağır adımlarla Paul'ün yanına yaklaştı. Mantığı bunu yapmak zorunda olmadığını haykırsa da, Paul'ü yüzüstü bırakıp gitmeye gönlü elvermiyordu işte. Artık dönüşü yoktu. Paul'ü böyle bitap düşmüş halde gördükten sonra onu bırakıp gidemezdi

Whitney. "Paul, babam bana maddi durumunun kötü olduğundan söz etti. Bu benim için hiç de önemli değil, buna inan lütfen. Öyle olsa bile, seninle evleneceğim. Fakat çabuk davranmamız gerekiyor. Clayton altı gün daha Londra'da kalacak ve bu süre içerisinde Iskoçya'ya kaçabiliriz. Clayton olup bitenden haberdar olduğunda da..."

"Kaçmak!" Paul haykırarak Whitney'yi azarlarken parmakları genç kadının kollarını gaddarca sıkmaktaydı. "Sen aklını mı kaçırdın? Annem ve kız kardeşlerim bir daha asla başları dik yürüyemezler."

"Hayır," dedi Whitney boğuk bir sesle. "Suçu ben üstleneceğim."

"Suçun batsın!" diye çıkıştı Paul, Whitney'yi sarsarak. "Ne yaptığını görmüyor musun? Beş at ve bir at arabası için küçük bir servet harcadım bile!"

Whitney, bu konuda nerede hata yaptığını anlamaya çalışıyordu şimdi. Paul'ün ateş saçan bakışları genç kadını ürkütmüştü. Ve sonra, nerede yanlış yaptığını anladı. Acı dolu bir hüzün kalbinin etrafını çelikten keskin bir halat gibi sarıp sarmalayınca boğuk ve yapmacık bir kahkaha kopuverdi genç kadının bağrından. "Sahip olduğumu düşündüğün "serveti" harcadın sen... Getireceğimi düşündüğün çeyizdi bu servet, öyle değil mi?"

Paul'ün bir yanıt vermesine gerek yoktu; Whitney, genç adamın ateş saçan gözlerindeki gerçeği görebiliyordu zaten. Paul'ün ellerini öfkeyle savurarak geri çekildi genç kadın. "Evlenme teklifini kabul ettikten beş dakika sonra,

zihninde paramı harcamaya başlamıştın bile, öyle değil mi? Önce babamla konuşmak için bile bekleyemedin! Beni o kadar çok "seviyordun" ki benimle burada kalıp babamdan izin almaya dahi zahmet etmedin. Umurunda olan tek şey paraydı ve sen o parayı bile önemli şeyler için harcamadın. Toprakların ipotekli, evin dökülüyor... Paul," diye fısıldadı Whitney. Genç kadının yemyeşil gözleri gözyaşlarıyla dolmuş parlamaktaydı. "Sen nasıl bir adamsın Paul? Benimle para için evlenip o parayı da ihtiyaç bile duymadığın atları satın almak için kullanacak kadar sorumsuz ve yüreksiz misin?"

"Aptallık etme!" diyerek çıkıştı Paul. Gelgeldim genç adamın yüzü suçluluk ve utanç duygusuyla kıpkırmızı kesilmişti. "Seni sevdim ben. Eğer sevmeseydim sana asla evlenme teklifinde bulunmazdım."

Alay eder gibi gülerek, "Sevgi!" diye acı acı haykırdı Whitney. "Bu kelimenin anlamını bilen kimse yok! Babam beni "seviyor" ve kendini kurtarmak için beni sattı. Senin önemsediğin tek şey ise kaç para ettiğim. Clayton en azından sevdiğini söyleyerek beni aptal yerine koymuyor. Beni bir cariye gibi satın aldı ve şimdi sadece anlaşmaya uymamı istiyor. Beni "seviyormuş" gibi yapmıyor hiç olmazsa."

Paul sahte bir iç çekişle karşılık verdi. "Bir çaresine bakacağım ama kaçmak söz konusu dahi olamaz. Bu Westland... Westmoreland... Senden vazgeçecek mi?"

Whitney, gözlerini Paul'e dikti ve kibirli bir edayla başını yukarı kaldırdı. "Hayır," dedi ukala bir ses tonuyla genç

kailin. Whitney o anda tam tersini düşünüyor olsaydı da aynı yanıtı verirdi zaten. Arkasını dönüp kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Sonra duraksayıp arkasını döndü ve yan yan Paul'e baktı. "Elizabeth Ashton hâlâ bekâr..." dedi iğneleyici bir tavırla. "Eminim onun çeyiziyle en son yaptığın yolculuk masraflarını rahat rahat karşılarsın. Onun ilgisini yeniden kazanmanın yollarını düşünsen iyi edersin; böylece *parası* üzerinde hâkimiyet kurabilirsin."

"Kes sesini!" diyerek çıkıştı Paul. "Yoksa aynen dediğin gibi yapacağım."

Paul'ün ağzından çıkan son söz Whitney'in kulağına çalındığı sırada genç kadın kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Fakat odasının sükûnetine kavuşmadan gözyaşlarının akmasına izin vermedi Whitney. Odasında yatağına gömüldü ve kalbini yaralayan bütün hayal kırıklıklarını yastığına döktü. Kendisi için ağlıyordu Whitney. Boş hayalleri için, uzun yıllar boyunca Paul'e adadığı cömert sevgisi için ağlıyordu. Ağlıyordu Whitney, çünkü Paul için adına leke sürmeyi bile göze *alınıştı* ama o adam bunun karşılığında yalnızca annesinin ve kız kardeşlerinin şerefi için kaygılanmıştı. Fakat genç kadın en çok da aptallığına ağlıyordu öfkeyle.

Clarissa o gece bir tepsi içerisinde akşam yemeğini Whitney'in odasına getirdiğinde Whitney'in gözleri şişmiş, ciğerleri ağrımaktaydı ama kın ve hüzün fırtınası büyük ölçüde dinmiş görünüyordu. Genç kadın yemeğini yalnız başına yedi. Hisleri hüzünlü bir karmaşa içerisinde

bir girdap halini almış gibiydi ve bu girdabın nerede başlayıp nerede bittiği belli değildi.

Ertesi gün öğleye doğru, Whitney'in Paul'e duyduğu öfke dinmişti. Tuhaf olsa bile Whitney kendisini bir yandan suçlu da hissetmeye başlamıştı nedense. Genç kadın Paul'ü hep parlak zırhının içerisinde duran cesur, romantik ve kibar bir şövalye olarak hayal etmişti. Whitney'in hayalinde canlandırdığı bu kahramana benzememesi Paul'ün suçu değildi elbette. Whitney şimdi Paul'ün maddi durumunun günden güne daha büyük bir çıkmazın içine girmesinde istemeden de olsa rol oynadığına inanıyor ve bu konuda hissettiği sorumluluk ile utanç duygusu gitgide büyüyordu. Genç kadın, Paul'ü elde etmek için her türlü dolabı çevirmiş ve evlenme teklifini kabul ederek Paul'ün *var olmayan* çeyiz parasını yanlışlıkla harcamasına sebep olmuştu.

Akşamüstü gül bahçesinde açan son goncaların arasında başıboş dolanırken Whitney'in dur durak bilmeyen zihın karşılaşılacak sorunları tahmin etmeyi bırakıp çözüm yolları aramakla uğraşmaya başlamıştı. Çok geçmeden zihninde hayal meyal canlandırdığı bir plan yavaş yavaş şekil almaya başladı. Whitney, Elizabeth'in Paul'ü sevdiğinden emindi. Elizabeth ve Paul'ün arasını bulmak için Whitney'in de yapabileceği bir şeyler olmalıydı elbette. Böylelikle Paul eğer yeniden Elizabeth ile ilgilenmek isterse araları düzeldiği için sorun kalmayacaktı.

Whitney duraksayarak sıkı sıkı ipek şalına sarındı. Şu anda kendi ilişkilerinin nasıl karmaşık bir durumda olduğu hesaba katılırsa dünya üzerinde bir başkasının aşk hayatına müdahale edebilecek en son kişi Whitney'di aslında. Gelgelelim, bu işi üstlenmek de ona düşüyordu ve bunun yanı sıra o hayatı boyunca hiçbir zaman uysalca kenara çekilip kaderin her şeyi yoluna sokmasını beklememişti.

İçinde günlerdir saklı duran hevesle Whitney, olayların hâkimiyetini ele almaya karar verdi. Eve gitti ve Elizabeth'e çalakalem bir not yazdı. Sonra da Elizabeth'in bu teklifi doğrudan geri çevirip çevirmeyeceğini merak ederek odasında bir uçtan bir uca adımlarını saya saya yürümeye başladı. Whitney yıllar boyunca öyle bir kıskançlık mücadelesi sürdürmüş, o kadar çok dalavere çevirmişti ki zavallı Elizabeth'in bu saatten sonra Whitney'in herhangi bir samimi davranışına şüpheyle yaklaşması gayet doğaldı.

Whitney, Elizabeth'in görüşmeyi reddedeceğinden öyle emindi ki yatak odasının kapı eşiğinde Elizabeth'in yumuşacık sesi duyulunca genç kadın korkuyla ırkildi. "Gelmemi... Gelmemi rica etmişsin..." Elizabeth'in mavi gözleri odanın etrafını kuşkuyla tarıyor, genç kadın hızla oradan kaçmaya hazırmış gibi duruyordu.

Whitney ona bakıp huzur veren bir tavırla gülümseyerek, Evet ve gelmene çok sevindim. Eldivenlerini ve şapkanı alayım," dedi kibarca. Whitney uzanınca Elizabeth telaşlı bir hiçimde şapkasının tepesini iki eliyle sıkıca tuttu ve

sakınmak ister gibi saç buklelerinin üzerine adeta yapıştırdı. Whiney o anda Elizabeth'e ait bir başka şapkayı anımsadı birden; Paul'ün yıllar önce bir seferinde iltifatta bulunduğu pembe kurdeleli hasır bir şapkaydı bu. O iltifattan beş dakika sonra şapkanın Whitney'in sallamakta olduğu bir sandalyenin ayakları altında ezilmekte olduğu anlaşılmıştı. Elizabeth de aynı hatırayı anımsamış olmalı, diye düşündü Whitney ve zavallı Elizabeth'in öfkeli yaygarası yeniden kulaklarında çınlayınca yanakları pespembe kesildi.

"Çı... Çıkarmasam da olur," dedi Elizabeth.

"Böyle olması doğal tabii," dedi Whitney derin bir iç çekerek. Sonraki yarım saat boyunca Whitney çay ikram etti ve Elizabeth'i yatıştırmak için tek başına havadan sudan konular hakkında sohbetini sürdürdü. Buna karşın Elizabeth en ufak bir gürültüde odadan uçup gidecekmiş gibi sandalyelerden birinin kenarına tünemiş kendisine sorulan sorulara tek heceli sözcüklerle yanıt veriyordu.

Whitney nihayet konuya girdi. "Elizabeth..." diyerek başladı Whitney sözlerine. Ezeli rakibi olarak gördüğü bu kadına zaaflarından söz edecek olmak çok garip geliyordu.

"Küçüklüğümüzde sebep olduğum korkunç şeylerin yanı sıra son günlerde yaptığım büyük haksızlıklardan ötürü sana bir özür borçluyum. Paul yüzünden..." Daha fazla dayanamıyordu

Whitney. "Benden nasıl nefret ettiğini biliyorum ve seni suçlamıyorum... Ama şimdi asıl niyetim sana yardımcı olmak."

"Yardımcı olmak mı?" diye sordu Elizabeth şaşkın bir tavırla.
"Paul ile evlenmene yardımcı olmak..." dedi Whitney.
Elizabeth'in mavi gözleri fal taşı gibi açılıverdi. "Hayır! Hayır, lütfen, yapamam..." diye kekelemeye başladı genç kadın. Yüzü utancından kıpkırmızı kesilmişti.
Küçük pastaların bulunduğu tepsiyi ona doğru uzatarak, "Elbette yapabilirsin," dedi Whitney. "Sen çok güzel bir kızsın ve Paul hep..."
Sarı saçlarını sallayarak, "Hayır," diye nazikçe karşı çıktı Elizabeth. "Eğer güzel olan biri varsa o da *sensin.* Ben olsa olsa, ne bileyim, çok hoş olabilirim yalnızca."
Whitney, Elizabeth'le dostane ilişkiler geliştirmek konusunda bu kayda değer adımı attıktan sonra da onun hakkındaki cömert fikirlerini dile getirmekten sakınmadı. "Senin tavırların güzel Elizabeth. Sen hep en doğru şeyi, en doğru zamanda söylersin."
"Söylediklerim sıradan şeyler," diye çıkıştı Elizabeth nazlı bir edayla. "Seninkiler gibi eğlenceli ve ilginç sözler bulamıyorum ben."
Whitney kendisine hâkim olamayarak gülümsedi. "Elizabeth," dedi. "Ben hep patavatsızdım, sense her zaman mükemmeldin."
Elizabeth derin derin içini çekip sandalyesinin arkasına yaslandı ve gülümsedi. "İşte bak! Ben sadece "teşekkür ederim" diye karşılık vermekle yetinirdim; oysa sen hep sıradışı bir biçimde karşılık veriyorsun."

"Bir iltifat daha duymak istemiyorum," dedi Whitney gülümseyerek. "Senden daha üstün olmadığımı sen de biliyorsun ve birbirimizi övmeye devam edersen geceyi burada geçirmemiz gerekecek."
Elizabeth yeniden vakur bir tavır takındı. "Paul ile senin adına çok sevindim." Elizabeth, Whitney'in şaşkın yüz ifadesini görünce açıklama yapma gereği duydu. "Herkes evlilik kararınızın sır olarak kalması gerektiğinin farkında ama insanlar bunu konuşup durdukları için benim de biliyor olmamdan rahatsız olmayacağını düşündüm."
"İnsanlar konuşup duruyorlar derken ne demek istiyor-sun?" dedi Whitney boğuk bir sesle. "Başka kim biliyor?"
"Şey, dur bakayım. Eczacı Bay Oldenberry Margaret ile bana söyledi. O da bunu Leydi Eubank'in hizmetçisinden duymuş. Hizmetçi de, Paul'ün annesinin ağzından neler olup bittiğini öğrenen Leydi Eubank'ten duymuş. Sanırım kasabadaki herkes bunu biliyor."
"Fakat bu doğru değil!" diye feryat etti Whitney üzüntülü bir sesle.
Elizabeth'in güzel yüzü asıldı. Yalvaran bir tavırla, "Lütfen," dedi Elizabeth. "Bunun doğru olmadığını söyleme! Şimdi zamanı değil. Tam da Peter evlenme teklif etmek üzereyken bunu bana söylememelisin."
Whitney'in dikkati bir an dağıldı. "Peter kime evlenme teklif edecek?"

"Bana. Fakat Paul'ün yalnız olduğunu duyarsa etmez. Biliyorsun Peter utangaçtır ve o başından beri Paul'e gizliden gizliye bir *sempati* duyduğuma inanıyor. Hiç ilgisi yok oysa ki. Oyle bir şey olsaydı da babam o adamla evlenmeme hayatta izin vermezdi zaten. Çünkü Paul son derece müsrif bir adam ve bütün mal varlığı ipotek altında."

Whitney sandalyesine yığılıp kaldı ve bakışlarını Elizabeth'e çevirdi.

"Peter Redfern utangaç, öyle mi?" diye sordu Whitney şaşkın bir tavırla. "Elizabeth, aynı Peter Redfern'den mı bahsediyoruz acaba? Hani senin ağaçtan düştüğün gün benim kulaklarımı patlatmaya çalışan Peter bu, öyle değil mi?"

"Yani sadece bana karşı utangaç davrandığını da söyleyebiliriz aslında," dedi Elizabeth.

Whitney şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde Peter 'in çilli suratıyla, gitgide seyrelen kızıl saçlarını gözünde canlandırdı. Bu adam, Paul'ün de sürekli etrafında dolandığı Elizabeth gibi doğaüstü güzelliğe sahip, zarif bir hanımın kalbini kazanmayı nasıl başarabilmişti ki?

"Yani..." dedi Whitney. "Sen şimdi bana açık açık bu kadar yıldır Peter'a âşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi Elizabeth kederli bir tavırla. "Fakat sen her-kese Paul ile evlenmeyeceğinizi duyurursan Peter her zaman yaptığı gibi yine kendisini geri çekip Paul'ün yerini almasına izin verecek. Ve ben de... Ben de..." Elizabeth dantelli mendilini el yordamıyla buldu ve çabucak

yanaklarına götürüp ince bir sicimi andıran zarif gözyaşlarını sildi.
Whitney başını hafifçe yana eğdi. Hayranlıkla Elizabeth'e bakarak, "Böyle ağlamayı nasıl başarıyorsun?" dedi genç kadın. "Ben ağlarken hep soluk soluğa kalıp, horulduyorum ve gözyaşlarını çeşmeden boşanırcasına akıyor."
Elizabeth yaşlı gözlerle gülümsedi, mendiliyle gözyaşlarını nazikçe sildi ve acı dolu bakışlarını Whitney'ye çevirdi. "Bana haksızlık ettiğini ve bu yüzden üzgün olduğunu söyledin. Eğer bu olanlar için gerçekten üzgünsen Paul'den ayrılmak için birkaç gün bekleyemez misin? Peter her an benimle evlenmek istediğini dile getirebilir. Bundan eminim."
"Benden ne istediğinin farkında bile değilsin," dedi Whitney asabi bir tavırla. "Biri var ve eğer o kişi bu dedikoduyu duyup Paul ile evlenmeye karar verdiğimi öğrenecek olursa ömrümün geri kalanı mahvolacak." Elizabeth yeni bir ağlama nöbetine tutulmaya hazır görünüyordu. Whitney ayağa fırladı. İki arada bir derede kalmıştı genç kadın; birkaç günün pek de önemli bir soruna yol açmayacağı kesindi ama içinde bir felaketle karşılaşma ihtimalinin o anlatılması güç korkusunu da taşıyordu Whitney. "Bu dedikoduya bir son vermeden önce sana üç gün süre tanıyorum," dedi gönülsüzce.
Elizabeth ayrılalı epey olmuştu. Whitney odasında oturmuş düşünüyor, endişeleniyordu. Eğer hizmetçiler de dâhil olmak üzere herkes onun Paul ile "evlilik kararını"

konuşup duruyorsa Clayton'ın döner dönmez bu dedikoduyu duyması kaçınılmazdı. Oysa genç adam, Whitney'in kendisinden başka biriyle evleneceği söylentilerine asla tahammül etmeyeceğini açık açık söylemişti ve Whitney şimdi bütün bu olup bitenlerin kendi suçu olmadığını ispat edecek bir kanıt bulmaya çalışıyordu; üstelik tıpkı söz verdiği gibi Paul'e kendisiyle evlenmeyeceğini de söylemişti ve bunu Clayton'a kanıtlamalıydı. Clayton onun sözüne güvenmiş; verdiği sözü tutacağına inanmış; Whitney de ona bundan kesinlikle şüphe duymamasını söylemişti. Fakat bunu ispat edebilecek tek kişi Paul'dü ve Paul şu anda ona yardım etmeye pek de hevesli değildi doğrusu. Whitney dudağını ısırdı. Onurunu kaybetmiş olmaktan daha önemli şeylere kafa yoruyordu şimdi. Paul ile evlenme isteği önceleri ona cesaret verirken, şimdi Clayton'ın gazabından duyduğu saf korku Whitney'in iliklerine kadar işliyordu. Genç kadın uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra başka bir çare kalmadığına emin olmuştu; bu kaçınılmaz felaketi önlemenin tek yolu Londra'ya gidip Clayton'a burada olup biten her şeyi açıklamaktı. Eğer Clayton olanları başkalarından değil de Whitney'den duyarsa daha az kızacaktı şüphesiz. Böylece Whitney'in bir kabahati olmadığını da anlaya-caktı. Sonuçta dedikoduların gerçeklik payı varsa ve Whitney aslında Paul ile evlenmeyi planlıyorsa... Clayton'ı görmek için Londra'ya kadar gitmesinin ne anlamı olabilirdi ki?

Whitney ayağa fırladı ve kararlı adımlarla hole inip teyzesinin odasına yöneldi. Paul ile nişanlandığı dedikodusu ve eski kaçış planı da dâhil olmak üzere bütün olup biteni teyzesine bir solukta anlatıverdi genç kadın. Leydi Gilbert duyduklarından ötürü renkten renge girse de, yeğeni bütün hikâyeyi anlatıp bitirene kadar hiçbir şey söylemedi. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun öyleyse?" dedi en sonunda.

"Sanırım en iyisi Londra'ya gidip Emily'de kalmak. Oraya varır varmaz Dük hazretlerine orada olduğumu bildireceğim, tabii o da beni ziyarete gelecek. Sonra da ona burada yayılan dedikodudan söz etmek için uygun zamanı kollayacağım.

Tüm bu olup bitenlerin benim suçum olmadığına inandığı sürece burada konuşulanları fazla umursamayacağını sanıyorum."

"Ben de seninle Londra'ya geleceğim," dedi teyzesi hemen hevesle.

"Buna hiç gerek yok. Uzun süredir Lincolnshire'daki kuzenini görmek istiyordun. Hem Emily bir süre onunla kalmama sevinecektir. Dük'ün planlarını değiştirmediğinden ve buraya doğru yola çıkmadığından emin olur olmaz sana haber göndereceğim. Böylece sen de doğrudan Lincolnshire'a geçebilirsin. Eğer ummadığımız zamanda buraya gelip dedikoduyu duyacak olursa ikimizin de uzakta olmasını istemem."

Leydi Anne gülümsedi. "Haklısın. Pekâlâ, onunla Londra'da buluştuğun zaman orada bulunmanın sebebini ona nasıl açıklayacaksın?"

Whitney kaşlarını çatınca pürüzsüz alnı kırışıverdi ve genç kadının yüzü asabi bir ifadeye büründü. "Galiba doğruyu söylemek zorunda kalacağım; onun kasabaya geri dönüp, beni uyardığı halde Paul'ün teklifini geri çevirmediğim dedikodusuna inanmasından korktuğumu söyleyeceğim. Her ne kadar onun gazabına uğramamak için ödlek bir tavşan gibi Londra'ya kaçmak bir hayli sinir bozucu olsa da... O adam birkaç ay önce hayatıma girdi ve o günden beri beni bir kukla gibi parmağında oynatıyor. Sanırım ona bunu da söylemeliyim dedi Whitney isyankâr bir tavırla.

"Hislerin hakkında bu kadar dürüst davranmaya niyetlenmişken..." dedi Leydi Gilbert bilgiç bir tavırla. "Neden ondan hoşlanmaya başladığını ve evlilik anlaşmasına uymaya gönüllü olduğunu da söylemiyorsun? Bunu söylediğini duymak onu son derece mutlu edecektir."

Whitney canı yanmış gibi bir hışımla koltuğundan fırladı. "Elbette böyle bir şey yapmayacağım!" diye bağırdı genç kadın hiddetle. "Onunla evlenmek *isteyip istemediğimi* asla umursamadığını ve onunla *evleneceğimden* bir an bile şüphe etmediğini düşünecek olursak niçin onunla evlenmeye niyetim olduğunu söyleyip kibirini pohpohlamam gerektiğini merak

ediyorum doğrusu. Ayrıca onunla evlenmeye henüz karar vermedim ben."
"Bence kararını verdin bile, hayatım."
Whitney kapıya doğru yürürken teyzesinin yumuşacık sesiyle duraksadı. "Ve eğer duygularını kendine itiraf etmeni kolaylaştıracaksa sana söyleyeyim; bence o adam -tabii eğer farkına vardıysa sana resmen âşık ve *senin* kibirini de seve seve pohpohlamaya hazır."
"Yanılıyorsun, Anne teyze," dedi Whitney soğuk bir tavırla "Beni önemsediğinden bile söz etmedi. Ben onun satın aldığı bir köleden başka hiçbir şey değilim işte. Sürünerek kapısına gitmemi isteme benden! Bir parça onurum kaldı ve onu da Clayton'ın öfkesini dindirip benliğini pohpohlayarak ayaklar altına almayacağım zaten."

Elizabeth Ashton her akşamüstü gelişmeleri bildirmek için Whitney'ye uğruyordu. Fakat üçüncü günün sonunda hâlâ kutlanacak bir haber yoktu ortada. Clarissa ve Whitney ertesi gün çıkacakları Londra yolculuğu için hazırlıkyaparken Elizabeth odaya süzüldü. Genç kadın adeta kazanılması hiç ile zor olmayan bir savaştan mağlup ayrılan bir asker edasıyla girmişti odaya. "Peter duygularını itiraf etme konusunda on yıl öncekinden daha fazla yol kat edemedi," dedi Elizabeth surat asarak. Ardından da sandalyeye yığılıverdi.
Whitney bir kucak dolusu iç çamaşırını bavulun birine tıkıştırdı ve şaşkınlıkla yılgınlık karşımı bir yüz ifadesi takınarak Elızabeth'e baktı. "Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Elizabeth somurtarak. "Bu akşam annemlerin evde olmadığını ve bize gidip birlikte akşam yemeği yiyebileceğimizi söyledim ona ve ne dedi sence? Dedi ki..." Elizabeth derin derin iç çekerek, "Annemlerle akşam yemeği yemek *hoşuna gidiyormuş."*

"Koca şapşal!" dedi Whitney öfkeyle. Ardından da odada ağır adımlarla bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. "Sen yenilgiyi kabul etmeye hazır olabilirsin fakat ben değilim; en azından Peter Redfern beni mağlup edebilecek en son insan olmalı! O ahmak, çocukluğumuzdan beri sana tapıyor. Hislerini acilen ifade etmeye zorlayacak bir sebebe ihtiyacı var onun, hepsi bu." Whitney gardırobu bütünüyle içine alan bavulu ayağıyla gelişi güzel itekledi ve giysiler odanın dört bir yanına saçılınca kaşlarını çatarak bavula dik dik baktı. Aniden Elizabeth'e dönerek, "Buldum!" diye bağırdı genç kadın. Gözlerinde, Elizabeth'in eski günlerden gayet net anımsadığı o atik ve cesaretli pırıltı vardı yine. Elizabeth telaş içerisinde sandalyesinde doğruldu. "Whitney, aklında her ne varsa onu yapmayacağız."

"Ah, tabii kı yapacağız!" diye bağırdı Whitney kendinden emin bir tavırla. "Bayan Aslıton, öyleyse size benimle Londra'ya gelmeyi teklif ediyorum."

"Fakat ben Londra'ya gitmek *istemiyorum*," diye kekeledi Elizabeth umutsuzca. "Ben *Peter'*ı istiyorum."

"Güzel, zaten Peter bu akşam senin olacak. Şimdi söylediklerimi tekrarla, 'Evet, seninle birlikte Londra'ya geleceğım.'"
"Evet, seninle birlikte Londra'ya geleceğim," diye tekrarladı Elizabeth. "Ama gelmek istemiyorum."
"Mükemmel, geliniyorsun zaten. Fakat sana sordum ve sen de kabul ettin. Yanı bu durumda Peter'a benimle gelmeyi kabul ettiğini söylediğinde yalan söylememiş olacaksın." Whitney bile bile şaşkına dönen Elizabeth'in üzerine atılıp elinden tuttuğu gibi genç kadını çalışma masasına sürükledi. "Şimdi yazmaya başla ve Peter'a bu akşam benimle akşam yemeği yerken sana eşlik etmesini söyle. Ona de ki..." Whitney duraksadı, işaret parmağını dudaklarına götürdü ve aniden gülümsedi; nihayet en uygun ifadeyi bulmuştu. "Ona birlikte gerçekleştirmeyi planladığımız son derece sıradışı bir şey olduğundan söz et. *Bu* onu şaşkına çevirecek."
"Peter birlikte Londra'ya gitme fikrimizden hiç hoşlanmayacak," dedi Elizabeth.
"Bu fikir onu öfkeden *delirtecek*!" dedi Whitney böbürlenerek. "Artık yetişkin bir bayan olmama rağmen Peter hâlâ fırsat bulduğumda saçma sapan davranmamdan çekiniyor."
Elizabeth uysal benliğine hayatında ilk kez karşı koyarak inatçı bir tutum sergilemekteydi. "Eğer Peter bunu uygun bulmazsa seninle gelmeyeceğim."
Whitney, Elızabeth'in bu zekice planı takdir etmeyişine biraz alınmıştı doğrusu. [11] *Geliniyorsun* zaten.

Anlamıyor musun, Peter bizim birlikte gideceğimizi duyunca öfkelenecek. O benim bütünüyle değiştiğime inanmıyor. O hâlâ benim Reverend Snodgrass'ın yaşlı atını kıçından sapanla vuran o inatçı cadı olduğumu sanıyor."

"Gerçekten yaptın mı?"

"Evet, yaptım; buna benzer daha pek çok yaramazlık yaptım ve Peter da bunların çoğundan haberdar," dedi Whitney gururlu bir ifadeyle. "Seni benimle gelme fikrinden caydırmaya çalışacak, fakat sen ona bu konuda son derece *ısrarcı olduğumu* söyleyeceksin. Ben de ısrarlı davranmak için burada olacağım zaten. Peter ikimizi de vazgeçilmeyeceğini anlayınca geriye tek seçeneği kalacak."

"Neymiş o?" diye sordu Elizabeth. Genç kadın bu kez hayli meraklanmıştı fakat bir o kadar da kuşkulu görünüyordu.

Whitney, ellerini iki yana açarak, "Tabii ki sana evlenme teklifi edecek, seni şapşal!" diye bağırdı. Ardından yeniden genç kadının titreyen ellerini telkin edici ve şefkatli bir tavırla kavrayarak sözlerini sürdürdü. "Lütfen, lütfen bana inan. Bir erkeği bunu yapmaya ikna edecek daha iyi bir fikir yok; seni kaybetme korkusunu hissetmeli. Ve bir erkek ancak masum bir kadını "uygun olmayan arkadaşlardan" koruduğunda kendisini tam anlamıyla cesur ve güçlü hisseder; bu durumda uygun olmayan arkadaş ben oluyorum. Nicolas DuVılle beni ayartmaya çalışan bir beyefendiyle karşılaşana dek be-

nimle çok fazla ilgilenmiyordu. Fakat beni çapkınlıkta hiç de *kendisinden* aşağı kalmayan bir beyefendiden sakınmak için koruyucu bir melek edasıyla adeta üzerime çullandı! Bu gerçekten çok komikti, görmeliydin. Şimdi lütfen bu notu yaz. Bu gece bitmeden Peter sana evlenme teklıf edecek, yalnızca bekle ve gör."

Elizabeth, buyurulanı gönülsüzce de olsa yaptı ve genç kadının notu Peter'a ulaştırılmak üzere bir uşağa teslim edildi.

Ne kadar karşı koysa da üç saat sonra Elizabeth kendisini Whitney'in en cüretkâr elbiselerinden birinin içinde buluvermişti. Bu elbise geçici olarak Elızabeth'e uygun bir biçimde daraltılmıştı. Genç kadının altın rengi bukleleri şık bir topuz halinde toplanmıştı. Clarissa ve Whitney, Elizabeth'i aynanın önüne doğru çekiştirirken genç kadın onlara karşı gelen ısrarcı tavrını sürdürmeye devam ediyordu.

"Hadi," diyerek üsteledi Whitney. "Ne kadar güzel gö-ründüğüne bir bak..."

Elizabeth'in ürkek bakışları, narin kalçalarını ve ince belini sararak aşağı doğru süzülen göz alıcı ipek elbisenin ince pilileri üzerinde şöyle bir dolaştı ve gözler önüne serilen iddialı manzarayı fark edince genç kadın adeta donup kaldı. Elizabeth ellerini aceleyle yakasına yapıştırıp elbisenin yakasından taşan göğüslerini örtmek istedi. "Bunu yapamam," dedi genç kadın ürpererek.

Whitney gözlerini devirdi. "Elbette, yapabilirsin Elizabeth. Üstelik bu elbise Fransa'da giyilenlerin yanında oldukça masum kalıyor."
Elizabeth ellerini ağır ağır elbisenin yakasından çekerken çekingen bir tavırla gülümsedi. "Sence Peter bu elbiseyi beğenecek mi?"
"Hayır," dedi Whitney neşeli bir ses tonuyla. Ardından ekledi: "Ayrıca ona, elbiselerinin çok sıradan olduğunu ve Londra'ya gittiğimizde sana birlikte katılacağımız partilerde giymen için üstündekine benzer elbiseler aldıracağımı da söyleyeceğim."
Saat sekizde Peter mum ışığıyla aydınlatılmış misafir odasında kendisini beklemekte olan genç hanımların yanında belirdi. Whitney'e şöyle bir bakıp onu başıyla selamladıktan sonra Elızabeth'i arayan gözlerle etrafına bakındı. Genç kadın sırtını Peter'a dönmüş pencereden dışarı bakıyordu.
"Şu ikinizin yapmayı planladığı o "son derece ilginç şey" nedir acaba, öğrenebilir miyim?" diye sordu genç adam.
Elizabeth ağır ağır arkasını dönünce Peter'ın şaşkınlıktan adeta dili tutuldu. Genç adam serseme dönmüştü, faltaşı gibi açılmış gözleriyle Elizabeth'i süzüyordu.
Peter'ın onu görür görmez dizlerinin üzerine çöküp evlenme teklif edeceğini hayal eden Elizabeth ise umutlu bir bekleyişle olduğu yerde öylece duruyordu. Peter'ın konuşmadığı gibi hiçbir tepki göstermediğini de görünce genç kadın başını inatçı bir kararlılıkla kaldırdı ve Elizabeth yirmi bir yıl boyunca ilk kez doğuştan sahip

olduğu kadınsı kurnazlığını bilinçli bir tavırla sergilemeye başladı. "Whitney yarın beni oldukça uzun sürecek bir Londra gezisine götürüyor," dedi genç kadın. Serseme dönen Peter'ın önünde sarışın cazibesini sonuna kadar kullanarak bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyordu Elizabeth. "Whitney yeni elbiseler ve yeni bir saç modeliyle Londra'da hayli gözde olacağımı düşünüyor." Gözlerini kocaman açıp masum masum bakarak sözlerini sürdürdü Elizabeth. "Hem bana genç adamları nasıl etkileyeceğimi de öğretecek." İlham perileri başına üşüşünce sözünün sonunu da getirmeyi ihmal etmedi. "Bir yandan döndüğümüzde beni tanıyamamandan da korkmuyor değilim tabii..."

Whitney'in dudakları hayranlık dolu bir kahkaha patlatmak istercesine titrerken genç kadın Peter'ın öfke dolu bakışlarının kendisine odaklandığını fark edince kendini toparladı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun Tanrı aşkına?" diyerek çıkıştı Peter.

Whitney de ne yapıp edip Elizabeth kadar masum bir tavır takınmayı başarmıştı. "Elizabeth'e kol kanat germek istiyorum hepsi bu."

"Senin kanatlarının altında olmaktansa boynuna bıçak dayamalarını tercih ederim!" diyerek bağırdı Peter. "Ben böylı bir şeye müsaade..."

"Bir dakika Peter," dedi Whitney onu yatıştırmak istercesine. Genç kadın yüz ifadesindeki ciddiyeti zor da olsa korumaya çalışıyordu. "Biraz mantıklı ol. Niyetim Elizabeth'i Londra'ya götürüp onu bu hafta baloda

tanıştığım bazı beylerle tanıştırmak. Bu kimseler oldukça hoş ve seçkin kişiler. Ayrıca hepsi kusursuz birer özgeçmişe sahip son derece nitelikli insanlar. *Biraz* çapkın olabilirler tabii ama Elizabeth'in en azından bunlardan birine veya ikisine kör kütük âşık olabileceğini düşünüyorum. Sen de biliyorsun ki artık evlenmesinin zamanı geldi. Elizabeth benden bir yaş büyük üstelik."

Peter huzursuz bir tavırla elini alnına götürerek, "Elizabeth'in kaç yaşında olduğunu biliyorum!" diye bağırdı öfkeyle.

"Öyleyse onun kararlarına karışmak gibi bir hakkın olmadığının da farkındasındır. Sen onun babası değilsin. Kocası ya da nişanlısı falan da değilsin. Bu yüzden tartışmayı kes ve gerçekleri kabul et. Gidip akşam yemeğinin hazır olup olmadığına bakacağım," dedi Whitney ve kahkahayı patlatmamak için hızla arkasını dönüp yanlarında uzaklaştı.

Whitney, Peter'ın Elizabeth'i eve götürürken ona evlenme teklifinde bulunacağından adı gibi emindi. Fakat yanılmıştı genç kadın; on dakika sonra misafir odasına döndüğünde Elizabeth ve Peter çoktan el ele tutuşmuşlardı bile.

"Planınızı bozmuş olmaktan ötürü üzgünüm," dedi Peter ona şakacı bir tavırla. "Fakat Londra'ya giderken Elizabeth sana eşlik edemeyecek," diyerek kararlı bir tavırla sözlerini sürdürdü Peter. "Eşim olmayı kabul etti. Peki *buna* ne diyeceksin?"

"Ne mi diyeceğim?" diye karşılık verdi Whitney. Genç kadın gözlerindeki memnuniyet pırıltısını saklamak için bakışlarını kaçırmıştı. "Tabii ya... Senin böyle işgüzarlık etmene şaşmamalı, Peter. Oysa ben... Elizabeth ile harika bir Londra tatili geçirecektim."
Doğuştan iyi huylu bir karaktere sahip olan Peter gülümseyen gözlerle müstakbel eşine şöyle bir baktı, ardından daha dostane bir tavır takınarak, "Madem..." dedi. "Elizabeth ile Londra'ya gitmeyi bu kadar çok istiyorsun, onunla birlikte ı,eyiz alışverişine çıkabilirsin. Eğer bu akşam babası benimle evlenmesini onaylarsa kendisi yarın alışverişe başlamak isteyecektir. Ayrıca Elizabeth senin nedimesi olmanı istediğini bana söyledi."

23

Archibaldlar'ın evine vardıklarında Whitney, şaşkına dönmüş bir Emily ile karşılaştı; arkadaşı kahverengi saçlarını bir eşarpla örtmüştü, yanaklarında ise benek benek lekeler belirmişti. "Baca temizleyicisine dönmüşsün," dedi Whitney gülerek.
"Whitney! Tam zamanında geldin!" diye karşılık verdi Emily arkadaşını kucaklayarak. "Akşam yemeğinde bir şövalye, bir soylu ile yan yana oturabilir mi?" diye sordu ardından umutsuzca.

Whitney şaşkın bir tavırla gözlerini kırpıştırdı.
Hizmetçiler Clarissa'ya odasını gösterirken, Whitney de pelerinini çıkarıp salona geçti. "Şu korkunç davetten söz ediyorum," dedi Emily. "Michael'ın annesinin söylediğine göre artık Michael'ın mevkisine yaraşır biçimde davetler düzenlemem gerekiyormuş. Yalnızca basit bir oturma düzeninin bile *ortalığı* nasıl velveleye verebildiği hakkında en ufak fikrin var mı? Buyur işte, şu başıma gelene bak." Genç kadın çalışma masasının yanına koştu ve sözkonusu davette yer alacak yemek masaları için hazırlanan oturma düzeninin çizili olduğu kâğıdı kaptı. Bu masaları tekrar tekrar düzenlemek için kâğıdı durmadan karaladığı belliydi. "Bir şövalyenin yanına bir soyluyu oturtmak uygun mudur, değil midir, söyler misin? Michael'ın annesi bana görgü kuralları ile ilgili düzinelerce kitap verdi. Fakat bu kitapların içinde bazı kurallarla ilgili öyle çelişkili açıklamalar ve istisnalar var ki onları okumadan önceki bildiklerimi de unuttum."
Whitney oturma düzenini şöyle bir gözden geçirdi ve hemen çalışma masasının önündeki sandalyeye oturdu. Tüylü kalemi mürekkep şişesine batırıp el çabukluğuyla konukların yerlerini yemden düzenledi ve arkasına yaslanıp serseme dönen arkadaşına neşeli bir gülücük gönderdi. "Anne teyzemden öğrendiğim için beş farklı ülkeden gelen soylular dahi olsa bununla baş edebilirim," dedi Whitney.

Emily koltuğa çöktü. Bakışları hâlâ endişe yüklüydü. "Bu bizim ilk resmi davetimiz, bu yüzden Michael'ın annesi attığım her adımı izleyecek. Üstelik kendisi bu gibi resmi toplantılarda kılı kırk yaran bir kadındır. Oğlu *herhangi biri* ile evlenince hiç de mutlu olmamıştı zaten. Durum böyle olunca ona katıldığı en muhteşem ve en büyük daveti verebildiğimi göstermek istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum Whitney!"

Clayton'ı görebilmek için belli belirsiz bir bahane yaratabilmek uğruna gizliden gizliye kıvranan Whitney'in yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Genç kadın tekrar çalışma masasına oturdu, kalemi bir kez daha eline aldı ve genç adamın adı ile unvanını oturma planındaki en uygun yere yazdı. Ardından oturma planını Emily'ye uzatarak, *"Böylece* yılın ev sahibesi olacaksın," dedi Whitney böbürlenerek. "Ve bu davet Martin'in annesini imrendirecek!"

"Claymore Dükü," dedi Emily heyecanlanarak. "Fakat *o* benim dünyadaki en küstah insan olduğumu düşünecek. Üstelik bu davete katılacağını hiç sanmıyorum; bizim konuklarımızın hiçbiri mevki olarak ona denk değil."

"Katılacak," dedi Whitney kendinden emin bir tavırla. "Bana bir davetiye ve boş bir yaprak ver." Whitney biraz düşündükten sonra Clayton'a göndereceği mektubu yazmaya koyuldu. Ona Emily'yi ziyaret etmek üzere Londra'ya geldiğini ve Emily'nin onu da davetinde görmeyi arzu ettiğini belirtti. Davetiyeyi mektubun içine iliştirip Archibaldlar'ın uşaklarından birine teslim etti ve

uşağa bu mektubu Dük Hazretlerinin sekreterine, Bay Hudgins'e ulaştırmasını, ona mektubun *Bayan* S/o/ze'dan geldiğini açıklamasını emretti. Clayton, Whitney'ye erken dönmesini istediği takdirde bu kararını Bay Hudgins'e bildirmesini söylemişti.

Uşak kısa bir süre sonra döndü ve Dük'ün, erkek kardeşinin kır evine ziyarete gittiğini, ertesi gün yani cumartesi günü erkenden Londra'da olacağını bildirdi.

Bu haberi öğrenmek Emily'yi hem rahatlattı hem de hayal kırıklığına uğrattı. Derin bir iç çekerek, "Yarın gece davete katılamayacak kadar yorgun olacaktır," dedi genç kadın.

"Burada olacak," dedi Whitney kendinden emin bir tavırla.

Akşam yemeğinden sonra Emily, Paul konusunu açmaya çalıştı. Ardından da Claymore Dükü ile ilgili bir şeyler söyleyecek oldu ama Whitney oldukça hassas ve kararlı bir tavırla henüz her ikisi hakkında da bir şey konuşmak istemediğini belirtti. En yakın arkadaşına açılmadığı için onu incitmiş olabileceğini düşünen genç kadın Emily'nin gönlünü almak istercesine zavallı Peter'ın Elizabeth'e evlenme teklif etmeye mecbur kalışının komik hikâyesini anlatıp arkadaşını neşelendirdi. "Ben bu işi halleder halletmez Elizabeth ve Peter, aileleri ile birlikte Margaret ve Bayan Mcrryton'ı da yanlarına alıp kasabadan ayrıldılar," dedi Whitney neşeyle. "Elizabeth'in çeyizini almak için buraya geldiler."

"Biri bana birkaç yıl önce gün gelip senin Elizabeth'in nedimesi olacağını söylese aklını kaçırmış olduğunu düşünürdüm doğrusu!" dedi Emily gülerek.
"Elizabeth senden baş nedimesi olmanı isteyecek sanırım," dedi Whitney.
"Düğün burada, Londra'da olacak. Çünkü Elizabeth ve Peter'ın akrabalarının çoğu burada yaşıyor."

Whitney cumartesi öğleden sonraya kadar, Clayton ile bu gece gerçekleşecek olan buluşmaları üzerine oturup düşünmedi. Sabahleyin, Clarissa ile birlikte davet hazırlıkları için Emily'ye yardım ettiler. Sonra Whitney, Archibaldlar'ın arabacısından kendilerini parka götürmesini rica etti. Parka vardıklarında Clarissa'yı üstü açık at arabasında bırakıp itinayla dikilmiş kasımpatı çiçekleri ile bezeli park yolunda dalgın dalgın yürümeye başladı.
Anne teyzesine Clayton'ın kendisini önemsemediğini söylemişti ama bunun tam anlamıyla doğru olmadığını biliyordu genç kadın. Clayton ona "seni istiyorum" demişti ve bu sözler genç adamın onu *arzuladığı* anlamına geliyor olmalıydı. Whitney parktaki banklardan birine oturdu. Genç adamın dudaklarının dudaklarına değen sıcaklığını, ellerinin bedenine şefkatle dokunuşunu ve onu güçlü kollarıyla sarıp sarmalayışını anımsadıkça yanakları al al oluyordu Whitney'in.

Genç kadın onu İngiltere'de gördüğü ilk günü ve o günden bugüne onunla birlikte geçirdiği anları hatırladı. Clayton o gün dere kenarında çınar ağacına yaslanmış onu izlerken Whitney de çıplak bacaklarını uzatmış güneşleniyordu. Genç adam o ilk gün Whitney ile çoktan nişanlanmış olduğunu biliyordu. Ancak Whitney mahremiyeti gözler önüne serildiği için neredeyse genç adamın dünyasını başına yıkacaktı. Clayton'ın, kırbaçla sırtına vurmak istediği anı hatırlayınca haklı bir kırgınlık hissi kalbini kapladı yine. Fakat bunu hak etmiş olduğunu anımsayınca bu duygu da kaybolup gitti. Clayton'ın evinde satranç oynadıkları geceyi hatırlayınca dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Clayton'ın kendisini eve bırakmadan önce dudaklarına kondurduğu ateşli öpücükler aklına gelince Whitney heyecanla ürperdiğini hissetti.

Clayton onu arzulamıştı. Ve bu adam Whitney ile gurur duyuyordu; genç kadın Rutherfordlar'ın davetine katıldıkları zaman anlamıştı bunu. Clayton ona âşık değildi şüphesiz, fakat ona *değer* veriyordu. Köşkün yanında konuştukları gün Whitney'in söylediği korkunç sözlere gücenecek kadar önemsiyordu onu Clayton. Genç adam o gün onun öpücüklerine öfkeyle karşı koymuş fakat sonunda dayanamayıp onu kollarının arasına almış, ona sıkı sıkı sarılmıştı. O anı anımsayınca Whitney kalbinin adeta şefkatle dolup taştığım hissetti. Ve sonra o gün birbirlerine *sonsuza dek elveda*

diyeceklerini düşünüp kendisini nasıl da yapayalnız hissettiğini hatırladı.

Whitney kaşlarını çatarak Clayton'ın evlilik anlaşmasını küstah, zalim ve zorba bir biçimde kendisine dayattığını düşündü. Ne var kı ardından kapıldığı bu haşin hissi bir kenara bıraktı. O adam bütün bu niteliklere sahipti, evet, ama yine de Whitney hissettiği öfkeyi ve isyankârlığı küllendirecek kadar ona değer veriyordu. Whitney'in artık bu gerçeği inkâr etmesinin bir anlamı yoktu.

Whitney onu önemsiyordu ve genç kadın Paul ile evlenme konusunda bu kadar inatçı davranmamış olsaydı belki de bu gerçeğin farkına çok daha önce varacaktı. Uç gün önce Paul'e âşık olduğuna inanırken zihni, Clayton için hislerinin tam olarak ne olduğu konusunda uzun uzun düşünmeyi reddetmiş, onu sevme ihtimalinin müstehcenliği bile onu korkutmaya yetmişti. Zaten bunca yıl Paul'ü deli gibi sevdiğine inanıp sonunda ona körkütük kapılıp gitmekten başka bir şey yapmamıştı ve Whitney bunu geç de olsa anlamıştı. Fakat Clayton'a değer veriyordu. Bunu inkâr edip durmak boşunaydı. Whitney bu adamın ilgisine hep vahşi bir şekilde karşılık vermişti ve Clayton onu sık sık öfkelendirse de genç kadını güldürmeyi de başarmıştı.

Evleneceklerdi. Clayton buna geçen bahar karar vermişti ve güneş hergün nasıl doğuyorsa, onun bu yılmaz arzusunun gerçek olacağı da o kadar kesindi.

Bu kaçınılmazdı; Whitney artık bu gerçeği kabullenmeye hazırdı. O yakışıklı, güçlü ve seçkin asilzade

Whitney'in eşi olacaktı. Bu gece Whitney'den, kasabalıların Paul ile Whitney'in nişanlı olduğuna inandıklarını duyunca genç adamın öfkeleneceği de açıktı tabii.

Whitney, içini çekerek ayakkabısının ucuyla yerdeki çakıltaşlarını itti. içgüdüleri ona... Clayton'a onunla evlenmeye hazır olduğunu söylediği anda... Genç adamın öfkesini kolaylıkla yatıştırabileceğini söylüyordu. Şimdi ona bunu söylerken nasıl bir tavır takınacağına karar vermeliydi. Tamamen serinkanlı ve hevessiz görünüp, "Seninle evlenmekten başka bir seçeneğim olmadığı için ne zaman istersen düğünü yapabiliriz," diyerek gururunu bir parça da olsa kurtarabilirdi. Eğer ona böyle söyleyecek olursa Clayton hiç şüphesiz Whitney'in sinirlerini her defasında bozmayı başaran şu hep takındığı alaycı ifadeyle ona bakacak ve en az Whitney'in sözleri kadar kayıtsız sözlerle ona karşılık verecek, "Dilediğiniz gibi olsun, hanımefendi," gibi bir şeyler zırvalayacaktı.

Whitney üzülerek kaşlarını çattı. Böyle bir tavır kibirini bir parça pohpohlayacak olsa da, iki insanın bir evliliğe bu şekilde adım atması korkunç bir şeydi; umursamaz davranan bir erkek ve bir kadın... Doğrusunu söylemek gerekirse Whitney ona karşı hiç de *kayıtsız* değildi. Whitney geçen günler boyunca onu umduğundan da çok özlemişti; genç kadın Clayton'ın mağrur duruşunu, muzip gülüşünü özlemişti; onunla birlikte her şeye gülmeyi, onunla kavga etmeyi bile özlemişti genç kadın!

Böyle hissettiği için onunla evlenme fikrinden tiksiniyor gibi görünmek yalnızca aptalca değil mantıksız da geliyordu üstelik. Whitney zihninde kendisini evliliğe hazır olduğunu başka bir biçimde söylerken canlandırıyordu şimdi. Bu gece Clayton'a kasabadaki herkesin Paul ile nişanlandığına inandığını açıkladıktan sonra onun o engin grilikteki gözlerine bakarak nazikçe gülümseyecek ve ona "sanırım bu dedikoduya bir son vermenin en iyi yolu *nizamınızı* duyurmak olacaktır," diyecekti. Artık ona teslim olduğunu, geçen bütün o haftalar boyunca aralarında sürüp giden benlik savaşlarına kayıtsız şartsız son verdiğini gülüşüyle anlatacaktı. Tamam, bu yüzden gururunun bir parça incineceği doğruydu ama Clayton onun kocası olacaktı ve Whitney'in onu isteyerek kabul ettiğini bilmek bu adamın en doğal hakkıydı.

Eğer kararını bu tavırla açıklarsa, Clayton büyük bir ihtimalle ona alaycı bir biçimde karşılık vermek yerine Whitney'yi kollarına alacak ve onu her zamanki o güçlü ve anlayışlı tavrıyla öpecekti. Bunu yalnızca zihninde canlandırmak bile Whitney'in başını döndürmeye yetiyordu.

Gururun canı cehenneme! Whitney böyle dedi kendi kendine, ikinci yolu seçmişti. Genç kadın at arabasına doğru yürürken heyecan ve mutluluğun damarlarına yayılmaya başladığını hissedebiliyordu.

Emily'nin evine geri döndüğünde, Emily'nin konuklarla birlikte salonda olduğunu öğrendi. Paldır küldür salona

girmektense, kendisine ayrılan lüks misafir odasına çıkmayı tercih etti genç kadın.
Şapkasını çıkarırken Emily içeri girdi. "Elizabeth, Peter, Margaret ve anneleri az önce gittiler. Elizabeth beni düğüne bekliyor." Emily heyecanla ekledi: "Be... Ben de onları bu gece düzenlediğimiz yemeğe davet ettim. Bütün ev ayağa kalkmışken bunu gizleyemezdim. Bir davete hazırlandığımız belli oluyor."
Whitney eldivenlerini çıkardı. Emily'nin endişeli yüz ifadesini görünce genç kadının dudaklarında şaşkın bir tebessüm belirmişti. "Bunun için kaygılanma, oturma düzeninde birkaç değişiklik yaparız olur biter. Bu kadar basit..."
"Hayır, değil," dedi Emily çaresiz bir halde. "Şey... Alışveriş yaparken senin arkadaşın Mösyö DuVille ile karşılaşmışlar. O da Margaret'a seni sormuş, Elizabeth de ona senin bende kaldığını söylemiş. Dolayısıyla *o* da onlarla birlikte geldi..."
Whitney bir felaket bulutunun başının üstüne çökmekte olduğunu çoktan anlamıştı. Emily sözlerini sürdürdü: "Onu da davet etmek zorunda kaldım. Dük senin davetin üzerine buraya geleceği için senin adına işlerin karmakarışık olacağını biliyordum tabii... Ama Mösyö DuVille'in böylesine yarım ağızla dile getirilmiş bir daveti kabul etmeyeceğinden adım gibi emindim."
Whitney yatağın üzerine çöktü. "Fakat Nicki davetini geri çevirmedi, değil mi?"

Emily kafasını salladı. "Margaret'ı oracıkta gözümü kırpmadan boğazlayabilirdim. O adamın senden başkasına ilgi duymadığı gün gibi aşikâr, gel gelelim o kız adamın koluna resmen bir... Bir sülük gibi yapıştı ve gelmesi için adeta yalvardı. Umarım ailesi en kısa zamanda birini bulur ve o kızı evlendirir; yoksa kendini de ailesini de rezil edecek. Dünyada Margaret'dan daha yapışkan, daha basit, daha fesat bir kadın daha yoktur herhalde. Elizabeth ise son derece tatlı ve Margaret'ın kendisini düpedüz ezip geçmesine izin veriyor."

Whitney'in keyfi yerindeydi ve bu geceyi heyecanla bekliyordu. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin neşesini kaçırmasına izin vermeyecekti. Genç kadın Emily'ye kendinden emin bir tavırla gülümsedi. "Margaret ya da Nicki için endişelenme. Her şey yolunda gidecek."

24

Clayton at arabasında otururken, kardeşinin kendisinden okumasını istediği raporları karşı koltuğa bıraktı ve arkasına yaslanıp başını koltuğa dayadı. Genç adam planlanan tarihten önce kasabaya döndüğü için bir hayli heyecanlıydı.

Atlar kasabanın Arnavut kaldırımlarıyla döşeli sokaklarına yaklaşmak üzereyken yavaşlayınca Clayton dışarıda neler olup bittiğini anlamak için eğilip

pencereden dışarı baktı. Gökyüzünü kaplayan kapkara bulutlar, o cumartesi akşamüstünde, güç bela kendisini göstermeye çalışan güneşi yok etmeye çabalıyor gibiydi. Kasaba yolu devrilmiş bir yük arabası yüzünden kapanmıştı. Yük arabasını düzeltmeye çalışan arabacıların ve kaçan koyunları yakalamak için araçlarından fırlayan kimselerin arabaları yolda öylece duruyordu. "McRea!" diye seslendi Dük sinirli bir ses tonuyla. "O keşmekeşin yanına yaklaştığımızda arabayı durdur da insanlara yardım et. Yoksa bütün günü burada geçireceğiz."

At arabasının önündeki koltuktan, "Derhal, efendim," diye seslendi McRea.

Clayton saatine baktı ve canı sıkılmış gibi dudaklarını büktü. Buraya bir gün önce koştura koştura gelerek tam bir aptal gibi davrandığını düşünüyordu. Daha önce planladığı gibi günü Londra'da geçirmek yerine, Whitney'yi görmek uğruna deli gibi yanıp tutuşarak sabahın altısında kardeşinin evinden fırlamıştı. Sanki hayatı ona ulaşıp ulaşmamasına bağlıymış gibi yalnızca atları değiştirmek için durarak tam yedi saattir seyahat etmekteydi. Bu hafta onu yalnız başına bırakmamalıydı. Bunu kendi kendine yüzüncü kez söylüyordu Clayton. Onu yalnızlığıyla baş başa bırakmak yerine yanında kalıp ona kararlı ama nazik bir biçimde moral vermeliydi. Şimdi Whitney'in kendince isyan edecek başka bir şey bulmuş olma ihtimali vardı; çünkü Clayton onu Sevarın'i reddetmeye zorlamıştı. O karaktersiz adamı

sevdiğine ısrarla inanan inatçı, küçük bir aptaldı bu kız. Güzel, ateşli, göz alıcı küçük bir aptal... Eğer Sevarin'i birazcık dahi seviyor olsaydı, Clayton'ın yakın ilgisine öyle karşılık vermezdi oysa ki.

Genç adam Rutherfordlar'ın balosundan sonra onu Archibaldlar'a bırakırken Whitney'in kendisini nasıl öptüğünü ve kendisine nasıl sarıldığını hatırlayınca vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. O gece şampanya yüzünden Whitney'in her zamanki çekingenliğinden eser kalmamıştı ama o gece de önceden olduğu gibi Clayton'ı tatlı tatlı arzulamıştı. Whitney onu istiyordu... O kahrolası inadı ve gençliği olmasaydı bunun farkına çoktan varmış olurdu. Bu genç kadın Clayton'ı istiyordu elbette ve Clayton da onu hayatta hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Genç adam, Whitney'in kendisim onun sevdiği kadar çok sevmesi için ona neşe dolu günler ve zevk dolu geceler yaşatmaya hazırdı.

Onun sevdiği kadar mı? Clayton bunu düşününce sert bir tavırla kaşlarını çattı, ardından derin derin içini çekip gerçeği kabul etti. Whitney'ye âşık olmuştu. Otuz dört yaşında, birçok kadınla sayılamayacak kadar çok sayıda ilişki yaşadıktan sonra hoşnutsuz tavırlarına kaygısızca meydan okuyan, unvanıyla dalga geçerek boyun eğmeyi kesinlikle reddeden son derece küstah ve büyüleyici bir bayana vurulmuştu. Whitney'in gülüşü kalbini eritiyor, dokunuşu kanını kaynatıyordu; bu kadın onu başka hiçbir kadının yapamadığı kadar büyülüyor, eğlendiriyor

ve çileden çıkartıyordu. Clayton, onsuz bir gelecek düşünemiyordu artık.

Dük bütün bunları kendine itiraf etmişti ve şimdi ona kavuşup, uzun uzun onu seyrederek gözlerine ziyafet çektirebilmek için eskisinden daha da çok hevesleniyordu. Onu kollarına alıp şakıyan sesini duymak için, bu kadının biçimli ve şehvetli bedeni kolları arasında kıvrılırken hissettiği o muhteşem zevki yeniden tadabilmek için adeta yanıp tutuşuyordu genç adam.

McRea at arabasını eczanenin önünde durdurdu ve kaçan koyunlardan geriye kalanlarını yakalayıp düzeltilmiş yük arabasına yerleştirenlere yardım etmek için arabadan indi. At arabasında öylece oturmaya daha fazla tahammülü kalmayan Clayton da arabadan aşağı inip insan kalabalığının içine karıştı. insanlar ortalığa dağılmış koyunları yakalamaya çalışan adamları izliyorlardı. Fırıncı, yün yumağı hayvanlardan birine doğru çılgınca bir hamle yaptı, hedefini şaşırdı ve bir başka koyunu az önce zapt etmiş olan diğer bir kasabalıya tosladı; o anda Clayton'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"Oldukça gülünç bir manzara, değil mi?" dedi Bay Oldenberry. Eczacı olan biteni izlemek için eczanesinden dışarı fırlamış, seyircilerin arasına karışan Clayton'ın yanında bitivermişti. Clayton'ı muzip bir tavırla dürterek, "Fakat siz asıl eğlenceyi kaçırdınız,"

dedi Oldenberry. "Bütün kasaba yeni haberlerle kaynıyor. Nişanlar..."
"Sahi mi?" dedi Clayton umursamaz bir ses tonuyla.
Genç adamın dikkati nihayet hareket ettirilen yük arabasına odaklanmıştı.
"Evet, aynen öyle," dedi Bay Oldenberry. "Fakat ne yazık ki müstakbel gelinleri tebrik edemeyeceksiniz; ikisi de Londra'da." Adam sesini iyice alçaktı. "Şahsen ben Bayan Stone'un sizi tercih edeceğini düşünmüştüm ama yıllardır Bay Sevarin'e ilgi duyuyordu ve sonunda onu elde etti. Nişanlandılar. Bu haberin duyulduğu anda Bayan Ashton'ın Bay Redfern ile nişanlandığı da öğrenildi. Bu zamana kadar hiçbir söylentinin yayılmamış olması ilginç doğrusu ve..."
Clayton aniden adama dönüp bakınca, Bay Oldenberry gri gözlerdeki korkunç bakışa kilitlenerek donup kaldı. Clayton ürkütücü bir ses tonuyla fısıldadı, "Ne dedin sen?"
"De... Dedimki, Bayan Stone ve Bayan Ashton siz burada yokken nişanlandılar."
"Ya yalan söylüyorsun, ya da yanılıyorsun."
Bay Oldenberry o gri gözlerde patlayan öfke fırtınasından ürkerek bir adım geri çekildi ve kafasını salladı. "Ha... Hayır, yalan söylemiyorum. Kasabada kime isterseniz sorun, size bunun doğru olduğunu söyleyeceklerdir. Bayan Stone ve Bayan Ashton dün sabah bir saat arayla buradan ayrıldılar. Londra'ya gelinliklerini almaya gittiler; bunu Bayan Ashton bizzat

kendi ağzıyla söyledi," diyerek biraz çaresiz bir halde sözlerini doğrulamaya çalıştı eczacı. Bu konuda tam bir bilgi sahibi olduğunu kanıtlamak istercesine eklemeyi de ihmal etmedi: "Bayan Stone, Leydi Archibald'ın evinde, Bayan Ashton ise büyükanne ve büyükbabası ile kalacakmış."

Clayton tek kelime dahi etmeden arkasına döndü ve hızlı adımlarla at arabasına doğru yürüdü.

Bay Oldenberry, koyunların yakalanmasını izlemek için orada toplanan ve Bay Westland ile konuşmasına kulak misafiri olmak için istiflerini bile bozmadan orada beklemekte olan kasabalı ahbaplarının yanına yaklaştı. "Bayan Ashton'ın gelinliğini almak için Londra'ya gittiğini söylediğimde bana nasıl baktığını gördünüz mü?" diye sordu eczacı etrafındakilere. Adamın gözleri meraktan ışıl ışıl parlıyordu. "*Ben* de bu adamın Bayan Stone'dan hoşlandığını sanmıştım."

Clayton, "Stone Malikânesi'ne..." diye seslendi McRea'ye, ardından aceleyle at arabasına binip koltuğuna yerleşti. Whitney'in evinin önünde durduklarında uşaklardan biri koşarak yanlarına yaklaştı. "Bayan Stone nerede?" dedi Clayton. Genç adamın buz gibi sesi at arabasının merdivenlerini indirmek üzere yere eğilen uşağın ellerini titretiyordu.

"Londra'da efendim," dedi uşak bir adım geri çekilerek.

Atlar Clayton'ın geçici olarak ikamet ettiği evin önüne gelip henüz tam durmamışken genç adam tek bir hamlede at arabasının kapısını açıp aşağı fırladı.

Serseme dönen arabacısına, "Atları değiştir," diye seslendi. "Ve on dakika içerisinde Londra'ya gitmek için hazırlan." Clayton'ın içindeki öfke adeta kızgın bir .asit misali köpürmekte, Whitney için hissettiği o şefkatli duyguları yakıp yok etmekteydi. O sersem bir ahmak gibi koştura koştura bu kadının yanına gelmeye çalışırken, *hanımefendi* çeyiz düzmek için Londra'ya gitmişti. Üstelik parası *onun* tarafından ödenen bir çeyiz; bunu düşündükçe Clayton'ın içine cayır cayır yanan bir öfke seli yayılıyordu!

"Küçük, sinsi kalbine lanet olsun!" Genç adam süratle giysilerini değiştirirken Whitney'ye duyduğu bütün hiddeti vahşi sözlerle kusuyordu. Nikâh için özel izin alır almaz onu gerekirse saçlarından tutup kiliseye sürükleyecekti.

Tanrı aşkına, özel izin de almayacaktı! Bunun için beklemesine ne gerek vardı ki? Onu bu gece Iskoçya'ya götürüp orada evlenecekti. Whitney döndüğünde Clayton'ı aldatmasının bedelini kaçarak evlendiği rezaletine katlanarak ödeyecekti.

Genç adamın içi sızlıyordu. Clayton, Whitney'in bir gün kendisiyle evlenmeyi istediğini itiraf edeceği günü beklemiş ve bedeninin tadına bakma zevkinden kendisini mahrum etmişti. Whitney'in isteklerine lanet olsun! Bundan sonra her şey *onun* istediği gibi olacaktı. Bundan böyle Whitney ya onun sözünü dinleyecekti ya da Clayton ona zorla sözünü dinletecekti. Genç bayanın

hangisini tercih ettiğine de zerre kadar önem vermeyecekti.

Tam on dakika sonra Clayton kıyafetlerini değiştirmiş, evden dışarı fırlamış ve kendini at arabasına zor atmıştı. Şehre geri dönerken uzun süren yolculuk boyunca yüreği Lalı ölüm sessizliğine bürünüyor, kâh dizginlenemez bir öfkeyle dolup taşıyordu. Atlar davetin sürmekte olduğu ışıl ışıl aydınlatılmış Archibald Malikânesi'nin önünde durduğunda saat gece yarısını geçmişti.

Clayton, "Burada bekle. Hemen döneceğim," diye seslendi arabacısına. Genç adam ön kapıya çıkan merdivenlerde çevik adımlarla ilerlerken içinde fokur fokur kaynayan öfke buz gibi, kaskatı bir kararlılığa dönüşüyordu. Kindar, inatçı bir yumurcak onu oyuna getirmişti! Bu sıfatlar onu tanımlamaya yetmezdi, kesinlikle yetmezdi. O dalavereci, yalancı bir *fahişeydi!* Clayton şaşkına dönen uşakların yanından hışımla geçip müzik ve kahkahanın çınladığı yere doğru yürürken içindeki ölümcül nefret zihninde böyle dile geliyordu işte.

Balo salonunun aşırı kalabalığından bir an olsun kaçabilmek için Emily'nin verandasına çıkan Whitney peşinden gelen beyefendilere dönüp göz alıcı, yapmacık bir tebessümle gülümserken gecenin soğuk rüzgârı genç kadının alev alev yanan yanaklarını serinletiyordu. Neşeli gülüşüne karşın Clayton'ı bulabilmek için umutsuzca içerideki insan kalabalığının arasında dolaşan yeşil gözleri buğulu buğulu bakıyor, gelgelelim

genç kadın onun bu saatten sonra artık gelmeyeceğini biliyordu. Belki de davetiyeyi almamıştı; belki de Londra'ya uğramadan doğrudan Whitney'in evine gitmişti. Whitney, Londra'daki bütün işleri yoluna koymadan Anne teyzesine mektup yazıp ona Lincolnshire'daki kuzenini görmeye gidebileceğini bildirdiği için hayıflanıyordu. Clayton'ın davetiyeyi aldığından emin olana dek beklemeliydi oysa ki.

Hayır, dedi kendi kendine hüzünlenerek; Clayton'ın sekreteri Dük'ün seyahat planından oldukça emindi. Kendisini boşu boşuna kandırıp duruyordu işte; Clayton onun davetini kaba bir biçimde geri çevirmişti. Buna kata yorarken Whitney'in kızgınlığı derin bir kırgınlığa dönüşüyordu.

Saçlarını açık bırakmıştı Whitney. Çünkü Clayton ona bir keresinde en çok bu halini sevdiğini söylemişti. Sırf onu memnun edebilmek için son derece göz alıcı, her tarafı incilerle bezeli fildişi renginde bir elbise de giymişti üstelik. Onu memnun etmek için her şeyi düşünmüştü genç kadın. Fakat Clayton ne gelmeye ne de davetine olumsuz bir yanıt vermeye tenezzül etmişti.

Gözyaşlarına boğulmamak için güçlükle kendine hâkim olmaya çabalıyordu genç kadın. Sonunda Clayton'a o ne zaman isterse kendisiyle evlenmeye hazır olduğunu söyleyecek cesareti toplayabilmişti ve şimdi hissettiği acı dolu hayal kırıklığının sırf bu sebepten kaynaklandığına kendisini inandırmaya çalışıyordu Whitney. Fakat onun ıssız kederinin sebebi çok daha

derindi; Clayton'ı özlemişti. Onu gülerken görmeyi, aralarında hüküm süren bu benlik savaşında artık ona teslim olduğunu itiraf etmeyi ve kendini onun kollarına bırakıp onunla öpüşmeyi yürekten arzuluyordu. Bu gecenin kendileri için yeni bir başlangıç olacağını ummuştu. Whitney gözyaşlarını içine akıttı ve mahvolmuş gecesinin geri kalanını iyi geçirmeye karar verdi.

Clayton tanıdığı birkaç konuğu başını eğerek selamladı. Genç adam adeta kurbanının ortaya çıkmasını bekleyen bir panter gibi pusuda bekliyordu. DuVille'in elinde iki şampanya kadehiyle verandaya açılan kapıya doğru ilerlediğini gördü. DuVille salonun öbür ucunda yürürken Clayton onu gözleriyle takip etmekteydi. Whitney'in etrafında en azından yarım düzine adamla verandada beklediğini görünce Clayton'ın yüzü öfkeden kaskatı kesildi.

Doğal bir tavırla verandadakilerin yanına yaklaşmaya başladı. Etrafındaki genç adamlar Whitney'ye çalgı çalıyormuş gibi yaparlarken "nişanlısının" hayali değneğini eline almış sevimli bir tavırla orkestra şefi misali onları yönetmekte olduğunu görünce Clayton'ın küçümseyen bakışları buz kesti. Bu rol ona ne kadar da yakışmış, dedi içten içe; erkekleri parmağında oynatmak... DuVille'in az önce verandaya çıktığı kapıların hemen yanından açılan diğer kapılardan dışarı çıkmak üzereydi ki bir elin kolunu sıkıca tuttuğunu hissetti Clayton.

"Sizi burada görmek ne hoş bir tesadüf," dedi Margaret Merryton.
Clayton'ın bütün dikkati Whitney'ye odaklanmıştı. Genç adam kolunu çekmek istedi. Fakat Margaret onu sıkı sıkı tutmuş, bir türlü bırakmıyordu. Clayton'ın gözlerinin kilitlendiği yöne doğru bakarak, "Ne utanmaz bir kız, değil mi?" dedi Margaret.
Otuz dört yıldır belli görgü kurallarına özenli bir biçim-de uyduktan sonra bu kurallar bir anda yadsınamıyordu; bu yüzden ne kadar sinirlenmiş olursa olsun genç adam kendisi ile konuşan bu hanıma selam vermek için dönüp baktı. Fakat o kadar çok öfkelenmişti kı bu genç hanımın kim olduğunu ancak birkaç dakika sonra fark edebildi. Üstelik onu tanımadığı belli olmasın diye uğraşacak durumda da değildi; bu yüzden Margaret'ın hayranlık uyandıran ela gözlerine anlamsız anlamsız bakarken bu gözlerdeki âşık bakışın aşağılık ve kindar bir bakışa dönüştüğünü fark edemedi. Verandada şuh bir kahkaha sesi duyulunca Clayton irkilerek başını sesin geldiği tarafa çevirdi.
Margaret, Whitney Stone'a dönüp baktı. Clayton'ın koluna yapışan eli şimdi genç adamın kolunu daha da sıkı tutuyordu. Genç kadının incinmiş gururu ses tonuna da yansımış, Margaret fısıldamaya başlamıştı. "Eğer ona sahip olmaya o kadar hevesliyseniz, gidip onu elde edin. DuVille ya da Paul Sevarin için endişelenmenize gerek yok. İkisi de onunla evlenmeyecek nasıl olsa."

"Nedenmiş o?" dedi Clayton kolunu Margaret'ın elinden kurtarmaya çalışarak.
"Çünkü Paul, Mösyö DuVille'in yıllardır bildiği gerçeği yeni öğrendi; ikisi de Whitney'in *hayatında ilk* değilmiş meğer." Genç kadın Clayton'ın benzinin bir anda attığını fark etti. Genç adamın kaskatı kesilmiş çenesi seğirmeye başlamıştı. Margaret arkasını döndü ve başını çevirip buruk bir tavırla fısıldadı, "Belki merak etmişsinizdir; onun yattığı ilk erkek bir seyis yamağıydı! Fransa'ya gönderilmesinin sebebi de *bıydu* zaten."
Clayton kalbinde bir şeylerin paramparça olduğunu hissetti. Duyguları öylesine darmadağın olmuştu ki, genç adam artık kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. Başka zaman böyle sözler işitse, Margaret'ın laflarına omuz silkip geçerdi; çünkü Clayton kadınlar arasındaki kıskançlığı sezebilecek kadar çok kadın tanımıştı hayatında. Fakat şu anda böyle düşünecek durumda değildi. Bugün onun Whitney tarafından aptal yerine konduğunu ve bu kadının aslında hain bir yalancıdan başka bir şey olmadığını anladığı gündü.
Clayton duraksadı; DuVille'in oradan uzaklaşmasını bekledi. Ardından uzandı, kapının kolunu kavradı ve bir hamlede açtı. Verandaya çıkar çıkmaz Whitney'in tam arkasında dikiliverdi. Genç kadının sarhoş âşıklarından birisi tek dizinin üzerine çökmüş beklemekteydi.
"Bayan Stone," dedi diz çökmüş olan genç adam şakacı bir tavırla. Adamın sözleri içkinin tesiriyle pek de anlaşılmıyordu. "Bana kalırsa sız ve ben iki yetenekli

"müzisyen" olarak... İki yetenekli müzisyen olarak ömür boyu sürecek bir düete imza atmalıyız! Beni layık görürseniz, sizinle kol kola girip... Hayır, *el ele* verip..."
Genç adam aniden duraksayarak yutkundu; fal taşı gibi açılmış gözleri Whitney'in arkasında bir noktaya odaklanmıştı.
Adamın gülünç maskaralıkları karşısında kahkahalara boğulan Whitney başını hafifçe çevirdi ve dönüp Clayton'a baktı. O anda mutluluk adeta iliklerine işleyiverdi. Genç kadın ona neşeyle gülümsedi fakat Clayton, dizinin üzerine çökmüş olan zavallı Carlisle'ı pür dikkat izlemekteydi.
"Ayağa kalk," diye bağırdı Clayton. Buz gibi ve alaycı bir tavırla ekledi: "Eğer Bayan Stone'a evlenme teklif etmek gibi bir niyetin varsa, bir talibi daha çıkana dek beklemen gerekecek. Şu anda yalnızca iki talibi var ve ikisinin teklifini de kabul etti." Ardından Whitney'in bileğini bir mengene misali sıkı sıkı kavradı ve arkasına dönüp genç kadını çekiştirerek yürümeye başladı.
Clayton kararlı adımlarla geniş balkonu bir uçtan bir uca hızla geçip evin önündeki merdivenlerden aşağı inerken Whitney de onun adımlarına ayak uydurabilmek için adeta koşuyordu. Sokak lambasının altında beklemekte olan at arabasına yaklaştılar.
Whitney eteğinin kenarına basıp tökezleyince dizlerinin üzerine yığılacak gibi oldu. "Kes şunu, canımı acıtıyorsun!" diye söylendi genç kadın nefes nefese kalmış bir halde. Clayton o anda Whitney'yi ayağa

kaldırmak için koluna öyle hışımla asıldı ki genç kadın kolundan kürek kemiğine kadar uzanan derin bir acı hissetti. Ardından Clayton arabacısına emir verdi ve Whitney'in bileğini yakaladığı gibi onu arabaya tıktı.
"Buna nasıl cüret edersin!" diye söylendi Whitney. Genç kadın Emily'nin evinden böylesine aşağılık bir tavırla sürüklenerek çıkarılıp arabanın arka koltuğuna tıkılmaktan ötürü hayli utanmış ve öfkelenmişti. "Sen kim olduğunu zannediyorsun?" Atlar dizginlerinin altında ıkilip silkininceat arabası şiddetle sarsıldı ve Whitney koltuğuna yapışıverdi.
"Kim olduğumu zannediyorum acaba?" dedi Clayton alaycı bir tavırla. "Tabii ki senin sahibinim. Senin de söylediğin gibi; baban seni sattı ben de aldım."
Whitney gözlerini dikmiş Clayton'a bakıyordu, zihni allak bullak olmuştu. Clayton, Whitney'in kuzeni Cuthbert'i genç kadına ciddi bir evlilik teklifinde bulunurken yakaladığında hiç üzerinde durmamış, hatta gülmüştü ve Whitney şimdi onun Carlisle'ın şakacı tavrına neden böylesine sert bir tepki gösterdiğine anlam veremiyordu. Oysa Whitney bu gece
Clayton ile aralarının iyice yumuşayacağına ve uzlaşacaklarına inanmıştı. Gelgeldim şimdi Clayton'ın neşeli tavrı ile karşılaşmak yerine öfkesine hedef olmak onun canını iyiden iyiye sıkmıştı.
Buna rağmen Whitney'in içine garip bir mutluluk yayılmıştı; Clayton onun davetini geri çevirmemişti işte. Ayrıca Whitney, bir başka adamın evlenme teklifinde

bulunduğunu gören Clayton'ın bu şekilde kendini kaybetmesini de tamamen haksız bulmuyordu. Genç kadın oldukça nazik bir tavırla, "Sen de fark etmişsındir," dedi. "Bay Carlisle oldukça sarhoştu ve evlilik teklifi de yalnızca bir şakaydı. O..."

"Kes sesini!" diyerek çıkıştı Clayton.

Dönüp Whitney'ye baktı ve o an ilk kez at arabasının lambasının titreyen ışığında Whitney yanında oturan adamın yüzündeki o vahşi ve yakıcı öfkeye resmen tanık oldu. Yakışıklı yüzü hiddetten kaskatı kesilmiş, dudakları zalim ve tehditkâr bir hal almıştı. Tebessümü bile buz gibi bir nefretten başka bir şey ifade etmiyordu. Aşağılayıcı bakışlarıyla Whitney'yi baştan aşağı süzdü Clayton... Ve ardından onu görmeye dahi tahammülü kalmamış gibi başını çevirdi.

Whitney hayatı boyunca böyle iradeli ve tehdit saçan bir öfkeye şahit olmamıştı. Hayatında kimse ona bu derece küçümseyen bir tavırla yaklaşmadığı gibi babasından bile böyle bir tepki görmemişti. Oysa genç kadın insanın içini delip geçen, adeta ruhuna işleyen o gri gözlerin içinde bu gece bir sevinç, bir sıcaklık görmeyi, bu gözlerin kendisine tutkuyla bakmasını ne kadar da çok istemişti. Whitney bu adamın kendisine böyle alev saçan yakıcı bir nefret duygusuyla bakabileceğini hiç aklına getirmemişti doğrusu. Şaşkınlığı artık yerini kırgınlığa bırakıyordu ve genç kadın kalbine ağır ağır saçılmaya başlayan o ilk korku kıvılcımlarını hissediyordu. Sessizce pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Şehrin ışıkları gitgide gözden kaybolurken ıssız karanlığın bitmek bilmeyen sessizliği uzadıkça uzamaya başlamıştı artık. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu aniden Whitney. Clayton ölüm sessizliğine bürünmüştü. "Clayton?" dedi genç kadın ağlamaklı bir ses tonuyla. "Nereye gidiyoruz?"

Clayton dönüp Whitneyin korku dolu, güzel yüzüne baktı. Bedenini başka adamlarla kirlettiği için, aşkına ve güvenine ihanet ettiği için ve bütün bunların ardından şimdi de karşısına geçmiş ona "Clayton" diye seslendiği için Whitney'yi oracıkta boğazlamak istiyordu genç adam. Oysa Clayton artık onun nasıl biri olduğunu biliyordu; bu kadın, göz alıcı ve şehvetli bedeninin tadına bakmak isteyen azgın domuzlarla hiç çekinmeden yatan yalancı, sahtekâr, küçük bir fahişeydi. Whitney'in başka adamlarla birlikte olduğunu gözünün önünde canlandırınca genç adam adeta beyninden kurtulmak istedi ve Whitney'in sorusuna cevap bile vermeden manalı bakışlarını ondan kaçırdı.

Whitney şimdi içini gitgide kaplayan korkuyla mücadele edebilmek için dikkatini bulundukları yer ve gitmekte oldukları yön üzerinde toplamaya çalışıyordu. Ana yolun dışına çıkınca "kuzeye!" dedi içinden. Kuzeye gidiyorlardı. O anda *çılgına dönüi* genç kadın. Derin bir nefes aldı, gururunun geri kalanını da ruhuna gizledi ve konuşmaya başladı. "Sana seninle evlenmek istediğimi söyleyecektim. Evlenmek için beni Iskoçya'ya götürmene gerek yok. Seninle..."

"Benimle evlenmene gerek yok, değil mi?" dedi Clayton alaycı bir tavırla gülerek. "Öyle diyorsun yani. Fakat benim kaçmak gibi bir niyetim yok zaten; atlarımı biraz daha yormak gibi bir düşüncem de yok. Atlar zaten bugün senin peşine düşüp İngiltere'nin yarısını dolaştılar."

At arabası aniden batıya doğru dönüp düz fakat az kullanılan bir yolda ilerlemeye başladı. Clayton'ın az önce sarf ettiği sözler Whitney'in zihninde yankılanıyordu. Clayton bütün bir günü onun "peşine düşüp" yolda geçirdiğine göre bugün kasabaya dönmüş ve onun Paul ile nişanlandığı dedikodusunu duymuş olmalıydı. Whitney yalvaran gözlerle Clayton'ın koluna dokundu. "Paul hakkında duyduklarını açıklayabilirim. Biliyorsun..."

Clayton, Whitney'in elini sıkıca kavrayınca genç kadının acıdan soluğu kesildi. "Bana dokunmak için bu kadar hevesli olmana sevindim doğrusu," dedi Clayton alaycı bir tavırla. "Çünkü birazdan tam da bunu yapma fırsatını elde etmiş olacaksın." Genç adam tiksinir gibi Whitney'in elini kolunun üzerinden itti ve genç kadının eli kucağına düştü. "Ne var ki, burası ne kadar ateşli olduğunu kanıtlaman için uygun bir yer değil, o zamana kadar hislerine hâkim olman gerekecek."

"Neye hâkim olacağım?" dedi Whitney endişeyle. Ardından sakin olmaya çalışarak sordu. "Sen sarhoş musun?"

Clayton nükteli bir tebessümle dudaklarını büktü. "Sarhoş falan değilim, yani endişelenmene gerek yok; *yapabilirini..."* Son kelimeyi vurgulayışı kulağa hiç de hoş gelmemişti. Genç adam neşeyle sözlerini sürdürdü. "Biraz uyu istersen, uzun ve yorucu bir gece seni bekliyor."

Clayton'ın kışkırtıcı sözlerinden ürken ve ona her baktığında gözlerindeki bakışın tiksintiye dönüştüğünü görerek kalbi kırılan Whitney bakışlarını genç adamdan ayırdı. Bu adamın sözünü ettiği hiçbir şeye bir anlam veremiyordu. İsterik bir korkuya kapılmanın *eşiğindeydi* neredeyse. O ise karşısına geçmiş Whitney'ye hislerine hâkim olmasını ve "yapabileceğinden" şüphe duymamasını söylüyordu. At arabasının karanlığında Clayton'ın nükteli sözleri Whitney'in zalim bir acıyla sızım sızım sızlayan zihninde nihayet bir anlam bulduğunda genç kadının gözleri dehşetle açıldı. Onun niyetini *artık* anlamıştı!

Whitney yıldızlarla aydınlanan gecenin karanlığında bir kasaba, bir ev ya da sığınabileceği herhangi bir yere rastlamak umuduyla bir ışık aramaya koyuldu. Yola bakarken oturduğu tarafta ışıklı birkaç yer olduğunu fark etti. Gördüğü yerlerin bir postane ya da bir han olduğunu düşündü. At arabasından atladığı takdirde nasıl yaralanacağını kestiremiyordu ama bunu pek umursadığı da söylenemezdi. Ayağa kalkıp koşabilmek onun için yeterliydi; yolun yakınındaki ışığa doğru koşabilmek...

Titreyen alt dudağını ısırarak eteğinin yanına gizlediği elini dikkatlice kapının koluna doğru yaklaştırmaya başladı. Böylece kapıyı açabilecekti. Adeta taş kesilmiş gibi kaskatı duran yanındaki bu genç adama son bir kez, öylesine bakınca içinde bir şeylerin yitip gittiğini hissetti.

Gözlerini sımsıkı kapattı ve göz pınarlarında alev alev yanan gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Bu yaşlar birazdan at arabasından aşağı fırladığında gözlerini kör edecekti. Genç kadının parmakları kapı kolunun soğuk metaline erişinceye dek kapının yumuşacık deri kaplaması boyunca ilerledi. Neredeyse han bahçesinin açık kapıları önüne gelmişlerdi ki atlar bayır aşağı giderken yavaşladı. Whitney kapı kolunu sıkı sıkı tuttu... Clayton elini Whitney'in ardından uzatarak genç kadının kolunu bir kıskaç gibi yakalayıp onu hışımla kapıdan çekince Whitney çığlığı bastı.

"Sabırsızlanma güzelim. Birlikte olacağımız ilk geceyi yol kenarındaki bir handa geçirmek hiç de uygun olmaz. Yoksa sen önemsiz buluşmalar için hanları mı tercih ediyordun?" Ani bir hareketle kolunu büküp Whitney'yi karşısındaki koltuğa fırlattı. "Duralım mı, ister misin?" dedi Clayton ürkütücü bir ses tonuyla.

Whitney'in kalbi küt küt atıyordu. Genç kadın at arabası ile han arasında gitgide uzayan mesafeye dalıp giderken, kaçış umudu da uzayan mesafeyle birlikte yitip gidiyordu. Clayton'ın bir boş anını daha yakalayabilmesi

pek de mümkün değildi; onu alt etmeyi de beceremeyecekti anlaşılan.
Neredeyse neşeli denebilecek bir tavırla, "Şahsen ben..." diyerek sözlerini sürdürdü Clayton. "Bu gibi yerlerde genellikle bulunan eski püskü yatak örtülerinden ve buraların insanda şüphe uyandıran temizliğindense "iç karartıcı" evimin sunduğu imkânları tercih ediyorum."
Clayton'ın umursamaz bir tavırla durmadan sataşıp durması nihayet Whitney'in güçlükle hâkim olduğu sabrını zorladı. "Sen... Sen bir pisliksin!" diye haykırdı genç kadın.
"Öyle diyorsan, öyle olsun," dedi Clayton aldırmaz bir ses tonuyla. "Bir pislik olduğuma göre geceyi yatakta bir fahişeyle geçirmeyi de kesinlikle hak ediyorum demektir!"
Whitney gözlerini sımsıkı kapatıp başını koltuğa yasladı ve hislerine umutsuzca hâkim olmaya çabaladı. Clayton, Paul yüzünden deliye dönmüştü ve Whitney ne yapıp edip bunu ona açıklamalıydı. Genç kadın acıyla yutkunarak karanlığa doğru fısıldadı. "Duyduğun dedikodu her neyse bunun sorumlusu Bayan Sevarin. Sen aksine inanıyor olabilirsin, fakat ben Paul döner dönmez ona kendisiyle evlenemeyeceğimi söyledim. Kasabada dedikodu çıkmasına engel olamadım, bu yüzden de Londra'ya gittim."
Yumuşacık bir sesle, "Dedikodu orada da peşini bırakmamış, tatlım," dedi Clayton. "Artık açıklamalarınla canımı sıkıp durma."

"Ama..."
Son derece sakın bir biçimde, "Kes sesini," dedi Clayton. "Yoksa rahat bir yatağa uzanmak için beklemeyip işini burada bitireceğim."
Whitney'in kalbini yepyeni korku kıvılcımları sarmaya başlamıştı.
Yaklaşık iki saat süren yolculuktan sonra at arabası yavaşladı ve giriş kapısı gibi bir yerden geçtiler. Tanrı'ya şükür sersemletici bir bitkinlik Whitney'in beynini uyuşturmuştu fakat bu bitkinlik yavaş yavaş kaybolunca genç kadın pencereden gördüğü manzara karşısında yeniden kaskatı kesildi. Uzakta dev bir evin ışıkları göze çarpmaktaydı.
Evin önünde durduklarında Whitney'in kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki genç kadın nefes almakta adeta güçlük çekiyordu. Clayton zıplayarak at arabasında aşağı indi, ardından içeri uzanıp Whitney'yi hızla arabadan aşağı indirdi.
Genç kadın elini sıkı sıkı tutan Clayton'ın ardında debelenip, kıvranarak, "O eve adımımı atmam ben," diye bağırdı.
"Namusunu korumaya karar vermek için biraz geç kaldın," dedi Clayton gülerek ve Whitney'yi tek hamlede kucağına aldı. Kalçasını ve belini sıkı sıkı kavradığı gibi onu loş ışıklı eve soktu. Ardından da uzun kavisli merdivenlerden yukarı çıkardı.
Kızıl saçlı bir kadın hizmetçi aceleyle merdivene fırladı. Whitney çığlığı basmak için ağzını açtıysa da Clayton'ın

acımasızca etine geçirdiği parmakları canını acıtınca genç kadının son umut kırıntıları da yerle bir oldu.
Clayton, fal taşı gibi açılmış şaşkın gözlerle onların geçişini izlemekte olan kadına, "Odana dön!" diye bağırdı.
Genç adam yatak odalarından birinin kapısını tekmeleyerek açtı. İçeri girerken, "Lütfen, lütfen kes şunu!" diye feryat edip duruyordu Whitney. Genç kadının zihni o anda göz alıcı mobilyaları ya da odanın karşısına yerleştirilmiş dev şöminenin içinde yanan ateşi ayırt edebilecek durumda değildi. Fakat Clayton'ın yanına yaklaşmakta olduğu, kürsü üzerine oturtulmuş çift kişilik dev yatak gözüne ilişince Whitney dilinin tutulduğunu zannetti.
Genç adam Whitney'yi yatağın ortasına paldır küldür bıraktı. Ardından bir hışımla arkasını dönüp odanın öbür ucundaki kapıya doğru ilerledi. Whitney bir an için Clayton'ın onu orada bırakıp gideceğini düşünüp ferahladıysa da, genç adam uzandı ve son darbeyi vurur gibi kapının kilidini yerine oturttu.
Whitney donup kalmıştı; genç kadın korku dolu gözlerle Clayton'ın yatağın yanından kararlı adımlarla geçip odanın öbür ucundaki şömineye doğru yürüyüşünü izledi. Genç adam kendisini şöminenin sağ köşesine yerleştirilmiş olan koltuklardan birine bırakıverdi. Orada oturmuş sanki karşısında insanda merak uyandıran iğrenç, tuhaf, esir bir hayvan varmış gibi

tiksinerek Whitney'ye bakıyordu. Genç kadın için dakikalar geçmek bilmiyordu adeta.
Clayton, Whitney'ye hayli tanıdık gelen o buz gibi buyurgan sesiyle, "Buraya gel, Whitney." diye emredince sessizlik nihayet son buldu.
Whitney bütün bedeninin bir anda irkildiğiıı hissetti. Genç kadın kafasını sallayarak yatağın üzerinde bir parça gen çekilip yastıklara yanaştı. Bakışları pencerelerin üzerinde gezindi, ardından odaya açılan diğer kapıları yokladı. Clayton ona yetişemeden koşup bu kapılardan birini açabilir miydi acaba?
"Dene istersen," dedi Clayton. "Ama yapamayacağına bahse girerim."
Genç kadın endişeyle boğazında düğümlenen hıçkırığı yutkundu ve içinde fokur fokur kaynamakta olan o isterik hislerle mücadele etmeye çalışarak yatağın üzerinde doğruldu. "Paul hakkında..."
"Onun adını bir kere daha ağzına alırsan..." diye bağırdı Clayton öfkeyle. "Tanrı şahidim olsun ki seni öldürürüm!" Ardından yine korkutucu bir sükûnete büründü genç adam. "Eğer hâlâ seni istiyorsa, Sevarin'le birlikte olabilirsin. Fakat bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi söyle bana aşkım, kendi rızanla buraya gelecek misin, yoksa yanına gelip sana eşlik mi edeyim?"
Clayton sanki kararını vermesi için ona zaman tanıyor-muş gibi tek kaşını kaldırmış Whitney'ye bakıyordu. Koltuğundan kalkacakmış gibi doğruldu. "Evet?" dedi tehdıtkâr bir tavırla.

Whitney yalvarmaya tenezzül etmedi. Üstelik bu adama boyunduruğu altına girmiş olma zevkini de tattırmak istemiyordu. Yataktan kalktı. Başını dik tutuyor, Clayton'ın karşısında burnu büyük ve kibirli görünmeye çalışıyordu ama dizleri tir tir titriyordu. Yanına varmaya iki adım kala, titreyen bacakları bir adım daha atmayı reddetti. Whitney orada öylece kaldı. Genç kadın şimdi buğulu bakışlarla Clayton'a bakıyordu.

Genç adam ayağa fırladı. "Dön!" Whitney itiraz etmek için daha ağzını bile açamadan Clayton onu omuzlarından tuttu ve çevirdi. Bir hamlede elbisesinin arkasını açtı ve o anda yırtılan kumaşın çığlığı Whitney'in kulaklarında çınladı. Saten kaplı düğmeler halının üzerine saçılmış, şöminenin ışığında pırıl pırıl parlamaktaydı. Clayton, Whitney'in yüzünü çevirdi ve ona sadistçe gülümsedi. "Bu elbisenin parasını da ben verdim," dedi. Ardından koltuğuna geri döndü, uzun bacaklarını uzatarak oturdu ve birkaç dakika sessizce Whitney'yi izledi; genç kadın göğüslerini sıkıca saran kaygan saten korseyi düşmesin diye beceriksizce zapt etmeye çalışıyordu. "Bırak düşsün!"dedi Clayton.

Saten korse genç kadının parmakları arasından kayıp düşerken Clayton, fildişi rengindeki parlak saten kumaşın Whitney'in kalçalarını yalayarak bacaklarından aşağı inişini kayıtsızca izledi. Whitney'in korsesi ayaklarının dibinde bir kumaş yığını gibi duruyordu.

"Geri kalanı?" dedi Clayton yumuşak bir ses tonuyla.

Utancından yerin dibine girdiğini hisseden Whitney bir an tereddüt etti; ardından kararlı bir tavırla kalın etek jüponunu çıkardı. Üzerinde yalnızca kombinezonu kalmıştı. Clayton'ın karşısında öylece dikiliyordu. Clayton'ın ondan şimdi de kombinezonunu çıkarmasını isteyeceğini biliyordu Whitney; çünkü bu adam onu iyice rezil etmek için çırılçıplak bırakmak niyetindeydi. Paul hakkında çıkan dedikodunun bedelini ödetmek için onu bu şekilde korkutarak cezalandırmak istiyordu belli ki. Evet, korkmuştu ve yeterince de küçük düşmüştü zaten. Her ne yaptıysa ya da her ne yaptığı diüşünüldüyse Whitney bunun bedelini ödemişti. Genç kailin sessizce karşı koyar gibi geri çekilecek oldu.

Whitney henüz adımını atamadan Clayton ayağa fırladı. Genç adam, ani bir hamleyle Whitney'in kombinezonunu yakasından tutunca incecik kumaş parmakları arasında buruşarak Whitney'in kışkırtıcı göğüsleri üzerinde gerilip kaldı. Hızlı ve sert bir biçimde soluk alıp verirken Whitney'in göğsü inip kalkıyor, genç kadın göğüsleri üzerinde duran güçlü ve bakımlı ele dikkatle bakıyordu. Aynı elin ona tutkuyla dokunduğu zamanları anımsıyordu. O el ansızın gerildi ve Clayton Whitney'in üzerindeki incecik giysiye asılarak bedeninden söküp attı. "Yatağa gir," dedi soğuk bir tavırla.

Artık çıplaklığını saklayamayacağını anlayan genç kadın iki kişilik dev yatağa koştu. Sanki kendisini Clayton'dan koruyabilecekmiş gibi yatak örtüsünü süratle çenesine kadar çekti. Genç adamın ceketini çıkarışını hayal meyal

gördü Whitney. Clayton gömleğinin düğmelerini açıp gömleğini çıkartınca Whitney genç adamın güçlü kollarıyla omuzlarında hafifçe kıvrılan kaslarına buğulu gözlerle baktı. Ardından başını duvara doğru çevirdi ve gözlerini sımsıkı kapattı. Clayton'ın adımlarının yatağa yaklaştığını duydu ve gözlerini açtığında genç adam ona meydan okur gibi bedeninin üzerinde yükselmişti.

"Benden saklanma!" Clayton yatak örtüsünü tuttuğu gibi çekince örtü Whitney'in sıkı yumrukları arasından kurtuluverdi. "Harcadığım servetin karşılığını görmek istiyorum!" Genç adamın bakışları Whitney'in çıplak bedeninde dolaşırken yüzünde acı bir tebessüm belirdi. Ardından yüz hatları yine kaskatı kesildi.

Whitney korkuyla kendinden geçmiş bir halde titrerken Clayton'ın sert ve acımasız yüzüne bakıyor, acı içerisinde bu adamın eskiden ona bakan sevgi dolu yüzünü hayalinde canlandırmaya çalışıyordu. Atından düştüğü gün Clayton'ın eğilip yüzüne bakışını hatırladı; yüzü korkudan nasıl da bembeyaz kesilmişti. Derenin yanında onu öptüğü gün gözlerinin içine bakan şefkat dolu gözlerini anımsadı... *"Tanrım, çok tatlısın,"* diye fısıldamıştı Whitney'in kulağına. Genç kadın Clayton'ın ona kâğıtlar ve oyun fişleriyle kumar oynamayı öğrettiği geceyi hatırladı. Daha birkaç gece önce Ruthertordlar'ın davetinde yanında dimdik durup Whitney'yi nişanlısı olarak nasıl da gururla tanıştırmıştı herkese.

Anne teyze haklıydı; Clayton onu sevmişti. Bu adam onu sevmişti ve onun cömertliği ile sevgisi karşısında

Whitney'in yaptığı tek şey bu gururlu adamı insanların gözü önünde küçük düşürmek olmuştu. Ona bu iğrenç şeyi yaptıran, aşk ve sahiplenme duygusundan başka bir şey değildi; Clayton'ın böyle davranmasının sebebi *buydu*. O, Paul ile evlenme fikrine körü körüne saplanarak bu adam için hissettiği duyguları reddetmişti. Şimdi de Clayton onu ikna edebilmek için kendisiyle yatmaya zorluyordu. Böylelikle Whitney'in Paul ile değil, Clayton ile evlenmekten başka seçeneği kalmayacaktı.

Whitney, Clayton'ın niyetinin bu olduğuna emindi.

Yanılmıştı.

Clayton genç kadının üzerinde durmuş ona öylece bakarken birdenbire Whitney'in bedeninden soğuduğunu, hatta ona karşı bir intikam duygusu dahi hissetmediğini fark etti. Genç adamın şimdi hissettiği tek şey gitgide artan, boğucu bir teessüf ve tiksintiydi. Whitney Stone, parlak saçları güzel omuzlarına dağılmış bir vaziyette yatakta uzanmış... Yakıcı güzellikteki yeşil gözlerini gözlerine dikmiş dururken Clayton'ın kesinlikle bir ahmak olduğunu yüzüne vurur gibiydi. Evet, tam bir *ahmaktı*.

Uğruna bir servet harcamış, dalavereci, basit, küçük bir fahişe ile paylaşacağı hayatın çocuksu hayallerine kapılmıştı. Şimdi de onu karşısına almış, kendisini kışkırtmasına izin veriyor neredeyse ona tecavüz etmeye kalkışıyordu. Bunun farkına varınca midesi öyle allak bullak oldu ki onu yataktan fırlatıp giyinmesini

emrederek evine göndermek için genç kadının koluna uzanmak istedi.
Whitney, Clayton'ın fikrini değiştirdiğini anlayamadı. Genç kadının fark edebildiği tek şey adamın yüzünün daha soğuk ve acımasız bir ifadeye büründüğüydü. Whitney'in içindeki korku artık yavaş yavaş paramparça olmuş bir vicdan azabına dönüşmeye başlamıştı. Genç kadının gözleri, akıtamadığı gözyaşlarıyla sızlamaktaydı. Clayton, Whitney'in kolunu sıkı sıkı tuttuğu anda genç kadının titreyen parmakları Clayton'ın göğsüne dokundu. "Ben... Ben üzgünüm," diye fısıldadı Whitney boğuk bir sesle. "Çok üzgünüm. Geçmişte olduğu gibi beni bir kez daha affedemez misin?"
Clayton, Whitney'in ağlamaklı yüzüne kısık gözlerle baktı, ardından genç adamın dudaklarında sinsi bir gülüş belirdi. "Bana ne kadar pişman olduğunu göstermek mi istiyorsun, Whitney?"
Genç kadının kalbi korku ve suçluluk duygusuyla küt küt çarpıyordu. Önce duraksadı, ardından bilinçsizce kafasını salladı.
Clayton aniden doğrularak, "Bu durumda," dedi neşeli bir tavırla. "Birimiz oldukça sıkı giyinmiş." Elleri pantolonunun kemerine gidince Whitney gözlerini sımsıkı kapattı.
Yatak sarsıldı; genç adam şimdi Whitney'in yanına boylu boyunca uzanmış, dirseğini yastığa koymuş, başını da dirseğine yaslamıştı. Diğer eli Whitney'in çıplak kolu üzerinde gezinirken aniden göğüslerini

kavrayıverdi. Clayton, başparmağıyla Whitney'in göğüs ucuna dokunarak, "Hadi," dedi davetkâr bir şekilde. "Bana ne kadar üzgün olduğunu göster."

Bilincinin avaz avaz karşı çıkan haykırışını duymazdan gelen Whitney razı olmuştu. Genç kadın Clayton'ın dokunuşuyla göğsünden karın boşluğuna kadar ilerleyen o yakıcı hissi bedeninden kovmak için çaba harcamıyordu artık. Karşı koymadı. Üzgün olduğunu ona göstermeye hazırdı; Clayton'ın ona bunu yapmasına izin verecekti.

Genç adam yorgun ve derin bir öpücük vermek için Whitney'in dudaklarına uzandı. Whitney de onun bu öpücüğüne sızlayan kalbindeki sevgi kırıntılarıyla karşılık vermeye çalışıyordu. Clayton'ın elleri cesurca Whitney'in bedenini keşfederken, "Çok güzelsin, tatlım," diye fısıldadı genç adam. "Fakat bunu daha önce birçok kez duymuşsundur zaten." Yakıcı dudakları Whitney'in boynundan dolgun göğüslerine sıcacık bir ız bırakarak iniverdi. Clayton şimdi de dilini genç kadının göğüslerine değdiriyordu. Clayton, Whitney'in göğsünü ansızın dudakları arasına alıp sert bir biçimde kavra-yınca hissettiği ürpertici zevk genç kadının soluğunu kesti. O anda Clayton'ın eli genç kadının baldırlarına indi. Ardından yukarı çıkan parmakları baldırları arasından geçerek o tüylü ve yumuşacık şişkinliğe dokundu ve Whitney, içinde aynı anda kopuveren bir şok fırtınasıyla aniden sıçradı. Clayton onun ne yapmakta olduğunu umursamıyor, sinir uçlarının en hassas olduğu

yerlere durmadan dokunup ürpertici hislerle genç kadının bedenini eritiyordu.
Başını Whitney'in boynuna gömdüğünde genç adamın elleri hâlâ Whitney'in bedeninin en hassas yerinde kışkırtıcı dokunuşlarla gezinmeye devam ediyordu. Clayton'ın yetenekli parmakları hedefinden şaşmaz biçimde dokunması gereken yerlere değiyor, elleri her seferinde Whitney'in tüm bedenini haz dolu bir şok dalgası gibi titretecek gizli yerlere ulaşıyordu.
Whitney artık Clayton'ın, bedeninde ustalıkla uyandırdığı sıcacık kavurucu arzu seline teslim olmuştu. Fakat öte yandan içinde adını koyamadığı bir endişenin de filizlenmeye başladığını hissediyordu. Clayton'ın onu öpüşünde, ona dokunuşunda bir tuhaflık, bir farklılık vardı sanki! Karşılıksız bir aşkla seven kıskanç bir âşık gibi davrandığı düşünülürse bu adamın öpücükleri her zamanki o ateşli tutkunluktan, dokunuşları o sevecen hassasiyetten yoksun gibiydi...
Clayton'ın parmakları Whitney'in derinlerine uzanınca genç kadın kendinden geçerek inledi.
Alaycı bir tavırla, "Bundan hoşlandın yani, öyle mi?" diye fısıldadı Clayton, ardından durdu. "Zevkten delirmeni istemiyorum, aşkım," dedi genç adam birden bire. Ardından Whitney'in üzerine çıktı ve dizini bacaklarının arasına soktu. Clayton genç kadının kalçalarını sıkı sıkı kavrayıp kaldırdı ve aynı anda sesindeki tuhaf değişiklik Whitney'in içini sarıp onu yutan kalın ve şehvetli sisi adeta delip geçti. Whitney'in

gözleri fal taşı gibi açıldı. Clayton geri çekilirken Whitney onun haşin ve zalim yüzüne bakıyordu. Genç adam bütün gücüyle Whitney'in bedenine yüklendi ve genç kadının derinliğinde kayboldu. O anda Whitney'in bedenine yakıcı bir acı yayıldı ve genç kadın yüzünü ellerinin arasına alarak çığlık atmaya başladı. Sırtı adeta bir yay gibi kıvrılmıştı. Üzerinde durmakta olan Clayton vahşi bir küfür savurdu. Genç adam geri çekildi ve Whitney, Clayton içine tekrar girdiğinde hissedeceği işkence acısına katlanabilmek istercesine bilinçsizce kasılıp kaldı...

Fakat o acı bir daha hissedilmedi; genç adam geri çekilmiş, hareketsiz duruyordu.

Whitney bitkin bir biçimde ellerini yüzünden çekti. Islak gözleriyle hayal meyal Clayton'ın, üzerinde durmakta olduğunu gördü. Genç adam başını geriye savurmuş, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Yüzü işkenceden ıstırap içinde kalmış bir adamın yüzünü andırıyordu. Whitney onun mahvolmuş yüzüne bakarken gözyaşlarını bastırmak genç kadına artık taşınamayacak bir yük gibi geliyordu. Bedeni hıçkırıklarla irkildi. Sarılmak, avutulmak istiyordu genç kadın ve bu şefkati ona işkence eden adamın ta kendisinde arıyor olması da gülünçtü. Issız ve titreyen gözyaşlarıyla ürpererek kollarını Clayton'ın güçlü omuzlarına doladı ve onu kendisine doğru çekti.

Clayton, içi vicdan azabıyla kavrulurken Whitney'yi şefkatle kollarına aldı ve genç kadının yanına uzandı.

Whitney tek kelime etmeden başını Clayton'ın çıplak göğsüne yasladı ve ağladı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken içini sızlatan haşin gözyaşları genç kadının bedenini öylesine sarsıyordu ki Clayton, Whitney'in vücudunun hıçkırıklarla adeta ikiye bölüneceğinden korkuyordu. Genç adam şimdi öylece uzanmış Whitney'in kirlenmiş, çırılçıplak bedenini sararken genç kadının karmakarışık olmuş ipeksi saçlarını okşuyordu. Whitney'in boğuk ağlama sesini dinleyerek kendini cezalandırıyor, genç kadının gözlerinden dökülüp göğsünü sırılsıklam eden gözyaşları ile bedenine adeta işkence ediyordu.

"Be... Ben Paul'e o... Onunla evlenmeyeceğimi söyledim," dedi Whitney acı dolu bir sesle. "Söylenti çıkması benim suçum de... Değildi."

"Sorun o değil, küçüğüm," diye fısıldadı Clayton. Genç adamın sesi acı ve hüzün dolu geliyordu. "Sana sırf bir söylenti yüzünden böyle bir şey yapamazdım ben."

"Öyleyse, neden?" dedi Whitney boğuk bir sesle.

Clayton bitkin bir halde derin bir iç çekti. "Onunla yattığını sandım. Ve... diğerleriyle de."

Whitney'in gözyaşları ansızın yatıştı. Genç kadın örtüyü sıkıca tutup göğüslerine kadar çekti, dirseğinin üzerinde doğruldu ve gözlerini küçümseyen bir tavırla kısarak Clayton'a baktı. "Ah, olamaz. Böyle düşündün demek!" diye çıkıştı genç kadın. Ardından Clayton'ın kolları arasından kurtuldu ve öbür yana dönüp yüzünü duvara çevirdi. Artık bu adamın kendisini sevdiğine dair inancı kalmamıştı. Gerçek, bütün iğrençliği ile gözler önüne

serilmişti; bu adamın tek amacı onu küçük düşürmekti. O korkunç kibiri Clayton'a, işlenmemiş bir suçun intikamını Whitney'den böyle rezil bir biçimde almasını emretmişti. Genç kadın, Clayton'a bir nebze dahi karşı koymadan teslim olduğunu düşününce midesinin allak bullak olduğunu hissetti. Onu oyuna getiren Clayton delildi. Bu tuzağa kendi kendine düşmüştü Whitney. Clayton onun namusuna leke sürmemişti; erdemine sahip çıkamayan Whitney'in ta kendisiydi! *Namusuna sahip çıkamayan!* Kendi kendine duyduğu nefretle utancından yerin dibine geçtiğini hisseden genç kadın ağır yatak örtüsünü çekip altına gizlenmeye çalıştı.

Clayton bunu fark edince uzanıp örtüyü Whitney'in güzel, çıplak bedenine örtmek istedi. Genç kadının yarasına tuz basmakta olduğunu sonradan anlamıştı. Elini Whitney'in omzuna koydu ve yüzüne bakabilmek için onu nazikçe döndürmeye çalıştı. "İzin verirsen..." dedi genç adam usulca. "Açıklamak..."

Whitney, Clayton'ın kolunu öfkeyle savurdu. "Bir açıklama yapmak için elinden geleni yap! Fakat bu açıklamayı mektupla ilet, çünkü bir daha benim ve ailemin yanına yaklaşacak olursan seni öldürürüm. Yemin ederim öldürürüm seni!" Bu cesur tehdit, ardından duyulan ve bitkin bir uykuya dalana dek sürüp giden boğuk hıçkırıklarla daha da anlam kazandı.

Uç yüz yıldır soyunu devam ettiren asilzade torunu, Dük hazretleri, Claymore Dükü Clayton Robert Westmoreland, akıl erdirilemeyecek kadar engin bir

zenginliğin ve mülklerin sahibiydi; fakat şu anda hayatı boyunca gerçekten sevdiği tek kadının yanında öylece uzanıyor, ne bu kadının kalbini kazanmaya, ne de onu teselli etmeye gücü yetiyordu.

Genç adam gözlerini tavana dikmiş yatarken Whitney'in yalnızca birkaç saat önce sözde müzisyenlerden oluşan o neşeli topluluğu yöneten halini zihninde canlanıyordu.

Genç adam bunu nasıl yapabildim, diye soruyordu kendine. Kalbi sızım sızım sızlıyordu; oysa Clayton'ın kalpten dilediği tek şey bu kadını şımartmak, sevmek ve korumaktı. Fakat bunu hayal eden kendisi değilmiş gibi kasıtlı ve iğrenç bir biçimde Whitney'in masumiyetini çalmıştı. Ve böyle yaparak Whitney'in yitirdiği şeyden daha değerli bir şey yitirmişti. Böyle yaparak hayatı boyunca sahip olmak istediği en değerli şeyi kaybetmişti genç adam; yanında uzanan bu inatçı, güzel kızı kaybetmişti... Ondan nefret eden bu kızı...

Clayton ona at arabasında ve bu odada söylediği bütün o kaba saba, adi sözleri anımsadı sonra. Whitney'ye sarf ettiği o alçak sözler, genç kadını küçük düşüren o dokunuşlar birer birer zihninde sıralanıp kalbini bir bıçak yarası gibi kanatınca genç adam ona söylediği ve yaptığı bütün o rezillikleri tekrar tekrar anımsayarak kendine işkence etmeye uğraşıyordu.

Şafak sökerken Whitney yüzünü döndü. Clayton ona doğru eğildi. İpeksi yanağına değen maun rengi, inatçı saç buklesine hafifçe dokunup yanağından çekti, ardından onu uyurken doya doya izlemek için uzandı. Bu

Whitney'in onun yanında ilk ve son uykusu olacaktı. Clayton bunu biliyordu.

Whitney ertesi gün uyandığında bacaklarının arasındaki hassasiyetin pek de farkına varmadı. Kirpikleri ağır ağır aralandı ve genç Ladin sırt üstü uzanıp arkasına döndü. Aralanmış gözlerle etrafına bakarken bedeninin uyuştuğunu, zihninin allak bullak olduğunu hissediyordu.

Bir kürsünün üzerine oturtulmuş dev bir yatakta yatmaktaydı. Dev yatak odası Whitney'in kendi evindeki geniş yatak odasının neredeyse on katı büyüklüğün deydi ve göz alıcı bir biçimde döşenmişti. Şaşkın bakışlarla odanın geniş tabanında boylu boyunca uzanmış yosun yeşili kalın halıya şöyle bir göz gezdirdi. Sol tarafındaki duvar kalın tirizlerle birbirinden ayrılmış camlarla kaplanmıştı. Karşı duvara yerleştirilmiş mermer şömine öyle büyüktü kı Whitney içine girip ayakta bile durabilirdi. Diğer iki duvar da ince ince oyulmuş gül ağacından lambriler ve göz alıcı goblenlerle kaplanmıştı. Whitney bitkin bir biçimde gözlerini kapattı ve huzur dolu uykusuna yeniden gömüldü. Böylesine erkeksi zevklerle döşenmiş bu yatak odasında uyumakta oluşu son derece garipti aslında.

Genç kadının gözleri aniden fal taşı gibi açılıverdi. Whitney hışımla yatağın üzerinde doğruldu. *Oıuuı* yatağıydı bu! *Onun* odasıydı! Biri kapıyı açınca genç kadın yatağa sinip ipek yatak örtülerini çekiştirerek göğüslerini örtmeye çabaladı. Whitney'in önceki gece

merdivenlerde gördüğü ufak tefek kızıl saçlı hizmetçi elinde genç kadının onarılmış fildişi rengindeki elbisesi ve kombinezonuyla içeri girip elindekileri giysi odasına açılan kapıya dikkatlice astı. Geri dönüp odadan çıkacakken Whitney'in mahcup bir tavırla yatakta büzüldüğünü fark etti ve sandalyenin üzerine yayılmış zarif dantel sabahlığı alıp yatağa doğru yaklaştı. "Günaydın, genç hanım," dedi kadın. Whitney hizmetçinin, efendisinin yatağında çıplak bir kadın görmesine karşın şaşkın bir tavır sergilemediğini fark edince sinirlendi. Görünüşe bakılırsa bu alışılagelmiş bir durumdu.

Yumuşak bir İrlandalı aksanıyla, "Adım, Mary," dedi hizmetçi kadın. Kolundan sarkan dantel sabahlığı Whitney'ye uzattı. "Buyurun, kalkmanıza yardımcı olayım."

Whitney utancından ne yapacağını bilemez bir halde hizmetçinin elini tuttu ve yataktan aşağı zıplayıverdi. "Yüce Tanrım!" diyerek feryadı bastı Mary. Kadıncağızın gözleri ipek çarşafa geçen kan lekesine odaklanmıştı. "Size ne yaptı böyle?"

Whitney, bu gülünç soru karşısında isterik bir kahkaha patlatmamak kendini için zor tutuyordu. "Beni kirletti!" dedi genç kadın boğuk bir sesle.

Şaşkınlıktan dili tutulan Mary bakışlarına yine kan lekesine çevirdi. "Tanrıya bunun hesabını çok zor verecek. Tanrı bunu kolay kolay atfetmeyecek; kendisi bir soylu, bunu çok daha iyi bilir ve sen bir bakiresin!"

Mary sonunda bakışlarını çarşaflardan ayırdı ve Whitney'in koluna girip genç kadını yatak odasının içine gizlenmiş olan mermer, gömme banyoya götürdü.
Ilık suyla doldurulmuş küvetin içine adımını atarken, "Umarım..." dedi Whitney kısık bir sesle. "Tanrı onu asla affetmez! Dilerim cehennemde cayır cayır yanar! Keşke bir bıçağım olsaydı. Kalbini söker eline veririm!" Mary, genç kadının sırtını sabunlamaya başlamıştı. Fakat Whitney lifi hizmetçinin elinden kaptı ve Clayton'ın dokunduğu her yeri iyice ovaladı. Sonra aniden donup kaldı genç kadın. Giyinip buradan kaçmak için plan yapmak varken böyle aptalcasına küvete girip uzanmak da neyin nesiydi? Whitney hizmetçinin bileğine yapıştı. Yalvaran yeşil gözleri çakmak çakmak parlıyordu. "O geri dönmeden buradan gitmeliyim, Mary. Lütfen bir çıkış yolu bulmama yardım et. Beni nasıl incittiğini tahmin bile edemezsin. Bana söylediği şeyleri... O korkunç sözleri duymalıydın. Eğer bir an önce buradan uzaklaşmazsam, bana yine... Yine aynı şeyleri yapacak bana."
Mary mavi renkli, hüzün dolu, mahcup gözleriyle Whitney'ye baktı, ardından nazikçe başını salladı. "Dük hazretlerinin bu odaya girmek ya da sizi burada tutmak gibi bir niyeti yok. Sizinle yalnızca benim ilgileneceğimi bana bizzat söyledi. At arabası evin önünde hazır bekliyor ve siz hazır olduğunuzda aşağıya kadar size sadece ben eşlik edeceğim."

Clayton, evin ana giriş kapısının iki kat üzerindeki bir odada Whitney'ye son bir kez bakmak için beklemekteydi. Onunla son kez vedalaşacaktı genç adam. Whitney dışarı adımını atıp en az Clayton'ın ruhu kadar mahzun ve kasvetli bir güne merhaba derken ağaçlar rüzgârda acı dolu bir şarkı söyleyerek eğilmiş onu selamlıyorlardı. Genç kadın uzun, kavisli merdivenlerden inerek kendisini beklemekte olan at arabasına yaklaşırken etekleri peşi sıra savruluyor, rüzgâr dalga dalga saçlarını vahşice savuruyordu.

Whitney merdivenin son basamağına varıp aniden duraksayınca Clayton o yürek burkan acı dolu anda genç kadının dönüp kendisine bakacağını düşündü. Genç adam onun kadife gibi yanağını okşamak için ümitsizce elini uzattı. Fakat parmaklarının ucunda hissettiği buz gibi camdan başka bir şey değildi. Whitney sanki Clayton'ın kendisini izlemekte olduğunu bir şekilde hissetmiş gibiydi; genç kadın başını kaldırıp mağrur bir tavırla silkti ve arkasına bile bakmadan kendisini bekleyen at arabasına bindi.

Clayton'ın elinde sımsıkı tuttuğu kanyak kadehi bir anda paramparça oluverdi. Genç adam başını öne eğmiş parmakları arasından süzülen kıpkırmızı damlalara bakıyordu şimdi.

"Kan kaybından ölmeye niyetlendiniz herhalde," dedi Mary. Kapı eşiğinde dikilmiş, kendinden emin bir tavırla efendisine sesleniyordu.

"Korkarım ki ölemeyeceğim," dedi Clayton kayıtsız bir ses tonuyla.

Whitney at arabasının koltuğunda bir köşeye büzülmüştü. Genç kadının duyguları şiddetli bir utanç, ıstırap ve öfke girdabının içinde baş döndürücü bir hızla savrulup duruyordu. Clayton'ın kendisine söylediği o aşağılık sözler aklından çıkmıyordu bir türlü. Maharetli parmaklarını Whitney'in hain bedeninde ustaca gezdirirken istediğini rahatlıkla elde etmeyi başarmıştı.
Whitney'in midesi yanıyor, genç kadın adeta boğulacak gibi oluyordu. Ölmüş olmayı diliyordu içinden; hayır *ONUN ö*lmesini dilemeliydi! Dün gece yaşananlar katlanmak zorunda olacağı o rezil kâbusun başlangıcıydı yalnızca. Michael Archibald namusundan şüphe ettiği bir kadınla eşinin arkadaşlığını sürdürmesini istemeyecek ve şüphesiz, Emily'ye Whitney'yi eve göndermesi konusunda ısrar edecekti. Whitney onu dün geceyi Clayton ile geçirmek mecburiyetinde kaldığına ikna edecek olsa bile genç kadın Michael'ın gözünde seçkin bir topluluğa giremeyecek kadar kirlenmiş sayılacaktı.
İyice azan mide bulantısını biraz olsun bastırabilmek için başını arkaya yasladı. Ne yapıp edip Archibaldlar'a bütün gece ortadan yok oluşuyla ilgili geçerli bir sebep uydurmak zorundaydı. Aksi takdirde en yakın arkadaşının dostluğundan mahrum bırakılacak, bir daha seçkin insanlarla aynı ortamda bulunma ihtimali de kalmayacaktı. Genç kadın o zaman bütün hayatını sessiz

bir utanç duygusu içerisinde yalnızca babası ile geçirmek zorunda olacaktı.

Aradan neredeyse bir saat geçmiş ve Whitney nihayet Michael ile Emily'ye nasıl bir açıklama yapacağına karar vermişti; bulduğu bahane her ne kadar inanılması güç de olsa ona bir takım sorular yöneltmedikleri takdirde işe yarayacak gibi görünüyordu. Genç kadın şimdi daha az korkuyor gibiydi ama kendisini kesinlikle çok daha yalnız ve savunmasız hissettiği de bir gerçekti. Artık etrafında onu anlayabilecek, içini rahatlatabilecek kimse yoktu.

Lincolnshire'da, kuzeninin evinde kalmakta olan Anne teyzesine bir mektup yazıp ondan Londra'ya gelmesini rica edebilirdi. Fakat Anne teyzenin yapabileceği tek şey ondan derhal Clayton ile evlenmesini istemekten başka ne olabilirdi ki? Bu Clayton için cezadan çok bir ödül olur, diyordu Whitney içinden. O hep istediği şeye nihayet kavuşmuş olacak, Whitney ise yaşadığı müddetçe nefret edeceği bir adamla evlenmek zorunda kalacaktı. Eğer Whitney Clayton ile evlenmeyi kabul etmeyecek olursa, Anne teyze de haliyle Lord Gıllbet'a danışacaktı. Lord Gilbert da Clayton'ın yaptıklarını öğrendiğinde büyük ihtimalle ona meydan okumak isteyecek ve onu bir düelloya davet edecekti... Ki böyle bir şey kesinlikle olmamalıydı. Bir kere düello artık yasal bir hesaplaşma yöntemi değildi. İkincisi Whitney böyle bir durumda o *pisliğin* Lord Gilbert'ı öldüreceğinden adı gibi emindi.

Lord Gilbert'ın yapabileceği bir diğer şey de hakkını mahkemede aramak olurdu. Fakat o zaman da öyle bir dava yüzünden çıkacak rezalet Whitneyin bu lekeyi ömür boyu taşımasına sebep olabilirdi.

İşte bu yüzden Whitney bu utanca ve acıya tek başına göğüs germek mecburiyetindeydi. O şeytandan öç almanın imkânı yoktu çünkü! Fakat kendini yüreklendirmek istercesine bununla da başa çıkabilirim dedi genç kadın içinden. Bir daha yanına yaklaşacak olursa buna hazırlıklı olacaktı. Bir daha yanına yaklaşmak mı? Whitney'in elleri buz kesmiş, alnı damla damla terlemeye başlamıştı. Eğer o adam bir daha yanına yaklaşacak olursa bu Whitney'in sonu olurdu. Claytonin kendisine bir daha dokunmasına izin vereceğine ölmeyi tercih ederdi doğrusu! Eğer o adam kendisiyle konuşmaya, ona dokunmaya yeltenecek olursa çığlığı basacak ve hiç susmayacaktı!

Whitney evden içeri girdiğinde Archibald Malikânesi'nin tüm hizmetlileri onu gizli gizli ayıplayarak ortalıkta bir oraya bir buraya koşuşturur gibiydiler. Genç kadın cesurca yürüdü, baş kâhyanın, üç uşağın ve yarım düzine hizmetçinin önünden mağrur bir tavırla başını dik tutarak geçip gitti. Fakat odasına girip kapıyı kapattığı anda üzüntüsüne teslim oluvermişti. Çenesi titrerken bedeni oracıkta yığılıp kalmıştı. Bir dakika geçmeden Clarissa saldırıya geçmişti bile. Dadısı bu haliyle tüyleri diken diken olmuş kuduruk bir kirpiyi andırıyor, çekmeceleri çarpıp duruyor ve fısır fısır

söyleniyordu. "Ahlaksız" ve "ailenin şerefini iki paralık etmek" gibi şeyler söylüyordu Clarissa.
Whitney üzüntüsünü taş gibi duygusuz bir yüz ifadesinin arkasına sakladı, fildişi renkli o iğrenç saten elbiseyi bir hışımla üzerinden çıkardı ve Clarissa şüpheli gözlerle çıplak bedenini arayıp tararken genç kadın sabahlığını üzerine geçirıverdi.
Ellerini kaim beline koyup, "İyi kalpli zavallı anneciğin mezarında fırıl fırıl dönüyordur," dedi Clarissa hesap sorarcasına.
"Ölülerle uğraşıp durma," dedi Whitney üzgün bir ses tonuyla. "Annem huzur içinde yatıyor, çünkü benim utanç verici bir şey yapmadığımı biliyor."
"Pekâlâ. Keşke bu evdeki hizmetçiler de bilseydi bunu," diye karşılık verdi Clarissa. Kadıncağız öfkeden iyice kabarmıştı. "Sanki hepsi kraliyet ailesinin birer ferdiymiş gibi kibirli kibirli dolaşıp duruyorlar. Ve her biri *seni* çekiştiriyor!"
O akşamüstü Whitney'in Emily ile yaptığı görüşme daha da felaketti. Emily karşısına tepkisizce oturdu ve Whitney'in kendisine anlattığı uydurma hikâyeyi dinledi. Sözüm ona Dük Whitney'yi şehrin öbür ucundaki bir başka davete götürmüş ve vakit çok geç olunca da isimsiz ev sahibesi Whitney'ye kalması için ısrar etmişti. Whitney konuşmasını bitirince Emily kayıtsız ve olağan bir tavırla başını salladı. Fakat güzel ve dürüst yüzüne yansıyan şaşkınlığı Whitney'in

yüreğini en ağır sözlerden daha ağır bir şekilde yaralamıştı.

Emily doğrudan kocasının çalışma odasına gitti ve dinlediği hikâyeyi ona anlattı. Endişeli bir tavırla Michael'ın yüz ifadesini süzerken, "Yani görüyorsun işte..." dedi genç kadın kararlı ve kendinden emin bir ses tonuyla. "Endişelenecek ve abartılacak en ufak yanı yok bu olayın. Onun bu açıklamasına inanıyorsun, değil mi Michael?" diye sordu Emily yalvarırcasına.

Michael sandalyesinin arkasına yaslandı ve karısını içtenlikle süzdü. "Hayır," dedi genç adam usulca. "İnanmıyorum." Uzandı ve Emily'yi belinden tutup kucağına oturttu. Karısının paniğe kapılmış yüzüne uzun uzun baktı, ardından nazik bir tavırla ekledi: "Ama sana inanıyorum. Eğer sen bana onun masum olduğunu söylüyorsan, buna inanırım."

"Seni seviyorum, Michael," dedi Emily. Genç kadın bedeninin huzurla gevşediğini hissediyordu. "Whitney asla uygunsuz bir davranışta bulunmaz; bunu biliyorum!"

Whitney akşam yemeğine çekinerek katıldı. Ne var ki, Emily ve eşi gayet rahat ve doğal bir tavır takındılar. Hatta Michael, Whitney'ye kendisini Elizabeth'in düğününden sonra da misafir etmek için oldukça ısrarlı davrandı ki bu Whitney'in bir aydan daha uzun bir süre Emily ile birlikte olması anlamına geliyordu. Genç adamın içten teklifi ve Emily'nin ısrarlı tutumu karşısında Whitney çiftin davetini minnettarlık ve mutlulukla kabul etti. Eve, babasının yanına dönüp Paul

ile nişanlandığı dedikodularına katlanmak zorunda olmak şu anda Whitney'in isteyebileceği en son şeydi.
Fakat o gece yatağına uzandığında yalnızlık ve çaresizlik bir dalga misali yüreğini savurup durdu. Genç kadın teyzesinin yanında olup kendisine ne yapması gerektiğini söylemesini ne kadar da çok isterdi oysaki. Gel gelelim, Whitney, Anne ya da bir başkasının kendisine yardımcı olamayacağım gayet iyi biliyordu. Bu acıya tek başına göğüs germek zorunda kalacaktı.
Bu günden sonra artık hep tek başına olacaktı. Bir kocası ya da çocukları olmayacaktı; çünkü karşısına onunla evlenmek isteyen doğru dürüst bir adam çıkmayacaktı. O artık lekelenmiş, kirletilmiş, bir başkası tarafından kullanılmıştı. hep çocukları olsun istemişti ama artık olmayacaktı. Terk edilmişliğin acı dolu hissi boğazında kabarıp düğüm düğüm oldu.
Aslında bir koca da istemiyorum, dedi kendi kendine umutsuzca. Artık bir başka erkeği sevip onun kendisine dokunmasına tahammül edemezdi. Whitney hayatı boyunca yalnızca iki adamla evlenebileceğine inanmıştı; Basit ve zayıf karakterli Paul ile bir hayvandan farkı olmayan Clayton. Faul onu yalnızca hayal kırıklığına uğratmıştı ama Clayton resmen canını acıtmıştı. O adam önce Whitney'in kalbine giden yolda emin adımlarla ilerlemiş, ardından onu kullanıp bir kenara atmış ve bir özür bile dilemeden genç kadını evine postalamıştı!
Gözyaşları Whitney'in gözünden süzülmeye başlamıştı ki genç kadın öfkeyle gözlerini ovuşturdu. Bu gözyaşları

Whitney'in, Clayton Westmoreland için akıttığı son gözyaşIarıydı! Gelecek sefer karşılaştıklarında Whitney ona karşı son derece katı ve sakin davranacaktı. Şimdi onu düşünüyor olsa da *dün* gece ebediyen unutulacaktı.
Kararlı tutumuna rağmen sonraki günler Whitney'in hayatında yaşadığı en sarsıcı günlerdi. Kâhya ne zaman eve gelen bir misafiri takdim edecek olsa, bu "misafir" Claymore Dükü olacak diye Whitney'in aklı yerinden çıkıyordu adeta Genç kadın Clayton kendisiyle görüşmek isterse evde olmadığının iletilmesini Emily'ye rica etmek için yanıp tutuşuyordu ama bu adam Michael'ın yakını olduğuna ve kendisi de Michael'ın evinde misafir olduğuna göre böyle bir istek de bulunması tuhaf olmaz mıydı? Zaten böyle bir durumd;ı Emily, Whitney'ye bu davranışının sebebini soracaktı. Böylece Emily'nin zaten çok kere açmaya çalıştığı Clayton konusu yeniden açılmış olacaktı. Öyleyse Whitney'in başka bir seçeneği yoktu; Whitney'in elinden gelen tek şey Archibald Malikânesi'ne ne zaman bir konuk gelse korkudan büzülüp sinirlerine hâkim olmaya çabalamaktı hepsi bu.
Whitney, Emily ile nadiren gezmeye gidiyordu. Çünkü dışarı çıkıp Clayton ile yüz yüze gelme endişesi genç kadının içinde korkunç bir saplantı halini almıştı. Bu çaresiz bekleyiş, korku ve dehşeti içinde taşırken genç kadının huzursuzluğu gün be gün öylesine arttı ki genç kadın artık delireceğini hissetmeye başladı.

Fakat Whitney kendi kendine bir hafta önce verdiği sözü unutmadı. Ne yapıp edip o dehşet verici son gecenin bir an olsun aklına gelmesine izin vermedi. Ve bir daha da gözyaşı dökmedi.

25

Pırıl pırıl parlayan, oldukça lüks iki ayrı at arabası Clayton'ın esas evi olan Claymore'un önünde beklemekteydi. Claymore üç katlı taştan dev bir yapıydı. Clayton, Clayton'ın babası, büyükbabası ve onlardan da önce gelen diğer tüm Claymore Dükleri ev ve çevresinin bu kadar ihtişamlı görünmesi için titizlikle uğraş vermişlerdi.

Claymore, içeriden bakıldığında gökyüzünün görülebildiği kubbe biçiminde camla kaplı odalardan tutun da, göz alıcı Gotik tarzda sütunlara oturtulmuş üç kat yükselen tavanların bulunduğu nefes kesici salonlara kadar gelip gören tüm ziyaretçiler ve konukların gözünde hayranlık uyandıran bir yerdi. Başını yukarı kaldırıp bakan bir kimse evin tavanını heyecan uyandıran zengin sahnelerle cömertçe süslemiş Kııbens'in[4] muhteşem dehasıyla göz göze gelebilirdi. Oysa Clayton için bu ev, durmadan aklına üşüşerek onu uyutmayan hatıraların olduğu ya da uyuyabildiği nadir

---

4Peter Paul Rubens :Flaman ressamı ve barok tarzın önde gelen isimlenin leıidir.

zamanlarda durmaksızın kâbuslar gördüğü bir yerdi artık. O kâbuslar ıstırap veren ve geçmek bilmeyen yedi uzun gece önce olup bitenlerle örülüydü. Bu ev... Genç adamın kaçmak zorunda olduğu bir yer haline gelmişti artık.

Clayton, meşeden lambrileri olan geniş kütüphanedeki çalışma masasının başına oturmuş, az önce kendisine verilen talimatları bir bir tekrarlayan avukatını sabırsızlanarak dinlemekteydi.

"Yanlış anlamadım, değil mi, Dük hazretleri? Bayan Slone'a yaptığınız evlilik teklifinden vazgeçmek istiyorsunuz, öyle mi? Fakat anlaşmayı güvence altına almak için yapılan hiçbir harcamanın geri ödenmesini de talep etmiyorsunuz. Doğru mu?"

"Aynen öyle," dedi Clayton lafı uzatmadan. "Bugün Grand Oak'a gitmek için yola çıkacağım ve iki hafta içerisinde de döneceğim. Belgeler ben döndükten hemen sonra ımzalanac ak biçimde hazırlansın." Clayton sözlerini bitirir bitirmez ayağa kalktı ve bu tatsız görüşmeyi bir an önce sona erdirdi.

Kâhya kapının eşiğinde belirince dul Claymore Düşesi başını kaldırıp heyecanla kâhyaya baktı. "Dük hazretlerinin at arabası yaklaşmakta etendim," dedi emektar kâhya. Yaşlı adamın ağırbaşlı yüz ifadesi muzip bir tebessümle aydınlanmıştı.

Düşes gülümseyerek kocasının yıllar önce yaşlılık zamanını geçirmesi için kendisine özel olarak yaptırdığı güzel malikânenin pencerelerine yaklaştı. Claymore'un

genişliğiyle kıyaslandığında Grand Oak çok daha küçük bir evdi. Ne var ki Düşes beş misafir köşkünün hemen önünde yer alan ve göz alıcı bahçelerle kameriyelerin çevrelediği bu ferah evin tadını doyasıya çıkartıyordu.

At arabalarının birinden oğlu, diğerinden de oğlunun uşağı indi. Pencereden onları izleyen Düşes arkasını dönüp aynaya yaklaştı ve nasıl göründüğüne şöyle bir baktı. Dul Claymore Düşesi Alicia, altmış beş yaşında olmasına karşın hâlâ incecik ve oldukça sağlıklı görünüyordu. Siyah saçları gümüş çizgilerle ağır ağır bezenmiş olsa da bu çizgiler onun sonsuz güzelliğine olgun bir hava katıyordu yalnızca. Zarifçe taranmış saçlarını eliyle düzeltirken gri gözlerinde endişeli bir gölge dolaştı. Oğlunun buraya varmadan yalnızca üç gün önce iki haftalık bir ziyaret yapacağını belirtmek için gönderdiği mektup oldukça kısa ve kuşku uyandırıcıydı. Clayton'ın ziyaretleri pek sık olmamakla birlikte genellikle çok kısa sürerdi; genç adamın bu kez oldukça kısa ve özlü bir yazıyla ziyaretini bildirip bu kadar uzun süre yanında kalmaya karar verişi Düşes'i tedirgin etmişti.

Girişteki holde Clayton'ın geldiğini müjdeleyen her zamanki o heyecanlı olağan koşuşturma yaşandı ve yüzü memnun bir tebessümle taçlanan Leydi Westmoreland büyük oğluna hoş geldin demek için döndü.

Clayton soluk mavi renkli halıyı hızlı adımlarla geçti ve annesinin kendisine doğru uzattığı ellerine dokunmadan yaşlı kadına şöyle bir sarılıp pürüzsüz alnına özlem dolu

bir öpücük kondurdu. "Her zamankinden çok daha güzel görünüyorsun," dedi genç adam.
Annesi geri çekilip oğlunun gözleri ile dudaklarını derin bir biçimde dağlayan bitkin ve yorgun çizgileri endişeyle süzdü. "Yoksa hasta mı oldun hayatım? Berbat görünüyorsun."
"Sağ ol, anne," dedi Clayton soğuk bir tavırla. "Ben de seni gördüğüme sevindim."
"Canım, elbette seni gördüğüme sevindim," dedi Düşes içini çekip gülümseyerek. "Fakat seni çok daha iyi göreceğimi ummuştum." Konuyu değiştirmek istercesine boş verir gibi elini havada neşeyle savurdu ve kolundan tutup oğlunu koltuğa, hemen yanı başına oturttu. Ne var ki, Leydi Westmoreland oğlunun asık yüz ifadesini hâlâ endişeyle süzmekteydi. "Stephen bu iki haftayı burada seninle geçirmek için sabırsızlanıyor," dedi Düşes. "Partiler düzenledi. Hatta şu anda kalabalık bir grupla birlikte yolda. Huzurlu ve sakin bir tatil yapacağından pek de emin değilim. Yani bu yüzden geldiysen, korkarım bu pek de hoş bir sürpriz olmadı senin için."
"Önemli değil," diye karşılık verdi Clayton neşesiz bir ses tonuyla. Genç adam ayağa kalkıp sehpaya doğru yürüdü ve kendine bir kadeh viski doldurdu.
"Beni beş parasız küçük kardeş rolüne layık gören o hergele nerede?" Stephen Westmoreland holden seslenmekteydi. Salona girdi, annesine göz kırptı ve sıcak bir tavırla Clayton'ın elini sıktı. Holdeki

kalabalığın gürültüsünü ima ederek, "Bu işten yoruldum artık, sevgili kardeşim," dedi şakacı bir tavırla. "Londralı güzel hanımlara sürekli senin neden ortalarda görünmediğin hakkında bahaneler uydurmak zorunda kalıyordum, ben de birkaç tanesini yanımda getirdim. Birazdan karşılaşacaksın."

"İyi," dedi Clayton kayıtsızca omuz silkerek.

Stephen hafitçe kaşlarını çatınca mavi gözleri kısıldı. Bu endişeli bakişi ağabeyininkini andıran en belirgin özelliğiydi. Stephen da Clayton gibi siyah saçlı ve uzun boyluydu. Ağabeyinin girdiği her ortamda hissettirdiği güçlülük ve liderlik vasıflarının hiçbirine sahip olmamasına karşın, Stephen ondan daha arkadaş canlısı ve anlaşılması daha kolay bir adamdı. Ayrıca dilden dile dolaşan bir diğer *niteliği* de efsanevi Westmoreland çekiciliğine önemli ölçüde sahip olmasıydı. Bu genç adam ağabeyini selamlarken sarf ettiği sözlere karşın esasında hayli zengindi ve düklük unvanıyla birlikte bu unvanın getirdiği yüzlerce sorumluluğun ağabeyinin güçlü omuzlarına yüklenmiş olmasından da hayli memnundu doğrusu.

Stephen, Clayton'ı şöyle bir süzdü. "İğrenç görünüyorsun, Clay." Ardından mahcup bir tavırla annesine dönüp gülümsedi. "Kusura bakma, anneciğim."

"Evet, bence de öyle görünüyor," dedi Düşes. "Ben de ona aynı şeyi söyledim."

Annesinin yüzüklü parmaklarına gecikmiş bir hoş bulduk öpücüğü kondururken, "Ona iğrenç göründüğünü mıı *söyledin?"* diye takıldı Stephen.
"Bu aileye özgü bir huy olsa gerek," dedi Clayton alaycı bir tavırla. "Nezaket kurallarını göz önünde bulundurmak yerine lüzumsuz izlenimleri belirtmek. Sana da merhaba, Stephen."
Kısa bir süre sonra Clayton yolculuğun hayli yorucu geçtiği bahanesini ileri sürerek müsaade istedi. O odadan çıkar çıkmaz Leydi Westmoreland kararlı bir tavırla küçük oğluna döndü. "Stephen, ağabeyinin canını sıkan şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalış."
Stephen bunun kesinlikle mümkün olmadığını ima eder bir tavırla başını salladı. "Clay herhangi birinin, işlerine burnunu sokmasından hoşlanmaz. Bunu benim kadar sen de gayet iyi biliyorsun, hayatım. Ayrıca muhtemelen yorgundur. Başka bir şey olduğunu sanmıyorum."
Buna rağmen Stephen sonraki iki hatta boyunca Clayton'ı yakından izledi. Ev partisine davet edilen konuklar gün boyu ata bindiler, avlandılar ve hem alışveriş yapıp hem de dolaşmak için yakındaki kasabaya geziler düzenlediler. Clayton'ın keyif aldığı tek şey ise ata binmekti. Önceki halinden fark-
Ii olansa genç adamın bu kez kendisini ve atını geçilmesi mümkün olmayan engellerin üzerinden atlatmaya çalışarak acımasızca zorlamasıydı. Clayton atını öylesine korkusuz ve yürek burkan bir vahşilikle

sürüyordu ki her hamlesinde onu izleyen Stephen'ın yüreği ağzına geliyordu adeta.

Akşamlar yalnızca kuş sütünün eksik olduğu ziyafetler ve neşeli muhabbetlerle geçiyordu. İskambil ve bilardo oynanıyor, genç hanımlarla genç beyler arasında hiç de şaşırtıcı olmayan yakınlaşmalar gerçekleşiyordu. Kültürlü ve güzel yedi genç hanım ile yedi seçkin beyefendinin yaklaşık iki hafta boyunca bir arada vakit geçirdiği düşünüldüğünde bu gibi yakınlaşmaların olacağını tahmin etmek hiç de zor değildi aslında.

Clayton her zamanki kayıtsız zarafetiyle ev sahipliği rolünü başarıyla üstlenirken, Stephen her yemekte hanımların ağabeyine utanmazca kur yapmalarını ve onun dikkatini çekmek için nezaket sınırları içinde -hatta çoğu zaman dışındaher yolu denemelerini seyrederek eğleniyordu. Clayton bir hanımın kendisine söylediği sözleri dinlerken ara sıra yüzünde muzip bir tebessüm beliriyor, gelgeldim bakışlarındaki donukluktan hiçbir şey yitirmiyordu.

Geçen günlerin ardından konuklar ertesi sabah oradan ayrılmak üzere hazırlanmaktaydılar. O son akşam salonda toplandılar. Stephen'ın dikkatli bakışları sık sık meraklı bir tavırla ağabeyine odaklanmaktaydı.

Janet Cambridge, Stephen'a döndü ve bakışlarıyla bir köşede yalnız başına duran Clayton'ı işaret ederek, "Sanırım ağabeyin bizden sıkıldı," dedi şakacı bir tavırla. Clayton omzunu pencere pervazına dayamış, gözlerini karanlığa dikmiş öylece durmaktaydı.

Tam da genç hanımın arzu ettiği gibi Clayton bu imalı sözleri duymuştu. Ne var ki, genç adam bu hanımı kendilerinden sıkılmadığına kesinlikle temin etmek için uğraşmaya pek de niyetli değildi. Dahası Janet'in bu sözleri sarf ederek görmeyi umduğu pohpohlayıcı ilgiyi kendisine göstermek de gelmiyordu o an Clayton'ın içinden. Genç adam kadehini kaldırdı ve dışarıya çökmüş, döne döne geceyi kovalayan sis tabakasını izleyerek içkisinden büyük bir yudum aldı. O pusun içinde kaybolmak... Düşüncelerinin, anılarının ve zihnine üşüşen her şeyin sisle örtülerek bir yana savrulması için nasıl da can atıyordu genç adam.

Pencere camında Janet Cambridgc'in aksi göründü. Ardından da genç kadının kısık sesli takat derin kahkahası çalındı Clayton'ın kulağına. Genç adam bundan yalnızca birkaç ay önce bu kadının baş döndürücü güzelliğinden ve kışkırtıcı sesinden etkilenmişti. Fakat şimdi eksik olan bir şeyler vardı. Bu kadının gözleri Flindistan yeşimi kadar yeşil değildi; bu kadın gözlerini kısıp ona o alaycı, hayran, arsız bakışlarla bakmıyordu; bu kadın onun kollarında bir türlü anlam veremediği yeni yeni uyanan o mahcup hislerle titremiyordu. Bu kadını elde etmesi hiç de zor değildi. Clayton'ı memnun etmek için adeta yanıp tutuşuyordu ve zaten diğer kadınlardan da hiçbir farkı yoktu. O kadınların hiçbiri Clayton'la tartışmıyor ya da karşısında inatla durup ona kafa tutmuyordu. Onların hiçbiri ateşli, canlı, zeki ve muhteşem değildi. O kadınların hiçbiri...

Whitney değildi.
Clayton onun isminin zihninde yankılandığı anda yüreğine saplanan ağrıyı dindirebilmek için içkisinden büyük bir yudum daha aldı. Onun şu anda ne yaptığını merak ediyordu. Sevarin'le evlenmeyi mi planlıyordu acaba? Yoksa onun yerine DuVille'in yanında mıydı? DuVille, şimdi Londra'daydı; Whitney'ye destek olup olan biteni unutması için onu neşelendirebilirdı. DuVille'in ona daha çok yakışacağını düşünürken Clayton'ın içi burkuluyordu. Sevarin can sıkıcı ve basit bir adamdı; oysa DuVille seçkin ve şehirli bir beyefendiydi. Clayton bütün kalbiyle Whitney'in Fransızı tercih etmesini umuyordu. Aslında bunu kalbinin yarısı söylüyordu; kalbinin öbür yarısı ise Whitney'in bir başka adamın karısı olacağı düşüncesiyle ıstırap içinde sızlıyordu.
Clayton şimdi onun sözlerini anımsayarak kendisine işkence ediyordu. *"Saııa seninle evleneceğimi söyleyecektim."* Bir pislikten başka bir şey olmadığını düşünüyordu Clayton; Whitney'yle alay etmişti! Duygusuzca, kasten, merhamet dahi etmeden onun masumiyetini çalmıştı! Ve işini bitirdiğinde, Whitney kollarının arasına girip ağlamıştı. Ah, Tanrım! O Whitney'ye resmen *tecavüz* etmiş, Whitney ise onun kollarında ağlamıştı.
Clayton o geceyi zihninden kovmaya çabaladı. Bunun yerine Whitney'in neşeli anlarını düşünerek kendine daha da çok acı çektirmek istiyordu genç adam; yarıştıkları gün başlama çizgisinin üzerinde henüz silah

patlamadan önceki neşeli halini anımsıyordu mesela. *"Eğer beni takip etme nezaketini gösterirseniz, size önderlik etmekten şeref duyarını."*

Armandlar'ın maskeli balosunun düzenlendiği gece onun bahçedeki hali gözünün önünden gitmiyordu. Ona bir dük olduğunu söylediğinde güzel yüzü küstah bir neşeyle parıldamıştı. Gülerek, "Siz bir dük olamazsınız," demişti Whitney. *"Bastoıusuz, eklemleriniz ağrımadan, hırlayıp horuldamadan birilerini dük olduğunuza inandırmanız pek mümkün olmaz. Neden kendinize başka bir unvan bulmuyorsunuz efendim?"*

Köşkü görmeye gittikleri gün Whitney'in, kollarında kendinden geçişi ve dudaklarına kondurduğu tatlı öpücük geldi sonra aklına. Tanrım, bu kadın inatçı, isyankâr ve... Göz alıcı olmadığı zamanlarda bile böylesine sıcak, ateşli ve sevgi dolu bir kadın olmayı nasıl da başarıyordu.

Clayton gözlerini kapattı ve Whitney'in bir daha hiç dönmemek üzere ayrılmasına izin verdiği için kendine lanet okudu. Eve bir papaz çağırmalı, papaz gelir gelmez de Whitney'yi evlenmeye mecbur bırakmalıydı. Genç kadın yine bir kavga haşlatmaya kalktığında ise ona zaten bekâretini çaldığını dobra dobra söyleyip bu konuda bir başka seçeneği olmadığını hatırlatmalıydı. Evlendikten sonra geçen aylar boyunca da bir yolunu bulup yaşananları ona unutturmalıydı.

Clayton kadehini yere çarptı ve kararlı adımlarla misafirlerin yanından geçip giderek odadan dışarı çıktı.

Hiçbir şey Whitney'ye karşı işlediği günahı telafi edemezdi. Hiçbir şey!
Konuklar ertesi sabah erkenden ayrıldılar. Kardeşler de son gecelerinin şerefine hevesle, doya doya, körkütük sarhoş olana dek içtiler. Çocukluklarında yaptıkları yaramazlıklardan bahsedip durdular önce. Anlatmadıkları anı kalmayınca birbirlerine açık saçık hikâyeler anlatmaya başladılar. Bel altı esprilere kahkahalarla gülüp sürekli içip durdular.
Clayton şarap sürahisine uzandı ve sürahideki son damlayı boş kadehine damlattı, imrenen gözlerle ağabeyini izlerken, "Aman Tanrım!" diye bağırdı Stephen, "içmişsin... İçtin... Ve o kahrolası şişenin hepsini sen bitirdin." Genç adam kristal sürahilerden başka birini kaptı ve sehpaya koyup Clayton'a doğru itti. "Hadi, bakalım viskiye ne diyeceksin."
Clayton kayıtsızca omuz silkti ve sürahinin camdan tıpasını çekip çıkardı.
Stephen hafifçe kızarmış gözlerini ağabeyine çevirmişti. Clayton'ın, kadehini ağzına kadar dolduruşunu izledi. "Tanrı aşkına, ne yapmaya çalışıyorsun, kendini öldürmeye falan mı?"
"Bakalım önce kim kendini kaybedecek?" dedi Clayton kendinden emin ve sarhoş bir şekilde. "Seni alt edeceğim."
"Evet, bunu yapabilirsin aslında," dedi Stephen aniden kafasını sallayarak.

"Fakat ben her zaman daha insaflı bir adam olmuşumdur. Seninse dünyaya gelmen bile hataydı, ağabeyciğim."
"Haklısın. Asla yapmamam gerekirdi. Yapmasaydım keşke, ama o... O bunun bedelini bana kat be kat ödetti."
Bu sözler her ne kadar yarım yamalak söylenmiş sözler olsa da öylesine tatsız bir acı ve umutsuzlukla gölgelenmişti ki Stephen başını kaldırıp geriye savurdu ve ağabeyine baktı. Zihni düşünemeyecek kadar uyuşmuş olsa da düşünmeye çalışıyordu genç adam.
"Doğduğun için sana bedel ödeten kim?" "O."
Stephen çaresizce sarhoşluktan tatlı tatlı uyuşan duyularına hâkim olmaya ve ağabeyinin sözlerini tam olarak algılamaya çalışarak kafasını salladı. "Kim... O kim?"
"Yeşil gözlü olan," diye fısıldadı Clayton acı dolu bir ses tonuyla. "O bana bunun bedelini ödetiyor."
"Neyin bedelini? Ne yaptın?"
"Teklif ettim," dedi Clayton sert bir tavırla. "Ahmak babasına 100.000£ verdim. Whitney beni istemiyordu hâlbuki." Yüzünü ekşiterek viskisinden büyük bir yudum aldı. "Başka bir adamla nişanlandı. Herkes öyle söylüyordu. Yoo..." dedi sonra Clayton yanıldığını hatırlayıp. "O nişanlanmadı. Ama ben öyle yaptı sandım, sonra da... Sonra da..."
"Sonra da sen... Ne yaptın?" dedi Stephen kısık bir sesle homurdanarak.
Clayton'ın yüzü aniden ıstırap dolu bir ifadeye büründü. Kardeşinin kendisini anlamasını ister gibi elini kaldırdı

ama eli masanın üzerine gürültüyle iniverdi. "Onun bakire olduğuna inanmadım," diye homurdandı Clayton. "Bilmiyordum... Ta ki onu alıp..."

Buz gibi bir sessizlik Clayton'ın göğsünden kopup gelen korkunç sesle bölündü. "Olamaz Tanrım, onu *incittim,"* diye acıyla inledi genç adam. "Kahretsin, onu öylesine incittim ki!" Elleriyle yüzünü kapattı. Boğuk sesi acı dolu bir

fısıltı gibi çıkıyordu şimdi. "Onu incittim ve o bana sarıldı. Stephen..." dedi acı içerisinde inleyerek. "Ağlarken *ona sarılmamı* istedi benden!"

Clayton kollarını masanın üzerine uzatıp başını kollarının arasına gömdü. Bütün gece uğraşmış ve sonunda kendinden geçmeyi başarmıştı. Kulak tırmalayıcı bir sesle fısıldarken Stephen ağabeyini duymakta zorlanıyordu. "Ağlayışı hâlâ kulaklarımda," diye fısıldadı Clayton.

Şaşkınlıktan iyice serseme dönen Stephen başını eğmiş ağabeyine bakarken bu bölük pörçük hikâyenin parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. Görünüşe bakılırsa onun cesur ve yıkılmak nedir bilmeyen ağabeyi Whitney adında yeşil gözlü bir kıza abayı iyice yakmıştı. Geçen haftalarda Clayton'ın bir hanımla nişanlandığına ya da nişanlanmak üzere olduğuna dair bir haber bütün Londra'da yankılanmıştı. Fakat bu sıradışı bir haber değildi ve Stephen bunun her zaman ki o boş söylentilerden biri olduğunu düşünerek umursamamıştı.

Ancak bu haber doğru olmalıydı ve o hanım da Whitney olmalıydı.

Clayton sızmıştı. Stephen ise hâlâ şaşkın gözlerle ağabeyine bakıyordu. Kadınlara her zaman neşeli, hoşgörü ve kendinden emin bir sevecenlikle yaklaşan ağabeyinin onlardan birine fiziksel olarak zarar vermeye kalkışması inanılacak gibi değildi. Üstelik bunu neden yapmış olabilirdi ki? Kız onunla evlenmek istemedi diye mi? Yoksa kıskançlık yüzünden mi? Bu imkânsızdı! Fakat karşısında duran apaçık kanıt bunun böyle olduğunu gösteriyordu; Clayton az önce vicdan azabından kardeşinin karşısında kendini harap etmişti işte.

Stephen derin bir ıç çekti. Clayton'ın etrafı hep baş döndürücü kadınlarla dolu olmuştu ama Whitney'in onun için çok şey ifade ettiği belliydi; çünkü Clayton'ın bu kadını tutkuyla sevdiği ve hâlâ sevmekte olduğu gün gibi ortadaydı.

"Aslında..." dedi Stephen içinden bitkin bir tavırla, bu kız Clayton onun bekâretini vahşice çaldıktan hemen sonra yine avunmak için ona döndüğüne göre, o da Clayton'ı bir parça sevmiş olmalıydı. Hatta belki de daha fazla sevmişti.

Kardeşler ertesi sabah evin önündeki merdivenlerde tokalaştılar. Pırıl pırıl gün ışığının aydınlattığı bu parlak günde her ikisinin de gözleri acıyla kamaşmaktaydı. Düşes Clayton'a neşeyle el sallayarak veda ederken Stephen'a döndü. "Berbat görünüyor!"

Stephen ellerini şakaklarına dayayarak ovalamaya başladı. "Berbat *hissediyor,"* diye karşılık verdi annesine.

"Stephen..." dedi annesi sert bir tavırla. "Seninle konuş-mak istediğim bir şey var." Düşes salona girdi, oğlu da içeri girdikten sonra kapıyı kapattı ve yakındaki bir sandalyeye oturdu. Ardından eteklerini düzeltmeye çalışarak ilginç bir biçimde uzun uzun oyalandı. Biraz duraksayarak, fakat kararlı bir biçimde söze başladı. "Dün gece uyuyamadım. Bu yüzden aşağı indim. Sizinle birlikte biraz daha vakit geçirebileceğimi düşünmüştüm. Kütüphaneye gelince kafanızın hayli dumanlı olduğunu anladım. Tam da iki ayyaş herif yetiştirdiğim için çok şaşırdığımı haykıracaktım ki... Tam söyleyecektim ki..."

"Ayyaş herif" lafını duyunca Stephen kendini tutamayıp gülecek gibi oldu ama hiç istifini bozmadı. "Clay'in bana anlattığı şeyi mi duydun?" diyerek annesinin sözlerini tamamladı genç adam.

Düşes hüzünlü bir halde kafasını salladı. "Böyle bir şeyi nasıl yapabilmiş?"

"Neden böyle yaptığına bir anlam veremedim," dedi Stephen bilgiç bir tavırla. "Belli ki kıza değer veriyor, sonuçta Clay..."

Düşes, "Bana ahmak muamelesi yapma, Stephen," diyerek oğlunun lafını öfkeyle böldü. "Ben yaşını başını almış bir kadınım. Evlendim ve iki erkek evlat dünyaya getirdim. Clayton'ın yetişkin bir erkek olduğunun farkındayım elbette. Ve tabii kı onun belli... Şey..."

"Belli ihtiyaçları mı demek istiyorsun?" Stephen böyle karşılık verince annesi alev alev yanan yüzünü biraz olsun ferahlatmak için yelpazesini sallamaya başladı. Kadıncağız iyice huzursuz olmuştu. Oğluna bakıp kafasını salladı ama Stephen konuşmasını sürdürüyordu. "Sonuçta Clay'in kadınlar tarafından her zaman arzulanan bir erkek olduğunu ikimiz de biliyoruz demek istemiştim. Fakat o şimdiye kadar bu kadınların hiçbirine evlenecek kadar değer vermedi. Görünüşe bakılırsa sonunda istediği aşkı bulmuş. Kızın babasına 100,000£ verdiğine göre sanırım bu kızın çeyizi yok ve ailesi de yoksul. Fakat buna rağmen bu kız onu reddetmiş."

"O kız ağabeyini reddettiğe göre tam bir ahmak olmalı," diye çıkıştı Leydi Westmoreland. "Onu istememek için aptal olmak gerek."

Stephen, annesinin oğluna toz kondurmayışııa güldü fakat fikrine katılmadığını ima eder gibi başını iki yana salladı. "Kızın ahmak ya da aptal olması söz konusu değil. Clay sıradan ve boş kafalı genç hanımlardan hiçbir zaman lıoşlanmamıştır."

Ayağa kalktı ve içini çekerek, "Haklısın galiba," dedi Leydi Westmoreland. Kapıya yaklaşınca duraksadı ve dönüp Stephen'a yan yan baktı. "Bence..." dedi sessizce. "Clay bu kıza âşık olmuş."

"Bence de."

Clayton evlilik anlaşmasını fesh eden resmi belgeyi okudu, imzaladı ve aceleyle masanın karşısında oturan

avukatına verdi. Bu belgeyi görmeye bile tahammül edemiyordu. Avukatı yanından ayrılmak için ayağa kalkarken, "Bir şey daha var," dedi Clayton. "10.000£ tutarındaki çekin de belgeyle birlikte Bayan Stone'un evine gönderilmesini istiyorum."

Clayton çalışma masasının ağır, oymalı çekmecelerinden birini açtı ve boş bir parşömen kâğıdı çıkardı. Claytonin mührü kâğıdın üst kısmına gümüş kabartmayla işlenmişti.

Genç adam boş kâğıda bakarken zaman aniden duruvermiş gibiydi.

Clayton olayların bu noktaya vardığına inanamıyordu. Daha birkaç hafta önce, eninde sonunda Whitney'in koluna girip gelini olacağına, yanında karısı olarak uzanacağına yürekten inanırken nasıl olmuştu da bu hayaller yüreğinde acı ve yoksunluk dolu bir bıçak yarası açarak sonlanmıştı?

Kalemini güçlükle mürekkebe daldırdı ve yazmaya baş-ladı. "Lütfen mutlu olmanı içtenlikle dilediğimi bil ve bu dileğimi Paul'e de ilet. Notla birlikte gönderdiğim banka çekini bir hediye olarak kabul etmeni rica ediyorum." Clayton, Whitney'in bu çeki görünce küplere bineceğini bildiği için bir an tereddüt etti. Fakat genç adam onun Sevarın ile evlendiğinde yeni bir elbise almak için bile dişinden tırnağından arttırmak mecburiyetinde kalacağı düşüncesine katlanamıyordu bir türlü. Eğer bir mucize olur da Sevarin ile evlenınezse bu para onun olurdu. Bu

sayede o ahmak babası en .ı/ından bu kez onun sahip olduğu parayı harcayamayacaktı.
"Çek ve notu da elmizdekiyle aynı zarfa koyun." Başıyla evlilik anlaşmasını fesh eden resmi belgeyi işaret etti. Ardından ayağa kalktı ve olup biteni zihninden silip atmak istercesine sessizce avukatını selamlayarak bu tatsız toplantıyı sonlandırdı.
Avukat yanından ayrılınca Clayton içinden gelen sese kulak vermemeye çalışarak kendisini yeniden koltuğuna bılaktı. Kalbi ona adamı kapıdan çıkmadan durdurmasını ve çağırmasını, sonra da elindeki zarfı kapıp parçalara ayırmasını söylüyordu. Fakat kalbini dinlemek yerine Clayton başını koltuğunun şişkin deri arkalığına yaslayıp gözlerini kapattı. 'Alı, küçüğüm..." dedi derin derin iç çekerek. "Neden sana o kahrolası zarfı göndermek zorunda kaldım ki?"
Whitney'ye yazmak istediği asıl sözler geldi sonra aklına: "Lütfen geri dön. Yalnızca sana sarılmama izin ver. Sana olup biten her şeyi unutturacağıma söz veriyorum. Günlerini neşeyle, gecelerini aşkla dolduracağım. Bir oğlumuz, bir de kızımız olacak. Gözleri senin gözlerini, gülüşü senin gülüşünü ve..."
içinden kendi kendine acımasızca lanet okudu. Eğildi ve annesinin yanmdayken kendisine gönderilen zarf yığınını eline aldı.
Yılmaz bir kararlılıkla benliğini onu unutmaya adayacaktı. Kendisini işine verdi. Her gün saatlerce şu anda yapılan yatırımlar ile ilgili raporları okuyor, ileriye

dönük işlerle ilgili planlar yapıyordu. Sekreteri Bay Hudgins onun hızına yetişmekte öyle zorlandı ki adamcağız bir yardımcı tutmak zorunda kaldı. Clayton yöneticileri, emlak danışmanları, vekilharçları ve kiracıları ile toplantılar düzenliyordu. Bir balo, opera ya da tiyatroya gidecekse bile evden ayrılma vakti gelinceye dek durmadan çalışıyordu.

Her akşam bile bile farklı bir kadınla çıkıyor, her seferinde *çıktığı* kadının içinde bir his uyandırmasını umut ediyordu;

dört hafta önce kalbinden silinip giden o hisler gibi bir his... Fakat bu kadın sarışınsa Clayton böyle soluk renkli saçlardan nefret ettiğini düşünüyordu hep. Eğer esmerse, saçlarının Whitney'in saçları kadar parlak olmadığını düşünüyordu. Kadın neşeliyse sinirleri tepesine çıkıyordu. Şayet cazibeliyse, bu kez de tiksindirici görünüyordu gözüne. Karşısındaki sessiz bir kadınsa Clayton onu şöyle bir silkeleyip, "Lanet olsun, bir şeyler *söylesene'* dememek için kendini zor tutuyordu.

Fakat yavaş yavaş da olsa eski haline dönmeye başlamıştı. O gülen yeşil gözleri düşünmemeye çalışırsa Whitney'yi bir gün unutacağına inanmaya başlamıştı ya da...

Haftalar geçtikçe genç adam artık daha kolay ve daha sık gülümsüyor, hatta kahkahalara bile boğuluyordu.

26

Whitney Londra'da oldukça sıradan günler geçirmekteydi. Genç kadın Elizabeth ve Emily ile birlikte alışveriş yapıyor ya da ara sıra parkta gezintiye çıkıyordu. Nicki de düzenli olarak ziyaretine geliyordu. Whitney bir yere giderken onun kendisine eşlik etmesine nadiren izin verse de, en azından Nicki yanında olup onu neşelendiriyordu. Ve genç adam ondan asla verebileceğinden fazlasını talep etmiyordu.

Elizabeth evin müdavimi olmuştu. Genç kadın düğün planlarına kendini öylesine kaptırmış, gelinliğini, çiçekleri, menüyü ve yalnızca dört gün sonra gerçekleşecek bu düğünle ilgili her şeyi tekrar tekrar tartışmaya öyle hevesliydi ki Whitney aynı odada durup onun bu dolup taşan neşesine bir an olsun tahammül edemiyordu. Diğer yandan arkadaşının yanından ayrılmak için bir bahane uydurmaya çalışıp dururken bile Elizabeth'in mutluluğunu paylaşamadığı için kendinden nefret de ediyordu tabii.

Whitney artık Clayton'la karşılaşacağı korkusunu eskisi gibi taşımıyordu. Gelgelelim içinin tam olarak rahatladığı da söylenemezdi. Genç kadın adeta bıçak sırtında sallanır gibiydi. Bir daha hatırlamak istemediği geçmişi ile düşünmeye katlanamadığı geleceği arasında sıkışıp kalmıştı.

Elizabeth'in, Peter'ın muhteşem özelliklerini heyecanla sıralamasını saymazsa, bugün de diğer günlerden farklı bir gün değildi. Whitney ayağa fırladı, müsaade istedi, odasından pelerinini aldı ve evden alelacele çıktı. Nezaketen yanına birini davet etmesi gerektiğini umursamadan soluğu birkaç ev ötedeki parkta aldı. Ardından adımları yavaşladı ve genç kadın başıboş bir biçimde ıssız yollarda gezinmeye koyuldu.

Anne teyzesi ve babası Elizabeth'in düğününe katılmak üzere yola çıkmışlar, Londra'ya geliyorlardı; Elizabeth düğününü Londra'da ihtişamlı bir şekilde yapmaya karar vererek herkesi şaşırtmıştı. Whitney sevgili teyzesini göreceği için çok seviniyor fakat bu karşılaşmadan bir o kadar da korkuyordu. Anne teyze dört gün içerisinde burada olacak ve Clayton ile Whitney'yi gayri resmi bir nişanlı çift gibi görmeyi umacaktı. Ne var ki Whitney, teyzesine Claymore Dükü ile asla evlenmeyeceğini söyleyecekti. Tabii Anne teyze de bunun sebebini öğrenmek isteyecekti.

Neden? Whitney deli gibi bu soruya verebileceği bir yanıt bulmaya çabalayarak o anı zihninde canlandırdı. "Çünkü beni Emily'nin davetinden kaçırdı, evine götürdü, giysilerimi yırttı ve beni yatağa soktu."

Anne teyze serseme dönecek ve öfkeden delirecekti ama yine de işlerin bu noktaya nasıl vardığını bilmek isteyecekti. *Neden* böyle olduğunu öğrenmek isteyecekti. Whitney parktaki banklardan birine yığılıp kaldı; omuzları yılgın bir çaresizlikle çökmüştü. Clayton

onun Paul ile birlikte olduğuna nasıl inanabilmişti? Ve en azından bunun doğru olup olmadığını anlamak için neden uğraşmamıştı? Ya da aklından geçenleri neden Whitney'ye anlatmamıştı?

Geçen dört hafta boyunca Whitney, o geceyi bir kez bile düşünmedi. Fakat artık düşünmeye başlamıştı ve durması imkânsızdı. Clayton'ı, gözünü kırpmadan, gaddarca elbisesini yırtan o adam olarak hatırlamaya çalıştı. Ne var ki, gen^ adamın onun bir bakire olduğunu fark ettiği o acı dolu andaki berbat hali geldi Whitney'in gözünün önüne. Gergin omuzlarıyla genç kadının üzerine eğilmiş, başını geriye savurmuştu. Yüzünde ıstırap ve pişmanlık dolu bir ifade vardı.

Clayton'ın, kendisine yakıştırdığı o sıfatlarla karşısında sarf ettiği o alçaltıcı sözleri anımsamaya çabaladı sonra. Fakal hatırlayabildiği tek şey ağladığında genç adamın ona sarılıp saçlarını okşayarak kulağına hüzün dolu bir sesle fısıldayışıydı. "Ağlama sevgilim. Lütfen artık ağlama."

Whitney göğsünde korkunç, keskin bir acının büyüdükçe büyüdüğünü hissediyordu ama kalbi bu kez kendi için değil Clayton için acımaktaydı. Bunu fark ettiği anda öfkeyle ayağa fırladı. Delirmiş olmalıydı, kesinlikle çıldırmıştı! Onurunu ayaklar altına alan bu adam için resmen üzülüyordu! Whitney bir daha bu adamın yüzünü bile görmek istemiyordu! Asla!

Haşin rüzgâr pelerinini savurup bir sargı bezi gibi bedeninin etrafına dolarken Whitney hızlı adımlarla

patikadan aşağı inmeye başladı. Rüzgâr birdenbire çıktığı gibi aniden dindi ve bir sincap koşturarak genç kadının yanına yaklaştı. Ardından durdu ve yarı ürkek, yarı umutlu gözlerle Whitney'yi izlemeye koyuldu. Whitney de onun hareket etmesini umarak duraksadı fakat sincap olduğu yere çömelıp ona serzenişte bulunur gibi genç kadınla sohbet etmeye koyuldu.

Whitney ayağının dibinde duran meşe palamudunu görünce eğilip almak ve ona vermek istedi. Tüylü küçücük hayvan heyecanla gözlerini kırpıştırdı fakat genç kadına yaklaşmadı. Bunun üzerine Whitney, palamudu sincaba doğru fırlattı. "Alsan iyi edersin," dedi yumuşacık bir sesle. "Kıs yaklaşıyor." Sincap kendisine yalnızca birkaç parmak uzaklıkta duran kıymetli meşe palamuduna bakıp gözlerini kırpıştırdı. Bir an tereddüt etti, ardından döndü ve gücünün yettiği kadar hızlı adımlarla palamudun yanından uzaklaştı. 442

Whitney, o korkunç geceden beri bir daha ağlamayacağına dair kendi kendine ettiği o cesur yemini bir kez olsun bozmamıştı. Sözünü tutmayı başarmıştı genç kadın, ne var ki bu başarısının yanı sıra içinde de korkunç bir duygu seli oluşmuştu. Onun el sürdüğü bir şeyi almaktansa aç kalmayı tercih eden küçük bir sincapla karşılaşması, bardağı taşıran son damla oldu. Genç kadının gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı ki, "Git ve açlıktan öl!" diye bağırdı genç kadın. Doğrudan arkasını döndü

ve yoldan aşağı hızlı adımlarla yürüyüp parkın kapısından dışarı çıktı.
Gözyaşları adeta çağlıyor, rüzgâr gözlerini yakıyordu ama Whitney ağladıkça ağlıyordu hâlâ. Genç kadın içindeki bütün hiddet ve acıyı dökene dek ağladı. Sonra ruhu garip bir biçimde hafifledi. Hatta Whitney, Archibald Malikânesi'ne vardığında kendisini "o" geceden bu yana hissettiğinden çok daha iyi hissediyordu.
O akşam Lord Archibald evde değildi. Bu yüzden Whitney ile Emily, Whitney'in odasında samimi bir akşam yemeği yediler. Whitney artık bir şeylerden keyif almaya başladığını fark ediyordu.
Emily arkadaşının fincanını doldururken, "Bu gece oldukça iyi görünüyorsun," diye takıldı arkadaşına.
"Oldukça iyi hissediyorum," dedi Whitney gülümseyerek.
"Güzel," dedi Emily. "Çünkü sana sormak istediğim bazı şeyler var."
"Sor hadi," dedi Whitney çayını yudumlarken.
"Annem mektubunda Paul ile nişanlandığınızı yazmış, doğru mu?"
"Hayır, Clayton Westmoreland ile nişanlıyım," diye karşılık verdi Whitney aniden.
Paha biçilmez antika çay fincanı Emily'nin parmakları .ırasından kaydı ve yere düşüp paramparça oldu. Genç kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve güzel yüzünde ağır ağır tatlı bir tebessüm belirirken bakışları daha da

meraklı bir hal aldı. "Sen... Ciddisin, değil mi?" diye fısıldadı Emily.
Whitney başını salladı.
"Emin misin?"
"Kesinlikle."
"Sana inanamıyorum," dedi Emily.
Whitney arkadaşının bu şüphe dolu halini görünce kendini tutamayıp gülmeye başladı. "Onunla nişanlı *olmadığının* bahse girelim mi? Yeni samur pelerininin üzerine... Ne dersin?"
"O pelerini uğrunda yalan söyleyebilecek kadar çok mu istiyorsun?"
"Kesinlikle evet. Fakat yalan söylemiyorum."
"İyi de nasıl, ne zaman oldu ki bu?"
Whitney olup bitenleri anlatmak için ağzını açtıysa da sonradan fikrini değiştirdi. Bu sırrı biriyle paylaşmaya ihtiyaç duyduğu ne yazık ki doğruydu ama söze başlamaya cesaret edemiyordu. Haftalardan beri ilk kez bugün yeniden yaşamaya başladığını hissediyordu; yeniden kavuştuğu hassas sükûneti yeniden yitirecek diye ödü patlıyordu. "Hayır, Emily," dedi genç kadın. "Bundan söz etmenin pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Whitney huzursuzca yerinden doğrulunca, Emily de aniden ayağa fırladı. Genç kadının kararlı ve neşeli gülüşünden bu konuda arkadaşına karşı ısrarlı davranacağı belli oluyordu.
"Tabii ki, anlatacaksın," dedi Emily nazikçe gülerek. "Burnundan fitil fitil getirmem gerekse dahi, bu

inanılmaz aşk hikâyesinin her bir detayını, en ufak ayrıntısına dek anlatacaksın bana. Şimdi en başından başla."

Whitney karşı çıkmak istediyse de arkadaşı öyle mutlu ve ısrarcı görünüyordu ki genç kadın ona boş yere karşı koymaya çalıştığını anladı. Ayrıca içinde birdenbire bu hikâyeyi anlatma *isteği* belirmişti. Genç kadın yeniden yerine oturdu ve Emily de arkadaşının yanına sokuldu. "Sanırım bu hikâye aslında bir kaç yıl önce, benim ilk davetim verilmeden de önce başladı," dedi Whitney. "Clayton beni teyzemle birlikte bir şapkacıda gördüğünü söyledi. Dükkânın sahibi bana üzerinde yapma meyveler bulunan berbat bir şapka satmaya çalışıyormuş..."

Hikâyenin sonu geldiğinde Emily'nin yüzünde neşe ve merak karışımı bir ifade belirmişti. "Aman, Tanrım," diye fısıldadı genç kadın. "Bunu anlatmaya kelimeler yetmez, öyle romantik bir aşk ki... Düşünsene, o kadar para harcadıktan sonra İngiltere'ye geliyor ve senin Paul'e abayı yaktığını öğreniyor." Emily kahkahasını bastırabilmek için yutkundu. "Michael, Dük hazretleri senin kalbini kıracak diye endişeleniyordu ama ben emindim. Seni Rutherfordlar'ın davetine götürmek üzere buraya geldiği akşam sana nasıl baktığını gördüm; biliyordum."

"Neyi biliyordun?" dedi Whitney.

"Sana nasıl âşık olduğunu biliyordum, şapşal!" diye şaşkınlıkla haykırdı Emily. "Haftalardır burada değildi ve artık döndüğünü biliyorum, çünkü opera ve tiyatroda

görülmüş." Emily, Whitney'in yüzünde sık sık gördüğü o bildik ifadenin yeniden belirmeye başladığını fark etti. "Whitney?" dedi soluğunu tutarak. "Ne oldu? Eve gelmediğin o geceden beri yüzün hep böyle bir anda soluveriyor. O gece seni bu kadar mutsuz edecek ne oldu?"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Whitney boğuk bir sesle.

Emily, Whitney'in buz kesmiş ellerini ellerinin arasına aldı. "Bunu *anlatmalısın,* o şey her neyse senin içini kemiriyor. Seni zorlamak istemiyorum; bana doğruyu söylemediğini de biliyorum zaten. Yani döndüğün sabah pencerede bekliyordum ve seni eve getiren at arabasının üzerindeki altın amblemi gördüm. O Dükün arabasıydı, öyle değil mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedi Whitney. Genç kadın utançla başını eğmişti.

"Ve buradan onunla birlikte ayrıldığını da biliyorum; öyle olduğunu sen söyledin ve Carlisle da öyle söyledi. Ne var ki..." diye ekledi Emily. Sesinde alaycı bir ifade vardı. "Carlisle o akşam oldukça sarhoştu ve durmadan Claymore

Dükü'nün bir anda burada bitip, seni zorla gecenin karanlığına sürüklediğini iddia edip durdu. Tabii ben de bu sözleri bir an olsun ciddiye almadım; Yüce Tanrım!" diye bağırdı Emily. "Tam da böyle oldu, değil mi? Öyle mi?" dedi genç kadın meraklı gözlerle.

Whitney kafasını salladı.

"Seni nereye götürdü?" dedi Emily. Sesi endişeyle titriyordu. "Seni başka bir davete mi götürdü?"
"Hayır."
"Carlisle'a güldüğüm için kendimi asla atfetmeyeceğim," dedi Emily. Arkadaşının elini sıkıca kavrayan eli titriyordu. "Whitney..." diye fısıldadı genç kadın hüzünlü bir şekilde. "Seni nereye götürdü? Ne yaptı sana?"
Savunmasız bir çift yeşil göz Emily'nin gözleriyle buluşunca genç kadın yanıtı Whitney'in gözlerinden okudu. Aniden ayağa fırlayarak, "Canavar!" diye bağırdı genç kadın. "Ahlaksız, şeytan! Aşmalı onu! Onu..." Emily birdenbire duraksadı. Görünüşe bakılırsa Whitney'in teselli edilmeye ihtiyaç duyduğunu fark etmişti. O böylesine kırgın ve öfke doluyken, yangına körükle gitmenin bir anlamı yoktu. "İyi tarafından bakmalıyız."
"Hangi *iyi taraf*?" dedi Whitney bitkin bir halde.
"Belli olmasa da bu olayın bir de iyi tarafı var. Şimdi, dinle." Emily dizlerinin üzerine çöküp Whitney'in ellerini şefkatli bir biçimde tuttu. "Bununla ilgili kanunlar hakkında pek bir fikrim yok, ama babanın seni o... O canavarla evlenmeye zorlayamayacağını biliyorum! Ayrıca Claymore da tüm bu yaptıklarından sonra senin onunla asla kendi rızanla evlenmeyeceğini biliyor olmalı. Bu yüzden seni bu evlilik anlaşmasından azat etmekten ve babana verdiği parayı unutmaktan başka bir seçeneği yok."

Whitney aniden kafasını kaldırdı. Birkaç dakika boyunca karşısındaki duvara boş gözlerle bakıp durdu. Clayton onu salmaya karar vermişti tabii. Gelip onu görmemesinin sebebi bu olmalıydı. Teklifini geri çekecekti. Bunu düşününcc Whitney'in kalbine tuhaf, berbat bir his yayıldı. "Hayır," dedi genç kadın inatçı bir tavırla. "Teklifini geri çekmeyecek. Bundan eminim. Alı, Emily..." dedi Whitney ağlamaklı bır sesle. "Onun gerçekten de arkasını dönüp giderek beni salıvereceğini mi düşünüyorsun?"

"Elbette!" dedi Emily heyecanla. "Başka türlü davranması mümkün..." Whitney'in yüzündeki mutsuz ifadeyi fark eden Emily şaşkına dönmüştü. Yavaşça ayağa kalktı ve gözlerini üzgün arkadaşının yüzüne dikti. "Whitney?" dedi şaşırarak. "Yok, hayır. Olamaz yanı... Tanrını! Seni bırakmasını *istemiyorsun,"* dedi Emily ağlamaklı bir ses tonuyla.

Whitney bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Beni bırakma ihtimali hiç aklıma gelmemişti. Hepsi bu."

"Otum bunu yapmasını istemiyorsun sen!" dedi Emily. Genç kadının sesi daha da yükselmişti. "Yüzünden okunuyor bu."

Whitney de ayağa kalkmış, avuçlarıyla elbisesinin pililerini ovuşturup duruyor, hayli huzursuz görünüyordu. Clayton Westmoreland'in kendisini rahat bırakmasını her şeyden çok istediğini arkadaşına söyleyebilmek için kendini zorladı. fakat kelimeler

boğazında düğümleniyordu. "Ne istediğimi bilmiyorum," dedi Whitney hüzünlü bir sesle.
Emily elini sallayarak konuyu değiştirdi. Genç kadının heyecan dolu bakışları Whitney'ye odaklanmıştı. "O geceden beri sana bir haber gönderdi mi, ya da seninle ilgilendi mi?"
"Hayır! Zaten böyle bir şeye kalkışması bile hata olur!"
"Senin de onunla görüşmeye çalışmak gibi bir niyetin yok, öyle değil mi?"
"Elbette, yok," dedi Whitney öfkeli bir tavırla.
"Seninle ilgilenmesi mümkün değil zaten. Öncelikle en azından onun özrünü kabul edeceğine dair bir işarete ihtiyacı var. Ve sen ona böyle bir hak tanımayacak... Tanıyamayacaksın, doğru mu?"
"Ölürüm, daha iyi!" dedi Whitney kendinden emin bir tavırla. Ve sözlerinin arkasında durduğu belli oluyordu.
"Ama seni gerçekten önemsiyorsa, yaptıkları yüzünden vicdan azabı çekecektir. Senin ondan tiksindiğini düşünecek."
Whitney yatağa doğru yürüdü ve yatağın cibinliğini destekleyen direklerden birine alnını yasladı. "Emily... Onu bırakmama izin vermeyecek," dedi genç kadın. Whitney'in ses tonu bu kez hayıflanır gibi değil, ümitlenir gibi çıkıyordu. "Bence bana çok değer veriyor... Yani çok değer veriyordu."
"Tabii," diye çıkıştı Emily. "Sana karşı ilgisini oldukça tuhaf bir biçimde göstermiş."

"Ben de öyle yaptım," dedi Whitney fısıldayarak. "Ona durmadan kafa tuttum. Paul ile kaçarak onu arkadaşlarının önünde rezil edecektim. Ona yalan söyleyip durdum hep." Genç kadın gözlerini kapatıp başını çevirdi. "Bir sakıncası yoksa..." dedi boğuk bir sesle. "Uyumak istiyorum."

Emily de yatak odasına gitti. Ne var kı saatler geçip de bir türlü uyuyamayınca, nihayet uyumaktan vazgeçti. Yastıkları arkasına yerleştirip sırtını yasladı ve yanında huzurlu bir biçimde uyumakta olan Michael'a baktı. Uyuyan kocasına, "Eğer sen bana öyle davransaydın, yine seni sever miydim acaba?" diye soru fısıldayarak. Michael'ın şakaklarını şefkatle okşayarak, "Evet," dedi kendi kendine. "Ne olursa olsun, seni affederdim ben." Fakat Michael böyle bir şey yapmış olsaydı, onun bunu telafi etme fırsatı olurdu. Onlar evliydiler ve Emily ruhen ne kadar sarsılmış ya da öfkelenmiş olursa olsun onlar yine de bu kutsal bağı devam ettirebilmek için birbirlerinin yanında olmaya mecburdular. Öyle bir durumda çok geçmeden olup bitenlerin unutulacağı kesindi ve açılan yara zamanla kapanacaktı. Fakat Whitney, Claymore ile evli değildi. İkisi de birbirinden kaçıyordu ve kaçmaya da devam edeceklerdi. Whitney'in gururu ve kırık kalbi ilk adımı atmasına mani olacak, Dük ise onun kendisinden nefret ettiğini ve kendisini yanına bile yaklaştırmak istemediğini sanacaktı yine. Onları mecburen yüz yüze getirecek bir sebep olmazsa ve o sebep en kısa sürede ortaya çıkmazsa, bu yara asla iyileşmeyecekti.

Emily böylesine hassas bir konuya müdahale etmekle, kibar bir biçimde bu konunun dışında kalmak arasında bir türlü seçim yapamazken bacaklarını büktü ve çenesini dizlerine yasladı. Birkaç dakika derin derin düşündükten sonra, yatak örtüsünü yavaşça kaldırdı. Suçluluk ve tereddütle titreyerek yataktan kalktı. Aşağı indiğinde el yordamıyla karanlığı yoklayarak bir kibrit buldu ve bir mum yaktı. Ardından parmaklarının ucunda ilerleyerek sarı salona geçti ve Elizabeth'in fazladan düğün davetiyelerinden birini almak için çekmeceleri karıştırırken mumu masanın üzerine bıraktı.

Genç kadın sandalyeye oturdu. Ne yazacağına karar vermeye çalışırken elindeki kalemin ucundaki tüyleri dudaklarına değdirmiş düşünüyordu. Dükün bu teklifi yanlış anlayıp Emily'yi böyle bir şey yapmaya zorlayanın Whitney olduğunu sanmaması gerekiyordu. Çünkü Whitney'in onunla karşılaştığında öfke dolu bir kırgınlıkla tepki göstermesi de kuvvetli bir ihtimaldi. Önemli olan onları yüz yüze getirmek, gerisini ise kaderin cilvesine bırakmaktı.

Emily cesaretini yitirip fikrini değiştirmeden önce davetiyenin altına bir şeyler yazdı: "Bugün ikimizin de çok değer verdiği biri gelinin yanı başında olacak." Genç kadın davetiyenin altına mütevazı bir imza attı. "Emily Archibald."

Bir uşak, Clayton'ın kütüphanesinden içeri girdi. Üzerindeki üniforma hiç de yabancı gelmiyordu. "Hanımefendimin doğrudan size ulaştırmamı istediği bir

davetiyeyi size takdim etmek istiyorum, Dük hazretleri," dedi uşak.
Clayton bu sabah gelen mektuplara kendini iyice kaptırmıştı. "Cevabı iletmen bildirildi mi?" dedi genç adam dalgın bir tavırla.
"Hayır, efendim."
Clayton başıyla kapının yanındaki sehpayı işaret etti. "Öyleyse, oraya bırakabilirsin."
Sabahleyin kütüphanesine bırakılan bu zarf Clayton'ın aklına geldiğinde çoktan akşam olmuştu. Genç adam dışarı
çıkmak için hazırlanıyordu. Becerikli bir biçimde dokunanı! kıvrımlarına şekil verdiği kar beyazı kravatının aynadaki aksine bakarken, "Birini gönder de getirsin, Armstrong," dedi uşağına.
Clayton, Armstrong'un tutmakta olduğu ceketi giydi ve uşaklardan birinin derhal getirdiği zarfı eline aldı. Bu da sekreterinin kendisi yerine katılmak zorunda kalacağı o toplamı davetiyelerinden biri olmalıydı. Zarfı açtı, davetiyeyi zarftan çıkardı.
"Ashton" soyadı bir anda zihninde yankılanınca genç adamın kalbi acı dolu hatıralarla titredi. Davetiyeyi Armstrong'a uzatarak, "Sekreterime söyleyin, katılamayacağımı bildirsin Fakat benim adıma uygun bir armağan gönderılsin," dedi sessizce.
Ne var kı davetiyeyi uzattığında altındaki küçük el yazısı dikkatini çekti. Clayton yazıyı okudu. Ardından tekrar okudu ve genç adamın nabzı yerinden fırlayacak gibi

atmaya başladı Emily ona ne anlatmaya çalışıyordu Tanrı aşkına? Whitney'in onu görmek istediğini mı? Yoksa Emily onun, Whitney'yi görmesini mi istiyordu? Uşağını aceleyle yanından gönderdi ve elindeki davetiyeyle yatak odasına doğru yürüyüp Emily'nin yazdıklarını tekrar tekrar üç kez okudu. Geni, adam her okuyuşunda biraz daha alt üst oluyordu. Clayton bu satırlarda Whitney'in kendisini affettiğine dair bir işaret bulmaya çalıştı boşu boşuna. Ama hiçbir işaret yoktu işte.

Clayton o gece, Crown Tiyatrosu'nda otururken ne salı nedeki oyunla ne de yanında oturan kuzguni saçlı güzelle ilgilenebildi. Hisleri umut ile umutsuzluk arasında bir o yana bir bu yana savrulmaktaydı. Emily'nin notunda bu mesajın kendisine gönderilmiş olması dışında onu ümitlendirecek hiç bir şey yoktu aslında. Emily Archibald ile Whitney çocukluklarından beri iyi arkadaştılar. Eğer Whitney ondan nefret ediyor olsaydı, Emily bunu şimdiye kadar fark eder, bu davetiyeyi ona asla göndermezdi. Diğer yandan, Whitney onu affetmiş olsaydı bu davetiyeyi ona kendisi gönderirdi.

Diyelim kı Whitney onu görmek *istemiyordu.* Varsayalım ki Whitney onu kilisede görür görmez düşüp bayılacaktı... Ne fark ederdi ki? Clayton'ın gözlerinde hüzünlü bir gülüş belirdi. Whitney elindeki çiçek buketini onun kafasına fırlatabilirdi de asla bayılmazdı. Onun cesur, yürekli kadını asla ama asla düşüp bayılmazdı.

27

Elizabeth Ashton, kalabalık kilisenin arka tarafında babasıyla birlikte beklerken üçüncü nedime grubunun halı kaplı koridordan yavaşça süzülüşünü izliyordu. Genç kadın koridorda yürüyüş sırası gelen Whitney'ye döndü. Whitney'in parlak saçlarına tutturulmuş sarı beyaz güllerle, üzerinden adeta akan sarı kadifeden nedime elbisesine şöyle bir baktı ve gülümseyerek, "Bu düğünün gözdesi sen olacaksın," dedi Elizabeth. "Baharda açan fulyaları andırıyorsun."

Whitney güldü. Koridorda arkasından yürüyecek olan arkadaşına dönüp yan yan bakarak, "*Sense* bir melek gibi görünüyorsun ve mümkünse benimle yeni bir iltifat yarışına başlama. Ayrıca bir gelin olarak şu anda heyecanlı olman gerekiyor senin. Öyle değil mi, Emily?" diye fısıldadı genç kadın.

"Galiba öyle," dedi Emily dalgın bir halde. Emily bu sabah Mıchael'a Whitney ile Dük arasında şiddetli bir kırgınlık olduğunu -ki bu elbette doğruydu ve onları barıştırabiIeceğini umarak Dük'ü düğüne davet ettiğini itiraf etmişti. Michael'ın tepkisi son derece olumsuz olmuştu. Emily'ye, bu olaya karışmasının doğru olmadığını, iki tarafa da haksızlık ettiğinin düşünülebileceğini ve sonunda her ikisinin de bu iyi niyetli arabuluculuk yüzünden kendisini suçlayabile-ceğini söylemişti.

Emily'nin çevirdiği bu dolaba Elizabeth de ortak olmuştu artık. En başta konuk listesi hazırlanırken, konukların arasına *Bay Clayton Westland'de* eklenmişti. Ne var ki konuk listesinde bu ismi görüp oldukça paniğe kapılan Whitney'in ısrarı üzerine Elizabeth, ısmı listeden silmişti. Ama üç gün önce Emily, Elizabeth'e Whitney ile Bay Westland arasında gizlı bir aşkın filizlendiğini fakat çiftin tartıştığını -kı bu da doğruydu söylemişti. Bunun üzerine Elizabeth de barışmalarını sağlamak için genç adama gizli bir davetiye gönderme fikrinin muhteşem bir fıkır olduğunu düşünerek arkadaşını desteklemişti. Tabii Elizabeth, Bay Westland'in aslında Claymore Dükü olduğunu hâlâ anlamamıştı. Haftalardır Londra'da olmasına karşın Dük'le aynı ortamda hiç bulunmamışlardı Emily şimdi çevirdiği bu dolabın bugüne kadar aklına gelen en berbat fikir olduğunu düşünerek kendine lanet okuyordu.

Emily'nin hizmetçisi eğilip Whitney'in elbisesinin kuyruğunu düzelterek, "Sıranız geldi, genç hanım," dedi.

Diğer nedimeler koridor boyunca sürecek bu uzun ve yalnız yürüyüşten duydukları tedirginlikle iki büklüm olurken gördüğü bu manzara Whitney'yi azıcık bile ürkütmüyordu. Genç kadın bu yürüyüşü Paris'te Therese DuVille ve diğer arkadaşları için defalarca yapmıştı. Fakat bugün rol oynadığı bu düğünde nedimdik yaptığı için kendisini daha da neşeli hissediyordu. Whitney neşeli bir biçimde gülümseyerek hizmetçinin uzattığı sarı ve beyaz gül buketini eline aldı. "Elizabeth..." diye seslendi genç

kadın sıcacık bir tebessümle "Tekrar konuştuğumuzda evli bir kadın olacaksın." Sonra da koridora adımını attı.

Whitney adımını atar atmaz Clayton'ın bakışları ona kilitlendi ve genç adam Whitney'yi gördüğü anda iri bir taş parçası göğsüne çarpmış gibi kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Whitney'yi daha önce hiç bu kadar güzel ve huzurlu görmemişti. Mum ışığıyla aydınlatılmış koridorun ortasında süzülen pırıl pırıl bir ay ışığını andırıyordu adeta.

Whitney ahenkle yanı başından geçe: ken Clayton onun yalnızca bir iki adım uzağındaydı ve genç adam o anda kendini çarmıha gerilmiş gibi hissetti. Bedenindeki bütün kaslar geriliyor, vücudu Whitney'ye bu kadar yakın durma işkencesine dayanabilmek için hayli zorlanıyordu. Fakat bu işkence Clayton'ın seve seve katlandığı bir işkence, boşa harcamak istemediği bir acıydı.

Whitney kilisenin ön tarafında, kendisine ayrılan bölümdeki yerini aldı. Tören boyunca sakince bekledi fakat Elizabeth yemin sözcüklerini usul usul tekrar etmeye başladığında genç kadının ağzından çıkan kelimeler Whitney'in içini hiç olmadığı kadar titretti. Whitney duygu dolu gözyaşlarının göz pınarlarında birikmeye başladığını hissediyordu. Genç kadın başını birazcık çevirip bakınca kilisedeki topluluğun yarısını görebiliyordu. Bakışları kalabalık sıralarda dolaşınca kadınların çoğunun gözlerini ovuşturmakta olduğunu gördü Whitney. Anne teyzesi sessiz bir tebessümle yeğenini selamladı. Whitney bu selama hafifçe başını

eğerek karşılık verdi. Teyzesinin güven veren bakışları genç kadının içine su serpmişti.

Gözyaşları akmadan dinmiş, boğazında hissettiği yumru da yok olmaya başlamıştı. Whitney'in gözleri arka sıralardaki konukları bir bir taramaya başladı... Babasını geçti, Margaret Merryton'ın anne ve babasını geçti... Şu çirkin türbanlarından birini takmış olan Leydi Eubank'i geçti... Oldukça uzun boylu, siyah saçlı ve... Whitney'in kalbi aniden titredi, bir saniye durdu, ardından bir çift delici gri göz, gözlerinin içine bakınca deli gibi çarpmaya başladı. Nutku tutulmuştu genç kadının. Clayton'ın yakışıklı yüzünden okunan kavurucu pişmanlığı ve çekici gözlerinin içindeki o insanın içini acıtan şefkati görebiliyordu şimdi. Ardından bakışlarını, Clayton'ın bakışlarından ayırdı.

Daralan ciğerlerine derin bir nefes çekti ve bomboş gözlerle ileriye baktı. O buradaydı! Sonunda beni görmeye gelmiş, diye düşündü Whitney heyecanlanarak. Düğüne katılmak için gelmiş olamazdı, çünkü davet edilmemişti. Buradaydı! Buradaydı ve ona daha önce asla ama asla bakmadığı bir biçimde bakıyordu; sanki kendini ona sunuyor gibiydi Clayton! Bütün ihtişamıyla, dimdik karşısında durmuş alçakgönüllü bir tavırla kendisini Whitney'ye *sunuyordu*. Whitney bundan emindi; bu Clayton'ın yüzündeki ifadeden açıkça okunuyordu.

Whitney çığlık atmak istiyordu, dizleri üzerine çöküp ağlamak istiyordu, kendi canı nasıl yandıysa Clayton'ın canını da öyle acıtmak istiyordu. Genç kadın öfke, utanç

ve çılgın bir kararsızlık içindeydi şimdi. Ona bir şeylerin bedelini ödetme zamanı gelmişti işte. Genç kadın çılgına dönmüş bir halde bunu düşünüyordu. Küçümseyici tek bir bakışla onun ne kadar aşağılık olduğunu yüzüne vurmak için bir fırsat çıkmıştı önüne. Bu şans bir daha asla eline geçemeyebilirdi. Clayton bugüne kadar onu görmek için hiçbir çaba sarf etmemişti ve düğün bittikten sonra oradan ayrılacaktı; düğün şölenine davet edilmeksizin katılması imkânsızdı. Emily, Clayton'ın ondan bir işaret almadan yanına yaklaşamayacağını söylemişti ve genç adam şimdi Whitney'den bir işaret bekliyordu.

Ah, Tanrım! Orada öylece durmuş, kendini Whitney'ye sunarken sessizce genç kadından af diliyordu. Eğer hayır cevabı alırsa, düğün bitince bu kiliseden çıkıp gidecekti Clayton. Ve Whitney'in hayatından da...

Whitney, Clayton'ın bunu fark edebileceğini ve içinde kopan fırtınayı sezebileceğini umursamadan kararsız bir hüzne kendisini teslim ederek gözlerini kapattı. Bu adam onun bedenini kirletmiş, ruhunu yağmalamıştı ve bunu biliyordu! Genç kadının gururu başını kaldırıp bu adama bakmasını ve onun için acıma duygusundan başka hiç bir şey hissetmediğini ona göstermesini söylüyordu. Fakat yüreği Clayton'ın buradan çekip gitmesine izin vermemesi gerektiğini haykırıyordu.

Genç adamın, *"Ağlama, sevgilim,"* diye fısıldayışı canlandı Whitney'in hatıralarında. "*Lütfen artık ağlama."*

Whitney nefes alamıyor, hareket edemiyordu. "Bana yardım et," diye yalvardı birine. "Lütfen, ne olur yardım et

bana!" Ve ardından yalvardığı kişinin Clayton olduğunu anladı. Onu seviyordu Whitney.

Whitney hareket ettiği anda Clayton, onunla yüz yüze geleceğini ve yanıtını o anda alacağını biliyordu. Genç adam ayakta durabilmek için önündeki sıraya sıkıca tutununca parmakları bembeyaz kesildi. Genç kadının gözleri gözlerıyle buluşunca o gözlerin yeşil derinliğindeki saf teslimiyeti Clayton'ın yüreğini dağladı. Genç adam kendini o gözlerin içine hapsetmek, Whitney'yi titreyen kollarının arasına alıp onu kiliseden götürmek ve genç kadının az önce içinden geçen o üç kelimeyi yeniden haykırarak dile getirmesi için ona yalvarmak istiyordu.

Herkes düğün alayının ardından aceleyle koridora hücum etti ve dışarıdaki kalabalık, geniş merdivenlerde kendilerine yer bulabilmek için neşe içinde itişip kakışmaya başladı. Kiliseden en son çıkan Clayton idi. Kubbeli tavanın altındaki koridor boyunca ağır adımlarla yürürken ayak sesleri kulağında şiddetle yankılanıyordu. Kilisenin dev kapılarından dışarı adımını atınca durdu. Whitney'in gülümseyişini, başını eğişini izliyordu şimdi. Genç kadının saçları akşamüstü güneşinde ışıldıyordu. Clayton duraksadı; Whitney'in yanına şimdi giderse sadece birkaç kelime edebilecekti genç adam. Ne var ki genç adam düğün yemeğine kadar sabredemeyeceğini hissediyordu. Eski "komşularından" herhangi biri yolunu kesmesin diye olabildiğince az kişiyle göz göze gelmeye çalıştı ve aralarında yalnızca bir adım mesafe kalıncaya dek ağır adımlarla Whitney'ye doğru yaklaştı.

Whitney onun varlığını elle tutulabilir bir kuvvet gibi hissetti aniden. Şiddetli ve kendine çeken bir güçtü bu hissettiği. Genç kadın Clayton'ın keskin ve etkileyici parfüm kokusunu bile ayırt edebiliyordu. Fakat sesini güçlükle ayırt etti; Clayton'ın sesi duygulu, boğuk ve sancılı bir fısıltıdan ibaretti. "Bayan Stone... Size tapıyorum."

Bu sözlerin yok edici büyüsü Whitney'in içini ürpermişti. Genç kadının böyle ürperişi Clayton'ın da gözünden kaçmamıştı. Whitney'in kaskatı kesildiğini hissedince bir an kilisede genç kadınla aralarında geçen o sessiz konuşmanın bir hayalden başka bir şey olmadığını düşündü. Fakat sonra Whitney resmen bir adım geri gelerek ona yaklaştı. Clayton şimdi genç kadının hafifçe kendisine yaslandığını hissediyordu. Whitney'in bedeninin bedenine değdiğini lark edince kalbine yayılan eşsiz mutluluk genç adamın soluğunu kesmişti. Clayton elini Whitney'in beline koydu, sonra kolunu hafifçe genç kadının beline doladı ve onu kendine doğru biraz daha çekip bedenine yasladı. Ve Whitney... Buna pek de karşı koymadı. Sessizce onun kollan arasında duruyordu genç kadın. Clayton'ın aklına birden kilisedeki papaz geldi. Şimdi Whitney'yi kiliseye götürse, botanik bahçesindeki göz alıcı bir çiçek gibi yanında öylece durup az önce Elizabeth'in söylediği sözleri o da söyler miydi acaba? Bunun için nikâh izni almak gerekir miydi?

Clayton kendini zorlayarak onunla şu anda, burada evlen-me fikrini zihninden kovaladı. Whitney nefes kesici bir

gelin olacaktı ve Clayton onu bu zafer gününde tuzağa düşürmeyecekti; ona yeteri kadar tuzak kurmuştu zaten!
Emily Clayton'ın, Whitney'in arkasına geçip elini genç kadının beline doladığını fark etmemiş gibi görünmeye çalışarak arkadaşına döndü. "Gitmemiz gerektiğini işaret ediyorlar," dedi.
Whitney başını salladı. Fakat Clayton genç kadının kendisini bırakmak istemediğini hissetmişti. Genç adam ona daha sıkı sarılmak için şiddetle çarpan kalbini teskin etmeye çalışıyordu. Nihayet Whitney bir adım atarak ondan uzaklaştı ve geriye dönüp bakmadan nedimelerin oluşturduğu kalabalığın içinde hızla gözden kayboldu.
Emily, Whitney'in ardından at arabasına binecekken bir an duraksadı. Arkasına dönüp gözleriyle Dük'ü aradı ve genç adamın gizemli gri gözlerinin kendisine odaklandığını gördü. Çekingen bir kararsızlıkla Dük'c gülümsedi. Dük onun bu kararsız selamına resmi bir tavırla ağır ağır başını eğerek karşılık verdi, ardından genç adamın yüzünde çocuksu bir şükran duygusuyla dolu muzip ve çekici bir tebessüm belirdi.
At arabasının içinde heyecanla arkasına dönüp, "Buradaydı!" diye haykırdı Whitney.
Bakışları hâlâ kilisenin merdivenlerinde beklemekte olan ve Archibaldlar'ın at arabasının yolda ilerleyişini izleyen Clayton'ın gitgide ufalan siluetine kilitlenmişti. "Onu gör-dün mü?"

Emily'nin dudaklarında içten bir tebessüm belirdi. "Gördüm aslında. Senin hemen arkanda durmuş, kolunu da beline dolamıştı."
"Lütfen bana yaptıkları için ondan nefret etme," diye fısıldadı Whitney. "Ondan nefret etmene katlanamam. Emily, onu çok seviyorum ben."
"Sevdiğini biliyorum," dedi Emily nazikçe.
Clayton, Whitney'in bindiği at arabasını gözden kaybolduncaya dek izledi. Genç adam yüreğinin dolup taştığını hissediyordu. Whitney'in niçin arkasına dönüp yüzüne bakmadığını biliyordu. Clayton'ın ona oracıkta sevgisini dile getirmeyişinin sebebi de buydu. İkisi de etrafta bir yabancı topluluğu varken tekrar başlamak istememişti.
Ne var ki Clayton etrafına şöyle bir bakınca bazı konukların aslında kendisine hiç de yabancı olmadığını fark etti. Konuklar arasında genç adamın Londra'dan tanıdığı kimseler de vardı. Clayton o anda kalabalıktan yükselen fısıltıların ayyuka çıktığını anladı. Merdivenlerden aşağı indi, karşısında reverans yapan hanımların ve resmi bir tavırla "Dük hazretleri..." diye söze başlayan adamların önünden geçip gitti.
Clayton aniden olduğu yerde durdu ve kaldırımın kenarında sert bir şekilde fren yapan at arabasına baktı. "At arabası!" Whitney'yi yeniden görme fikrinin kalbinde yarattığı acı dolu telaşla genç kadının "komşusu" rolünü oynamak İçin satın aldığı düz siyah arabayla yola çıkmalarını McRea'ye söylemeyi unutmuştu genç adam.

Clayton şöyle bir dönüp kendisini "Bay Westland" olarak tanıyan eski komşularının yüzüne baktı. Genç adamın gözlerinde esef dolu bir ifade, yüzünde ise onları kandırdığı için kendilerinden özür dilediğini ima eden bir tebessüm belirdi. Ardından kapısının üzerinde parlak gümüşten düklük ambleminin ışıldadığı göz alıcı gece mavisi at arabasının merdivenlerinden tırmandı.

Whitney nikâh ile düğün yemeği arasındaki vakti teyzesi ile birlikte Archibaldlar'ın evinde geçirmeyi planlamıştı. Böylece teyzesine Clayton ile aralarındaki ciddi küslükten söz edebilecekti. Haftalardır bu buluşma anını bekliyordu genç kadın. Ve şimdi... İçten içe korksa da teyzesi ile baş başa kalmak için sabırsızlanıyordu.

Salona girerken, "Işık saçıyorsun!" dedi Anne teyzesi gülerek. Yeğenini şefkatle kucakladı. Eldivenlerini çıkardı ve kanepeye yerleşip Whitney'yi de yanına oturttu. "Bu arada hayatım..." dedi muzip bir tavırla. "Kilisedeyken gözlerinizi birbirinizden bir an olsun ayıramayacaksınız diye endişe ettim doğrusu."

Whitney, teyzesine içtenlikle gülümsedi. "Senden hiçbır şey saklayamayacağım ben, değil mi?"

"Hayatım... Kimseden saklamadın ki zaten. Nikâhın ardından ikiniz dışarıdayken oradaki insanların yarısı kafasını uzatmış sizi izliyordu." Whitney öyle paniğe kapıldı ki teyzesi onun bu halini görünce kahkahayı bastı. "Ve nikâhta onu tanıyan insanların olduğunu da fark etmişsindir herhalde. Kiliseden içeri adımını attığı anda ismi kalabalığın içinde yankılanmaya başladı. Şu anda

senin bütün komşuların da dâhil olmak üzere, herkes onun kim olduğunu biliyor. Sanırım Bay Westland'in maskesi artık düştü.

Whitney'in yüreği gururla kabardı. Genç kadın *herkesin* onu tanımasını ve kendisinin Clayton'la nişanlı olduğunu bilmesini arzuluyordu şimdi. Bunu dünyaya haykırmak istiyordu Whitney!

Lord Gilbert Whitney'in aklına gelene dek ikilinin neşeli sohbeti bir buçuk saat sürdü.

"Şimdi İspanya'da," dedi teyzesi içtenlikle yeğenine gülümseyerek. "'Yazdığı mektup neredeyse seninki kadar gizemliydi ama orada bir felaketin eli kulağında olduğunu anladım. Lord Gilbert da olaylar çığırından çıkmadan bir önlem almak için telaş içerisinde ketum bir tavırla çırpınıyor. Altı hafta içerisinde burada olacakmış. Görünüşe bakılırsa mektuplarımdan hiçbiri eline geçmemiş."

Bir an duraksadıktan sonra, "Bu geceki düğün yemeğine katılmasam kusura bakmazsın, değil mi? Nikaha sırf mektuplarının hiçbirinde Claymore'dan bahsetmediğin için geldim ve ikinizin arasında bir sorun olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istedim, ikinizin çok iyi anlaştığı belli olduğuna göre derhal Lincolnshire'a dönmek istiyorum. Kuzenim çaresiz ve tatlı biri. Ayrıca yanında oluşuma da çok alıştı. Sen ve Dük hazretleri Londra'nın merakını gidermeye karar verip nişanınızı duyurur duyurmaz döneceğim. Böylece senin düğün hazırlıklarına başlayabiliriz."

Zaman öylesine uçup gitti ki Whitney teyzesine veda öpücüğü verme vaktinin geldiğine bir türlü inanamıyordu. Kapıda biraz oyalanırken, "Ayrıca..." dedi Anne teyzesi. "Baban iki valiz dolusu giysi daha yolladı. Valizleri yukarı gönderdim. Clarissa şu anda giysileri yerleştirmekle meşgul. Ah, bir de baban sana gelen birkaç mektubu da yollamış."

Whitney soluğu üst katta aldı ve tuvalet masasının önündeki sandalyeye kuruldu. Clarissa genç kadının saçındaki güllere çeki düzen verirken Whitney ertesi gün Clayton ile yeniden bir araya geleceğini hayal ederek gülümsüyordu. Muhtemelen erken gelirdi ve birlikte... Genç kadın aynaya yaslanmış duran kalın paketi fark etti sonra. Paketi eline alıp açtı ve dalgın bir tavırla resmi belgeyi andıran kâğıtları çıkardı. İlk bakışta kâğıdın, "ilk başlığın maddeleri", "ikinci başlımın maddeleri", "iken" ve "üzere" gibi ifadelerle dolu olduğu göze çarpıyordu. Whitney bu paketin Lord Archibald'a gönderilmiş olduğunu düşündü önce. Yanlışlıkla onun odasına bırakılan bir paket olmalıydı. Aceleyle son sayfayı okudu ve gördüğü imza zihnine bir balyoz gibi iniverdi: Clayton Robert Westmoreland, Dokuzuncu Claymore Dükü. Whitney, Clarissa'yı odadan gönderdi ve belgeleri eline alıp ağır ağır okumaya koyuldu.

Bu belgelerde artık Claymore Dükü ile nişanlı olmadığı, beraberinde evlilik teklifinin de geri çekildiği ve Stone ailesi tarafından Dük'ten alınan "paralar, mücevherler, armağanlar, çekler vb." ne varsa bunların tamamının

hediye olarak kabul edileceği resmi ve soğuk bir dille ifade ediliyordu.

Whitney, belgelerin yanma iliştirilen ve üzerinde Clayton'ın el yazısı bulunan not kâğıdını açarken elleri tir tir titriyordu: "Lütfen mutlu olmanı içtenlikle dilediğimi bil ve bu dileğimi Paul'e de ilet. Notla birlikte gönderdiğim banka çekini bir hediye olarak kabul etmeni rica ediyorum." Whitney midesinin alt üst olduğunu hissederken 10.000 poundluk çek genç kadının hissizleşmiş parmakları arasından kayıp gitti. Clayton sanki karşısında orta malı bir şırfıntı ya da metreslerinden biri varmış gibi parasını bol sıfırlı bir çek şeklinde eline verip Whitney'yi hayatından çıkarıyor, kirlenmiş bedenini de evlenip Paul ile paylaşmasını tavsiye ediyordu. "Aman, Tanrım!" diye fısıldadı Whitney. "Tanrım, olamaz!"

Emily kapıyı tıklattı ve hazır olup olmadığını sordu.

"Birazdan ineceğim," diye seslendi Whitney boğuk bir sesle. Göğsünü sıkıştıran ağrıya rağmen sesini olabildiğince gür çıkarmaya çalışarak, "Emily..." dedi ardından. "Se... Sen Dük'ün nikâha nasıl geldiğini biliyor musun? Yani... Elizabeth sonradan onu davet etmeye karar vermiş olabilir miydi?"

Emily'nın sesi hem neşeli, hem de suçluluk duygusu taşır gibi geliyordu kulağa. "Evet. Ve şimdi bu yaptığına sevinmiyor musun?"

Oda fırıl fırıl dönüp alt üst oluverdi. Whitney sandalyesinden kalkmak için doğrulunca sendeledi. Rahatsızlandığıin düşündü genç kadın, fakat bacakları bir

adım dahi atmayı reddediyordu adeta. Düzensizce derin derin nefes alıp verirken yutkundu ve olduğu yerde öylece kalakaldı. Beynini allak bullak eden şok etkisi yavaş yavaş geçince başı her dakika ilaha da yoğunlaşan kör bir acıyla zonklamaya başladı.

Clayton nikâha onu görmek için gelmemiş, nikâha davet edilmişti! Whitney bu korkunç gerçeği anladığında iyice küçük düştüğünü hissederek boğulacak gibi oldu. Clayton'ın yazdığı not ve belgelerde yer alan tarih haftalar önce atılmış okluğuna göre genç adam bugün onu gördüğünde doğal olarak onun bu belgelerden haberdar olduğunu düşünmüş olmalıydı. Whitney'in sinirleri iyice bozuldu; genç kadın katıla katıla gülmek istiyordu şimdi de. Clayton elini kolunu sallaya sallaya nikâha gelmiş ve Whitney ona taparcasına gülümseyince nasıl da zevkten dört köşe olmuştu kim bilir!

Whitney sırf *gülünısemekle* de kalmamıştı üstelik. Genç kadın utanç dolu bir öfkeyle o anı anımsadı yeniden; o adama *yaslanmıştı*! Kolunu beline dolayıp kendisine sarılmasına da izin vermişti! Ve o alçak, ukala, küstah pislik Whitney'in buna izin vererek ona yeniden bedenini kullandırtmaya gönüllü olduğunu düşünmüştü belki de! Onu düğün yemeğinden sonra eve götürmeye niyetlenmiş olmalıydı. Whitney'in davetkâr tavrını hesaba katarak kendisiyle birlikte eve gitmeye itiraz etmeyeceğinden de adı gibi emindi herhalde.

Whitney yüzünü ellerinin arasına alıp yüksek sesle söylendi; *Düğün yemeği...* Düğün yemeğine Clayton da

katılacaktı. Genç kadın onunla yemekte de yüz yüze gelmek zorunda kalacaktı.

Whitney, Emily ile kocasının yanına indiğinde biraz solgun görünüyordu. Gözlerinde esrarengiz bir parıltı vardı fakat başını dik tutuyordu ve güzel yüzüne kendinden emin bir ifade yerleşmişti. Dışarıdan oldukça sakin ve soğukkanlı görünse de bu sükûnet fırtına öncesi sessizliği andırıyordu.

Elizabeth'in büyükannesi ile büyükbabasının evine vardığında yaptığı ilk şey son derece yakışıklı iki sağdıca en güzel gülüşüyle gülümsemek oldu. Clayton bir keresinde onu etrafını saran sırnaşık hayran kitlesine yenilerini eklemeye çalışmakla suçlamıştı ve Whitney şimdi geceye tam da böyle davranarak başlamaya niyetli görünüyordu.

Whitney, kabul sırasına girmiş, iki sağdıcın arasında beklerken yanından geçen her konukla konuşuyordu. Şayet geçen konuk bekâr birisiyse genç kadın hemen en etkileyici ve neşeli tavrını takınıyordu. On beş dakika geçmeden kabul sırasında bir düğüm oluştu. Genç kadının etrafı, ilgisini çekmek için birbiriyle yarışan altı beyefendiyle sarılmıştı. Whitney'in yüz ifadesi yalnızca bir kez değişti; o da Paul'ün, genç kadının elini dudaklarına götürerek eğildiği andı. Whitney onun yakışıklı yüzüne baktığında genç kadının parlak gülüşü bir an kararsızlıkla gölgelenir gibi olmuştu. Fakat Paul o anda gözüne öyle mahcup ve pişman görünmüştü ki Whitney hemen onu da hayran kitlesinin arasına katmaya karar verdi. Parmaklarını Paul'un avucunun içinde sımsıkı

tutarak genç adamı etrafındaki beyefendilerin arasına doğru çekti.

Çevresi böylesine sarılmışken güçlendiğini hissediyordu Whitney. Bu şekilde Clayton'dan korunuyordu. O an sadece Clayton'dan sakınmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu genç kadın.

Kabul sırasındaki kuyruk dağılır dağılmaz Clayton geldi. Genç adam kapıda durdu; uzun ve görkemli bedeni ustalıkla dikilmiş siyah bir takımla, yeleğe bürünmüştü. Whitney genç adamın bakışlarının bütün konukları tarayıp kendisine odaklandığı anda durduğunu fark etti. Genç kadın bakışlarını Clayton'dan hafifçe ayırıp etrafındaki adamlara yöneltirken yanakları pespembe kesildi. Etkileyici bir tavırla gülümseyerek, "Gelini oldukça ihmal ettik," dedi genç kadın ve arkasına bile bakmadan etrafındaki beyefendilerle birlikte Elizabeth'in yanına gitti.

Clayton, Whitney'in kendisini gördüğünden emindi. Onun bu şekilde çekip gitmesini şaşkınlık ve şüphe ile gölgelenmiş gözlerle izledi genç adam. Ardından Whitney'in gelinin yanında olması gerektiğini düşünerek bir parça rahatladı. Fakat onun, peşine takılan adamlarla neşeyle gülüştüğünü, lanet olasıca gülümsemesi şöyle dursun, onlarla resmen *cilveleştiğini* görünce iyice afalladı.

Elinde tepsiyle bir uşak yanında belirince meraklı bakışlarla Whitney'yi izleyen Clayton uzanıp bir kadeh şampanya aldı. Whitney onun burada olduğunu biliyordu ve yanına gelmek için genç kadının uygun bir zaman kolladığı belliydi. Clayton ona dokunmak için yanıp

tutuşuyor, yumuşacık sesinin ahenkli tonunu dinlemeye özlem duyuyordu ve geçen ıkı saat boyunca sırf onunla yeniden yan yana geleceği anı düşleyerek neredeyse aklını kaçıracak noktaya gelmişti genç adam.

Konuklar akşam yemeğine davet edildi fakat Clayton düğün yemeğine başlamadan önce Whitney yanına gelebilir umuduyla bekledi. Dirseğinin arkasından, "Ah, Claymore! Seni yeniden görmek ne güzel," dedi neşeli bir erkek sesi. Clayton yanındaki yaşlı ve kısa boylu adama şöyle bir bakınca onun, babasının eski arkadaşlarından Lord Anthony olduğunu fark etti.

Şampanyasından bir yudum alarak, "Güzel anneciğin nasıl" diye sordu Lord Anthony.

Clayton, Whitney'in yemek salonuna girdiğini gördü; genç kadın onun yanına belli kı *gelmeyecekti*. "Iyi iyi," dedi genç adam dalgın bir tavırla. "Sizinki?"

"Herhalde iyidir," dedi Lord Anthony. "Kendisi otuz yıl önce vefat etti."

"İyi," dedi Clayton. "Bunu duymak güzel..." Genç adam kadehini bıraktı ve yemek masalarından birinde kendisine ayrılan yeri almak üzere oradan uzaklaştı.

Elizabeth arabuluculuk ruhuyla hareket etmiş ve Clayton'a nedimelerle sağdıçların oturduğu masanın karşısında, tam da Whitney'le yüz yüze gelebileceği bir yer ayarlamıştı. Clayton la/la yemek yemedi. Üstelik yediği yemekten de hiçbir şey anlamadı. Genç adamın zihni, kalbini çalan fakat kendisiyle göz göze gelmekten ya ürken ya da bundan korkmakta olan nadide ve güzel bir genç kadınla

meşguldü sadece. Clayton onun, her iki yanında oturan sağdıçlarla şen şakrak sohbet edişini izledi; Whitney onları incecik parmaklarının ucunda oynatırken Clayton'ın damarlarında kıskançlık seli çağlamaktaydı.

İyice köpüren öfkesi yetmiyormuş gibi, bir de unvanını keşfeden ve onu evde kalmış kızları için müstakbel bir eş adayı gibi gören iki yaşlı kadının da arasına oturmuştu üstelik. "Benim Marie'im bir melek gibi piyano çalar," dedi bir tanesi. "Müzikallerimizden birine gelmelisiniz, efendim."

"Benim Charlotte'un bir kuş gibi şakır!" diye karşılık verdi diğeri hemen.

Gözlerini Whitney'den ayırmadan, "Müzikten hiç anlamam," diye tersledi Clayton.

Hiç bitmeyecek gibi uzayan yemek faslının ardından konuklar balo salonuna geçtiler. Peter, Elizabeth'i dans pistinin ortasına götürdü ve ikili dans etmeye başladı. Gencecik, biçimli vücutları birbirleriyle muhteşem bir uyum içerisinde hareket ediyordu. Ardından birbirleriyle dans eden sağdıçlar ve nedimeler yeni çifte eşlik etmeye başladılar. Beklenen açılış dansı bittikten sonra Clayton, Whitney'in yanına geleceğini umdu. Gelgelelim genç kadın, kendini bir başka sağdıcın kollarına bıraktı. Sonra da gülümseyerek gözlerinin içine baktığı bir başka sağdıcın kollarına... Clayton onun boynunu kırmak istiyordu!

Whitney dördüncü dansını Paul Sevarin'le yaparken Clayton nihayet Whitney'in ilk hareketi *kendisinden*

beklediğini düşünmeye başladı ve kendi ahmaklığına şaşıp kaldı. Whitney kilisede barışmak adına zaten bir adım atmıştı, sonraki adımı *onun* atmasını istiyordu elbette.

Dans biter bitmez, Clayton kararlı adımlarla doğrudan genç kadının yanına yaklaştı. "Seni yeniden görmek güzel, Sevarin," dedi Clayton kibar bir tavırla ve Whitney'in Paul'ün kolu üzerinde uzanan elini sıkıca kavradı. Genç kadinin uzun parmaklarını parmakları arasına alıp Whitney'yi dans pistine doğru sürükleyerek, "Sonraki dans benim sanırım," diye ekledi.

Whitney, dans teklifini geri çevirmese de vals yapmak için genç adama yüzünü döndüğünde yüzünde beliren nazik fakat sahte tebessüm Clayton'ı biraz şaşırtmıştı.

Zayıflamıştı Whitney; Clayton onu korumak istercesine kendine doğru yaklaştırdı. Böyle zayıflamasının sebebi *oydu*. "Eğleniyor musun?" diye sordu Clayton. Genç adamın ses tonu şefkat ve suçluluk duygusuna bürünmüştü.

Whitney neşeyle kafasının salladı. Genç kadın kafasını sallayarak karşılık vermişti; çünkü sesini duyurmaya cesareti yoktu. Clayton bu evden içeri girdiği andan itibaren Whitney'in bütün duyuları genç adamın burada olduğunu haykırarak çınlamaya başlamıştı. Whitney içten içe adeta acı içersinde boğularak can çekiştiğini hissediyordu. Clayton onun masumiyetini çalmış, peşinden evlilik teklifini umursamazca geri çekerek gözünü kırpmadan ona Paul ile evlenmesini tavsiye etmiş, sonra da onu avutmak için parasını yüzüne fırlatmıştı. Ve bütün bunlara rağmen

Whitney'in küçük düşmemek adına yapabildiği tek şey buydu. Ona *neden* diye haykırmak istiyordu genç kadın. Kendisini yeniden istesin diye ona yalvarmak geçiyordu aklından. Whitney'yi susturan ve dik durmasını sağlayan tek bir şey vardı; *gurur*... Öfke dolu, inatçı, cesur ve hor görülmüş bir gurur... Genç kadının yüzü zorla gülümsemeye çalışmaktan acıyordu artık ama bütün gece gülümsemişti ve Clayton buradan çekip gidene dek gülümsemeye devam edecekti. Ardından da ölecekti Whitney.

Clayton onu tanıdığından beri ilk kez karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Genç adam bir hayal âleminde olduğunu sanıyor ve yanlış kelimeler sarf ederse bu büyünün bozulacağından korkuyor gibiydi. Onu paramparça ettiği için af dilemeyi düşündü önce; ama ona karşı işlediği suçun açtığı yara düşünülürse bunu telafi etmek için özür dilemek gülünç derecede hafif kalacaktı. Aslında genç adam o an yalnızca, "Yarın evlen benimle," demek istiyordu Whitney'ye. Fakat Clayton, genç kadını mutlu bir düğün gecesinden mahrum bırakmıştı bile. Bu yüzden Whitney'in bütün ihtişamı ve tantanasıyla, bütün o göz alıcı şatafatıyla bir dük gelinine yaraşır biçimde özel bir düğünle evlenmesi gerektiğine yürekten inanıyordu.

Genç adam affedilmek için ona yalvaramayacağını ya da bir an önce onunla evlenemeyeceğini bildiği için bunlar dışında konuşmak istediği tek şeyden söz etmeye karar verdi. Whitney'in yerden kaldırmadığı bakışlarını şöyle bir süzdü ve daha önce hiçbir kadına söylemediği o sözleri

söyledi. Şefkat dolu bir sesle, "Seni seviyorum," dedi Clayton usulca.
Genç adam, sözlerinin kolları arasındaki bu genç kadının kalbinde nasıl bir etki bıraktığını kestirebilmişti; çünkü Whitney bu cümleyi duyduğunda kaskatı kesilmişti. Ancak güzel yüzünü kaldırıp baktığında dudaklarındaki alaycı gülüş Clayton'ı neredeyse kör edecekti.
"Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım," dedi Whitney neşeli bir tavırla. "Bugünlerde oldukça revaçtayım; özellikle de uzun boylu erkeklerin gözdesi oldum." Niçin böyle düşündüğünü anlamaya çalışır gibi başını hafifçe yana eğdi genç kadın. "Çoğu kadına göre fazlaca uzun boylu olduğumdan olsa gerek. Uzun boylu erkeklerin minyon kadınlarla konuşabilmek için daima eğilmek zorunda kalması rahatsız edici olmalı. Ya da..." dedi alaycı bir sesle. "Çok güzel dişlerim olduğundandır belki de. Dişlerime özenle bakıyorum ve..."
"Sakın!" dedi Clayton. Whitney'in daha fazla saçmalamasına engel olmaya çalışıyor gibiydi.
"Bir daha dişlerimi asla fırçalamayacağım," dedi genç kadın yapmacık bir ciddiyetle.
Clayton onun büyüleyici ten rengiyle gül gibi kadife yüzüne bakarken sevgi kelimeleri ile başlayan bu konuşmanın nasıl olup da kişisel temizlik konulu saçmasapan bir sohbete döndüğünü merak ediyordu. Eğer böylesine karmakarışık duygular içerisinde olmasaydı ve ümitsizce Whitney ile arasını düzeltmek için çırpınmasaydı onun pırıl pırıl parlayan gözlerinin gülerek

bakmadığını anlardı. Bu gözler akmayan gözyaşlarıyla ışıldamakta, genç kadının incecik boynu kesik kesik titremekteydi oysaki. Ama Clayton allak bullak bir *hal-deydi* ve bunu *fark edemedi.* Konuyu evliliğe getirmeye çalışır gibi, "Elizabeth, güzel bir gelin oldu," dedi genç adam.

Whitney güldü. "*Bütün* gelinler güzeldir. Bütün gelinlerin güzel olması *gerektiği* asırlar önce emredilmiş; bir dük tarafından buyrulduğuna hiç şüphem yok doğrusu. Ve mahcup tavırlı olmalılarmış üstelik."

"Sen de *mahcup* bir tavır takınacak mısın?" diye sordu Clayton sevgi dolu bir tavırla.

"Elbette takınmayacağım," dedi Whitney. Sesindeki hüzne rağmen gülümsemeye çalışıyordu. "Benim mahcup olmama gerek kalmadı nasıl olsa. Tabii, buna üzüldüğümü de söyleyemem; çünkü en ufak sıkıntı da kızarıp bozaran, düşüp bayılan kadınlara karşı gizliden gizliye hep bir nefret duymuşumdur."

Şaşkınlıktan dili tutulan Clayton sinirli bir şekilde fısıldadı, "Sorun nedir? Kiliseden çıktığımızda kollarımın arasında dururken böyle değildin..."

Whitney'in yeşim yeşili gözleri şaşkınlık dolu bir ifadeyle fal taşı gibi açıldı. *"O sen* miydin?"

Clayton düğüne katılan konukların son derece meraklı bakışlarını umursamaksızın genç kadını sert bir biçimde kendine doğru çekti. "Hangi lanet olasıca adam sandın sen beni?"

Whitney kalbinin paramparça olduğunu hissediyordu. "Aslında *kim* olduğundan pek de emin olamadım. Şey olabilirdi..." Başını eğerek bütün gece kendisiyle dans etmek için hazır bulunan iki sağdıcı işaret etti. "John Clifford ya da Lord Gilmore. Söylediklerine göre bana *tapıyorlarmış.* Ya da Paul... O da bana "tapar" çünkü. Veya..."

Clayton o an aniden Whitney'yi dans pistinin üzerinde döndürüp itti. Ona buz gibi bir acıma duygusuyla baktı. Ürkütücü bir biçimde kısık sesle konuşurken, sesi öfkeden titriyordu. "Senin bir kalbin olduğunu sanıyordum, fakat sen *basit* bir kadından başka bir şey değilmişsin!"

Whitney mağrur gözlerle bakarak başını kaldırdı. "Bana *basit* denmez aslında; sonuçta senden 110.()()()£ koparmayı başardım. Buna rağmen gülümsemekten başka bir şey yapmadığım halde sen hâlâ yüzüme bakabiliyorsun. Sız de benden farklı değilsiniz, efendim," dedi alaycı bir tavırla. "Ben *hünerli* bir aşüfteyim, *sizse* koca bir ahmak."

Genç kadın o an Clayton'ın ona bir tokat patlatacağını düşündü. Fakat genç adam arkasını döndü ve sert adımlarla yanından uzaklaştı. Clayton kendilerini izlemekte olan konukların önünden geçip giderken Whitney'in bakışları onu takip etmekteydi. Kapıda sıralanmış hizmetçilerin yanından geçip gidiverdi genç adam. Hayatından temelli çıkıp gitmiş olduğunu anladı Whitney. Gözpınarlarından taşmak üzere olan yaşlan bastırmaya çalışarak kalabalığın içinde Emily'yi aradı. "Emily..." diye mırıldandı buruk bir

tavırla. Başını yerden kaldırmıyordu. "Lütfen Elızabeth'e benim... Benim kendimi çok hasta hissettiğimi söyle. Ben... Ben eve varır varmaz arabanızı buraya gönderirim."
"Ben de seninle geleceğim," dedi Emily.
"Hayır, yalnız kalsam daha iyi olacak. Yalnız kalmam gerek."
O gece Emily ve Michael, Whitney'in kapısının önünde durup onun yastığa akıttığı kederinin yürek burkan sesini dinlediler. "Biraz kendi haline bırak," dedi Michael şefkatli bir tavırla. "Ağladıkça rahatlar."
Ne var ki Whitney, ertesi sabah kahvaltı için aşağıya inmeyince Emily yukarı çıktı ve onu yatağında otururken buldu. Genç kadın adeta bir kozanın içine saklanmak ister gibi dizlerini göğsüne toplayıp kıvrılmıştı. Solgun ve kırılgan bir halı vardı. Ama Emily'yi görünce hafifçe gülümseyebildi Whitney. "Nasılsın?" dedi Emily usulca.
"Bu... Bugün daha iyiyim."
"Whitney dün gece ne..."
"Sorma!" dedi Whitney kararlı bir ses tonuyla. "Lütfen sorma." Emily peki der gibi kafasını sallayınca, Whitney'in gergin yüz ifadesi yerini minnettar bir ifadeye bıraktı. Genç kadın sırtını yastıklara dayadı. "Londra ziyaretimin geri kalan günlerini iyi geçirmeliyim artık. Birilerinin ara sıra ziyaretime gelmesinin bir mahsuru var mı?"
"Tabii ki, yok. Hatta Lord Gilmore ve diğer sağdıçlar seni görmek için aşağıda bekliyorlar." Emily'nin yüzünde hiç eksilmeyecekmiş gibi duran neşeli bir tebessüm vardı.

Fakat genç kadın bir an bocaladı ve Whitney'in yanma oturdu. "Michael ve ben burada mümkün olduğunca uzun süre kalmanı istiyoruz. O da senin, benim için kardeşten öte olduğunu biliyor."
Whitney arkadaşına sıkı sıkı sarılıp gülümsemeye çalıştı. "Kız kardeşler berbat kavgalar edip dururlar. Arkadaşlar daha iyidir."

28

O gün Whitney için aşırı derecede yoğun geçireceği ayın ilk günüydü. Genç kadın düşünmemek için cesaretli ve kararlı bir tavırla kendini fazlasıyla meşgul etmeye çalışıyordu. Her gece bitkin bir halde yatağına uzanıyor ve ertesi gün katılacağı davete hazırlanma vakti gelene dek uyuyordu. Nicki onun en sevdiği ve en sık birlikte olduğu kavalyesiydi ama sağdıçlardan ikisiyle, Emily'nin davetinde ve Elizabeth'in düğününde tanıştığı diğer seçkin beyler de ona sık sık eşlik ediyorlardı. Emily'nin bir dadı gibi Whitney'in yanında bulunduğu kalabalık davetlerde, müzikallerde, operada, tiyatro ve balolarda Whitney'yi yalnız bırakmıyorlardı. Ve Whitney buralarda daha seçkin genç adamlarla da tanışıyor, bu beylerin Archibald Malikânesi'ne gelip genç Ladini başka davetlere ve

balolara davet edeceklerini tahmin etmek hiç de zor olmuyordu.

Paris, Whitney'yi memnuniyetle karşılamışken, Londra genç kadının pek az rastlanan cazibesi ve zekâsına hayran kalarak ona kucak açmış, onu bağrına basıyordu adeta. O bil yerden içeri süzüldüğünde hemen fısıldaşmalar başlıyor, bütün bakışlar ona çevriliyordu. Genç kadın artık daha sakin bir mizaca bürünmüştü ve daha önce yanına yaklaşmaya çekinen utangaç adamlar bile artık onun etrafında dolanıp duruyorlardı.

O eşlik edilen ve aranan kadındı. Ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar da üzgündü.

Hiç yalnız değildi. Ve hiç huzurlu da değildi.

Bu doludizgin geçen günlerde Whitney, Clayton'ın adını nadiren duyuyor ve duyduğunda içinde bir yerlerin sızladığını hissediyordu. Fakat o anlarda genç kadının muhteşem gülüşünün daha da aydınlandığını görenler Whitney'in kal bindeki bu sızıyı hissetmiyorlardı.

Geçen o ilk bir ay boyunca Whitney yalnızca bir kez Clayton ile karşılaşmanın eşiğinden döndü. O akşam kendisine eşlik edecek olan genç vikont at arabasına binmesi için Whitney'ye elini uzattı ve gururla gülümseyerek ona bu gece "yılın davetinde" kavalyelik edeceğini söyledi. Sonra da ara bacısına dönüp, "Upper Brook Sokağı, 10 Numaraya," diye seslendi.

Bu adresi duyan Whitney'in başından aşağı kaynar sular döküldü adeta. Upper Brook Sokağı, Numara 10, Clayton'ın Londra'daki evinin adresiydi. Bu adres

Clayton'ın, uzun zaman önce kendisine ulaşmak istediğinde gerekli olabileceğim düşünerek Whitney'ye verdiği adresti. "Ben büyük davetleri sevmem," dedi Whitney üzgün bir tavırla vikonta. "Bu gibi davetler beni bunaltıyor!"

En az Whitney kadar şaşırarak, "Ama Londra'daki en ihtişamlı davetleri Claymore verir!" diye karşılık verdi genç adam. "Ayrıca geçen hafta büyük davetlere bayıldığını söylemiştin."

"O geçen haftaydı. Bu hafta gürültüye tahammül edebilecek durumda değilim!"

Vikont, genç hanımın gürültüye karşı hissettiği bu sonradan gelişen hassasiyetini fazlasıyla tuhaf bulmuştu şüphesiz. Ne var ki, Bayan Stone güzel ve eğlenceli bir kadındı. Ayrıca herkesin hayran olduğu bir kadın... Vikont o gece davete gitmek yerine onu alıp operaya götürdü.

Bu Whitney'in başına konan son talih kuşuydu; genç kadın ertesi gece Clayton ile karşılaştı. Nicki ile birlikte tiyatroya gitmişlerdi. Sahneyi kusursuzca gören özel bir locaya oturmuşlardı. Locanın üst kısmında beş koltuk sırası daha yer almaktaydı. Oyun başlamadan kısa süre önce genç kadının buklelerinden biri ametist broşuna takılınca Nicki genç kadının saçlarını broştan kurtarmak için Whitney'ye doğru iyice eğildi. Nicki, saçıyla ilgilenmekteyken Whitney'in bakışları gayesizce kalabalığın arasında geziniyordu ve genç kadının gözleri bir anda panik içerisinde, Rutherfordlar'ın oturmakta olduğu yakın localardan birinden içeri giren Clayton ile Vanessa

Standfield'e odaklandı. Çiftler birbirlerini neşeyle selamlarken Clayton'ın eli gayet samimi bir biçimde Vanessa'nın belinde duruyordu. İkili, koltuklarında yerlerini alırken Whitney bakışlarını onlardan ayıramadı. Vanessa'nın, onu daha iyi duymak için kendisine doğru eğilen Clayton'ın kulağına fısıldadığını gördü sonra. Ardından genç adamın başını geriye atıp duyduklarına kahkahalarla gülüşünü izledi.

Whitney olup biteni seyrederken bedeni şiddetle sarsılmaktaydı. Şimdi de Rutherfordlar, besbelli Clayton'ın bu neşeli tavrının sebebini merak edip Vanessa ile Clayton'a dönmüşlerdi. Clayton bir şeyler söyledi. Vanessa'nın mahcup mahcup kızarışına bakılırsa Clayton onlara Vanessa'nın sözlerini aktarmış olmalıydı. Ardından Rutherfordlar da onların kahkahalarına eşlik ettiler.

Aşağıdaki koltuk sıralarının arasında ve üst kattaki koltuklarda kafalar dönüp dönüp durmakta, fısıltılar Whitney'in kulağına ilişmekteydi. "Claymore", "Dük hazretleri" ve "Dük" sesleri bir bir kulağına çalınmaktaydı genç kadının Clayton'ın tiyatroda bulunuşu -ve Vanessa'nın onun yanındı oluşu herkes tarafından layıkıyla fark edilmişti.

"Tatlım, iyi misin?" dedi Nicki. Kaşlarını çatmış, Whitney'in soluk yüzüne bakıyordu.

Genç kadın kendini pek de iyi hissetmediğini anlayıp yerinden doğruldu. Whitney ayağa kalkınca, Clayton başını kaldırdı ve onu gördü. Gözleri o anda buz kesiliverdi. Yüzündeki soğuk ve memnuniyetsiz ifade ise yerini sıkkın

ve küçümseyen bakışlara bıraktı. Ardından umursamaz bir tavırla başını çevirdi genç adam.
Whitney kendi kendine oyun bitene kadar o locadan çıkmaması gerektiğini ve Clayton'ın orada oluşundan rahatsız olduğunu belli etmemesi, asla *belli etmemesi* gerektiğini söyleyip durdu. Genç kadın on dakika sonra locadan çıktı. Çıkıp gitmişti Whitney. Çünkü gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Çünkü onu o kadar kıskanmıştı, kıskançlığı öyle ıstırap verici, dayanılmaz ve çaresiz bir hal almıştı ki geni, kadın buna daha fazla dayanamamıştı.
Uç gece sonra Nicki, Whitney'yi başka bir davete daha götürdü. Çift davete oldukça geç varmıştı. Whitney kürklü pelerinini uşağa uzattı, ardından Nicki'nin koluna girip oradan ayrılmak için arabalarının getirilmesini bekleyen konukların arasından yürümeye başladı. Neredeyse kalabalığın sonuna yaklaşmışlardı ki Whitney, Clayton'ın Vanessa'ya şalını tutmakta olduğunu gördü. Genç adamın yüzündeki o cesur ve samimi tebessümü görünce Whitney, Nicki'nin koluna sarılmış elini acıyla sıktı.
Whitney çaresizce ikilinin yanından geçerken, "Beni buradan nereye sürüklüyorsunuz, efendim?" dedi Vanessa, Clayton'a.
"Kötü yola," dedi Clayton ona muzip bir tavırla gülerek. Kafasını kaldırıp tam önünde durmakta olan Whitney'yi gönince bu kez nefretini haykırmaya gerek duymadı. Yalnızca Whitney'ye kendisi için artık hiçbir şey ifade etmediğini belli eder gibi baktı ve hemen ardından bakışlarını yeniden Vanessa'ya çevirdi.

Ertesi hafta, soğuk ve rüzgârlı bir akşamüstü Nicki genç kadına evlenme teklif etti Hiçbir şatafata ve ona duyduğu hayranlığı açıklamak için süslü sözler söylemeye gerek duymaksızın, bitkin görünen Whitney'yi kollarının arasına aldı ve "Evlen benimle, aşkım," dedi sadece.

Onun bu sessiz teklifi Whitney'in, duyguları üzerinde güçlükle hâkimiyet kuran hassas iradesini yerle bir edecekti neredeyse. "Be... Ben yapamam, Nicki," diye fısıldadı genç kadın. Gözlerine dolan yaşlara rağmen genç adama gülümsemeye çalışıyordu. "Seni sevmiş olmayı bütün kalbimle dilerdim ama böyle hissederken seninle evlenmek bir hata olur."

Genç kadının çenesine nazikçe dokunup başını kaldırarak, "Kendini şu anda nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum, tatlım," dedi Nicki. "Fakat benimle evlenip Fransa'ya dönersen sana onu unutturacağıma bahse girerim."

Whitney uzandı ve elini genç adamın yanağına yasladı. Nicki onun inanıp güvenebileceği bir adamdı. Şimdi onun bu teklifini geri çevirecek olursa, Nicki çekip gidecekti. Ama onu boş yere umutlandırmaya da gönlü yoktu Whitney'in. "Benim bir tanecik sevgili dostum," diye fısıldadı genç kadın buruk bir sesle. "Seni sonsuza kadar seveceğim. Fakat bir arkadaş gibi seveceğim." Gözyaşları uzun kirpiklerinin ucunda birikirken, Whitney'in sesi titriyordu. "Eşin olmamı istediğin için ne kadar... Ne kadar onur duyduğumu sana anlatamam. Geçen bütün bu seneler boyunca hayatımda ne kadar önemli bir yere sahip olduğunu tarif etmemin imkânı yok. Ah, Nicki, teşekkür

ederim. Hayatımı anlamlı kıldığın için teşekkür ederim." Genç kadın, Nicki'nin kolları arasından çıkıp arkasını döndü ve genç adamdan uzaklaştı.

Whitney hızlı adımlarla merdivenlerden çıkarken kendinden geçmiş gibiydi. Ön kapının Nicki'nin ardından kapanan sesini duyana dek gözyaşlarını tuttu. Ardından yaşlar bir sel gibi çağlayarak yanaklarından süzülmeye başladı. Whitney elleriyle yüzünü kapatarak Emily ve Michael'ın bulunduğu odanın açık kapısı önünden hızla geçip koridorda ilerledi ve sonu gelmek bilmeyen bütün o hüznü akıtmak için artık gizli bir cehennemden farkı kalmayan yatak odasına girdi.

Emily, Michael'a döndü; genç kadının gözleri endişeyle alev alev yanıyordu. "Yüce Tanrım!" diye haykırdı Emily. "Yine neler oluyor böyle? Eğer Clayton Westmoreland ona yine bir şey yaptıysa, bu sefer onu kendi ellerimle boğacağım."

Michael, Emily'yi yatak odasına çekip kapıyı sıkıca kapattı. "Emily," dedi genç adam usulca. "Claymore dün Vanessa Standfield ile onun evinde evlendi. Hatırı sayılır herkes bunu konuşuyor."

"Ben buna hayatta inanmam!" diye çıkıştı Emily. "Londra'ya geldiğimden bu yana, yıllar yılı bu konu hakkında sayısız dedikodu dinledim, bu yüzden bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum."

"Olabilir. Fakat *ben* bu kez inanıyorum. Hem zaten doğru da olsa, yalan da olsa ne fark eder ki? Whitney bütün bu geçen zamanın ardından artık onu tamamen sildi."

"Of, Michael!" dedi Emily üzgün bir tavırla. "Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun?" Genç kadın serseme dönen kocasının karşılık vermesini beklemeden bir hışımla kapıyı açtı ve sert adımlarla koridoru geçip misafirlere özel hazırlanan mavi yatak odasına yöneldi. Whitney'in kapısını bir kere vurdu. Yanıt alamayınca sinirli bir tavırla kapıyı açtı ve içeri girdi. Whitney yatağın üzerinde büzülmüş yatmaktaydı. Gözleri sımsıkı kapanmış, yüzü ağlamaktan yol yol kızarmıştı.

Nazik fakat kararlı bir sesle, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu Emily.

Whitney aniden gözlerini açtı. Yarı şaşkın, yarı mahcup bir tavırla yatağında doğrulup mendilini aradı. Gözlerini silerek, "Son günlerde becerebildiğim tek şey bu..." dedi genç kadın hüzünlü bir halde.

"Bu duyduğum en saçma şey. Seni bebekliğimden beri tanıyorum ve birkaç hafta öncesine dek tek bir damla gözyaşı bile dökmediğini biliyorum. Şimdi... Bayan Stone..." dedi Emily tehditkâr bir tavırla. "*Niçin* ağlıyorsun?"

"Nicki bana evlenme teklif etti," dedi Whitney içini çekerek. Arkadaşının sorusundan kaçmaya yeltenemeyecek kadar bitkindi.

"Mutluluktan gözyaşlarına mı boğuldun yani?"

Whitney gülümsedi ama sesinde hâlâ bir burukluk vardı. "Evlilik teklifleriyle baş edemiyorum galiba. Fransa'da hayli teklif almış olduğum düşünülürse, aslında..."

"Sonuncusunda ne oldu?" diyerek arkadaşının lafını sert bir tavırla böldü Emily.
Whitney sessizce ona bakarak uzun süre yanıt vermedi. Ardından omuz silkip kafasını çevirdi. "Sonuçta, Clayton benimle evlenmek istemedi."
"Of, saçmalık! Benim böyle bir safsataya inanacağımı mı sanıyorsun? O adamın sana nasıl baktığını gördüm."
Whitney sürünerek yataktan kalktı ve küçük Fransız sehpasının yanına yaklaştı. Clayton'ın kendisine gönderdiği paketi aldı ve tek kelime etmeden Emily'ye uzattı.
Emily sandalyeye oturarak mektubu okumaya başladı. Resmi belgeleri okurken yüzünde herhangi bir farklı ifade belırmedi. Fakat çeki görünce kaşları çatıldı. Ardından Clayton'ın yazdığı notu okudu ve son derece rahatsız bir tavırla gözlerini devirdi. Alay eder gibi, "Demek öyle!" diye haykırdı Emily öfkeyle. "Sana böyle bir mektup göndermesi son derece aptalca. Eğer bunu küp gibi sarhoşken yazmadıysa, kafası çalışmıyor diyeceğim neredeyse. Fakat bütün bunların..." -eliyle kâğıt yığınını işaret ediyordu"Emily'nin nikâhında sergilediğin tavırla ne ilgisi var? Ondan nasıl kaçtığını, onu nasıl görmezden geldiğini fark ettim."
"Kilisede onu görmezden gelmem gerekiyordu!" dedi Whitney ağlamaklı bir sesle. "Ve hâlâ nişanlı olduğumuzu sanmasaydım, öyle yapardım. Düğünden sonra buraya dönene dek bu kâğıtlardan haberim yoktu. Babamın evden gönderdikleriyle birlikte gelmiş bunlar."

"Dük teklifini geri çekti diye üzülmedin elbette, değil mi? Seni üzdüğünün ve onu asla affetmeyeceğinin farkında olduğuna göre böyle yapması doğruydu bence. O yalnızca seni çekmek zorunda kalacağın bir işkenceden kurtarmaya çalışıyordu. Bundan eminim."

Whitney gözlerini arkadaşına dikti. "Nasıl bu kadar sal olabiliyorsun? Emily, o adam beni yatağına atıp onurumla oynadı. Ardından da bir banka çekini bedel öder gibi elime tutuşturdu, nişanımızı bozdu ve Paul ile evlenmemi tavsiye eden bir de mektup gönderdi bana!"

"Herhalde..." dedi Emily iç çekerek. "Ben de senin kadar üzgün olsaydım, aynı şeyi düşünürdüm. Fakat lütfen, sağlıklı düşünebilmemiz için şu banka çekini unut. Bunun ne kadar aptalca bir davranış olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Ayrıca onun çok da cömert olduğunu belirtmeliyim." Whitney itiraz etmek için ağzını açacak oldu ama Emily kafasını sallayarak sert bir tavırla arkadaşını susturdu. "Whitney, onun bu belgeleri gönderdikten *sonra* kilisedeki halini gördüm. O seni seviyor; bunu anlamak için dahi olmak gerekmez. Orada durmuş sana tapıyordu resmen!"

Whitney ayağa fırladı. "Oradaydı, evet; çünkü Elizabetlı *onu* nikâhına *davet etti]* Daha önce bundan haberim olsaydı, beni aptal yerine koymasına asla izin vermezdim ve..."

"Onu Elizabeth davet etmedi," dedi Emily suçlu bir ses tonuyla. "Davet eden bendim. Elizabeth'in davetiyelerinden birinin sonuna senin de orada olacağına

dair bir not yazıp gönderdim. Ve o da geldi; çünkü seni görmek istiyordu. Elizabeth ve Peter'ı tanımaz bile o. Ayrıca azıcık bile önem vermediği uzak tanıdıkların düğünlerine katıldığından da şüpheliyim doğrusu."
Whitney ya bayılacak, ya da çığlığı basacaktı neredeyse, "Ona söyledin mi?! İyi de... Ama bunu bana nasıl yaparsın' Kesin, bunu sana benim yaptırdığımı düşünmüştür."
Emily kalasını salladı. "Öyle bir şey düşünmüş olamaz. Ona senin orada olacağını söyledim sadece. Ve sırf sen orada olduğun için geldi. Whitney, beni dinle. Clayton, o belgeleri imzaladıktan *sonra* geldi; yani o notu -ki ayrıca bence aşağılık değil, yalnızca saçma bir not yazdıktan *sonra*. Üstelik o banka çekini de gönderdikten *sonra* geldi Clayton."
Emily sözlerini kararlılıkla sürdürürken Whitney'in içindeki karmakarışık hisler birbiriyle çatışmaktaydı. "Paul'ün durumunun ne kadar kötü olduğunu biliyordu muhtemelen. Kasabada sen hariç herkes bu durumdan haberdardı."
"Biliyordu," dedi Whitney. "Paul'ün durumunu *öğrendiğimde* o da babamın çalışma odasındaydı."
"Üstelik senin Paul ile evlenmek istediğini de biliyordu, değil mı?"
Whitney kafasını salladı.
"Whitney, Tanrı aşkına, Dük'ün ne yapmaya çalıştığını görmüyor musun? Senin kendisinden nefret ettiğini düşündü ve Paul ile evlenmek istediğini de biliyordu. Bu yüzden sana bu... İşleri yoluna sokabilmen için sana bu *serveti* gönderdi. Ona tercih ettiğin adamla daha rahat bir

yaşam sürebilmen için gerekli parayı gönderdi sana. Yüce Tanrım! Böyle bir şeyi yapabilmesi için, seni *düşündüğümden* de çok sevmiş olmalı."

Whitney alaycı bir tavırla gülüp kafasını çevirdi. Fakat Emily yatağın kenarında oturmakta olan arkadaşına yaklaşarak yumruklarını kalçasına yasladı. "Whitney, bence sen tam bir aptalsın! O adamı seviyorsun; bunu bana kendin söyledin, o yüzden hiç inkâr etme. Ve o da seni seviyor. Sana talip oldu, mecbur olmamasına karşın babana destek oldu, ardından sen Paul ile gezip tozup, onu çileden çıkartacak yüzlerce şey yaparken kenarda durup sesini çıkarmadı. Düğün yemeğinde ona ne söyledin?" diye sordu Emily.

Whitney gözlerini Emily'nin yüzüne dikti, ardından bakışlarını arkadaşından kaçırdı. Güçlükle duyulabilen bir ses tonuyla, "Beni sevdiğini söylediğinde onunla alay ettim," diye yanıt verdi Whitney.

"Onunla alay mı ettin?" dedi Emily şaşkınlıkla. "Kilisenin merdivenlerinde seni kolları arasına almasına izin verdikten sonra niçin böyle bir şey yaptın, Tanrı aşkına?"

Ayağa fırlayıp, "Lütfen!" diye haykırdı Whitney acı dolu bir sesle. "Sana bunu niçin yaptığımı söyledim. Çünkü o belgelerle, yazdığı o not ve o iğrenç banka çeki elime geçmişti. Çünkü onun yalnızca Elizabeth'in düğününe gelmiş olduğunu, benimse kendimi onun ayakları altında paspas ettiğimi düşündüm!"

"Ve şimdi de sürünerek sana geleceğini sanıyorsun, öyle değil mi?"
Whitney kafasını sallayıp başını önüne eğdi. "Hayır. Beni gördüğünde yokmuşum gibi davranıyor."
"Başka ne yapmasını bekliyorsun? Seni evlenmek isteyecek kadar çok sevdi ve babana bir servet verdi. Seni o kadar sevdi ki, kıskançlığından sana karşı ağır bir suç işledi. Sevgisi o kadar büyüktü ki seni mutlu etmek umuduyla özgür bıraktı. O kadar sevdi ki yakınında olabilmek için Elizabeth'in düğününe geldi. Fakat yanına bir daha yaklaşmayacağından kesinlikle emin olabilirsin!"
İnançsızlık, hüzün, yalnızlık ve umutsuzluktan oluşan bir sis Whitney'in zihninde belirip genç kadını allak bullak etmiş olsa da Emily'nin yaktığı narin bir umut ışığı bütün o sisin üzerine güneş gibi doğmuştu. Genç kadın başını eğince saçları omuzlarından aşağı dökülüp yüzünü kapattı. Birkaç dakika sonra, "Sence onu *ayağına* gitmeden geri alabilir miyim?" diye sordu.
Emily'nin yüzünde huzurlu bir tebessüm belirdi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, başka çaren kalmadı ne yazık ki. Eline geçen her fırsatta onun gururunu kırdın. Şimdi de senin gururun törpülenecek."
"Ben... Ben daha karar vermedim," diye fısıldadı Whitney.
"Verirsin," dedi Emily. Whitney'in karşısında son kozunu oynuyordu. "Ve bunu düşünürken Clayton, Vanessa Standfield ile evlenirse kendini nasıl

hissedeceğini de hesaba kat. Dedikodulara bakılırsa evlenmişler bile. Fakat bu tarz söylentiler hep abartılıyor. Belki de evlenmek *üzeredir."*

Whitney ayağa fırladı. "Ne yapmalıyım? Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Emily kapıya doğru döndü, yürürken gizli gizli gülümsüyordu. 'Tapabileceğin tek şey var. Ona gitmeli ve düğün yemeğinde niçin öyle saçma sapan davrandığını açıklamalısın."

Whitney çılgın bir tavırla kafasını sallayarak, "Hayır," dedi. "Ona haber gönderip buraya gelmesini rica edeceğim."

"Edebilirsin, tabii. Fakat gelmeyecek. Böylece ne olursa olsun sen yine ona gitmiş ve kendini bu kez iki kat rezil etmiş olacaksın. Tabii bu arada Bayan Standfield ile evlenmemiş olursa."

Whitney soluğu çalışma masasının yanında aldı ve bir kâğıt kaptı. Fakat Emily yanından ayrılınca bir an durup düşündü. Clayton'ı ayağına çağırmanın bir yolu olmalıydı. Bir kurnazlık gelmeliydi aklına. Özellikle de Vanessa Standfield ile evlenmek üzereyken sürünerek Clayton'a gitmek son derece utanç vericiydi. Biraz daha düşündükten sonra gözleri ilham perisinin ışığıyla pırıldadı ve yanakları utançtan pespembe kesildi. Bir yol *vardı;* bu korkunç bir aldatmacaydı ama şimdi oturup ayrıntıları düşünecek vakit yoktu. Clayton onunla yatmıştı ve eğer... *Eğer* onu hamile bıraktığına inanırsa onunla görüşmeyi kabul edebilirdi. Ve dahası, bu durumda

Vanessa Standfield ile kesinlikle evlenemezdi! Whitney ile hemen evlenmek mecburiyetinde de kalırdı üstelik! Clayton onu Emily'nin düşündüğü kadar çok seviyorsa, evlendikten sonra herşey ortaya çıktığında nasıl olsa onu affederdi.

Whitney mektuba tarıh atıp bir an duraksadı. Bir daha adını bile duymak istemeyen fakat doğacak bebeğinin babası olduğunu öğrenecek olan bir adama nasıl hitap etmek gerekirdi acaba? "Sayın Dük?" Hayatta olmaz! "Dük Hazretleri?" Saçma. "Clayton?" Bu durumda uygun olmaz. Whitney hitap bölümünü atlamaya karar verdi. Biraz daha düşündü ve yazdı: "Üzülerek anladım ki hamileyim. Bu yüzden derhal gelmeni rica ediyorum." Notun altını, "Whitney," yazarak imzaladı ve yeniden okudu.

Genç kadının yüzü utançtan alev alev yanıyordu. Bu son derece ayıptı. Üstelik doğru olmadığı için de aşağılık bir bahaneydi. Ayrıca aralarında geçen ilişkinin Clayton'ın baba olmasına sebep olamayacağı da açıktı; Whitney bunun bal gibi farkındaydı.

Whitney, Emily'yi çağırdı ve yazdığı notu ona gösterirken saçlarının dibine kadar kıpkırmızı kesildi. "Bu doğru olsa bile ona bunu söyleyebilir miydim, bil... Bilmiyorum," dedi Whitney ürpererek. Hizmetçilerden biri görmesin diye bu lanet olası kâğıdı içinde kullanılmayan kırtasiye araç gereçlerinin bulunduğu bir kutuya koydu.

"Whitney," dedi Emily sert bir şekilde. "Onunla konuşmak istediğini ve bu görüşmenin kendi evinin

kalabalık ortamında değil, onun evinde gizli olarak gerçekleşmesini tercıh ettiğini belirten bir not yaz. Ona yarın evine gideceğini söyle Bu kadar basit..."

"O *kadar basit değil* işte," dedi Whitney arkadaşına çıkışarak. Gözlerini dikmiş huzursuzca bembeyaz kâğıda bakmak taydı. "Clayton benimle görüşmeyi kabul etse bile, özrümü belirtmeme izin verip beni gönderme ihtimali de var. Sinirlendiğinde ne kadar fevri davranabileceğini bilmiyorsun."

"Öyleyse onunla görüşmeye çalışma. O da Vanessa Standfield ile evlenir. Michael ve ben de düğüne davet edilecek olursak, sana olup bitenleri anlatırım."

Bu sözlerden aldığı cesaretle Whitney'in kalemi kâğıdın üzerinde hızla dans etmeye başladı ve not bir uşakla Upper Brook Sokağı, 10 numaralı adrese gönderildi. Uşağa Claymore Dükü'nün sekreteri Bay Hudgins'ten Dük'ün nerede olduğunu öğrenmesi ve notu oraya ulaştırması emredilmiş ti.

Uşak bir saat içerisinde geri döndü. Söylediğine göre Dük, Lord vc Leydi Standfıeld'i ziyaret etmek için evden ayrılmıştı. Fakat Claymore Malıkânesı'ne gece geç saatte geri dönecekti. Kendisine yolda eşlik etmek üzere evden ayrılmakta olan Bay Hudgins notu uşaktan almış ve kendisiyle bu gece buluşur buluşmaz notu Dük'e ileteceğine söz vermişti.

Whitney yazdığı notta Clayton'a, ertesi gün öğlene kadar kendisinden haber almaması durumunda öğleden sonra saat beşte görüşmeyi kabul ettiğini varsayacağını bildirmişti, Şimdi beklemekten ve yarın öğle vakti gelinceye dek işkence dolu saatler geçirmekten başka çaresi yoktu Whitney’in.

29

Ertesi sabah saat tam on birde, Claymore'un kapılarından içeri dört adet göz alıcı seyahat arabası süzüldü. İlk araba Claymore'un dul Düşesi ile oğlu Stephen'a aitti. İkinci arabada Stephen'ın uşağı ile Düşes'ın özel hizmetçileri yer almaktaydı. Diğer iki arabaya ise dul Düşes'in her uzun ziyarette -özellikle de torunlarının müstakbel annesi olacak yeni geliniyle tanışması söz konusu olduğunda kesinlikle gerekli gördüğü giysi ve aksesuarlarla dolu valizler tıka basa yerleştirilmişti.

Derin derin iç çekerek, "Burası hep çok güzeldir," dedi Düşes hazretleri. Bakışları dev malikânenin bakımlı çimleri ile güzel parklarında hayranlıkla geziniyordu. Bu parklar kıvrılarak ilerleyen kaldırım taşlı yolun her iki yanında ihtişamlı bir biçimde uzanıyordu. Düşes gözlerini

aşina olduğu bu manzaradan ayırdı ve oğluna delici bir bakış fırlattı. Ağabeyinin bu gece bana bir gelin getireceğinden kesinlikle eminsin, değil mi?"

Stephen annesine gülümsedi. "Sana yalnızca bildiğim kadarını söyleyebilirim, hayatım. Clay yazdığı notta sadece

Vanessa'nın ailesiyle birlikte bir gece daha geçireceklerini fakat bugün akşamüstü saat dört buçukta birlikte burada olacaklarını belirtmiş."

"Ondan sadece *Vaııessa* diye mi söz etmiş?" diye sonlu Düşes. "Vanessa Stanfıeld'i kastettiğinden emin misin?"

Stephen yüzünü buruşturarak annesine baktı. "Kaynamakta olan dedikodu kazanına bakılırsa, adı artık Westmoreland."

"Onu yıllar önce görmüştüm. Güzel bir çocuktu."

"Güzel bir kadın," dedi Stephen muzip muzip gülere! "Oldukça sarı saçlar, oldukça mavi gözler, oldukça her şey.

"İyi. Öyleyse güzel torunlarım olacak," dedi Düşes ney li bir şekilde. Zihni yine aynı konuya odaklanmıştı. Yan yana bakınca oğlunun araba camından kaşlarını çatarak dışarıyı seyremekte olduğunu fark etti. "Stephen, bu kızda seni rahatsız eden bir şeyler mi var?"

Stephen omuz silkti. "Sadece gözlerinin yeşil olmaması ve adının da Whitney olmadığı gerçeği."

"Kim? Ah, Stephen, bu çok saçma. Nasıl böyle düşünürsün? O kız ağabeyini son derece mutsuz etti üstelik Clayton'ın onu unuttuğu belli ve en doğrusu da bu."

"Onu unutması o kadar kolay değil," dedi Stephen acımasızca gülerek.
"Ne demek istiyorsun?" dedi Düşes kuşkulu bir tavırlı "Stephen, sen o kızla tanıştın mı?"
"Hayır, ama onu birkaç hafta önce Kingsleyler'in davetin de gördüm. Etrafı Londra'nın "en seçkinleriyle" sarılmıştı tabii Clay hariç. Adının Whitney olduğunu öğrenip o meşhur gözlerini görünce kim olduğunu anladım."
Düşes büyük oğluna böylesine büyük bir acı yaşatan bir kızın dış görünümünün nasıl olduğunu soracak oldu ama sonra omuz silkerek bunu sormaktan vazgeçti. "Artık bitti Clayton eşini eve getiriyor."
"Ben onun bu kadar değer verdiği birini kolayca unuta bileceğini sanmıyorum. Ve Clay'in eve bir eş getirmekte ol duğuna da inanmıyorum. Nişanlısını getiriyor demek daha doğru olur."
"Umarım haklısındır. Clayton, Bayan Stanfield ile öyle apar topar evlenmişse felaket olur. Çıkacak dedikoduları bir düşünsene."
Stephen annesine alaycı gözlerle yan yan baktı. "Senin de bildiğin gibi, Clay dedikoduları pek de iplemez."

Emily perdeleri açarak neşeyle seslendi. "Uyanma vakti. öğlen oldu bile ve Dük hazretleri seninle görüşmeyeceğine dair bir haber göndermedi."
"Sabaha kadar uyumadım," diye mırıldandı Whitney. Ardından da derin bir uykudan uyanıp aniden ayılıvermiş gibi hırlayarak yatakta dikildi. "Yapamam..." diye haykırdı genç kadın.

"Elbette, yapabilirsin. Sadece ayağını yataktan aşağı sarkıt. Her zaman işe yarar," diye takıldı Emily.
Whitney yatak örtüsünü kenara itip yataktan kalktı. İçten içe Clayton ile yapacağı görüşmeden kendini kurtarmanın yollarını arıyordu şimdi. "Bütün gün alışveriş yapıp Koyal'daki yeni oyunu izlemeye ne dersin?" dedi Whitney umutsuzca. ,
"Bunun yerine yarına kadar bekleyip çeyiz alışverişine çıkmaya ne dersin?"
"İkimizin yüzünden ortalık karışacak!" diye haykırdı Whitney. "Bu dalavere çılgınlıktan başka bir şey değil. Beni dinlemeyecek. Dinlese bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, liana nasıl bakacağını hayal edebiliyorum; alay ediyor benimle."
Emily arkadaşını banyoya doğru itekledi. "Bu da bir şeydir. En azından senin için *bir şey* hissediyor demektir."
Whitney giyindiğinde arkadaşı hemen yanında bitmişti.
Kuşkulu bir tavırla, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu Whitney. Emily'nin karşısında ağır ağır döndü. Üzerindeki parlak deniz yeşili kadife elbisenin uzun kolları ve kare kesimli düşük bir yakası vardı. Maun renkli gür saçları parlayana dek fırçalanmış ve alnından geriye doğru taranarak tepede deniz yeşili ile elmas karışımı bir toka ile toplanmıştı. Doğal dalgalardan oluşan atkuyruğu sırtının yarısına dek bukle bukle iniyordu. Uzun elbisesi baştan çıkarıcı fakat asıl duruyordu; hafifçe kızarmış yüzünü çevreleyen saç modeli uzun kirpiklerle bezeli yeşil

gözlerini ve biçimli yüz hatlarını meydana çıkartarak genç kadının narin ve masum görünmesini sağlıyordu.
"Kana susamış tanrılar için kurban edilmek üzere olan güzel bir tapınak tanrıçasını andırıyorsun," dedi Emily kendinden emin bir tavırla.
"Korkmuş gibi mi görünüyorum, yani?"
"Paniğe kapılmış gibi..." Emily, Whitney'e yaklaştı ve arkadaşının buz gibi terleyen ellerini avucunun içine aldı, "Her zamankinden daha güzel görünüyorsun ama bu yetmez... Görüşeceğin adamı tanıyorum ve o adam hâlâ öfke duyduğu uyuşuk ve korkak bir kadından etkilenmeyecektır O seni hayat dolu ve cesur olduğun için sevdi. Eğer ona uysal ve ürkek bir tavırla yaklaşırsan sevdiği kadından başka bin gibi olacaksın ve onu kaybedeceksin. Senin açıklamalarını ve özrünü dinleyecek, ardından sana teşekkür edip güle güle diyecek. *Bir şeyler* yap; onunla tartış, gerekirse kızdır onu fakat oraya böyle çekingen bir tavırla gitme. Onun sevdiği kız ol, ona gülümse, kur yap, tartış ya da onunla kavga et ama sakın, sakın ürkek ve çaresiz görünme."
"Elizabeth'i, Peter'a kafa tutmaya mecbur bıraktığımda kızın neler hissettiğini şimdi çok daha iyi anlıyorum." Wim ney derin bir iç çekip gülümsedi. Fakat başını dik tuttuğum! yine o şahane ve cesur kız oluvermişti.
Emily, Whitney'e Michael'ın arabasına dek eşlik etli Whitney dönüp arkadaşına sıkı sıkı sarıldı. "Ne olursa olsun, sen harikasın."

Geride çılgıncasına endişelenen bir Emily bırakan araba içinde daha da sakinleşen bir Whitney ile yola koyulmuştu Bir saat geçip Whitney'ın kırılgan serinkanlılığı kaybolmaya yüz tutunca, genç kadın buluşma anını hayal ederek kendini teskin etmeye çalıştı. Kapıyı Clayton mı açacaktı, yoksa kâhyaya açtırıp onu özel bir odaya mı aldıracaktı? Bekletecek miydi acaba? Sert adımlarla odaya girip korkutucu bir alev gibi tepesinde yükselecek ve onu kapı dışarı etmek için Sözünü bitirmesini beklerken yakışıklı yüzünde buz gibi katı bir ifade mi belirecekti yoksa? Clayton nasıl giyinmişti acaba? Parası genç adam tarafından ödenen son derece şık elbisesine bakarken Whitney'in içi burkuldu.

Whıtney kesin bir kararlılıkla zihnini bu saçma sapan kuruntulardan arındırdı ve yeniden görüşmeye odaklandı. Kızdın mı olacaktı, yoksa oldukça serinkanlı mı davranacaktı? Ah, Tanrım! dedi genç kadın umutsuzca içinden, lütfen kızdın hatta öfkeli olsun; bir fırtına gibi esip gürlesin ya da bana korkunç şeyler söylesin; ama lütfen, lütfen öyle ürkütücü biçimde kibar davranmasın. Çünkü bu artık beni umursamadığı anlamına gelir.

Genç Ladinin zihninde başarısızlığa uğrayacağına dair bir önsezi belirdi. Clayton ona hâlâ önem veriyor olsaydı, bugün hiçbır şey yapmadan onun ayağına gelmesini beklemezdi; en »zindan Whitney'e beşte kendisini beklediğini belirten kısa bir not gönderirdi.

Araba doğuya doğru keskin bir dönüş yaparak yolu kapatan bir çift dev demir kapıya yanaştı. Clayton

kapılarını ona kapatmıştı! Genç kadın panik içerisinde bunu düşünüyordu şimdi de. Bordo renkli, altın saç örgülü şeritlerle süslenmiş ünüformalar giyen kapı bekçilerinden biri bekçi kulübesinden çıktı ve Archibaldlar'ın arabacısıyla konuştu. ; Geçmelerine izin verilince Whitney rahat bir nefes aldı ve araba bakımlı araba yolunda ilerlemeye başladı. At arabası, yaprakları dökülmüş ağaçlarla bezeli göz alıcı dev parkların Ve uçsuz bucaksız çimlerin çevrelediği, kıvrılarak uzanıp giden araba yolunda nazikçe süzülüyordu. Zarif iniş çıkışlarla bezeli bu manzara önlerinde göz alabildiğine uzanıyordu adeta.

Derin suyuyla çağlamakta olan bir derenin üzerine kurulmuş geniş köprüden geçtiler. Uzun bir süre daha ilerledikten sonra her cephesine yayılmış dev tirizli pencereleri ve ihtişamlı balkonlarıyla görkemli malikâne nihayet göründü Göz alıcı yapı kırpılmış çimlerin ardında üç kat daha yükselerek olduğundan da büyük görünüyordu. Malikânenin doğu kanatları ana binanın iki yanından uzanıyor ve Londra Parkı büyüklüğünde geniş bir avlu oluşturuyordu.

Whıtney bu evi en son gördüğünde keyfinin hiç de yerin de olmadığını hayal meyal hatırlıyordu. Genç kadın başını arkaya yasladı ve büyük bir huzursuzlukla gözlerini yumdu; onun kendi koca evi bu malikânenin odalı kanatlarından birini ancak doldurur üzerine de dört ev daha sığardı Bir yabancıyı ziyaret etmeye gelmiş gibi hissediyordu kendini; bu görkemli yapıya sahip olan adam

her kimse o... Ecel Beşiği'nin üzerindeki Whitney ile yarış eden ya da ona kâğıt ve fişlerle kumar oynamayı öğreten şu mütevazı ve dürüst adam değildi.
At arabası durduğunda bu kasım gününe yavaş yavaş karanlık çökmeye başlamıştı. Dev malikânenin pencereleri parlak ışıklarla etrafa adeta alev saçıyordu. Arabacı aşağı fırladı ve
Whitney'in inmesi için arabanın merdivenlerini çıkardı.

★ ★ ★

Evin ön cephesine bakan beyaz ve altın renkli salona rahat ça kurulan Stephen annesinin telaşlı yüzüne bakarken endişe yüklü gözlerini beyaz ipek ve kabartmalı kumaşlarla kaplan mış, on sekizinci yüzyılı yansıtan döşemelere çevirdi. Odanın zemininde yetmiş adım uzunluğunda ihtişamlı bir Axminıs ter halısı bulunuyordu. Hareli beyaz ipek duvar kâğıtları ile kaplanmış duvarlar Ruben, Reynold ve Cheeraert'in altın yaldızdan yapılmış son derece gösterişli çerçevelere yerleşirilen yağlı boya tablolarıyla süslenmişti.
Genç adamın bakışları huzursuzca saate kilitlendi ve Stephen sabırsızca yerinden kalkıp yürüdü. Kavisli geniş pencerelerin yanından geçerken ön taraftaki araba yolunda durmakta olan at arabasını görünce annesine dönüp gülümseyerek uzun adımlarla salondan çıktı.
Stephen kardeşi ile Vanessa Standfield'i karşılamayı umarak yüzünde bir hoş geldiniz tebessümüyle hole

adımını attığında kâhya giriş kapısını açmaktaydı. Genç adam karşısında bir yerlerden aşina olduğu güzel kızı görünce şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı. Genç kadın üzerine kenarları beyaz bir kürkle süslenmiş mavi yeşil kadifeden bir pelerin giymişti Whitney uzanıp pelerininin başlığını omuzlarından aşağı indirince onun kim olduğunu aniden fark eden Stephen'ın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Yumuşacık şakıyan bir sesle, "Ben, Bayan Stone," dedi genç kadın kâhyaya. "Dük hazretleri beni bekliyor."

O kısacık anda Stephen'ın zihninde ağabeyinin sarhoşken acı içerisinde inlediği anlar canlanınca genç adam Clay'ın eve bir eş ya da bir nişanlı getirdiği konusunda kararsızlığa düştü. Stephan ağabeyinin özel hayatına burnunu sokmanın ne derece akıllıca olacağını sorguladı ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken kararını verdi.

Kâhyanın efendisinin evde olmadığını söylemesine fırsat vermemek için ileri atıldı ve en davetkâr gülümseyişini takınarak, "Ağabeyim gelmek üzere Bayan Stone. İçeri buyurup biraz bekler misiniz?" dedi.

Genç kadının güzel yüzünde birbiriyle hayli çelişen iki hissin yarattığı bir tebessüm beliriverdi: *hayal kırıklığı* ve *huşur.* Whitney başını salladı. "Hayır. Teşekkür ederim. Dün haber gönderip kendisiyle kısa bir görüşme yapacağımı bildirmiştim ve bugünün uygun olmaması halinde bana haber göndermesini rica etmiştim. Artık başka bir zaman..." diye fısıldadı genç kadın arkasını dönerek.

Stephen uzanıp Whitney'in dirseğini sıkıca tuttu. Onun böyle bir tavır takınacağını hiç de ummayan genç kadının şaşkınlığı Stephen kendisini hole doğru nazik fakat kararlı bir biçimde çekiştirince daha da arttı. Onu yatıştırmak ister gibi gülümseyerek, "Clay dün geciktiği için dönemedi," dedi Stephen. "Bu yüzden bugün kendisiyle görüşeceğinizi bilmiyordu." Genç adam Whitney'in itiraz etmesine fırsat vermeden uzandı ve genç kadının omuzlarını örten pelerini kibarca alıp kâhyaya uzattı.

Whitney'in bakışları geniş ve zarif bir yarım daire şeklinde uzanarak yukarıdaki büyük terasta bir yay çizerek son bulan dev mermer merdivenlere odaklandı. Clayton'ın kendisini bu merdivenlerden çıkarışı geldi aklına ve genç kadın onun hiddetinin ne kadar acımasız olabildiğini anımsadı. Aniden kapıya doğru döndü. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Lord Westmoreland."

"Stephen," dedi genç adam.

"Stephen... Ağabeyinin beni gördüğüne memnun olmama ihtimalinin yüksek olduğunu hatırlatmama gerek yok herhalde."

"Ben bu riske memnuniyetle girerim," diye karşılık verdi Stephen gülümseyerek.

Whitney, beyaz ve altın tonların hakim olduğu salondan ürkmüştü. Genç kadının bakışları karışık şekillerde oyulmuş tavan süslemelerinin ve yaldızlı çerçevelerle duvarlarda sergilenen şaheserlerin üzerinde gezindi. Ancak Stephen onu annesine takdim ederken Whitney güç de olsa bakışlarını bu görkemli ayrıntılardan ayırabildi.

"Anneciğim, size Bayan Stone'u takdim edeyim," dedi Stephen. "Clay dün gece dönmediği için, *Whitney'in* ziyaret edeceğinden haberdar olamadı fakat ben onu kalıp ağabeyim gelene dek bizimle birlikte beklemeye ikna ettim."

Whitney Düşes'in karşısında reverans yaparken Stephen'ın ilk adını vurgulayarak söylediğini fark etti -genç, kadın Stephen'a ismini söylememişti oysakive bunun ardından Düşes'in gözlerinde beliren o anlamsız ve sert bakış Whitney'in gözünden kaçmadı.

Whitney Düşes'in karşısındaki koltukta yerini alırken yaşlı kadın, "Oğlumun arkadaşı mısınız, Bayan Stone?" diye sordu nazik bir tavırla. 488

"Arkadaş *sayılırız* Düşes hazretleri," dedi Whitney açık yüreklilikle.

Düşes bu ilginç yanıtın üzerine şaşkınlıkla gözlerini kırI»ıştırdı, gür koyu kirpiklerinin altından kendisini hayranlıkla izleyen yemyeşil gözleri dikkatle süzdü, ardından sandalyesinden kalkıp kendini toparlamaya çalışarak tekrar yerine oturdu. Bakışlarını Stephen'a çevirdi ve oğlunun Whitney'e belli etmemeye çalışarak kafasını salladığını gördü.

Genç adam annesinin endişeli gözlerini umursamadan ı abatça sandalyesine yerleşti ve annesiyle Whitney'in Paris modasından Londra'nın havasına değin çeşitli konular hakkında ettikleri muhabbeti dinlemeye koyuldu.

Yaklaşık bir saat sonra ön kapı ardına kadar açıldı ve hol-**den** gelen sesler duyuldu. Neler söylendiğini duymak

mümkün olmasa da bir kadının ince bir ses ve boğuk bir gülüşle Clayton'a bir şeyler söylemekte olduğu anlaşılabiliyordu. Stephen, Clayton'a bir kadının eşlik etmekte olduğunu anlayan Whitney'in yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmişti. Hemen yerinden kalkarak genç kadına cesaret verici, sıcak bir bakış fırlattı, ardından dikkatlice genç kadının önüne geçip durdu. Böylece Clayton onu görmeden önce Whitney kendine çeki düzen verebilecekti.
Clayton eğilip annesinin alnına zarif bir öpücük kondurdu. "Kusura bakmayın geciktik. Geç ayrılmıştık da..." Genç adam muzip bir tavırla ekledi. "Ben olmasam da odalarınızı bulmuşsunuzdur herhalde, yanılıyor muyum?"
Döndü ve Vanessa'yı kendine doğru çekti. "Sizi tanıştırayım anneciğim, Vanessa..."
Clayton sözünü bitirince Stephen rahat bir soluk aldı. "Standfield."
Vanessa, Düşes'in önünde saygıyla eğildi ve iki kadın karşılıklı nezaket kurallarını yerine getirirken Clayton, Stephen'a doğru dönüp samimi bir tavırla el sallayarak gülümsedi, "Vanessa, Stephen'ı zaten tanıyorsun." Ardından annesine dönüp eğilerek bir şeyler fısıldadı.
Usule uygun hareket etmeye çalışır bir tavırla, "Sizi yeniden görmek bir zevk, Bayan Standfield," diye karşılık verdi Stephen.
"Tanrı aşkına, Stephen," dedi Vanessa gülerek. "Biz birbirimize her zaman ilk adımızla hitap etmişizdir."
Stephen onu duymazdan gelerek geriye doğru uzandı ve Whitney'in koluna dokundu. Genç kadın isteksiz bir

tavırla titreyerek ayağa kalktı. "Bayan Standfield..." dedi Stephen sesini hafifçe yükselterek. "Size Bayan Whitney Stone'u takdim etmek istiyorum..."
Clayton aniden kafasını kaldırıp baktı.
"Ve bu taş suratlı adam da..." dedi Stephen usulca Whitney'e. "Sizin de bildiğiniz gibi ağabeyim."
Clayton'ın bakışları kendisine odaklandığında Whitney onun gözlerinde gördüğü soğuk ve acımasız öfkeden ürk-müştü aslında. "Teyzeniz nasıl?" dedi Clayton soğuk bir tavırla.
Whitney yutkundu ve güçlükle duyulabilecek kadar kısık bir sesle fısıldadı. "Teyzem çok iyi, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"
Clayton sert bir tavırla kafasını salladı. "Gördüğünüz gibi son karşılaşmamızı yara almadan atlattım."
Whitney'in Rutherfordlar'ın balosunda gördüğü Clayton'a talip rakiplerinden biri olduğunu anımsayan Vanessa şık taranmış başını hafifçe eğdi ve yapmacık bir tavırla gülümsedi. "Esterbrook sizinle Lord ve Leydi Rutherford'un davetinde tanışmıştı, Bayan Stone." Genç kadın o akşamı daha iyi hatırlamaya çalışır bir edayla duraksadı. "Evet, hepimize sizden uzun uzun söz ettiğini hatırlıyorum."
Vanessa'nın kendisinden bir yanıt beklemekte olduğunu fark eden Whitney mağrur bir tavırla yanıt verdi. "Büyük in çelik."
"Hatırladığım kadarıyla, söyledikleri hiç de *inceliğe* yaraşıl şeyler değildi, Bayan Stone."

Whitney, Vanessa'nın bu beklenmedik ve sebepsiz saldırısı üzerine kaskatı kesildi. Stephen ise aniden kulakları sağır eden sessizliğe müdahale etti. "Akşam yemeğinde ortak tanıdıklarımız hakkında uzun uzun konuşabiliriz," dedi genç adam neşeyle. "Tabii ben güzel misafirimizi yemeğe kalmaya ıkna edebilirsem."

Whitney kibarca reddettiğini belli etmek istercesine umutsuzca başını salladı. "Gerçekten kalamam. Ben... Üzgünüm."

"Ah, ısrar ediyorum ama..." Stephen gülümsedi. Bembeyaz kesilmiş ağabeyine kaşlarını çatarak, "*İkimiz* de ısrar ediyoruz, değil mi?" dedi.

Clayton'ın bu sözü onaylamayışı Steplıen'ı çileden çıkarmıştı. Dük yalnızca dönüp kapıda beklemekte olan uşağa masada bir servis daha açılmasını ima eder biçimde başını eğdi. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve büfeye yaklaşıp viski şişesiyle bir kadeh aldı.

Stephen, Whitney'in yanına oturdu. Ardından da ağabeyine uzaktan şöyle bir baktı. Clayton sırtını dönmüş içkisini doldururken iri cüssesi öfkeden kaskatı kesilmişti.

"Bana da ağabeyciğim," dedi Stephen neşeli bir sesle.

Clayton, Stephen'a dönüp hayli hoşnutsuz bir bakış fırlattı ve ustalıkla kontrol altına alınmış öfkesinin perçinlediği bir ses tonuyla yanıt verdi: "Diğer üstün yeteneklerinin yanı sıra kendi içkini doldurabilme yeteneğine de sahip olduğundan hiç şüphem yok, Stephen."

"Doğru," dedi Stephen sakin bir şekilde. Whitney'in yanında oturmakta olduğu koltuktan kalktı. "Hanımlar?" dedi genç adam. "Bir kadeh şaraba ne dersiniz?"
Vanessa ve Whitney bu teklifi kabul ederken, Düşes şarap şişesinin tamamını kafaya dikmemek için zor tutuyordu kendini.
Stephen büfeye yaklaştı, kendine biraz viski aldı ve kardeşinin buram buram saçtığı öfkeyi neşeli bir tavırla görmezden gelerek üç kristal kadehi şarapla doldurdu. Clayton fısıldayarak kardeşine lafı yapıştırdı: "Onun kim olduğunu bilmiyor olma ihtimalin var mı acaba?"
"Kesinlikle yok." Stephen soğukkanlı bir tavırla sırıtan! dört kadehten üçünü aldı. Hanımlara dönüp kadehleri taşırken seslendi: "Whitney'in kadehini getirir misin, Clay? Dördünü birden alamam."
Clayton, Whitney'in şarap kadehini verirken genç kadının üzerine yürür gibi kasten eğildi ve Whitney farkında olmadan oturduğu koltuğa iyice sindi. Genç kadın Clayton'ın yüzünde bu adamın hâlâ kendisine önem verdiğine dair bir iz arıyordu. Fakat hiçbir iz yoktu.
Büyük bir karamsarlık içerisinde gizli gizli Clayton'ı süzerken dalgın bir tavırla şarabından bir yudum aldı. Hemen karşısında Vanessa'nın yanında parlak çizmeleriyle bacak bacak üstüne atmış oturan genç adamın gri pantolonu uzun bacaklarını enfes bir şekilde sarıyordu. Evin ihtişamlı havasıyla rahat görünümlü bir portre çizen genç adamın soğukkanlı, seçkin ve etrafındaki her şeyin efendisi olan bir asilzade olduğu tepeden tırnağa belliydi.

Clayton, Whitney'in gözüne daha önce hiç bu kadar yakışıklı ve hiç bu kadar erişilmez görünmemişti. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, su gibi akan mavi ipek elbisesinin içinde Vanessa Standfield de Whitney'in Rutherfordlar'ın davetinde gördüğü Vanessa'dan çok daha kibirli ve nefes kesici bir güzellik yansıtıyordu.

Akşam yemeğine çağrılmayı bekledikleri o bir saat içinde sohbet ortamı yaratmaya çalışan tek kişi Stephen oldu. Vanessa ise Whitney'ı hedef alan iki imalı söz daha söylemeyi ihmal etmedi. Clayton çok gerekli olduğunda kısa ve öz cümleler kurmayı tercih ederken Whitney, Stephen'ın samımi sohbetine tek heceli kelimelerle eşlik ediyordu. Düşes in, kadeh şarap daha içti ve pek konuşmadı.

Whitney bu işkencenin geçip gitmesini bekleyerek kabuğuna çekilmişken akşam yemeğinin bir an önce sona ermesi ve giydiği ateşten gömleği çıkarmak için usulca dakikaları sayiyordu; böylece oradan sıvışıp kaçacaktı. Buraya hiç gelmemesi gerektiğini düşünüyordu şimdi. Fakat artık çok geçti.

Neyse ki yemeğin hazır olduğu kısa bir süre sonra duyuruldu. Clayton ayağa kalktı ve Whitney'e göz ucuyla şöyle bi bakıp bir koluna annesini, bir kolunu da Vanessa'yı takıp salondan çıktı.

Whitney ayağa kalkıp Stephen'ın koluna girdi. Genç kadının bakışları umutsuzca Clayton'ın sırtına dikilmişti. Onun peşi sıra ilerlemek isterken, Stephen aniden Whitney'i durdurdu. "Lanet olası, Vanessa!" dedi genç

adam sessizce gülerek. "Onu boğazlamak istiyorum. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmiş olsa da taktik değiştirme zamanı geldi artık."
"Taktık mı?" dedi Whitney şaşkınlıkla. "*Yolunda* mı gitti?"
"Kesinlikle. Whitney, sen... Güzelliğin ve zarafetinle buradasın. Clayton senin görmediğin anlarda bakışlarını senden ayıramıyor. Fakat artık seninle yalnız kalmasını sağlamak zorundasın."
Whitney'in kalbi endişe içerisinde pır pır ediyordu. "Gözlerini ayıramıyor mu? Of, Stephen, emin misin? Benim bunda olduğumdan bile habersiz gibi geliyor bana."
"Burada olduğunun farkında," dedi Stephen gülerek. "Tanrı'ya burada olmaman için yalvarıyordur tabii! Aslına bakarsan, onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ve... Onun bu öfkesinin sınırlarını zorlamak senin elinde."
"Ne?" dedi Whitney fısıldayarak. "Yüce Tanrım, neden?"
Yemek odasının kapısına yaklaşmışlardı ama Stephen arkasını döndü ve çift kanatlı kapıların hemen karşısındaki duvarda asılı duran portrenin önünde durdu; ikili şimdi çoktan masaya oturan üçlüye sırtını dönmüştü. Genç adam Whitney'e eserin inceliklerinden söz eder gibi tabloyu işaret edip duruyordu. "Onu masadan kaldırıp seni de kenara çekip konuşacak kadar öfkelendirmeksin. Eğer böyle yapmazsan yemek biter bitmez Vanessa ile annemi alıp başka bir yere götürmek için bir bahane uyduracak ve seni benimle bırakacak."

Clayton ile ağız dalaşına girmek için kasti bir şeyler yapına düşüncesi Whitney'in içine beklenti ile karışık bir korku saldı. Genç kadın Emily'nin kendisine ağırbaşlı olmaması gerektiğiyle ilgili söylediği sözleri anımsadı ve içinden kibar Elizabeth Ashton bile bunu yapabildiyse, ben de yapabilirim diyerek cesaretini topladı. "Stephen..." dedi aniden, "Bunu neden yapıyorsun?"

Stephen onu yemek odasına doğru sürükleyerek, "Şimdi bunu tartışacak zamanımız yok," diye yanıt verdi. "Fakat şunu unutma; ne kadar sinirli olursa olsun, ağabeyim sana âşık ve onunla yalnız kalabılirsen bunu ona kanıtlayabilirsin."

"Ama onu bile bile kışkırtırsam annen benim dünyadaki en patavatsız kadın olduğumu düşünür."

Stephen Whitney'e yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi. "Annem senin cesur ve muhteşem bir kadın olduğunu düşünecek. Aynı benim düşündüğüm gibi. Şimdi, cesaretini topla genç hanım! Geçen gece Kingsleyler'de gördüğüm o neşeli ve hayat dolu kadını yeniden karşımda görmek istiyorum."

Stephen, Whitney'in sandalyesini tutarken genç kadın on.ı şaşkınlık ve minnettarlık dolu kısacık bir bakış fırlattı. Step hen genç kadının oturmasını beklerken, "Nihayet yemeğe teşrif ettiniz," dedi Clayton hayli alaycı hır tavırla. "Kalmam için ısrarcı olmanız da büyük incelik doğrusu, Dük hazretleri" diye karşılık verdi Whitney.

Clayton hiç oralı olmadan uşaklara servisin başlaması için işaret verdi. Genç adam masanın başına geçmiş, sağına

anne sini soluna da Vanessa'yı almıştı. Whitney, Düşes'in yanındı Stephen ise onun tam karşısında, Vanessa ile yan yana oturuyordu.

Uşak Whitney'in kadehine şampanya doldururken Clay ton iğneleyici bir tavırla dile geldi, "Şişeyi Bayan Stone'un yanına bırakın. Hatırladığım kadarıyla kendisi şampanya müptelasıdır."

Whitney'in kalbi mutlulukla çarpıyordu; Clayton artık ona karşı umursamaz davranamıyordu işte! Böyle bir saldırı da bulunabilecek kadar sinirlendiğine göre onu hâlâ önemsiyordu. Genç kadın kadehinin üzerinden Clayton'a bakarak işveli bir edayla gülümsedi ve köpüklü şampanyasından bir yudum aldı. *"Müptela* sayılmam. Fakat şampanyanın kimi zaman insanın cesaretini toplamasına yardımcı olduğu doğrudur."

"Sahi mi? Bilmiyordum."

Clayton kadehini dudaklarına götürürken, "Ah, tabii. Siz böyle durumlarda viskiyi tercih ediyorsunuz," diye karşılık verdi Whitney. Genç adam öfkeyle gözlerini kısıp ona bakınca, Whitney hemen kafasını çevirdi. *Ne olur sev beni*, dedi genç kadın içinden. *Boşuna çaba harcamış olmayayım, lütfen.*

Bu uğursuz sessizliği bozmak için endişe içerisinde bir adım atarak, "Piyano çalar mısınız, Whitney?" diye sordu Düşes.

"Yalnızca birilerinin keyfini kaçırmak istediğim zaman," diyerek karşılık verdi Whitney mahcup mahcup gülerek.

Hayli umutsuz bir tavırla, "Peki, şarkı söyler misiniz?" diyerek ısrarcı sorularını sürdürdü Düşes.
"Evet," dedi Whitney gülerek. "Fakat maalesef ses ahengine en ufak bir dikkat harcamadan."
"Bayan Stone..." diye tırmalayıcı bir sesle lafa karıştı Vanessa. "İyi yetiştirilmiş fakat şan ya da çalgı eğitimi almamış bir İngiliz hanımefendisine rastlamak hakikaten ilginç doğrusu. Tam olarak ne gibi hünerleriniz *var* acaba?"
Clayton, Vanessa'ya yanıt vermek istercesine, "Whitney çok iyi kur yapar," diyerek sert bir tavırla söze karıştı. "Pek çok dil bilir ve bildiği bütün dillerde hakaret edebilme yeteneğine sahip oluşu kesinlikle takdir edilmektedir. Satrançta adil, yalnızlık oyununda acemi ve binicilik konusunda usta bir kadındır. Sapan fırlatmada rakip tanımadığını iddia eder ki ben bu yeteneğine şahit olmadım. Tanık olabildiğim bir diğer yeteneği de oyunculukta usta oluşudur. Yeteneklerinizi layığıyla sıralayabildim mi, hanımefendi?" diye sözlerini bilirdi Clayton.
"Hepsini değil, Dük hazretleri," dedi Whitney nazikçe. Genç kadın gülüyordu fakat Clayton'ın sözleri kalbine bir kamçı gibi inmişti. "Adil olmaktan öte iyi satranç oynuyorum şüphesiz. Sapan kullanma yeteneğimden şüphe ediyorsanız bunu size memnuniyetle kanıtlayabilirim; yalnız benim sözlerinize hedef olduğum gibi siz de sapanıma hedef olmayı kabul ederseniz."

Stephen kahkahayı patlatınca, annesi tiz bir sesle hemen lafa karıştı: "Fransa'dan döndükten sonra çok sayıda davete katıldınız mı?"
Whitney, Clayton'ın yakıcı bakışlarını üzerinde hisseder-ken genç adamla göz göze gelmemeye çaba gösteriyordu "Pek çok eğlence ve davete katıldım. Fakat kimse maskeli balo düzenlemedi. Oysa ben bu baloları çok severim. Dul. efendimiz de bu balolardan hoşlanır..."
"Düğünleri de sever misiniz?" dedi Vanessa kibarlıktan kırılan bir tavırla. "Seviyorsanız, sizi düğünümüze seve seve davet ederiz."
Masaya antik gömütleri aratmayan bir sessizlik çöküverdi. Whitney tüm cesaretini toplayıp yemeğine devam etmeye çalıştıysa da boğazındaki terk edilmişlik yumrusu son lokmasını yutmasına bir türlü izin vermiyordu. Hüzün dolu gözlerle Stephen'a baktı; genç adam umursamaz bir tavırla omuz silkip tek kaşını kaldırarak Clayton'ı işaret etti. Genç kadın Stephen'ın kendisine devam etmesini ima ettiğinin farkındaydı ama buna artık daha fazla devam edemeyecekti. Bitmişti. Aniden rahatsızlandığı bahanesi kimseye tuhaf gelmeyecekti aslında; Whitney o masada daha fazla oturmaya katlanamayacaktı. Genç kadın öylesine yaralanmış ve yıpranmıştı ki oradaki herkes Clayton ve Vanessa'nın düğün kararı yüzünden gitmekte olduğunu anlayacak olsa da bunu kafasına takacak durumda değildi.
Kucağındaki peçeteyi katlayıp tabağının yanına koydu. Ağır sandalyesini geriye çekmek için uzandığı anda elinin

üzerinde aniden bir kadın dokunuşu hissetti. Düşes Whitney'in parmaklarını yüreklendirici bir biçimde kavrayarak "Kal ve başladığın işi bitir," der gibi genç kadının elini sıktı.

Whitney tedirgin bir tavırla gülümsedi, bir an duraksadı ardından peçetesini tekrar eline aldı. Gözlerini ters ters kadehine bakarak dalıp gitmiş olan Clayton'a, ardından da Vanessa'ya çevirdi. Whitney, Clayton'ın böylesine kibirli bir güzelle evleneceği düşüncesine katlanamıyordu; kendisi bu adamı böylesine severken ve bunu ona anlatmak için böyle utanç verici bir üslupta davranış sergilerken Clayton o kadınla evlenmemeliydı. Onun Vanessa'yı kollarına alıp dudaklarına şefkat dolu öpücükler kondurduğunu düşününce içini öylesine büyük bir öfke ve kıskançlık kaplıyordu kı genç kadın orada daha fazla durmaya katlanamıyordu.

Vanessa, Clayton'ın koluna dokundu. "Umarım bir ya-bancının önünde sırrımızı dile getirdiğim için bana kızmamışsındır."

"Kesinlikle kızmadığından eminim, Bayan Standfield," dedi Whitney sessizce. Gözleri Clayton'ın üzerindeydi. "Âşık olduğumuzda hepimiz düşünmeden hareket ederiz. Değil mi, Dük hazretleri?"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Clayton sert bir tavırla. "Fark etmemiştim."

"Öyleyse ya zayıf bir hafızaya sahipsiniz..." dedi Whitney sakin bir tavırla meydan okuyarak. "Ya da yalnızca yakın

zamanı hatırlıyorsunuz. Ya da belki de hiç âşık olmamışsınızdır."
Clayton'ın şarap kadehi masaya şiddetle çarptı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor acaba?" dedi genç adam.
Whitney o gri gözlerde kopan ateş fırtınasından ürkmüştü. "Hiç..." dedi genç kadın usulca.
Çınlayan gümüşün sesi yine kulağa çalınmaya başladı. Whitney, Clayton'ın kadehi sıkıca kavrayan elinin bardağın üzerinde esneyişini izliyordu; genç adam kadehi sıkıyor, bırakıyor, peşinden tekrar sıkıyordu ve Whitney Clayton'ın, şarap kadehi yerine boynunu sıkmak istediğini biliyordu. Birkaç dakika sonra annesi endişeli bir tavırla ses tonunu düzelterek Whitney'e döndü, "İngiltere'ye döndüğünde hayatında ne gibi değişiklikler oldu? Anlat bana hayatım," dedi Düşes ciddi bir tavırla.
Whitney kişisel ayrıntılara girmeyen bir tavır takındı önce. Fakat sonra Düşes'in bilmeden açtığı konunun, tam da üzerine konuşmak için fırsat aradığı o konu olduğunu fark etti genç kadın. Clayton kendisiyle baş başa kalıp onu dinlemeye pek de hevesli olmadığına göre belki de hissettiklerini ona burada, masa başında az da olsa belli edebilirdi. "Çok farklı şeyler!" dedi Whitney içli bir şekilde. "Şöyle ki, İngiltere'ye döndükten kısa bir süre sonra Fransa'da geçirdiğim süre içerisinde babamın hemen hemen hiç karşılaşmadığım ve hatta burada tekrar gördüğümde bile tanıyamadığım bir adamla benim adıma evlilik anlaşması yaptığını öğrendim."

Düşes'in gözlerinde ayıplayan bir bakış belirdi. "Ne kadar sinir bozucu," diye yanıtladı yaşlı kadın.
"Gerçekten de öyleydi; üstelik ben böyle düşüncesizce yapılan emrivakilere karşı isyan eden garip bir tabiata sahibimdir. Ve evleneceğim adam pek çok konuda anlayışlı ve kibar olmasına karşın korkunç derecede keyfi hareket eden, evlilik konusunda da buyurgan bir adamdı. Bu gibi bır durumda ne olursa olsun başka bir seçeneğim yokmuş gibi davrandı bana."
"Bu tarz anlaşmalı evliliklere kendini alıştırmak ilk başta hiç de kolay olmuyor," dedi Düşes. "Sen ne yaptın?"
"O da son derece korkak ve aptal bir adamla evlenmeye karar verdi!" dedi Clayton sert bir tavırla.
"Hiç değilse zalim ve zorba *değil,"* diye lafı yapıştırdı Whitney. "Hem ben Paul'le nişanlanmış falan da *değilim'*
Asabı bir sessizlik sürüp giderken, "Tanrım, bizi merak-landırmayın. Sonra ne oldu?" dedi Stephen gülerek.
Clayton esef dolu bir sesle Whitney'in yerine yanıt verdi. "Londra'da binlerce seçkin adam olduğu için Bayan Stone bunlardan kaç tanesini aynı anda kendine âşık edebileceğim merak edip işe koyuldu."
Clayton böyle bir sesle yanıt verince Whitney kendini tu-tamadı. Genç kadın dudağını ısırarak kafasını salladı. "Hayır ben yalnızca tek bir adama aidim; fakat o bana çok kızgın olduğu için bir açıklama yapmama izin vermiyor. Teklifini geri aldı bile."
ikinci portakallı ördek porsiyonunu tabağına almak için uzanırken, "Canavar!" dedi Stephen neşeyle. "Bu adam

pek te iyi birine benzemiyor. Hayatına girmediği iyi olmuş."
"Ben... Benim de pek sakin bir mizaca sahip olduğum söylenemez," dedi Whitney.
"Öyleyse, iyi ki sen de *onun* hayatına girmemişsin," diye tersledi Clayton. Ardından dehşet saçan tehditkâr bakışlarını Stephen'a çevirdi. "Stephen bu sohbet aşırı sıkıcı olmasının yanı sıra çok da keyifsizleşmeye başladı. Ne demek istediğimi sana anlatabiliyor muyum?"
Stephen yapmacık bir şaşkınlıkla ağabeyine bakıp kafasını salladı ama bu konuyu yeniden açmaya cesaret edemedi.
Uşaklar odadan çıktılar ve masadaki beşli dikkatle tabaklarındaki muhteşem ziyafete odaklandı. Ne var ki aralarında yediği yemekten zevk aldığını belli eden tek kişi Stephen'dı. Whitney içinden Clayton'ı odadan çıkarmak için bir hamle, yalnızca son bir hamle daha yapacağını söylüyordu kendi kendine. Ancak yine de eğer başarılı olursa onunla nasıl baş edebileceğini kestirmesi mümkün değildi.
"Stephen sana bir şey sordu, Clayton," dedi Vanessa fısıldayarak.
"Ne?" dedi Clayton. Genç adam alev alev yanan, kin dolu gözlerle kardeşine bakıyordu.
"Atlarının son yarışta nasıl olduklarını sordum."
"iyiydiler," diyerek kestirip attı Clayton.
"Ne kadar iyi?" dedi Stephen ısrarla. Genç adam masadaki herkese hitap eden bir tavırla konuşsa da dudaklarının kenarında beliren tebessümün Whitney'i hedef aldığı bel-

liydi. "Clayton'ın üç, benim de iki atımın parayı alacağına dair bahse girdik. Para kazanan atlardan ikisi benimki oldu, Clayton'ın ise yalnızca iki atı kazanabildi. Bu da bahsi kaybettiği anlamına geliyor. Bana 300 pound borçlu." Stephen manalı manalı Whitney'e bakarak muzipçe güldü. "Para umurunda değil ama kaybettiğini kabul etmek işine gelmiyor. Yenilgiyi kabullenmeyi öğrenemedi bir türlü."

Clayton, Stephen'a saatlerdir hak ettiği vahşi dersi vermek için çatalıyla bıçağını tabağının yanına bıraktı ama Whitney, Stephen'ın işaretiyle Clayton'ın ateşine anında su serpti. "Böyle düşünmen ne kadar garip," dedi genç kadın Stephen'a. Gerçekten şaşırmış görünmeye çalışıyordu. "Ben ağabeyinin en ufak çaba göstermeden yenilgiyi kabul ettiğine şahit olmuştum hâlbuki. Yani o en ufak hayal kırıklığında hemen pes eder ve..."

Clayton gergin elini masaya öyle bir indirdi ki masanın üzerindeki tabaklar adeta dans etti. Genç adam ayağa fırladı; çenesi öfkeyle titriyordu. Peçetesini masaya fırlatıp, "Bayan Stone'la özel olarak görüşmemizin iyi olacağı kanaatindeyim," dedi dişlerini sıkarak. Süratle masanın etrafından dolaşıp Whitney'in yanına gelerek sandalyesini hızla çekti. Whitney sandalyesinde öylece kalakalmışken, genç adam korkunç bir sesle, "Ayağa kalk!" diye fısıldadı. Genç kadının kolunu acı verecek kadar sıkıca kavrayınca Whitney kararsızca yerinden kalktı.

Düşes dehşet dolu gözlerle genç kadının yüzüne bakarken, Stephen kadehini sessizce Whitney'e kaldırdı ve gülümsedi.

Clayton, genç kadını yanında zorla sürükleyerek kararlı adımlarla odadan çıktı ve mermerle kaplı holün halısı üzerinde ilerlemeye başladı. Giriş kapısının önünden geçerken kâhyaya döndü. "Bayan Stone'un at arabası üç dakika içerisinde kapının önünde olsun!" Bir koridordan döndü ve gösterişli bir çalışma odasının kapılarını açmakta olan uşağı başıyla selamladı.

Clayton genç kadını, yay biçiminde oyulmuş cilalı meşenin ardına gizlenen, kitaplarla çevrili odanın ortasına kadar sürükledi. Ardından Whitney'in kolunu savurarak bıraktı ve şömineye yaklaştı. Dönüp Whitney'e katıksız bir hiddetle dolup taşan gözlerle baktı; genç adamın taşkın öfkesini dızginlemeye çalıştığı belli oluyordu. Sesi ise sükûneti bir bıçak gibi aniden kesiverdı. "Bu beklenmedik ve yersiz ziyaretinin sebebini açıklamak için tam iki dakikan var. İki dakika sonra arabana kadar sana eşlik edeceğim, sonra da annemle kardeşime ayrılmak zorunda kaldığın için bir bahane uyduracağım."

Whitney güçlükle derin bir nefes aldı. Clayton'ın, korktuğunu sezdiği takdirde bunu kendisine karşı kullanacağını biliyordu. Telaşlı ve cılız bir sesle, "Ziyaretimin sebebi mi?" dedi genç kadın. İçinden çılgına dönmüş bir şekilde kalan saniyeleri sayıyordu. "Ben... Ben sebebinin çoktan anlaşıldığını sanıyordum."

"Anlaşılmadı"

"Ben şey için... Sana düğün yemeğinde neden öyle söylediğimi, öyle davrandığımı açıklamak için geldim. Biliyorsun..." dedi Whitney. Kendisine tanınan süre içerisinde sözlerini bitirmek için telaşlanmış, kekelemeye başlamıştı. "Daha önce kilisede sandım ki bizim -seninle benim aramızdaki anlaşma hâlâ sürüyor ve..."

Clayton alaycı bakışları Whitney'in üzerinde dolaştırmaya başlamıştı. "Anlaşmamız falan yok," dedi genç adam sert bir tavırla. "Bitti. Feshedildi. Hiç olmamalıydı! Evlilik anlaşması delice bir fikirdi ve bunu düşündüğüm güne lanet ediyorum."

Whitney hissettiği başarısızlık ve yenilgi duygusunun verdiği öfkeyle deliye dönerek tırnaklarını avucuna geçirdi ve karşı çıkar gibi başını salladı. "Ben izin vermediğim sürece gerçekleşme ihtimali yoktu zaten."

"İki dakikan dolmak üzere..."

"Clayton, lütfen dinle beni!" diye yalvardı genç kadın umutsuzca. "Sen... Sen uzun zaman önce bana kendi irademle yanında olmamı, soğuk ve isteksiz bir eş istemediğini söylemiştin."

"Yani?" dedi genç adam öfkeyle.

Whitney'in sesi titriyordu. 'Yani, buradayım. Kendi irademle."

Clayton donup kaldı. Whitney'in sarf ettiği sözlerin manası genç adamın gazap zırhını delip geçerken Clayton'ın bütün bedeni kaskatı kesildi. Genç adam Whitney'e bir süre bakakaldı; yüzünde hâlâ sert ve gergin bir ifade vardı. Ardından şömine rafına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Whitney, Clayton'ın şimdi onunla savaştığının farkındaydı. Onu saf dışı bırakmaya çalışıyordu genç adam. Whitney, korkudan hareketsizce bekleyerek Clayton'ı izliyordu. Clayton gönülsüzce yerinden doğrulurken bir asır geçmiş gibiydi. Genç adamın gözleri açıldı ve Whitney'in gözleriyle buluştu. Genç kadının kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başlamıştı. Kazanmıştı! Bunu Clayton'ın sert yüz ifadesine ağır ağır yayılan tebessümden sezebiliyordu. Tanrım, evet, *kazanmıştı!*

Genç adam önce aralarında uzanan uçsuz bucaksız halıya çevirdi gözlerini, ardından Whitney'e baktı. Dile geldiğinde haşin sesi de yumuşamıştı ama usul usul, manalı sözler saf ediyordu. "Bu o kadar kolay olmayacak," dedi Clayton ciddi bir tavırla.

Aralarındaki mesafe kilometreleri andırıyordu adeta ve Whitney onu gerçekten istiyorsa odanın diğer ucuna yapılacak bu yolculuğa çıkması gerektiğinin farkındaydı; Clayton onu karşılamak için yolun yarısına bile gelmeyecekti... Çünkü şu anda bile ona tamamen güvenemiyordu genç adam.

Whitney tir tir titreyen adımlarla ona doğru yürürken Clayton gözlerini ondan hiç ayırmadı. Son adımını atmadan önce hızla çarpan kalbinin yavaşlaması ve titreyişinin bir son bulması gerekiyordu. O son adımı atarken bacaklarının bükülecegim hissetti Whitney ve Clayton'a öyle yaklaşmıştı kı göğüsleri neredeyse genç adamın gri ceketine değecekti.

Whitney başını eğmiş bekliyordu ama saniyeler geçiyor, Clayton ona dokunmak için kolunu dahi kıpırdatmıyordu. Sonunda başını kaldırdı ve teslimiyet tüten yeşil gözlerim genç adamın gözlerine kilitledi. "Şimdi bana..." diye fısıldadı Whitney acı dolu bir sesle. "Sarılır mısın?"

Clayton ona sarılmak için kolunu kaldırdı fakat duraksadı... Ardından Whitney'i iki kolundan tutup kendine doğru çekti ve dudaklarını susamışçasına dudaklarına kavuşururken genç kadını göğsüne bastırdı. Whitney boğuk bir mutluluk iniltisiyle Clayton'ın öpücüğüne karşılık verdi. Clayton'ın vahşice dudaklarına değen dudakları genç kadını mutluluğa boğmuştu.

Whitney kollarını Clayton'ın boynuna dolayarak eriyen bedenini onun sert bedenine yaslayıp genç adamın koynuna sokuldu. Whitney ona yaslanınca içi ürperen Clayton'ın elleri genç kadının sırtında şevkle dolaşıp kalçalarına indi. Genç adam Whitney'i iyice kendine çekti ve bedenini kendi bedenine hapsetmek istercesine yeniden sürüklenerek sırtına dokundu. "Tanrım, seni çok özlemişim!" diye fısıldadı Clayton ve onu daha da hararetli bir şekilde öpmeye başladı. Dilinin, Whitney'in dudaklarına ilk temasında genç kadının dudakları hiç itiraz etmeden aralandı ve Clayton inledi. Clayton, Whitney'in dudaklarının tatlı yumuşaklığında kaybolup gitmişken çaresiz denebilecek kadar büyük bir açlıkla genç kadının sunduğu hazzı arıyor ve ona daha da sıkı sarılıyordu.

Whitney'i kolları arasında hissetmenin verdiği o enfes his, dudaklarına değen dudaklarının tadı, avuçlarında hissettiği

göğüsleri Clayton'ın başını döndürüyordu. Genç adam devam edemiyordu ama durmaya da korkuyordu... Ona dokunmayı bıraktığı an genç kadının kaybolup gideceğinden, şimdi onu yiyip bitiren bu sancılı arzunun yerini sancılı bir boşluğun alacağından korkuyordu.

Nihayet dudaklarını Whitney'in dudaklarından ayırdı. Çenesini genç kadının parlayan saçlarına dayadı ve biraz soluklanmaya çalışırken Whitney'in kolları arasından çekilip gitmesine izin vermedi. Whitney oradaydı; dünyadaki her şeyi Clayton'ın kolları arasında kalmaya değişebilecek gibiydi adeta.

Clayton hafifçe geri çekilip Whitney'in duru gözlerine baktı ve usulca sordu: "Benimle evlenmek istiyor musun?"

Whitney kafasını salladı. Böyle yaptı çünkü konuşamıyordu genç kadın.

"Neden?" diye sordu Clayton aniden. "*Neden* benimle evlenmek istiyorsun?"

Whitney Clayton'ın odada ona doğru yaklaşmak yerine Whitney'in yanına gelmesini beklediği andan bu yana kendisinden kayıtsız şartsız bir teslimiyet beklediğini biliyordu; genç kadın şimdi Clayton'ın kendisinden duymak istediği şeyin ne olduğunun da farkındaydı. Whitney mutluluk ve huzur gözyaşları arasında bir soluk aldı ve, "Çünkü seni seviyorum," dedi usulca.

Clayton ona sımsıkı sarıldı. "Eğer doğru söylemiyorsan Tanrı yardımcın olsun!" dedi sert bir sesle. "Çünkü seni bir daha asla bırakmayacağım."

Whitney utanmazca yeniden öpülmeyı arzular gibi, "*Kesinlikle* doğru söylediğimi ispatlamaktan memnuniyet duyarım," diye fısıldadı. Clayton yüzünü ona yaklaştırırken genç adamın gözleri tutkuyla parladı ve Whitney sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak için parmak uçlarında yükseldi. Genç kadın Clayton'ı ona bu kadar yakın olmaya duyduğu o acı dolu özlemle öptü. Clayton da onun dudaklarına karşılık vermeye başlayınca o baş döndürücü mutluluğu yeniden hissetti Whitney. Genç adamın dudakları dudaklarına vahşi bir tutkuyla değdi ve nefesleri birbirine karışıp güçlükle soluk alıp verecek hale gelinceye dek Whitney'e arzu dolu bir öpücük verdi.

Rüyalarını süsleyen o incecik, şehvetli vücudun insanı kışkırtan kıvrımlarına dokunmak için zevk dolu bir işkence içerisinde dolanıp duran ellerini zapt etmeye çalışarak bu öpücüğe bir son veren Clayton oldu. Fakat onu hâlâ kollarında tutuyordu genç adam. Parmaklarını gür saçları arasında dolaştırıyor, o güzelim saçları yeniden parmak uçlarında hissetmenin tadını çıkartıyordu. "Neden beni bu kadar beklettin?" diye fısıldadı Clayton.

Whitney geri çekilerek başıyla Vanessa'nın bulunduğu yemek odasını işaret etti. "Biraz daha bekleyemez miydin?" 504

"Küçüğüm..." dedi Clayton sevgi dolu bir tavırla gülümseyerek "Sen böyle bir zamanda Vanessa'yı saf dışı bırakabilmeyi başaran tek kadınsın."

Whitney aniden ciddi bir yüz ifadesine bürününce Clayton'ın gözlerinde parlayıp sönen gülüşü göremedi.

"İtiraf etmem gereken bir şey var ve bunu duyunca hangimizi seçeceğini tekrar düşünmen gerekebilir."
Clayton donup kaldı. "Neymiş o?"
"Annene piyano çalma kabiliyetim konusunda söylediklerim doğruydu."
Clayton rahat bir nefes alıp gülerek Whitney'i kendine doğru çekti. "Peki, şarkı söylemek hakkındakiler?" diyerek takıldı genç adam.
"Maalesef."
Clayton şakacı bir tavırla konuşuyor olsa da Whitney genç adamın ses tonunda derinleşip giden o arzulu boğukluğu ayırt edebiliyordu. "Bu durumda beni memnun etmek için başka bir yol bulman gerekecek galiba."
Whitney yanağını genç adamın göğsüne dayamışken Clayton'ın gömleğinin kalın kumaşının altında göğsünün sıcaklığını ve sertliğini hissedebiliyordu. Genç kadın gülümseyerek elini yukarı doğru sürükledi ve parmaklarını Clayton'ın şiddetle çarpan kalbi üzerinde dolaştırdı. "O konudaki cehaletimden son söz edişimizde sıkıcı ve çocuk ruhlu bir kıza ders verecek zamanın olmadığını söylemiştin. Fakat sanırım benim mükemmel bir öğrenci olduğumu göreceksin."
Clayton bir süre sessizliğini bozmadı. Ardından, "Belki de ilk önce sana, en son seni sevdiğimi söylediğimde aldığım karşılıktan daha uygun bir karşılık vermeyi öğreterek işe başlayabilirim, ne dersin?"

Whitney neşeyle kafasını salladı fakat sesi aniden hıçkırıklara boğulmuştu. "Eğer yeniden denersen bunu öğrendiğimi gösterebilirim."
Clayton Whitney'in çenesinden tutup başını kaldırdı ve gözlerine anlamlı anlamlı bakarak, "Seni seviyorum," dedi usulca.
Genç kadın titreyen elini mahcup bir tavırla Clayton'ın pürüzsüz yanağında dolaştırıp çenesine dokundu ve fısıldadı: "Ben de seni seviyorum."
Clayton gülümsedi. "Gerçekten de büyük bir gelişme, tatlım."
Whitney de ona gülümsemek istedi ama Clayton genç kadının gözlerinde parlayan yaşları görmüştü. Whitney'in yüzünü elleri arasına aldı ve genç kadının puslu yeşil gözlerine baktı. "Neden ağlıyorsun, sevgilim?"
"Çünkü..." diye fısıldadı Whitney. "Şu ana kadar bu sözü bana bir daha hiç söylemeyeceğinden adım gibi emindim."
Clayton çınlayan bir kahkaha savurarak Whitney'e sımsıkı sarıldı. "Of, küçüğüm, seni evimde satranç oynadığımız günden beri seviyorum ben; seni yendikten sonra hiçbir adama "efendim" diye hitap etmeyeceğini söyleyerek *bana* işgüzar, taş kalpli alçak diye seslendiğin o günden beri..." Clayton onu, müzik öğretmeninin enfiye kutusuna biber atan kızla ilgili o hikâyeyi anlattığı andan beri seviyordu.
Stephen kapıyı hafifçe tıklattı. Ardından çalışma odasına girip kapıyı kapattı. Whitney'i kolları arasına almış sahiplenir gibi sıkı sıkı sarılan ağabeyine muzip bir tavırla

gülümsedi. "Sevgili ağabeyciğim, rahatsız ediyorum ama yokluğunum yan odadaki işleri hayli karıştırdı."
Clayton bu sözlere huzursuz bir biçimde kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Yemek bitti mi?"
"Çok oldu," dedi Stephen. "Ve ben yarış atlarının genel bakımı ve beslenmesi hakkında bilgi vermek için kendimi paralayıp dururken Vanessa bariz bir şekilde sıkılmış görünüyor."
"Stephen, ağabeyin bir konuda ikilem yaşıyor." Whitney, Clayton'ın kolları arasında gülümseyerek Stephen'a döndü "Bir düşünelim; nasıl anlatayım? Ah, evet. Yalnızca iki eli var ve ikisi de dolu."
Stephen düşünceli biçimde kaşlarını çattı. "Benim de iki elim var ve henüz hiçbiri dolu değil, Bayan Stone," dedi genç adam şakacı bir tavırla.
Gülümseyerek, "Stephen," dedi Clayton sert bir ses tonuyla. "Kardeş sevgisinin sınırlarını bu gece olup bitenlerden fazlası için zorlama istersen. Bu gece Vanessa'yı eve bıraktıktan sonra "ellerimden" biri boşalmış olacak."
Gönülsüzce Clayton'ın kolları arasından çıkıp elbisesini düzeltti ve içini çekerek, "Ben de gitsem iyi olacak," dedi Whitney "Emily'nin evine çok geç varacağım yoksa."
"Aşkım... Bu evden dışarı adımını dahi atmıyorsun. Vanessa ile çıkarken gidip eşyalarını alması için Archibaldlar'a bir uşak göndereceğim ve onlara bir hafta burada kalacağının bildirilmesini isteyeceğim. Seni bırakmam."

Whitney Clayton'ın neden böyle buyurgan davrandığının farkındaydı; genç adamın bu davranışı Whitney'in kiliseden ayrılışı ve onunla düğün yemeğinde tekrar buluşması arasında sergilediği tuhaf tutum farklılığı yüzündendi. Genç kadın onun yanında kalmayı yürekten arzuladığı için genç adamın bu katı emrini söz dinleyen bir tebessümle karşıladı.

Whitney çalışma masasının başına geçmiş Emily'ye not yazarken Clayton da kalçasını masaya yaslamış onu izliyordu. Genç kadın arkadaşına Düşes'in de malikânede olduğunu bildirerek ona giysilerinin Clarissa ile hemen Claymore'a gönderilmesini rica etti. Hoş bir dille yazısına bir dipnot eklemeyi de ihmal etmedi: "Davetiyeleri bu kez *ben* gönderiyorum. İşte seninki; rica etsem baş nedimem olur musun? Seni seviyorum. Whitney."

Clayton notu Whitney'in elinden aldı ve kardeşinin yanlarında oluşunu sessizce görmezden gelerek genç kadını ayağa kaldırıp sonsuz bir tutkuyla öptü. "İki üç saate kadar dönerim, küçüğüm. Uyumadan beni bekleyebilir misin?"

Whitney kafasını salladı. Fakat Clayton odadan çıkmak üzere kapıya yönelince genç kadın parmaklarını genç adamın maun rengi parlak masasının üzerinde dolaştırarak hafifçe döndü. "Clayton..." dedi usulca. Gözyaşları sesine yansımış gibiydi. "Vanessa bu gece "hünerlerimi" sorduğunda, birinden söz etmeyi unuttum. Ve o öyle muhteşem bir yetenek ki diğerlerini gölgede bırakıyor."

Stephen ve Clayton gülümseyerek birbirlerine baktılar. İkisi de genç kadının sesini kaplayan duygu selinin farkına varmamıştı. "Hangi *muhteşem* yetenekmiş o, küçüğüm?" diye sordu Clayton.

Whitney'in omuzları düştü ve titremeye başladı. "Seni kendime âşık ettim," diye fısıldadı genç kadın hüzünlü bir ses tonuyla. "Bir sebepten, bir şekilde seni kendime gerçekten *âşık* ettim."

Clayton'ın yüzündeki kahkaha ifadesi bir anda siliniverdi ve bu ifadenin yerini öylesine yoğun, öylesine derinden bir gurur tebessümü aldı ki Stephen sessizce odadan ayrılıp ikisini baş başa bıraktı.

Clayton birkaç dakika sonra çalışma odasından çıktı. Vanessa'yı eve bırakacaktı. Genç adam Stephen'a minnettar bir tavırla gülümseyerek başıyla çalışma odasını işaret etti. "Stephen gözünü üzerinden ayırma!"

Clayton, Vanessa ile birlikte ayrılırken Whitney çalışma odasında Stephen ile karşılıklı oturmaktaydı. Genç kadın akşamın ilk yarısında hissettiği o utanç fırtınasını dindirmeye çalışıyor gibiydi. Nihayet ellerini dizlerinin üzerinde kenetledi ve Stephen'a doğrudan sordu. "Clayton'ın beni burada görmek istemediği apaçık belliyken niçin yemeğe kalmam için ısrar ettin? Bana neden yardım ettin ki? Sonuçta ben de diğerleri gibi..."

"Senin *diğerleri* gibi biri olmadığını biliyordum," diyerek Whitney'in sözünü kesti Stephen. "Adın Whitney'di ve

yeşil gözlerin vardı. Haftalar önce sarhoş olduğumuz bir akşam sevgili ağabeyim bana bundan biraz söz etmişti."
Clayton iki saat sonra salondaydı. "Sen evlerinden ayrılırken Lord Standfield'in keyfi pek de yerinde değildi herhalde, öyle mi?" dedi Stephen soğuk bir tavırla.
"Fena değildi," diyerek kestirip attı Clayton. Whitney'in yanına oturdu ve her zamanki tanıdık kibarlığını bir yana bırakıp görgü kurallarını hiçe sayarak kolunu genç kadının omzuna atıp onu kendine doğru çekti. Gülümseyen annesi ile kardeşine manalı manalı baktı ve incelikten nasibini almamış bir tavırla, "Herhalde ikiniz de bugünkü yolculuğunuzdan ; ötürü hayli yorulmuş olduğunuz için dinlenmek istersiniz, değil mi?" diye sordu.
"Yolculuk bile beni bu kadar yormazdı herhalde," dedi Düşes gülerek ve anlayışlı bir tavırla ikisine de iyi geceler diledi. Ne var ki Stephen hiç de böyle bir zahmete katlanmadı. Sandalyesine sırtını yasladı, kollarını da göğsünün üzerine kavuşturdu ve, "Hiç yorulmadım, ağabeyciğim. Ayrıca düğün planlarından da haberdar olmak istiyorum," dedi genç adam. Clayton'ın tehditkâr bakışlarını görmezden gelip hevesli gözlerini Whitney'e çevirdi. "Evet, ne zaman olacak?"
Clayton, Stephen'ın ısrarcı varlığını çaresiz bir şekilde kabul ederek Whitney'e dönüp gülümsedi. "Hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacın var, aşkım?"
Whitney, genç adamın yakıcı gri gözlerine dalıp giderken oturup düğün planları hakkında konuşmak yerine kolları arasına girip dudaklarını dudaklarında hissetmeyi

düşlüyordu aslında; takat Clayton gibi onun da Stephen'ın sorusuna yanıt vermekten başka seçeneği yoktu. Clayton'ın mevkisi ile çok sayıda tanıdığı ve arkadaşı olduğunu hesaba katarak dalgın gözlerle, "Büyük bir düğün olur herhalde, değil mi?" dedi Whitney
"Oldukça büyük," dedi Clayton.
"Öyleyse bu düğünü planlamak hayli zor olacak. Yapacak bir sürü iş, seçilecek kıyafetler, terzilerin durmadan uğraşacağı bir sürü prova var. Davetiyeler hazırlanacak, gönderilecek, onay alınacak..." Genç kadın duraksadı. "Yaklaşık olarak kaç konuk olacak?"
"Sanırım beş yüz ya da altı yüz kişi olur," dedi Clayton.
"Akrabalarımızın kalbini kırmak istemiyorsanız bin kişiyi bulur," diyerek ağabeyinin tahminini çürüttü Stephen. Genç adam bu sözlerin ardından Whitney'in yüzünde beliren şaşkınlık ve korku ifadesine gülümsedi. Anlayışlı bir tavır takınarak ekledi: "Westmoreland Dükleri kilisede evlenirler ve
düğün kutlaması her zaman burada, Claymore'da yapılır. Bu eski bir gelenektir ve bunu herkes bilir. O yüzden düğünün senin evinde değil de Clay'in evinde yapılacak olması tuhaf karşılanacak diye endişelenme."
Gülümseyen nişanlısına öfkeli bir bakış fırlatarak, "*Hep* kilisede nikâh kıyılıyor ve düğün *burada* oluyor, öyle mi?" dedi Whitney. 'Yanlış hatırlamıyorsam, beni kaçırıp Iskoçya'ya götürmekten bahsetmiştin de!"
İşaret parmağını Whitney'in biçimli yanağında dolaştırıp çenesine indirdi ve gülerek, "Geleneklere uygun olarak

hanımefendi," dedi Clayton. Ardından genç kadının çenesini tutup başını kendine doğru çevirerek sözlerini sürdürdü. "Öyle yapmak gerekiyordu. Çünkü ilk Claymore Dükü *kadınını* babasının şatosundan kaçırmış. Bu şato Claymore'dan yedi gün uzaklıktaymış. Claymore yolunda bir manastır varmış ve dedem dışarıdan bakıldığında eşinin onuruna gölge düşürmüş sayıldığı için keşişlerden biri hanımefendinin o anki gönülsüzlüğüne rağmen nikâhlarını kıymaya seve seve razı olmuş. *Kutlama* ise..." dedi Clayton vurgulu bir ses tonuyla. "Burada yapılmış. Çünkü genç kadının öfke dolu akrabaları o zamanlar kutlamaktan ziyade katletmeye sebep sayılabilecek böyle bir olayı keyifle karşılamaya hiç de istekli değillermiş." Genç adamın yüzündeki gülümseme muzip bir tebessüme dönüştü. "Yani gördüğün gibi seni İskoçya'ya kaçırmış ve orada evlenip seni buraya getirmiş olsaydım, geleneği aslına uygun olarak yerine getirmiş olacaktım."

Whitney bu konuda söyleyecek daha fazla söz bulamayınca düğüne hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyaç duyulacağı konusuna odaklandı yeniden. "Therese DuVille'in düğünü söz ettiğimiz düğünün yarısı kadar bile büyük değildi ve hazırlıklarının tamamlanması bit yılı aldı..."

"Hayır," dedi Clayton sert bir tavırla. "Kesinlikle olmaz."

"Altı ay?" dedi Whitney uzlaşmacı bir tavırla.

"Altı *hafta*," dedi Clayton kararlı bir sesle.

Genç adamın otoriter tavrı Whitney'in cesaretim azıcık bile kırmamıştı. "O kadar büyük bir düğün olacaksa, hazırlanması için altı ay bile yetmez."

Clayton şakacı bir tavırla Stephen'a göz kırptı. "O zaman..." dedi Clayton içini çekerek. "Sekize çıkaralım bari."

"Sekiz ay olsun," dedi Whitney üzgün bir tavırla iç çekerek. "Hiç de yeterli bir zaman değil ama geçmek bilmeyecekmiş gibi geliyor."

Nişanlısı, "Sekiz *hafta*," diyerek genç kadının sözünü düzeltti ve tartışmaya son noktayı koydu. "Sekiz haftayı bir gün bile geçmeyecek. Annem ve Hudgins sana yardımcı olurlar. Bir yardımcı ordusunu da emrine vereceğim. Sekiz hafta hazırlanman için yetecek de artacak bile."

Whitney ona kuşku dolu gözlerle baktı ama genç kadın da sekiz ay beklemek istemediğinden bu fikri seve seve kabul etti.

Clayton, kolunu Whitney'in omzuna atmış oturarak Stephen ile tatlı tatlı sohbet ederken kolunun üstündeki yük aniden gitgide ağırlaşmaya başladı ve genç kadın Clayton'ın yaptığı alaycı yoruma karşılık vermedi. Genç adam dönüp bakınca Whitney'in uzun kirpiklerinin yanaklarına hafifçe değmekte olduğunu fark etti. "Uyumuş," dedi usulca. Nazik bir tavırla onu yana doğru yasladı ve ayağa kalkıp onu kucağına aldı. Whitney kıpırdanıp göğsüne doğru sokulurken, "Senin için fazlasıyla yorucu bir gün oldu, hayatım," diye fısıldadı

Clayton. Stephen'a dönüp, "Burada bekle beni. Aşağıya inince sana anlatmak istediğim bir şeyler var," dedi.
Bir hizmetçi çağırtıp uyku mahmuruna dönen Whitney'i misafir odalarından birine yerleştirdikten birkaç dakika sonra Clayton salona döndü ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Arkasını döner dönmez Stephen eline bir kadeh kanyak tutuşturdu ve kendi kadehini sessizce havaya kaldırarak ağabeyinin şerefine içti. İkili oturunca Clayton, "Sana iki soru soracağım," dedi kardeşine sakin bir tavırla.
Stephen sırıtarak uzun bacaklarını uzattı ve ayaklarını üst üste attı. "Sormasan şaşardım, Dük hazretleri."
"Whitney'in *o* kişi olduğunu nereden bildin? Benim için önemli olduğunu..."
"Sen söyledin. Grand Oak'ta çok sarhoş olduğumuz bir gece bana yeşil gözleri -kı Tanrı şahidim olsun, öyle bir yeşil görmedim dâhil olmak üzere onunla ilgili her şeyi anlattın."
Clayton ileri doğru uzanıp kollarını dizlerine dayadı. Kanyak kadehini avucunun içinde çevirip dururken gözleri kadehe odaklanmıştı. "O gece sana ne kadarını anlattım?"
Stephen ilk önce yalan söylemeyi düşündü; çünkü böylesi daha uygun olacaktı. Fakat Clayton'ın insanı ürketecek derecede uyanık bakan gözleri yüzüne odaklanınca bu fikirden vazgeçti genç adam. "Her şeyi," dedi Stephen derin bir iç çekerek. "Ona verdiğin zararı ve her şeyi. Ve Whitney gönderdiği notu senin aldığını düşünerek buraya gelince -ki anladığım kadarıyla bu not Hudgins'in eline

geçmiş ona şöyle bir baktım ve dedim ki yokluğu sana böylesine büyük bir acı yaşattığına göre onu sana yeniden kazandırabilirim."
Clayton kardeşinin yaptığı açıklamanın kendisini ikna ettiğini belli eder gibi kafasını salladı. "Bir sorum daha var," dedi ciddi bir şekilde.
"İki soru soracağını söylemiştin ve hakkın bitti," dedi Stephen şakacı bir tavırla.
Clayton kardeşinin şakacı tavrını görmezden gelerek ciddi bir ses tonuyla usulca sordu. "Sana olan minnettarlığımı imkânlarım dâhilinde nasıl ödeyebilirim acaba?"
Yan yan gülümseyip bir haydut edasına bürünerek, 'Ya paranı, ya canını desem?" dedi Stephen.
"Sormana bile gerek yok," dedi Clayton fısıldayarak.
O gecenin ilerleyen saatlerinde genç adam ellerini başının arkasına yaslayıp, gözlerini tavana dikerek yatağında uzandı. Whitney'in burada olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Onun uzun süre öylesine vahşi bir savaş verdikten sonra bu gece gelip birlikte başladıkları bu mücadelenin yaralarını sarmak istemesine inanamıyordu Clayton.
Genç adam onunla çalışma odasında karşı karşıya geldiği anı anımsadı; ondan hâlâ kendisini istediğini reddetmesini bekleyerek nasıl da meydan okumuştu Clayton'a. Ve sonra Whitney'in odanın bir ucundan yanına gelişini hatırlayarak karanlıkta kendi kendine gülümsedi. Başı dik vaziyette yanına yaklaşırken gözleri aşk ve teslimiyet hissiyle nasıl da parlıyordu. O anın, Whitney'in ona doğru

yaklaştığı o tek anın hatırası Clayton'ın kalbinden yaşadığı müddetçe silinmeyecekti. Hayatında bundan daha anlamlı hiç bir şey yoktu artık.

Yarın Whitney'den nikâhla düğün yemeği arasında geçen o süre zarfında nasıl olup da böylesine fikir değiştirdiğini bütün ayrıntılarıyla anlatmasını isteyecekti. Kendi kendine muzipçe gülerek hayır, dedi genç adam içinden; ondan bir açıklama yapmasını *rica* edecekti. Holün öbür ucundaki odalardan birinde uyumakta olan o fırtınalı güzellik bir emri yerine getirmektense bir soruya yanıt vermeyi tercih ederdi şüphesiz.

30

Whitney yarım kalmış rüyalardan ötürü derin uykusundan bitkin bir halde uyandı ve rüyaların sonunu getirmek istercesine yatağında dönüverdi. Gözlerini açarken burada en son kaldığında kendisine yardımcı olan kızıl saçlı hizmetçi Mary ile karşılaşınca nerede bulunduğu gerçeği zihnine aynı anda hücum ediverdi. Whitney'in ayakucundan neşeli İrlandalı aksanıyla seslenerek, "Efendimiz bir saatten fazla süredir aşağıda merdivenleri seyrederek sessizce dolaşıp duruyor," dedi Mary. "Kendisi

havanın mevsime göre hayli güzel olduğunu söyledi ve sizden at binmeye uygun şekilde giyinmenizi rica etti."
Clarissa, "O adam kendini İngiltere kralı sanıyor!" diye homurdanarak başlığı yamulmuş bir halde paldır küldür odaya girdi. "O benim küçük kızımla evlenmek istediğine karar veriyor, biz gemiye bindirilip Fransa'dan eve gönderiliyoruz Beyefendi davete gidecek oluyor, Londra'ya zıplayıveriyoruz Sabahın köründe ata binmek istiyor, beni kuşluk vakti yatağımdan kaldırıp valizlerinle birlikte buraya taşıtıyor. Sabahın köründe!" diye feryadı bastı Clarissa. Ardından Whitney'in yatak örtüsünü üzerinden çekti. "Horozlar bile ötmeden!"
Whitney yataktan kalkarken güldü. "Ah, Clarissa, seni seviyorum!" Genç kadın yıkandı ve Clarissa'nın bu sahili valizleriyle birlikte getirdiği kehribar renkli binici elbisesini giydi. Clayton'ın dün geceki mağlubiyetinden ötürü pişman olmadığından emin olup içini rahatlatmak için onu bir an önce görmeye hevesli bir halde uzun saçlarını ensesinde topladı ve odadan fırladı.
Geniş balkonu geçtikten sonra durdu. Clayton merdivenlerin sonunda onu bekliyordu; kış güneşi üç kat yukarıdaki cam kubbeli tavandan yansıyarak genç adamın siyah saçlarım vuruyordu. Clayton yumuşacık güderiden derin yakalı köylü gömleği ve daracık, kahverengi binici pantolonuyla öylesini erkeksi bır görünüm sergiliyordu ki adeta uzun boylu, geniş omuzlu o tanrı heykellerini anımsatırken Whitney'in kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Clayton, Whitney'in kıvrılan geniş merdivenlerden inişini izledi. Genç adam, Whitney'in güzel yüzünü endişeyle süzerken genç Ladynin yüz ifadesinde dün geceki teslimiyetinden ötürü pişmanlık ya da üstüne fazla gelindiği için kızgınlık izlerine rastlama korkusuyla tetikte bekliyordu.

Son basamakta durdu Whitney. Duruşuna nazikçe çeki düzen verip Clayton'ın sorgulayıcı yüzüne mahcup mahcup baktı. "En utanç verici yanı da bu işte," dedi genç kadın usulca. "Herkesin damadın gelinden çok daha güzel olduğunu düşüneceğini bilmek."

Clayton kendini tutamadı. Onu kollarına alıp sıkıca sarıldı ve yüzünü genç kadının mis gibi kokan saçlarına gömdü " Tanrım!" diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Sana sahip olmak için sekiz hafta nasıl bekleyeceğim ben?"

O anda göğsüne yaslanan bedenin kaskatı kesildiğini hissetti genç adam. Aslında Whitney'in düşündüğü *şeyi* kastetmemişti ama genç kadının kendisiyle sevişmekten korkarak irkildiğini fark etmişti Clayton. Yüzünü saçlarından ayırmadan gülümsedi; ona sarılmak ve şefkatle yaklaşmak için sekiz haftası vardı. Sekiz hafta boyunca içindeki arzuyu gerçekleştireceği ana kadar dizginleyecek; bu zaman zarfında Whitney de onu arzulamaya başlayacak ve Clayton'ın onu asla incitmeyeceğini anlayacaktı. Ve evlendikleri gece paylaşacakları, fikir olarak genç kadını ürkütse bile Whitney Clayton'ın kendisine dokunmasına izin verecekti. *Böylece* Clayton o anın nasıl paylaşılması gerektiğini,

aslında ona neler hissettirmek istediğini Whitney'e gösterebilecekti. Whitney ona teslim olmak için tatlı bir heves içerisinde Clayton'a sıkı sıkı sarılıp altında kıvranırken genç adam onu arzudan çıldırtacaktı.
Kahvaltı biter bitmez, "Malikâneyi gezmek ister misin?" diye sordu Clayton.
"Hem de çok," dedi Whitney neşeyle.
O gün güneşin dokunduğu her yeri ısıttığı parlak mavi kış günlerinden biriydi. İkili farklı geometrik şekillerde, kenarları titizlikle budanmış çiçek tarhlarıyla bezeli biçimli geniş bahçelerde dolaştılar.
Bu çiçeklerin ölü sürgünlerini toplayıp küçük bir ateş üzerine yığmakla uğraşan bahçıvanlar bahçelerin arasında dolaşmakta olan çifti rahatsız edici gözlerle izlemiyorlardı. fakat genç kadın Dük'ü güldürecek bir şeyler söyleyip de genç adam kahkahayı patlatarak ona sarılınca çalışanlardan birkaçı başını kaldırıp şaşkınlıkla çifte baktı ve aralarında anlamlı anlamlı gülüşüp işlerine sessizce devam etti.
Whitney kameriyelerden sızan güneş ışığının altında Clayton ile yan yana dolaşırken zihninde büyülü bir bahar resmi canlanıyor, genç kadın dolambaçlı geniş yollar boyunca sıralanan ağaçların çiçeklerle bezenişini ve bu çiçeklerin beyaz renkli süslü demirden bankları pembe, kırmızı, beyaz tomurcuklara boyayışını hayal edebiliyordu.
İkili dönüp büyük bir gölün zarafetle kıvrılan kıyısı boyunca yürümeye başladı. Karşı kıyıda görkemli

sütunlarıyla küçük bir tepeye oturtulmuş göle nazır bir köşk bulunmaktaydı. Clayton Whitney'in elinden tuttu ve çift gölün etrafından dolaşarak köşke doğru yürümeye başladı. Mutluluktan sarhoşa dönen Whitney, Clayton'ın güçlü, sıcacık eliyle elini sıkı sıkı tutuşunun geçmişte aralarında hep hüküm sürmüş olan o engeller olmadan sessiz ve neşeli bir huzurla onun yanında oluşunun katıksız hazzını kalbinde hissediyordu Pamuğu andıran bembeyaz bulutlar ağır ağır geçip giderken genç kadın gözlerını pırıl pırıl parlayan mavi gökyüzüne çevirdi ve bu günün hayatında yaşadığı en huzurlu, en mutlu gün olduğuna karar verdi.

Yükselen köşkten bakıldığında göl manzarası ve gerisinde uzanan alan göz alıcı bir görünüm sergiliyordu. Whitney omzunu beyaz sütunlardan birine yaslayarak bu muhteşem manzaranın tadını çıkarmaya koyuldu. Clayton'ın kendisim buraya neden getirdiğini biliyordu Whitney; köşkün içerisinde az da olsa baş başa vakit geçirebilme imkânı bulabileceklerdi çünkü. Fakat genç kadın içeri girip kendini Clayton'ın kollarında bulmadan önce burada geçirdiği zamanı doya doya uzatmaktan kendini alamıyordu...

Genç adam aniden Whitney'in karşısına geçti ve gem, kadının önündeki manzarayı kapatarak ellerini Whitney'in omuzlarına koydu. Dudaklarını ağır ağır Whitney'in dudaklarına yaklaştırırken gözlerinde bir gülüş belirdi. "İstediğin gibi olsun," dedi Clayton boğuk bir sesle. Ses tonuna alaycı bir hava hâkimdi şimdi.

"Utangaç değilimdir. Dolayısıyla seni burada ya da orada öpmek benim için hiç fark etmez."
Dudaklarını genç kadının dudaklarından ayırdığında Whitney içinde uyanan arzuyla titriyordu. "Clayton..." diye fısıldadı. "Ben..."
Genç adam Whitney'in sözünü derin ve sakin bir sesle böldü. "Adımı söyleyişin hoşuma gidiyor. Bana öyle seslenince seni kollarıma almak, tatlı dilinin tadına bakmak, göğüslerini okşayıp göğüs uçlarının parmaklarımın arasında sertleştiğini hissetmek istiyorum."

Whitney soluk soluğa gözlerini kapattı fakat öncesinde o gözlerin derin yeşilliğinde parlayıp sönen ateş ile genç kadının yüzüne yayılan şeftali pembeliği Clayton'ın gözünden kaçmamıştı. Kendi kendine gülümsedi genç adam. Whitney onunla sevişmekten korkuyor olsa da hâlâ ateşli ve tutkulu bir kadındı; korkularını çok yakında yenecekti. Clayton göz ucuyla köşkün içine baktı. Ona sarılmak ve Whitney'in insanın kanını kaynatan o kışkırtıcı dudaklarından uzun uzun öpmek istiyordu genç adam. Fakat herkesin onları görebileceği bu yerde öpüşemezlerdi. Genç adamın bakışları yaramaz bir çocuk gibi manzarayı şöyle bir tararken gözlerinde baş başa kalamamanın sıkıntısı okunuyordu. Ardından ileride, batı yönünde uzanan ağaçlık alan ilişti gözüne. Orada hem manzara izlemek hem de yalnız kalmak mümkün olabilirdi.

Clayton'ın bakışlarının yöneldiği tarafa bakıp, "Ağaçtan evler mi var?" diye sordu Whitney.
Clayton gülümsedi. "Bazılarında. Uzak olsa da manzarası muhteşemdir. Oraya atla hemen gidebiliriz." Manzara izlemek için değil tabii, diye ekledi genç adam sessizce. Dönüp köşkün duvarına yaslanarak Whitney'e baktı ve genç kadının bayat dolu halinin seyrine daldı. Kalın kadife bir kurdeleyle ensesinde topladığı parlak bukleleri küçük bir kız çocuğununkini anımsatıyordu. Bu haliyle, bindiği salıncağı sallamak için ardında erkeklerin sıraya girdiği buruşuk elbiseli, uzun beyaz çoraplı küçük bir kız çocuğundan farkı yoktu Whitney'in. Fakat buklelerin son bulduğu yerde bu hayal de son buluyordu işte; çünkü kehribar renkli binici elbisesinin içerisinde böylesine muhteşem görünen o davetkâr ve dolgun kıvrımların çocuksulukla bağdaşan hiçbir yanı yoktu.
Clayton'ın aklı gönülsüzce de olsa başka bir konuya odaklanmıştı şimdi. "Aramızda açıklığa kavuşturulması gereken şeyler var ve bunları bir an önce halletmeliyiz ki geçmiş gömülüp unutulabilsin."
Whitney kafasını başka tarafa çevirince genç adam sessizce ekledi: "Sanırım neyden söz ettiğimi biliyorsun..."
Whitney, Clayton'ın Elizabeth'in düğününde olup bitenler yüzünden bir açıklama beklediğinin farkındaydı. Derin derin içini çekerek başını salladı genç kadın. "Seni kilisede gördüğümde hâlâ nişanlı olduğumuzu sanıyordum, bunu biliyorsun ve nikâha çağırıldığından hiç

haberim olmadı Oraya beni görmek için geldiğini düşündüm..." Whitney hissettiği öfke ve kırgınlığı da saklamadan bütün hikâyeyi açık açık anlattı.
Clayton sözünü kesmeden dinledi. Whitney'in anlatacakları bitince, "Benden nefret ederek geçirdiğin bütün o haftalardan sonra dün gece buraya gelmeye nasıl karar verdin?" diye sordu genç adam.
"Emily seni yanlış anladığımı fark ettirdi bana."
"Nasıl yani?" dedi Clayton biraz endişeli bir ses tonuyla "Emily Archibald aramızda geçenleri biliyor mu?"
"Her şeyi," dedi Whitney usulca. Clayton'ın ürkek bir tavır takındığını fark edince tereddüt içerisinde sordu: "Şimdi de ben *sana* bir şey sorabilir miyim?"
"Ne istersen," dedi Clayton ciddi bir tavırla.
"Yani..." dedi genç kadın şakacı bir tavırla. "Imkânların dâhilinde ve mantık ölçüsünde her şeyi sorabilirim değil mi?"
"Her şeyi!" dedi Clayton kararlı bir ses tonuyla, fakat bu kez gülümsüyordu genç adam.
"Neden öyle iğrenç bir şey yaptın bana? Sana Paul ile birlikte olduğumu düşündüren şey neydi?"
Clayton bunun sebebini anlatırken genç adamın ses tonunda duyulan vicdan azabını yadsımak mümkün değildi.
"Peki, ama benden nasıl nefret ettiğini bildiğin haklı Margaret'ın sözüne nasıl inanabildin?" Whitney Clayton'ın yüzüne kırgın ve kızgın gözlerle bakarken o gece yaşananlar yüzünden genç adamın zaten hissetmekte

olduğu acıya daha fazla acı kattığını anlayarak eğilip genç adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Önemli değil."
"Önemli," dedi Clayton boğuk bir sesle. "Fakat bir gün hatamı telafi edeceğim." Genç adamın dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi. "Bakalım en sevdiğim kısrağı sürebilecek inisin? Şuradaki bayıra kadar yarışacağız."
Bayırın üzerinden görünen manzara olağanüstüydü. Clayton atları bağlarken Whitney öylece durmuş aşağıda uzanan ağaçlık vadileri izliyor, bu manzaranın yazın verimli yeşilliğine ya da sonbaharın kırmızı altın parlaklığına büründüğünde nasıl görünebileceğini hayalinde canlandırmaya çalışıyordu.
Boğuk ve gülen bir ses, "Manzaradan daha keyifli şeyler de var, hayatım," dedi arkasından. "Yanıma gel de sana göstereyim."
Whitney arkasına dönünce Clayton'ın bir dizini bükmüş, omzunu ağaç kütüğüne yaslamış bir halde oturmakta olduğunu gördü. Onun gri gözlerindeki sıcak ve tutkulu bakışı lark edince korkuyla ürperir gibi oldu genç kadın. Whitney onun kollarında olmayı, sarılıp öpülmeyi yürekten arzuluyordu ama Clayton'ın daha fazlasını istiyor olabileceğini de düşünüyordu. Çünkü Clayton onunla birlikte olmuştu ve artık birlikte olmaları için evlenmeleri gerektiğini düşünmüyor olabilirdi. Whitney ise cinsel ilişkiye girmek için evliliğin bir gereklilik olduğuna hâlâ inandığı gibi ömrü boyunca cinsel ilişkiden uzak kalabilme hayalleri bile kuruyordu. Böyle bir şey mümkün değildi elbette ama onun eşi olarak bu acı dolu, utanç

verici işi yapmak zorunda kalmasına daha sekiz hafta vardı ve genç kadın bu haftalar hiç geçmesin istiyordu. Clayton'a bunun kesinlikle gerekli olup olmadığını sorma konusunda kararsız kalınca aşağıdaki vadiye sırtını dönüp genç adamı sevişme düşüncesinden vazgeçirmeye çalıştı.
"Manzara nefes kesici," dedi neşeyle. "Oraya atla gidelim mi?"
"Gidebiliriz," dedi Clayton uysal bir tavırla. Ardından ekledi: "Bir başka gün tabii."
Whitney ısrarcı bir kararlılıkla sordu. "Neden şimdi değil?"
"Çünkü seni öpmek istiyorum," diyerek karşılık verdi Clayton.
Whitney huzur dolu bir şaşkınlıkla dönüp ona baktı. "Sadece öpmek mi istiyorsun? Yani şey yapmaya çalışmayacaksın değil mi, hani şey..."
"Of, sevgilim, gel buraya," dedi Clayton tatlı tatlı gülerek.
Whitney'in yanakları alev alev yanıyordu. "Bütün istediğim bu." *Şimdilik başka bir şey yapmayacağım*, dedi genç adam içinden.
Whitney derin bir nefes alarak neşeyle Clayton'ın yanına yaklaştı. Tam yanına oturacaktı ki Clayton kollarından tutup onu kucağına oturttu. "Böyle yüksekten baktığında, manzara daha güzel görünüyor," diye takıldı genç adam.
Kollarını Whitney'e dolayıp genç kadını kendine doğru sıkıca bastırdı. Whitney öpüşmeyi bekler gibi yüzünü Clayton'a döndü. Clayton dudaklarını genç kadının şakaklarında gezdirdi; pürüzsüz alnını ve yanağını öptü

sonra. Dudaklarıyla gözlerini kapattı ve heyecanlandığını belli edip onu ürkütmemek için dudaklarına dokunmadı. Fakat Whitney'in boğuk gülüşü kulağına çalınınca şaşkınlıkla irkildi genç adam.

"Eğer hedefi tutturamamaya devam ederseniz, Dük hazretleri..." dedi Whitney. Gözlerinde kahkaha pırıltıları belirmişti. "Sonunda size bir gözlük hediye etmek zorunda kalacağım."

Dudaklarını dudaklarına bastırırken, "Senden korkulur, yaparsın değil mi?" dedi Clayton boğuk bir sesle. Genç adanı şimdi Whitney'in ellerinin göğsünden yukarı doğru kaydığını hissediyordu. Genç kadının elleri boynuna dolanınca kalp atışları hızlanmaya başladı. Dudakları, dudaklarının arasında ayrılınca kanındaki arzunun iyice alevlendiğini hissetti Clayton. Whitney dilini dudaklarının arasından ürkek bir tavırla içeri doğru sürükleyince genç adamın bütün sinir sistemi şoka girmiş gibi yerle bir oldu ve Clayton kendine daha fazla hâkim olamadı. Whitney'i tutkuyla öperken dudakları biraz hassas, biraz zalim bir şiddetle dokunuyor, genç kadın da inleyerek onun öpücüğüne dudaklarındaki derin tutku ve arzuyla karşılık veriyordu. Clayton ona diliyle işkence ediyor, beklediği biçimde karşılık verene dek dilini genç kadının dudaklarından kâh geri çekiyor, kâh o dudakların derinliğine saplıyordu.

Eli kendiliğinden sürüklenip göğüslerine dokunmak için Whitney'in düğmelerine ilişti. Başparmağı genç kadının göğüslerini okşayıp duruyordu. İpek gömleğinin altında

dimdik hissedilen göğüsleri Clayton'ın parmak uçlarında yeniden hayat buluyor, genç adamı hem heyecanlandırıyor hem de kışkırtıyordu. Whitney'in sessiz inleyişi Clayton'ın ruhuna işliyor, kulaklarında çınlıyordu. Genç adamın elini çekmeye çalışması boşunaydı; eli aşağıya doğru sürüklendi, Whitney'in dümdüz karnını, ardından da biçimli uyluğunu nazikçe sıyırdı ve ait olduğu yeri aradı. Elbisesi ona erişmesine engel olmasaydı, o ipeksi uyluklarını ayırır ve titremekte olan güzelliğe şefkatle, nazikçe dokunurdu. Whitney kendisine duyduğu arzuyla eriyip onu aynı tutkuyla isteyene dek sevişirdi onunla. Clayton'ın dudakları Whitney'in dudaklarını daha büyük bir şehvet ve açlıkla hırpalamaya başladı. Genç adamın elleri eteğinin ucuna erişmek için yola çıkmıştı bile.

Clayton güçlükle hâkim olabildiği iradesinin son damlasını akıtmadan dudaklarını genç kadının dudaklarından hısımla ayırdı ve Whitney'in boynuna dolanan kollarını aniden itti. Derin derin, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu genç adam. Kalbi adeta kulaklarında atıyor, vahşi bir sıcaklık damarlarına yayılıp duruyordu. Ona karşı duyduğu şehvetin sert kanıtı genç kadını ürkütüp korkutmasın diye Whitney'i kucağından kaldırdı ve daha yukarı çekip göğsüne yasladı. Ardından ona baktı genç adam; hâlâ bedenini bedenine katamamanın umutsuzluğu vardı içinde. Bütün ruhunu ona katmak istiyordu Clayton. Ona odanın bir ucundan baktığında canından bir parçanın Whitney'in derinliklerinde saklı olduğunu hissetmek,

tohumlarıyla Whitney'in incecik bedenini doldurmak istiyordu...

Clayton derin bir nefes aldı ve bu düşünceleri aklından kovmaya çabaladı. Whitney onu izliyordu; genç kadının h.afıfçe yukarı kalkmış güzelim yüzünden şaşkınlık ve merak okunuyordu. Clayton gülümsedi; bedeninin Whitney karşısında sergilediği dizginlenemeyen tepki onu bir parça ele vermiş gibiydi. "Küçüğüm..." dedi genç adam hüzünlü bil ses tonuyla. "Eğer beni delirtmek gibi bir niyetin yoksa buna daha fazla devam edemeyiz."

Whitney önce şaşkın gözlerini daha da açarak ona baktı ardından da onu anladığını belli etmek istercesine gözlerim faltaşı gibi açtı. Olduğu yerde yalpalayarak dikilmeye uğraşıp Clayton'dan uzaklaşmak istese de genç adam onu geri çekip göğsüne yasladı. "Hayır," dedi usulca. "Biraz daha kal kollarımda. Sadece sarılmak istiyorum." Whitney kaldı.

İkili atların yanına yaklaşırken, "Bu bayır malikâne arazisinin sınırı mı?" diye sordu Whitney.

Clayton'ın canı yanıyor gibiydi. "Hayır, sınır daha ileri-de..."

Whitney genç adamın bu hafif acı çeken garip haline bir anlam verememişti. "Arazinin büyüklüğü ne kadar?" dedi genç kadın.

"Yaklaşık dört yüz elli bin dönüm."

Whitney'in dili tutuldu.

Onun böyle aniden kaskatı kesilişi Clayton'a başka bit şey hatırlatmıştı. Genç adam olduğu yerde durdu birdenbire;

dönüp Whitney'e bakarken gözlerinde kahkaha parıltıları yanıp sönmekteydi. "Bu arada ben de sana evimi *eski* buldun mu diye soracaktım?"
Whitney ona cesurca gülerek karşılık verdi. "*Kasvetli*, demiştim ben. Eski diyen *sendin*. Ayrıca burası muhteşem, tıpkı senin gibi..."
Aylardır bir gün onun dudaklarından adını duyma hayaliyle yaşayan bir adam için aynı gün içerisinde ondan hem "güzel" hem de "muhteşem" kelimelerini duymak ikinci bir derin ve kışkırtıcı öpücüğe sebep değilse ne olabilirdi ki...
Düşes ve Stephen yan bahçeye bakan geniş kavisli pencerelerin birinden, el ele malikâneye doğru yaklaşan Clayton ile Whitney'i izlemekteydiler. "Birlikte olağanüstü görünüyorlar, değil mi," dedi Düşes neşeyle.
"Evet, tatlım," dedi Stephen bilgiç bir tavırla. Ardından yalın bir tebessümle ekledi. "Ve sana yarım düzine olağanüstü torun verecekler. Üstelik bunun çok uzun sürmeyeceğine de bahse girerim."
"Stephen, çok ayıp!"
"Hiç de değil. Harika bence."
Annesinin fırlattığı kızgın bakış Stephen'ın bulaşıcı tebessümüne daha fazla dayanamayarak gitgide küçüldü ve kahkahaya dönüştü. "Ben bu kızın müthiş bir kız olduğunu ve ağabeyini hiç olmadığı kadar mutlu ettiğini kastetmiştim sadece."
"Gerçekten de öyle." Stephen pencereden Whitney'e baktı. Genç kadın Clayton ile yan yana yürürken aniden gülerek

geri çekildi. Clayton'a hızlı hızlı bir şeyler söyledi ve dönüp yanından uzaklaştı. Clayton iki uzun adımda onu belinden yakaladı, bir un çuvalı misali tutup omzuna yükledi ve eve doğru yürümeye devam etti. Whitney aşağı indirilene kadar debelenip genç adamı itti. Nihayet omuzdan indirilince ellerini ağırbaşlı bir tavırla arkasında kavuşturup Clayton'ın yanında uslu uslu yürümeye başladı.

"Galiba tatlıya bağlandı!" dedi Düşes gülerek.

"O kadar emin olma," dedi Stephen gülümseyerek. Bu sözlerin sarfedildiği anda Whitney Clayton'ın dört beş adım kadar önüne geçti, ardından sıçrayan adımlarla geri gelerek Clayton'ın yanına döndü. Clayton'ın söylediği sözlerin üzerine başını savurarak güldü ve bir anda arkasını dönüp gözden kayboluverdi. Clayton bu kez onu kovalamak yerine ağaçlardan birine yaslandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona seslenerek bir şeyler söyledi. Whitney ansızın geri dönüp ona sarıldı.

"İşte şimdi tatlıya *bağlandı"* dedi Stephen gülerek. Ardından da dalgın bir tavırla ekledi. "Unutmayayım da bir kız kardeşi var mı sorayım."

"Hakikaten, Stephen," dedi Düşes sitemkâr bir ses tonuyla. "Son beş yıldır İngiltere'deki annelerin yarısı kızlarını sana beğendirmeye çalışıyorlar; hâlâ neden bir eş seçemediğine anlam veremiyorum ve..." Düşes aklına bir fikir gelmiş gibi aniden duraksadı. "Whitney bekâr bir kuzeni olduğundan söz etmişti galiba."

Stephen'ın yüzünde aynı ağabeyininkine benzeyen ve kadınların yüreğini yakan o çapkın gülüş belirdi. "Eğer Whitney gibiyse, onunla evlenmek için bir saniye beklemem ve seni utandıracak kadar çok çocuk yaparım."

Öğle yemeğinde Clayton, sekiz hafta içerisinde düğün yapma fikrinden söz edince Düşes'in nefesi kesildi. "Şaka yapıyorsun herhalde!"

"Kesinlikle ciddiyim." Genç adam sandalyesinden doğ-ruldu, Whitney'in alnına küçük bir öpücük kondurdu ve hafif alaycı bir tavırla ekledi. "Düğünün ufak tefek detaylarım ikinize bırakıyorum." Uzun adımlarla kapıya yöneldi sonra arkasını döndü ve bozguna uğramış gibi şaşkın şaşkın birbirini izlemekte olan annesi ile Whitney'e bakıp hallerine acıdı "Yapılacak işlerin listesini yapıp Hudgins'e verin. Bütün işlerin süratle yapılması için gereken her şeyi o yapar."

"Hudgıns *kimdi?"* diye sordu Whitney. "Onu hiç görme-dim."

"Clayton'ın sekreteri ve bir sihirbaz," dedi Düşes "Clayton'ın sihirli adını kullanacak ve sekiz haftada her şey hazır olacak..." Düşes derin bir iç çekti, ardından ekledi. "Oysa davetler için yeterli vakit olmasını o kadar çok ister dim ki..."

Clayton başını salondan içeri uzatıp şeytani bir gülüş fırlatarak lafı Düşes'in ağzına tıkıverdi. "Evet, liste hâlâ hazırlanmadı mı?"

Whitney'in gönderdiği mektubun üzerine, Leydi Anne Gilbert iki gün sonra düğün hazırlıklarına yardımcı olmak

İçin yeğeninin yanına gelmiş, Düşes'le aralarında çabucak bir dostluk kurulmuştu.
Sonraki dört gün Whitney için birliktelik ve huzur hissinin verdiği heyecanla, masada karşı karşıya otururken yüzlerde beliren tatlı tebessümler ve birbirlerinin kollarında getirdikleri mutluluk dolu o kaçamak dakikalarla su gibi akıp p,eçti.
Clayton'ın annesi tahmininde yanılmamış, pek çok tanınmış modacı gelecek sezonun siparişlerini yetiştirmekle uğraşmakta olsa da çeşitli mağazalar çiftin sekiz hafta sürecek hazırlığını tamamlamak için birbiriyle yarışa girmişlerdi. Mağaza sahipleri birbirlerinin peşi sıra ellerinde geniş dosyalarla ve kumaşlarla bizzat geliyor, hepsi de müstakbel Claymore Düşesi'nin düğün hazırlıklarına yardımcı olmaya can atıyordu.
Ne var ki, beşinci gün uşaklardan biri Whitney'ye oldukça tuhaf bir emir bildirdi. "Dük hazretleri sizi derhal odasında görmek istiyor." Whitney kalbini sıkıştıran endişe hissini bastırmaya çalışarak aceleyle holü geçti. Kolunun altında dikdörtgen şeklinde büyük ve düz bir kutu taşımakta olan tuhaf görünüşlü adamın yanından geçerken adamı başıyla selamladı ve Clayton'ın çalışma odasına girdi. Ufak tefek, komik görünümlü hizmetçinin reveransına da karşılık verdikten sonra kapıyı ardından kapatarak, "Beni mi emrettiniz, Dük hazretleri?" dedi şakacı bir sesle.
Clayton çalışma masasının önünde durmuş, odanın öbür ucundan sessizce Whitney'yi izlemekteydi. Genç adamın yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Bir... Bir sorun mu var?" diye sordu Whitney.
Kibar bir tavırla konuşuyor olmasına karşın, genç adamın ses tonuna bu kez de tuhaf bir ciddiyet hâkim olmuştu.
"Hayır. Lütfen yanıma gel."
"Clayton, ne oluyor?" dedi Whitney hızlı adımlarla genç adama yaklaşırken. "Bütün bu..."
Clayton onu sıkıca yakalayıp kucakladı. "Hiçbir sorun yok," dedi tuhaf ve sert bir ses tonuyla. "Seni özledim."
Bir eli Whitney'in belindeyken, dönüp diğer eliyle arkasındaki masadan küçük kadife bir kutu aldı. "İlkönce zümrüt olsun istemiştim," dedi aynı kibarlık ve ciddiyetle. "Fakat gözlerinin yanında oldukça sönük kalırdı. O yüzden bunu seçtim." Genç adam kutunun kapağını kaldırdı ve göz alıcı elmasın rengârenk ışıkları karmakarışık desenli kartonpiyer tavandan yansımaya başladı.
Whitney mahcup bir şaşkınlıkla elmasa bakıyordu. "Ben böylesine..." Gözlerine mutluluğun yakıcı gözyaşları birikince sustu Whitney.
Clayton elinden tutup enfes yüzüğü genç kadının parmağına taktı. Whitney parmağına bakıyordu; gördüğü şey bundan böyle gerçekten Clayton'a ait olduğunun somut kanıtıydı. Artık ona aitti ve bütün dünya bu yüzüğe bakıp anlayacaktı bunu.
Babasının kızı, Lord ve Leydi Gilbert'ın yeğeni Whitney Allison Stone değildi o artık. O Claymore Dükü'nün müstakbel geliniydi. Bir dakika içerisinde kimliğini kaybedip yenisine bürünmüştü. Clayton'a yüzüğün çok güzel

olduğunu, ona taptığını söylemek istiyordu ama gözyaşlarına boğulmadan önce yalnızca, "Seni seviyorum," diye fısıldayabildi. Ardından yüzünü genç adamın göğsüne yasladı. Clayton güven veren kollarıyla onu sararken, "Üzgün değilim," dedi Whitney bir açıklama yapmak istercesine. "Mutluyum."

"Biliyorum, küçüğüm," diye fısıldadı genç adam. Birkaç dakika önce yüzüğü seçerken birdenbire kendisinin de kapıldığı bu duygu seli geçene dek ona sarıldı.

Whitney en sonunda mahcup bir tavırla gülümseyerek geri çekildi ve elini uzatıp parmağındaki tek taşın ihtişamlı parlaklığına hayran hayran baktı. "Bu hayatımda gördüğüm en muhteşem şey," dedi Whitney, "Bir diğeri de sensin."

Whitney'in sözleri Clayton'ın içinde sıcacık bir arzu dalgası misali yayılıverdi ve genç adam Whitney'in dudaklarını dudakları arasına almak için başını eğdi. Ardından duraksadı; son günlerde dürtülerini bastırması hiç kolay olmuyordu. öpüşmek yerine tatlı sert bir ses tonuyla karşılık verdi sonra, "Hanımefendi, umarım sana her mücevher hediye edişimde ağlamayı alışkanlık haline getirmezsin. Böyle giderse büyükannemlerden sana kalan mücevherleri gördüğünde gözyaşı selinde boğulacağız."

"Bu yüzük büyükannenlerden birine ait değil mi?"

"Hayır. Westmoreland Düşesleri asla birbirlerine ait yüzüklerle nişanlanmazlar; bu bir gelenektir. Fakat alyansın kuşaktan kuşağa aktarılan bir yüzük olacak."

"Başka Westmoreland gelenekleri var mı?" diye sordu Whitney. Yüzünde sevgi dolu bir gülüş vardı.
Clayton'ın gücü tükendi; genç kadını kollarına hapsetti ve susamış dudakları ihtirasla Whitney'in dudaklarına yapıştı. 'Yeni bir gelenek başlatabiliriz," diye fısıldadı manalı bir sesle. "Beni istediğini söyle bana," dedi genç adam sert bir tavırla. Dudakları vahşice bükülerek Whitney'in dudaklarını yağmalıyordu.
"Seni seviyorum," diye karşılık verdi Whitney. Fakat Clayton genç kadının kışkırtıcı bedeninin, bedenine temas ettiği anda kendiliğinden gerildiğini hissedebiliyordu. Geri çekilirken genç adamın göğsünden derin ve bilgiç bir kahkahanın koptuğu duyuldu. Whitney'in çenesine dokunup başını kaldırırken, "Beni sevdiğini biliyorum, küçüğüm," dedi Clayton. "Fakat beni *istediğin* de doğru."
Whitney o anda teyzesi ile terzilerin diğer odada kendisini beklemekte olduklarını hatırladı. Biraz gönülsüzce Clayton'ın yanından uzaklaştı. Bir başka hizmetçinin reveransına gülümseyen bir tavırla karşılık vererek, "Başka bir şey varmı, efendim?" dedi Whitney.
Clayton'ın ses tonu kibar fakat oldukça ciddiydi. "Şimdilik teşekkür ederim," diye karşılık verdi genç adam. Ne var ki arkasını döner dönmez Whitney'in poposuna tutkulu bir şaplak indiriverdi.
Whitney olduğu yerde kalakaldı. Dönüp yüzünde abartılı bir ciddiyet ifadesiyle Clayton'a yan yan baktı ve onu uyardı. "Yerinde olsam, Rutherfordlar'ın davetinden sonra

bana yaptığın şeyin ardından neler olduğunu unutmazdım."
"Archibaldlar'ın evinde mi?" dedi Clayton. "Seni eve bırakırken, değil mi?"
Whitney'in dudaklarında bir gülüş belirir gibi olduysa da genç kadın kibirli ve ağırbaşlı bir tavırla kafasını salladı. "Aynen öyle."
"Anladım," dedi Clayton alaycı bir şekilde. Genç adanı ciddi bir ifadeye bürünmeye çalışsa da başaramıyordu, "Şu tabloları bir vuruşta duvardan indirmekle tehdit ediyorsun beni, öyle mi?"
Şaşkına dönen Whitney önce duvarda boylu boyunca sıralanmış ağır işlemeli çerçevelerin içindeki resimlere baktı ardından bakışlarını Clayton'ın gülen yüzüne çevirdi. "Ben sana vurduğumu sanmıştım."
"Iskaladın."
"Öyle mi?"
"Ne yazık ki, öyle," dedi Clayton ciddi bir tavırla.
Whitney içinden kopan kahkahayı bastırdı. "Ne kadar kışkırtıcı..."
"Şüphesiz," dedi Clayton.
Whitney dalgın bir tavırla dönüp adımını attığında Clayton'ın ikinci şaplağı genç kadının poposuna bu kez ilkinden daha kuvvetli bir biçimde indi ve Whitney bu kez hayli ayıplayan bir ifadeyle baktıysa da kendini tutamayıp kahkahayı patlattı.
O gece yemekten sonra, tüm aile salona geçti. Düşes ve Anne teyze dedikoduya dalmışken, Stephen Clayton'ın en

sıradan çocukluk maceraları arasında komik olanlarını Whitney'e anlatarak onu eğlendiriyor, Clayton ise kâh sonsuz bir teessüf, kâh sıkkın bir küskünlük ifadesine bürünerek onları dinliyordu. 528

"Bir de Clay'in on iki yaşındayken kahvaltıya gelmeyişi var. Odasında da yoktu ve babam uşaklarla birlikte onu bulmak için yerin altını üstüne getirdi. Akşamüstüne doğru Clay'in gömleği derenin en derin ve hızlı aktığı yerin kıyısında bulundu. Kayığı orada duruyordu; çünkü babam bir ay kayığı kullanmama cezası vermişti..."

Önceki maceraya gülmekten bitap düşen Whitney nişanlısına dönüp heyecanla sordu: "Niye... Neden kayığa binmen yasaklandı ki?"

Clayton keyifsiz bir ifadeyle ters ters Stephen'a baktı. Ardından Whitney'in neşeli, güzel yüzüne bakıp keyifsizliğine rağmen gülümsedi. "Hatırladığım kadarıyla, bir gece önceki akşam yemeğine gerektiği gibi giyinmemiştim."

"Gerektiği gibi mı?" dedi Stephen şaşkın bir tavırla. "Yarım saat geç kaldın. Ayağında binici çizmelerin, üzerinde binici pantolonun vardı; leş gibi at teri ve deri kokuyordun... Yüzünde de babamdan aşırıp durduğun düello silahlarından biriyle atış yaptığını belli eden barut izleri vardı."

Clayton, Stephen'a tiksinti dolu bir bakış fırlattı ve Whitııey gülmekten kırıldı. "Devam et, Stephen," dedi genç kadın neşeyle. "Clayton'ın gömleğini derenin kenarında bulduğunuz hikâyenin devamını anlat."

"Evet, herkes Clay'in boğulduğunu düşündü ve koşarak oraya geldi. Annem gözyaşları içinde, babam kâğıt gibi bembeyaz kesilmiş dururken Clay aklına gelebilecek en çürük ve eğreti salın üzerinde derenin köşesinden dönüverdi. Salı yanaştırmaya çalışırken herkes nefesini tutmuş salın batmasından ürküyordu ama onu kenara ustaca yanaştırdı. Bir elinde oltası diğer elinde kocaman balık sırığıyla saldan indi ve orada olmamız çok tuhafmış gibi baktı bize. Sanki delirmişiz gibi... Ardından da dev balık sırığıyla birlikte babamla annemin yanına yaklaştı.

"Annem anında gözyaşlarına boğuldu ve babam ses tonunu düzeltti. Babam Clay'e sorumsuz davranışı, kayıtsızlığı ve hatta üzerinde gömlek olmayışı hakkında okkalı bir nutuk çekmeye başlamışken, senin müstakbel kocan sakin bir tavırla babama hizmetçilerin önünde kendisini azarlamasının hiç de yakişikalmadığını söyledi."

"Of, *hayır*" diye fısıldadı Whitney boğuk bir sesle. Koltuğuna gömülmüştü. "Sonra ne oldu?"

Clayton güldü. "Babam hizmetçileri eve gönderme lütfunda bulundu," dedi genç adam. "*Sonra* da kafamı patlattı."

Uzun siyah elbiseli kâhya içeri girince bu neşeli muhabbetin yarattığı sıcacık hava uçup gidiverdi. "Lord Edward Gilbert buradalar," dedi adam buyurgan bir ses tonuyla. Takdimin ardından Lord Edward Gilbert'ın kendisi görünüverdi. Uzun adımlarla içeri girdi, etrafına bakındı ve içeridekileri her zamanki tavrıyla başını eğerek selamladı.

Şaşkınlıkla ayağa fırlayıp sevgili kocasına gözlerini dikerek, "Aman Tanrım! Edward bu!" dedi Leydi Anne. Sonunda mektuplarının eline geçtiğini düşünerek paniğe kapılmıştı. Whitney'in Dük'le yapacağı bu tasvip edilmeyen evliliğe engel olmak için aceleyle buraya gelmiş olmalıydı. Anne şimdi kocasına Claymore'da toplanmalarına sebep olan önemli durumu kısaca izah etmenin yollarını arıyordu.

Whitney de ayağa fırlamıştı; o da teyzesi ile aynı endişeleri paylaşıyordu. "Lord Gilbert!" diye haykırdı genç kadın.

Bir Anne'e bir Whitney'e bakarak, "Herkesin beni tanıdığına memnun oldum doğrusu," dedi Lord Gilbert soğuk bir tavırla. Sergilenenden daha duygusal bir karşılama beklediği açıktı.

Clayton belli etmeden yerinden kalkıp şömineye doğru yürüdü ve şömine rafına dirseğini dayayıp neşeli bir tavırla bu sahneyi izlemeye koyuldu.

Edward birinin kendisini Düşes'e ve Stephen'a takdim etmesini bekledi ama ne karısı ne de yeğeni konuşabilecek durumdaydı. Edward omuz silkti ve doğrudan Dük'ün yanına yaklaştı. Clayton'ın uzanan elini sıkıca kavrayıp tokalaşarak, "Evet, Claymore," dedi Edward. "Gördüğüm kadarıyla nişanda bir sorun çıkmamış."

"Sorun çıkmamış mı?!" diye fısıldadı Leydi Gilbert boğuk bir sesle.

Usulca kanepeye çökerken ıkı büklüm bir halde, "Sorun çıkmamış mı?" diye tekrarladı Whitney

Odadakilerin şaşkın bakışlarına aldırmadan, "Çıkmadı *sayılır,"* dedi Clayton nazik bir tavırla.
"İyi, iyi. Bir pürüzle karşılaşmayacağınızı biliyordum zaten," dedi Lord Gilbert. Clayton, Lord Gilbert'ı annesi ve Stephen'a takdim etti. Karşılıklı selamlaşma sona erdikten sonra Edward nihayet kaskatı kesilen karısına döndü. Ona yaklaşarak, "Anne?" dedi Edward. Leydi adım adım geriledi. "Aylar süren ayrılığın ardından beni ne kadar da coşkulu bir şekilde karşılıyorsunuz böyle hanımefendi."
"Edward," dedi Leydi Gilbert derin bir nefes alıp. "Seni düzenbaz!"
"Bunun Aman Tanrım, Edward bu!' ifadesinden daha iyi bir ifade olduğu söylenemez doğrusu," dedi kocası sert bir tavırla.
"Bu nişandan başından beri haberdardın," dedi Anne. Çatık kaşları Edward'dan, Clayton'a dönünce Dük'ün yüzü anında duruma uygun düşen, ciddi bir ifadeye büründü. "Çılgına dönecek kadar merak içinde bırakıldım ve bu süre içerisinde ikinizin de birbirinizden haberi vardı, değil mi? Hanginizi öldürmeliyim acaba?"
"Nişadır şişeni vereyim mi, hayatım?"
"Hayır, nişadır falan istemiyorum," diye karşılık verdi Anne. "Bir açıklama istiyorum!"
"Ne açıklaması?" diye sordu Edward şaşkın bir tavırla.
"Neden mektuplarıma yanıt vermediğine, niçin bu nişandan haberdar olduğunu bana söylemediğine, niye bana ne yapacağım hakkında bir fikir vermediğine dair.

Oldukça sert bir tavırla, "Mektuplarından yalnızca *biri* geçti elime," diye karşılık verdi Edward. "Ve bütün yazdığın Claymore'un, Stone'un evinin yakınlarında bir yere taşındığıydı. Ve benden niçin akıl vermemi istediğini de anlayamadim doğrusu. Özellikle de herkesin birbirine son derece yakıştırabileceği iki kişinin arasını yapman *gerektiği* gün gibi aşikârken... Ayrıca sana bu nişandan haberdar olduğumu söylemedim; çünkü bir buçuk ay önce Claymore'un İspanya'ya gönderdiği mektubu alana kadar benim de haberim *yoktu."*

Leydi Gilbert o kadar kolay sakinleşecek gibi görünmüyordu. Clayton'a kusura bakmamasını ima eder gibi bir bakış fırlattı, ardından kocasına haykırdı. "Birbirlerine *çok yakıştıkları* söylenemezdi doğrusu!"

"Elbette öyleydiler!" diyerek cesurca karşılık verdi Edward. "Claymore ile yapılacak bir evlilikte ne gibi bir kusur bulunabilir kı?" Yüzünde aniden anladığını belli eden muzip bir gülüş belirdi. Bir an için Westmoreland ailesinin oradaki varlığından bihaber bir tavırla, 'Yoksa sen şöhretinden mi korktun? Af edersiniz, Lord, Madam," diyerek sessizce güldü Edward. "Ne derler bilmez misin, 'uslanmış zamparadan iyi koca olur'?"

"Çok teşekkürler, Lord Gilbert," dedi Clayton yüzünü buruşturarak.

Lord Gilbert aniden kahkaha nöbetine tutulan Stephen'a şaşkın bir bakış fırlatıp karısıyla konuşmaya devam etti. "Onları maskeli baloda gördüğüm anda birbirlerine çok yakışacaklarını tahmin etmiştim. Ayrıca Westmoreland'in

avukatlarının Paris'te Whitney hakkında araştırma yaptıklarını duyunca bir şeyler olacağını anladım. Sonra Martin'in Whitney'i Londra'ya getirterek her şeyi mahvettiğini düşündüm ama senin mektubunu alıp da Claymore'un Whitney'e üç milden daha yakın olduğunu öğrenince neler olup bittiğini tahmin ettim."

"Of, hayır, edemedin!" diye haykırdı Leydi Anne. "Sana olup bitenleri söyleyeyim. Whitney, Dük hazretlerini İngiltere'de gördüğü andan itibaren onunla kanlı bıçaklı oldu ve..."

Lord Gilbert başını çevirip gözlüklerinin üzerinden ters ters Whitney'ye baktı. "Ah, yanı sorun çıkartan Whitney'di öyle mi?" Ardından bakışlarını Clayton'a çevirdi. "Whitney'in yularını sıkı tutacak bir kocaya ihtiyacı var. O yüzden sizin birlikteliğinizi başından beri destekledim."

"Çok teşekkür ederim, Lord Gilbert," dedi Whitney sıtemkâr bir tavırla.

"Bu gerçek ve sen de bunun doğru olduğunu biliyorsun, hayatım." Leydi Anne'e dönüp ekledi: "Bu yönü aynı sana benzemiş."

"Ne kadar incesin, Edward," dedi Anne kocasını tersleyerek.

Edward bakışlarını karısının kızgın yüzünden Whitney'in asi yüzüne çevirdi. Sonra da alaycı bir tebessümle kaşlarını çatmış kendisini izleyen Clayton'a baktı. Ardından Stephen'ın sessiz kahkahalarla omuzlarının titremekte olduğunu gördü ve Düşes'e döndü. Yaşlı kadın hislerini dışa vurmamakla son derece kibar davranıyordu.

Düşes'e bakıp derin bir iç çekerek, "Evet," dedi Edward. "Herkesi rahatsız ettim sanırım. Yetenekli bir devlet adamı gibi görünmem ilginç, değil mı?"
Düşes'in yüzünde bir tebessüm belirdi. "*Ben* hiç alınmadım, Lord Gilbert. Benim zamparalara kesinlikle zaafım var. Neticede onlardan biriyle evlendim ve..." Stephen'a ve Clayton'a manalı manalı bakarak ekledi: "ikisini de büyüttüm."

32

Claymore Dükü ile Bayan Whitney Allison Stone'un gazetelerde yayınlanan nişan haberi bir kasırga misali Londra'yı alt üst ediyor, Whitney ise bu kasırganın rüzgârında savrulup gidiyordu.
Bulunulması gereken türlü türlü parti davetiyeleri hergün birbiri ardına Archibaldlar'ın evine gönderiliyordu. Çiftin onuruna verilen ve Clayton ile katılmak zorunda oldukları bir partiden diğerine koşup aynı zamanda vaktinin hemen hemen bütününü kaplayan dev düğün hazırlıklarıyla uğraşan Whitney kendisini aşırı derecede yorgun hissediyordu. Bu yetmezmiş gibi düğün günü -daha doğrusu düğün gecesi yaklaştıkça endişeleri daha da artıyordu.

Emily'nin misafir odasında çoğunlukla uyumadan, öylece uzanıp başka kadınların cinsel ilişkiye dayanabildiği gibi kendisinin de dayanabileceğini sert bir tavırla kendi kendine söyleyip duruyordu. Bununla birlikte gerçekleşecek olayın ve ona eşlik eden acının o kadar da uzun sürmeyeceğini durmadan hatırlatıyordu kendine. Ayrıca Clayton'a tapıyordu. Bu yüzden o bunu yapmak isterse -olabildiğince seyrek gerçekleşmesini umarak onu mutlu etme pahasına bu acıya katlanabilirdi. Yine de Clayton'ın ona bunu yapacağı tarihı bilmekle kalmayıp, neredeyse *saatinden* de haberdar olmaktan nefret ediyordu Whitney.

Mantıklı düşünmeye başladığı anlardan birinde bir gelin için bekâretin neden son derece önemli olduğuna karar vermişti; eski adamlar düğün gecesi kendisini neyin beklediğinden haberdar olan gelinlerin kilise koridorunda hiç de öyle parlak bir gülüş saçarak yürümeyeceklerini kestirmiş olmalılardı!

Maalesef düğüne bir hafta kaldığında genç kadının mantıklı yaklaşımından eser kalmamış, içindeki korku gitgide büyümeye başlamıştı. Bu da yetmezmiş gibi düğün günü yaklaştıkça Clayton'ın ona gösterdiği ilgi daha da ateşlenerek korkutucu bir hal almıştı.

Hatta odasında asılı duran fildişi renkli gelinliğine her bakışında tüyleri diken diken oluyor, gelinlik ona Clayton'ın üzerinden yırtarak çıkardığı fildişi renkli elbisesini hatırlatıyordu. Whitney taptığı o anlayışlı ve kibar adamın düğün gecesinde gelinliğini tutup

yırtacağından şüphelenecek kadar çıldırmamıştı elbette ama kıyafetleriyle uzun süre oturmasına da izin vereceğini sanmıyordu doğrusu.

Michael artık odalarına çekilmek istediğini söylediğinde Emily'nin nasıl davrandığını gizli gizli gözetliyordu. Emily yatak odasına gitmekten korkuyor gibi görünmüyordu. Whitney, Anne teyzenin Lord Gilbert'la aynı odada yatmaktan kaçtığına da şahit olmamıştı aslında. Öyleyse niçin cinsel ilişkide yaşanacak acıdan bu kadar ürken tek kadın Whitney'di? Whitney bunu düşünüp durdukça cinsel ilişkinin kendisine hatta yalnızca kendisine böyle acı vermesinin tek sebebinin bedenindeki bir kusurdan kaynaklandığına iyiden iyiye inanıyordu.

Düğün günü yaklaştıkça hissettiği keder yetmezmiş gibi acı dolu zihni, Clayton'ın ellerini, dilini ve bedenini kullanarak ona bile bile, zalimce utanç verdiği o geceyi durmadan Whitney'in gözünün önüne getirerek genç kadına işkence etmeye başlamıştı. O gece yaşanan utanç dolu anlar unutamadığı o bedensel acıyı daha da büyütüp genç kadını bir korku ve kaygı kumkuması haline getirene dek rüyalarına girip durdu.

Düğüne beş gün kala Whitney, Clayton'ın arkadaşlarından biri tarafından düzenlenen davete katılamayacak kadar bitkindi. Genç kadın ertesi gün Clayton'a bir not gönderdi ve ondan öğleden sonra Ruthertordlar'dakı davete katılamayacağı için kusura bakmamasını rica etti.

Düğünden önceki haftalarda Whitney'e daha yakın olabilmek için Upper Brook Sokağı'ndaki evine taşman

Clayton, genç kadının Rutherfordlar'ın davetine katılamayacağını bildirdiği o notu okuyunca şaşkınlık dolu bir ifadeyle kaşlarını çattı. Biraz düşündükten sonra at arabasının getirilmesini emretti ve doğrudan Archibaldlar'ın malikânesine gitti. Kendisine Bayan Stone'un Mavi Salonda olduğu, Lord ve Leydi Archibald'ın ise dışarıda oldukları belirtilmişti.

Whitney temiz bir yaprak aldı, kalemini mürekkebe batırdı ve haftalardır ardı arkası kesilmeden gönderilen korkunç sayıda düğün armağanları için bitkin bir halde teşekkür notları yazmayı koyuldu. Clayton salonun kapısında durmuş onu izliyordu. Genç kadın çalışma masasının başına geçiniş, koyu kestane renkli saçları kalın bukleler halinde yeşil renkli ince kurdelelerle sarılmıştı. Başını hafifçe eğmiş ya/ı yazıyordu ki kusursuz yüzü Clayton'a dönüverdi. Yanında ki pencereden sızan güneş ışığı onu öylesine narin ve güzel gösteriyordu ki Clayton karşısındaki kadını adeta bir peri ye benzetiyordu. Biraz sonra, "Birtakım sorunlar var galiba, öyle mi?" dedi genç adam kapıyı kapatarak. Whitney'in yanına yaklaştı, elinden tuttu ve onu nazik fakat kararlı bir tavırla sandalyesinden kaldırıp kanepeye doğru çekti. "Genç hanını bütün bu hazırlıklar sürüp giderken benden seyirci kalmamı mı bekliyorsunuz acaba; var olduğumu ancak kilisede yürürken hatırlayacaksınız herhalde, öyle mi?"

Whitney Clayton'ın yanına oturdu. Yüzünde yorgun bir tebessümle, "Rutherfordlar'ın daveti için üzgünüm," dedi Whitney. Clayton, genç kadının yüzündeki bu ifadeyi gö-

rünce az önceki tatlı sert iğnelemeden ötürü pişmanlık duydu. "Herşeyle meşgul olduğum için ben bile bazen kendimi seyirci gibi hissediyorum." Genç kadın dönüp Clayton'ın omzu ile boynu arasındaki o huzur veren kıvrıma baktı. "Geçen akşam seni çok özledim, baloda iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Whitney.

Clayton, Whitney'in çenesine dokunup yüzünü çevirdi Dudaklarını genç kadının dudaklarına yaklaştırırken, "Sensiz mümkün mü?" diye fısıldadı. "Beni ne kadar özledin göster hadi..."

Whitney'in sıkıntısı ve bitkinliği Clayton'ın tutkulu öpücüğüyle birkaç dakikada eriyip gidiverdi. Genç kadın şehvet dolu bir pus içerisinde kendinden geçerken Clayton'ın kendisini ısrarla çekerek ipek kanepenin üzerinde yanma yatırmakta olduğunu güçlükle fark edebildi. Fakat genç adamın dudakları dudaklarını öylesine davetkâr bir biçimde hırpalıyor, dili diline öylesine büyük hır arzu ve açlık içerisinde dokunuyordu ki otururken ağır ağır uzanmakta oluşu o anda Whitney için pek de önemli değildi doğrusu.

Whitney'in duyuları, Clayton'ın derin öpüşünün ve öperkı genç kadının dudakları arasına fısıldadığı o kışkırtıcı ve dokunaklı sözlerinin hışmına uğrayarak savrulup duruyordu Whitney'in üzerine doğru eğilerek, "Sana hiç doyamıyorum," dedi genç adam. "Hiç doyamayacağım." Clayton'ın eli Whitney'in yakasından görünen yumuşacık teninde cesurca indi; parmakları yün elbisesinin önünde sıralanan küçüçük düğmeleri atik bir tavırla çözdü.

Whitney ne olup bittiğini anlayana kadar kombinezonu çoktan sıyırılmış, Clayton'ın dudakları çırılçıplak meydana çıkan göğüslerinde usulca dolaşmaya başlamıştı bile. "Hizmetçiler!" dedi Whitney telaşla.
"Onların ödü patlar benden," dedi Clayton. "Yangın dahi olsa bu odaya giremezler."
Dili genç kadının pespembe göğsüne değince Whitney heyecan dolu, saf bir dürtüyle çırpındı. Yerinden doğrulup elbisesinin açık yakasını sıkıca kavrayarak, 'Yapma! Lütfen!" dedi genç kadın boğuk bir sesle. Ardından da düğmelerini beceriksiz bir tavırla iliklemeye çabaladı.
Clayton onu yakalamak için uzandı ama genç kadın kanepeden fırladı. Şaşkın bir tavırla yerinden kalkıp ona baktı Clayton. Yanakları kızaran Whitney öyle güzel görünüyordu Ama korkudan mahvolmuş gibi bir hali vardı. "Whitney**?**" dedi Clayton usulca.
Genç kadın zıpladı, üç adım geri çekildi ve kendini genç adamın karşısındaki koltuğa bıraktı. Yüzünde acı dolu, mahcup bir ifade vardı. Clayton onu seyrederken bir şeyler söyleyecek oldu, sonra fikrini değiştirdi, ardından da elini alnına dayadı**.** Whitney nihayet dokunaklı bir bakışa bürünen yeşil güzlerini Clayton'a çevirip derin derin soluk alıp verdi. "Sana sormak istediğim bir şey var. Fakat korkunç ve utanç verici bir şey... Düğünümüzle ilgili. Düğün gecemizle..."
Clayton, Whitney'in yüzündeki gergin ve endişeli ifadeyi görünce telaşlanarak kaşlarını çattı. Uzanıp kollarını

dizlerine dayadı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu genç adam usulca.
"Duyduğunda bana kızmayacağına söz verir misin?"
"Söz veriyorum," dedi Clayton sakin bir sesle.
"Tamam, biliyorsun işte..." diye söze başladı Whitney tereddüt ederek. "Ben... Ben düğünümüz için sabırsızlaniyor olmak isterdim. Fakat öyle hissedemiyorum, çünkü durmadan o gece... Yani, gecenin ilerleyen saatlerinde olacakları düşünüyorum. Diğer gelinler anlamıyorlar, tam olarak ne olacağını bilmiyorlar yani. Fakat ben artık biliyorum ve ben..." Genç kadın yavaş yavaş acıklı bir sessizliğe bürünürken yüzü kıpkırmızı kesilmişti.
"Bana sormak istediğin şey nedir?" dedi Clayton. Fakat anlamıştı; Tanrı yardımcısı olsun ki anlamıştı artık.
"Beklemeyi kabul eder misin diye soracaktım," dedi Whitney hüzünlü bir tavırla. 'Yani bunu bana düğün gecesı yapmasan olur mu, diyecektim." Genç kadın Clayton'ın sabit bakışının hedefi olmaya daha fazla tahammül edemeyen kakaskatı bir utanç duygusuyla gözlerini kaçırdı. Bazı konular da deneyimli olmayabilirdi ama kadınların kocalarıyla bu tarz pazarlıklar yapmadığını ve evliliklerin ilk gece anlam kazandığını da gayet iyi biliyordu Whitney. Eskiden -ki Tanrı'ya şükür bu *eskimiş* bir adetti evliliğin tam bir evlilik olması sonraki günlerde odaya giren başka gözlemcilerin onayıyla mümkün olur; yeni evli çift "gerdek" gecesinde bunu herkese ispatlardı. Bir kadının görevi ve ettiği yemin, arzusunu doyurmak da

dâhil olmak üzere kocasına kendini her yönden sunmasını gerektiriyordu.
Uzun süren sessizlikten sonra, "Böyle olmasını istediğinden emin misin?" diye sordu Clayton.
Mahzun gözlerle, "Kesinlikle," diye fısıldadı Whitney.
"Reddedersem ne olacak?"
Whitney ellerine bakıp yutkundu. "O zaman sana kendi mi sunacağım."
"Sunacak mısın?" dedi Clayton. Genç adam duyduğu sözlerin ardından afallamış, biraz da sinirlenmişti. Whitney'in sekiz haftanın ardından, arzularının doruğa tırmanacağı bir anı "sunmak" zorunda olacağı bir tür hediye gibi gördüğüne inanmıyordu doğrusu. Genç kadın kollarına isteyerek gelmişti hep. Öpücüklerine aynı tutku ve açlıkla karşılık vermişti. Ve ne zaman sarılsa, Whitney şehvetli bedenini onun bedenine yaslamaktan kendini alamamıştı. Evlendikleri gece ona hangi lanet olasıca şeyi yapacağını düşünüyordu ki; yine vahşi bir hayvana dönüşüp üstünü başını yırtacağını mı yoksa? "Benden korkuyor musun, küçüğüm?" diye sordu Clayton sessizce.
Whitney'in gözleri Clayton'a kilitlendi. Genç kadın anlayışlı bir tavırla konuşmasını sürdürdü.
"Hayır! Böyle düşünmene dayanamam. Senin bana öyle... daha önceki gibi davranmayacağını biliyorum. Sadece utanıyorum, çünkü ne yapacağını biliyorum. Ve bir şey daha var; sana haftalar önce söylemem gereken korkunç bir şey. Clayton bende bir bozukluk olduğunu düşünüyorum.

Yani, o şey bana o gece yaptığın şey çok canımı yaktı. Ve diğer kadınların öyle bir acı ya da..."
'Yapma!" diye çıkıştı Clayton. Onu ne kadar ağır biçimde yaraladığını duymaya katlanamıyordu. Genç adam derin bir soluk aldı ve bunun o geceki kaskatı zalimliğinin bedeli olarak ödediği bir ceza olduğunu düşündü. Aslında Whitney'e karşı işlediği suçun ağırlığı hesaba katılırsa bu ceza hafif bile sayılırdı. "Bekleyeceğime söz veririm ama iki şartım var," dedi Clayton nazikçe. "Öncelikle düğün gecemizden sonra ne zaman olacağına ben karar vereceğim."
Whitney öyle hevesli bir tavırla başını sallayıp, öyle rahatlamış göründü ki Clayton gülümsemekten kendini alamadı.
"ikincisi, şimdi söyleyeceklerimi önümüzdeki birkaç gün boyunca ciddi ciddi düşüneceksin."
Yine başını salladı Whitney.
"Whitney, aramızda daha önce yaşanan benim nefretimin dışa vurumuydu; ona "sevişmek" denmez, o şey bencil bir intikamdan başka bir şey değildi."
Genç kadın dinlemekteydi ve Clayton onun kendisini anlamaya çalıştığını da fark etmişti ama Whitney'e göre sonuçta yaşananlar yaşanmıştı; o zaman acı ve utanç veren bu olay ona yine aynı şeyleri hissettirecekti. "Buraya gel," dedi Clayton nazikçe. "Bir örnekle daha iyi açıklayabilirim sanırım."
Whitney'in yüzünde endişeli bir ifade belirir gibi olsa da genç kadın itiraz etmeden yanına oturdu. Clayton, çenesini

tutup kaldırdı ve ona tutkulu, derin bir öpücük verdi. Whit ney bu öpücüğe her zamankinden daha geç karşılık verdi ama karşılığında verdiği öpücük oldukça sıcak ve aşk dolu bir öpücüktü. Geri çekilip gözlerinin içine baktı ve, "Leydi Eubank'ın balkonunda sana verdiğim ilk öpücüğü hatır- lıyor musun?" diye sordu Clayton. "Sevarin'i kıskandırmak için beni kullandığını düşünüp sana ceza vermek istemiştim hanı?"

Whitney kafasını salladı. "Sana tokat atmıştım," dedi gem, kadın gülümseyerek.

"Peki şimdi içinden bana tokat atmak geliyor mu? O zaman seni öptüğümde hissettiklerinle şimdi hissettiklerin aynı mı?"

"Hayır."

"Oyleyse bir daha yatağıma girdiğinde aramızda yaşanacakların öncekinden farklı olacağını söylediğim zaman da inan bana. Tıpkı bu öpücüğün ilkinden farklı hissettirmesi gibi,.."

"Teşekkür ederim," dedi Whitney. Yüzünde parlak bir gülüş belirmişti.

Whitney'in kendisine bir an bile inanmadığını biliyordu Clayton. Fakat "ertelenen ilk gece" genç kadını gerçek anlamda çok mutlu etmişti.

33

Whitney günün ilk ışıklarıyla serin yatak çarşafından sıyrıldı, el yordamıyla sabahlığını buldu ve pencerenin yanında ki sandalyelerden birine oturup düğün gününde Londra'nın
Gündoğumunu izlemeye koyuldu. Başını eğdi ve dua etmeye çabaladı. Fakat bütün yakarışları "Lütfen" yerine "Şükürler olsun" diye başlıyordu.
Ev yavaş yavaş hareketlenmeye başlamıştı; holde koşuşturup duran hizmetçilerle kapısının önünden geçip duran ayak sesleri kulağına çalınıyordu. Nikâh saat üçte başlayacaktı ama şimdi düşündüğünde asırlar var gibi geliyordu.
Saatlerdir vakit hiç geçmiyor gibi geliyordu. Ne var ki ardından, vakit öğleyi biraz geçince zaman inanılmaz bir hızla ilerledi. Anne teyze yatağa oturmuş, Clarissa'nın Whitney'in maun renkli kalın saç buklelerini taramasını izlerken insanlar genç kadının yatak odasına sürekli girip çıkıyorlardı. Emily elbisesini giymeye hazır bir halde sabahlığıyla odaya girdi. Peşinden de Elizabeth göründü.
"Merhaba," dedi Whitney sakin ve neşeli bir sesle.
"Heyecanlı mısın yoksa konuşacak halin mi yok?" diye takıldı Emily neşeli bir tavırla.
"Hiçbiri. Sadece mutluyum."
Emily ve Whitney'in teyzesine muzip bir tavırla çabucak göz kırparak, "Birazcık bile heyecanlı değil misin?" diye

sordu Elizabeth ısrarla. "Dük hazretleri fikrini değiştirmemiştir, herhalde."
"Değiştirmedi," dedi Whitney son derece huzurlu bir şekilde.
Odaya girerken, "Evet!" dedi Clayton'ın annesi gülerek. "Bu öğlen buradaki durumun da Upper Brook Sokağı'ndakinden pek de farklı olmadığını görebiliyorum. Stephen, Clayton'ı delirtmek üzere."
"Clayton heyecanlı mı?" diye sordu Whitney kuşkulu bir tavırla.
"Hem de nasıl!" dedi Düşes gülerek ve Anne Gilbert'ın yanına, yatağa oturdu.
"Neden?" diye sordu Whitney şaşkınlıkla.
"Neden mi? Çıldırması için önünde en azından bir düzine sebep var ve bunların hepsi dolaylı veya dolaysız Stephen'ın yüzünden. Bu sabah saat onda Stephen eve geldi. Clayton'a buradan geçerken iki seyahat arabasının yüklü olduğunu fark ettiğini *ve senin* onlardan birine binmekte olduğunu kesinlik le ama kesinlikle gördüğünü söyledi. Clayton merdivenlerden fırlamıştı ki Stephen *şaka* diye bağırdı."
Whitney kahkahalara boğulunca Düşes sözlerini sürdürdü. *"Sana* komik gelebilir tatlım ama Clayton'a hiç de öyle gelmedi. Ardından Stephen, ağabeyini sağdıçların bir dolap çevirmekte olduğuna inandırdı ve Clayton'ı kaçırıp onu nikâha geç kalmasını sağlamak için plan yaptıklarını bildirdi Ve şimdi on iki sağdıç Clayton'ın pür dikkat

gözetimi altında evde ağaç olmakla meşgul ki bu sadece başlangıç."
"Zavallı Clayton."
"Zavallı *Stephen*," dedi Düşes yüzünü buruşturarak.
"Buraya geldim; çünkü büyük oğlumun küçüğünü gözümün önünde öldürmesine dayanamazdım. Clayton, Stephen'ı yanına iki adım yaklaştığı takdirde öldürmekle tehdit etti ve bu konuda çok da ciddi olduğunu söyleyebilirim."
Zaman hiç durmadan kanat çırpan bir kuş misali hızla uçup gitti ve Whitney aniden gelinliğini giymiş bir vaziyette yatak odasına girip teyzesi ile müstakbel kayınvalidesinin huzuruna çıktı.
"Ah, sevgili kızım benim," dedi Düşes heyecanla. Gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Ben hayatımda böylesini görmedim!" Geri çekilerek Whitney'in, bir ortaçağ gelinini fevkalade yansıtacak biçimde tasarlanmış fildişi renkli, inci kaplı gelinliğine baktı. Gelinliğin kare kesimli düşük yakası Whitney'in göğsüne sıkıca oturuyor, ardından beline doğru konik biçimde inerek daralıyor, altın bir zincirle bezenmiş bel kısmından salkım salkım elmas ve inciler parlak birer zincir halinde kalçasından aşağı süzülüyordu. Boru biçiminde saten kol altları sıkıca oturarak ellerinin üzerine kadar uzanan derin bir kesimle bitiyor, sık işlenmiş incilerle bezeli saten kumaştan kol üstleri ise çan biçiminde kesimiyle dirseklerinde son buluyordu. Ardında kenarları incilerle işlenmiş ve belindeki işlemeyle bir örnek taşlı zincirlerle omuzlarına

tutturulmuş saten bir pelerin uzanıp gidiyordu. Duvak takmıyordu Whitney. Bunun yerine saçlarını alnının gerisine doğru taratmış, tepede elmas ve inci karışımı bir tokayla toplatmıştı. Hafif dalgalar omuzlarından aşağı sarkarak sırtının ortasında daha yumuşak kalın bukleler biçimde uzanıyordu. Bir seferinde Clayton en çok bu halini beğendiğini söylemişti.

Soluğunu tutmuş bir halde, "Herkesin *gıptayla* gözünü alamayacağı bir ortaçağ prensesini andırıyorsun," dedi Clayton'ın annesi. Anne Gilbert ise bir Düşes adayı olan yüce bir güzelliğe sahip bu gencecik kadına sessiz bir sevinçle bakmaktaydı. Anne, Whitney'in üzerinden pek de uzun zaman geçmeyen o halini hâlâ gözünde canlandırabiliyor, yeğeninin seyis pantolonu giyip eşkin giden atın sırtında çıplak ayakla dengede duruşunu dün gibi anımsıyordu. Teyzesi nihayet dile geldiğinde sesi mutluluk gözyaşları ve hissettiği gururla bezenmişti. "Kiliseye yetişmek için erken çıkmalıyız. Baban saatler önce oradan geçerken meraklı kalabalığın çoktan toplanmaya başladığını söyledi. Ayrıca trafik de tam bir felaket."

Bu sözler trafiği anlatmakta yetersizdi doğrusu. Whitney ile babası ve teyzesini taşıyan araba dev kiliseye dört bina kala tamamen durdu. Arabaları, sokakları kapatan sözüm ona izleyicilerle araçların oluşturduğu kalabalığa saplanıp kalmıştı. Bütün Londra düğünü izlemek için adeta sokaklara dağılmıştı sanki.

Stephen içeri girince kilisenin girişindeki geçitte duran iki sağdıcın meraklı gözleri ona çevrildi. Genç adam bir masaya kollarını yaslamış dikilmekte duran Clayton'ın yanına yaklaştı. Zaman ilerledikçe Whitney'in kendisini kilisede yüzüstü bırakıp gittiğine daha da çok inanmaya başlayan Clayton'ın içinde kopan fırtına yüzündeki kaskatı ifadeye yansımıştı çoktan. Oysa Stephen oldukça soğukkanlı ve neşeli bir ifadeyle konuşmaktaydı. "Dışarıdaki inanılmaz düğüm görülmeye değer. Caddeler yayalardan geçilmiyor, bu yüzden atlarla arabalar hareket edemiyorlar."

Clayton aniden doğruldu ve başıyla kapıyı işaret etti "McRea'yi bulun, kilisede bıryerlerdedir ve ona arabayı kili senin önüne getirmesini söyleyin. Eğer Whitney beş dakika içinde burada olmazsa, peşinden gideceğim." -

"Clay, eğer atlarının kanatları çıkmadıysa boşuna uğraşıyorsun. Bu kapıdan dışarı adımını atıp Whitney'in neden geciktiğini kendi gözlerinle görmek ister misin?"

Clayton uzun ve sabırsız adımlarla kardeşinin peşisıra yürüyüp kilisenin yanından meydana bakan kapıya doğru ilerledi. Cadde koşuşturan insanlar ve arapsaçına dönen araçlarla doluydu. "Lanet olsun, neler oluyor?" diye çıkıştı Clayton.

"Bir dük evleniyor," dedi Stephen gülümseyerek. "Üstelik asil soydan gelmeyen ya da dev bir servete sahip olmayan güzel bir kızla... Görünüşe bakılırsa sizinki asrın perimasalını andırıyor ve halk buna şahit olmak için burada."

"Onları kim davet etti ki, Tanrı aşkına?" dedi Clayton. İçten içe hâlâ Whitney'in nikâhtan kurtulmak için nereye kaçmış olabileceğini soruyordu kendine.
"Kiliseyi satın almadığımıza göre burada olmaya hakları olduğunu düşünüyorlar şüphesiz. Ne var ki..." diye ekledi Stephen yüzünü buruşturarak. "Kilisede yer kalmadı. Balkonlar bile ağzına kadar doldu."
Sakin bir erkek sesinin aniden, "Dük hazretleri," dediği duyuldu. O anda bir grup endişeli erkekyüzü Hıristiyan kili sesinin bütün şıklığını yansıtan Başpıskopos'a döndü.
"Gelin hanım geldiler," dedi Piskopos usulca.
Koridorlar ve kilise sunağı yirmi bin beyaz mumla aydınlatılmıştı. Org borularından bir bekleyiş notası duyuldu, ardından müzik şahane bir biçimde yükselerek kilisenin mermer tabanından yüksek kubbeli tavanlarına kadar yankılanmaya başladı.
Whitney on iki nedimenin birer birer kilise koridorunda süzülüşünü izlemekteydi. Therese DuVillc Ronsard hizmetçilerden birinin uzattığı buketi eline aldı ve sırasına geçti. Ardından Whitney'e dönerek belli belirsiz gülümsedi. "Nicki benden sana tam şu anda bir mesaj iletmemi rica etti. Sana diyor ki... Yolun açık olsun."

Nickı'nin dokunaklı sözleri Whitney'in yüzündeki ifadeyi neredeyse paramparça edecekti. O anda göz pınarlarının yaşlarla dolduğunu hissetti genç kadın ve gözlerini hemen Emily'ye çevirdi. Arkadaşı elma yeşili satenden tuvaletiyle koridora adımını atmak üzereydi. Şimdi

düğünden iki gün önce gelen ve o günden beri yalnızca birkaç kez pek de içten olmayan, nazik dialoglara girdiği babasıyla baş başa kalmıştı Whitney. Genç kadın babasına döndü. Martin'in yüzünde ciddi ve katı bir ifade vardı. Gözlerini babasından ayırmadan, " Heyecanlı mısın baba?" diye sordu Whitney usulca.

"Heyecanlanacak bir şey yok," dedi babası tuhaf ve boğuk bir sesle. "Bu koridorda İngiltere'nin en güzel kadınını koluma takıp yürüyeceğim." Whitney'e döndü. Nemli gözlerle sözlerini sürdürmekteydi babası. "İlişkimiz hep inişli çıkışlı olduğu için bana inanmayabilirsin, fakat eğer onun üstesinden gelemeyeceğini..." Ardından kullandığı ifadeyi beceriksizce düzeltmeye çalıştı. 'Yani, senin için *doğru adam* olduğunu düşünmeseydim seni asla Dük'c vermezdim. Eve geldiği o ilk gün kendi kendime ikinizin de aynı kumaştan olduğunu düşündüm ve teklifini o zaman kabul ettim. Ben evliliğinizi onayladığımı bildirene *dek* para lafı edilmedi."

Whitney puslu gözlerle eğilip babasının çatılmış alnına bir öpücük kondurdu. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim, baba. Ben de seni seviyorum."

Orglar aniden durdu ve bunu uzun süren, şüpheli bir sessizlik takip etti. Ardından iki bekleyiş notası vuruldu ve Whitney titreyen elini babasının kolunun üzerine koydu.

Dört bin kişi attığı her adımı heyecanlı bir suskunlukla İzlerken Whitney, saçaklarda çınlayan müzik eşliğinde koridorda ilerlemeye başladı.

Clayton onun tam bu anda nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışmış, zihninde bembeyaz akan gelinliği ve duvarıyla yürüyen bir gelin canlandırmıştı. Fakat mum ışığında kendisine yaklaşmakta olan hayal nefesini kesti. Gururu gitgide kabarıp bedenine sığmayacak kadar büyüyerek taşıyordu adeta. Onun kadar güzel bir geline ömründe *hiç ama hiç* rastlamamıştı. Whitney çekinmeden, kendini ondan bir duvaklı saklamaya gerek bile duymadan yaklaşıyordu ona. Clayton onu izlerken, Whitney gözlerini ona çevirdi ve bakışlarını gözlerine kilitledi; genç kadın kilisedeki her adamın, her kadının ve her çocuğun onun Clayton'a ait olmaktan ne kadar gurur duyduğunu anlasın istiyordu.

Whitney'in gür saçları omuzlarına dağılmıştı. Biçimli kal çalarından sarkan altın zincir her adımında ahenkle salını yordu, arkasında ise incilerle parlayan muhteşem bir pelerin uzanıyordu. Whitney bütün güzelliğiyle adeta bir kraliçeyi andırıyordu; soğukkanlı fakat kibirli olmayan bir edaya bürünmüş, kışkırtıcı derecede güzel fakat mağrur ve dokunulmaz görünüyordu. "Aman Tanrım, küçüğüm..." diye fısıldadı Clayton kendi kendine.

Dük adımını atarken kalabalık nefesini tutmuş izlemekteydi. Genç adamın heybetli bedeni göz kamaştırıcı şıklıkta mor kadifeden bir damatlığa bürünmüştü. Dük'ün Whitney'in elini tutup, gözlerinin içine bakarak gülümseyişini ve ona bir şeyler söyleyişini izledi herkes. Fakat onun nazik sözleri yalnızca Whitney'in kulağına çalındı. "Hoş geldin, aşkını "

Yakışıklı Dük'ün güzel gelinine böylesine gurur dolu gözlerle bakişi çift henüz yeminini etmeye başlamadan kalabalığı gözyaşına boğdu.
Clayton, Whitney'i sunağa doğru çekerek yanına aldı ve genç kadın sonsuza kadar sahip olacağı makamına geçti.
Whitney, eli Clayton'ın güçlü ve güven veren sımsıkı eline kilitlenmiş vaziyette öylece duruyordu. Başpiskopos genç kadından yeminini tekrar etmesini isteyince Whitney Clayton'a döndü ve gözlerini genç adamın sıcacık, cesaret veren bakışlarına çevirdi. Gür ve kendinden emin bir ses tonuyla dile geldi genç kadın. Fakat Whitney'in kocasına itaat etmeye yemin ettiği sırada Clayton'ın yüzündeki ifade de
ğişiverdi. Genç adam şüpheli bir edayla tek kaşını kaldırıp komik bir tavır takınınca Whitney içinde kopan kahkahayı kıstırmak isterken az daha sözünü unutuyordu.
Nihayet artık karı koca oldukları ilan edildi; org müziği yükselerek yankılandı ve Clayton'ın gelinini öpme vakti geldı. Genç adamın öpüşü öyle sıradandı ki daha önce Whitney'e hıç böyle bir öpücük vermemişti Clayton. Whitney'in gözlerinde apaçık bir şaşkınlık belirdi. Çift arkasını dönerken, "öğrenene kadar," diye fısıldadı Clayton muzip bir tavırla. "Çalışmam gerekecek."
Güzelliğiyle herkesin nefesini kesen gelini ciddi görünmeye çalışarak başını salladı ve mağrur bir sesle fısıldadı. "SıZi çalıştırmaktan onur duyarım, efendim."
Claymore Dükü'nün Düşes'iyle birlikte kilise sunağından inerken kahkahalara boğulmasının sebebi bu sözlerdi işte.

Çifti taşıyan at arabası Claymore'un pürüzsüz yollarında süzülürken Whitney, Clayton'ın yanında oturuyordu. Glbertler'ın arabası trafiğe takılıp kalınca Lord ve Leydi Gilbert gelin ve damatla aynı arabada yolculuk etmek zorunda kalmışlardı, ancak -her ne kadar yeni evli çifte minnettar olsalar dakendilerini çiftin bir türlü baş başa kalamayışlarından ötürü mahcup hissediyorlardı.

Clayton Lord ve Leydi Gilbert'la sohbet ederken Whitney genç adamın, parmağına taktığı kalın altın alyansa bakıyordu. Uzun ince parmağını neredeyse ilk kıvrımına kadar saran yüzüğe bakarken kendini bir tuhaf hissediyordu genç kadın; bu alyans onun kocasına ait olduğunu bütün dünyaya cesurca ilan ediyordu.

Kocasına mı? Whitney kirpiklerinin altından Clayton'a şöyle bir baktı. *Kocam*, diye yineledi genç kadın kendi kendine ve o anda içinin ürperdiğini hissetti. Sayın Dük... Onun kocasıydı; bir doksanlık devasa heybetiyle, şık ve seçkin -fakat aynı zamanda benliğine ustaca işlenmiş sonsuz gücün hakimiyetini sergileyen bir koca... Artık onun adını taşıyordu Whitney. Ona aitti. Bunu düşünmek korkutucu olsa da genç kadına muhteşem bir his veriyordu.

Düğün alayı Claymore'un ana giriş kapısından ağır ağır geçti ve araba yolunda ilerlemeye başladı. Yolun iki yanı şölene katılacak konukların önünü aydınlatmak amacıyla çoktan tutuşturulan şenlik meşaleleriyle donatılmıştı. Arabaları evin önünde durur durmaz Clayton, Whitney'in inmesine yardım etti ve genç kadın gördüğü manzara

karşısında şaşkınlığını gizleyemedi; kâhya, garson, bekçi, uşak ve hizmetçisinden, bahçıvan, çiftçi, korucu ve seyis yamağına kadar tüm çalışanlar pırıl pırıl üniformalarıyla rütbelerine göre tam kadro olarak merdivenlere dizilmişlerdi.

Whitney giriş kapısına çıkarılmayı beklerken Clayton elinden tutup eşiyle birlikte yürüyerek merdivenlerin ucunda, çalışanların tam karşısında durdu. Whitney ne yapacağını bilmez bir halde yüz elli kişinin kendisine dönen yüzüne hafifçe gülümsedi, ardından dönüp Clayton'a baktı.

"Sıkı dur," diye fısıldadı genç adam gülerek ve o anda bir alkış ve tezahürat fırtınasının koptuğu duyuldu.

Clayton fırtınanın dinmesini bekledi. Orada durmuş ciddi bir tavırla hizmetçileri selamlarken gözlerinin içi gülüyordu. "Bu da bir başka gelenek," dedi Whitney'e dönüp. "Yeni hanımefendinizi, eşimi size takdim ederim."

Clayton, kaçırdığı geliniyle birlikte eve dönen I. Claymore Dükü'nün sarfettiği geleneksel sözleri sarf etmekteydi. Gür sesi çalışanların kulaklarını çınlatıyordu. "O size buyurduğunda, bilin ki ben buyuruyorum; ona sunduğunuz her şeyi, bana sunmuş olacaksınız; ona sadık olursanız bana da sadık olacak, ona sadakatsizlik ederseniz bana da sadakatsizlik etmiş sayılacaksınız."

Çalışanların yüzleri şen tebessümlerle taçlandı ve Clayton, Whitney'i merdivenlerden çıkarmak üzere dönüp gelinine bakınca sevinç tezahüratları kulaklarda yeniden son kez çınladı.

Beyaz ve altın renklerle bezeli salona geçtiklerinde Clayton, Whitney, Lord ve Leydi Gilbert ile kendisi için birer kadeh şampanya doldurdu. Stephen ve annesi de onlara katılınca Clayton hemen iki kadeh daha çıkardı. Ana binanın yüz yirmi altı odasının tamamı ile birleşik konuk evlerinin yetmiş odası, çoğu düğünden bir gün önce gelen misafirlerle doluydu. Araba yolunda ilerleyen araçların aralıksız sesleri çoktan duyulmaya, misafirler kiliseden dönmeye başlamıştı artık.

Whitney'e kadehini uzatırken, "Dinlenmek ister misin, aşkım?" diye sordu Clayton. Whitney saate baktı. Saat yedi olmuştu ve düğün şöleni sekizde başlayacaktı. Bu arada Clarissa'nın gelinliği ütülemesi gerekiyordu. Bu da genç kadının şampanyasını bitirmeye bile vaktinin kalmadığı anlamına geliyordu. Whitney gönülsüzce kafasını salladı ve kadehini bıraktı.

Clayton, Whitney'in hüzünlü gözlerle kadehine baktığını lark edince ona muzip bir tavırla gülümsedi ve iki kadehi de dine alıp Whitney ile birlikte yatak odalarına çıkan geniş kavisli merdivenlerin yolunu tuttu. Genç kadının bundan sonra kalacağı kendisininki ile birleştirilmiş süitin önüne gelince durdu ve kapıyı açıp Whitney'e kadehini uzattı. "Bir şişe göndermelerini isteyeyim mi, hanımefendi?" diyerek takıldı genç adam karısına ve Whitney tam da bu sözlere yaraşır biçimde arsız bir yanıt vermek için ağzını açacakken Clayton'ın dudakları dudaklarına değdi. Whitney'in dudaklarına çabucak tatlı bir öpücük kondurdu Clayton.

Araba yolundan ışıklarla alev alev aydınlatılmış dev malikâneye uzanan taraçalı merdivenlere boylu boyunca bordo bir halı serilmişti. Konuklar bordo altın renkli Westmoreland üniformalarıyla dimdik duran uşakların kuşattığı dev merdivenlere ardı arkası kesilmeyen bir yağmur misali doluşmaktaydılar. Balo salonundaki altı katlı avizenin altını la Clayton ile yan yana beklemekte olan Whitney, kâhyanın misafirleri takdim edişini dinlemekteydi. Konuklar sırayla, " Lord ve Leydi... Beyefendi... Bay ve Bayan..." diye takdim edilerek mermer taçkapının altından geçip çiçeklerle donatılmış salona girmekteydiler. Whitney kâhyanın, "Leydi Amelia Eubank," diye seslendiğini duydu. Yaşlı hırçın dul yeşil renkli çirkin türbanı ve mor satenden tuvaletiyle karşılarını dikilince Whitney bir anda gerildi.

Yaşlı cadaloza sırıtarak, "Umarım..." diyerek alaycı bir tavırla dile geldi Clayton. "Sevarın karşısında verdiğim cömert *mücadele* sizi tatmin etmiştir."

Leydi Eubank keskin bir kahkaha savurarak Clayton'a yaklaştı. "Size sormak istiyorum Claymore, "dinlenmek" için Hodges Malikânesi'nı seçmenizin belli bir *sebebi* vat mıydı acaba?"

"Sebebin ne olduğunu..." dedi Clayton başını Whitney'e doğru hafifçe eğerek. "Siz daha iyi bilirsiniz."

"Biliyordum!" dedi Leydi zafer sarhoşu olmuş bir halde. Gözlüğünü gözüne yaklaştırarak, "Fakat bunu anlamanı haftalarımı aldı. Seni küstah, küçük serseri!" dedi yaşlı kadın işveli bir tavırla. Ardından da dönüp komşuları

arasında kendine saldıracak yeni bir kurban aramaya koyuldu.

Muhteşem bir şöleni andıran akşam yemeği şampanya kadehlerinin çınlayışıyla başladı. Kadehini ilk kaldıran Stephen oldu. "Claymore Düşesi'ne," dedi genç adam.

Whitney, Clayton'ın annesine bakarak neşeyle güldü ve kadehini onun huzurunda kaldırdı. "Stephen seni kastediyor galiba, aşkım," diye fısıldadı Clayton gülümseyerek.

"Beni mi? Ah, evet, tabii," dedi Whitney. Hatasını telafi etmeye çalışır gibi elini indirdi hemen. Fakat geç kalmıştı; konuklar düştüğü yanılgıyı çoktan fark etmiş kahkahalar;! boğulmuşlardı.

Kadehler gelin ile damadın sağlık, mutluluk ve uzun ömrü şerefine kaldırıldıktan sonra konuklar damadın düğün şerefine kadeh kaldırması için ısrar etmeye başladı. Clayton sandalyesinden kalktı. Genç adam bütün benliğinden buranı buram tüten sessiz hâkimiyetiyle ayakta dururken Whitney mağrur gözlerle onu izlemekteydi.

Clayton konuşmaya başladığında gür sesi sessiz salonun m uzak köşelerinde bile duyuluyordu. O duygusal anda dönüp Whitney'e baktı genç adam. "Aylar önce Paris'te güzel bir bayan beni dük *gibi davranmakla* suçladı. Uyduracak başka bir unvan kalmamış gibi kendine dük yakıştırması yapan zavallı bir *sahtekâr* olduğum için beni aşağıladı ve kendime yaraşır başka bir sıfat bulmamı önerdi bana. Ben de layık olmak istediğim tek bir unvan

olduğuna karar verdim; onun olmak." Clayton hüzünlü bir tavırla kafasını sallarken gri gözlerinde İm gülüş belirmişti. "İnanın ikinci unvanıma layık olmak birincisinden çok daha zor oldu." Kalabalıktan yükselen kahkahalar dinince, Clayton vakur bir tavırla ekledi. "Ve birincisi ikincisinin yanında değersiz kaldı."

Müzisyenler ilk valsı çalmaya başlayınca Clayton, Whitney'i dans pistine götürdü. Onu kollarına aldı ve herkesin huzurunda gelıniyle döne döne dans etti. Konuklar da birer birer piste çıkmaya başlayınca genç adam bu kez yavaşlayarak sakince dansına devam etti.

Whitney'in eşsiz kokusu ve parmak uçlarının yumuşacık dokunuşu Clayton'ın tüm hislerini harekete geçirmişti. Yarın geceyi ya da sonrakini düşünüp ona tamamen sahip olacağının hayalini kurarken damarlarında akan kanın alev aldığını hissediyordu genç adam. Öylesine yanıp tutuşuyordu ki bu düşünceyi kafasından atmak için çırpındı sonra. Dikkatini başka tarafa yöneltmeye çalıştıysa da on saniye geçmeden zihninde Whitney'i soyup öpmeye, genç kadın onu çılgınca arzulayana dek eli ve diliyle onu sevmeye başlamıştı çoktan.

Babası bir sonraki dansı Whitney ile yaparken Clayton da annesiyle dans etti ve saatler böylece ilerledi. Whitney ve Clayton kol kola girip konuklarla gülüşüp sohbet etmek için dans pistinden ayrıldıklarında saat geceyarısını çoktan geçmişti.

Whitney'in çok eğlendiği belliydi ve Clayton onu düğün partisinden alıp götürmek için hiç de acele etmiyordu doğ-

rusu. Sonuçta bu gece genç adam için yatağında yalnız başına uyumaktan başka bir şekilde son bulmayacaktı. Gelgelelim saat bire yaklaşırken Clayton tedirgin olmaya başladı. Konuklar artık gelin ve damadın odalarına çekilmesini *umuyor* gibiydi. Lord Marcus Rutherford kahkaha dolu bir sesle fısıldayınca Clayton'ın şüphesi iyice arttı. "Tanrım, dedikodulara meydan vermeden buradan ayrılma gibi bir niyetin varsa, iki saat geç kaldın," demişti Lord.

Clayton, Whitney'in yanına yaklaştı. "Geceni sona erdirdiğim için üzgünüm küçüğüm ama derhal ayrılmazsak insanlar yanlış anlayacaklar. hadi gel, Lord ve Leydi Gilbert'a iyi geceler dileyelim," dedi genç adam. Aslında Clayton da düğünden ayrılmaya pek hevesli değildi ve kendi lanet olası evinde, kendi lanet konukları tarafından verilen, kahrolası düğün davetinden kovulmak sinirini bozmuştu... Ki bir damadın kendi düğün davetinde böyle hissetmesinin ne kadar gülünç olduğunu şimdi anlıyordu genç adam. Özellikle dc damat kendisiyken... Clayton bunu düşününce içten içe gülerek kafasını salladı.

Whitney Lord Gilbert'a iyi geceler dilerken Clayton ne yazık ki hâlâ sırıtmaktaydı ve Edward, Clayton'ın yüzündeki bu ifadeye yanlışlıkla fesat bir anlam yükleyerek kaşlarını çatıp damada azarlayıcı bir bakış fırlatmadan edemedi. Clayton yaşlı adamın sessiz gözdağı karşısında haksız yere hakarete uğradığını düşünmüştü. Bir dakika öncesinde Lord Gilbert'la dostane bir biçimde

vedalaşmaya niyetlenmişken bunun yerine, "Kahvaltıda görüşürüz," diyerek sertçe kestirip attı genç adam.

Whitney'i alıp sessizce batı kanadındaki uzun koridora indi. Balkonu geçerken genç kadın iyice gerilmişti ve merdivenlere vardıklarında Whitney'in adımları yavaşlamaya başladı. Clayton ise o anda yeni bir soruna odaklanmış ve onun bu tutumunun farkına bile varmamıştı; onu kendi yatak odasına mı götürmeliydi, yoksa Whitney'in odasına mı gitmeleri gerekiyordu? Kahrolası evin her yanı hizmetçi kaynıyordu ve Clayton düğün gecelerinde paylaşamayacakları yakınlığın çalışanlar arasında dedikodu malzemesi olmasını istemiyordu.

Tam da Whitney'in odasına girmeye karar vermişken merdivende iki uşak belirince Clayton kendini, kendi evinde delice dolaşan bir soyguncu gibi hissederek anında yön deriştirip geri döndü ve Whitney'in odası yerine kendi odasının kapısını açtı. Tam odasından içeri adım atacaktı ki, Whitney kapının eşiğinde durmuş acı dolu bir korkuyla içerisinde giysilerinin vahşice yırtıldığı bu tanıdık odaya bakıyordu. Koridora aceleyle bir göz atıp genç kadını zorla içeri sokmaya çalışarak, "Gel, tatlım," dedi Clayton. "Korkacak bir şey yok. İçeride sana saldıracak bir deli yok."

Genç kadın zihnine dadanan anılardan kurtulmak istercesine başını hafifçe savurarak odaya adım attı. Clayton rahat bir nefes alarak kapıyı kapattı ve Whitney'i şöminenin sağ köşesindeki yeşil koltuğa götürdü. O iğrenç

gece Clayton'ın oturduğu sandalyenin karşısındaki koltuktu bu. Kendisi de yanına ilişiverecckti ki, genç kadının çekici endamına şöyle bir bakıp karşısındaki sandalyeye oturmanın daha akıllıca olacağına karar verdi.
Whitney'in bu gece kendi odasında kalmasının mümkün olmayacağını düşünüyordu Clayton. Kendisi de kendi odasında uyuyamazdı. Çünkü hizmetçiler iki yatağın da bozulmuş olduğunu görüp şüphelenebilirlerdi. Whitney, onun yalağında uyumalı, kendisi de koltuğa uzanmalıydı.
Whitney'e baktı. Genç kadın yüksekte duran dev yatağı görmemeye çalışarak başını çevirmiş, şöminede yanmakta olan ateşe dikmişti gözlerini. Söz verdiğim halde onu niçin buraya getirdiğimi merak ediyor olmalı, diye düşündü Clayton o anda. "Burada uyuman gerekecek, tatlım; yoksa hizmetçiler dedikodu yapmaya başlayacak. Ben koltukta yatarım."
Whitney ona bakıp gülümsedi. Genç kadının aklı bam-başka bir yerde gibiydi.
Clayton ne yapacağını şaşırmış bir halde sordu. "Konuş-mak ister misin?"
"Evet," dedi Whitney hiç düşünmeden.
"Ne hakkında konuşmak istersin?"
"Ah... Fark etmez."
Clayton zihnini bir sohbet konusu açmak için zorluyordu ama aklı ve bedeni Whitney'in şu anda onun yatak odasında bulunmasından ötürü duyduğu heyecandan başka bir şeyi odaklanamıyordu. "Hava da ne güzeldi bugün," diyebildi en sonunda genç adam. Whitney

gülecek gibi mi olmuştu, yoksa Clayton'ın fark ettiği şey şöminenin yarattığı bir ışık oyunu muydu? "Yağmur da yağmadı," diye ekledi peşinden Artık iyice saçmalamaya başladığını hissediyordu Clayton.
'Yağmur yağmış olsaydı da değişmezdi zaten. Yine de güzel, harika bir gün olduğunu düşünürdüm."
Tanrım! Keşke o yakıcı yeşil gözleriyle gözlerimin içini bakmasa, o büyüleyici gülüşüyle gülmese diyordu Clayton içinden. En azından bu gece yapmasa... Clayton'ın yatak odasının kapısı -ki artık Whitney'in de odasıydı burasına- zikçe vuruldu. "Hangi lanet olası..."
"Clarissa'dır herhalde," dedi Whitney. Yerinden kalkmış dadısını görmek umuduyla kendi odasına açılan ara kapıya bakıyordu. Clayton hole açılan kapıya doğru yaklaştı, kapıyı açtı ve kızgın gözlerini yüzüne boş boş bakmakta olan uşağına çevirdi. "İyi akşamlar, Dük hazretleri," dedi uşak ve doğrudan odaya girdi. Kahretsin! Clayton, kendi uşağı ile Whitney'in dadısını tamamen unutmuştu. Kendi açısından düşündüğünde kıyafetlerini çıkarmadan uyumaları, genç adamın hislerine hâkim olabilmesi için yararlı bile olabilirdi aslında. Clayton içinden bütün hizmetçilere söverek Whitney'i ara kapının olduğu yere yolladı. Ardından da uşağının odada bir yerde beklemekte olduğunu unutarak dönüp yatak odasının bitişiğindeki çalışma odasına yöneldi.
Odanın duvarlarına sıralanmış olan kitap raflarına bakıp ne okumak istediğine karar vermeye çalıştı. Tanrı aşkına, ne okuyacağını düşünüyordu! Düğün gecesinde! Karşılıklı

arzularına zorlukla ket vurabildikleri sekiz haftanın ardından, niçin Whitney hâlâ bu kadar korkuyordu ki sanki? Ve Clayton ona nasıl söz vermek gibi bir delilik yapmıştı?

Kitaplardan birini almak için uzanmışken, Armstrong arkasından sessizce odaya süzülüverdi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı, Dük hazretleri?" Clayton sıkılgan bir tavırla elini aniden çekip talihsiz uşağına döndü. Öfkesini gizlemeye çalışarak, "İhtiyacım olursa çağırırım!" diye tersledi adamı. Diğer hizmetçiler onun böyle sağa sola çatıp, bağırdığını görseler düğün gecesinde küçük bir çocuk kadar heyecanlandığını düşünebilirlerdi. "Başka bir şey yok Armstrong. İyi geceler," diye ekledi genç adam. Sonra da şaşkına dönen uşağını kapıya kadar geçirip hole doğru itekledi ve kapıyı da ardından kilitledi.

Clayton çalışma odasına geri dönüp ceketi ile kravatını çıkardı ve gömleğinin üstten iki düğmesini açtı. Çalışma masasının üzerinde duran içki sürahisinin tıpasını kaldırdı ve kendine büyük bir kadeh kanyak doldurdu. Ardından raflaı m birinden bir kitap alıp oturdu ve uzun bacaklarını uzattı. Rahatlamaya çalışarak kanyağından bir yudum aldı ve aynı paragrafı dört kez okudu. Nihayet pes etti ve kitabı kapatıp bir kenara bıraktı.

Genç adam kendine gerçekten kızmıştı. Sinirlerinin bu kadar bozulmasına biraz da şaşırmıştı doğrusu; sonuçta bu gece de bekâr geçirdiği diğer gecelerden biriydi işte. Sekiz haftadır her geceyi böyle geçirmişken fazladan bir gece

daha geçirmek niye bu kadar büyük bir sorun olmuştu ki? Bu sorunun yanıtını esefle yanıtladı Clayton. Çünkü düğün gecesinin doğal ve mutlak anlamı sevişmekti ve Clayton bu kanıyı kafasından atamamıştı. Bu gece olması gereken belliydi çünkü. Genç adam yetişkinlik hayatı boyunca bir takım şeylerin "olması gerektiği" biçimde yerine getirilmesine o kadar ila önem vermediği halde, neden bu gece bu kanıya saplanıp Kaldığına bir anlam veremiyordu. Karısının -onu *karısı* olarak anmak ne de güzel bir histikışkırtıcı bedeni artık evlilik bağı altında kendisine ait olduğu için böyle hissediyor olabilirdi. Ayrıca o kışkırtıcı beden artık Clayton'ın susamış bedenine de çok yakındı üstelik.

Clayton, Whitney'e ihtiyaç duyabileceğinin iki katı vakit verdikten sonra beklemeyi bıraktı ve yatak odasına gen döndü. Whitney orada değildi. Ara kapının yarı açık vaziyetti durduğunu gören Clayton genç kadının soyunma odasından geçerek yatak odasına girdi. Whitney kendi odasında da yoktu. Kendi kendine Whitney'in kesinlikle oradan kaçmış olamayacağını, böyle bir şey yapmayacağını tekrarlayıp dururken Clayton'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başlamıştı. Hiç değilse Clayton'a verdiği sözü çiğneyip gitmezdi Whitney!

Clayton çabuk adımlarla odasına geri dönerken eşikte aniden durup rahat bir soluk aldı. Whitney odanın öbür ucunda, yatağın bulunduğu kürsünün kenarında durmuş, dev yatağa gözlerini dikmiş bakmaktaydı. Clayton loş mum ışığında genç kadının yüzünde beliren korku dolu

hatıraların izlerini görebiliyordu. Genç adam odaya girince gölgesi geniş duvara yansıyıverdi.
Whitney ona baktı ve Clayton genç kadının içindeki korkuyu gülümseyen bir yüz ifadesinin ardına saklamaya çalıştığını fark etti. Uzun zaman önce Armandlar'ın maskeli balosunda aynı sözleri söylerken takındığı o edaya yeniden bürünerek, "Sahi... Kimsin sen?" dedi Whitney işveli bir tavırla.
Şakalaştıkları o anı anımsayınca gülümseyerek, "Bir dük..." dedi Clayton. "Ayrıca kocan. Peki ya sen kimsin?"
"Bir Düşes!" diye haykırdı Whitney. Sesi kulağa heyecan ve neşe dolu geliyordu.
"Ayrıca karım, değil mi?"
Genç kadın yavaşça başını salladı. Yüzündeki gülümseme daha da neşeli bir hal aldı. Clayton o akşam karşılaştığı, saçlarına sarı mor çiçekler tutturulmuş o kışkırtıcı tanrıçayı hayalinde hâlâ canlandırabiliyordu. Aynı anda o tanrıçanın şimdi yatağının yanı başında durmakta olduğunu fark edince genç adam birdenbire onunla bu gece sevişememekten ötürü duyduğu sıkıntıyı unutuvermişti. Artık Clayton için önemli olan tek şey o tanrıçanın kendisine ait olduğuydu! Başarmışn; Whitney gerçekten de onun karısıydı artık! Mutlu ve galip hissediyordu kendini. "Benim Wife karım mı?" diyerek takıldı genç adam. Sadık kelimesini bile bile vurgulamıştı. Whitney yine kafasını salladı. Clayton genç kadının ne kadar mutlu olduğunu gözlerinden okuyabiliyordu.

"Öyleyse, gel buraya, benim sadık karım," dedi Clayton usulca.

Whitney'in hayat dolu yüzünde endişeli gölgeler belirdi bir an. Fakat genç kadın ona döndü ve her zamanki o doğal, endamlı yürüyüşüyle Clayton'a yaklaşmaya başladı. Clayton, Whitney'in ne giydiğini ancak o zaman fark edebildi. Nefesi kesilmişti. İncecik beyaz dantelden geceliği kollarının, göğüslerinin ve hatta uzun bacaklarının tüm hatlarını cesurca ortaya çıkararak tenini gözler önüne seriyor, sabahlığın yakasından taşan yumuşacık şişkinlikler Clayton'ın arzu ve pişmanlıkla kanının kaynamasına sebep oluyordu.

Whitney, Clayton'ın birkaç adım uzağında durdu. Gözlerinde korku ve kararsızlık dolu bir ifade vardı; kalan birkaç adımı atmak istese de buna cesaret edemiyor gibiydi genç kadın. "Hanı... Hani söz vermiştin ya," dedi tereddüt eden bir ses tonuyla. "Hatırlıyor musun?"

Sözünü hatırlıyor muydu! "Hatırlıyorum, küçüğüm," dedi Clayton usulca. Yanına gitti ve Whitney'in neredeyse çırılçıplak göğüslerinin incecik gömleğine değdiği anda hissettirdiği heyecanı bastırmaya çalışarak genç kadına nazikçe sarıldı. Onu öpmek istiyordu ama Whitney öyle şiddetli titriyordu ki korkuyordu Clayton. O da genç kadının başını göğsüne yaslamakla yetindi ve uzun parlak saçlarını ağır ağır okşamaya başladı.

Clayton'ın göğsüne yaslanmışken, "Küçük bir kızdım o zaman," diye fısıldadı Whitney duraksayarak. "Gece

yatağıma uzandığımda orada bir şeyler olduğunu düşünürdüm... Çekmecelerde..."
Birdenbire sessizliğe bürününce Clayton devam etmesi için söze karıştı. "Benimkilerde oyuncak askerler vardı Ya seninkilerde?"
"Canavarlar!" diye fısıldadı Whitney. "Patlak gözleri ve pençeleri olan kocaman, çirkin canavarlar." Titreyerek içini çekti ve sözlerine devam etti. "Bu odada da canavarlar var; saklı hatıralar bütün köşelere, gölgelere sinmiş."
Clayton acı dolu bir pişmanlıkla irkildi. "Biliyorum. Fakat korkacak hiçbir şey yok; bu gece senden hiçbir şey istemeyeceğim. Sana söz verdim."
Whitney biraz geri çekilip başını kaldırdı ve Clayton'a baktı. Yüzü öyle güzel ve masum görünüyordu ki Clayton ona bakarken kendine bininci kez aynı soruyu soruyordu; o gece Whitney'e *nasıl, nasıl* kıyabilmişti! Whitney bir şey söyleyecek oldu ama söyleyemedi; konuşmak yerine yanağını Clayton'ın göğsüne yaslayıp kollarını genç adamın beline doladı.
Biraz sonra yeniden konuşmaya başladı. 'Yatağa yatınca çekmecenin içindekilerden korkardım. Sonra da artık bu korkuya dayanamayacağımı hissettiğimde, odanın ucuna koşup dışarıdan beni görebilsinler diye kapıyı açardım."
Clayton kendi kendine gülümsedi. Canavarlar olsa da, olmasa da örtülerin ardına saklanıp karanlıkla başa çıkmaktan bıkıp usanmak tam da Whitney'e göreydi.

Whitney sözlerini sürdürürken sesini öyle alçaltmıştı ki Clayton onu duymakta hayli zorlanıyordu.
"Çekmece hep boştu. Canavar falan yoktu... Korkacak bir şey yoktu." Ürpererek içini çekti. "Clayton, düğün gecemizi senin yatağında tek başıma yatıp gölgelerden korkarak geçirmek istemiyorum."
Clayton'ın eli havada öylece kalıverdi. Ardından genç adam elini indirip Whitney'in saçlarını okşamaya devam etti. Ona bu fikri yeniden düşünmesi için zaman tanıyordu Clayton. "Emin misin?" diye sordu usulca.
Whitney başını sallayıp, "Evet," diye fısıldadı.
Genç adam uzanıp Whitney'i kollarına aldı ve onu dev yatağa taşıdı. Genç kadına sevişmenin ne kadar alçaltıcı olabileceğini bu yatakta öğretmişti Clayton. Fakat bu kez yatağa yaklaştığı her adımda karısına muhteşem bir gece yaşatıp o acı hatıraları hafızasından sileceğine söz veriyordu içinden. Kollarını Whitney'in dizlerinin altından nazikçe çekerken bacaklarının bacaklarına kayarak temas edişi Clayton'ın içini öylesine okşadı ki sabahlığın göğüs kısmındaki kurdeleleri çözerken adeta titriyordu genç adam. Dantel gecelik yavaşça çözüldü.
Whitney'in fildişi omuzları ile pespembe dolgun göğüsleri odanın karşısından sızan şömine ışığında parlıyordu şimdi. "Tanrım, çok güzelsin," dedi Clayton soluğunu tutup. Kollarına hafifçe dokununca Whitney öylesine titredi ki incecik gecelik genç kadının bedeninden süzülüp yere düşüverdi. Genç kadının buğulu dudaklarına uzun ve tatlı bir öpücük verdi Clayton. Sonra saten yatak örtüsünü

kaldırdı ve Whitney'i yavaşça kaldırıp serin çarşaflara yatırdı.
Whitney gözlerini kapatıp başını çevirince, Clayton genç kadının uzun biçimli bacaklarını ve narin kıvrımlarını saran kırmızılığın saç diplerine kadar yayıldığını fark etti. Genç ulam komodinin üzerindeki mumları gönülsüzce söndürdü. Onu, karşı koymaya hazır hissettiği hatıralarla bir başına bırakmaktan korkarak yatağın yanıbaşında soyundu. Ardından da yanına uzanıp onu nazikçe kolları arasına aldı. Kaskatı kesilmişti Whitney. Rahatlatmak istercesine genç kadının çıplak sırtını okşadı ama Whitney daha da gerildi. Clayton ona dokunmayı bırakıp sırtını yastığa dayadı ve Whitney'in başını göğsüne yasladı.
Birkaç dakika boyunca ağır ağır soluk alıp verdi Whitney. Sonra soluması giderek hızlandı. Oysa Clayton ona dokunmuyordu bile. Tanrım, o gece ona yaptıkları için kendinden nefret ediyordu genç adam! Whitney o kadar katı, bedenindekı bütün kaslar o kadar gergindi ki Clayton rahatlamasına izin vermediği sürece ne kadar dikkatli olursa olsun onu incitebilirdi.
Çıplaklıkları onu ıyice ürkütmesin diye uzanıp yatak örtüsünü çekti Clayton. Ardından, "Önce bıraz konuşmak istiyorum," dedi. Whitney'in yüzünde bir rahatlama ifadesi belirince genç adam gülmekten kendini alamadı; bu yüz ifadesiyle giyotinden son anda kurtulan idamlık mahkûmlara benziyordu genç kadın. "Mümkünse önceden yaşanan olayı düşünmemeni istiyorum senden. Ayrıca

yatakta karı ile koca arasında yaşananlara dair ne duyduysan unutmanı da istiyorum. Sadece beni dinle."
"Tamam," diye fısıldadı Whitney.
"Kocaya sunmak ya da *istediğini almak* gibi ifadelerin sevişmekle bağdaşan hiçbir tarafı yoktur. Fakat anladığım kadarıyla sen sevişmeyi bu şekilde nitelendiriyorsun. Birinci ifade görev anlamı taşır, ikincisi ise bencillik ve zorbalığı yansıtır. Ben bir şey alacak değilim, sen de bana bir şey sunmayacaksın. Bir acı da hissetmeyeceksin." Clayton, gözlerine bakan Whitney'e nazikçe gülümsedi. "Sana yemin ediyorum ki bedeninde bir eksiklik *yok.* Sen kusursuz ve nefes kesici bir vücuda sahipsin."
Parmağını Whitney'in güzel yanağında dolaştırdı. "Aramızda yaşanacak olan bir paylaşımdır; sana olabildiğince yakın olup senin bir parçan olabilmek için arzularımın dışa vurumudur. Küçüğüm, senin içindeyken senden bir şey *almıyorum, veriyorum.* Sana daha önce aşkımı, bugün yüzüğümü verdiğim gibi şimdi de bedenimi vermiş oluyorum. İçindeyken tohumlarımı içine boşaltıp... Saklaman ve koruman için orada bırakacağım; o da alyansın gibi sana olan aşkımın ve özlemimin bir sembolü olacak."
Şöminenin parlayıp sönen turuncu alevi odaya yayılırken Clayton, Whitney'in önce duraksadığını gördü. Ardından Clayton'ın kendisini öpmesini bekler gibi başını hafifçe yana eğdi. Clayton yavaş ve nazik bir tavırla eğilip karısını öpmeye başladı. Yüreğindeki acı dolu hüzünle onu uzun uzun, hasretle öptü genç adam ve Whitney birkaç dakika

süren gergin tepkisizliğin ardından zarif parmaklarıyla genç adamın yanağına dokunup kocasının öpücüğüne karşılık verdi. Whitney'in dudakları yüreğındekı mahcup aşkla titremekteydi.

O yumuşacık dudaklar Clayton'ın dilinin hafif dokunuşuyla aralandı ve dilleri ileri geri dans ederken Whitney kollarını kocasının boynuna doladı. Clayton karısını cömertçe, doymak bilmez bir şekilde öpüyordu. Nihayet Whitney de ona katıldı; dudakları kocasının vahşi ve kışkırtıcı öpücüğüne karşılık verebilmek istercesine hareket ediyordu.

Clayton, Whitney'in saçlarını okşamaya başlayarak, ellerini usulca aşağı kaydırıp boynuna sonra da göğüslerine dokundu ve genç kadının göğüslerini okşadı. Whitney zevkle ürpererek bedenini genç adamın kaskatı bedenine bastırdı önce. Sonra ateşe dokunmuş gibi aniden irkildi. Clayton karısının neden ürktüğünü anlamıştı bile. Whitney direnmeye çalışsa da Clayton onun kalçasına sarıldı. Genç kadın bedenini kocasının kaskatı kesilmiş erkekliğinden uzak tutmaya çabalarken, "Hayır," dedi Clayton usulca. "Seni incitecek bir şey yok."

Whitney'in uzun kirpikleri aralandı ve genç kadının gözlerinde öylesine şüpheci, suçlayıcı bir bakış belirdi ki Clayton kendini gülmekten alıkoyamadı. "Ellerini göğsüme yasla," dedi genç adam usulca. Whitney elini kaldırıp tereddüt eden gözlerle ona bakınca, "Sadece göğsüme dokun," dedi Clayton kendinden emin bir ses tonuyla. Whitney'in parmakları kocasının sıcak tenine

dokunduğu anda, Clayton'ın kasları aniden gerildi. "Bedenim dokunuşuna nasıl karşılık veriyor, görüyor musun?" dedi genç adam fısıldayarak. "Seni ürküten parçam bedenine ulaşmaya çalışarak senin yakın oluşuna karşılık veriyor sadece." Whitney'i kendine daha da yaklaştırdı ama genç kadın hâlâ aşırı derecede gergindi. "Sana söz verdiğim halde canını acıtacağımdan mı korkuyorsun yoksa?"

Whitney yattığı yerde titreyerek yutkunup kafasını salladı. Clayton bunun acı vermeyeceğini söylediğine göre ona inanmalıydı. Genç kadın parmaklarını kocasının göğsünün üzerindeki siyah tüylerde usulca gezdirirken Clayton'ın düzenli kalp atışlarının hafifçe hızlandığını fark etti. Ellerini biraz daha aşağı indirince kocasının güçlü göğüs kasları giderek kasılmaya başladı.

Clayton bu dokunuşun damarlarında akan kanı alev alev tutuşturduğunu hissediyordu. "Ah, aşkım..." dedi genç adam hem gülüp hem inleyerek. "Şu yaptığınla gurur duymalısın. Şikâyetçi olmasam da bedenimin senin en ufak dokunuşunla bu hale gelmesi ağrıma gidiyor. Hele sana bunu söylemek daha da ağrıma gidiyor. Fakat yine de söylüyorum. Çünkü üzerimde böyle bir hâkimiyet kurmaktan zevk alırsan, ben de bundan haz duyabilirim. Fakat bundan çekinip utanırsan aşkımız utanç dolu, basit bir histen başka bir şey ifade etmiyor demektir."

Whitney kesik kesik, uzun bir soluk aldı ve kollarını kocasının boynuna dolayıp bedenini onun gevşemek nedir bilmeyen, kaskatı bedenine yasladı. Ardından öpmeye

başladı onu. Alnını, gözlerini ve dudaklarını öptü. Dilini dudakları üzerinde dolaştırdı. Dudaklarının sıcacık dokunuşunu hissedince Clayton inleyerek Whitney'in bu dokunuşuna tutku dolu bir karşılık verdi. Genç adam karısını sırt üstü yatırıp üzerine eğildi. Kocası onu öpüp nazik ve becerikli elleriyle bedenini okşarken Whitney hissettiği şeyin gurur olup olmadığından emin değildi ama emin olduğu bir şey varsa o da içindeki her neyse bu hissin insanı mest eden, çıldırtan, harika bir his olduğuydu.

Karısının aralanmış dudaklarına, "Seni istiyorum," diye fısıldadı Clayton. "Seni öyle çok istiyorum ki canım yanıyor." Genç adam karısının yüzünü elleri arasına alıp dudaklarını dudaklarından ayırdı. "Asla canını yakamam küçüğüm," dedi Clayton. Sesi şefkat ve sevgi doluydu.

Whitney'in yanıtı bir alev topu gibi yaktı boğazını. "Biliyorum," diye fısıldadı genç kadın. "Fakat her gece canımı acıtsan da dert değil. Yeter ki o sözleri tekrar tekrar söyle bana; bir parçan olmamı istediğini söyle."

Clayton kendini daha fazla tutamadı; dudaklarını karısının dudaklarına dayayıp onu şiddetle yiyip bitirdi. Göğüslerini okşayıp meme uçlarına dokundu ve dudakları ellerinin izini takip ederken Whitney usul usul inlemeye başladı.

Yumuşacık dokunuşlarla Whitney'in uyanan bedeninin her titreyişi, genç kadının her inleyişi Clayton'ın kanını daha da alevlendiriyordu. Genç adam karısının içinde uyanan şehvete inanmakta güçlük çekiyor, bedeninin Whitney'e duyduğu açlık onu ciddi anlamda hayrete düşürüyordu; onu deli gibi arzuluyordu Clayton.

Whitney'in parmakları Clayton'ın saçları arasında gezindi, ardından omuzlarına inip sırtında gezindi. Genç kadın tırnaklarını kocasının etme saplıyordu şimdi. Ancak Clayton, bacaklarının arasındaki yumuşacık üçgene dokunduğunda Whitney kocasının bu içten dokunuşuyla irkılıp bacaklarını kasıverdi.

'Yapma, aşkım," dedi Clayton. Ardından inatçı bir tavırla yavaş yavaş karısının bacaklarını iki yana ayırarak onu şehvetle, uzun uzun öptü. Parmakları genç kadının hassas noktalarını okşayarak dans ediyor, karısının en kuytu yerlerini keşfederken Whitney'e haz dolu bir işkence yaşatıyordu Clayton. Whitney iyicene gevşemiş, ıslanmıştı; genç kadın artık hazırdı.

Ne var ki Clayton vücudunu hafifçe kaldırınca Whitney tatlı bir sarhoşlukla, bedenine yayılan güçlü girdabın etkisiyle sarsıldı, içindeki korkuyu bastırmaya çalışırken Clayton'ın bacakları arasına girdiğini ve kalçasının onu içine almak için hafifçe yükseldiğini hissetti. Kocasının dizginlenemez sertliği ait olduğu yeri ararken içinde kopan katıksız ürpertiyle yutkundu Whitney. Bedeni çekeceği ıstıraba karşı koymak istercesine gerildi... Fakat o anda hissettiği tek şey kocasının yavaşça içine soktuğu sıcaklıktan başka bir şey değildi. Whitney'in bedeni aniden rahatlayarak kocasına açıldı. Clayton erkekliğinin bütününü karısının davetkâr yumuşaklığına soktuğunda Whitney hissettiği o enfes duyguyla kendinden geçti.

Genç kadın kocasına sımsıkı sarıldı. Clayton sonsuza kadar genç kadının içinde böylece kalmak için yanıp tutuşu-

yordu şimdi. Onu daha da derinine hapsetmeye çalışıyordu. Bu hissin kaybolup gitmesinden korkuyor, devam etmesi için yalvarıp ağlamak istiyordu. Clayton genç kadının içinde hareket etmeye başladı sonra; Whitney artık düşünemiyordu. İçinde küçücük bir düğümün çözüldüğünü hissetti. O şey yumuşacık bir sıcaklık halinde tüm bedenine yayıldı, yavaş yavaş büyüdü ve daha da güçlenerek bütün sinir uçlarını ürpertici bir kızgınlıkla kavurdu. Başını yastıkta delicesine savurarak kocasının daha da derinine girmesi için bükülüp duruyordu şimdi. "Lütfen," diye yalvardı fısıldayarak, fakat ne için yalvardığını bilmiyordu.

Clayton karısının istediğini yaptı. Bu dileği yerine getirmekten öylesine haz duyuyordu ki kendi içinde kabarıp taşan arzusu bile karısınınkinin yanında değersiz kalıyordu. "Az kaldı, aşkım," diye fısıldadı genç adam.

Whitney'in içinde, patlamaya hazır bir halde bekleyen volkanın lavları şiddetle fışkırınca genç kadının boğazından incecik bir çığlık kopuverdi. Clayton o anda dudaklarını karısının dudaklarına bastırıp susturdu bu çığlığı. Genç kadının bedenindeki ürperti hafifleyince tatlı dudaklarını uzun uzun öptü ve derinlerinde son kez gezinerek bütün sıcaklığını yaydı.

Clayton Whitney'i ağırlığıyla ezmekten ürkerek kollarına alıp yanına uzandı. Whitney kocasının kolları arasında kıvrılmış yatıyordu şimdi. Clayton'ın kalbinde daha önce hiç hissetmediği kadar haz dolu bir doyum, bitkin bir huzur vardı.

Whitney'in kollarında uyuya kalmış olabileceğini düşünüyordu genç adam. Fakat birkaç dakika sonra Whitney hafifçe dönüp parlayan yeşil gözlerini kocasına çevirdi. Whitney'in yanağına değen inatçı saç buklesini itti Clayton. "Mutlu musun, aşkım?"

Gülümsedi Whitney; Seven... Sevildiğini bilen bir kadının tatminkâr ve mutlu gülüşüydü bu. "Evet," diye fısıldadı.

Clayton alnına bir öpücük kondurdu ve Whitney ona daha da çok yaklaştı. Genç adanı şimdi onu uyutmaya çalışır gibi parmaklarını karısının güzel sırtında ve kalçalarında dolaştırmaya başlamıştı. Oysa Whitney uyumak yerine sessizliğe gömülmüş, parmak ucuyla kocasının göğsünde başıboş şekiller çizmekle meşguldü. O da en az Clayton kadar zinde görünüyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Clayton sonunda.

Whitney'in bakışları gözlerine odaklandı. Ardından başını kocasının göğsüne yasladı genç kadın. "Hiç bir şey..." Sesi hiç de inandırıcı gelmiyordu hâlbuki.

Clayton, çenesinden tutup Whitney'in başını kaldırdı ve gözlerine baktı. Karısının ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama aralarındaki son duvarı henüz yıkmışken yeni engellerle karşılaşmak istemiyordu genç adam. "Ne oldu?" dedi nazik bir sesle.

Whitney gülünç ve utanç verici bir hisle dudaklarını ısırıp itiraf etti. "Düşünüyorum da... Geçen sefer böyle olsaydı, buradan kaçmak yerine kalıp aynı şeyi bana bir daha yapman için bir an önce seninle evlenirdim!"

Öyle tatlı görünüyordu ki Clayton ne yapacağını şaşırdı; bu sözlerin üzerine doya doya gülmek mi, öpmek mi gerekirdi acaba. Her ikisi de... Whitney'i böyle kollarına almak, karanlıkta onunla konuşabilmek ve çıplak omuzlarını yanılmışında hissedebilmek ne büyük bir mutluluktu. Clayton uyumak yerine kutlamak istiyordu bu geceyi. Bir süre sonra karısına bakıp onun da uyumadığını fark edince gözlerini şömineye çevirdi. "Uykun var mı?"
"Hiç yok. Uyuyamam herhalde."
"Güzel. Ben de..." Gülümsedi genç adam. "Senin tarafındaki komodinin üzerinde üç mum var. Onları yakar mısın?"
"Sadık" karısı dirseğinin üzerinde doğrulup ona cömert bir öpücük vererek, "Dileğiniz benim için emirdir," dedi. Fakat mumları yakmak için arkasını dönmeden yatak örtüsünü usulca üzerine çekti.
Whitney nefis göğüslerini mütevazı bir tavırla böyle örtünce Clayton az önce onları öpüp okşadığını anımsayarak gülümsedi. Genç adam sırtlarını yaslamaları için doğrulup yastıkları arkaya dayadı. Peşinden de arkasına yaslanıp karısını seyrederek gözleriyle ziyafet çekmeye koyuldu. Whitney mumları yakıp arkasını dönünce Clayton'ın kendisini izlemekte olduğunu fark ederek mahcup bir tavırla parmaklarını dağınık saç buklelerinin arasında dolaştırdı ve gür saçlarını şöyle bir savurup sırtına attı. Clayton'ın yüzünde çapkın bu tebessüm belirmişti.
"Hanımefendi..." dedi genç adam gülerek. "Sarınmaya çalıştığınız o örtünün bir davet için yeterli olduğunu

düşünüyorsanız *doğal* bir güzelliğiniz olduğunu söylemek zorundayım."
"Pek de yeterli olduğunu sanmıyorum," dedi Whitney düşünceli bir tavırla dalıp giderek. "Fransa'da, hatta burada bile beyefendilerin karşısında en *doğal* halleriyle görünmeye çalışan pek çok hanımefendi olduğundan eminim fakat onlar bile bundan daha şatafatlı giyiniyorlardır." Sonra Clayton'ın *o* hanımefendileri kendisinden çok daha iyi tanıdığını anımsayarak kızardı Whitney. Bunu düşününce içine bir mahzunluk çökmüştü. Clayton'ın hayatına pek çok kadının girdiğini bilmeyen yoktu ve evli erkekler genelde metreslerini ustalıkla gizlerlerdi. Whitney o an kocasının az önce kendisiyle paylaştığı şeyleri bir başka kadınla da paylaşabileceğini düşündü. Aynı anda içine çöken acıdan cesaret alıp sergilediği şaşırtıcı arsızlıktan biraz da utanarak, "Clayton..." dedi tereddüt dolu bir sesle. "Bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmak çok zor olacak... Yani hiçbir tepki göstermeden kabullenmek... Öyle kabullenerek..."
"Neyi kabullenerek?" diye fısıldadı Clayton. Dudaklarını karısının şakağına dayamıştı.
"Bir metresi!" dedi Whitney. Clayton aniden kafasını kaldırdı. İlk önce boş boş baktı Whitney'in yüzüne. Ardından karısına sarılıp kahkahayı patlattı. Ne var ki Whitney'in böyle bir şeyi gerçekten kafasına taktığını anlamıştı. Bu yüzden tüm ömründen feragat etmeye hazırlanır bir tavırla ciddi bir ifadeye büründü genç adam. Ardından karısının

gözlerinin içine baktı. "Bir metresim olmayacak," dedi kararlı ama bir o kadar da sakin bir ses tonuyla.
"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Whitney. "Böyle bir şey olması gerçekten çok ağrıma giderdi."
Yüzündeki ciddi ifadeyi bozmamaya çalışarak, "Eminim giderdi," dedi Clayton.
Biraz sonra yatağın yanındaki komodine kaldırılmış kadife kutuyu anımsadı genç adam. Kolunu karısının omzunun altından gönülsüzce çekti. "Bir hediye almıştım."
Whitney de kocasına almış olduğu hediyeyi hatırladı birden. Biçimli uzun bacakları ve krem kıvrımları ile salınarak yataktan fırladı genç kadın. "Clarissa'ya seninkini odama bırakmasını söylemiştim," dedi odasına yönelerek. O sırada Clayton karısının çırılçıplak, muhteşem bedenini gözleriyle yiyip bitirmekteydi. Whitney onun bakışlarını fark edince yere düşmüş dantel geceliği kapıp ona sarındı.
Kadife kutudan bir gerdanlık çıkardı Clayton. Kare kesimli zümrüt taşlarla bezenmiş gerdanlığın üzerindeki taşların her biri sıra sıra dizilmiş pırlantalarla çevrelenmişti. Takım bileklik ve küpelerle tamamlanmıştı. Whitney'i öperken, "Düşeslere layık," diye fısıldadı Clayton.
Kocasının hediyesini verirken, "Düklere layık," diyerek güldü Whitney. Dizlerini kalçasının altına kıvırarak Clayton'ın yanına oturmuş, genç adamın hediyesini açmasını bekliyordu. Clayton kutunun kapağını kaldırdı ve

Whitney'in kendisine layık bulduğu som altından muhteşem bir ustalıkla yapılmış tek camlı gözlüğü görünce başını arkaya savurup kahkahayı patlattı.
Sesini tıpkı Armandlar'ın balosundaki ses tonuna bürünerek, "Tek camlı gözlük asaletin ayrılmaz parçasıdır," dedi genç kadın. Ardından arkaya doğru uzandı ve küçük kadife kutuya yerleştirilmiş bir başka hediye daha çıkardı. Bu hediyeyi kocasına uzatırken yüzündeki kahkaha siliniverdi ve yüz ıfadesi bütünüyle değişti.
Clayton kutuyu açmadan uzun uzun baktı Whitney'e Genç kadının aniden utangaç bir tavır takınması garibine gitmişti. Şaşkınlıkla kutuyu açtı ve göz alıcı yakutla süslenmiş iri bir altın yüzükle karşılaştı. Yüzüğü siyah kadife kutudan çıkarınca taşın loş ışıkta parladığını gördü. Yüzüğü incelemek için mumlara yaklaştırdı. Duygulanmıştı Clayton; alyansını kendi elleriyle Whitney'in parmağına taktığı gibi karısına dönüp yüzüğü kendi eliyle takmak isteyip istemediğini sormak üzereyken içindeki küçücük el yazısı dikkatini çekiverdı birden. Muhteşem bir el yazısıyla yazılmış bir kelime vardı yüzüğün içinde. Kelimenin son harfi büyük yazılmıştı, "lorduM..."
Clayton derin derin içini çekerek Whitney'i göğsüne yatırdı Dudakları dudaklarına dokunurken, "Tanrım, sana öyle aşığım ki!" diye fısıldadı genç adam boğuk bir sesle.
Öpücükleri son bulduğunda Whitney hâlâ Clayton'ın kollarındaydı. Uzun parmakları genç adamın şakağındaki

saçları usulca okşuyordu. Göğsünde yarı uzanır vaziyette yatan karısının çıplak göğsüne değen göğüsleri ve dokunuşu Clayton'ın bedenini yeniden uyarmaktaydı. Bunun farkındaydı genç adam. Karşısında bitkin bir halde uzanan Whitney'in vücudunun en ufak hareketi Clayton'ın hislerini uyarmaya yetiyor da artıyordu bile. Fakat genç adam daha ilk geceden çok fazla sevişip Whitney'i korkutmaktan ürküyordu doğrusu. Clayton olduğu yerde kıpırdayınca, Whitney kollarını kocasının üzerine yaslayıp doğruldu. Genç kadının bu duruşu kabarık göğüslerini kocasının gözleri önüne serince Clayton damarlarında çağlayan arzunun bir lav misali fışkırmaya hazır olduğunu hissetti.

"Çok ağır mıyım?" diye sordu Whitney usulca.

Içinde bir nebze vicdan azabıyla, "Hayır, ama bence biraz uyumalısın aşkım," dedi Clayton.

"Hiç uykum yok," dedi Whitney.

Omuzlarına dağılmış karmakarışık bukleleriyle karşısında sere serpe duran masum bir tanrıçayı andırıyordu şimdi Clayton parmağını Whitney’in pürüzsüz yanağında gezdirerek parlak güzelliğini seyre dalmışken, "Uyumak istemediğine emin misin?" diye sordu dalgın bir tavırla.

"Ne yapmak istersin, öyleyse?"

Whitney kocasına bakıp kızarmaktan başka bir yanıt veremedi. Ardından kıpkırmızı kesilmiş yüzünü gizlemek istercesine Clayton'ın omzuna gömdü.

Whitney'i kaldırıp üzerine çıkarırken Clayton'ın göğsünde bir kahkaha gürledi. Karısına sarıldı genç adam. "Bence hiç de fena olmaz," diye fısıldadı gülümseyerek.

34

Bir hafta sonra balaylarını geçirmek üzere Fransa'ya gittiler. Bir ay kaldılar. Çift Londra'ya döndüğünde, herkesin umduğunun aksine, Dük'ün Upper Brook Sokağı'ndaki görkemli konağıyla ilgilenmedi. Onun yerine Claymore'un sakinliğini ve sessizliğini tercih etmiş görünüyorlardı. Buna karşın, şehirde düzenlenen davetlere düzenli aralıklarla katılıyor, kimi zaman Claymore'a şafak sökerken döndükleri oluyordu.

Toplumda karı kocanın dışarı çıktıkları zaman sürekli birbirlerine eşlik etmeleri demode kabul edilirken Claymore Dükü ve Düşesi yeni bir akım yaratmıştı. Dük ve Düşes birbirlerinden nadiren ayrı kalıyorlardı ve kıskanılacak bir birliktelik sergilediklerini fark etmemek çok güçtü. Onlar elbette çarpıcı bir çiftti; erkeksi zarafetiyle boylu poslu Dük kendisini eğlendirip neşe saçan genç ve güzel karısına öyle çapkın bir gülüş, öyle hayranlık dolu bir tebessümle bakıyordu ki kimse Dük'ün daha önce herhangi birinin karşısında böyle tavır takındığını hatırlamıyordu. Fakat onların arasındaki gözle görülebilenden çok daha fazlasıydı aslında. Bunu hissedebilmek için onları izlemek gerekirdi; bu çift

birbirine tutku, hatta evlilik bağından bile öte bir bağla bağlıydı. *Cemiyet* şaşkınlıkla ıç çekerek ve kimi zamanda imrenerek çitti izliyor; onlarınkinin günün en sıradışı evliliği olduğu kabul ediliyordu. Ne kadar kültürlü olduklarını tamamen unutan kimi ukala seçkinler ise Dük ve Düşes'in birbirine açık seçik âşık olduğunu yüksek sesle söyleyebilecek kadar ileri gidiyorlardı üstelik.

Clayton içindeki histen en ufak bir şüphe duymuyordu. O, Whitney'e ruhunun derinliklerinden gelen bir tutku ve sadakatle bağlıydı. Genç adam karısını dinlemeye ve ona dokunmaya doyamıyordu. Geceleri içinde yükselen ateşin Whitney'in derinliklerinde kaybolurken sönmesini umuyordu ama o ateş gitgide daha da artıyordu. Whitney de sanki kocasının yakınında olmaya, onunla yeteri kadar iç içe olmaya doyamıyormuş gibi bedenini Clayton'dan ayırmak istemiyordu bir türlü. Whitney yatakta kendini kocasına zevk vermeye adamış, tutkulu ve dayanılmaz bir kadındı. Clayton evliliklerinin ilk haftalarında ona aralarında utangaçlığa ve çekingenliğe yer olmadığını öğretmiş, Whitney de bunu kendini kocasının ellerine teslim ederek karşılık vermişti. Clayton, Whitney'e kendisinden hiçbir şey saklamaması için zaman tanımıştı ve genç kadın kocasının sevgi dolu dokunuşlarına vermek istediği tutkulu karşılıkları ilk başlarda ondan gizlemeye çalışsa da sonradan Clayton'ın onu çıldırtana dek içinde yarattığı vahşi ve fırtınalı gelgitlere bile bile teslim olmaya başlamıştı. Sonunda karısını kollarına alıp bedeninin kıvrımlarını okşuyor, beraber mutlu, huzurlu ve haz dolu

bir uykuya dalıncaya dek kulağına güzel sözler fısıldıyordu genç adam.
Whitney mutlu günler geçiriyordu. Fırsat bulduğunda Clayton'ın geniş çalışma odasında bir köşeye çekilerek evin giderlerini, yemek menülerini gözden geçiriyor ya da yalnızca kitap okuyordu. O sırada sandalyesine yaslanmış, iş teşebbüsleri ile ilgili raporlara veya mektuplara bakmakta olan kocasına arada bir belli etmemeye çalışarak hayran hayran bakıyordu. Clayton da karısının yanında olduğunu görüp rahatlamak için Whitney'e bakıyordu bazen. Ona gülümsüyor, ardından da karısına şöyle bir göz kırpıp önündeki işlerle ilgilenmeye devam ediyordu. Whitney, Clayton'ın çalışırken kendisiyle aynı odada bulunmak isteyeceğini hayal hile etmemişti oysaki. Burası onun ış temsilcileriyle bol sıfırlı paralar ile riskli iş girişimleri hakkında görüşmeler yaptığı gizli dünyasıydı. Düşününce Whitney de kocasının bu iş girişimleri hakkındaki görüşlerini zeki ve mantıklı buluyordu. Yapmak zorunda olmamasına karşın işini seviyordu Clayton. bir keresinde böyle söylemişti Whitney'e. Üstelik Whitney Stephen'dan, Clayton'ın son beş yılda bütün Westmoreland varlığını neredeyse ikiye katladığını da duymuştu. Hatta Clayton, Stephen adına onun yatırımlarını da yönetmekteydi ve daha da ilginci artık Whitney'in babasının yatırımlarıyla dahi ilgilenmeye başlamıştı.
Whitney, kocasını avukatları ve iş arkadaşlarıyla toplantılar yaparken izlemeyi de seviyordu. Onlarla

konuşurken kocasının sesine yansıyan ve liderliğini hissettiren o tonu duymaya bayılıyordu genç kadın. Clayton hızlı, kendinden emin ve kararlıydı. Whitney ona baktığında fazlasıyla yakışıklı olduğunu düşünüyor, göğsü gururla kabarıyordu. Clayton yakılmadayken sevildiğini ve korunduğunu hissediyordu Whitney; kendini evinde ve güvende hissediyordu.

Emily ile birlikte alışveriş yapmak için şehre indiği ya da tiyatroya gittiği zamanlarda kocasının sesini, sıcacık bakışlarını ve çekici gülüşünü özlüyordu.

Geceleri aşklarının kutsandığı anlardı. Kimi zaman Clayton, Whitney'in bedenine düğün gecesindeki kadar şefkatli bir tavırla uzun uzun dokunuyordu. Kimi zamansa ona rahat vermiyor ve karısını yalvartana kadar baştan çıkarıyordu. Bazen de karısının derinliklerinde kendini kaybediyordu. Ve Whitney hangisini daha çok sevdiğine bir türlü karar veremiyordu.

İlk başta bir öpücük, bir dokunuş ya da bir anlık yakınlaşma ile kocasının içinde koparmayı başardığı karmakarışık tutku fırtınası bir parça gözünü korkutmuştu Whitney'in Fakat kısa süre sonra Clayton'ın cesur ve güçlü erkekliğinden arsızca zevk almaya başlamıştı. Whitney onun bedeni, kalbi ve ruhuydu adeta. Genç kadının dünyası huzur doluydu.

Whitney beş ay sonra hamile kaldı.

Clayton onu kollarına alıp uyurken, Whitney uyanık vaziyette öylece yatıyor, kendini hem heyecanlı hem de bil parça endişeli hissediyordu. Adeti üç hafta gecikmişti

fakat bazı sebeplerden ötürü Clayton'a söylemekte acele etmemişti genç kadın. Therese DuVille, düğünde Whitney'e *hamilelik* süresince kocasının sevişmekten uzak duracağını, böylece bu zamanın tadını çıkarabileceğini söylemişti. Therese bunun keyifli bir zaman dilimi olacağını düşünüyor olabilirdi ama Whitney'in böyle düşünmediği kesindi. Öte yandan durmadan sevişerek bebeğe zarar verme riskini de göze alamıyordu. Bunlar yetmezmiş gibi Clayton da çocuk istediğine dair hiçbirşey de söylememişti. Oysa Whitney bütün erkeklerin çocuk sahibi olmak istediğini sanırdı; özellikle de unvanını bırakmak için bir varise ihtiyaç duyan erkeklerin... İkinci âdeti de gecikip ara sıra midesi bulanmaya ve günün ortasında uyuma isteği belirmeye başlayınca artık hamile kaldığından emindi. Ne var ki sessizliğini korumaya devam ediyordu.

Kısa süre sonra bir gün, Whitney açık alanda yaptıkları günlük sürat yarışları için hazırlanmak üzere odasına çıkacakken Clayton onu merdivenlerde durdurdu. Ses tonuna tuhaf bir ciddiyet... Derin bir hassasiyet hâkimdi. "Khan sağ bacağının üzerine basamıyor gibi," dedi genç adam. "Bugün ata binmek yerme yürüyüş yapalım diye düşündüm, küçüğüm."

Whitney Khan'ın sağ bacağında bir sorun olduğunu fark etmemişti doğrusu. Ayrıca ahır bir sürü muhteşem atla doluydu. Fakat kocasının kararını sorgulamadı genç kadın. Aslında biraz da rahatlamıştı; çünkü atlarını öyle korkunç bir hızla sürüyorlardı ki Whitney her seferinde düştüğü

takdirde olacakları düşünüp ürperiyor, gelgelelim bir bahane bulamadığı için Clayton'a yavaş sürmek istediğini söyleyemiyordu.

O gece Clayton daha sonra da sürdüreceği tuhaf bir seviş-me tarzı geliştirmişti. Genç adam Whitney'i arzudan çıldırtana dek okşuyor, ardından oldukça dikkatli bir tavırla karısıyla birleşiyor, derinlerinde ağır ağır dans ediyordu. Clayton böyle sevişince, Whitney'in zevkle doyuma ulaşacağı o kaçınılmaz an gitgide uzayarak dayanılmaz ve oldukça muhteşem bir hâl alıyordu. Kocasının bu dikkatli tavrı Whitney'in de içini rahatlatıyor, genç kadın bedeninden böylesine hassas biçimde zevk alışının bebeğe zarar veremeyeceğini düşünerek rahatlıyordu.

Whitney, sonraki hafta durumunu iyice düşündü ve artık gülünç olmaya başladığına karar verdi. Öncelikle vermek istediği haber yüzünden içi içine sığmıyordu. Üstelik bu haberi paylaşmayı biraz daha erteleyecek olursa bizzat bedeni müstakbel babayı durumdan zaten haberdar edecekti. Bunun üzerine Whitney Londra'ya gitti ve özel bir mağazadan altı parça bebek kıyafeti aldı. Döner dönmez nakış ipliğini eline alıp azimle odasına çekildi.

Mary ve Clarissa'yı fikir sormak için yanına çağırtmıştı. Nakişiyla uğraşırken içini çekerek sordu: "Ne kadar garip değil mi; Yunanca biliyorum, ama bunu beceremiyorum?" Evde hatırı sayılır mevkiye sahip Mary ile Clarissa önce nakısa bir baktılar, ardından birbirlerine döndüler ve kahkaha çığlıkları savurarak kendilerini yatağa bıraktılar.

Ertesi akşam yemek vakti geldiğinde Whitney nihayet nakışını bitirmiş, inanılmaz küçük bir bebek kıyafetinin yakasına mavi iplikle işlediği "W" harfine hayran hayran bakmaktaydı. Clarıssa'ya dönüp, "Bu işe yarayacak," dedi içini çekerek.

"Dük hazretlerine baba olacağını ne zaman söyleyecek-sin?" diye sordu Clarissa. Yaşlı kadının göz kenarlarında iyice belirginleşen kırışıklılar sevgi dolu gözyaşlarıyla parlamaktaydı.

Clarissa'nın buruşuk yanağından bir makas aldı Whitney "Söylemek istediğim şey *tam* olarak bu değil," dedi kıkırdayarak. Küçük bebek elbisesini işaret ederek, "Aslında bunu ona ben söylemeyeceğim; bu söyleyecek," dedi genç kadın. "Ve bu akşam yemekten sonra söylemek uygun olacak sanırım." Whitney yüzünde keyifli ve işgüzar bir tebessümle küçücük kıyafeti kırtasiye eşyalarının bulunduğu çekmeceye koydu ve akşam yemeği için aşağı indi.

Yemekten sonra Clayton'ın şarabını bitirmesini bekledi. Çift şimdi beyaz ve altın tonlarının hâkim olduğu salonda oturmaktaydı. Whitney elindeki kitaba kendini iyice kaptırmış gibi yaparak içini çekti. "Son günlerde kendimi niye bu kadar yorgun hissediyorum anlamıyorum." Genç kadın kafasını kaldırıp kocasına bakmadığı için Clayton'ın gözlerinde yanıp sönen o gurur ve neşe dolu ışıltıyı göremedi.

"Öyle mi, tatlım?" dedi genç adam sakın bir ses tonuyla. Whitney'in hamile olduğunu düşünüyordu Clayton. Ne var

ki karısının bu durumu fark edip etmediğinden çok da emin değildi. Whitney'in doğum yapmaktan korkma ihtimalini de hesaba katınca, onun olabildiğince geç endişelenmesini istiyordu genç adam.

"Evet," dedi Whitney dalgın bir tavırla. "Ama bu akşam teyzemin mektubunu yanıtlamak istiyorum ve mektup kâğıdını üst kattaki çalışma masamın çekmecesinde unutmuşum. Zahmet olmazsa getirebilir misin? Son günlerde o merdivenleri tırmanmak bile zulüm gibi geliyor."

Clayton ayağa kalktı, karısının alnına bir öpücük kondurdu, saçlarını tutkuyla okşayıp hızla merdivenlere yöneldi. Whitney'in odasına girdi ve sanki dışarıdan kendini izliyormuş gibi kendi kendine gülümsedi. Whitney'in büyüleyici kokusu odaya sinmişti adeta. Taraklarıyla fırçaları tuvalet masasının üzerinde duruyordu. Genç kadının varlığı bomboş odayı doldurmuş, odaya güzellik, tazelik ve ruh katmıştı. Onun gibiydi bu oda.

Clayton çekmeceyi açarken aklında yine aynı şey vardı; karısının hamile olduğunun farkında olup olmadığını, eğer bunu biliyorsa niçin kendisiyle paylaşmadığını merak ediyordu genç adam. Gül ağacından çalışma masasının çekmecesi açılmıştı. Clayton kalın kâğıt destesinin üzerinden Whitney'e götürmek üzere bir iki yaprak mavi kâğıt aldı, ardından Anne teyzenin mektubunu bulabilmek için çekmeceyi karıştırdı. Bulamayınca beyaz mendil gibi bir şeyi kenara itti ve kullanılmayan kırtasiye kutusuna baktı. Kutunun en dibindeki katlanmış mektubu nihayet bulabilmişti. Whitney'in aradığı mektubun bu olup

olmadığından emin olabilmek için kâğıdı açtı ve karısının aylar önce Emily'nin evinde kaleme aldığı sözleri okudu. Whitney'in Clayton'ı ayağına getirtebilmek için aptalca kurguladığı o boş hikâye yazıyordu mektupta.

"Üzülerek anladım ki hamileyim. Bu yüzden derhal gelmeni rica ediyorum. Whitney."

Üzülerek mi anlamış? Clayton kaşlarını çatmış elindeki notu okurken bunu soruyordu kendine. İki kişinin paylaştır,ı derin duygunun canlı kanıtı hakkında Whitney'in kendini böyle hissetmesi ne kadar da tuhaftı. Ve ona bu şekilde haber vermesi de çok ilginçti doğrusu.

"Derhal gelmeni rica ediyorum."

Clayton üç saniye içinde yüzleştiği üç gerçekle serseme dönmüştü; notun üzerinde yazan tarih düğünden iki hafta öncesini gösteriyordu, hatta Vanessa ile eve gelip Whitney'i evde kendisini beklerken bulduğu o günden bir gün öncesine gitti... Notun üzerinde kime yazıldığını belli eden bir isim de yer almıyordu... Ayrıca notun üzerindeki yazı Whitney'in biçimli ve gözalıcı el yazısıyla kaleme alınıp onun adıyla imzalanmıştı. Tanrı *yardımcım* olsun, dedi genç adam içinden. Whitney bu notu çocuğunu taşıdığını düşündüğü bir adama yazmıştı.

Clayton şok olmuştu; içinde bir şeyler yavaşça çatlayıp ufalanmaya başlamıştı ama zihni çığlık çığlığa inkâr ediyordu her şeyi. Genç adam paramparça olduğunu, her parçasının bir yana savrulduğunu hissediyordu. Whitney buraya geldiği akşam rol yapmıştı demek. Oysa Clayton karısının o gece çalışma odasında gururunu bir yana

bırakıp yanına gelişini değerli bir hatıra gibi saklamıştı ve şimdi bunun bir yalandan başka bir şey olmadığını anlıyordu. Alçak ve çirkin bir yalandı bu! "Seni seviyorum," diye fısıldadığı o dokunaklı sahneyi anımsadı Clayton. Bir oyundu! Sonsuz bir acıyla olduğu yere çöktü genç adam. Mahvolmuş beyni sorduğu sorulara yanıtlar buluyor ve bu yanıtlara keder dolu anlamlar yüklüyordu; Whitney o notu yazdıktan sonraki akşam hamile olduğunu zannederek Claymore'a gelmişti. Bu notu yazdığı kişi her kimse ya bebeğin sorumluluğunu almayı reddetmiş ya da bebeğin kendisinden olduğunu kabul edememişti. Adam evli bir piç kurusunun tekiydi belki de.

Whitney o gece Claymore'a bir başkasının piçine baba bulmak için gelmişti; Tanrım! O ve aşığı bunu birlikte planlamış da olabilirdi. Sonunda bebeği için babaya falan ihtiyaç duymayacağını hesaba katmamışlardı tabii. Heyecanlı bir tavırla hafızasını zorlayarak, "Düşürmüş olmalı," dedi Clayton kendi kendine. Düğünden önceki haftalarda son derece yorgun ve solgun görünmesinin sebebi buydu demek.

Ve düğün gecesinde geçirdikleri lanet olası dakikalar...

O zamana kadar hamile olmadığını öğrenmiş olmalıydı. Fakat yoluna devam edip onunla evlendiğine göre... Başına gelecek felaketlerden hayli korkmuş olsa gerek diye düşündü Clayton. Şimdi hamile oluşu kimsenin aklında bir soru işareti bırakmazdı. Clayton, onun son aylarda Londra'ya "alışveriş turları" ya da "arkadaş ziyareti" yapmak için gittiği zamanları anımsadı sonra.

Midesi ağzına gelmişti sanki. Şu anda karnında taşıdığı çocuk kendisinin olabileceği gibi pekâlâ bir başkasının da olabilirdi.

Fahişenin tekiydi! Yalancı, hilekâr küçük bir... Hayır; bu en ıstıraplı anında bile onu yeniden böyle anamazdı genç ulam. Daha bir dakika önce bile hakaret edemeyecek kadar çok sevmişti Whitney'i. Fakat onun sevdiği yapmacık, kusursuz bir oyuncu, bir kadın müsveddesiydi. Bir bedendi sadece. Başka bir şey değildi. Üstelik o beden yalnızca Clayton'a bile ait değildi.

Amacına ulaşmak için nasıl da gözünü karartmıştı Whitney, hakkını vermek gerekirdi doğrusu! Ona Vanessa ile aynı çalı altındayken çalışma odasında meydan okumuş, öfkesini delip geçmiş ve bedenini ona yaslayarak sanki yüreğinden kopan bir öpücük vermişti. Çünkü hamileydi! Clayton bu bebeğin kendisinden olduğuna inanmak istiyordu. Genç adam bir an kendini buna inandırmak için uğraştı da üstelik. fakat onu Londra'dan buraya zorla getirdiği gece aralarında bir anlık temastan başka bir şey yaşanmadığını kendisi de gayet iyi biliyordu. Tam bir ilişki yaşamamışlardı bile. O gece hamile kalmış olma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Gerçek olan bir şey varsa o da yaşadıkları hayatın bir saçmalıktan ibaret olduğuydu. Whitney'in ağzından çıkan her söz, yüzündeki her bakış, yataktaki her hali... Bunların hepsi hergün sahnelenen bir oyundu işte. Ahlaksız, mide bulandırıcı bir oyundu sadece!

Genç adam elindeki mavi kâğıtları sıkıp buruşturarak sert bir top haline getirdi. Soğuk ve kara bir öfke her yanına yayılırken içindeki acı gitgide köreliyordu. Elindeki buruşuk notu çalışma masasının çekmecesine öylece bırakıp çekmeceyi hızla itti. Fakat çekmece kapanmamıştı. Yakasına küçük bir "W" harfi işlenmiş minik, beyaz bir giysi çekmece ile masanın arasına sıkışıp kalmış, yarıı içeride, yarısı dışarıda durmaktaydı.

Clayton giysiyi görünce öfkeyle silkindi. Bulması gereken şeyin bu olduğunu öfkeyle fark etti genç adam. Hamile olduğunu ona böyle haber vermesi ne kadar da dokunaklıydı! Acıklı oyunlar sahnelemekte üstüne yoktu bu kadının! Clayton küçücük giysiyi öfkeyle yere attı ve üstünden geçerek dönüp kapıya yöneldi.

"Bulmuşsun galiba..." diye fısıldadı Whitney kapı girişin de. Genç kadının bakışları kocasının ayağının altındaki giysi ye odaklanarak donakalmıştı.

"Ne zaman?" diye sordu Clayton buz gibi bir sesle.

"Ye... Yedi aya kadar, sanırım."

Clayton, dik dik karısına bakıyor, bütün bedeni buranı buram öfke tütüyordu. Genç adam son derece zalim bir tavıra bürünerek en yaralayıcı sözleri seçti. *"Onu istemiyorum."*

Haberi duyunca efendilerinin yüzünde belirecek neşeli ifadeye şahit olabilmek için merdiven balkonunda oyalanıp duran Clarissa ve Mary, Clayton'ın öfkeyle yanlarından geçerek merdivenden indiğini görünce ırkıldiler. Genç adamın dolup taşan hiddetini yansıtan

adımları önüne ne gelirse yıkıp devirecek gibiydi adeta. On kapı Clayton'ın arkasından şiddetle çarpınca Clarissa yavaşça dönüp Whitney'in odasına yöneldi ve içeri girince gördüğü manzara karşısında donup kaldı.

Whitney çalışma masasının yanında dizlerinin üstüne çökmüş vaziyette durmaktaydı. Şiddetle titreyen omuzlarından sessizce ağladığı belli oluyordu. Başını arkaya savurmuş, sımsıkı kapanmış gözlerinden gözyaşları sel olup akıyordu Mavi nakıştan "W" harfini yakasına hevesle işlediği küçücük beyaz giysiyi sımsıkı tutup kalbine bastırmıştı.

Onu kaldırmak için yere eğilip, "Böyle ağlama, birtanem," diye fısıldadı Clarissa boğuk bir sesle. "Bebeğe zarar vereceksin."

Whitney gözyaşlarına engel olamayacağını hissediyordu Başı ağrıdan çatlayıp boğazı acıyana dek ağladı genç kadın Kuruyup solana dek, göz pınarlarında dökecek tek damla yaş kalmayana dek ağladı. "*Onu istemiyorum*" Yüreğinde dolanıp duran bu iki kelime içini öylesine burkuyor, onu öylesine boğuyordu ki nefes alamıyordu adeta.

Tanyeri ağarmaya başlamıştı. Whitney yatağında döndü ve aydınlanmakta olan gri gökyüzüne çevirdi gözlerini. Yatağında tek başınaydı. Evli oldukları süre boyunca ilk kez bütün geceyi yatağında yalnız geçirmişti. Clayton onun bebeğini istememişti. *Bebeklerini*. Onu inkâr ettiğini mi söylemek istemişti yoksa? Of, Tanrım, hayır! Bunu yapamazdı ... Yapmazdı... Böyle düşünmesi için bir *sebep*

var mıydı ki? Whitney gözlerini sımsıkı kapatıp başını yastığa gömdü. Clayton onu bebekten vazgeçirmeye zorlayacaktı. Kastettiği şey buydu. Bebek doğar doğmaz bir bakıcı tutup çocuğu malikânelerinden birine gönderecek ve orada büyütülmesini sağlayarak kendilerinden uzak tutacaktı. Whitney'e duyduğu bağlılık böylesine bencildi demek... Öyle yok ediciydi ki hayalında çocuklarına bile yer yoktu, öyle mi?

Whitney birkaç saat önce hamileliği ile ilgili ne hissettiğini bilmiyor olabilirdi, fakat şimdi ne hissettiğinin tam olarak farkındaydı genç kadın. Clayton'ın bu bebeği reddedişi Whitney'in içindeki koruma içgüdüsünü öyle şiddetli bir biçimde harekete geçirmişti ki genç kadın bu duyguyu ilikletme kadar hissediyordu artık. Clayton'ın, bebeğini uzaklaştırmasına kesinlikle izin vermeyecekti. Asla!

Whitney ertesi sabah oldukça geç uyandı. Başında hâlâ korkunç bir ağrı vardı. Genç kadın kendini inanılmaz derecede halsiz ve rahatsız hissediyordu; ne var ki kahvaltıya inmek için gücünü toplamaya çalıştı. Masada karşısına oturan Clayton'ın yeri hâlâ boştu. "Dük hazretleri kahvaltı etmek istemediklerini bildirdiler, Düşes'im," dedi uşaklardan biri. Whitney bebeğin hatırına bir iki lokma bir şey atıştırıp uzun bir yürüyüş yapmak için dışarı çıktı.

Clayton'ın nerede olduğunu bilmiyordu genç kadın; kocası şafak sökene kadar odaya gelmemişti.

Gözalıcı gül bahçelerinin arasında dolaştı Whitney. Birbirinden ayrı dikilmiş kırmızı, beyaz, pembe ve sarı

güllerle donatılmış neşeli bahçelerdi bunlar. Ardından koskocaman gölün bakımlı ve geniş kıyısında gezindi. Gölün durgun sularında kuğular başıboş bir edayla süzülmekteydiler. Adımları genç kadını göle bakan uzak kıyıdaki beyaz köşke götürdü.

Whitney içeri girip bankların üzerine yayılmış renkli yastıklara yerleşti.

Zihninde düşünceler birbiri üzerine yığılıp dururken ora da iki saat boyunca oturdu. Daha düne kadar aynı Whitney olduğuna ve aynı hayatı yaşadığına kendini inandırmaya çalışıyordu.

Genç kadın eve dönüp üst kata çıktı. Clayton'ın uşağı ile üç hizmetçi genç adamın giysilerini süratle odadan dışarı taşımaktaydılar. Whitney çıldırmasına ramak kaldığını hissediyordu. Soluk soluğa, "Ne yapıyorlar?" diye sordu Mary'ye "Mary, Tanrı aşkına, kocamın eşyalarını neden taşıyorlar, söyler misin?"

Mary olabildiğince soğukkanlı görünüp tezcanlı bir tavır takınmaya çalışarak yanıt verdi: "Dük hazretleri doğu kanadına taşınıyor. Sizin eşyalarınızı da buraya taşıyacağız ve eski odanız doğumdan sonra güzel bir bebek odası haline getirilecek."

"Anlıyorum..." diye fısıldadı Whitney. Clayton yanında olmadan o odaya nasıl katlanacağını merak ediyordu doğrusu. "Beni taşındığı odaya götürebilir misin? O... Ona bu akşam için danışmam gereken şeyler var. Dışarı çıkacaktık." Mary, Whitney'i doğu kanadının ucundaki

uzak ve görkemli odaya götürdü ve yalnız bırakıp yanından nazikçe ayrıldı.

Clayton gün boyunca oradaydı aslında. Fakat şimdi yoktu. Gömleği sandalyenin üzerinde duruyordu. Yatağın üzerindeyse fırlatıp attığı eldivenleri vardı. Whitney kocasının giysi odasına girdi. Parmaklan kocasının akik sırtlı fırçaları üzerinde dolaşırken boğazında yeniden düğümleniveren hıçkırıkları bastırmaya çalıştı Whitney. Gardıroplardan birini açtı. Clayton'ın gömlekleri ve ceketlerine dokunurken içindeki yaraya tuz basıyordu. Bu ceketleri gören Clayton'ın ne kadar geniş omuzları olduğunu anlamakta hiç de zorlanmazdı. Öyle geniş omuzları vardı ki... Whitney kocasının geniş omuzlarını hep sevmişti. Bir de gözlerini...

Whitney tam kapıya yönelmişti ki Clayton içeri girdi. Karısının yanından tek kelime etmeksizin geçerek giysi odasına girdi ve ceketini çıkardı.

Whitney peşinden gitti. Gözyaşlarının sesine yansımasına engel olamıyordu bir türlü. "Neden böyle yapıyorsun, Clayton?"

Genç adam gömleğini çıkarırken karısına yanıt vermeye tenezzül dahi etmedi.

"Be... Bebeğimiz yüzünden mi?" diye fısıldadı Whitney ısrarcı bir tavırla.

Clayton onu baştan aşağı ters ters süzdü. "O *bebek* yüzünden..." dedi genç adam imalı bir sesle.

"Sen... Sen çocukları sevmiyor musun?"

"Başkasının çocuğunu sevmiyorum, evet," dedi Clayton soğuk bir tavırla. Gömleğini sandalyelerden birinin üzerine fırlatıp döndü ve Whitney'i dirseğinden sıkıca tutup kapıya yöneldi.
Koridordan geçmekte olan bir uşağın gözü önünde apar topar odadan dışarı çıkartılan Whitney, "Fakat kendi çocuğunu istiyor olmalısın," dedi buruk bir ses tonuyla.
"Kendi çocuğumu..." dedi Clayton tehditkâr bir sesle. Bir elini oda kapısının üstüne dayamış Whitney'e tepeden bakarken karısının suratına bir tokat patlatacakmış gibi duruyordu.
"Bu gece Wilsonlar'a gidecek miyiz? Da... Davetlerini kabul ettiğimi haftalar önce bildirmiştim."
"Ben dışarı çıkacağım. Paşa gönlün nasıl isterse öyle yap!"
"Ama..." dedi Whitney yalvararak. "Eğer..."
"Hayır!" diye tersledi Clayton. Ardından korkunç bir sesle ekledi: "Ve eğer bir daha seni bu odada ya da evin bu kanatlında görürsem, seni kendi ellerimle buradan çıkartırım. Ve Whitney, sana yemin ederim ki işte o zaman şu anki kibarlığımı mumla ararsın." Kapıyı karısının yüzüne kapattı.
Clayton kapalı kapının arkasında kaskatı durmaktaydı; içinde kopan öfke fırtınasını dindirmeye çalışırken yumruklarını sıkıp duruyordu. Bu sabah şafak sökene dek kendini çalışma odasına hapsedip kendinden geçene kadar içmişti. Fakat yalan aşkının ve boş inancının acısını aklından çıkarmak için neler yapabileceğini de son derece soğukkanlı ve kararlı bir şekilde hesaplamıştı tabii.

Kendine bir metres bulacak ve Whitney bundan haberdar olana dek metresini koluna takıp ortalarda dolaşacaktı. Toplum evli bir adamın metresiyle görünmesine göz yumabilirdi; bu eskiden beri böyleydi zaten. Fakat Whitney'in böyle bir şey yapması ahlaksızlık sayılırdı. Onun dedikodulara meydan vermeden yalnız başına dışarı çıkıp durması mümkün değildi. Ve yanında bir başka adamla görünürse herkes tarafından küçümsenip dışlanırdı.

Fakat bu bile azdı. Eğer Whitney o çocuğu dünyaya getirecekse ve Clayton da bu çocuğa adını verecekse Tanrı şahidi olsun ki ona bakmak ve kimin çocuğu olduğunu merak edip durmak zorunda değildi genç adam! O piç ayağının altında dolaşmayacaktı. Fakat onu hemen uzaklaştırmayacaktı tabii. Önce, Whitney çocuğa iyice bağlanana kadar bir iki yıl yanında tutacak; ardından bebeği ondan zorla ayıracaktı. Bu çocuk onun en mükemmel silahı olacaktı. O bebek Whitney'in aşığıyla yaşadığı basit ve kirli günahın sonucu da olsa, kendi tutkularının yaşayan kanıtı da olsa fark etmeyecekti.

Whitney koridorda gözlerini meşe kapıya dikmiş öylece durmaktaydı. Boğazı acıyor, gözleri yanıyordu ama ağlamayacaktı! O Clayton'ı yatıştırmaya ve ikna etmeye çalıştıkça kocası iyice kabalaşıp saçmalıyordu. Sakin adımlarla uzun koridor boyunca ilerledi ve olan biteni anlamak... Hayır, anlaşılacak bir şey yoktu; delilikti bütün bunlar... Olan biteni unutmak için odasına yöneldi.

Mary ve Clarissa yatak odasında Whitney'in giysilerini yan odaya taşımakla uğraşıyorlardı. Her şey darmadağınık görünüyordu. Kesik kesik soluk alıp verirken, "Kusura bakmazsanız..." dedi Whitney. "Ben... Ben bir süre yalnız kalmak istiyorum. Sonra devam edersiniz." İki hizmetçi de öyle üzgün ve anlayışlı görünüyordu ki Whitney onları böyle görmeye bile tahammül edemiyordu

Clarissa ile Mary odadan çıkınca genç kadın olup biteni sindirmeye çalışır gibi etrafına bakındı. Sevişip hamile kaldığı için Clayton onu resmen başından savıyordu işte.

Whitney dün geceden beri ilk kez katıksız bir öfkeyle dolup taştığını hissediyordu. Ne zamandan beri kadınlar hamile kalmakla suç işlemiş oluyorlardı acaba? Durmadan sevişen o beyefendi sonunda ne olmasını umuyordu ki? Çocuk ruhlu bir kadın olabilirdi Whitney ama *o* bile bebeklerin böyle yapıldığını biliyordu, içinden soluğu odasında alıp ona bunu hatırlatmak geliyordu şimdi!

Bunu düşündükçe daha da sinirlendi Whitney. Mağrur bir tavırla başını kaldırdı, çanı çaldı ve Clarissa'yı çağırdı. "Mavi ipek elbisemi ütületin," dedi genç kadın. "Ve at arabası akşam yemeğinden sonra hazır olsun. Dışarı çıkacağım."

Aradan dört saat geçmişti. Whitney yemek odasından içeri süzüldü. Saç bukleleri safir ve elmaslarla bezeli bir zincire sarılmıştı,-birkaç bukle kulaklarının üzerine hafif kıvrımlarla sarkıtılmıştı. Bundan sonra Clayton ile iki yabancı gibi yaşayacaklarsa, en azından birbirine düşman olmayan iki yabancı olmalıydılar. Fakat Clayton, Whitney

bebeğini dünyaya getirdikten sonra tekrar karısının yatağına girmeyi ve dünden önceki gün kaldıkları yerden yaşamlarına devam etmeyi bir an bile aklından geçirdiyse karısını başka biriyle karıştırıyor olmalıydı!

Ne var ki, Whitney'in odaya girdiğini gören genç adam kendiliğinden ayağa kalktı ve Whitney kocasına şöyle bir baktığında hasret dolu bir sancının kalbine saplanmasına engel olamadı. Ona öylesine ihtiyaç duyuyordu ki oracıkta düşüp bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. Clayton öylesine büyüleyici görünüyor, yakışıklılığı insanın içine öyle işliyordu ki hafif bir tebessümünde Whitney genç adamın kollarına atılıp ona yalvarmayı dahi göze alacak gibi hissediyordu kendini... Ama niçin yalvaracaktı ki? Onu sevdiği için af mı dileyecekti? Yoksa çocuğunu taşımakta olduğu için bağışlanmayı mı umacaktı?

Sessiz geçen akşam yemeği boyunca Whitney, elbisesinin safir yakasından taşan göğüslerinin pek çok kez kocasının anlık bakışlarına maruz kaldığını hissediyor Clayton bakışlarını her seferinde kaçırmaya çalıştıkça Whitney genç adamın gitgide daha da çileden çıktığını görüyordu. Genç kadın onun kendisini birazcık bile kıskanıp kıskanmadığını çok merak ediyordu doğrusu. Sonuçta bu akşam ayrı davetlere katılacakları ilk akşamdı. Kocasının, göğüslerine kayan bakışlarını yeniden yakaladığında masum bir tavırla sordu Whitney: "Yeni elbisemi beğendin mi?"

"Eğer vücudunu tüm dünyaya teşhir etmek gibi bir niyetin varsa, çok akıllıca bir seçim yapmışsın," dedi Clayton iğneleyici bir tavırla.
'Yeni odana yerleşebildin mi?" diye sordu Whitney
Clayton, aralarında geçen konuşmanın iştahını kaçırdığını ima eder gibi tabağını kenara itti ve ayağa kalktı. "Önceki odaya yeğlediğim kesin," dedi buz gibi bir sesle. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kararlı adımlarla odadan çıktı. Birkaç dakika sonra giriş kapısı genç adamın ardından kapandı ve Whitney kocasının at arabasının hareket ettiğini duydu. Genç kadın kendini yenik, yorgun ve mutsuz hissediyordu. Fakat yine de Wilsonlar'in davetine gitti ve saat gece yarısını iyice geçene kadar bile bile dönmedi. Geç saate kadar kalırsa Clayton'ın o saate kadar dışarıda yalnız vakit geçirmesinden hoşlanmayacağına ve böylece bir dahaki sefere yanında olacağına dair belli belirsiz bir umut vardı içinde.
Whitney yorgunluktan bitap düştüğünü hissediyordu ama at arabası Claymore'un araba yolunda yavaşlar yavaşlamaz genç kadın aniden ırkildi. Clayton da arabasından inmekteydi. Birlikte merdivenlerden çıktılar. Whitney kocasının yüz ifadesindekı sertlikten ne derece öfkelendiğini anlamıştı. "Dışarıda bu kadar geç saate kadar kalmaya devam et de bir hafta içinde bütün Londra seni çekiştirmeye başlasın," dedi Clayton sert bir ses tonuyla.
"Hamileliğim belli olmaya başlayınca davetlere katılamayacağım," dedi Whitney. Ardından son derece

inatçı bir edayla saçlarını şöyle bir savurup ekledi: "Ayrıca muhteşem vakit geçirdim!" Whitney duyduğundan pek emin olamasa da Clayton'ın sessizce sövdüğünü hissetmişti sanki.

Whitney ertesi sabah ahıra gittiğinde ata binmesine resmen izin verilmedi. Kafası karışmış, şaşırmış ve öfkelenmişti genç kadın. Seyisler ona bunun Dük hazretlerinin emri olduğunu söylediklerinde utanmıştı da üstelik. Whitney artık hareket etmeden önce düşünemeyecek kadar kederliydi. Tek kelime dahi etmeden ancak genç bir Düşes'e yakışır biçimde arkasını döndüğü gibi soluğu evin önünde aldı. Kapıdan içeri girdiği gibi Clayton'ın çalışma odasına inip kapısını çalmaya bile tenezzül etmeden içeri daldı.

Kocası, içeride yarım daire biçiminde oturmuş kalabalık bir grup adamla toplantı yapmaktaydı. Clayton hayli gönülsüz bir tavırla yerinden doğrulurken odada bulunan herkes ayağa fırladı.

Whitney, şaşkın adamların suratına bakıp masumca gülümsedi. "Kusura bakmayın beyler, eşimin konukları olduğunu bilmiyordum." Ardından çalışma masasının ardında kaskatı duran Clayton'a döndü. "Ahırda bir yanlış anlaşılma var. Khan'ın *bana* ait olduğunu hiçbiri bilmiyor galiba. Onlara ben mi söyleyeyim, yoksa siz mi açıklama yapacaksınız?"

"Onu sürmeyi..." dedi kocası korkunç bir sesle. "Aklından bile geçirme sakın."

"Toplantınızı böldüğüm için özür dilerim," dedi Whitney. Yabancıların önünde kendisine böyle küçük düşürücü bir tavırla hitap eden kocasının karşısında utancından kıpkırmızı kesilmişti. Can havliyle odasına koştu. Çılgınlıktı bu... Zalim, inatçı bir delilikti. Clayton şimdi de onu boş vakitlerinde yapmaktan hoşlandığı her şeyden alıkoymaya niyetlenmişti. Amacı onu hayattaki en ufacık zevklerden mahrum bırakmaktı. Genç Ladin binici şapkasını başından fırlatıp attı. Ata binerken rüzgârın saçlarının arasında dolaştığını hissetmek en büyük zevk iken o aptal şapkayı takınaktan nefret ediyordu işte. Üzerini değiştirmek için soyunma odasına doğru iki adım attığı sırada fikrini değiştirdi.

Hışımla evden fırlayıp ahıra girdi ve önüne çıkan ilk seyise öylesine mağrur bir bakış fırlattı ki adam hemen kenara çekildi. Doğrudan Khan'ın bölmesine girdi Whitney. Atını kendi başına tımar etti, başlığını taktı ve eyerlerin bulunduğu rafların yanma gidip bir eyer kaptı. Geçen her saniye biraz daha cesaretlendiriyordu genç kadını. Sonuçta buradaki seyislerden hiçbiri yapmak üzere olduğu şeyden onu alıkoymak için kendisine el uzatmaya cesaret edemeyecekti. Uç denemenin ardından ağır eyeri kaldırıp atının sırtına yükledi ve nihayet takmayı başardı. Hayvanın bel bandını gücünün yetebildiği kadar sıktı ve atını bölmesinden dışarı çıkardı.

Whitney üç saat boyunca at sürdü. İlk saatin sonunda hayli yorulmuştu aslında. Fakat genç kadın geri dönme fikrinden hiç hoşlanmıyordu. Khan'ı alıp ahırdan

uzaklaştığı andan beri Clayton'ın, eninde sonunda bu yaptığından haberdar olacağını biliyor ve onunla yüzleşmekten çok korkuyordu.

Aslında kocasıyla hemen yüzyüze gelmeyi ummuyordu Whitney; Clayton'ın onu ahırda bekleyeceği *hiç* aklına gelmemişti doğrusu. Genç adam rahat bir tavırla beyaz çitlere yaslanmış öylece duruyordu. Baş seyisle sohbet ederken hayli sakin görünüyordu doğrusu. Whitney onun bu halini görünce içinin ürperdiğini hissetti. Genç kadın kocasının bu rahat, hatta neredeyse umursamaz görünümünün aslında son derece yüzeysel bir sükûnet olduğunu ve bu sakinliğin altında birazdan üzerine salınacak o vahşi öfkenin uyumakta olduğunu çok iyi biliyordu.

Whitney genç adamın yanından atıyla tırıs geçecekken Clayton oldukça yanıltıcı bir hamle yapıp Khan'ın yularını yakaladı ve atı aniden çekip sertçe durdurdu. Gözlerinde son derece tehditkâr bir bakış vardı. Sesi ise öylesine sakın ve soğuk geliyordu ki kulağa, Whitney korkudan kalbinin yerinden fırlayacağını hissediyordu. "Aşağı in!"

Whitney, Khan'ı hızla geri döndürüp bilinmeyen bir yöne doğru uzaklaşmayı aklından geçirirken aynı korkunç ses tekrar dile geldi: "Bak, sakın deneme. Uyarıyorum seni."

Whitney içinde kopan korku ve öfke fırtınasıyla yanaklarının alev alev olduğunu hissediyordu. Elleri titriyordu genç kadının. Yutkundu ve kollarını bir çocuğun davranışını andırır biçimde farkında olmadan Clayton'a uzattı. 'Yardım eder misin?"

Clayton onu eyerden hışımla indirdi. "Bana karşı gelmeye nasıl *cüret* edersin," diye çıkıştı genç adam. Seyislerle, ahırda çalışanlar meraklı gözlerle olan biteni izlemekteyken Clayton karısını kolundan sıkı sıkı tutmuş oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Whitney ahırdakilerın duyamayacağı kadar uzaklaşmayı bekledi ve evin arka kapısına yaklaştıkları sırada kolunu hışımla kocasından kurtarıp Clayton'a döndü. Ayağını yere vurarak yaygarayı bastı. "Sana karşı gelmek mı? Bana evlilik yeminimi mi hatırlatmaya çalışıyorsun yoksa? Bütün bu olan biten... İzin verirseniz, o yeminleri size ben hatırlatayım, efendim!"

"Bu seni son kez ikaz edişim. Son kez..." dedi Clayton sert ve inatçı bir tavırla. "Dilersen, bunu bir tavsiye olarak kabul et."

"Eğer tavsiyeye ihtiyacım olsaydı," diyerek karşılık verdi Whitney. Genç kadının gözlerinde yemyeşil bir ateş parıldamaktaydı şimdi. "Danışacağım en son insan sen olurdun!" Daha da ileriye gitmek için ağzını açtıysa da sarfettiği isyankâr sözler yüzünden kocasının yüzünde beliren keskin öfkeyi fark edince fikrini değiştirmek zorunda kaldı.

"Bana bir daha karşı gelir, aynı şeyi bir kez daha yapacak olursan piçin doğana kadar seni odanda kilitli tutarım!"

Bebeğinden *piç* diye söz edildiğini duyunca çileden çıktı Whitney "Tek istediğin bu, değil mi?" diye bağırdı genç kadın. "Sen tanıdığım en alçak, en zalim... Sen bir sahtekârdan, bir yalancıdan başka bir şey değilsin! Önce

beni sevdiğini söyleyip peşinden bana böyle davranmaya nasıl cüret edersin! Ayrıca şunu da hatırlatırım, Dük hazretleri..." diye ekledi Whitney içinden taşan öfkeyi bastırmaya çalışarak. "Ki duyacağınız şey sizi *olağanüstü* şaşırtacaktır şüphesiz; bebekler sevişerek yapılır!"

Clayton, Whitney'in bu komik *açıklaması* karşısında öyle atallamıştı ki kopmak üzere olan fırtınayı sezemedi. Whitney elinin tersiyle Clayton'ın yanağına bir tokat patlatıverdi. Her yanından hiddet tüten genç kadın bu haliyle adeta esip geçen bir tanrıçayı andırmaktaydı.

"Hadi, sen de vursana," diye meydan okudu kocasına. "Beni incitmek hoşuna gider senin. Ne oldu? Artık bana işkence etmekten keyif almıyor musun yoksa?" Nabzının adeta şakaklarında zonkladığını hisseden Whitney, buna aldırmadan Clayton'ı kışkırtmaya çalışıyordu hâlâ. "Böyle olması iyi tabii, çünkü ben o kadar sinirliyim ki sana seve seve bir tokat daha atabilirim!" Genç kadın tam da gerinmiş kocasının yüzüne ikinci tokadı patlatacakken bileğine mengene gibi sımsıkı yapışan Clayton, canını hayli acıtınca gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Sen sahtekâr, küçük bir fahişesin," dedi Clayton öfkeli bir sesle. "Fakat talihsizce kesişen şu yaşamımız boyunca benden küçücük bir gerçeği esirgeme. Yalnızca bir kez dürüst bir itirafta bulunmanı istiyorum, senden. Sana yemin ederim, "Bilmiyorum" da desen, "Evet," diye de cevap versen umrumda olmayacak.",

"Bana *yemin* mı ediyorsun?" diyerek çıkıştı Whitney. "Nikâh törenimizde ettiğin gibi mi yani? Bu evin içinde

beni bir daha incitmeyeceğine yemin ettiğin gibi mi? Artık senin yemininin gözümde ufacık..."
Clayton, Whitney'in bileğini iyice sıktı. "Bebek benden mı?"
Whitney'in gözleri gitgide büyüyerek yeşil renkli dev kürelere dönüştü; narin dudakları son derece inanılmaz bir şaşkınlıkla aralanınca yüzünde öylesine inandırıcı bir tebessüm belirdi ki Clayton bir an büyük bir hata yapmakta olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Genç kadının gözleri nefret dolu gözyaşlarıyla doldu. "Bebek *senden* mi? *Senden* mi?" diye bağırdı Whitney. Ardından Clayton'ın üzerine yığılıverdi ve omuzları şiddetle titremeye başladı.
Clayton, genç kadının bileğini sıkmıyordu artık. Bedenine yaslanan bu narin ve titreyen vücudu kendinden uzaklaştırmak istiyordu genç adam. O anda karısını kollarına alıp yüzünü saçlarına gömmeyi de arzuluyordu. Fakat şu an en çok istediği şey onu eve götürüp yüreğindeki acıyı Whitney'in bedeniyle dindirmekti. Clayton'ın yakasından sımsıkı tutmuştu Whitney. Omuzları şiddetle sarsılırken, başını kocasının göğsüne yaslamış durmadan sayıklıyordu: "Bebek *senden* mi?"
Clayton, Whitney'in kollarından tuttu. Dokunuşu ne sert ne de şefkat doluydu. Onu yavaşça uzaklaştırdı kendinden. Whitney'in katıla katıla ağladığını düşünerek tuhaf bir suçluluk duygusu belirdi içinde. Ellerini karısının kollarından çekince Whitney ağır ağır kaldırdı başını. Ağlamıyordu; gülüyordu Whitney! Kahkaha krizine

tutulmuştu resmen. Kocasının yüzüne kuvvetli bir tokat daha patlattığında hâlâ kahkahaları dinmemişti. Öylesine şiddetli vurdu ki Clayton'ın kafası aniden savruldu. Sonra koşarak eve girdi genç kadın.

Clayton ağır adımlarla, düşünceli bir halde karısının peşinden gitti. Çalışma odasına girdi ve ardından kapıyı kapattı. Kadehini ağzına kadar doldurdu. Artık iki şeyden kesinlikle emin olmuştu genç adam; Whitney'in sağ eli hayli güçlüydü ve bebek kendisine aitti.

Herhangi bir konuda yalan söylemiş olabilirdi; buraya, ayağına kadar geliş sebebi hakkında ya da onunla evlenme nedeni konusunda veya bir başka konuda samimi olmasa da... Çocuğun kendisine ait olup olmadığını sorduğunda Whitney'in yüzünde beliren o küçümseyen nefret ifadesi... O ifade kesinlikle gerçekti. Londra'ya gittiği zamanlarda aşığıyla falan yatmamıştı işte. Suçluluk duygusu hisseden hiçbir insan böylesine şaşkınlık saçan bir korku ya da serseme dönmüş bir kin ifadesine bir anda bürünemezdi ki. Evlendiklerinden beri onu hiç aldatmamıştı Whitney. Ne yapmış olursa olsun, bunu yapmamıştı. Bebek ona aitti. Clayton, Whitney'in aylar önce çocuğuna baba bulmak için buraya geldiğinden ne kadar eminse bundan da o kadar emindi artık. Dolup taşan öfkesi yavaş yavaş durularak sakince kaynamaya koyulmuştu.

Maalesef, Whitney'in hisleri için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Aşağılık, kaba, alçak bir adam olduğu yetmezmiş gibi... Delirmiş olmalıydı işte! Deliydi! Ve o adamla aynı çatı altında kalmaya devam ederse kendi de

delirecektı. Çünkü daha birkaç dakika önce kocası tarafından iğrenç sözlerle aşağılanıp ve onun vahşi dokunuşuyla canı acıdığı halde Clayton'ın kalbine başını yasladığında içinin mutlulukla dolup taşmasına engel olamamıştı genç kadın. Bütün bunların ardından hâlâ kollarının arasında kalmayı da istemişti üstelik Ama biraz daha kalırsa, aklını oynatacağı kesindi.

Whitney onu terk etmesi gerektiği düşüncesi ile birlikte kalbinde açılan keder dolu yaranın acısını bastırmaya çalışarak gidebileceği bir yer olup olmadığını düşünüyordu şimdi Clayton dönmesini talep ettiği takdirde, babası kızını kocasından saklamaya cesaret edebilecek kadar güçlü bir iradeye sahip değildi. Lord ve Leydi Gilbert ona yardım edebilirdi. Onlara bir mektup yazacak ve kendilerini ziyaret etmek içiıı Fransa'ya geleceğini bildirecekti. Oraya gidince, olup biteni açıklayabilirdi. Clayton'ın korkunç kollarının Fransa'ya kadar yetişip ona uzanabileceğinden ya da onun, İngiltere'deki itibarını kullanarak Lord Gilbert'ın siyasi kariyerini mahvedebileceğinden emin değildi Whitney.

Yapabileceği tek şey Lord Gilbert'a yaşananları anlatmak ve kararı ona bırakmaktı.

Whitney çalışma masasının başına geçti, çekmeceyi açtı ve mavi not kâğıtlarına uzandığı sırada gözü destenin üzerinde duran buruşuk kâğıt parçasına ilişti. Gayet ilgisiz bir tavırla buruşuk kâğıdı eline alıp açtı ve üzerinde bir şeyler yazılı olduğunu gördü. Unutmamak için sakladığı bir not olabileceğini düşünüyordu genç kadın.

"Üzülerek anladım ki..." Emily'nin evinde yaşanan o anı hatırladı hayal meyal; göndermekten vazgeçtiği bu notu hizmetçilerin görmemesi için kullanılmayan kırtasiye malzemelerinin arasına kaldırmıştı. Fakat bu not şimdi buruşturulmuş bir halde destenin üzerinde durmaktaydı. *Biri* bu notu bulmuştu ama genç kadına Claymore'da yardımcı olan kişiler Mary ile Clarissa'dan başkaları değildi. Üstelik onlar Whitney'in çalışma masasını kesinlikle karıştırmazlardı.

Bu notun birinin eline geçmiş olma ihtimalini düşünmek utanç vericiydi. Şimdi çalışma masasını karıştıran bu kişinin kim olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu genç kadın. İki gün önce Clayton'ın bulması için minik bebek elbisesini çekmeceye sevinçle koyarken çekmece gayet düzgün bir haldeydi ve Clayton'dan başka kimse buraya... Aman Tanrım!

Whitney sandalyesinden hafifçe doğruldu; Clayton'dan çalışma masasına gidip teyzesinin mektubunu getirmesini rica etmişti. Sanki o anda Clayton karşısında duruyormuş gibi "Ve sen de bunu buldun," dedi sesli düşünerek. "Yüce Tanrım, bu notu buldun sen." Elleri titriyor, zihni Clayton'ın okudoğu yazıdan hangi anlamı çıkardığını tahmin etmeye çalışırken bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Bilincini zorlayarak kendini notu yazan kişinin değil de bulan kişinin yerine koymaya çalıştı sonra. Tarih... Whitney'in Claymore'a geldiği günü her sene kutlama kararı almışlardı ve bu yazının üzerine atılmış olan tarih o günden bir önceki günü gösteriyordu. Clayton

yazılanları okuyunca o gece Whitney'in yanına gelme sebebinin hamilelik şüphesi olduğunu düşünmüştü kuşkusuz! Bu onu derinden yaralamış olmalıydı. Çünkü Clayton bir keresinde ona, hayatındaki en anlamlı şeyin Whitney'in sevgisini kendisine ispatlamak için o gece yanına gelişi olduğunu söylemişti.

Whitney şimdi de notu bulduktan sonra kime hitaben yazıldığını tahmin ederdim acaba diye düşünmeye başladı. Elinde kâğıt parçasıyla ayağa kalktı ve salına salına odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. Clayton'ın gösterdiği tepkiye bakılırsa, genç adam yazının bir başkasına yazıldığını düşünmüştü. İyi ama o iğrenç gece Whitney'in bekâretini çaldığını kendisi de biliyordu ve bundan dolayı kendisinden başkasının bu çocuğun babası olduğunu düşünmesi anlamsızdı. Sırf Whitney başkasından yardım ya da tavsiye almak istedi diye niye bu kadar sinirlenmişti ki! Tabii ki bunun için ona danışacak değildi Whitney; sonuçta genç kadın o yazıları kaleme aldığında birbirlerine selam dahi verir durumda değillerdi. Bu sebeple Whitney'in babasına, teyzesine ya da bir başkasına yazmış olması hiç de şaşılacak bir şey değildi! Tabii, Clayton'ın gösterdiği tepkinin sertliği göz önünde bulundurulursa genç adam hiç de böyle düşünmemişti belli ki.

Whitney'i bu şekilde cezalandırıyordu kocası; çünkü incinmişti. Ve Whitney bir başkasından... Bir başka *adamdan* yardım istedi diye sinirlenmişti. Kırılmıştı ve kıskanmıştı.

"Aptal!" diye bağırdı Whitney bomboş odada. Genç kadın öylesine rahatlamış, öyle mutlu olmuştu ki kollarını açıp dans etmek istiyordu adeta. Clayton'ın böyle davranmasının sebebi bebeği istemeyişi değildi! Ne var ki, içine su serpilmiş olsa da Whitney şimdi kocasını seve seve öldürebilirdi de!

Yine aynı şeyi yapmıştı Clayton! Whitney'i o berbat gece buraya sürüklediği an yaptığı hatayı yinelemişti. Karısını kendi kendine inandığı bir sebepten ötürü suçlamış, yargılamış, hüküm giydirmiş ve infaz etmişti. Ona neden suçlu bulduğunu açıklamaya bile tenezzül etmemişti işte. Bir açıklama yapmasına dahi izin vermemişti! Ve şimdi de... Şimdi de onu bir tarafa atabileceğine inanmış, evin başka bir odasına taşınmış, sanki evlilikleri var olmaması gereken ölü bir bağlılıkmış gibi davranıp duruyordu.

Whitney heyecanla titriyor, hissettiği kararlılıkla sarsılıyordu. Bu sondu artık; bu Clayton'ın öfkesini Whitney'in bir açıklama yapmasına izin vermeden önceki *son* salıverişiydi!

Ve Clayton, Whitney'i en az onun kadar sevdiğine inandırıp peşinden de sırtını dönüp hiç bir şey olmamış gibi gidebileceğini sanıyorsa, bunun o kadar kolay olmadığını anlayacaktı. Bu kadar akıllı ve mantıklı bir insanın karısının ne yaptığını bilmeden ya da yaptığını sandığı şeyi umursamadan öfkeyle onu kendinden uzaklaştırması nasıl mümkün olabilirdi ki?

Whitney ne yapıp edip bir şekilde Clayton'ı niçin böyle davrandığına dair bir açıklama yapmak zorunda

bırakacaktı. Whitney için bunun nasıl olacağı ya da kocasının bu açıklamayı ne şekilde yapacağı pek de önemli değildi doğrusu. Ne olursa olsun Clayton itham sebebini Whitney'in yüzüne vurmalıydı. Whitney gerçekten de böyle yapmak zorunda kalacağını düşünürken yüzünde kederli bir gülüş belirdi. Çünkü ona bir açıklama yapmak için yalvarmayacaktı genç kadın; bunu zaten denemişti ve işe yaramamıştı. Geriye de onu zorlayıp kontrolünü tamamen kaybetmesi için iyice kızdırmaktan ya da kıskandırmaktan başka seçenek kalmıyordu. Böylece Clayton yaptığını düşündüğü o şey herneyse Whitney'in yüzüne vuracaktı sonunda.

Bunu yaptığında Whitney de serinkanlılıkla bu yazılanların ne anlama geldiğini ona açıklayacaktı. Clayton dizlerine kapanacak, ondan af dileyecekti. Genç kadının yüzüne pırıl pırıl bir gülüş yayıldı. Of, saçmalıktı bu! Bunu yapmasına izin vermeyecekti tabii ki. Ona her şeyi olabildiğince çabuk anlatacak, sonra da göğsüne yaslanıp güçlü kollarına sarınarak mutluluk ve hasretle kendinden geçecekti.

Fakat şimdilik korkak ve mutsuz görünmekten ne olursa olsun sakınmalıydı. Clayton birlikte yaşadıkları anları deli gibi özleyip sabrını yitirene dek etkileyici ve neşeli görünmeliydi. Kocasını önce hissettirmeden kışkırtıp cesaretlendirecek, çabaları sonuçsuz kalırsa onu iyice öfkelendirmek için zorlamaya başlayacaktı.

Clifftonlar bu akşam bir davet düzenlemekteydiler. Whitney, Clayton'ın bu davete hâlâ katılmak isteyip

ıstemediğinden pek de emin değildi doğrusu. Fakat Whitney kendisi kesinlikle istiyordu.

Balayıları için Paris'e gittiklerinde sipariş ettiği zümrüt yeşili elbisesini özenle giydi. Bu elbise şimdiye kadar giydiği en cesur elbiseydi. Zümrüt ve elmaslarla süslü gerdanlıkla takım bileklik ve küpelerini takarken kendi kendine gülümsedi genç kadın. Şöyle bir dönerek, "Nasılım?" diye sordu Clarissa'ya.

"En az doğduğun gün göründüğün kadar çıplak," diye karşılık verdi Clarissa. Yaşlı kadın bakışlarındaki iğneleyici ifadeyle Whitney'in yakasına bakıyordu.

Gözlerini baygın baygın süzerek, "Normalde böyle cesur elbiseler giymem, evet," dedi Whitney, "Fakat kocamın beni bu elbisenin içerisinde bir yere yalnız başıma göndereceğini *pek* sanmıyorum doğrusu, ne dersin?"

Whitney, zümrüt rengi ipek elbisesini hışırdatarak salon-dan içeri süzüldü. Clayton büfenin önünde durmuş kendine içki doldurmaktaydı. Uzun, atletik vücudu gece mavisi ceket ve pantolonunun içinde ışık saçıyordu. Lacivert takımının aksine beyaz gömleği ve kravatıyla göz kamaştırıyordu. Ne var ki, genç adamın sert bakışları parlak yeşil elbisenin üzerinde şöyle bir dolaşıp yakadan taşmakta olan cesur ve kışkırtıcı şişkinliklere odaklanınca az ışık saçan halinden eser kalmadı.

"Nereye..." dedi Clayton alçak ve sert bir sesle. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Gittiğimi mi sanıyorum?" dedi Whitney. Elbisesinin vahşi cazibesine karşın oldukça masum görünmeye

çalışıyordu genç kadın. "Bu gece Clifftonlar'ın davetine katılacağımızı bildirmiştik. Sakıncası yoksa bir kadeh şarap rica edeyim," diye ekledi alımlı bir tavırla gülümseyerek.

Clayton dolap rafında duran şarap şişelerinden birini hışımla çıkardı. "Çok yazık, çünkü Clifftonlar'a *gitmeyeceğiz."*

"Öyle mi?" Whitney kadehini almak için Clayton'ın yanına yaklaşmaktaydı. "Böylesine muhteşem bir daveti kaçıracak olman ne kadar üzücü. Ben Clifftonlar'ın davetlerini oldukça neşeli buluyorum, ayrıca.

Clayton arkasını ağır ağır dönüp kalçasını yanındaki dolaba yasladı. Bir bacağını bükerek dolaba dayadı ve tek ayak üzerinde öylece beklemeye başladı. "Ben Clifftonlar'a gitmiyorum," dedi buz gibi bir sesle. "Ve sen de bu akşam dışarı çıkmıyorsun? Duydun mu beni, Whitney?"

"Evet, *kulaklarım* oldukça iyi işitiyor," diye karşılık verdi Whitney. Kadehini eline alıp arkasını döndü ve zümrüt yeşili elbisesinin kuyruğunu ahenkli bir biçimde sürükleyerek süzüle süzüle yemek odasına geçti. Köşeye sıkışmıştı. Clayton onu Clifftonlar'a götürmeyecekti ve oraya yalnız gitmesine de izin vermeyecekti.

Mum ışığıyla aydınlatılmış yemek odasında yemeklerini yerken odaya hâkim katı sessizlik hiç bozulmadı. Whitney yemek boyunca kocasını hissettirmeden gözetledi. Genç kadının bakışları kocasının eline odaklandığında yemek henüz bitmişti. Evlendikleri gece ona hediye ettiği yakut

yüzük parmağında değildi. Kendi parmağındaki parlak sembole bakarken yüreği daralacak gibi oldu; düğün gecesi yakut yüzüğü kocasının parmağına taktığı andan beri Clayton'ın o yüzüğü çıkardığına hiç şahit olmamıştı.
Karısının kederli tepkisini fark etmişti Clayton; Whitney başını kaldırıp Clayton'ın yüzüne baktığında kocasının yüzünde alaycı bir tebessüm belirdiğini gördü. Genç kadın kırgın olduğu kadar sinirlenmişti de üstelik. Başını mağrurca dik tuttu; o davete gidecekti. Yürümek zorunda kalsa dahi bu evden çıkacak ve o davete gidecekti.
Tatlı sunulmadan önce Whitney ayağa kalktı. "Ben odama gidiyorum. İyi geceler." Odasına gidiyordu. Çünkü davete katılacağını Clayton'a itiraf ederek kocasının arabacılara kendisini hiçbir yere götürmemeleri konusunda yeni bir emir verme riskini göze alamıyordu.
Saat geceyarısını çoktan geçmiş, biri bulmuştu bile. Fakat Clayton'ın da üyesi olduğu beyefendilere özel oyun kulübünde zamanın nasıl geçtiği pek de önemli değildi doğrusu. Genç adam sandalyesine rahatça kurulmuş, masada sürüp giden konuşmalarla ya da oyun gereği elinde tuttuğu kâğıtlarla pek de ilgilenmiyordu.
Bu akşam ne kadar içerse içsin, ne kadar uğraşırsa uğraşsın oyuna veya arkadaşlarıyla tanıdıklarının sürdürmekte olduğu hararetli erkek muhabbetine odaklanması mümkün olmuyordu. Bedeninin içini dikenli bir dal gibi saran cadının tekiyle evlenmişti. O cadıyı içine hapsetmek ya da dikenlerini içinden söküp atmak dayanılmaz bir acı veriyordu Clayton'a. Zihni Whitney'in

bu gece sergilediği görüntüyü gözlerinin önüne getirip duruyor, o lanet olası yeşil elbisenin karısının muhteşem güzellikteki çekiciliğini gözler önüne serişi hafızasından silinmiyordu. Elleri Whitney'in o gül yaprağı yumuşaklığındaki tenini parmak uçlarında hissetmek için deli gibi yanıp tutuşmakta, şehveti yeniden şahlanmaktaydı. Aşk değildi hissettiği; şehvetti sadece. Clayton'a göre bu aşk olamazdı artık. Whitney için bütün hissettiği ara sıra nükseden bir arzu sızısıydı.

O elbisenin içinde dışarı yalnız başına çıkmaya nasıl cüret edebilirdi ki? Üstelik ata binmesine izin verilmediği için kendisine işkence ediliyormuş gibi davranmakla ne elde etmeye çalışıyordu Tanrı aşkına? Clayton bu emri onun hamile olduğundan şüphelenip farkında olmadığını düşündüğü zaman, yani günler önce vermişti zaten. Bu lanet kararı o işgüzar küçük yalancının düşündüğü sebepten vermemişti ki. Kararlarının sebebini açıklamak zorunda da değildi; hanımefendi kendisine uygulanan yasaklara uymak zorundaydı. Kumar fişlerini masanın ortasındaki desteye hışımla fırlatırken, bunun tartışılır tarafı yok, dedi genç adam içinden. Yoktu!

Altı kişilik masada Clayton'ın karşısındaki boş sandalyeye oturan William Baskerville, "Sizi görmek güzel, Claymore," dedi samimi bir içtenlikle. "Aslında sizi görmek şaşırtıcı demeliydim." 596

"Nedenmiş?" dedi Clayton kayıtsız bir tavırla.

"Eşiniz Clifftonlar'ın davetındeydi. Senin de orada olduğunu düşündüm," dedi Baskervılle. Kumar fişlerini

destelere ayırmakla meşguldü; sürmekte olan iddialı oyuna katılmaya hazırlanıyordu. "Güzel görünüyordu; kendisine de söyledim." Bu masum sözler üzerine Dük Baskerville'e öylesine ¡¡aşkın bir bakış fırlattı ki sarf ettiği sözleri kibarca toparlamak için Baskervılle'in eli ayağına dolandı bir anda. "Eşiniz *herzaman* güzeldir. Bunu *hep* söylerim kendisine."

Baskerville yılgın bir şaşkınlıkla Dük'ün ağır ağır doğrulumunu ve sandalyesinde kaskatı duruşunu izledi; yüzünde buz gibi bir ifade belirmişti. Baskerville şimdi sarf ettiği sözlerle ne gibi bir kusur işlediğini bulmaya çalışıyordu. Ne yazık ki yanlış bir sonuca varmıştı. Dedikodulara bakılırsa hanımefendinin kocası genç eşinin üstüne gereğinden çok düşüyordu. 15u sebeple Baskerville'in iltifatları Diik'e aşırı laubali gelmiş olmalıydı. Baskerville masanın etrafında oturan öbür adamlara umutsuzca bakarak sözlerini sürdürdü. *"Herkes* Düşes'in göz alıcı olduğunu düşünüyordu; gözleriyle aynı renkte yeşil bir elbise giymişti. Gözlerine ne kadar yakıştığını ben de söyledim kendisine. Aslında bunu söylemek için sıraya girmek /orunda kaldığımı belirtmeliyim. Hanımefendinin etrafı genç adamlar ile benim gibi yaşlı dinozorlar tarafından sarılmıştı. Bütün hayranlar bir araya toplanmış gibiydi."

Clayton oldukça sessiz ve manalı bir tavırla kâğıtlarını kapatıp masanın üzerine bıraktı ve sandalyesini geriye doğru itti. Ayağa kalktı, başını hafifçe eğerek masada oturmakta olan diğer adamlara selam verdi ve

arkadaşlarına tek kelime dahi etmeden arkasını dönüp kararlı adımlarla salonu terk etti.
Masada kalan beş adam Dük'ün dışarı açılan kapıya kadar yürüyüşünü izlerken oyun bütünüyle durmuştu artık. Bu beş adamdan dördü evliydi. Aralarında sadece kırk beş yaşındaki müzmin bekâr Baskerville evli değildi. Masada oturan adamların dördü ya sırıtıyor, ya da yüzlerinde beliren tebessümü ustalıkla gizlemeye çalışıyorlardı. Sadece Baskerville'in yüz ifadesi gerilmişti.
Etrafındakilere bakarak, "Lanet olsun!" diye fısıldadı adam. "Düşes'ini Clifftonlar'da gördüğümü söyleyince Claymore bana nasıl da uğursuz bir şekilde baktı öyle."
Korkunç bir fikre kapılmış gibi duraksadı Baskerville. "Yanı Westmorelandlar'in evliliğinin tartışmalara yer verecek kadar eskidiğini sanmıyordum, öyle mi sizce?"
Marcus Rutherford'un dudakları kahkahayla titredi. "Evlilikleri üç dakika öncesine kadar eskimemiş olsa da artık tartışacak kadar yaşlandığını söyleyebiliriz Baskerville."
Baskerville'in müşfik yüz hatları sıkıntıyla gerilmişti. 'Yüce Tanrım! Bir kavgaya sebep olacağımı bilseydim onu gördüğümü söylemezdim. O güzel ve genç bir hanım. Başını derde soktuğum için kendimi berbat hissediyorum. Eminim Claymore'un hoş karşılamayacağını bilse o kahrolasıca davete asla katılmazdı."
Bu sözlere diğer evli adamlarla birlikte alaycı bir tavırla gülerek, "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Lord Rutherford.
Baskerville başını salladı. "Öyle düşünüyorum, elbette! Claymore ona gitmemesini söylediyse, gitmezdi. Sonuçta

onun karısı. Yemin ettiler ya; itaatkârlık ve diğer şeyler üzerine!"
Bu sözleri şen kahkahalar izledi. Masanın etrafını saran gürültü ardı ardına patlayan topları andırıyordu adeta. "Bir keresinde karıma o çok arzu ettiği kürke ihtiyacı olmadığını söylemiştim; zaten bir düzine kürkü vardı," dedi Rütherford. Oyun bir süreliğine durmuş gibiydi. "Ayağımı yere vurdum ve o kürkü satın alamayacağım söyledim."
"O da almadı tabii, değil mi?" diye sordu Baskerville ürkek bir sesle.
"Almadı tabii," dedi Rutherford gülerek. "Onun yerine dolabında mevcut olan kürklerinin her birine uygun on bir adet yeni elbise satın aldı. Sık sık davetlere katılacaksa en azından giyim tarzı eleştirilmemeliymiş. Yeni bir kürke harcanacak paranın üç mislini harcadı." 598
"Aman Tanrım! Onu dövdün mü?"
"Dövmek mi?" dedi Rutherford şaşkın bir tavırla. "Hayır; evlilikten anladığın şey "dövmek" olamaz. Şahsen ben böyle bir cezayı kabullenemem. Bunun yerine ona yeni bir kürk satın aldım."
Şaşkınlık içerisinde, "İyi ama... Ama neden?" diye kekeledi Baskerville.
"Neden mi, dostum? Sana neden olduğunu söyleyeyim. Çünkü onun kızgınlığı geçene dek bütün Bond Sokağı'nı satın almayı göze alamadım. Elbiseler korkunç pahalı şeyler, evet, ama ya mücevherler... Henüz mücevherlere

sıra gelmemişti! Ben de ona istediği kürkü satın alarak bir serveti kurtardım."

Whitney geniş mermer merdivenlerden sessiz ve ağır adımlarla çıkarken şafak çoktan sökmeye başlamıştı. Bu akşam Clayton'ı çok özlemişti genç kadın; elinin beline hafifçe dokunuşunu, gözlerine değen cesur bakışlarını ve onun yakınında olduğunu bilerek hissettiği mutluluğu özlemişti. Nasıl olmuştu da bu adam bu kadar kısa süre içinde onun hayatında böylesine önemli bir hale gelebilmişti? O olmayınca kendini yapayalnız hissediyordu Whitney. Ve o notu odasına götürüp ona her şeyi açıklama arzusu baş edilmesi güç bir duyguydu. Fakat ya bir dahaki sefere kocasının keskin öfkesine bir anlam verebilmek için o not gibi bir ipucu bulamazsa ne olacaktı? O zaman Clayton onu yine öfkesiyle cezalandıracaktı ve bu kez kendini savunmak için aciz kalacaktı; nedenini bilmeden sevdiğin birinin sana öfke duyması ıstırap vericiydi. Whitney bu gece Clayton'ın buyruğuna açıkça karşı geldiği için birazcık bile pişmanlık duymuyordu. Çünkü kocası bu itaatsizlikten haberdar olduğunda Whitney'in istediği ve ihtiyaç duyduğu o buluşma gerçekleşecekti.

Sabah kahvaltısında Clayton ile karşılaştığında gayet kayıtsız bir tavırla Clifftonlar'da güzel vakit geçirdiğini söylemeli miydi acaba? Odasının karanlığında el yordamıyla gece lambasını ararken, evet, dedi Whitney kendi kendine. Clayton'ın bunu öğrenmesi çok iyi olacaktı.

Aydınlanan odada bacak bacak üstüne atılmış parlak çizmeler gözüne ilişince korkuyla yalpalayan Whitney'in aklına bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığı geldi sonra. Lacivert pantolona bürünmüş bacağın üstünde bir çift lacivert eldiven şaklayıp durmaktaydı. İçini kaplayan anlık endişenin derinliğinde bir yerlerde bir ilham perisinin dolaştığını hissetti genç kadın ve onu görmemiş gibi davrandı. Ellerini sırtına doğru uzattı ve soyunma odasına doğru yürürken elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. Eğer en kışkırtıcı geceliklerinden birini giyene kadar onu bekletmeyi başarırsa az farkla öne geçecekti. Böylece tutku, öfkeyi yenebilirdi belki ve...

"Çıkarma!" diye bağırdı ardındaki ses. "Ben gidene kadar bekle."

Clayton ayağa kalktı ve azimli bir panterin vahşi yürüyüşüyle Whitney'e yaklaştı. Whitney irkilerek geri çekilecek olduysa da kendini toplayıp olduğu yerde kaldı. Genç kadının üzerine bir felaket gibi çöktü Clayton; bakışları buz gibi bir fırtınayı andırıyordu. Uğursuz ve tehditkâr bir sesle dile geldi genç adam. "Bana bir daha karşı gelecek olursan başına ne geleceğini söylemiştim, hatırlıyor musun Whitney?"

Clayton onu bebeği doğana dek odasına kilitlemekle tehdit etmişti. Whitney kızgın ve endişeliydi; bir yandan da öylesine âşıktı ki aşkı sesinde adeta yankılanıyordu. "Evet, hatırlıyorum," dedi genç kadın acı dolu bir fısıltıyla. "Söylediğin diğer sözleri de hatırlıyorum. Kalbime

dokunacak kadar derin bir biçimde içime girdiğinde kulağıma fısıldadığın sözleri de hatırlıyorum. Ve..."
"Kes sesini!" diye çıkıştı Clayton öfkeyle. "Yoksa Tanrı yardımcım olsun ki..."
"Bana dokunduğunda ellerinin tenimde uyandırdığı o hissi de hatırlıyorum ve..."
Clayton, Whitney'i omuzlarından tutup sarsmaya başladı, "Lanet olsun! Sus dedim!"
"Susamam." Whitney Clayton'ın sert dokunuşuyla ürpermiş de olsa sözlerini azimle sürdürdü. "Susamam, çünkü seni seviyorum. Senin gözlerini, gülüşünü ve ..."
Clayton onu kollarına hapsetti. Dudakları Whitney'in dudaklarına vahşi, tehditkâr bir öpücükle değerken bu öpücük ona susmasını haykırıyor, onu inciterek haddini bildirmeye çalışıyordu sanki. Clayton, Whitney'in dudaklarını parçalarcasına öperken onu göğsüne öylesine bastırıyordu ki genç kadın nefes alamıyordu. Fakat umursamadı Whitney; kocasının kaskatı arzusunun taşarak bedenine nasıl aktığını hissedebiliyordu. Clayton'ın dudakları karısının dudaklarını vahşi bir açlık ve umutsuz bir şevkle, zalimce bükerken Whitney kollarını boynuna dolayıp kendini ona teslim etti.
Clayton, Whitney'in kendinden geçtiğini hissettiği anda itiverdi onu. Bitkin bir vazıyette sert soluklar alıp veriyordu genç adam. Yüzünde öylesine kızgın, öylesine kederli ve tatsız bir ifade vardı ki Whitney neredeyse aldığı karardan cayarak gidip notu getirecekti. Fakat böyle yapmak yerine son derece mağrur bir yüz ifadesine

bürünüp kocasına meydan okudu genç kadın. "Eğer istiyorsan, bu odada seve seve kilitli kalırım. Senin de bu odada benimle kilitli kalman şartıyla... Aksi halde, hiçbir şey ya da hiç kimse beni burada tutamaz. Dışarı çıkmak için gerekirse evi bile yakarım."

Clayton bir an tepkisiz kaldı. Whitney ona böyle utanmazca isyan ederken öylesine dayanılmaz bir güzellik sergiliyor, öyle genç ve saf görünüyordu ki Clayton şu an kendinden ve ondan nefret etmeyecek olsa bu sözlere gülebilirdi bile. Kendi kendine karısının işgüzar bir dalavereci olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı genç adam; buna karşın Whitney küstah bir tavırla ona kendisini de odaya kilitlemesi önerisinde bulununca öfkesi dinmişti sanki. Onunla beraber bu odada kilitli kalmak, ha? Yüce İsa! Clayton gününün yarısında onu adeta kanını zehirleyen bir nefret duygusuyla anıp, diğer yarısında deli gibi arzularken Whitney'le aynı çatı altında olmaya bile zor katlanıyordu.

Sert bir tavırla, "Bir daha iznim olmadan bu malikânenin dışına adım atarsan..." dedi genç adam usulca. "Seni buraya ilk kez getirdiğimde sana karşı gösterdiğim *şefkate* muhtaç olursun."

Clayton, Whitney'e bedeni üzerinde sahip olduğu güçten gurur duyması gerektiğini öğretmişti ve genç kadın bir tek vahşi öpücükten kocasının kendisini hâlâ nasıl arzuladığını hissedebilmıştı. Hissettiği bu gerçekten cesaret bularak işveli bir tavırla karşılık verdi Whitney. "Deli gibi muhtacım zaten, lordum." Ardından yine o asi

ve gururlu tavrını takındı yeniden. Döndü ve soyunma odasına doğru yürürken ekledi "Fakat bu malikânenin dışına çıkmadan *önce* en azından izninizi almak *nezaketinde* bulunabilirim."

Whitney oda kapısının kapandığını duyunca bitkin bir halde soyunma odasının duvarına yaslandı. Ona belli etmemeye çalışsa da bu karşılaşma onu çok yıpratmıştı. Kocasına evi yakmakla ilgili savurduğu gülünç tehdit hiç de Clayton'ı kararından vazgeçirecek türden değildi aslında. Whitney'in yanlış bir şey yapmasına engel olmak için en güvenilir hizmetçilerden birini bekçi gibi odaya dikip onu buraya kilitlemenin mümkün olduğunu ikisi de gayet iyi biliyordu. Ne var ki, genç kadın cesur bir tutumla ona da yanında kalmasını önererek kocasının kafasını allak bullak etmişti.

Whitney ateşle oynadığını biliyordu. Kocasını iyice çileden çıkartıp varlığından mahrum kalma riskini de göze alamıyordu. Onun yanında olmak zorundaydı. Böylece onu zorlayabilir ve Clayton da inandığı saçmalığı Whitney'in yüzüne vurmaya ancak bu şekilde mecbur kalabilirdi. Arzu ateşini canlı tutabilmek için kocasının yakınında olmalıydı genç kadın, ikisinden biri; ya öfke ya da arzu Clayton'ın bu taş gibi sükûnetini bir gün yıkacaktı.

Evin doğu kanadında Clayton yatağına uzanmış, geçmişi ve geleceği üzerine derin düşüncelere dalmıştı. Şu ana kadar Whitney'in süregelen her anlaşılması güç söz ve davranışına bir anlam yükleyebılmıştı. Geriye baktığında Elizabeth'in düğün yemeğinde Whitney'in ona öyle

davranmasının sebebi gün gibi aşikârdı artık. Dans ettiklerinde Clayton'a söylediği bütün o soğuk ve aşağılayıcı sözleri içtenlikle sarf etmişti genç kadın. O düğün yemeğini takıp eden haftalarda da hamile olduğunu anlamış ya da buna inanmış ve babası çocuğu sahiplenmek istemeyince veya sahıplenemeyince Whitney de buraya gelip evlilik anlaşmalarını yeniden yürürlüğe sokmayı tasarlamıştı. Ve Clayton da kendisini koca bir ahmak gibi seve seve enayi yerine koydurtmuştu işte.

Sürüp giden bu rezilliğe daha ne kadar dayabileceğini bilmiyordu Clayton. Kalbi ve zihni Whitney ile arasında bir şey olmayacağı gerçeğini zor da olsa kabullenebilmişti ama bedeni ona karşı hep hissettiği o baş edilmez tutkuyla genç adama işkence etmeye devam ediyordu.

Aynı çatı altında yaşamayı bırakırlarsa belki bu acı bir son bulabilirdi. Clayton Upper Brook Sokağı'ndaki konağına taşınıp hayatını eskisi gibi sürdürebilir ya da birkaç aylığına İspanya veya Fransa'ya gidebilirdi. Bu iyi olurdu ama sonuç olarak Whitney karnında onun çocuğunu taşıyordu ve hamilelik süresince yaşabilecek bir sorun esnasında uzakta olmaması gerekiyordu.

Hayır; konakta kalmak daha akıllıca olacaktı. Londra'da hem kafasını dağıtabilir, hem de her türlü ihtiyacını karşılayabilirdi. Bütün yapması gereken gelecek bir iki ay boyunca Whitney'i birkaç davete götürmekti. Ardından hamile olduğu anlaşılacak ve genç kadın bir daha davetlere katılmayacaktı. Böylece Clayton'ı artık karısıyla görmemek insanlara tuhaf gelmeyecekti. Genç adam

başka kadınlarla görüldüğünde dedikodu kazanı kaynamaya başlayacak, Dük'ün evlendiği *küçük zavallının* kocasını uzun süre elinde tutamadığı söylenı ısı kulaktan kulağa yayılırken bu evliliğin böyle biteceğinin başından beri belli olduğu yorumu yapılacaktı. Bu düşünce Clayton'a garip bir haz vermişti.

Tanrı'dan Whitney'in bir erkek çocuk doğurmasını diledi genç adam. Çünkü bir varis edinebilmek için başka şansı yoktu. Aksi takdirde yeni varisin babası olma sorumluluğunu Stephen'ın üstlenmesi gerekecekti. Stephen'ın varlığı Clayton için Tanrı'nın bir *lütfuydu;* bütün bu topraklarla bu unvanın sahibi hep bir Westmoreland olmuştu ve babaları beş çocuklu ailenin tek erkek çocuğuydu.

Ertesi sabah Whitney Clayton'a nazik bir dille Lord Archibald'ın annesiyle babasının evlilik yıldönümlerini kutlayacaklarım, bu sebeple Emily ve Michael'a bu yıldönümü onuruna düzenlenecek kutlama gecesine katılacağına söz verdiğini ve Clayton'ın kendisine eşlik etmesini çok arzu ettiğini bildiren bir not kaleme aldı. Notu Clarissa ile malikânenin doğu kanadına gönderdi ve Clayton'ın yanıtını beklerken odada bir ileri bir geri heyecan içerisinde yürümeye koyuldu.

Clayton'ın eğik el yazısıyla notun en altına iliştirdiği kısa yanıtı okumak için kâğıdı açarken elleri titriyordu genç kadının. "Uşağıma nasıl bir kostüm seçmemiz gerektiğini bildir." Whitney sevinçten havalara uçacaktı neredeyse.

Genç kadın o gece her zamankinden daha özenli hazırlandı. Clarissa, saçlarını karışık bukleler halinde başının tepesinde toplayarak, saç tutamlarının arasından Whitney'in büyük büyükannesine ait ince ince işlenmiş altın bir zincir geçirdi. Çevresi elmaslarla sarılmış topaz uçlu sade bir gerdanlık göğüs çatalının tam üstünde yerini almıştı. Whitney bu gece Westmoreland mücevherlerinden hiçbirini takmamıştı. Hatta bu gece parmağında göz alıcı nişan yüzüğü de yoktu. Whitney birkaç dakika boyunca kalın altın alyansını çıkarmayı da düşündü aslında. Fakat bu davranış, amacına ulaşmakta ona yardımcı olacaksa da bunu yapmayı göze alamadı genç kadın.

Clayton salonun bir ucunda öylece durmuş bir elinde viski kadehıyle dalgın dalgın pencereden dışarı bakmaktaydı. Siyah takım elbisesinin içinde oldukça gözalıcı bir görünüm sergiliyordu. Whitney pırıl pırıl parlayan altın payetli ipek tülüyle girdap gibi salondan içeri süzüldüğünde genç kadının gözlerinde yaramaz bir ışıltı dans edip duruyordu. Göğüslerini nazikçe örten ve yarım daire biçiminde sırtına uzanan altın rengi şalı üzerinden çıkarmadı. Michael'ın ebeveynlerinin evine varana dek çıkarmaya da pek niyeti yoktu doğrusu.

Yolculuğun bir buçuk saati buz gibi bir sessizlik içerisinde geçti. Ne var ki Whitney, giydiği son derecede açık yakalı bu elbisenin yakasından fırlayan göğüslerinin kışkırtıcı manzarasını görünce kocasının göstereceği tepkiyi düşünerek kendi kendini eğlendiriyordu. Clayton bu asabi

haliyle zümrüt rengi elbiseyi beğenmediğine göre karısının bu gece giydiği elbiseyi de tasvip etmeyecekti.
Yolculuk sona erip Clayton Whitney'in arabadan inmesine yardımcı olduğu sırada, "Uyumsuz görünmüyoruz," dedi bir anda genç kadın.
'Yani?" dedi Clayton soğuk bir tavırla.
"Yani giysilerimizin rengi birbirine uygun," dedi Whitney masum bir şekilde. Hayli yanıltıcı ve olağan bir hamleyle altın rengi şalı çıkardı ve koluna atarak kocasının yanında eve doğru yürümeye başladı.
"Uymasa ne olur ki, saçmalık yani..." Clayton öylece kalakalmıştı. Elbisenin parlak yakasından taşan ipek gibi göğüslere kilitlenen gözleri adeta buz kesmiş gibiydi. Öfke dolu bir sesle, "Sabrımı ne kadar zorlayacağını mı ölçmeye çalışıyorsun?" diye sordu Clayton usulca.
"Hayır, efendim," dedi Whitney nazik bir sesle. Genç kadın yanlarından geçmekte olan diğer misafirlerin meraklı bakışlarına hedef olduklarının farkındaydı. "Size bir çocuk vereceğimi söylediğimde sabrınızı taşırmayı başardım zaten, daha fazla öfkelenemezdiniz herhalde."
Clayton öfkesini güçlükle bastırıyor gibiydi. "Koşullarını unutma ve bu gece ona göre davran," diye çıkıştı genç adam. "Kulağına küpe olsun."
Whitney kocasının ateş saçan bakışlarının taşan göğüslerine odaklandığının farkındaydı. Genç kadının yüzünde neşeli bir gülüş belirdi. "Tabii," dedi umursamaz bir tavırla. "Ben de öyle yapmayı düşündüm zaten ama örgü şişlerim el çantama sığmadı, ne yapayım." Alaycı bir

edayla boncuklu küçük çantayı kaldırıp kocasına gösterirken Clayton'ın eli, koluna yapışıp tırnakları da etine geçince ummadığı bir acıyla sıçrayıverdi Whitney.
"Bu geceki davetin tadını iyice çıkar, çünkü bu katıldığın son davet olacak. Bebek doğana kadar Claymore'da kalacaksın ve ben de Londra'daki eve taşınacağım."
Whitney bir anda içindeki bütün iyimserlik ve kararlılığı yitirerek bedeninin uyuştuğunu ve yapayalnız kaldığını hissetti. Kolunu ondan kurtarmaya çalıştı genç kadın. Fakat Clayton'ın acı veren dokunuşu çok sertti. "Öyleyse kolumda yaptığın şu saygısızlığın izlerini bırakarak ikimizi de rezil etme lütfen," dedi genç kadın.
Clayton, Whitney'in kolunu öyle çabuk bıraktı ki genç adam o ana kadar karısına dokunduğunun farkında değil gibiydi adeta. Baş kâhyanın yanından geçtikleri sırada, "Acı da..." dedi Clayton sert bir sesle. "Aşk gibi paylaşılması gereken bir hıstır."
Whitney salona girdiği andan itibaren bir şeylerin yolunda gitmeyeceğini sezmişti sanki. Fakat bu kötü hissin ne olduğuna bir anlam veremedi genç kadın. Herkes gayet... Olağan görünüyordu. Hayır, herkes fazlasıyla olağan görünüyordu; sanki bütün konuklar böyle *görünmek* için ortak bir çaba gösteriyordu. Yaklaşık bir saat sonra Whitney etrafa bakınırken Lord Esterbrook'u gördü; ona gülümsedi, adam başını eğip genç kadını selamladı, fakat Lord yanına gelmek üzere ona doğru dönünce Whitney etrafını saran kalabalıkla hararetli bir sohbete dalmış gibi yaptı. Whitney Lord Esterbrook'un Rutherfordlar'ın

davetinde Vanessa'ya kendisi hakkında "hoş olmayan" sözler söylediğine asla inanmamıştı elbette. Gelgeldim bu adamın espri anlayışı bir hayli sinir bozucuydu.
Lord patavatsız bir adamdı ve Whitney bu adamı pek de yakınına yaklaştırmamaya özen gösteriyordu.
Kısa süre sonra salona gelen Emily geceyi perdeleyen bu esrarengiz havanın sırrını açıklayıverdi. Whitney'i kenara çekti ve etrafı sinsi bakışlarla süzerek fısıldadı, "Ah, Yüce Isa adına..." dedi Emily. "Kayınpederim bazı konularda tam bir çılgın. Kayınvalideme sürpriz yapmak için onu buraya getirene kadar akla karayı seçmiş. Beş dakika önce öğrendim ve kulaklarıma inanamadım."
"Neden bahsediyorsun?" diye fısıldadı Whitney. İçine doğan felaketin çanları beyninde çalmaya başlamıştı.
"Marie St. Allermain. O burada! Michael'ın babası onu buraya gelip şarkı söylemeye ikna etmek için bütün arkadaş ve ahbaplarını araya sokmuş. Yarın gece sarayda sahneleyeceği konser için orada misafir ediliyormuş ve..."
Whitney geri kalanını duymadı. Emily, Clayton'ın güzel ve en meşhur eski sevgilisinin adını dile getirdiği anda Whitney'in elleriyle dizleri titremeye başlamıştı. Marie St. Allermain... Londra'daydı. Clayton'ın burnunun dıbindeydi. Daha bir saat önce Londra'daki konağa taşınmaktan söz etmişti Clayton. Whitney, Emily'ye ne dediğini ve yanından ayrıldığı tanıdıklarının yanına tekrar nasıl döndüğünün farkında bile değildi. Genç kadın, Marie St. Allermain'in salona adım atacağı anı müthiş bir endişeyle beklemeye başladı.

Dev salon tıka basa doluydu. Piyanist görkemli büyük piyanodaki yerine yerleşip, müzisyenler çalgılarını birer birer ellerine alırken Whitney göz ucuyla kocasının salondan içeri girdiğini gördü. Salonda insanın tüylerini diken diken eden bir bekleyiş vardı. Bu bekleyiş, sesi ile güzelliği efsane olan ve bütün Avrupa başkentlerinin gözdesi olan o kadının sahneye çıkacak olmasından mıydı, yoksa herkes Clayton'ın o kadınla karşılaştığı anı görmek için gizlice sabırsızlanmakta mıydı? Bilmiyordu Whitney. Biriyle konuşmak için duraksayan Clayton nihayet Whitney'in yanma yaklaştı. Sanki önlerindeki kalabalık onlara yol vermek için yarılmış, piyanonun çevresini saran en ön sıradaki konukların arasında yerlerini almaları için seferber olmuştu.

Whitney, Clayton ile kolkola girmiş bir halde öylece durmaktaydı. Clayton'ın böyle durmak istemediğini biliyordu genç kadın. Fakat kendini kötü hissediyordu ve bir dayanağa fena halde ihtiyaç duyuyordu. "Bana sorarsanız, dünyada St. Allermain'in sesi gibi bir ses daha yok," dedi Clayton'ın yanındaki yaşlı adam. Whitney parmak uçlarında Clayton'ın kolunun bir anda kasılıp sonra aniden gevşediğini hissetti Bilmiyordu demek! Whitney anlamıştı. Tanrı aşkına! Clayton bu gece böylesine dayanılmaz yakışıklı ve böylesine çekici görünmek zorunda mıydı sanki? Gözyaşları göz pınarlarında birikmeye başlamıştı ki sarışın şarkıcı salondan içeri girdi ve neden, dedi Whitney kendi kendine, Marie St. Alici main bu kadar kışkırtıcı, büyüleyici ve kusursuz bir

güzelliğe sahipti ki? Whitney gönülsüz bakışlarını kadından bir türlü ayıramıyordu. Bu kadın narin bir Venüs görünümündeydi. Sıradışı güzelliğinin farkında olan fakat bunu önemsemeyen bir kadının çekiciliği vardı onda.

Şarkı söylemeye başladığındaysa Whitney bütün salonun etrafında fırıl fırıl dönmeye başladığını hissetti. Kulağa nazikçe çalınıp insanın ruhuna işleyene dek derinleşip zenginleşen ahenkli bir sesi vardı. Şarkı söylerken sanki kendisini dinleyen ve izleyen yüzlerce insanın sessizce kendilerinden geçişleriyle gizliden gizliye alay ediyormuş gibi gülüyordu gözleri.

Whitney bu kadınla kendini kıyaslayınca onun yanında son derece çocuksu, basit ve sıradan kaldığını hissetti. Ve neredeyse ölecekti artık. Çünkü artık Clayton'ın sevgilisi olmanın ne demek olduğunu *kesinlikle* biliyordu Whitney. O gülümseyen gözlerle bakan mavi gözlü kadın Clayton'ın mest eden öpücüklerinden haberdardı, çırılçıplak bedeniyle onun kollarında uzanmıştı ve bedenleri birleştiğinde paylaşılan o enfes iksir ikisinin kanına da işlemişti. Whitney yüzünün ölüm beyazlığına büründüğünün farkındaydı; kulakları çınlıyor, elleri buz kesiyordu. Burada biraz daha kalırsa düşüp bayılacaktı; şayet giderse yıllarca sürüp gidecek meraklı dedikodulara malzeme olmuş olacaktı. Kendi kendine sonuçta Clayton'ın onun uğruna Marie ile ilişkisini bitirmiş olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Fakat bu eskidendi; Clayton şimdi ondan nefret ediyor ve onu küçümsüyordu. Ve eve

dönse bile çok yakında Whitney'in bedeni bebek yüzünden şişip hantallaşmış olacaktı.
Whitney bütün yüreğiyle ölmüş olmayı diledi. Öylesine derin bir ıstırap içindeydi ki kocasının koluna girmiş beklerken buz gibi nemli eline Clayton'ın ne zaman dokunduğunu, genç adamın güven veren, hassas bir tavırla ne kadar süredir elini okşadığını hiç bilmiyordu genç kadın. Fakat bunu fark ettiğinde kocasının minik jestini mahcup bir tavırla kabul ederek, parmaklarını Clayton'ın parmaklarına sıkı sıkı doladı. En azından şimdi nefes aldığını hissediyordu Whitney. Fakat uzun sürmedi. Çünkü Marie St. Allermain baygın bakışlı gülüşüyle başını eğerek alkış fırtınasına karşılık verirken mavi gözleri Clayton'ın gözleriyle buluştu ve ikisinin arasında hissedilen çekim gücü Whitney'i büyük bir acıyla sarstı.
Kısa süre sonra dans için balo salonuna geçildi. Bunu takip eden yarım saat boyunca Clayton karısının yanından hiç ayrılmadı ama onunla ne konuştu ne de yüzüne baktı. Yine de Whitney'in yanındaydı işte ve Whitney uzun süredir beklediği o ılık rüzgârların esmeye başladığına inanmak isteyerek bu gerçeğe sıkı sıkı sarılıyordu. Clayton onu dans pistine sürükleyip kollarına aldığı anda genç kadının inancından eser kalmamıştı. Valsin ortasında karısını döndürürken, "Nişan yüzüğün hangi cehennemde söyler misin?" diye çıkıştı genç adam.
"Aşkının simgesi olan yüzük mü?" diye karşılık verdi Whitney. Genç kadın başını mağrurca dik tutuyordu.

Solgun yüzünden masumiyet ve güzellik okunuyordu. "O yüzükten mi söz ediyorsun?"
"Hangi lanet olası yüzükten söz ettiğimi biliyorsun."
"O yüzük artık sahip olmadığım aşkını simgelediğine göre takmanın iki yüzlülük olacağını düşündüm." Whitney soluğunu tutmuş Clayton'dan bu aşkın ölmediğini duymayı bekliyordu.
"Lanet olsun canın nasıl istiyorsa öyle yap, tamam mı,' dedi genç adam sinir bozucu bir kayıtsızlıkla. "Hep de öyle yaptın zaten."
Dans sona erdikten sonra yan yana kaldılar. Çevrelerini saran topluluğun kendileriyle sürdürmekte olduğu neşeli muhabbete katılıyormuş gibi görünmeyi başarıyorlardı. Ne var ki, kısa süre sonra belli belirsiz bir gerginlik baş gösterıp bu topluluğun arasına sızıverdi. Çiftle muhabbet etmekte olan konukların meraklı bakışları Whitney'in arkasında bu noktaya doğru kayıp dururken bir anda oldukça zoraki ve göstermelik kahkahalar duyulmaya başladı. Whitney, doruk noktasına çıkan gerginliğinden ötürü her tepkiye dikkat kesı lir hale gelmişti artık. Genç kadın topluluktaki havanın anın da değiştiğini fark edip buna sebep olan şeyin ne olduğunu anlamak için dönüp baktı. Baktığı gibi başını çeviriverdi genç kadın ama geliyorum diyen felakete karşı kendini hazırlayacak kadar vakti yoktu ne yazık ki. Lord Esterbrook, Marie St, Allermain'i koluna takmış yanlarına yaklaşmaktaydı.

"Claymore!" Esterbrook'un alaycı sesi küçük topluluğun zoraki neşesini bir anda tuzla buz ediverdi. "Aranızda taktime gerek olmadığını düşünüyorum."

Clayton adının anıldığını duyup arkasına dönünce, bütün gözler çifte odaklandı ve genç adam sırıtmakta olan Esterbrook ile eski sevgilisini bir anda karşısında buldu. Dönüp bakmaktan başka seçeneği kalmayan Whitney meraklı fısıltıların, vızıldayıp duran ve sessizce kıkırdayan topluluğa yayıldığını fark edince kendilerine odaklanan meraklı bakışların bütün ağırlığını birdenbire üzerinde hissediverdi. Dev balo salonunda bulunan herkesin gerçekleşmekte olan buluşmanın anlamından bütünüyle haberdar olduğu şüphesizdi. Bu durumu oldukça gülünç bulmuş gibi görünen Clayton ve Marie St. Allermain dışında herkesin...

Clayton muzip bir tebessümle Marie'nin elini dudaklarına götürdü. "Hanımefendi, görüyorum ki kapıdan içeri adımınızı attığınız anda yine her zamanki gibi tüm erkeklerin başını döndürmeyi başarıyorsunuz."

Marie bu görkemli iltifatı nazikçe kabul ettiğini belirtir gibi başını eğerken puslu mavi gözleri dile gelircesine ışıldadı. *"Bütün* erkekleri dâhil etmek yanlış olur bence," dedi Marie manalı bir tavırla. "Zaten sizin öylesine şaşkın bir tavır sergileyebileceğinizi hayal etmek son derece gülünç olurdu, Dük hazretleri."

Whitney bu neşeli diyaloğu dinlerken öfke ve kırgınlık dolu bir acı içerisinde Clayton'ın kendisini eski sevgilisiyle tanıştırıp tanıştırmayacağını merak ediyordu.

Doğrusu kocasının nezaketen bunu yapamayacağından ya da sırf *nezaketsizlik* olsun diye yapabileceğinden de emindi genç kadın. Whitney o anda Clayton'dan nefret ettiğini hissetti. Esterbrook ise beş para etmez herifin tekiydi gözünde. O salondaki bütün meraklı gözlerden tiksiniyordu genç kadın. Hepsi onun düşmanı, her biri feleğin çarkından geçmiş, ukala ve dedikoducu birer yabancıydı. Onu kendi seçkin tabakalarına zorla dâhil etmekten dolayı eseflenen ve düştüğü bu alçak durumdan haz duyan kimselerdi onlar. Her biri bir Esterbrook'tu. Gösterişli ve kibar kocası da onlardan biriydi. Paul ile evlenip ait olduğu yerde huzurlu ve sukunet içinde bir yaşam sürmediğine pişman olmuştu Whitney. Genç kadın bunları düşünürken Esterbrook, yüzünde yapmacık bir masumiyetle Clayton'ın eski sevgilisini *ona* takdim etmekteydi.

Sinirleri iyice hoplayan genç kadın Marie St. Allermaın'in sessizce süzen bakışlarına sakin bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Nazik bir tavır takınarak kusursuz Fransızcasını konuşturdu Whitney. "Muhteşem sesinizin güzelliğini benimle paylaştığınız için teşekkür ederim, Matmazel. Sizi dinlemek bir zevkti."

Marie de aynı nezaketle karşılık verdi. "Kadın güzelliğine ve çekiciliğine dair söylenen tüm sözler abartılıdır. Fakat sizi anlatmak için bu sözlerin bile yetersiz kalacağını düşünüyorum." Dudaklarında ağır ağır şehvetli bir gülüş belirdi. Dönüp kışkırtıcı gözlerle Clayton'a bakarak işveli bir içtenlikle ekledi Marie. "Ve itiraf etmeliyim ki buna

şahit olmak hayli üzücü." Ardından başını nazikçe eğerek çifti selamladı ve Esterbrook'un koluna girip salondaki diğer üç yüz erkek konuğun abartılı iltifatlarının tadını çıkarmak üzere yanlarından uzaklaştı.

Whitney bir süre Clayton'ın sessiz takdirini kazanmış olmanın tadını çıkardı; bu karşılaşmada takındığı tavırdan dolayı kocasının kendisiyle gurur duyduğunu anlamıştı genç kadın. Bir saat sonra Clayton ve Marie'nin ayrı kapılardan terasa çıkışı da Whitney'in gözünden kaçmamıştı tabii. Marie'nin balo salonunun karşısından gözleriyle kocasına yolladığı gizli işareti görmüş ve Clayton'ın buna karşılık hissettirmeden başını eğerek yanıt verdiğine tanık olmuştu.

Marie bu yaz gecesinin ayışığında gülümseyerek ellerini Clayton'a uzattı ve genç adam güçlü ve sıcak dokunuşuyla kadının ellerinden tuttu. "Seni görmek harika, Clayton. Esterbrook bizi oyuna getirip orada karşılaştırarak sana berbat bir tuzak kurdu anlaşılan."

Clayton gülümsedi. "Senin de bildiğin gibi Esterbrook piçin tekidir Marie." Genç adam Marie'nin ayışığında parlak gümüşü andıran saçlarına bakarken kadının muhteşem güzelliği ile menekşe mavisi gözlerinden taşan keskin zekâsının keyfini tadıyordu yeniden. Marie, Clayton'ın Esterbrook'u niteleyen dobra sözlerine karşı hiç de kadınsı bir alınganlık sergilemedi; o da insanların karakterini çözümleme konusunda Clayton kadar yetenekliydi ve ikisi de bunun farkındaydılar.

"Evlilik size yaramadı mı, efendim?" diye sordu Marie. Ne var ki bu sözler sorudan çok sessizce yapılan bir yorumu andırıyordu.

Clayton biraz gerildi. Marie St. Allermain ile yeniden sevgili olması Londra sosyetesini temelinden sarsacak bir dedikodu olurdu şüphesiz. Genç adam bunu düşünüyordu şimdi. İkisi de o kadar iyi tanınıyordu ki aralarında yeniden canlanan bir ilişkinin dedikodusu asla son bulmazdı ve bunun sonucunda Whitney'in hissedeceği kırgınlık tarif edilemezdi. Üstelik Marie yatakta kusursuzdu. Clayton bütün bunları düşünürken dahi Whitney'in buz kesmiş, titreyen elinin koluna dokunuşunu hissedebiliyordu hâlâ. Marie şarkı söylerken ayakta durabilmek için parmaklarını parmaklarına nasıl da sıkı sıkı geçirmişti.

Lanet olsun! Nişan yüzüğünü çıkarmaya nasıl cüret ederdi! işgüzar, yalancı bir sahtekârdı o. Fakat aynı zamanda karısıydı işte. Üstelik şu anda genç ve tecrübesiz olmasının yanı sıra bir de onun çocuğunu taşımaktaydı. Clayton böyle hissetmekten dolayı son derece kızgın olsa da Marie'nin memnuniyetle karşılık vereceği o yeniden görüşme teklifini edecek cesareti kendinde bulamadı. Kendine başka bir sevgili bulmalıydı ve bu sevgili Whitney'ye daha az hasar verecek bir kadın olmalıydı.

"Evlilik karına da pek yaramamış gibi," dedi Marie sakin bir sesle. "Çok güzel bir Ladin... Ve çok mutsuz..."

"Evlilik ikimize de yaradı," dedi Clayton gülümseyerek.

Marie'nin dudakları davetkâr bir gülüşle hafifçe titredi. "Sen öyle diyorsan öyledir, Clayton."
"Aynen öyle," dedi Clayton alıngan bir tavırla. Marie, Whitney'in mutsuz ve kederli olduğunu fark ettiğine göre balo salonundaki diğer konuklar da bunu anlamış olmalıydı. Clayton Whitney'i, arkadaşları önünde utandırmak istememişti. Baş başayken Whitney'den nefret edip onu küçümsemesi kabul edilebilirdi ama bunun herkes tarafından fark edilmesi başkaydı. Genç adam bunu düşününce öylesine çileden çıktı ki içinden lanet okudu.
Derin düşüncelere dalmış bir tavırla, "Bu durumda..." dedi Marie. Bu dalgın tavrı Clayton'ın hoşuna giderdi hep.
"Balo salonuna dönmen akıllıca olacak. Çünkü Esterbrook'un bizi karının önünde bir araya getirmekteki niyetinin sonrasında karını teselli etmek için kendine fırsat yaratmak olduğu kanısındayım." Marie, Clayton'ın bir anda irkildiğini hissetti ve genç adamın gözlerinde tehlikeli bir pırıltının yanıp söndüğünü gördü. Kadının dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Korkuyorsun ve... Sinirlendiğinde... Bir de kıskandığında inanılmaz çekici görünüyorsun."
"Yalnızca sinirlendiğimde diyelim," dedi Clayton sert bir tavırla. Eski sevgilisiyle vedalaşırken genç adamın sinirleri biraz daha yatışmış gibiydi.
Balo salonuna geri döndüğünde Clayton'ın gözleri önce Esterbrook'u, peşinden Whitney'i aradı. Esterbrook oradaydı ama Whitney yoktu. Marie ile gözden

kayboluşunu kimsenin fark etmediğini düşünerek rahat bir nefes aldı genç adam. Salondaki neşeli muhabbete bakılırsa herkesin ortasında bir araya geldikleri sırada kulağa çalınan fısıltılar yerini çabuk ve nazik bir sessizliğe bırakmış gibiydi. Clayton buna sevinmişti; çünkü bu insanlar onun olduğu kadar Whitney'in de arkadaşlarıydı ve Whitney onlarla tekrar karşılaştığında yüzlerine bakabilmeliydi.

Yalnız Whitney buna tanık olamamıştı. Çünkü kâhyanın ağırbaşlı bir tavırla yaptığı açıklamaya bakılırsa, Düşes oradan çoktan ayrılmıştı. Lanet olası, küçük aptal! Clayton acımasızca söyleniyordu içinden. Onu böylesine hiçe sayarak ne yapmaya çalışıyordu bu kadın? Şimdi çıkacak rezaleti düşünmek bile istemiyordu! Clayton balo salonuna o olmadan döndüğü takdirde herkes Whitney'in sinirli ve üzgün bir biçimde oradan ayrıldığını anlayacak ve bu da yeni bir dedikodu malzemesi *olacaktı.* Clayton kendi adına onların ne dediğini birazcık bile umursamazdı aslında. Fakat bütün bu söylentilerin sıkıntısına katlanmak zorunda kalacak olan Whitney'di. Onun da buna dayanamayacağı belliydi. Bunun için çekip gitmişti zaten. Ve Clayton'ın oradan ayrılamayacağı da belliydi. Çünkü Whitney lanet olasıca arabayı da götürmüştü.

Emily ve Michael Archibald giriş kapısına kadar gelip oradan ayrılmak üzere arabalarının hazırlatılmasını emrederek bu sorunu hemen hallettiler. Clayton'ı sorgusuz sualsiz Londra'dakı konağına kadar bıraktılar. Genç adam şimdi konağında oldukça öfkeli ve huzursuz bir gece

geçirmekteydi. Whitney'in, dolgun göğüslerini göz alıcı bir manzarayla gözler önüne seren o altın rengi parlak elbisenin içindeki hali bir an olsun gözünün önünden gitmiyordu. Whitney o elbiseyi onu kışkırtmak için bile bile giymişti ve Tanrı aşkına, bunu başarmıştı da üstelik! Etraftaki adamlar bütün gece Whitney'in iştah kabartan krem rengi teninin içine şehvetle düşerken yanında durup bunu izlemek zorunda kalan Clayton değil miydi?

Eğer Whitney o lanet olasıca elbiseyi giyip nişan yüzüğünü çıkarmasaydı, eğer o parlayan altın zincirle bezeli saçları öylesine gür ve göz alıcı olmasaydı, eğer bu gece yürek burkacak kadar güzel ve hayranlık uyandırıcı görünmeseydı... Clayton Marie'nin kendisini terasa çağıran sessiz davetini asla kabul etmeyecekti.

35

Clayton ertesi gün Claymore'a dönmedi. Sonraki gün ve ondan sonraki gün de dönmedi genç adam. Bu üç günü Whıtney'in telaşlı ve acı dolu hayallerinde canlandırdığı gibi Marie St. Allermain ile çırılçıplak bir halde sarmaş dolaş geçirip gününü gün de etmedi tabii. Genç adam Londra'da geçirdiği o üç gün boyunca haklı yere öfke nöbetleri geçirerek sessiz düşüncelere dalıp durdu. Akşamlan ise arkadaşlarıyla oyun kulübünde vakit geçirdi.

Üçüncü gece hayli geç bir vakitte sisle örtülmüş Upper Brook Sokağı'nı seyre dalmışken birkaç sonuca varabildi Clayton. Öncelikle kendini niye böyle lanet olası bir/Sıkıntıya soktuğuna anlam veremiyordu; bir metres bulursa evli olduğu için o kadına ayrı bir ev kurmak zorunda kalacaktı sonuçta. Ahlaksızın tekiyle evliydi evet, ama karısının muhteşem ve kışkırtıcı bedeni zihnini adeta uyuşturuyordu ve ona erkek olduğunu hissettiriyordu. Whitney varken, bir metres bulmaya ne gerek vardı ki? Ama kahrolası bir keşiş gibi yaşamaya devam etmeyecekti. Kendi evinin doğu kanadında bir misafir gibi yaşamayı da sürdürmeyecekti tabii.

Claymore'a gidecek ve eski odasına taşınacaktı yine. İhtiyaç duyduğunda da Whitney ona hizmet edecekti. Bir hizmetçiden başka bir şey olmayacaktı gözünde. Görevi kocasının misafirlerini ağırlarken bir ev sahibesi gibi davranıp kocası ihtiyaç duyduğunda da onun koynuna girmekti. İyi giyimli bir hizmetçi olacaktı Whitney... İçindeki öfke dolup taşarken, Clayton onun bu göreve fazlasıyla layık olduğunu düşünüyordu. Ne var ki bu hizmetçinin bedelini ödemek hayli zor olmuştu; parayla ölçülemeyecek bir servete ve üstüne üstlük genç adamın adına da mal olmuştu bu kadın! Fakat Clayton ona sahip olmuştu. Hem de sonsuza kadar...

Bu detaylı düşünceler ve benzeri hisler genç adamın zihnini ve kalbini alıp götürmüşken Clayton dördüncü günün sabahında konağa ait arabanın hazırlanmasını emretti. Büyüleyici yaz güzelliğine bürünmüş İngiliz kırsalı

boyunca süren bir buçuk saatlik araba yolculuğu genç adamın sabrını zorluyordu. Clayton, Claymore'a vardığı anda sahnelenecek olayın hayaliyle heveslenip dururken dışarıdaki manzarayı umursamıyordu bile. İlk önce Whitney'e bundan sonraki konumunu ve görevlerini olabildiğince kaba bir dille anlatacaktı. Ardından ona ihaneti ile namussuzluğu, akıl almaz inatçılığı ve kocasının üstünlüğüne karşı sergilediği isyankârlığı hakkında ne düşündüğünü söyleyecekti. Ve bunların ardından konuşmayı fazla uzatmayıp notu çıkarıcak, onun güzel ağzına tıkacaktı.

Araba evin önündeki yolda henüz durmuştu ki Clayton arabanın merdivenlerinden hızla inip soluğu ön kapının girişinde aldı ve doğrudan Whitney'in odasına çıktı. Odanın kapısını öyle hışımla açtı ki kapı duvara şiddetle çarpınca Mary panik içerisinde irkildı. Clayton yüzüne bakmakta olan hizmetçi kadına tek kelime etmeden aceleyle eski odasının bitişiğindeki giysi odasına yöneldi. Fakat Whitney orada değildi. Çünkü gözü yaşlı Mary'nin anlattığına göre Düşes gitmişti. Dün...

"Nereye gitti?" dedi Clayton telaşlanarak.

"Sö... Söylemedi Dük hazretleri. Çalışma masasına sizin için bir not bıraktığını söyledi." Eski emektar hizmetçisi karşısına geçmiş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama Clayton onun bu halini görmezden gelerek doğrudan Whitney'in çalışma masasına yöneldi. Masada hiçbir şey yoktu. En üst çekmecede mavi renkli buruşuk bir top halinde duran not kâğıdı hariç... Clayton o kâğıda dokunmaktan bile

tiksiniyordu. Fakat kendini zorlayarak buruşuk kâğıdı açtı ve Whitney'in kâğıda başka birşey yazıp yazmadığına baktı. Hiçbir şey yazılmamıştı. Genç kadın Clayton'ın ona neden öfkelendiğini anlamış ve bunu ona belli etmek için bu yolu seçmişti anlaşılan. Clayton iğrenç notu cebine sıkıştırdı ve kapıdan çıkarken Mary'ye dönüp, "Kendi odama taşınacağım," diye homurdandı. "Onun eşyalarını çıkarın oradan."

"Peki, onları nereye koyacağız?" diye sordu Mary isyankâr bir tavırla.

"Lanet olsun, buraya tabii ki!" Clayton bu yanıtın İrlandalı kâhyanın komiğine gittiğini fark etmişti. Fakat genç adam şu an gerçek avı tarafından kandırılmış olmanın öfkesiyle çileden çıkmıştı; bir hizmetçiyi küstahlığından ötürü cezalandırmakla uğraşacak zamanı yoktu. Ayrıca Clayton şimdi tam da birilerine haddini bildirme isteğiyle yanıp tutuşurken, bu kişinin Mary olması genç adamın öfkesini dindirmeye yetmeyecekti.

Genç adam doğu kanadına doğru yürürken cebindeki notta belli belirsiz bir değişiklik gördüğünü anımsadı. Not kâğıdının üstü sanki su damlamış gibi lekelenmişti. Gözyaşları! Genç adamın içinde tiksintiyle karışık tuhaf bir suçluluk hissi belirdi. Sel gibi gözyaşları...

Sonraki dört gün boyunca Clayton kafese tıkılmış bir kaplan misali kabahatli karısının dönmesini bekledi. Nasıl olsa Whitney Clayton'ın, karısının başına bu hassas günlerde kötü bir şey gelebilir korkusuyla çılgına dönüp peşinden gelmediğini görünce geri dönecekti. Bundan

emindi Clayton. Geri dönmek zorunda kalacaktı işte. Sonuçta İngiltere kanunlarını hiçe sayarak kim onu kendi kocasından alıkoyabilirdi ki? Babası Whitney'i ait olduğu yere, yani kocasının yanına göndermeyecek kadar mantıksız bir adam değildi şüphesiz. Clayton, Martın Stone'a bir anda farklı bir bakış açısıyla yaklaşmaya başlamıştı nedense.

Beş gün geçip de Whitney hâlâ dönmeyince, Clayton yaşamı boyunca hiç hissetmediği kadar büyük bir öfke hissetmeye başlamıştı. Bu kadar uzun süre kimseyi ziyaret ediyor olamazdı bu kadın. Tanrı aşkına! Whitney onu gerçekten de terk etmişti! Clayton içindeki hisleri zor zaptediyordu; onu terk etmeyi ya da kendinden uzaklaştırmayı düşünen kendisi olmalıydı. Sonuçta incinen taraf kendisiydi. Üstelik bunları düşündüğü halde yapmamıştı da genç adam. Ama Whitney yapmıştı işte! Babasının evine gitmişti kesin. O aptal pislik de kalmasına izin vermişti.

Clayton seyahat arabasının hazırlanmasını emretti. Atlar hazır olunca McRea'ye çıkıştı genç adam. "Altı saat içinde Martin Stone'un evinde olmak istiyorum. Bir dakika bile geç kalınmayacak!" McRea manalı manalı sırıtınca Clayton arabacısının kendisine karısının yerini bilmediği hakkında yalan söylediğinden şüphelendi. McRea'nin anlattığına göre Whitney ondan kendisini önce postaneye götürmesini istemişti. Postanecinin sözlerine bakılırsa Whitney oradan bil araba kiralamıştı. Bu kadın hamile haliyle tek başına kasaba yollarında taban teperek ne

yapmaya çalışıyordu ki Tanrı aşkına? Küçük aptal! İnatçı, huysuz küçük aptal! Güzel küçük aptal...
Clayton arabadan inerken Martin Stone genç adamı bizzat karşılamak için içten bir gülüşle yanına yaklaştı. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedi Martin samimi bir tavırla. Hevesli gözlerle arabanın açık kapısına bakıyordu. "Kızım nasıl? O nerede?"
Clayton acı yenilgiyi iliklerine kadar hissetti. "Whitney iyi, Martin. Benden buraya gelip sana bir bebek beklediğimizi söylememi istedi," diye uydurdu hemen. Sonuçta Martin Stone eski kafalı bir adamdı ve Clayton adamcağıza kızını huysuz öfkesiyle çıldırtıp evden kaçırdığını söyleyip onu telaşlandırmak istemiyordu.
Yarım saat sonra McRea'ye, "Hodges Malikânesi..." diye seslendi genç adam. Komik duruma düşmemek ve adamı şüphelendirmemek için Martin'in yanından en erken yarım saat sonra kaçabilmişti Clayton. Sonrasında efendisinin acı dolu bir sesle Claymore'a geri dönüş emrini verdiğini duyan McRea artık gülümsemiyordu.
Clayton'ın ertesi gün başlattığı araştırmaya göre Whitney, Archibaldlar'a da gitmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse bu kadın postaneyle kimsenin bilmediği bir yer arasında kaybolup gitmişti.
Clayton artık kızgın değildi. Meraklanmıştı genç adam. Bir gemi ile kanalı geçip Fransa'ya gitmemiş olduğunu da öğrenince Clayton'ın endişesi kat be kat arttı.
Claymore'a dönüp onu evde bulamayışının üzerinden tam bir hafta geçmişti. Clayton şimdi şık yatak odasında

yapayalnızdı ve Whitney'in onlar evlenmeden önce kendisine âşık olan o adama gitmiş olabileceğini düşünüyordu artık. O pislik önceden çocuğuna soyadını vermek istememiş ya da veremeyecek durumda kalmış olsa da anlaşılan artık Whitney'i ustaca alıkoyup yanında tutmaya heveslenmişti.

Bu düşünce Clayton'ı delirtiyor, ona ıstırap veriyordu. Fakat derinleşen akşam karanlığının mor ışığında bir an, Whitney'in bir başka adama gittiğine inanmakta güçlük çekti genç adam. Son iki saat içinde tükettiği yarım şişe kanyağın bıraktığı o tatlı histen başka bir şey olmayabilirdi elbette ama öyle hissediyordu işte... Clayton, Whitney'in kendisini sevmek için yaratıldığını düşünüyordu. Az da olsa... Genç adam çalıştığı günlerde karısının çalışma odasında bir sandalyeye büzülüp kitap okuyarak, mektup yazarak veya evle ilgili masraf tutanaklarını inceleyerek geçirdiği o anları düşünüyordu. Ona yakın olmayı nasıl da severdi Whitney. Ve onunla o lanet olası yatakta zaman geçirmeyi de çok severdi. Hayatı boyunca hiçbir kadın Clayton'ın kollarında öylesine erimemişti. Whitney ona deli gibi âşık değildi belki ama hiçbir kadın Clayton'a tattırdığı zevkin yarısı kadar zevk vermek için Whitney kadar uğraşmamıştı doğrusu.

Clayton evlendikleri gün Whitney'e umutsuzca âşık olmuştu; Whitney ise onu sevmemişti. Öyleyse... Fakat ardından aylar boyunca sessizce konuşup, gülerek dizginlenemeyen o tutkuyu paylaştıkları anları da sevmeye başlamıştı şüphesiz.

Clayton huzursuzca ayağa kalktı. Ağır ağır yürüyerek bomboş, yapayalnız odasından onun odasına geçti. Bu oda Whitney yokken güzel ve hayat dolu değildi ki. O gitmişti ve onunla birlikte her gün nefes alma sebebini de yitirmişti Clayton. Whitney'in gitmesine o sebep olmuştu; sonunda karısının ruhunu örselemeyi başarmış ve onu alt etmişti işte. Atı ahırdan kaçırdığı o gün Clayton'ı öfkeden kudurtmuş peşinden de gözlerini zümrüt yeşiline bürüyen o güzelim yeşil elbiseyi giyip Clifftonlar'ın davetine giderek kocasına meydan okumuştu. Ve Clayton onu cezalandırmak için burada, bu kapkaranlık odada beklerken yine mağrurca ona karşı gelmişti Whitney Ondan başka hiçbir kadın gözlerinin içine böyle gururla bakmaya cesaret edemez, kimse ona kendisiyle bu odada kilitli kalmadığı sürece odasına hapsolmayacağını öyle haykıramazdı! Hem ona önem vermiyor olsa, onunla birlikte kalmak istediğini söyler miydi hiç?

Clayton odasına geri dönüp geniş tirizli pencerenin boylu boyunca uzanan camına bir omzunu yasladı. Gözleri gecenin karanlığına dalıp giderken zihninde Whitney'i susturmak için onu tutup sarsarken genç kadının söylediği sözler canlanıverdi birden. Genç adamın fevri hamlesinden ırkilip, *"Susamanı,"* diye fısıldamıştı genç kadın. *"Çünkii seni seviyorum. Senin gözlerini, gülüşünü ve* ..." Tanrım! Clayton onu bile bile incitmeye çalışırken o sözleri nasıl *söyleyebilmişti* Whitney? "*Bana dokunduğunda ellerinin tenimde uyandırdığı o hissi de hatırlıyorum,"* demişti sonra, *"Kalbime dokunacak kadar*

derin bir biçimde içime girdiğinde kulağıma fısıldadığın sözleri de hatırlıyorum."

Clayton ağır adımlarla kendi soyunma odasına yöneldi bu kez. Gömlek düğmelerini sakladığı deri kutuyu açtı. Whitney'in kendisine verdiği yakut yüzüğü çıkarttı ve içindeki yazıya bakmak için yüzüğü çevirdi. Kederli bir tavırla içini çekerek o sevgi dolu kelimeyi okudu: "lorduM." Tereddüt içindeydi Clayton; bir yandan bu yüzüğü parmağına takmak istiyor, diğer yandan tıpkı evlendikleri gece olduğu gibi yüzüğü parmağına Whitney'in takmasını arzu ediyordu. O gece yüzüğü kocasının parmağına takmış, ardından da elini öpüp yanağına yaslayarak okşamıştı. Yüzüğü kendi kendine taktı Clayton. Daha fazla beklemeye tahammülü kalmamıştı.

Genç adam onun yüzüğünü ait olduğu üzere parmağına takmıştı ve içi artık biraz daha rahatlamıştı. Oturup uzun bacaklarını uzattı ve gözleri birlikte uyudukları dev yatağa sessizce dalıp giderken genç adam kanyağından bir yudum aldı usulca. Whitney'i bulmadan önce uğradığı ihanet üzerine kafa yorması gerektiğini biliyordu Clayton. Aksi takdirde onunla karşı karşıya geldiği ilk anda sinirleri yeniden tepesine çıkacak ve genç adam hem kendine hem de ona yeniden zarar verecekti.

Tamam, Whitney evlenmeden önce başka bir adamla birlikte olmuştu. Eğer Clayton adamın kim olduğunu düşünüp durmaktan vazgeçerse buna katlanması çok daha kolay olacaktı. Whitney'in masumiyetini çalan kendisiydi

ve belki de onu başka bir adamın kollarına atan da oydu. Öyleyse Whitney yalnız ve umutsuz bir anda kendini bir defaya mahsus başka bir adamın kollarına bıraktıysa bu kimin suçuydu? Bir defa. Clayton o kadarına tahammül edebilirdi ancak; bir kere... Clayton derin bir iç çekerek başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. Ya da yüz kere... Çünkü evlenmeden önce ne yapmış olursa olsun Clayton şimdi onsuz yaşamaya tahammül edemiyordu.

Genç adam ertesi gün çılgına dönmüş bir halde at sürdü. Whitney'in atını sürüyordu Clayton. Çünkü Khan, Whitney'in de ukala bir tavırla hatırlatıp durduğu gibi ona ait bir şeydi. En sonunda Whitney Claymore'a geldikten bir gün sonra birlikte çıktıkları yüksek bayıra vardı genç adam. Yere oturup sırtını ağaç gövdesine yasladı. Bu ağaç o gün Whitney'i kucağına alıp otururken sırtını yasladığı ağaçtı. Parlak güneş ışığının dans etmekte olduğu vadiye şöyle bir baktı. Vadinin içinde kıvrılarak uzanan dereye daldı gözleri.

Bir dizini büktü ve tembel tembel dalıp giderken binici kırbacıyla botuna vurmaya başladı. Whitney kendisiyle sevişmekten korktuğu için o vadiden aşağı at sürmeyi teklif etmişti o gün. Tanrım, bu tam sekiz ay önceydi. Sekiz ay! Ömrü boyunca yaşadığı en muhteşem, harika, acı ve umutsuzluk dolu sekiz ay.

Clayton'ın yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. Sekiz ay. Eğer Whitney Claymore'a geldiği gece istediğini yaptırsaydı, evlenmelerine bir ya da iki hafta olacaktı. Düğün hazırlıklarını tamamlamak için sekiz ay gerektiğini

söyleyerek ısrar etmişti genç kadın *ve*... Sekiz ay! Clayton kendi kendine söverek ayağa fırladı. Zihni allak bullak olmuştu. Whitney düğün hazırlıkları için *sekiz ay* talep etmişti. Bu kadar da *saf olamazdı* ya! Eğer hamile olduğuna inanıyor olsaydı, böyle olduğu için Clayton'a gelmiş olsaydı ya da öyle olduğunu düşünseydi asla sekiz kahrolası ay boyunca beklemeyi göze almazdı ki!

Genç adam o an kendinden öyle nefret etti ki öfkeden neredeyse nefesi kesilecekti. Whitney'in çevik atı Khan'ı hayvanın dayanabileceği en süratli biçimde sürüyordu şimdi Clayton. Whitney hamile olduğunu zannedip evlenmek için sekiz ay bekleyecek kadar saf değildi; ne var ki genç kadın *Clayton'ın* onu kaçırdığı gece hamile bıraktığına inanabilecek kadar saf olabilirdi. Ayrıca Whitney, Clayton'ı *ayağına getirtmek* için bunu bir sebep olarak öne sürecek kadar cesurdu da üstelik... Sonra bundan vazgeçip kendi başına Claymore'a gelecek kadar onurluydu da.

Khan'ın dizginlerini şaşkına dönen seyise fırlatırken, "Dinlendir onu," dedi Clayton. Sonra da yarı yürür yarı koşar adımlarla eve yöneldi. "McRea'ye atları hazırlamasını ve beş dakika içinde evin önünde olmasını söyleyin," diye seslendi omzunun üstünden.

İki saat sonra Emily Archibald, Clayton tarafından oldukça nazik bir şekilde kaleme alınmış bir davet notu aldı. Genç kadından, Dük'ün uşağıyla gönderdiği arabaya binip Upper Brook Sokağı'ndaki konağa gitmesi söylenmişti. Bu notu bir "emir" olarak algılamakta haklıydı Emily.

Kendisine söyleneni biraz merak biraz da telaşla yerine getirdi Emily.
Kâhya genç hanımı evin yan tarafındaki geniş, lambri kaplamalı kütüphaneye götürdü. Claymore Dükü sırtı dönük vaziyette durmuş pencereden dışarı bakmaktaydı. Emily genç adamın kendisini her zamanki arkadaş canlısı tavrı ile selamlamayışına şaşırmıştı. Clayton soğuk ve resmi bir ses tonuyla konuşmaya başladığında da arkasını dönüp Emily'ye bakmadı. "Beş dakika boyunca nezaket kurallarını yerine getirmek için havadan sudan konuşalım mı, yoksa doğrudan konuya mı gireyim?"
Genç adam yavaşça arkasını dönünce genç kadın içinde bir korku çığlığının koptuğunu hissetti. Emily daha önce Clayton Westmoreland'i hiç bu halde görmemişti. Yine her zamanki gibi inanılmaz sakin görünüyordu genç adam. Fakat bu kez her yanından zalim bir kararlılık tütüyordu. Emily olduğu yerde öylece durup bakakaldı.

Clayton çabuk ve neredeyse sert bir tavırla başını eğerek Emily'nin yanında duran sandalyeyi işaret etti ve genç kadına oturmasını söyledi. Emily bu adamı tanıdığı diğer adamla bağdaştırmaya çalışarak sandalyeye çöktü.
"Sizin için fark etmiyor anlaşılan; öyleyse doğrudan konuya gireceğim. Sanırım sizden niçin buraya gelmenizi istettiğimi tahmin ediyorsunuz, yanılıyor muyum?"
"Whitney?" dedi Emily fısıldayarak. Genç kadın başını hafifçe savurdu ve yutkunurken boğazının kavrulduğunu hissetti.

"O nerede?" diye sordu Clayton aniden. Ardından kibar tavrına yeniden bürünerek ekledi: "Size daha önce danışmadım. Çünkü sizi ona ihanet etmek zorunda bırakmak istemedim. Ayrıca onu kendi imkânlarımla bulabileceğime inanmakta da haklıydım. Ancak bu söz konusu olmadığına göre bana yerini söylemeniz konusunda size ısrar edeceğim."

"Fakat ben... Ben nerede olduğunu *bilmiyorum.* Ona nereye gittiğini sormak hiç aklıma gelmedi. Bu kadar uzun süre dönmeyeceğini tahmin edemedim."

Buz kesen bir çift gri göz genç kadının gözlerini esir almiş sorguluyor, verilen yanıtın doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Bana inanın lütfen. Eğer nerede olduğunu bilseydim sizinle görüşünce asla bunu sizden saklamak gibi bir kabalık etmezdim."

Clayton derin derin içini çekip hafifçe kafasını salladı. Yüzünde az önceki tehditkâr ifade yoktu artık. "Teşekkür ederim," dedi sadece. "Arabacım sizi evinize bırakacak."

Emily Clayton'ın bu güçlü kararlılığının saçtığı korku hissini hâlâ içinden söküp atamamıştı. Tereddüt içindeydi genç kadın ama Clayton sözüne itimat edecek kadar kendi sine güvendiği için de genç adama minnettardı. "Whitney o berbat notu bulduğunuzdan söz etti." Cilveli bir gülüşle kafasını salladı genç kadın. "O zaman yazısına başlarken size nasıl hitap edeceğini bilememişti. 'Sayın Dük,' diye mi başlasaydı yoksa..."

Clayton'ın yakışıklı yüzünde çırılçıplak bir acının dolaştığını hisseden Emily sessizliğe gömüldü. "Özür diliyorum; bundan söz etmemeliydim."
"Görünüşe bakılırsa birbirimizden gizli saklımız yok. Bu durumda..." dedi Clayton usulca. "Whitney'in ilk başta neden öyle bir not yazdığını söylemenizin bir sakıncası var mı?"
"Elbette hayır. Gururunu korumaya çalışıyordu. Mümkün olduğu takdirde sizi ayağına getirebilmeyi umdu, hayır, tercih etti. Ve böyle bir not yazarsa ki bunu aklına getirmesi bile gerçekten korkunçtu bence ama..."
"Whitney'in hayatı boyunca yaptığı en 'korkunç' şey benimle evlenmekti," diyerek genç kadının sözünü kesti Clayton.
Emily oradan ayrılmak üzere yerinden doğrulurken ela gözleri yaşarmıştı. "Bu doğru değil. Whitney size taptı... Tapıyor Dük hazretleri."
"Tekrar teşekkür ederim," dedi genç adam mahcup bir tavırla.
Emily ayrıldıktan sonra, Clayton olduğu yerde uzun süre öylece kaldı. Yelkovanın tik takları kulağına çalınırken genç adam geçen her dakikada Whitney'in içindeki kırgınlık ve öfkenin gitgide artarak nefrete dönüştüğünü hissedebiliyordu.

Dul Claymore Düşesi o akşam geliniyle birlikte sakin bir akşam yemeği yerken oğlunun kendini her gün biraz daha yalnız ve mahzun hisseden karısını gelip almakta geciktiğini düşünüyor, içinden oğluna söylenip

duruyordu. Whitney sekiz gün önce gelip Clayton'ın biraz düşünmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek kocası gelip kendisini alana kadar burada kalıp kalamayacağını sorduğunda Alicia Westmoreland önce onu en doğru yere, yani kocasının yanına bir an önce göndermeyi düşünmüş, hatta bunun için ısrar etmişti. Fakat

Whitney'in kararlı ve kırgın bakışlarında dul Düşes'e kendi hatıralarını anımsatan bir iz vardı. Yıllar önce Clayton'ın babası Alicia'nın anne ve babasının salondan içeri girip dört gündür kayıp olan karısını bulmuştu: "Derhal arabaya bin," diye emretmişti Alicia'ya önce. Ardından da, "Lütfen, Alicia," demişti. Amacına ulaştığını hisseden Alicia Westmoreland sorumluluğunu bilen ve sadakatli bir tavırla kendisine buyrulanı yerine getirmişti.

Ne var ki Whitney sekiz gündür buradaydı ve Clayton gelip onu almak için en ufak bir çaba göstermemişti. Leydi Westmoreland artık torun sahibi olmak istiyordu ve bu iki başına buyruk, inatçı genç insan birbirinden kilometrelerce uzakken bunun nasıl olacağını kestiremiyordu. Bütün bu olanlar tam anlamıyla saçmalıktı! Birbirini onlardan daha çok seven bir başka çift yoktu oysaki.

O akşam tatlılar yendikten sonra dul Düşes'in aklına öyle bir fikir geldi ki yaşlı kadın sandalyesinden bir an önce kalkıp gitmek için sabırsızlanıyordu. Kararını verdi ve Londra'da bulunmakta olan Stephen'a ertesi sabah mümkün olduğunca erken bir saatte gelip kendisiyle görüşmesi için derhal haber yolladı.

Ertesi gün gerçekleşen özel görüşmede Stephen kaşlarını çatmış fakat biraz da muzip bir yüz ifadesiyle annesini dinlemekteydi. "Konu şu ki..." dedi Düşes. "Clayton'ın Whitney'i almak için buraya gelmeyi akıl ettiğinden pek emin olamadım. Tabii bunları *gelmek* istediğini farzederek söylüyorum."

Çiftin arasındaki soğukluktan bihaber olan Stephan annesine muzip bir tavırla güldü. "Bu bana babamla senin hakkında duyduğum hikâyeleri anımsattı, hayatım."

Dul Düşes kayıtsız oğluna sinirli bir bakış fırlatarak sözlerini sürdürdü. "Clayton'ı bulmanı istiyorum. Londra'daki konakta kalıp kalmadığından emin değilim ama onu bu gece bulabilirsen iyi olur. Sonra da Whitney'in benimle olduğunu *ima* et; onun bundan haberdar olduğunu sanıyormuş gibi yap. Kendini buraya gelme mecburiyetinde bıraktığımızı *hissetmemeli.* Aksi takdirde Whitney onun zoraki barışma isteğini kabul etmeyecektir.

"Neden sadece Whitney'i alıp Londra'ya gitmiyorum? Ona abayı yaktığımı ortalığa yayarım, böylece Clay'in cinleri tepesine çıkar," dedi Stephen sırıtarak.

"Stephen, laubaliliği kes lütfen. Bu ciddi bir mesele..."

O akşam saat yedide Clayton oyun kulübündeki sandalyesine kurulmuştu. Elindeki kâğıtlardan başını kaldırıp oyuna katılmak için kumar fişlerini hazırlamakta olan kardeşini karşısında görünce pek de şaşırmadı genç adam. Stephen'ı çekingen bir samimiyetle süzdü. Ona Whitney ile ilgili bir şey sormak istemiyordu Clayton. Stephen'a karısının "kaybolduğunu" söylemek, aralarındaki

kırgınlıktan söz etmek kadar zordu zaten. Bu yüzden kardeşinin sohbete farklı bir konu açarak başlaması genç adamın içine su serpti. "Bu akşam kaybeden misiniz, yoksa kazanan mı, Dük hazretleri?"

"Hepimizi soyup soğana çeviriyor," dedi Marcus Rutherford içtenlikle. "Son bir saat boyunca tek el kaybetmedi."

"Berbat görünüyorsun," dedi Stephen bıyık altından gülerek.

Kumar fişi yığınını masanın ortasına iten Clayton, "Teşekkür ederim," diye yanıtladı soğuk bir tavırla. Genç adam o eli de kazandı. Sonraki iki eli de...

"Sizi görmek güzel, Claymore," dedi William Baskerville. Son karşılaşmalarında aniden masayı terk edip giden Dük'e sakınan gözlerle bakıyordu Baskerville. Tam da kibarlık olsun diye genç Düşes'i sormak üzereyken Clifftonlar'ın davetinde onu gördüğünü söyleyince sebep olduğu tartışmayı anımsadı ve genç hanımdan söz etmemenin daha doğru olacağını düşündü. "Size katılmamın bir mahsuru var mı, acaba?" dedi adam.

Clayton, Baskerville'i duymazdan gelince, "Olduğunu sanmıyorum," dedi Stephen. "Herkesi parasız pulsuz bıraktığı gibi sizi de bu topluluğa dâhil etmékten zevk alacaktır."

Clayton kardeşine hafif alaycı bir tebessümle baktı. Evde duramıyordu artık. Evde oturduğu zaman kederi aklını başından alıyordu. Fakat kardeşiyle diğerlerinin neşeli sohbeti de lime lime olmuş sinirlerini iyice hoplatıyordu.

Oysa oyuna başlayalı henüz bir saat olmuştu. Bugünkü ruh haline daha uygun olacağını düşünerek Stephen'a birlikte eve gidip içki âlemine dalmayı teklif edecekti ki, "Seni burada görmek beni şaşırttı," dedi Stephen. "Annemin bu gece akrabalar için düzenlediği davete katılacağını sanıyordum."

Stephen, söylenmemesi gereken bir şey söylemiş bir adamın muhteşem kimliğine bürünerek kafasını sallayıp af dilemek ister gibi ekledi: "Kusura bakma, Clay. Whitney'in onunla kalmakta olduğunu tamamen unutmuşum. Tabii doğal olarak Whitney davete zaten katılıyor ve sen de..."

Kardeşlerin arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olan Baskerville konuyu açmayacağına dair verdiği kararı tamamen unutup doğal bir içtenlikle söze karıştı. "Düşes hanımefendi ne de güzel bir genç hanım. Kendisine iyi dileklerimi ve..." Clayton'ın ağır ağır yerinden doğrulduğunu görüp korkudan dili tutulan Baskerville sözlerini tamamlayamadı. Adamcağız sandalyesinde donakalmıştı. "Onu hiçbir yerde görmedim," dedi Baskerville Dükü ikna etmek ister gibi.

Fakat Dük çoktan ayağa kalkmıştı bile. Genç adam ayağa dikilmiş kardeşine şüpheli, şaşkın ve zavallı Baskerville'in adını koyamadığı değişik bir hisle bakmaktaydı. Ardından kazandığını sembolize eden kumar fişi yığınını almaya tenezzül etmeden ve kimseyle nezaketen vedalaşmaya gerek duymadan arkasını dönüp uzun ve kararlı adımlarla kapıya yöneldi.

Uzaklaşmakta olan Clayton'ın arkasından bakarken, "Ah biliyordum," dedi Baskerville, Stephen'a. "Pot kırdınız! Sizi uyarmalıydım; kardeşiniz kendisi yanında olmadan Düşes'in davetlere katılmasından hiç haz etmiyor."
"Haklısınız," dedi Stephen sırıtarak. "Bundan hiç hoşlanmıyor galiba."
Grand Oak'a varmak normalde dört saat sürüyordu. Ne var ki bu yolculuk Clayton'ın kulübünün kapısı önünden hareket ederek üç buçuk saatte tamamlanmıştı. Whitney annesiyle kalıyordu! Annesinin yanında kalıyordu, İsa aşkına! Annesi karısını onun yanına gönderecek kadar duyarlı olması gereken tek kişiydi. Çektiği bu işkenceye sebep olanlardan biri de öz annesiydi!
Araba annesinin gözalıcı biçimde aydınlatılmış malikânesinin önünde durunca Clayton, Stephen'ın sözlerini anımsadı. Bu gece bir davet verildiğinden söz etmişti Stephen. Genç adam akrabalarını görmek istemiyordu; onun görmek istediği karısıydı. Üstelik resmi giysiler de getirmemişti Clayton. Kıyafetlerini değiştirmek için eve uğramak aklından geçmemişti. Geçseydi de uğramazdı ki zaten. Genç adam karısını bulmadan önce annesi ile karşılaşıp ihanetini yaşlı kadının yüzüne vurmak için acıyla yanıp kavruluyordu. Bunu çok istiyordu ama yapmayacaktı.
"İyi akşamlar, Dük hazretleri," dedi emektar kâhya.
"Lanet olsun!" diye karşılık verdi Clayton. Fırça yiyen hizmetçinin önünden hışımla geçip kalabalık misafir salonuna bir göz attı. Ne kadar akrabası varsa oraya

toplanmıştı ama Whitney yoktu. Annesi oradaydı ve oğluna yaklaşırken yüzünde güleç bir tebessüm belirmişti. Clayton o anda yaşlı kadına öyle soğuk bir bakış fırlattı ki Alicia olduğu yerde kalakaldı. Ardından dönüp hışımla merdivenlere yöneldi genç adam. Üst kattaki koridorda beklemekte olan hizmetçiye sordu: "Karım nerede?"

Clayton o kapının önünde beklerken içeri girip girmeme konusunda tereddüt içindeydi. Kapının koluna dokunurken kalbi dehşet ve huzurla karışık bir hisle hızla çarpıyordu. Whitney'in onu görünce nasıl bir tepki vereceğini kestıremiyordu. Karısına ne söyleyeceğini de bilmiyordu üstelik. Fakat o anda önemli olan tek şey Whıtney'i görebilmek ve ona doya doya bakmaktı.

Clayton kapıyı açtı, sessizce içeri girdi ve ardından kapıyı kapattı. Whitney pirinçten büyük bir küvetin içinde sırtını dönmüş duruyordu. Hizmetçisi elinde sabun ve banyo lifiyle arkasında beklemekteydi. Clayton büyülenmiş bir halde öylece ona bakıyordu.

Yanına gidip, onu küvetten çıkarıp ıslak ve çırılçıplak vaziyette bedenine hapsetmek istiyordu genç adam. Onu yatağa götürüp kendini onun bedeniyle mest etmek istiyordu. Gelgelelım ona dokunmak şöyle dursun, kendini onunla konuşmaya layık da bulmuyordu Clayton. Whitney bunu *hak* etmiyordu. İlişkileri süresince ikinci kez ona karşı korkunç bir gaddarlık sergilemişti ve bu kadarını yapabileceğini söyleseler kendisi bile inanamazdı. Tanrı aşkına! Whitney rahminde onun çocuğunu büyütüyordu ve o karısına bir kere bile kendini nasıl hissettiğini

sormamıştı. Böylesine narin bir kız ona karşı çoktan hak ettiği nefreti duymadan böyle bir işkenceye nasıl dayanabilirdi ki? Clayton bitkin bir halde derin derin nefes aldı.

Clarissa kafasını kaldırıp bakınca Clayton'ın gömleğinin kollarını sıyırarak küvete yaklaşmakta olduğunu gördü ve yaşlı kadının kaşları hiddetle çatıldı. Clarissa karşısındakinin Dük olup olmamasını umursamıyordu bile. Genç adama ağzının payını vereceği belliydi. Ne var ki Clayton uzaklaşmasını işaret ederek hizmetçiden önce davrandı. Kadıncağız gönülsüzce lifle sabunu genç adama uzattı ve sessizce odadan çıktı.

Clayton acı içerisinde Whitney'in sırtını sabunladı. Ona dikkatli bir biçimde hafifçe dokunuyor, ellerini görmemesi için uğraşıyordu genç adam.

Whitney eğilip bacaklarını köpürttü. "Çok iyi geliyor, Clarissa," dedi genç kadın. Whitney banyo yaparken Clarissa onu genellikle yalnız bırakırdı. Fakat yaşlı kadın son günlerde Whitney'in durumuna öylesine üzülüyor ve onun için öyle endişeleniyordu ki Whitney bu farklı ve abartılı ilgiyi yadırgamıyordu.

Her yanından kokulu banyo suyunun mis gibi, pırıl pırıl damlaları süzülürken genç kadın ayağa kalktı ve küvetten dışarı adımını attı. Havlusunu almak için dönecekti ki Clarissa aşırı ilgili bir yardımseverlikle sırtını kurulamaya başlamıştı bile.

Clayton karısının boynunu, yumuşacık omuzlarını ve pürüzsüz sırtını kuruladı.

"Teşekkür ederim, Clarissa, yeterlidir. Akşam yemeğimi burada yiyeceğim, sonra da aşağı inmek için giyinip..." Whitney dönüp havlusuna uzandı. Hiçbir şey söylemeden bedenini kurulamaya devam eden yakışıklı, sakin adamı gördüğü anda kararsızca sendeledi. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Eli ayağı uyuşmuş gibi öylece kalakaldı genç kadın. Ne konuşabiliyor, ne de hareket edebiliyordu. Clayton karnını ve kalçasını kurularken kocasının ellerinin duyumsanamaz bir biçimde oyalandığını hayal meyal fark edebildi. Sevişen dokunuşlar değildi bunlar. Clayton yanındaydı ve artık ona öfkeli değildi; fakat konuşmuyordu da. Ona gülümsemiyordu. Ona bir kocadan çok bir... Bir hizmetçi gibi dokunuyordu! Bir hizmetçi gibi! Kocasının ne yaptığını anlayınca boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti Whitney. Clayton kendini ona adamış bir hizmetçi gibi davranıyordu.

Karısını küvetin yanındaki sandalyeye nazikçe oturttu ve yüzüne bakmadan dizinin üzerine çöküp sakın bir tavırla karısının baldırlarını kurulamaya koyuldu. "Clayton..." dedi Whitney buruk bir sesle 'Of, lütfen..."

Genç adam karısının gözü yaşlı ricasını duymazdan gelerek mütevazı tavrını sürdürürken acı dolu, boğuk bir sesle dile geldi. "Eğer bir daha beni terk etmeyi *aklından geçirdiğini* sezersem, sebeplerin ne kadar haklı olursa olsun Tanrı şahidim olsun ki seni odaya kilitleyip kapının önüne barikat kurarım." Whitney'in ayağını kaldırıp kurulamaya başladı.

"Sen de benimle kilitli kalacak mısın?" dedi Whitney titreyen bir sesle.
Karısının ayağını omzuna koyup yanağına yaslayarak okşadı. Ardından başını çevirip ayağına küçücük bir öpücük kondurarak fısıldadı. "Evet."
Ayağa kalkıp gardıroba yaklaştı, mavi ipek sabahlığı dolaptan çıkarıp Whitney'e getirdi. Genç kadının arkasına geçip sabahlığını giydirdi. Whitney bir kukla gibi kollarını kaldırmış dururken Clayton arkasına uzanıp sabahlığın kuşağını karısının beline sardı ve bağladı. Tek kelime etmeden Whitney'i kucağına aldı ve sehpanın önünde duran sandalyeye yaklaştı. Sehpanın üzerinde akşam yemeği hazır bekliyordu. Karısını kucağına oturttu. Uzanıp yemek tepsisinin üzerindeki gümüş kapağı kaldırdı. Whitney, Clayton'ın yemeğini de yedirmeye niyetlendiğini anlayınca daha fazla dayanamadı. Kollarını kocasının omuzlarına dolayıp başını boynuna gömerek, "Yapma," diye haykırdı genç kadın cılız bir sesle. "Lütfen, lütfen böyle yapma. Sadece konuş benimle. Lütfen konuş benimle."
Whitney'in parlak saçlarının arasından, 'Yapamam," diye fısıldadı Clayton. Uzun uzun içini çekerek acı dolu bir soluk aldı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."
Genç adamın sesindeki saf acıyı hisseden Whitney'in gözleri dolmuştu. Geri çekilip kocasının yüzüne baktı genç kadın. "Ben biliyorum," diye fısıldadı buruk bir sesle. "Sen öğretmiştin bana; seni seviyorum. *Seni seviyorum."*

Clayton parmaklarını Whitney'in saçlarında gezdirdi ve karısının yüzünü elleri arasına alıp gözlerine baktı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı genç adam boğuk bir sesle. "Tanrım! Çok seviyorum seni."

Titreyen mum ışığında yatağın karşısında duran altın kaplama tunç saatin akrebiyle yelkovanının bir buçuğu henüz geçtiği anlaşılıyordu. Clayton bedenine yaslanmış kollarında uyumakta olan güzelliğe sevgiyle baktı. Dağınık saçları genç adamın çıplak göğsüne sereserpe yayılmıştı. Clayton Whitney'in yanağına düşmüş inatçı buklelerden birini eliyle hafifçe itti ve onu kendine biraz daha yaklaştırıp alnına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı usulca. Whitney'in uyumakta olduğunu ve kendisini duyamayacağını biliyordu genç adam. Fakat bu sözleri söylemeye doymuyordu.

Bu gece dudakları onun buğulu dudaklarına hasret dolu bir susamışlık ve acı dolu bir özlemle değerken karısına bu sözleri bütün kalbiyle haykırmıştı Clayton. "Seni seviyorum." Whitney altında kıvranıp, yay gibi bükülerek onu şehvetle içine alırken genç adamın kalbi bu şarkıyı söylüyordu. Karısını zevkin doruğuna çıkarıp, orada haz dolu anlar yaşatırken gitgide yükselerek bir kreşendoya dönüşen muhteşem melodiydi bu.

Karısı ona doğru iyice sokularak mahmur bir edayla fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

"Şşşş, sevgilim. Uyu," diye fısıldadı Clayton. Bu gece Whitney'le sevişirken onu çok yormuş, birlikte sabırsızlıkla bekledikleri haz dolu boşalma anını,

dayanabildikleri kadar geciktirip durmuştu genç adam. Bu uzun sevişmenin ardından Whitney'in dinlenmesini istiyordu.
"Niçin bu kadar bekledin?" diye fısıldadı genç kadın.
Clayton karısının yüzünü görebilmek için başını eğerek gülümsedi. "Kastettiğini düşündüğüm şeyi kastediyorsan inanamıyorum sana."
Whitney ilk başta onun neden söz ettiğini anlamadı. Ardından kıpkırmızı kesilip gözlerini kocasından kaçırdı genç kadın.
Clayton onun bu tavrına şaşırıp, endişelenerek Whitney'in çenesine dokunup başını kaldırdı. "Ne demek *istedin'?"* diye sordu sevgi dolu bir sesle.
"Şey... Önemli değil. Gerçekten hiç önemli değil."
Genç adam karısının acıyla gölgelenen yeşil gözlerine bakıp usulca karşılık verdi. "Düşündüğün her neyse senin için çok önemli olduğu belli."
Whitney sorduğuna pişman olmuştu. Bunu sormamalıydı ama yüreğindeki yara bedenine bir türlü dinmek bilmeyen bir acı veriyordu. Clayton'ın ısrar edip kendisini konuşturacağını biliyordu. Bu yüzden duyulması güç bir fısıltıyla, "Marie," dedi Whitney.
"Ne olmuş ona?"
"Onun yüzünden mi bu kadar geciktin?"
Clayton sebep olduğu acıyı karısının bedeninden çekip içine almak istercesine sımsıkı sarıldı ona. Gülümserken yüzünde keyifsiz bir ifade vardı. "Sevgilim, bu kadar gecikmemin sebebi peşine düşen kırk soruşturmacının

hiçbir ize rastlamamasıydı. Ve şüphesiz bunu herkesten daha iyi bilmesi gereken ben öz annemin karımı benden saklamak için bu komploya ortak olabileceğini hiç düşünmedim."
"Fakat ben kafanı dinleyip bazı şeyleri yoluna koyduktan sonra beni aramak için geleceğin *ilk* yerin burası olduğunu düşünmüştüm."
"Evet, ama değildi," dedi Clayton sessizce. "Ayrıca Marie St. Allermain'a beş kilometre uzakta olup 'bazı şeyleri yoluna koymadım' ki sormak istediğin şey de bu galiba."
"Yapmadın mı?"
"Hayır, yapmadım."
Whitney, Clayton'a bakıp heyecanla gülümserken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Teşekkür ederim," dedi yalnızca.
Karısının yüzüne içten bir tebessümle bakarak, "Rica ederim," dedi genç adam. Whitney'in yanağının zarif kıvrımında parmağını dolaştırdı. "Uyu artık aşkım. Yoksa bu yatak başka bir işe yaramaya başlayacak yine."
Whitney kocasının sözünü dinleyip gözlerini kapattı ve onun kollarına iyice sokulup kıvrıldı. Parmak uçları Clayton'ın şakağındaki saçları okşuyordu; birkaç dakika sonra parmakları kocasının omzundan göğsüne iniverdi. Clayton bedeninin aniden irkildiğini hissedince Whitney'in uyku mahmuru dokunuşlarıyla farkında olmadan ateşlediği tutkuyu dizginlemeye çalıştı. Genç kadının eli, karnının üzerine inince daha aşağı inmemesi için Whitney'in elini yakalayıp sıkı sıkı tuttu genç adam. Whitney gözleri kapalı bir halde dönerken, Clayton

karısının boğuk bir sesle güldüğünü fark eder gibi oldu ve Whitney'in dudakları aynı anda genç adamın kulağına dokundu.
Clayton geri çekilip şüpheli gözlerle genç kadının yüzüne baktı. Whitney uyumuyordu ve gözleri aşkla parlıyordu.
Çevik ve dikkatli bir hamleyle karısını yastıkların üzerine sırt üstü yatırdı genç adam; bedeni Whitney'in bedeninin üzerine hafifçe eğilmişti. "Uyarmadı deme," dedi Clayton boğuk bir sesle fısıldayarak.
"Demem."

36

Whitney uyandığında Clayfefi yanında değildi ve genç kadin o korkunç anda dün gece yaşananların bir rüyadan ibaret olduğunu düşündü. Ruhu alt üst olmuşken yatağın diğer tarafına döndü ve onu gördü. Clayton bordo renkli ropdöşambrı ile yatağın birkaç adım ötesindeki pencerelerden birinin kenarına oturmuştu. Önündeki sehpada duran gümüş takıma bakılırsa anlaşılan hizmetçilerden biri kahve servisi yapmıştı.
Ağır perdelerin bazıları aralanmıştı; pencerelerden masmavi bulutsuz bir gökyüzü manzarası görünmekteydi. Ne var ki bu neşeli temmuz sabahının aksine Clayton'ın yakışıklı yüzü uzak düşüncelere dalıp gitmiş gibi sirke satmaktaydı. Whitney onun bu haline endişelenmiş, birkaç

saat önce hayli sıcak ve tutkulu görünen kocasının suratını böyle asmakta oluşuna bir anlam verememişti.
Whitney dün gece giydiği mavi sabahlığı üzerine geçirdi. Doğu işi halının üzerinden geçip kocasının sandalyesinin yanında durdu. Clayton öyle derin düşüncelere dalmıştı ki Whitney omzuna dokununca irkildi genç adam. "Uyandığımda yatakta seni görmeyince dün gece yaşananların hayal olduğunu sandım bir an."
Clayton'ın sert yüz ifadesi yumuşamıştı. Genç adam uzanıp karısının kolundan tuttu ve onu nazikçe çekip kucağına oturttu. Kolunu beline dolarken, "Nasılsın?" diye sordu genç adam.
Kocasının keyfini yerine getirmek istercesine, "Benim durumumda olan bir kadına kıyasla kendimi inanılmaz derecede iyi hissediyorum," diye takıldı Whitney. "Fakat birkaç dakika ilgi gösterilmediği zaman hemen uyumak istiyorum."
Clayton parmaklarını Whitney'in karnında gezdirerek şefkatli bir sesle sordu: "Bebek nasıl?"
"Bizimle olduğun sürece ikimizin de keyfine diyecek yok," diye karşılık verdi Whitney.
Clayton halinden memnun bir tebessümle kafasını salladı ama ardından yüzü yine asıldı. "Burada otururken düşünüyorum da..." diye söze başladı genç adam.
Kocası kaşlarını çatınca alnında beliren kırışıklığa dokunup okşayarak, "Böyle yapmandan nefret ediyorum," dedi Whitney şakacı bir tavırla.
"Ne yapmamdan nefret ediyorsun?"

"Kaşlarını çatan şeyler düşünmenden."
"Üzgünüm ben..." diyerek yeniden açıklama yapmaya başlayacak oldu genç adam.
"Tamam, bu kez affediyorum ama bir daha düşünmek yok."
Clayton, Whitney'in şakacı tavrına gülümseyerek karşılık verdi ama dün gece yaşananlardan sonra karısının her şey yolundaymış ve hayli olağanmış gibi davranmak için gösterdiği kararlı çabayı görmezden geliyordu.
"Uyandığımda fark ettim ki affedilemez davranışımdan ötürü senden ne özür diledim, ne de bu davranışımın sebebini açıkladım sana. Oysa ikisini de yapmam gerekiyor."
Whitney ciddi bir yüz ifadesine bürünerek kafasını salladı ve kocasını dinlemeye koyuldu.
"Senin de tahmin ettiğin üzere teyzenin mektubunu getirmem için beni masanın yanına gönderdiğinde başka bir mektup buldum; yarım kalmış bir mektup... Mektuba benimle konuşmak için Claymore'a geldiğin günden bir önceki günün tarihi atılmıştı ve mektupta hamile kaldığından korktuğunu yazmıştın."
"Mektubu bulduğunu fark ettiğimi nasıl anladın?"
"Dünden önceki gün bütün itibarımı nihayet bir tarafa bıraktım ve arkadaşın Emily Archibald'ı malikâneye çağırdım. Böylece yerini söylemesi için onu ikna edecek ya da gözünü korkutacaktım."
"Zavallı Emily. Sana söyleyemezdi ki; çünkü ona nereye gideceğimden söz etmemiştim."

"Öyle dedi zaten. Ben de ona inandım. Yine de bana bildiklerini anlattı ve bu arada senin o mektubu bulduğumu anladığını da öğrendim."
Whitney başını salladı. "-Sen mektubu bulduktan birkaç gün sonra gördüğünü fark ettim ve niçin öyle davrandığını anladım."
"Tanrı aşkına söyler misin, öyleyse niçin bana bu mektuptan söz etmeyip ikimizi de kuşku içinde bıraktın?"
Gayet müsamahasız ve azarlayan gözlerle kocasına bakarak, "Aynı soruyu benim de *sana* sormam gerekiyor," diye karşılık verdi Whitney. "O mektubu bulur bulmaz niçin *bana sormadın?"*
Clayton gülümseyerek karısının attığı oltaya geldi. "Anladım."
"Sevindim," dedi Whitney daha anlayışlı bir tavırla. "Çünkü bunu anlaman için ayrıldım evden. Clayton, beni tam iki kez çok yanlış bir şey yapmakla suçladın ve ikisinde de bir açıklama yapabilmem için bana kabahatimin ne olduğunu söylemedin. Beni Emily'nin davetinden alıp Claymore'a sürüklediğinde böyle yaptın. Ve bu notu bulduğunda da aynı şeyi ikinci kez yaptın. Birincisinde seni affettim ve seni bu kez de affedeceğim ama bu son olacak. Fakat bunun karşılığında senden bir iyilik isteyeceğim."
"Ne istersen yaparım," dedi Clayton ve daha önce de böyle söylediğini anımsayıp sergilediği haksız tavırdan ötürü bir an irkildi.

"Ne istersem yapar mısın?" diye takıldı Whitney kocasını neşelendirmek ister gibi. "Mantıklı bir istekte bulunduğum sürece tabii, değil mi?"

Dudaklarını karısının saçlarına dayadı genç adam. Sevgi dolu ve kendinden emin bir sesle karşılık verdi. "Ne istersen...

"Bu durumda, bir daha ahlaka aykırı bir suç işlediğime inandığın takdirde bana kendimi savunmam için bir şans vereceğine söz vermeni rica ediyorum."

Clayton kafasını kaldırıp kucağında oturmakta olan karısının yüzüne baktı. Whitney'in narin omuzları ile dimdik duran başı ruhunun ve cesaretinin sembolüydü, içtenlikle bakan yemyeşil gözleri ile gülüşü ise hassasiyetini yansıtıyordu. Ahlaka aykırı da ne demekti? Bu kadın mutluluk ve aşkın bedenlenmiş haliydi adeta; kadın duyarlılığının, katıksız masumiyetin ve cesur gözüpekliğin muhteşem karışımıydı Whitney. Bu kadın ona mutluluk dolu bir hayat vermişti ve şimdi de bir çocuk vermek üzereydi. Clayton, Whitney'in güvenini *kazanmak* için daha büyük bir şey yapması gerekeceğini ya da yerine getirilmesi mümkün olmayan bir sorumluluk yükleneceğini sanmıştı. Fakat yalnızca söz vermesini istiyordu genç kadın. Çünkü Whitney'in bir tek Clayton'a ihtiyacı vardı. Bunu bilmek Clayton'ı öyle duygulandırmıştı ki genç adam mütevazı ve vakur bir tavırla karısının sözlerine karşılık verirken sesinin titremesine engel olamadı. "Bir daha öyle davranmayacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Whitney.
Clayton karısının yüzünü kaldırıp gözlerine baktı ve verdiği sözü öpücükle mühürledi.
Bu tutku dolu öpücüğü tarif etmenin imkânı yoktu; Whitney konuşmanın böyle sona ermesinden hayli memnun bir tavırla yanağını kocasının göğsüne yasladı. Genç kadın talihsiz mektup ile bu mektubun sebep olduğu kederi bütünüyle unutabilmeyi yürekten arzuluyordu.
Ne var ki, Clayton konuyu kapatmaya niyetli görünmüyordu. "Bu arada masanda bulduğum mektuba gelince..." dedi genç adam. Fakat Whitney bunalmış gibi elim havada yelpaze misali savurdu. "Bir daha o mektuptan bahsetmesek daha iyi olacak. Seni affettim, sevgilim ve her şey yoluna girdi. Unutuldu."
Clayton onun bu yüce gönüllü tavrına güldü. "Cömertliğini takdir ediyorum fakat o mektubu bana yollamak ne işe yarayacaktı, onu pek anlayamadım."
Whitney bununla ilgili hiçbir şeye kafa yormak istemiyor gibiydi. Şömine rafının üzerindeki saate baktı genç kadın. Çok geç olduğunu anlayınca kocasının kollarının arasından sıyrılıp ayağa kalktı. "Herkes kahvaltıdayken aşağı inelim bari. Yoksa bazı konuklar gitmiş olacak ve annen onlarla vedalaşmak için aşağı inmedin diye bozulacak."
Clayton kimseyi görmek istemiyor, sadece karısıyla vakit geçirmek istiyordu. Gelgelelim genç adam son yaşananları anımsayınca Whitney'in bu ufacık isteğini geri çevirmek istemedi. O da ayağa kalktı ama konuyu hâlâ

kapatmamıştı. "O mektubu yazarken ne vardı aklında?" diye ısrarla sordu genç adam.
"Pek sağlıklı düşünemiyordum ama Elizabeth'in düğün yemeğinde sana karşı sergilediğim davranıştan sonra ve o gecenin ardından seninle dışarıda karşılaşınca bana karşı takındığın tavrı da hesaba katarak herhangi bir görüşme talebinde bulunursam bunu umursamayacağını düşündüm. Mektupta hamile kalmış olabileceğimi yazdım. Bu sayede..." dedi genç kadın ve Clarissa'yı çağırmak için çanın zincirine uzandı. "Sana her şeyi açıklayıp seni sevdiğimi söyleyene kadar Vanessa ile evlenmene engel olabilirdim. Ayrıca senin ayağına gelmek yerine seni ayağıma getirerek gururumu da korumaya çalışıyordum."
"O notu bana gönderseydin, iki amacına da ulaşamaya-caktın askım."
Whitney zincire asıldı ve şaşkın bakışlarla kocasına döndü. "Yani notu görmezden gelip yırtıp atacak miydin?"
"Görmezden gelip atamazdım büyük ihtimalle. Fakat ayaklarına kapanmazdım. Bundan emin olabilirsin."
Genç adamın sözleri Whitney'i az da olsa hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. "Bunu duymak beni çok rahatlattı doğrusu," dedi genç kadın. "Birazcık bile sorumluluk hissetmez miydin yani?"
"Ne için?"
"Beni Emily'nin davetinden kaçırıp Claymore'a getirdiğin gece hamile bıraktığın için tabii ki."
Clayton ciddiyeti elden bırakmamaya çalıştı. Fakat dudakları bastırmaya çalıştığı kahkahayla titremekteydi.

"Neden böyle düşündüğünü anlıyorum ve kurnazca yazılmış bu mektuptan ötürü seni kutluyorum ama bu hikâyede mühim bir kusur var. Bu kusur mektubu bulduğumda benim deliye dönmeme de sebep oldu hatta."
"Neymiş o kusur?"
"Seni Claymore'a götürdüğüm gece uyduruk bebeğinin babası olmama imkân yoktu. O gece yatakta aramızda geçen yakınlaşma oldukça kısa sürdü, hatta tamamlanmadı bile."
Clayton evlendiklerinden bu yana karısına sevişmek konusunda pek çok şey öğretmişti ama Whitney hamileliğe sebep olduğu anlaşılan bazı zorunluluklar olduğunu hiç fark etmemişti doğrusu. Ne olması gerektiğini dehşetle fark edince genç kadının gözleri faltaşı gibi açıldı. "Demek öyle..." diye fısıldadı Whitney ve korkuyla sessizliğe boğuldu.
Clayton karısının bitmeyen cümlesini hemen tamamladı. "Aynen öyle oluyor," dedi genç adam. "Ben de o mektubu okuyunca bebeğin babasının başkası olduğunu sandım. Notun başına da senin ölmeyen aşkını bana itiraf etmek için aniden ve beklenmedik bir biçimde Claymore'a geldiğin günden bir önceki günün tarihi atılmıştı. Dolayısıyla mantığım senin bana âşık olduğun için değil, çaresiz kaldığın ve bebeğine bir baba bulmak için geldiğini inanmakta hiç zorlanmadı."
"Of, aman Tanrım!" diye fısıldadı Whitney. Genç kadının benzi atmıştı. "Ben bilmiyordum. Yani, senin *başka birinin* çocuğunu taşıdığımı düşüneceğin... Ya da

Claymore'a gelip seni görmek için gerçek nedenlerimden şüphe edeceğin aklıma bile gelmemişti. Bunu düşündüğüne göre o günden sonra her hareketimi, her sözümü sorgulamaya başlamışsındır ve..."
Clayton, Whitney'in benzinin aniden solduğunu görünce korkup onu kollarına aldı. "Artık bunu düşünme. Bunu sana sırf göründüğüm kadar canavar ruhlu bir insan olmadığımı kanıtlamak için açıkladım."
Genç kadın, kocasının çenesine dokundu; yeşil gözleri dolu dolu olmuştu yine. "Çok üzgünüm. Çok ama *çok* üzgünüm."
"Whitney, aşkım," dedi Clayton haşin bir tebessümle. "Bir daha tek bir dakikanı bile bu konuda hayıflanarak geçirmeni istemiyorum; tek damla gözyaşı dahi dökmeyeceksin."
Genç kadın zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.
Clayton Whitney'in konuyu uzatacağından ya da aklından çıkaramayacağından endişelenerek onu cesaretlendirmeye çalıştı: "Oğlunu düşün hayatım. Hamilelik süresince bebeğin annenin ruh halinden etkilenerek karakter özellikleri geliştirdiği bilimsel bir gerçek... Müstakbel Claymore Dükü'nün sulugözlü, huysuz bir çocuk olmasını mı istiyorsun yoksa?"
Clayton'ın kendisine benzemeyen bir oğula sahip olma ihtimalini düşünmek Whitney'e öyle komik geldi ki genç kadın içtenlikle güldü bu sözlere. "Hayır," dedi başını sallayarak.

Clayton bu ruh halicin bebeği etkileyeceği fikrinden hiç de rahatsızlık duymamış gibi gülümseyerek karşılık verince Whitney şüpheli bir tavırla sordu. "Bebeğin bundan etkileneceği doğru değil, değil mi?"
Arsız arsız gülerek, "Tek kelimesi bile doğru değil," dedi genç adam.
Kocasının bu muzip gülüşünü özlemişti genç kadın. Yeniden onun kollarında olmak o kadar heyecan vericiydi ki Whitney mutluluktan uçtuğunu hissediyordu. Kuş gibi hafiflemişti. Kocasına kaygısızca gülümsedi. "Tabii, senin şu bilimsel gerçek doğru olsaydı *kızının* sulugözlü bir huysuz olma ihtimali de vardı."
Clayton şaşkına döndü. "Kız mı? Annelik içgüdün bebeğin bir kız olacağını mı söylüyor yoksa?"
Whitney parmaklarını kocasının bordo ropdöşambrının derin yakasında dolaştırırken içinde kopan kahkahayı bastırmaya çalışarak kafasını salladı. "Şevkini kırmak istedim sadece."
"Ah, ama ne tepki göstereceğimi yine kestirememişsin; bir kız çocuk için ölebilirim."
"Ama senin bir varise ihtiyacın var."
Dudaklarıyla karısının kulaklarına dokunurken, "Bunu hiç düşünmemiştim," diyerek düşündüğünü yalanladı genç adam. "Fakat bebek kız olursa, bir oğul dünyaya getirmek için ne kadar zaman alırsa alsın daha da büyük bir heves ve azimle uğraşacağım kesin. Sen beni yataktan atıp ısrar etmemem için yalvarana kadar uğraşacağım."

"Yalvaracağımı sanıyorsan yanılıyorsun; bu durumda korkarım oldukça büyük bir aileye bakmak zorunda kakacaksın."
Clayton yüzünü ekşitip yan yan gülerek karşılık verdi. "Böylece annem de hristiyan âleminin en mutlu kadını olur."
Clarissa kapıyı çalıyordu. "Annen bu mutluluğa birazdan erişecek öyleyse," dedi Whitney kocasına. "Ona bebeğimizden söz edince çok mutlu olacak."
Clayton karısını kendisinden sakladığı için annesine hâlâ kızgındı. "Bence..." dedi genç adam soğuk bir tavırla. "Akşamüstüne kadar beklemesi gerekecek."
Giriş katındaki odalardan kulağına çalınan neşe dolu seslerle, selamlaşmalara bakılırsa Clayton'ın akrabaları hallerinden hayli memnun vaziyette iyi vakit geçirmekteydiler.
Annesi yemek odasında, kahvaltı masasının başında oturmaktaydı. Whitney'in yüzündeki neşeli ifade Alicia'nın yüzünü güldürdü. Ne var ki oğlu yanağına küçük bir öpücük kondurup kulağına bir şeyler fısıldayınca yaşlı Düşes'in yüzü asılır gibi oldu. "Whitney ile birlikte kahvaltıya oturmadan önce seninle özel olarak görüşmek istiyorum."
Yerinden doğrulurken, "Memnuniyetle," dedi Alicia Westmoreland ve konuklarından müsaade istedi. Yaşlı kadın başı dik bir biçimde, kendinden emin adımlarla yürümekte olsa da oğlu onu evin arka tarafındaki bahçelere bakan aydınlık bekleme odasına götürürken

dadısından fena halde azar işitmek üzere olan yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Bu düşünce aklını öyle meşgul etmişti ki oğluyla özel görüşme yapacağı küçük odanın kapısını kapatmak üzere arkasını dönene dek Whitney'in de kendilerine eşlik ettiğini fark etmedi bile.

O andan itibaren Alicia çocuksu vesveseleri bir kenara bırakmakla kalmayıp bunun yerine bir de haklı bir kızgınlığa bürünmeyi kendine görev bildi. Sonuçta affedilmeyecek bir kabahat işlememişti. Gelinine ev sahibeliği yapmıştı; hepsi bu!

Dönüp oğlunun yüzüne bakarken süngüsünü çıkardı. Buz gibi bir sesle, "Dün gece beni soğuk bir tavırla selamla-nınca..." dedi Alicia, "Whitney'i burada misafir ettiğim için bana kırgın olduğunu düşündüm. Nasıl olup da onu seninle aynı çatı altında kalmaya tahammülü kalmayacak kadar kızdırabıldın bilmiyorum. Çünkü Whitney böyle bir şeyin sebebini benimle dahi paylaşamayacak kadar sadık bir eş. Bu yüzden ben de onu kendinden uzaklaştıracak kadar oldukça berbat bir hatâ yapmış olduğunu hissettim! Bunu göz önünde bulundurunca evimde misafir olmak isteyen Whitney'i geri çevirmek olanaksız, haksız ve... Ve *insanlık dışı* bir tavır olacaktı."

Clayton'ın bu özel görüşmeyi talep etmesinin tek sebebi annesine en büyük dileğinin gerçekleşeceğini, büyükanne olacağını haber vermekti. Genç adam kendince yüce gönüllülük ederek karısını kendisinden sakladığı için annesiyle tartışmaktan vazgeçmişti ve şimdi suçlu olan kendisiymiş gibi annesinden azar işitmek ona hem şaşırtıcı

hem de gülünç gelmişti. Üstelik hayatı boyunca ilk kez annesini böylesine fevri ve heyecanlı bir tavır içerisinde görüyordu. Gülmemek için kendini zor tutuyordu genç adam. "Anlıyorum," dedi ciddi bir tavırla.

. Alicia duraksadı. "Anlıyor musun?"

"Kesinlikle."

Dul Düşes öyle şaşkına döndü ki öfkeli çıkışları bir anda son buldu. "İyi. Bu..\." Kadıncağız o an ne söyleyeceğini bilemedi. Ardından hem mahcup, hem de asaletli bir tavırla başını eğdi. "Büyük bir incelik... Ben tartışacağımızı sanmıştım aslında."

"Tahmin ettim," dedi Clayton yüzünü ekşiterek.

Alicia oğluna yaklaşıp onu içtenlikle kucakladı. "Bu kısa görüşme beni memnun etti,' dedi yaşlı Düşes. "Fakat yemek odasına dönmeliyim artık." Her şey yoluna girince o herkeste hayranlık uyandıran huzur doleL berrak gülüş Alicia'nın yüzünde yeniden belirmişti. Yaşlı D^işes misafirlerini memnun etme telaşına düşmüştü yine. "Lângford burada olduğuna çok sevinecek. Seni soruyordu. Ah, Stephen'ı da görmemişsindir. O da yarım saat önce dört gençle birlikte buraya geldi. İyi havadan istifade edip güllerle bezenen bahçelerin tadını çıkarmak istediler herhalde."

"Stephen gül kokusunu sevmez," dedi Clâyton.

Alicia, Stephen'ın Grand Oak'a gül bahçelerini görmeye gelmediğini gayet iyi biliyordu; genç adam çevirdikleri dolabın işe yarayıp yaramadığını kendi gözleriyle görmek için gelmiş, niyetini ört pas etmek için arkadaşlarını da

yanında getirmişti. Ayrıca beklenen barışmanın gerçekleşmeme ihtimalini de hesaba katarak yardımcı olabileceğini düşünmüştü. Alicia o anda Clayton'ın çevirdikleri oyundan bir şekilde şüpheleneceğinden endişelenerek kapıya dönüp kendi kendine aceleyle konuşmaya başladı. "Stephen arkadaşlarıyla birlikte gelince çok şaşırdım doğrusu ama bir taraftan da çok sevindim buna. Çünkü Lansberry ve kızı Leydi Emily, bu sabah beklenmedik bir ziyarette bulundular. Eğer Stephen ile arkadaşları burada olmasaydı Leydi Emily bizim sohbetimiz sayesinde kendini elli yıl yaşlanmış hissedecekti. Ayrıca müthiş güzel bir kız."

Kapının koluna uzandı ve arkasına şöyle bir bakınca oğluyla gelininin kendisine gülümseyerek bakmakta olduğunu gecikmeli de olsa fark etti. Ikisi de odadan çıkmak için adım atmıyordu. "Gidelim mi?" dedi Alicia neşeyle.

"Niçin seninle konuşmak istediğimi söyleyene kadar beklemen gerekecek sanırım," dedi Clayton nazikçe.

Alicia hevesli bir tavırla onlara döndü. "Seninle Whitney'i bir araya getirmek için yeterli çaba göstermediğimi düşünerek bana kızacağını sanmıştım," dedi yaşlı kadın. Önceden sergilediği yıkılmaz masumiyeti kazara yara almıştı.

"Öyle de yapabilirdim tabii," dedi Clayton gülerek. "Fakat sana yakında büyükanne olacağını söylemenin daha önemli olduğunu düşündüm."

Alicia Westmoreland uzanıp sol eliyle Whitney'in, sağ eliyle de Clayton'ın elini tutarken bütün yüzü ışık saçan bir tebessümle aydınlandı. "Ah, benim canlarım," dedi yaşlı kadın. Ardından mutluluğunu ifade edecek söz bulamıyormuş gibi çiftin elini yüzüne yaslayıp haykırdı. *"Canlarını benim"*

Langford Kontu seksen yaşlarında uzun ve zayıf bir adamdı. Clayton'ın babasıyla kuzen ötüyorlardı. Yaşlı adam yemek odasının kapısında dürmüş, sol elini destek almak amacıyla kapıya yaslamıştı. Sağ elinde abanoz bir baston vardı. Clayton, Whitney'i koluna takmış yemek odasından ayrılmak üzereyken, "Claymore..." dedi yaşlı adam. "Seninle biraz konuşabilir miyim, acaba?" Yaşlı adam Whitney'e dönüp mahcup gözlerce baktı. "Kocanız daha dün gece geldi sanırım. Fakat mahsuru yoksa kısa süreli bir görüşme yapmak istiyorum. Acil bir mesele..."

dbette," dedi Whitney yaşlı adama şafkatle gülümseyerek^ "Ben de Stephen ve arkadaşlarıyla görüşecektim zaten," diye ekleyerek Stephen'ı bulmak için bahçeye yöneldi.

Langford sol elını kapıdan çekip destek almak için Clayton'ın koluna yasladı. "Eşin hanımefendi güzel olmasının yanı sıra çok da nazik. Dün bana birkaç saat ayırdı ve eski filozöflar hakkındaki çalışmalarımla ilgili uzun konuşmamı sıkılmadan dinledi." Kont göz kırparak ekledi. "Sırf bu da değil, konuyla da, benimle de yakından ilgileniyormuş gibi görünmeyi ustalıkla becerdi. Kendimi yirmi yaş genç hissetmemi sağladı yahu!"

"Karım bazen bana da böyle hissettiriyor," diye takıldı Clayton. Genç adam yaşlı kontu boş olduğunu düşündüğü odaya doğru ağır ağır yürütüyordu. Alt katta görüşme yapabilecekleri tek oda burasıydı.

"Eğer yirmi yaş genç olsaydın, henüz toy bir delikanlı olurdun."

"Ben de bunu kastetmiştim," dedi Clayton samimi bir tavırla.

Kont, Clayton'ın annesiyle daha önce görüşme yaptığı bekleme odasındaki sandalyeye yerleşti ve Clayton da yaşlı adamın tam karşısına oturdu. Kont söze nasıl başlayacağını şaşırmış görününce Clayton yardımcı olmaya çalışır gibi hatırlattı. "Acil bir konu demiştiniz?"

Langford genç adama kederli gözlerle baktı. "Claymore, benim yaşımda her şey acildir. Sonsuzluk her an merhaba diyebilir bize," dedi yaşlı adam. Ardından da Clayton'ı "daha yaşanacak günler var" benzeri moral veren yapmacık sözler söylemek mecburiyetinde bırakmadan konuya girdi: "Seninle kardeşin hakkında konuşmak istiyorum."

Clayton şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ve başını sallayarak Kont'un sözlerine dikkat kesildi.

"Seni her zaman bu ailenin siperi olarak gördüm. Akıllı yatırımlar yapma konusunda özel bir yeteneğin olduğunu, bu şekilde pek çok yatırımlarla varlığını kat be kat arttırdığını hepimiz biliyoruz."

Yaşlı adam duraksadı. Fakat Clayton bu sözleri ne onaylıyor ne de reddediyor, yalnızca kaşlarını çatmış dinliyordu.

Araştırmak zorunda kaldığı konunun hassasiyetinden ötürü hayli mahcup görünen Kont ekledi: "Bu konuda aldığım bilginin doğru olduğundan eminim." Mümkün olduğunca nazik bir tavırla sözlerini sürdürdü sonra, "Bugüne kadar gözlemlediğim kadarıyla Stephen da mirasının yönetimini senin usta ellerine bırakmış durumda. Bu da Stephen'ın maddi bir sorumluluk üstlenmediği anlamına geliyor. Yanılıyor muyum?"

Şayet Kont oldukça yaşlı ve zayıf bir akraba olmasaydı, Clayton bu küstah tartışmaya oracıkta son noktayı koyardı. "Bu doğru değil," dedi genç adam oldukça sert bir tavırla.

Kont genç adamın suçlayıcı tavrının farkına varmıştı. Fakat konuşmasını ısrarla sürdürdü. "Stephen'ın geçmiş yıllarda dışarıdan oldukça riskli ve şatafatlı görünen fakat olağanüstü başarılı sonuçlanan bir dizi yatırımda bulunduğu doğru mu, yanı? Kulüpte beni bunun doğru olduğuna inandıracak birkaç söylenti kulağıma çalındı ama bunu senden duymam gerekiyor. Bunun doğru olup olmadığını bana söyleyebilir misin bana?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum, fakat kesinlikle emin olmam gerekiyor."

"Öyleyse Stephen'la konuşun."

Kont kafasını salladı. "Bunu yapamam; çünkü ona bunu niçin öğrenmek istediğimi söyleyemem."
"Bu durumda yaptığımız görüşme bir sonuca bağlanamaz," dedi Clayton.
"Tamam, öyleyse bu soruları sana neden yönelttiğimi açıklayacağım. Fakat bu konuşma kesinlikle sır olarak kalmalı."
Katı bir tavırla, "Bir takım nedenlerin Stephen'ın şahsına özel maddi ilişkileri hakkında birine -hatta size bileaçıklama yapmama sebep olabileceğini sanmıyorum, efendim," dedi Clayton ve yerinden doğruldu.
"Eğer Stephen söylendiği kadar zenginse ve bu serveti arttıracak sorumluluğu başarıyla üstlenmişse, kendisini yasal varisim yapmak istiyorum."
Kalkmak üzereyken ağır ağır yerine oturan Clayton'ın yüzündeki ifade çözülerek buruk bir gülüşe büründü. "Bunun geçerli bir sebep olduğunu söyleyebilirim."
"Eğer Stephen'ı yasal varisim ilan edersem, ona oldukça az bir toprak ve neredeyse yok denecek kadar az bir gelir bırakacağım. Uzun süre önce aile bireylerimiz en az sizinkiler kadar zengindi. Gelgelelim dedelerim oldukça ihtiyatsız ve öngörüsüzce hareket ettiler. Servetlerini koruyacak niteliklerden yoksun oldukları kesin. Bu yüzden benim 'emlaklarım' bakımsız ve değersiz sayılabilecek türden yapılar. Fakat sahip olduğum unvanlar eski ve saygındır. Eğer sonucu değiştirmek adına "yasal işlemler yapmazsam, unvanlarım ve topraklarım doğrudan sana kalacak. Son duyduklarım beni Stephen'ın

para yönetiminde hayli becerikli olduğuna inandırana dek, mirasımın sana geçeceğinden hayli memnundum. Mirasım sana kalınca senin sorumluluk anlayışına güvenebileceğimi ve kendi servetin kadar benim sahip olduklarımı da koruyarak onları benden çok daha iyi yönetebileceğini biliyordum."

Yaşlı adam sözlerine nasıl devam edeceğini şaşırmış gibi görünüyordu. Gözleri ayağının altında uzanmakta olan halinin üzerindeki solgun sarmaşık desenlerine dalmışken bir an duraksadı. Ardından bıraktığı bastonunu kaldırıp önce sağ tarafına, peşinden de sol tarafına yasladı. Sonunda, kafasını kaldırdı ve büyük bir ciddiyetle sözlerini sürdürdü. "Sen pek çok unvana sahipsin; bu unvanların çoğu da benden miras kalacak olanlardan çok daha yüksek mevkilere ait. Ustelik benim 'emlaklarım' seninkilere kıyasla çok değersiz. Küçük sebeplerle burnu büyük davranıyor gözükmek istemem ama sahip olduklarımı henüz aklında tutabileceği kadar az unvana sahip ve kullanamayacağı kadar çok toprağı olmayan bir adama bırakmak beni mutlu edecek. Biz büyük ve köklü bir aileyiz. Dolayısıyla kendime rahatlıkla bir varis seçebilirim ama ben bu kişinin çok iyi tanıdığım ve özellikle de sevdiğim biri olmasını istiyorum. Kardeşin bütün bu nitelikleri taşıyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Clayton cesaret verici bir tavırla gülümseyerek.

"Ve o da senin gibi ailesine ve kendisine güvenenlere karşı sorumluluklarının farkında olup bunları üstlenmeyi bilen biri."
"Evet, öyledir," dedi Clayton.
"Bu durumda Stephen'ı varis olarak ilan etmem için geriye tek bir endişem kalıyor; kendi mirasına sahip oldu. Peki, ama sence bu mirası tek başına yönetebilecek mi? Para yönetiminde mantıklı ve akıllı olduğunu, benim varlığıma da sahip çıkabileceğini düşünüyor musun?"
"Stephen sizin aradığınız bütün nitelikleri taşımaktadır," dedi Clayton. "Hatta bundan çok daha fazlasını."
Kontun yüzünde neşeli bir tebessüm belirdi önce. Ardından yine kederli bir ifadeye bürünüp bakışlarını halıya çevirdi yaşlı adam. "Bu fikrime karşı olmadığın ve teklifimi küstahlık olarak nitelendirmediğin kanısındayım." Bakışlarını aniden Clayton'a çevirdi. "Doğru mu?"
Clayton'ın sahici ve içten gülüşü gereken yanıtı veriyordu. "Kesinlikle doğru."
"Mükemmel, öyleyse karar verilmiştir. Stephen'ı müstakbel Langford Kontu ve Ellingwood Baronu ilan etmek için gerekli bütün yasal işlemleri başlatacağım. Aynı zamanda V. Hargrove Vikontu da olacak." Kont bastonuna uzandı, bastonu sağ tarafına aldı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Clayton yaşlı adamın itibarına yaraşır biçimde kendi gücüyle hareket etmesine müdahale etmiyordu ama yardıma ihtiyaç duyduğunda uzanabileceği kadar da yakınında duruyordu.

Kont ayağa kalkıp, ayağını ağır ağır sürüyerek bir adım atınca Clayton, Langford'un planı ile ilgili aklında kalan tek soru işaretini de dile getirdi. "Unvanlarınızı yasal olarak Stephen'a bırakabileceğinizden emin misiniz?"

Yaşlı adam yanıt vermeden önce Clayton'ın kendisi için kapıyı açmasını bekledi. "Benim unvanlarım Kral VII. Henry tarafından üç yüz yıldan uzun süre önce ailemize verilmiş unvanlardır. Ortak atamız I. Claymore Dükü'nün dehası ve ileri görüşlülüğü sayesinde bu üç unvanın istisnai biçimde mıras bırakıldığı kaydedilmiş. Bu istisnai durum unvanın sahibine çocuğu olmadığı takdirde kendi varisini seçme hakkı tanıyor. Yalnız bu varis tıpkı Stephen gibi Claymore Dükleri'nden birinin birinci dereceden torunu olmak mecburiyetindedir."

Clayton kendi unvanına ilişkin kayıtlı bir istisna olmadığını biliyordu. Fakat Claymore Dükleri'nden hiçbiri çocuksuz olmadığı için ne Clayton, ne babası, ne de büyük babaları bu unvana özel bir ilgi göstermeye ihtiyaç duymuşlardı. Genç adam sırf-merakından ötürü sahip olduğu öbür unvanların böyle bir ayrıcalığa sahip olup olmadığını araştırmaya karar verdi. Fakat Kont'un endişeli sözleri genç adamı bu düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Claymore, sen bu görüşmenin kesin bir sır olarak kalacağı sözünü vermediğin halde ben sana her şeyi açıkladım. Buna karşın ne yapacağının anlaşıldığını sanıyorum."

"Anlaşıldı," dedi Clayton. Fakat genç adam bu konuyu Stephen'la da görüşme hakkına sahip olmayı yeğlerdi doğrusu.

Evin ön tarafına yakın konumdaki salonlardan birine yaklaşmaktayken, "Gizli kalmasını istemekte haklı sebeplerim var," dedi Kont usulca. "Ademdeki diğer seçkin varisler unvanları doğrudan sana geçirmek yerine bir varis belirlemeyi planladığımı sezecek olurlarsa huzur vermezler."

"Öyle mi?" dedi Clayton. Genç adamın dikkati şöminenin yanında durmuş lepiska saçlı muhteşem bir güzelle konuşmakta olan Stephen'a odaklanmıştı.

Kont diğer varislerden söz ettiği halde yanıt alamayınca Dük'ün dikkatinin dağılmış olduğunu anlayarak bakışlarını Clayton'ın baktığı yöne çevirdi. "Kardeşinin yanındaki genç bayanı tanıyor musun?" diye sordu yaşlı adam.

"Hayır, onunla hiç tanışmadım," dedi Clayton.

"Ah, evet. Aslında tanıyorsun..." dedi Kont. Yaşlı adam bu küçük sırrın tadını çıkarıyor gibiydi. "Babasını da tanıyorsun." Söylediklerini ispat etmeye çalışır gibi salonun kenarında durmuş Whitney ile sohbet etmekte olan Lansberry Dükü'nü başıyla işaret etti. "Sarışın kız Lansberry'nin kızı, Leydi Emily. Beni kızıyla bu sabah tanıştırdı."

Lansberry Dükü esmer, kısa boylu ve çirkin denebilecek kadar kaba yüz hatlarına sahip bir adamdı. Orta yaşlı iki oğlu da ona benziyordu. Clayton bu adamın böylesine narin ve kibar bir güzelin de babası olabildiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Kont onun düşüncelerini okumuş gibi gereken açıklamayı yaptı. "Bu kız Lansberry'nin ikinci evliliğinden... Bir Fransız asilzadesinin kızı olan ikinci eşi kendisinin yarı yaşındaydı ve düğünlerinden bir yıl sonra Fransa'da doğum esnasında öldü. Düşünsene, Leydi Emily ile hiç karşılaşmayabılirdin. Kendisi bana İngiltere'ye yalnızca birkaç davet için geldiğini söyledi."

Yaşlı adamı rahat bir sandalyeye oturturken, "Kızını nerede saklıyormuş?" diye sordu Clayton doğal bir tavırla.

"Onu ben de merak ediyorum," diyerek güldü Kont. "Fakat kız büyüyüp de kendini korumayı öğrenene dek onu

İngiltere'deki genç yakışıklılarla yaşlı zamparalardan sakınmaya çalışmakta da haksız sayılmaz hani. Onunla tanıştırıldığında gözlerine dikkat et. Yemin ederim lacivert menekşelerden farksız."

Gün boyunca Clayton'ın Emily Kendall'ı incelemek için pek çok fırsatı oldu. Fakat genç adam daha çok Stephen'ın tepkisiyle, daha doğrusu onun Leydi Emily'nin varlığına karşı son derece *tepkisiz* kalışıyla ilgilendi. Evdeki çoğu erkek bu banımdan etkilenmiş görünüyordu. Stephen'ın arkadaşlarından ikisi de onunla dans etmek için sıraya girmişlerdi. Diğer yandan Stephen sanki onun varlığından bıhabermiş gibi davranıyordu. Hatta vaktinin çoğunu bilhassa kendi arkadaş gurubuna dâhil olan iki genç hanıma ayırıyordu. Bu hanımların erkek arkadaşları ise Emily'nin etrafında dolanmaktaydılar. Stephen bu kızları

çocukluğundan beri tanıyordu. Kardeşinin onlara genellikle ağabeylik taslayıp karşılarında her zaman rahat bir tavır takındığını bilen Clayton, Stephen'ın şimdi bu genç kadınlara kur yapmakta oluşuna akıl erdiremiyordu.
Bunu Whitney de fark etmişti. Kocasıyla diğer beyefendiler yemeğin ardından şarap içip biraz oyun oynamış, sonra yemden salondaki hanımların yanına dönmüşlerdi. Whitney Clayton'ı görür görmez çaktırmadan kocasının elinden tuttu ve onu bu büyük odanın kuytu bir köşesine kurnazca çekıverdi. "Stephen'ın Emily'yı bile bile nasıl görmezden geldiğini fark ettin mi?" diye fısıldadı genç kadın neşeli bir sesle.
"Fark ettim" dedi Clayton. Whitney'in aklından ne geçtiğini anlamak İster gibi karısının yüzüne şöyle bir baktı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"
Whitney hem dürüst, hem de adil bir yorum yapmak ister gibi duraksadı. "Onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızlardan biri olduğunu söyleyebilirim. Üstelik davranışları da çok hoş geldi bana. Fakat sanki biraz şey gibi..."
"Kibirli mi?" diye sordu Clayton açık yüreklilikle.
"Olabilir. Fakat bu sırf utangaç olmasından da kaynaklanıyor olabilir."
"Gördüğüm kadarıyla insanlarla sohbet ederken hiç de sıkıntı çekmiyor gibi."
"Kadınların ve yaşlı adamların yanında oldukça rahat," dedi Whitney. "Ve zekice konuşuyor. Fakat Stephen'ın arkadaşları ile sohbet ederken hayli mesafeli bir tavır

takındığını fark ettim. Anlattığına bakılırsa, Brüksel'de bazı yaşlı akrabaları tarafından büyütülmüş; dolayısıyla Stephen'ın hoşlandığı türden ağır sohbetlere ya da cilveli muhabbetlere nasıl eşlik edeceğini bilmiyor olabilir. Belli ki babası onu İngiltere'de büyütmek yerine Brüksel'de ziyaret etmeyi tercih etmiş. Üvey kardeşleriyle onların eşlerini neredeyse hiç tanımıyor."

Clayton odanın öbür ucunda, Emily'den hayli uzakta iki hanımla birlikte oturmakta olan Stephen'a baktı. "Stephen'ın üzerinde olumlu bir etki bıraktığı belli," dedi Clayton gülerek. "Aslında şimdi gidip ona sorsan başını kaldırıp etrafına dahi bakmaya gerek duymadan sana Emily'nin nerede olduğunu ve kiminle konuştuğunu söyleyebilir."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" dedi Whitney kuşkulu bir tavırla.

"Kesinlikle. Şu anda pek çok kez oynadığı ve ustası olduğu bir oyuna katılmak üzere olan hayli deneyimli bir adamın kurnaz hamlelerine tanık oluyorsun. Onunki aşk oyunu..."

Whitney gülerek gözlerini devirdi. "Stephen'ın sayısız genç hanımla yaşadığı geçici aşk maceralarının çoğuna tanık oldum ve böyle davrandığını hiç görmedim. Normal şartlarda şu anda Emily'nin diğer hayranlarının arasına girip şu 'oyunu' diğerlerinden daha zeki ve eğlenceli bir tavır takınarak oynardı o."

"Kesinlikle doğru söylüyorsun," dedi Clayton. "Fakat bu kez Stephen'ın özellikle dikkat ettiği bir husus var.

Kardeşim söz konusu genç hanımın daha ilk günden onu kolay av sürüsünün içine kazara dâhil etmesini istemiyor."
"Neden bu Stephen için bu kadar önemli?" diye sordu Whitney ısrarla.
Clayton karısının saçlarına bir öpücük kondurdu. "Çünkü aşkım..." dedi genç adam. "Stephen bu seferkinin 'geçici aşk maceralarından' biri olmasını istemiyor. Sanırım bu oyunu hayatını ortaya koyarak oynamaya karar verdi."
"Onu çok iyi tanımadığı düşünülürse bu son derece fevri bir karar."
Clayton bu sözlere yanıt verir gibi dikkatli gözlerle ses-sizce karısına baktı. Whitney onun aklından geçeni anlayınca içinde kopan kahkahayı bastırdı. "Bu bakışlardan, söz konusu evlenilecek kişi olduğunda Westmoreland erkeklerinin son derece fevri kararlar aldıkları manasını mı çıkarmalıyım acaba?"
"Pek de öyle denemez."
"Ne denir peki?"
"Şöyle denebilir; bizler kadınları gayet iyi tanırız ve bir kadınla tanıştığımızda onun yalnızca sıra dışı olup olmadığını değil, bizim için doğru kişi olup olmadığını da anlarız. O ana kadar var olan hiçbir güç bizi evliliğe itemez. Fakat onunla karşılaştığımız anda yalnızca evlenmek isteğiyle yanıp tutuşmaz, bu hayat yolculuğuna onunla birlikte çıkmak için kararlı da davranırız."
Whitney kocasının sözlerini tamamladı. "O kişi en başında buna karşı çıksa bile..."
"Kesinlikle."

Whitney kocasının sözlerine hâlâ gülmekteyken Stephen aralarında oturmakta olduğu topluluktan ayrıldı ve hayli olağan bir tavırla masanın üzerindeki tepsiden iki şampanya kadehi aldı. Bir an duraksayıp annesiyle konuştu, ardından uzaktan akraba olan yaşlı bir kuzenle kısa süre sohbet etti ve ne yapıp edip şöminenin yanına varmayı başardı. Emily şöminenin yanında durmuş, etrafından dağılan topluluğun ardından baş başa kaldığı oldukça yaşlı bir akraba ile sohbet etmekteydi.

Whitney büyülenmiş bir halde Stephen'ın Emily'ye kadehlerden birini uzatışını izledi. Ne var ki Whitney'i şaşırtan şey Stephen'ın kadehi uzatırken tek kelime bile etmemesiydi. Genç adam yalnızca Emily'ye baktı ve kadehini dudaklarına götürüp genç kadını kadehinin kenarından bir süre süzdü. Emily de Stephen'ın yaptığını yaptı. Fakat Whitney onlardan hayli uzakta olmasına rağmen genç kadının bir yudum şampanya almak için kadehini kaldırırken ellerinin titremeye başladığını görebiliyordu.

Emily'nin kadehini dudaklarından ayırıp bakışlarını genç adamın bakışlarından koparamadığını fark eden Whitney farkında olmadan heyecandı. Stephen ona bir şey söyledi. Oldukça kısa sürdü bu söz. Emily önce duraksadı, ardından gülümseyerek başını salladı ve Stephen'ın koluna girdi.

Whitney ve Clayton bulundukları yerden Stephen'ın genç kadına eşlik edişini oldukça rahat bir biçimde izleyebiliyorlardı.

Clayton, Stephen'ın ne düşündüğünden ve ne yapacağından hayli emin görününce Whitney usulca sordu. "Onu nereye götürüyor sence?"
"Galeriye," dedi Clayton hiç tereddüt etmeden. "Galeri ikinci katta... Oraya çıkınca buradakilerin duyamayacağı bir yerde olacaklar ama o galeri aynı zamanda giriş katını bütünüyle gören bir yer. Böylelikle genç hanımın itibarı zedelenmeyecek ve babası da aldırmaz tavrını sürdürmeye devam edecek."
Galeriye göz atabilmek için salonun kapısında şöyle bir dolaşmak yeterliydi. Gelgeldim burası Whitney'in durmakta olduğu yerden görünmüyordu. "Stephen'ın Emily'yi oraya götürdüğünden bu kadar emin olmanın imkânı yok bence," dedi Whitney.
"Küçük bir bahse ne dersin?"
"Ne kadar istiyorsun?" diye karşılık verdi Whitney.
Clayton eğilip karısının kulağına bahis karşılığında kaybedebileceği bedeli fısıldayınca Whitney'in yanakları al al oluverdi. Yine de kocasına aşk dolu, sıcacık bir gülümseyişle karşılık verdi genç kadın.
Clayton karısının karar vermesine fırsat tanımadan ona kolunu uzattı. Whitney kocasının koluna girdi ve onunla birlikte salonun kapısına yöneldi.
Bahsi kaybetmişti.

Eylül ayının sonuna doğru bütün *cemiyet* Stephen Westmoreland ile Lansberry Dükü'nün kızı arasında yapılacak nişanın duyurulmasını umuyordu artık. White'in bahis defterindeki iddialara bakılırsa bir kişiye karşı yirmi beş

kişi bu nişanın yılın sonuna kadar yapılacağı ihtimali üzerinde duruyordu. Ancak ekim ayı gelip de Dük ve kazı Leydi Emily ilci aylık seyahat için İngiltere'den ayrılıp İspanya'ya gidince her yirmi beş kişiden bin iddiadan çekilmek durumunda kalmıştı.

39

Aralık ayında Londra'da gökyüzü binlerce soba dumanıyla karanlığa bürünürdü hep. Bu yüzden *cemiyet* kişi kır evlerinde temiz havanın tadını çıkararak geçirirdi. Birkaç gece, hatta birkaç hafta misafir olmak üzere bu evlere gelen arkadaş topluluğuyla birlikte avlanılır veya iskambil oyunları oynanırdı. Kızları evlilik çağına gelen anneler baharda düzenlenecek davetler için kızlarına uygun kıyafet seçimine girişirler, dostlarına gözde bekârların ilgili meziyetlerini sorup dururlardı.

Son yıllarda Stephen Westmoreland'in adı her annenin "En Gözde Bekârlar" listesinde üst sıralarda yer almaktaydı. Fakat genç adam i£in artık "Uygun Değildir" deniyordu. Leydi Emily'nin İspanya'dan dönüş tarihi yaklaştıkça Stephen ile nişanlanacağına dair söylentilerle varsayımlar İngiltere'nin dört bir yanında ayyuka -çıkmıştı adeta.

Dedikoduların bazılarına bakılırsa Dük kızıyla İspanya'ya gitmeden hemen önce nişanın yapılmış olduğu kesindi; diğer söylentiler ise Leydi Emily döner dönmez nişanın

duyrulacağı ve düğünün yeni yıldan önce yapılacağı yönündeydi.

Kış mevsiminin başında yayılan bu dedikodular sürüp giderken herkesin kafasını kurcalayan en önemli konu, düğünün aralık ayında aile arasında yapılacak küçük ve neşeli bir tören mi, yoksa düğün töreni gibi baharda yapılacak şaşaalı bir davet mi olacağıydı. Bir düğünün olacağından kimse şüphe etmiyordu. Çünkü herkes Stephen Westmoreland'in eşi olmasını arzu ettiği kadını sonunda bulduğunun farkındaydı.

Söylentilere bakılırsa Stephen yalnızca bekârlık maceralarına veda etmekle kalmamış, Leydi Emily'ye hayatının sonuna dek eşlik etmek uğruna metresi Helene Devernay'den de ayrılmıştı. Bu rolü öylesine doğal bir asalet ve etkileyici bir adanmışlıkla üstlenmişti ki kızlarını onunla baş göz etmenin tatlı hayallerini kuran annelerin gözünde daha da aranan bir damat adayı haline gelmişti.

Leydi Emily, Stephen'ın sıcak ilgisiyle açan bir çiçeği andırmaktaydı adeta. Stephen ile birlikte katıldıkları her davette, gittikleri her balo veya tiyatroda öyle içten bir mutluluk sergiliyordu ki bu haliyle hem cezbedici hem de oldukça sempatik görünüyordu genç kadın.

Lansberry Dükü'nün İngiltere'deki en şanslı adam olduğu düşünülüyordu. Bu adam kendine muhteşem bir aileden gelen zengin bir aristokrat damat bulmuş olmasının yanısıra, Westmoreland ailesiyle gıpta edilecek bir akrabalık ilişkisi de kurmuş olacaktı.

Lansberry'nin başına talih kuşu konmuş kadar sevinçli olduğu tahmin ediliyordu. Fakat Dük soylular sınıfının mensuplarına pek de dostane davranmadığı için *cemiyet* bu konuda varsayımlarda bulunmaktan öteye gidemiyordu. Bu adam toplumla ya da toplumun eğlence tarzıyla hiç ilgilenmiyor, protokol gereği katılması gereken davetlerde de sırf görünmüş olmak için bulunuyordu. Devam etmekte olan toplumsal ve siyasi görevlerini iki oğluna devretmişti. Şimdi tek ilgilendiği emlaklarıydı; tıpkı kendinden öncekiler gibi o da toprak adamıydı ve kaba karakteri bunu yeterince dışa vuruyordu. Dük'ün Londra'da görkemli bir konağı vardı. Gözalıcı güzellikte pek çok malikâneye de sahipti. Ne var ki, bu adam Landsdowne Malikânesi'nin sıkıcı yalnızlığını tercih ediyordu." kır evi dedelerinden biri tarafından Ortaçağ'da inşa edilmiş ve herbiri ardına gelen nesiller tarafından dönemin modasına uygun bir biçimde dekore edilmişti.

Mimari eğitim alan Stephen'a göre Landsdowne orantısız, kalitesiz biçimde inşâ edilmiş ve iç karartan bir zevksizlik timsaliydi. Genç adam bu! evin tek yönünü seviyordu aslında; Landsdowne Stephen'ın annesinin Grand Oak'taki evine bir saatten daha kısa sürelik bir mesafedeydi.

Stephen aralık ayını annesinin evinde geçirmeye karar vermişti, çünkü Whitney ile Clayton'ın yanı sıra Lord ve Leydi Gilbert da tatili Alicia ile birlikte geçirmek üzere orada buluşmuşlardı. Tabii genç adamın orada kalmak istemesinin bir sebebi de önceki gün İspanya'dan dönen

Emily'ye daha yakın olmaktı. Genç kadın dün Stephen'a eve döndüğünü bildiren bir not göndermiş, Stephen da gece onu birkaç dakikalığına da olsa görebilmişti. Fakat Emily öyle bitkin görünüyordu ki Stephen ona biraz uyumasını tembihleyip yanından âyrılmıştı.

Şimdiyse genç adam bütün geceyi Emily'nin yanında geçirebilmek ve babasıyla bir takım konuları karara bağlamak için can atıyordu. Elini yeleğinin cebine soktu, zümrüt ve elmaslarla süslenmiş muhteşem nişan yüzüğünü çıkardı. Stephen bu gece Lansberry ile görüşür görüşmez bu yüzüğü onun parmağına takmak istiyordu. Yüzük at arabasının ışığında parlamaktaydı; kraliçelere layık bu mücevherin değeri paha biçilmezdi. Yüzüğün bu kadar pahalı olması Stephen için sorun değildi. Genç adam Lansberry ile yapacağı görüşme için de endişelenmiyordu. Çünkü Dük'ün herhangi bir sebeple kendisini kızına layık görmeyeceğine inanmıyordu.

Ayın görünmediği karanlık gökyüzünden toz gibi kar tanecikleri düşmekteydi. Uşaklardan biri Stephen'ın arabacısıyla atlarına eşlik etmek üzere evin kapısından çıkıp aceleyle yaklaştı. Lansberry'nin kâhyası ön kapıyı açıp Stephen'ın sırtındaki kalın paltoyu aldı. "İyi akşamlar, efendim," dedi kâhya. Elindeki paltoyu uşaklardan birine uzattı ve yolu göstermek üzere giriş katındaki soğuk ve esintili koridora yöneldi. "Leydi Emily sizi doğu kanadındaki salonda bekliyor."

"Öncelikle Dük hazretleriyle görüşmek istiyorum," dedi Stephen.

Kâhya durup genç adama döndü. "Üzgünüm, etendim ama Dük hazretleri bu akşam dışarıdalar."
"Nereye gittiklerini söylediler mi?"
"Glengarmon Markisi'yle birkaç el oyun oynayacaklarını söylemişlerdi."
"Dük hazretleri ben buradan ayrılmadan önce dönecek olursa dinlenmeye çekilmeden önce kendisiyle görüşmek istediğimi söyleyin, lütfen. Bana eşlik etmenize gerek yok; Leydi Emily'yi bulabilirim."
Genç adam Emily'nin yanına giderken Lansberry ile Glengarmon'ın neşeli iskambil oyununu gözünün önüne getirmeye çalışıyordu ama bunu hayal etmek çok güçtü. O iki adam hemen hemen aynı yaşlardaydılar fakat Lansberry daha güçlü olmasının yanısıra kaba saba denebilecek kadar da ters bir adamdı. Glengarmon Markisi William Latlırop ise her türlü sosyal ve politik fikre karşı sergilediği kararlı resmiyeti ve sıkı bağlılığıyla sayısız esprilere konu olan bağnaz bir bekârdı. Doksan yaşındaki babası ölmemekte ısrar ederek yıllar önce Lathrop'a geçmesi gereken değerli Dük unvanını oğluna kaptırmıyordu.
Stephen salona ve sevdiği güzel kıza yaklaşırken kafasındaki bütün bu düşünceler bir anda uçup gidiverdi. Bir kız... Emily yirmili yaşlarda zarafeti ve kibarlığıyla kendisini tanımayanların gözünde neredeyse soğuk denebilecek kadar mesafeli bir kişilik sergilemekte olsa da Stephen o maskenin altında babası tarafından gözü korkutulmuş hoş bir kız olduğunu çok iyi biliyordu, ingiliz sosyetesine ilk

kez takdim edildiğinde etkileyici bakışlarıyla yarattığı hayranlığa kendisinin bile öylesine şaşması bu yüzdendi işte. Emily sıcacık, akıllı ve iyi yetiştirilmiş bir kızdı. Stephen'a meydan okuyor, onu eğlendiriyor, heyecanlandırıyor ve aynı zamanda genç adamın içindeki aşırı koruma duygusunu inanılmaz bir biçimde alevlendiriyordu.

Stephen salonun kapısını açtı ve Emily'yi görünce soluğu kesildi. Emily şöminenin karşısında eğilmiş, demir bir çubuklu şöminenin ateşini alevlendirmeye çalışıyordu. Ateşten yansıyan ışık omuzlarına dağılıp sırtına yayılan saçlarını altın sarısına boyuyordu.

Genç kadın gülümseyerek doğruldu ve demir çubuğu kenara bıraktı. Stephen'ın yanına yaklaşırken, "Közleri canlandırmaya çalışıyordum," dedi gülerek

"Bunun için gülümsemen yeter " dedi Stephen.

Genç adam sözlerindeki mananın anlaşılmasını umdu ve Emily'nin bunu anladığını da fark etti. Sonra da genç kadının anlamazlıktan gelişini izledi. "İyi görünüyorsun," dedi Emily.

Stephen kedi fare oyunlarından sıkılmıştı artık. Bu kıza âşıktı ve onun da kendisine âşık olduğunu gayet iyi biliyordu. Emily ile iki ay süren ayrılıkları kendini tuhaf hissetmeline sebep olmuştu. Bu yüzden onun resmiyet duvarının ardına çekilmesine izin vermemekte kararlıydı genç adam. Emily'nin bu duvarı aşabilmesi için o buradan ayrılmadan önce haftalarını harcamıştı Stephen. Genç adam Emily'nin, dış görünümüyle ilgili yaptığı yoruma,

"Dün gece nasılsam şimdi de öyleyim," diye karşılık verdi imalı bir tavırla.
"Evet, ama seni yalnızca birkaç dakika görebildim ve... Ve sanırım sana... Sana dikkatli bakma fırsatım olmadı sanırım."
Emily Stephen'ın yaklaşmasını ve sarılmasını bekliyordu; genç adam bundan emindi. Fakat o böyle yapmak yerine omzunu şömine rafının kenarına yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyleyse bana doya doya bak."
Emily ne yapacağını şaşırmıştı. "Öte yandan," dedi Stephen gülümseyerek. "Bu fırsatı daha iyi değerlendirip beni daha yakından da inceleyebilirsin." Genç adam kollarını açıp beklemeye başladı. Emily önce duraksadı, ardından gülerek kendini Stephen'ın kollarına bıraktı.
Uzun dakikaların ardından Stephen dudaklarını genç kadının dudaklarından gönülsüzce ayırarak ellerini göğüslerinden güçlükle çekmişti. Genç kadını kollarına almış, ona sıkı sıkı sarılırken Emily al al olmuş yanağını genç adamın göğsüne yasladı. Stephen, Emily'nin omzunun üzerinden bakarken gülümsemekteydi şimdi. Genç adamın bedeni arzuyla kaskatı kesilmiş, kalbi genç kadının dudaklarından daima koparmayı başardığı o tutku dolu öpücüğün verdiği hazla dolmuştu. Başını kaldırdı ve Emily'nin çenesine dokunup genç kadının menekşe rengi büyüleyici gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Babanın evde olmadığını biliyorum ama kâhyaya söyledim; döndüğü zaman bu gece bir görüşme yapmak istediğimi kendisine bildirecek."

Emily'nin yüzündeki neşeli ifade bir anda kayboldu. Öylece kalakalmıştı genç kadın. "Ne hakkında görüşeceksin?"
"Senin hakkında," dedi Stephen şaşkınlıkla gülümseyerek. "Babana ve bütün bu dedikoduculara seninle ilgili niyetimin ciddi olduğunu açıklama zamanı geldi."
"Fakat dedikodulara kulak asmıyordun hani, bunu kendin söylemiştin!"
Stephen bu sözler karşısında endişelenmekten ziyade meraklanmıştı. Genç adam Emily'nin yumuşacık yanağını şefkatle okşadı. "Seni ilgilendiren tüm söylentiler beni de ilgilendiriyor," dedi nazikçe. "Ve sen İngiltere'ye döndüğüne göre nişanımızı bir an önce duyurmazsak daha pek çok dedikodu yayılacak. Üstelik bunların çoğu da can sıkıcı olacak.
Sen buradan ayrılmadan önce sürekli bir aradaydık ve acele etmezsek bana karşı sergilediğin düşkünlük bir rezalete sebep olabilir."
"Umurumda değil. Önemli değil ki bu. Önemli olan babam ve o da *hiçbir* söylentiye kulak asmaz. Böyle devam edebiliriz!"
"Edemeyiz." Stephen genç kadının mantıksız tavrı ve aşırı saflığına akıl sır erdiremiyordu. Emily'yi omuzlarından tuttu. "Emily," dedi genç adam küstah bir tavırla. "Bu sözlerim son derece kaba geliyor olabilir ama söyler misin lütfen, sevişmenin anlamını biliyor musun?"
Genç kadın kıpkırmızı kesilerek başını salladı ve Stephen'ın ellerinderî kurtulmaya çabaladı ama genç adam

onu hapsetmişti adeta. "Öyleyse bu şekilde devam etmek gibi bir seçeneğimizin olmadığının farkındasındır, herhalde. Bu odada paylaşılan tutku bizi yatağa sürükler. *Benim* yatağıma. Senin orada olmanı, karım olmanı istiyorum. Bana cevap ver, Emily," dedi Stephen. Gözlerinde son derece imalı bir bakış vardı, "Beni seviyor musun?" ' "Evet, ama seninle evlenenem!"
"Lanet olsun, neden peki?"
"Çünkü babam beni Glengarımon ile nişanladı."
Bu sözleri duyan Stephen üzerine ateş sıçramış gibi irkiliverdi. "Ne zaman?" dedi genç adam.
"İspanya'ya gitmek üzere ayrılmadan bir gece önce..."
Emily öylesine sarsılmıştı ki titreyerek ellerini sıkmaya başladı. Stephen onun hatırına öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. "Bu ne saçma, ne yersiz bir düşünce. Seni o yaşlı adamla evlenmeye zorlayamaz. Buna izin vermem."
"Yapabileceğin bir şey yok, benim de öyle. Glengarmon'ın toprakları bizimkiyle komşu ve babam o toprakları istiyor. Hep istiyordu zaten; babasının da istediği gibi ve dedelerinin de... Bu ancak beni onunla evlendirirse mümkün olacak. Glengarmon o araziyle evi bana düğün hediyesi olarak vermeyi göze alacak kadar çok istiyor bu evliliği. O evi çeyiz olarak alacağım."
"Bu konuşma iyice saçma olmaya başladı. Baban da saçmalıyor. Ama senin aklın başında Emily. Baban seni o yaşlı ahmakla evlenmeye zorlayamaz."

"Bir kızın görevi ailesinin tasvip ettiği bir evlilik yapmaktır. Bunu herkes bilir. Sen de biliyorsun bunu," dedi genç kadın ağlamaklı bir ses tonuyla.
"Sana bildiğimi söyleyeyim; hiçbir babanın öz kızını bir-kaç dönüm çöplük uğruna mide bulandırıcı, hissiz bir ihtiyarla evlendirerek kurban etmeye hakkı yoktur. Bunu da bu gece babanın yüzüne söyleyeceğim!"
"Stephen..." dedi Emily buruk bir sesle. "Onu buna inandırsan bile -ki bunu yapamayacaksınonu seninle evlenmeme razı edemezsin."
"Benim ikna kabiliyetimi küçümseme istersen."
Emily'nin gözünden akan yaşlar, yanaklarından süzülmekteydi şimdi. "İkimizi de boş yere umutlandırma; çünkü başaramayacaksın. Başaramazsın. Görmüyor musun, anlamıyor musun?"
"Neyi anlayacağım?
"Babam bir *Dük*... Glengarmon'un babası ölünce o da bir *Dük* olacak. Babam onunla evlenmemi bu yüzden istiyor. Fakat Glengarmon yarın ölecek olsa da babam seninle evlenmeme izin vermez. Bu kez de bulabileceği en yüksek unvana sahip bir talip aramaya başlar." Emily kollarını Stephen'ın boynuna dolayıp hıçkırıklara boğuldu. "Alı, Tanrım, bunu bana niçin yapıyorsun? Senin karın olmamı istediğini bile bile Glengarmon ile nasıl yaşayacağım ben? Bunu istediğini fısıldayan dedikodular gelmişti kulağıma ama o söylentiler... O söylentilere göre sana inanan, senden evlenme teklifi alacağına inanan pek çok kız da vardı ve bunların *hepsi* yalanmış."

Genç kadının gözyaşları Stephen'ın gömleğini sırıl sıklam etmişti. Genç adam Emily'nin yanağını okşadı ve genç kadının yüzünü göğsüne bastırdı. "Böyle ağlama tatlım, hasta olacaksın. Bu sorunu çözmenin bir yolunu bulacağım, göreceksin."

Genç kadın onu duymamış gibi sürdürüyordu sözlerini. "Sen benim için peri masalından çıkıp gelmiş bir prenstin; yakışıklı, cesur ve bir rüya kadar erişilmez... Senin beni *gerçekten* sevdiğine inanmamak için çok uğraştım."

Stephen yanıt verecekken çalınan kapı genç adamın laflarını ağzına tıkayıverdi. "Evet, ne var?" dedi Stephen sabırsız bir sesle.

"Grand Oak'tan gelen bir uşak size bir mesaj getirdi, efendim," dedi kâhya. "Oldukça acil bir mesele olduğunu söyledi."

Stephen öyle bir ruh hali içindeydi ki o anda kendisi için bu odada olup bitenlerden daha mühim ya da daha korkunç bir mesele olabileceğini hayal etmekte zorlanıyordu. Bir dakika sonra kapıyı açınca anladı ki kaderi küçümsememek gerekiyordu; sert rüzgârlar hep masum ve korunmasız olanların başında esiyordu çünkü. "Arabam derhal hazırlansın ve kapının önünde beklesin," dedi genç adam.

Kendini kaybetmiş bir halde Emily'ye döndü ve ona sarıldı. "Hemen gitmem gerekiyor. Whitney düşmüş ve annem onun erken doğum yapmasından korkuyor. Bunun için oldukça erken..." dedi genç adam. Bu son söz kollarından

bıraktığı Emily'den çok kendi kulaklarında çınlıyor gibiydi.
Emily onunla birlikte ön kapıya doğru hızlı hızlı ilerliyor, genç adamın uzun adımlarına yetişebilmek için bir parça koşması gerekiyordu. "Grand Oak'a mı gidiyorsun?"
"Hayır, aile doktorumuza gidiyorum. Evi buradan biraz uzakta; kuzeye doğru bir saatlik mesafede... Fakat atlarım dinlendi ve oraya evden çok daha yakınım. Doktora uşaktan daha çabuk ulaşabilirim." Stephen holde bulunan kâhya ile uşakların varlığına aldırmadan Emily'yi kollarına alıp dudaklarına cesaret veren bir öpücük kondurdu. "Bana ve bize güven," diye fısıldadı genç adam. Ardından merdivenleri süratle indi ve arabacısına oraya mümkün olduğunca çabuk gitmek istediğini haykırdı.
Emily salona döndü ve şalına sarınıp şöminenin yakınına oturdu. Ne var ki bedeninin titreyişine engel olamıyordu genç kadın. Babası birkaç dakika sonra geldi. Emily karşısında dururken içindeki korku genç kadının dizlerini tir tir titretiyordu.
"Araba yoluna girerken Westmoreland'in arabasını gördüm," dedi Dük öfkeli bir sesle. "Ve lanet olası arabacısı az kalsın at arabamı yolun dışına savuruyordu!"
"Stephen derhal ayrılmak zorunda kaldı; acil bir durum..." dedi Emily. Genç kadın Stephen'dan adıyla söz ettiğini fark edince iyice paniklemişti. "Ağabeyinin eşi Grand Oak'ta düşmüş, Stephen da doktor çağırmaya gidiyor. Bebek erken doğabilirmiş."

"Yazık," dedi Dük yapmacık bir tavırla. Ardından düşünceleri yine kendisini ilgilendiren mevzulara odaklandı. "Westmoreland bu gece buraya geldiğinde Jenkins'e benimle konuşmak istediğini söylemiş. Ne hakkında görüşmek istediğini sana söyledi mi?"
Emily kafasını salladı. Yutkunarak omuzlarını dik tutmaya çabaladı. Kendini birazdan patlayacak öfke fırtınasına hazırlamaya çalışıyor gibiydi. "Sana benimle evlenmek istediğini söyleyecekti."
Babasının yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu adeta. "Seni küçük aptal! Seni ahmak! Olayların bu kadar dallanıp budaklanmasına nasıl izin verirsin?"
"Bilmiyorum. Yani... Oldu işte."
"Oldu mu?" diyerek bağırdı Dük. Ardından yaşlı adam çileden çıkmış bir halde tıslamaya başladı. "Tanrının cezası! Ne yaptığının farkında mısın acaba? Ne söyledin ona?"
"Gerçeği. Ona Glengarmon ile nişanlı olduğumu söyledim."
"Bütün söylediğin bu mu?"
"Hayır. Ona Glengarmon ile evlenmek zorunda olduğumu, çünkü senin topraklarımızın birleşmesini arzu ettiğini ve benim de senin arzu ettiğin bir evlilik yapmakla yükümlü olduğumu söyledim."
"Ne dedi peki?"
"Çok üzüldü. Baba, inan bana lütfen. Stephen'ın bana bu kadar değer verdiğini bilmiyordum. Bana evlenme teklif edeceğine dair söylentiler, dedikodular duyuyordum ama

hiçbirine inanmıyordum, inanmam için bir sebep yoktu ki."
"Yüce Tanrım, bu bir felaket! Beni Stephen Westmoreland'i geri çevirmek zorunda bırakıyorsun ve bunu yaparken de onunla birlikte bütün ailesiyle aramı bozmak zorunda kalacağım. Beni telafisi olmayan bir duruma soktun." Dük asabi bir tavırla başını kaşıdı, odanın öbür ucuna kadar yürüdü, ardından dönüp kızına baktı. "Tek çare var: Glengarmon ile derhal evlenmen gerekiyor. Glengarmon sabahleyin yıldırım nikâhı için öze!4zm alabilir ve hemen evlenebilirsiniz."
Emtily babasına baktı, ardından arkasını döndü ve gözlerini şöminenin ateşine dikti. Genç İcadın itiraz etmedi. "Tabii, baba."

41

Whitney bir gece önce halının kenarına takılıp merdivenlerden yuvarlandığında Clayton'ın ödü patlamıştı. Ne var ki genç adam şimdi merdivenlerin başından görünen üst kattaki o kapıya dikkat kesilmiş vaziyette Grand Oak'ın giriş katındaki holde volta atıp dururken o gece hissettiğinden çok daha büyük bir korku vardı içinde. O kapının ardında karısı bebeğini iki ay erken doğurmaktaydı ve anneyle bebeğin kaderi Hugh Whitticomb'un ellerine teslim edilmişti.

Hugh Whitticomb'un değeri son yirmi dört saat içinde Clayton'ın gözünde gitgide küçülmüştü. Whitticomb bir gece evvel eve ilk geldiğinde Whitney'i muayene etmiş ve herkesi bebekle annenin durumlarının gayet iyi olduğuna ikna etmişti. Bu sabah ise koyduğu tanıya başka bir yaklaşım getirmişti. Clayton ve diğerlerini, "Bu kazadan ötürü doğumun erken olacağını düşünmüyorum," diyerek temin etse de sözlerini, "Yine de yanılma payını hesaba katarak bu gece de burada kalacağım," şeklinde tamamlamıştı.

Bu sözlerden sonra iyice sinirleri bozulan Clayton etrafındakilere emirler yağdırıp tehditler savurmaya başladı. "Eğer bebeğin erken doğacağına dair küçücük bir ihtimal dahi varsa, iki ay burada kalacaksınız!" diye çıkıştı genç adam.

Hugh Whitticomb başını yana hafifçe eğerek Clayton'a halden anlayan bir bakışla karşılık verdi. Doktor ilk kez baba olmak üzere olan çoğu erkeği bu halde görmeye alışkındı. "Beni nasıl burada tutmayı düşünüyorsunuz merak ediyorum doğrusu..."

Clayton, "Bir yol bulmak hiç dert değil, inan bana," dedi.

"Buna şüphem yok," dedi Hugh gülerek. "Sadece merak ettim. Hatırlıyorum da annen sen doğmadan bir ay önce soğuk algınlığı geçirdiğinde baban beni Claymore'daki zindanlardan birine tıkacağını söylemişti. Yoksa Sutton Kontu mu söylemişti onu? Hayır... Kont sadece arabamı evime gönderip onun arabalarından biriyle eve dönmeme de engel olmuştu."

Çok geçmeden Whitney'in dadısı odadan fırlayıp soluğu alt katta alınca doktorun neşesinden eser kalmamıştı. "Sancısı var, Dr. Whitticomb."

Bütün bunlar saatler önce olmuştu ve o zamandan beri Clayton Whitney'i yalnızca iki kez görebilmişti. Bu görüşmelerde sadece birkaç dakikalık görüşmelerdi. Whitney dev yatakta solgun ve narin görünüyordu ama sancıları düzensizdi; bu yüzden o güzel gülümseyişiyle Clayton'ı çağırıp yatakta yanına oturmasını söylemişti. "Seni seviyorum ve sana biraz sonra sağlıklı, muhteşem bir bebek vereceğim," demişti Clayton'a. Genç kadın korkusunu bu güven dolu sözlerin ardına saklamıştı. Clayton çok rahatlamıştı. Ta ki şiddetli sancılardan hırı gelip Whitney'in belini bültene dek. Genç kadın dudağını kanatana kadar ısırırken, "Gitsen iyi olacak," demişti.

Clayton çaresiz öfkesini Whitticomb'a kustu. "Lanet olsun, ona yardım edemez misin?"

"Ona yardım ediyorum," diye karşılık verdi Hugh. "Sizi derhal aşağı gönderiyorum. Böylece sancı girdiğinde bir de *sizin* için endişelenmek zorunda kalmayacak."

Bir saat sonra Clayton Whitney'in iyi olduğunu kendi gözleriyle görmek istediği söylemişti ve doktor onu kapıda durdurunca Whitney içeriden girmesine izin vermelerini söylemişti. Genç kadın bu kez daha da solgun görünüyordu alnı terden sırılsıklam olmuştu. Clayton yatağın kenarına oturdu, gür saçlarını alnından sıyırdı ve ciddi bir tavırla ona söz verdi. "Sana söz veriyorum, bu sancıyı bir daha çekmeyeceksin."

Whitney yanıt vermek için dudaklarını aralayamadan bir sancı daha geldi ve Clayton ona sıkıca sarılıp genç kadını bir bebek gibi sallamaya bağladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı genç adam boğuk bir sesle. Gözlerinde korku dolu yaşlar belirmişti. Ardından odadan dışarı çıkartıldı Clayton ve girmesin diye odanın kapısı kilitlendi.

O andan sonra Whitticomb aileye düzenli aralıklarla annenin durumuyla ilgili moral veren açıklamalar yaptı ve bebeğin doğum zamanıyla ilgili yanlış tahminlerde bulunmayı sürdürdü. Clayton artık onun söylediği hiçbir şeye inanmıyordu. Genç adam gözlerini merdivenin yukarısındaki kapıdan ayırarak holde duran saate çevirdi. Saat dokuzu geçmişti. Ardından salonun kapısına yöneldi. Annesiyle Stephen burada Lord ve Leydi Gilbert ile birlikte nöbet tutmaktaydı. "Whıtticomb yeteneksiz bir ahmak!" diye bağırdı Clayton öfkeyle. "Bir ebe getirteceğim, hayır, iki ebe..."

Leydi Gilbert gülümsemeye çalıştı. "Eminim bebek doğmak üzeredir ve her şey yolundadır." Leydi Gilbert, Clayton'ı ikna etmeyi başaramamıştı; çünkü korkuyordu ve Clayton bunu onun gözlerinden okuyabiliyordu.

Lord Gilbert karısının sözlerini onaylayarak nazikçe başını salladı ve samimi bir tavırla söze karıştı. "Doğum her an gerçekleşebilir. Endişelenecek bir şey yok. Hergün, her saniye bir bebek doğuyor." Clayton, Lord Gilbert'ın Leydi Gılbert'dan çok daha endişeli olduğunu düşünüyordu.

Stephen ellerini yüzünden çekti ve Clayton'a suskun bir çaresizlikle baktı. Clayton onun, inanmadığı doğruları

ağabeyine savunamayacak kadar dürüst olduğu kanısındaydı.
Dul Düşes ayağa kalkıp oğlunun yanına yaklaştı. "Ben endişelenecek bir şey olmadığına bütün kalbimle inanıyorum," dedi titreyerek. "Kalbimin sesi bana Whitney ile bebeğin çok iyi olacağını söylüyor."
Clayton'ın yüzü daha da soldu ve genç adam büfedeki kanyak sürahisine uzandı. Annesi en son, en çok sevdiği kısrağı hastalandığında buna benzer bir tahminde bulunmuştu ve kısrak ertesi sabah ölmüştü.
Clayton herkesin dua etmekte olduğunu biliyordu. Başka çareleri yoktu çünkü. Genç adam Hugh Whittic'omb'un yüreği nasırlaşmış, yeteneksiz bir ahmak olduğundan ne kadar eminse, bundan da o kadar emindi işte.
"Dük hazretleri?"
Salondaki herkes dönüp kapının önünde hayli bitkin bir halde duran Hugh Whitticomb'a baktı.
Clayton olduğu yerde öylece kalakalmıştı. "Evet?"
"Üst kata çıkıp oğlunuza hoş geldin demek istemez misiniz?"
Clayton oracıkta düşüp bayılacaktı neredeyse. Boğazı düğüm düğüm olmuştu. Yutkunarak sordu genç adam: "Karım nasıl?"
"Gayet iyi."
O anda içinden bu muhteşem doktoru kucaklamak geldi ama Clayton bu hissi bastırarak odadan fırlayıverdi.
O gidince Hugh Whitticomb kanyak sürahisinin yanına yaklaştı; peçetelerden birini aldı ve alnını sildi. Dul Düşes

doktorun yanına yaklaştı. Koluna dokunarak, "Nasıldı?" dedi Düşes.
"Beni korkuttu, Alicia. Biraz kan kaybetti ama iyileşecek. Buradan en erken yarın ayrılmayı kanaması başlamadan çok önce kafaya koymuştum zaten. Biliyorsun."
"Elbette, biliyorum," dedi Düşes. Gözleri dolmuştu. Ardından Clayton'ın aksine içinden geleni yaptı ve doktoru içtenlikle kucakladı. "Teşekkür ederim, Hugh," diye fısıldadı Alicia. "Korktum." Ardından salondakilere döndü. "Ayakta zor duruyorum. Uyusam iyi olacak galiba."
"Sanırım ben de öyle yapacağım," dedi Leydi Gilbert.
Lord Gilbert nazikçe ayağa kalktı ve birkaç dakika öncesine göre on beş yaş gençleşmiş gibi duran Stephen'a baktı. "Stephen'a bir baksanıza. Hiç de endişelenmedi. Siz hanımlar çok pimpiriklisiniz. Hâlbuki doğum yapmak dünyanın en doğal şeyidir öyle değil mi Stephen?"
Lord ve Leydi Gilbert'a gülümseyerek, "Evet, elbette öyledir," dedi Stephen. Genç adam ayağa kalkıp likör şişelerinin yanına yaklaştı. "Yatmadan bir iki kadeh içeceğim; bu gecenin şerefine..."
"Bu mükemmel bir fikir," dedi Edward Gilbert ve hemen büfenin yanında duran Stephen'a eşlik etmeye koyuldu. Karısının salondan çıktığını gördü. Ardından doktoru arayan gözlerle etrafına bakındı ve onun da çoktan gidip yatmış olduğunu fark etti. Salonda yalnızca Stephen ile kendisi kalmıştı.

Stephen kristal şişelerle bardakları işaret etti. "Ne alırsınız?"
"Konyak olabilir," dedi Edward.
"Mükemmel seçim," dedi Stephen ve kanyak şişesi ile kadehi Edward'a uzattı. Kendi tercihini de viski şişesinden yana kullanıp kadehini eline aldı.
iki adam sessizce koltuğa yerleşip kadehlerini seçtikleri içkilerle doldurdular. Stephen elinde viski kadehiyle arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Lord Gilbert da elinde kadehiyle yastıklara gömülüp aynı pozu takınıverdi. Ardından erkeklere mahsus o susarak konuşan bakışlarını genç adama çevirdi.
İkili kadehlerini kafaya dikip içkilerinden bol birer yudum aldılar. Sonra da bu yudumların içlerinde biriken endişe kalıntılarını silip süpürmesini beklediler.
Stephen Lord Gilbert'dan daha fazla içti; çünkü Stephen'ın Whitney ile bebek için hissettiği endişeden başka şeyleri de unutması gerekiyordu. Emily birkaç saat önce genç adama bir not göndermişti.
Genç kadın Glengarmon ile evlendiğini yazıyordu.

42

Noel Westmoreland'in doğumunun üçüncü günü Whitney sırtını yastıklara dayamış yatağında oturuyor ve kayınvalidesi ya da kocasının niçin erkenden yanına gelmediğini merak ediyordu.

Clayton geldiğinde saat üçü vurmaktaydı. Kocasının öptükten sonra, "Bütün gün neredeydin?" diye sordu genç kadın.

Yatağın kenarına, Whitney'in sol yanına oturarak, "Claymore'a gitmem gerekti," dedi Clayton. "Sen nasılsın?"

"Mutluyum ve iyiyim."

"Çok güzel. Oğlum ve varisim nasıl peki?"

"Kendiler sürekli acıkmaktalar ve bu konuda oldukça açıksözlüler," dedi Whitney gülerek. "Clarissa ben biraz dinleneyim diye ısrar ederek onu bebek odasına götürdü ama hiç uykum yok."

"Güzel, çünkü sana Claymore'dan bir hediye getirdim."

"Onca yolu sırf bana Claymore'dan hediye getirmek için mi gittin?" dedi Whitney. "Burada kalıp yanımda olmanı tercih ederdim."

"Bunu duymak beni son derece memnun etti doğrusu," dedi Clayton gülerek. "Ne var ki, başka seçeneğim yoktu ve sonunda annemle birlikte aradığımızı bulmamız ummadığımız kadar uzun sürdü."

Whitney merakını giderecek başka sorular da sormak üzereyken Düşes içeri girdi. Ardındaki kâhya kırmızı kadife kumaşla gizlenmiş ağır bir nesne taşımaktaydı.

Dul Düşes, "Kocanın yanında olmayışından ben sorumluyum," dedi pişkin pişkin gülerek. "Bunu güvenli bir yerde saklayayım derken nereye koyduğumu hatırlayamadım ve Clayton da aramak zorunda kaldı."

Düşes kâhyaya döndü ve işaret ederek ağır nesneyi yatağın üzerine, Whitney'in sağ tarafına koymasını istedi.
Bir kayın validesine, bir kocasına bakarak, "Nedir bu?" diye sordu Whitney.
"Bu aile geleneklerinin en güzelidir ve bir varis dünyaya getirmedi başaran her Claymore Düşesi'ne lohusalık döneminde takdim edilir." Alicia uzanıp örtüyü nazikçe kaldırdı ve örtünün altından altın asma kilitli ve sedef kakmalı göz alıcı ahşap bir sandık çıkıverdi. Bu sandık yıllar öncesine ait gibi duruyordu.
Whitney sandığın kapağına uzandı. Genç kadının gözleri merakla parlıyordu. "Bir hazine sandığını andırıyor sanki değil mi?"
"Öyle ama bir farkı var. Bu sandığın içindeki hazineyi gördükten sonra senin de bu sandığa benzer bir şey koyman gerekecek. Peşinden de içine seni temsil eden bir simge yerleştireceksin. Yatarken sandık bir müddet yanında kalacak ardından senden sonra gelecek Claymore Düşesi bir varis dünyaya getirene dek saklı tutulacak."
Whitney kayınvalidesinin böyle üstü kapalı konuşup gizemli tavırlar takınmasına pek de aşina değildi ama o anda genç kadını kaygılandıran tek şey bu kutsal geleneği layığıyla sürdürüp sürdüremeyeceğiydi. "Hazine mi? Temsil eden simge de ne?" dedi Whitney kaygılı bir tavırla. "Tatile geldiğimizde böyle bir şeyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Böyle bir gelenekten haberim bile olmamıştı."

Düşes genç kadının yanağını sevgiyle okşayarak, "Elbette, biliyorum," dedi huzur veren bir sesle. "Fakat ben Clayton'ı aylar önce bundan haberdar ettim ve o da sandığa koyabileceğin simgeyi getirdi bile."
"Peki, içindeki hazinenin benzerini nasıl ekleyeceğim?"
"Sandığı aç ve içindeki hazineyi gör," dedi Düşes. "Clayton ve ben rahat rahat bakabilmen için seni yalnız bırakacağız."
iyiden iyiye şaşırıp meraklanan Whitney altın kilidi açtı ve ağır kapağı iki eliyle tutarak kaldırdı. Genç kadının içinde mutluluk çığlıkları kopuverdi bir anda. Işıl ışıl gözleri onu gülümseyerek izlemekte olan kayınvalidesine çevriliverdi.
"Mektuplar!" diye haykırdı genç kadın. "Mektuplar ve minyatür portreler! Ah, şuna bakın, fildişi bir yelpaze... Kurdele de var. Bunların oldukça özel bir anlamı var demek."
Whitney o kadar heyecanlanmıştı ki kocasıyla kayınvalidesinin odadan çıkıp arkalarından kapıyı kapattıklarını fark etmedi bile.
Whitney son derece dikkatli bir biçimde sandıktaki her nesneyi çıkartıp yatağa dizdi. Sekiz adet mektup vardı ve bu mektupların çoğu sararmış, bazıları da yıllar içinde eskimiş harap olmaya yüz tutmuştu. Bu sandığın yirmi yıl sonrasına kadar yalnızca birkaç günlüğüne açık tutulması bu yüzdendi demek.
Mektuplardan biri parşömen kâğıdına yazılmış ve kalın bir rulo halinde sarılmıştı. Whitney bunun en eski mektup

olabileceğini düşünüp ruloyu nazikçe açtı. Tahmininde yanılmamıştı.

Mektubun ocak ayının altıncı günü, 1499 yılında I. Claymore Düşesi'nin güzel ve okunaklı el yazısıyla kaleme alınmıştı.

"Ben Royce Westmoreland'in eşi ve ocak ayının üçüncü günü

Tanrı'ının bize bağışladığı William'in annesi I. Claymore Düşesi Jennifer Merrick Westmoreland. Sizi sevgiyle selamlıyorum..."

Whitney büyülenmiş bir halde I. Claymore Dükü ile Düşesi'nin, Jennifer Merrick Westmoreland tarafından bütün ayrıntılarıyla anlatılan hikâyesini okumaya başladı. Düşes "Kara Kurt" lakabıyla anılan kahraman kocasının yaptığı mızrak dövüşlerini, katıldığı müsabakaları ve savaşları kaleme almıştı ama bir erkeği ilgilendiren bu olayların ayrıntılarına fazla yer vermeden birgün Claymore Düşesi olacak kadınlara kendi hayatının gerçeklerini aktarıyordu.

Kara Kurt'un kendisini, ailesinin Iskoçya'daki şatosundan kaçırıp İngiltere'ye getirdiğinde ona karşı hissettiği nefretten söz ediyordu Düşes. Onun pençelerinden kurtulmak için yaptığı zeki hamleleri anlatırken, Whitney kahkahalara boğuluyordu. Kendisiyle kraliyet emri alarak evlenmek zorunda kalmasına Dük'ün ne kadar kızdığından söz ederken, Whitney de buna benzer, öfke dolu bir deneyim yaşadığını anımsayarak Jennifer Westmoreland'in bu öfkeyi hissetmiş olmasından ürktü.

Düşes kocasının katıldığı bir müsabakada ona karşı savaşan şövalyenin tarafını tuttuğunu açıklarken, Whitney de aynı suçluluk duygusunu içinde hissederek içleniyordu. Fakat mektubun sonunda Jennifer Westmoreland'in kocasına duyduğu o pırıl pırıl aşktan söz edişi Whitney'in gözlerini yaşartmıştı.

Düşes mektubunun sonunda gelecekteki gelinlerin onun yüzünü anımsamak isteyeceklerini düşünerek sandığın içine parşömenle birlikte, bir de benzerlik timsali bir sembol koyduğunu açıklıyordu. "Sevgili eşime küçük bir sembole ihtiyacım olduğunu ve bu sandığın nesilden nesile geçmesini dilediğimi söyleyince o da bir ressam görevlendirip bana bu minyatürü sundu. Son derece güzeldi..." diyordu Düşes mütavazı bir dille. "Gözlerim o kadar iri değildir ve yüzümün o kadar güzel olduğunu da düşünmüyorum ama eşim bunun beni mükemmel bir biçimde ifade ettiğini söylüyor. Bu çergevenin arkasına ismimin oyularak işlenmesi fikri kendisine aittir. Böylelikle bu sandık düşlediğim gibi nesilden nesile geçerse, sandıktaki tüm Claymore Düşesleri'nin sembolleri arasında benim yüzümü de görebileceksiniz. Eşlerinizin de benim eşimin yaptığını yapmasını yürekten diliyorum. Keşke *yüzlerinizi* görebilseydim."

Whitney'in gözleri dolu dolu olmuştu. Genç kadın yatak örtüsünün üzerinde duran bulanık portrelere çevirdi gözlerini. Bunların arasında oldukça eski olduğu belli olan altın çerçeveli minyatür resmi kaldırıp arkasına baktı. Ardından yaşlı gözlerle gülümsedi. Kara Kurt adıyla

anılan zalim Dük resmin arkasına yalnız karısının adının baş harflerini paraf etmekle kalmamıştı. Karısının ismiyle kendi isminin harfleri birbirine dolanık biçimde oyularak bir kalp içine yerleştirilmişti.
Whitney küçük portreyi kalbine bastırdı, ardından istemeye istemeye elinden bıraktı.
Ertesi gün öğleden sonraya dek bütün mektupları tekrar tekrar okudu genç kadın. Sandıktaki her hatıranın taşıdığı duyguyu yüreğinde hissetti.
O gece uyku vakti gelen Noel, bebek odasına götürülünce Whitney birkaç kâğıt getirtip tüylü kalemini eline aldı. Mektubun üzerine tarih atıp yazmaya başladı...
Ben Clayton Robert Westmoreland'in eşi, aralık ayının onikinci günü Tanrı'nın bize bağışladığı Noel'in annesi IX. Claymore Düşesi, Whitney Allison Westmoreland...
Whitney, mektuplarla süregelen geleneğe uygun olarak Clayton'ın davranışlarını ve evlilik hikâyesini ayrıntılarıyla kaleme aldı. Ertesi akşam mektubu sona erdiğinde gözlerini Clayton'a çevirdi. Genç adam yatak odalarındaki şöminenin önünde oturmuş kitap okumaktaydı. "Mektubumu bitirdim," dedi Whitney. "Geleneğe göre şimdi arkasında adımın yazılı olduğu bir sembolü sandığa yerleştirmem gerekiyor; bu senin beni temsil ettiğini düşündüğün bir sembol olmalı.
Claymore'dan buraya getirdiğini söylemiştin ya. Onu getirebilir misin?"
Genç adam elindeki kitabı kenara bırakıp yatağa yaklaştı. "Senin için her şeyi yapabilirim," dedi karısına. Ardından

dudaklarına bir öpücük kondurup yanına oturdu ve Whitney şaşkına döndü.

"Nerede?" diye sordu genç kadın. Clayton'ın kendisi için uygun bulduğu sembolün ne olduğunu ve arkasına neler yazdığını çok merak ediyordu.

Clayton yanıt vermeden sevgiyle gülümseyerek şifoniyerin üst çekmecesini açtı ve Whitney'in düğün gününü resmeden som altın çerçeveli küçük portresini ona uzattı. Çerçevenin arkasında Clayton'ın şu sözleri yer alıyordu: "*Whitney. .. Eşim ve aşkım.*"

Yazarın Notu

Sevgili Okurlar,

İçinde Aşk Saklı... Kaleme aldığım ilk romandı ve 1978 yılında bu romanı yazmaya başladığımda tek hayalim bu hikâyenin bir gün basılmasıydı. Pocket Books tarafından satın alınan *İçinde Aşk Saklı* ilk kez 1985 yılında yayımlandığında, romanın en çok satanlar listesine girebileceğini, ödüller alabileceğini ya da sonrasında bir klasik olarak anılacağını hayal bile etmemiştim. Fakat böyle oldu ve bu beni çok mutlu etti.

Aslında bu yalnızca bir başlangıçtı.

Westmorelandlar adeta can bulup okuyucuya öylesine kefif verdiler ki okurlarım ısrarla onlarla ilgili başka hikâyeler okumayı da arzu ettiler. Bunun üzerine ben de I. Claymore Dükü Royce Westmoreland ile kaçırarak evlendiği Jennifer Merrick Westmoreland'in hikâyesini anlatan bir Ortaçağ romanı olan *Düşler Krallığı* isimli kitabı yazmaya karar verdim. Bu romanı yazmak aklımdan geçmemişti aslında. Fakat Jennifer ve Royce sanki gerçekten yaşıyorlarmış gibi sayfalarda öylesine hayat buldular ki adeta kendi hikâyelerini anlatmak ister gibiydiler. Bunu da ustalıkla başardılar doğrusu. O karakterlerle birlikte kâh ağladım, kâh güldüm ve sonunda onlara âşık oldum. Bu kitap da benim en sevdiğim romanlarım arasındaki yerini aldı ve okuyucularım da benimle aynı hisleri paylaştılar.

Yıllar geçtikçe başka bir Westmoreland hakkında yeni bir roman yazma arzusu içimde öylesine derinleşti ki sonunda teslim olup Stephen Westmoreland'in kendi hikâyesini anlatan romanı kaleme aldım. Stephen için bile bile sağı solu belli olmayan, onu hem eğlendiren hem de öfkelendiren bir kadın kahraman yarattım. Ardından onları hayli güç bir durumla karşı karşıya bırakıp bu sorunu aşma çabalarını izledim. Stephen'a yardımcı olmak -aynı zamanda işleri zora sokmakiçin o romana da *İçinde*

Aşk Saklı romanının kahramanlarından olan Nicolas DuVille ile Hugh Whitticomb'u ekledim. Whitney ve Clayton'a da romanda yer vermeyi unutmadım elbette.

Stephen'ın hikâyesini anlatırken *İçinde Aşk Saklı* romanının tanıdık karakterleriyle çalışmaktan müthiş keyif aldım. Fakat o romanın Westmoreland hikâyelerinin sonuncusu olması gerektiğini düşündüm. Buna karşın okuyucularım benimle aynı Fikirde değildiler. *Sen Gelmeden Önce* isimli romanımın ciltli basımının ardından okuyucularım

tarafından mektup yağmuruna tutuldum; daimi koleksiyonlarına eklemek için *içinde Aşk Saklı*'nın da ciltli basımını talep etmekteydiler.

İçinde Aşk Saklı ilk kez yayınladıktan sonra, on beş yıl boyunca bu romanın devamını yazmayı çok arzu ettim. Fakat hikâyeyi aniden sonlandırmış olmak beni huzursuz etmişti. Hikâyeye ekleyebileceğim ve geliştirebileceğim muhteşem sahneler olduğunu fark etmiştim. Yine de bu

fırsatın elime geçeceğine ihtimal vermiyordum. Sizlere bu eseri sunmak-
tan büyük mutluluk duydum. Dilerim sizler de bu yeni ve zengin uyarlamayı okumaktan keyif almışsınızdır.

Saygılarımla,

Judith McNaught

Tarama ve düzenleme: ***sereniti***